

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Dalıyken

İS SERİSİ V

Dalıyken

İS SERİSİ V

Yaşanan felaketin ardından, tehdit altında olduklarını hisseden Korhan, İs'i koruyabilmek için onu Mardin'e götürmeye karar verir. Zaman tünelinin içinde ilerleyip yaşanan eski anılara yeniden dokundukları bu süreçte Mardin onların yaralarını iyileştirecek merhem olabilececek midir? Kans büyük bir hızla onlara doğru yaklaşıırken, aşkları bu kansun içinde tek parça kalabilmeleri için kalkanları hâline gelir ama İs için öğrendiği yeni bir gerçekle birlikte zorlu bir süreç başlamak üzeredir. Serinin veda kitabında, karanlık tüm gökyüzünü kaplıyor ve şafağın, güneşi doğurtmak için geceye meydan okuduğu bir savaş başlıyor.

"Sevgili Mantus," diye fısıldadım. "Her evrende mutlak surette seni bulmanın bir yolunu ararken ben, sen beni mahvetmek için arada olacaksın ve yine, yeniden ben, senin tarafından mahvedilmenin mağduruyken bile sana aşık kalacağım."

"Çünkü," dedik aynı anda.

"Aynı ruhları yaratanlar," diye devam ettik aynı anda.

Yeniden bir arada konuştuk. Bu son nefesimizdi.

"Sonsuz bir döngüde, sürekli birbirlerine çarpacaklardır."

Dalıyken

**Ben senin kollarında da
ölebilirim. sana
kızgınken bunu
yapabilirim. ölürken
sana gülümseyebilirim.
seni belki de kollarında
ölürken affedebilirim
ama bir daha senin
gözlerinin içine bakıp
senin yanında
kalamayabilirim. Seni
severek ölmeme izin ver
çünkü yaşarsam seni
sevemeyebilirim.**

dokuz.yayinlari

DOKUZ
YAYINLARI

BİNNUR ŞAFK NİGİZ

İs Serisi 5

DALUYKU

booksfer.com
daha fazla e-kitap

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Dalıyken

İS SERİSİ 5

Bize veda...

Yerli Şarkılar

Güncel Gürsel Artıktay – Yanarsın
Mabel Matiz – Kara Dantelli Gençliğimize
Yıldız Tilbe – Sanki Burdasın
Funda Arar – Son Bir Şarkı
Kaldı 8 – Sarılsak Geçerdi
Güncel Gürsel Artıktay – Gelse N’olur
Ceylan Ertem – İki Yol
Rei 6 – Ben Alışığım
Cem Çınar, Onur Taşkın – Karşılıksız
Bilge Kaan – Yerine Sevemem
Rober Hatemo – Ama Seni Sevdim
Kamuran Akkor – İsterse Kovsun
Nalan – Farzet
Sezen Aksu – Bırak Beni
Müjdat Akgün – Gönül
Hirai Zerdüş – Duydun mu
Mavi Gri – Aklım Almıyor Yaşananları
Mabel Matiz – Karakol
Güncel Gürsel Artıktay – Sar’altınım
Ahiyan – Hayra Yordum
Dedublüman – Rüya Gibi
Hazal – Sevdalım
Zerrin Özer – Yangınım
Nesrin Sipahi – İçin İçin Yanıyor
Çağan Şengül – Ben Sana Veda Edemem
Vedat Özkaya – Yangınlardayım
Hande Mehan – Zararını Seviyorum
Canozan – Ağlama Ben Ağlarım
Ozan Sarohan – Amanın Yandım

Melike Şahin – Ellerin Hani?
Osman Şahin – Kaç Kez Öldürdün
Hazal – Sürgün Aşkımız
Anıl Emre Daldal – B.
Şebnem Ferah – Mayın Tarlası
Osman Şahin – Dağıldım
Melike Şahin – Deli Kan
13. Vagon – Gitmiyor Gözümden
Osman Şahin – Sağ Salim
Kaset – Yanıbaşım
Çağan Şengül – Bana artık Şarkı Yazdırma
Melike Şahin – Hepsi Geçti
Can Kazaz – Bunca Yıl
Redd – Aştı Bu
Anıl Durmuş – Öyle Senle
Melike Şahin – Diva Yorgun II
Mert Demir – Karakış
Mabel Matiz, Aşkın Nur Yengi – İki Satır Yara
Kayahan – Emrin Olur
Tual – Canımın Ta İçisin Sen
Çağan Şengül – 22
Kanove – Kadının Teni Gibi Bir Gül
Hivron – Bablisok
Mabel Matiz – Bahçemin En Zor Gülü
Xecê – Şox û Şenge
Gaye Su Akyol – Kör Bıçakların Ucunda
Yıldız Tilbe – Ruh-i Revanım
Mabel Matiz – Müphem
Mert Demir – Ateşe Düştüm
Melike Şahin – Bedelini Ödedim

Yabancı Şarkılar

The Mayan Factor – Beauty And The Beast
Lord Huron – The Night We Met
Lana Del Rey – 13 Beaches
Isak Danielson – Power
Shamrain – My Still Haven
Gracie Abrams – Will you Cry
YONAKA – Guilty
Cold – Tell Me Why
Christopher Dennis Coleman – Don't Go
Tash Sultana – Pink Moon
The Hot Damns, Smokey Jones – Last Goodbye
Dirt Poor Robins – But Never a Key
Adema – Planets
Gracie Abrams – Painkillers
Cold – Run
Breathe – It's Not the End
Lorde – Writer In The Dark
Amenra – Wear My Crown
Rosi Golan – Can't Go Back
Cold – A Different Kind of Pain
Raised By Swans – Depth Charges
Angus, Julia Stone – Draw Your Swords
Zubi, Rxpaul – My Time
Raised By Swans – I Know It's Real
Daniel Kilby – The Wonderful Cave That Lies Within
Sabrina Carpenter – How Many Things
Raised By Swans – We Were Never Young
Adrian Daniel – Hurt You Anymore

HANDS – Thinking About You
Riversilvers – Manic Depressive
Raised By Swans – Violet Light
Shah – Lost My Mind
Low – Lullaby
Raised By Swans – Shadow In Your Hand
Jonathan Pilcher, Natalie Barowitz – My Hand Your Hand
Fairuz – Ana Le Habiby
April Rain – Say It
Gert Taberner – In Need
Fadel Chaker – Fen Layalik
Raised By Swans – Chasms
Sleep Dealer – Bleeding Heart
Halloween – If I Could Fly
Breathe – Are You All Good
Guns N' Roses – This I Love
Raised By Swans – A Cipher In A Foreign Sky
Nessa Barrett – Lie
Sabrina Claudio – All to You
Raised By Swans – Relentless
Dirt Poor Robins – I Shot a Man
SYML – The War
Tamino – Persephone
Nirvana – Something In The Way
Before You Exit – The Butterfly Effect
Ghostly Kisses – Where Do Lovers Go
Madalen Duke – How Villains Are Made
Raised By Swans – The Past Is The Prey

Kitap Kurdu

booksfer.com
daha fazla e-kitap

1. PERDE

Savrulan Ateşler

Bir adam, hayatımın ortasına bir salıncak gibi kurulduğunda ve ben o salıncakta dizlerimin arkası çürüyüp morarana kadar sallanmaya başladığımda küçük bir kız çocuğuydum.

Büyümeye başladığımı, o adamın gözlerinde izlediğim kendi yansımamı takip ederken anlamıştım.

Herkes beni ondan önce bir bıçak bilmişti, evet, bir bıçaktım ama battığım kişinin kendim olduğunu kimse bilmemişti. Geldiğinde ilk işi, elimde tuttuğum, kendi kanıma bulanmış bıçağı mengene gibi sıkıttığım parmaklarıma rağmen elimden söküp almak olmuştu.

Ben o bıçağı onun elinde gördüğümde, bıçakta parmak izlerim olmasına ve o bıçağı kendime saplayan kişi olmama rağmen beni bıçaktan geçirenin o olduğuna inanmıştım.

Bazen insan kendisine öyle kinlidir ve kendisini öyle çok affetmek ister ki, bıçağı kendisine batıran kişi kendisi bile olsa, biri elinden bıçağı aldığı anda suçu bıçağı elinden alıp tutmaya başlayan kişiye atar. Kendimi deştüğimde ve suçu ona attığımda öğrenmiştim bunu.

Onu tanımadan birkaç gün öncesini hatırlıyorum. Bir kaldırımında ilerliyordum, ellerim ince deri ceketimin ceplerindeydi,

her adımda ufalıp yok olayım duası içimde kalbim gibi çarpıyordu da o zamanlar o duayı kalp atışlarım sanıyordum.

Yağış, bir büfenin önünde durmuş sigarasını içiyordu, babasıyla kavga ettiği için yüzü asıktı, ben de içimde bir 'olsa da kavga etsem' bencilliğiyle ona doğru yürüyordum. Saçlarımı esintisiyle omuzlarımın üzerinden kaldırarak geriye doğru savuran o rüzgârın, Yağış'ın da elbisesinin eteğini savurduğunu görmüştüm. O büfenin önünde durmuş, büfede yanan mavi-gri ışık yüzümüze yansırken babasıyla alakalı konuştuğumuzu hatırlıyorum. Baba konusu beni ne kadar incitse de o zamanlar kabuğum nasıl sertse, hiç renk vermeden ona destek vererek, kendimde olmayan akli yüklediğim cümleler kurmuştum.

O gece büfeden ayrılıp otobüs durağına giden karanlık yolu yürürken bana, "Bir gün gerçekten âşık olursam o adamın çocuğunu karnümda taşımak istemezdim," dediğini hatırlıyorum, o zamanlar bu konu benim için o kadar anlamsızdı ki ona neden diye bile sormamıştım. Açıklamalara ihtiyaç duymamıştım, istememesi benim için yeterliydi, ayrıntılarda boğulmaya gerek duymamıştım.

Sormamış olmama rağmen, "İyi bir anne olabileceğimi sanmıyorum," demişti. "Çocuğumun babasının da babam gibi olmasını istemiyorum. Kendimi zerre düşünüyorsam Antalya üzerimden geçsin. Çocuğumun iyiliği için istiyorum. O yüzden onu dünyaya getirmemek en iyisi."

O zamanlar bu cümleler benim için anlamsız da olsa hayret etmeden duramamıştım. Şaşkınlığımı ifade eden bakışlarımın anlık onun yüzüne dokunduğunu hatırlıyorum. Babası iyi bir adamdı, bazen anlaşmazlık yaşasalar da benim babamın da öyle olmasını istediğim çok anlar olmuştu.

Bazen, çok kısa bir anlığına da olsa Yağış'a kızdım. Kızdım çünkü babası tarafından terk edilmiş bir çocuğa, onu hiç terk etmemiş bir babadan canavar gibi bahsetmesi kalbimi ufalardı.

Bana, "Peki ya sen?" diye sorduğunu hatırlıyorum. "Sen bir çocuğun olsun ister miydin?"

O an kalbim griydi, bir rengi yoktu. Ne beyazı vardı ne de karası. Doğrudan, "Hayır," demiştim. Onun gibi nedenler saymadan, doğrudan isteğime odaklanarak, bir sonuç ya da başlangıç kaygısı olmadan öylece söylemiştim.

Bana neden diye sormamıştı çünkü bir neden vermeyeceğimi her zaman bilirdi. Benim için en büyük neden, istemek ya da istememektir. Spesifik nedenlerim yoktu, spontane isteklerim ve isteksizliklerim vardı. Hepsi buydu.

Şimdi alevler dört bir yana beni sıkıştırıp içine almak istiyor gibi yayılırken, spesifik nedenlerim vardı karnımdaki bebeğin zarar görmesinden korkmak için.

Korhan'ın bedeninden akıp geçen o keskin soğukluğu tenimde hissettim. Ateşler öyle çok yere yayıldı ki, ateşler öyle acı anılar olup onun üzerine geldi ki, donup kaldı. Sanki o an ne yanımdaydı ne de buradaydı; o an anılarca ötemdeydi, parçaladığı o çocukla birlikte geçmişe doğru giderken ne alevleri ne de beni görmüyordu.

Korhan, en çok korktuğu şeyin onu sarmasını izledi.

Korhan, en çok korktuğu şeyin anıları getirmesini izledi.

"Arjen," diyebilirdim, alevlerin sıcaklığı tenimi sıyrıp soluklarımın hafiflemesine neden olurken ona dokunduğumu hayal meyal hatırlıyorum. "Arjen, buradan çıkmalıyız."

Ateşe bakmamasını ister gibi ellerimi yüzüne götürmek istediğimde solunumum daha da güçleşti, boğazımın derinliklerine akan ateşin isini, dumanını, pasını hissediyordum. Sıcağı soluyordum ve sıcak boğazımı yakarken o is kokusu ciğerlerimi tıkiyordu.

Korku. Arif'in ona yaşattığı şey buydu.

Onu yenemeyeceğini anladığında, Arif ona en büyük korkusunu armağan etmişti. Ateşleri. Geçmişle dans ederek koridoru yaran, hızla bize akan o ateş dalgasını izlerken Korhan'ı sürükler gibi kendime çektim ama donup kalmıştı. Alevler tüm algılarına sinmiş, tüm düşüncelerini yakmaya başlamıştı sanki.

Alevlerin yüzünde yarattığı gölgelere bakarken onu bir kez daha arkaya doğru çekmeye çalıştım, yaşadığım korkuyu ve

onun şokunu nasıl yok edebileceğimi düşündüm. Panik her yere dağılmıştı; alevlerden bile kuvvetliydi, tüm bedenimi ve ruhumu alevlerden önce yakmaya başlamıştı.

Zaman kısıtlıydı, gücüm kısıtlıydı, Korhan ise tamamen tükenmişti.

“Arjen, buradan çıkmalıyız.”

Beni duymadı. Belki de duyduğu tek şey, çocukluğundan ona miras kalan korkusunun sesiydi. Korkuyu içinden söküp alabilir miydim bilmiyordum ama içimde bizden söküp alabilecekleri bir parça vardı ve korkuyordum.

“Arjen,” dediğimi hatırlıyorum.

Sonra dumanlar içimi çekiştirmeye başladı ve bilincimin dışına savrulmaya başladığımı hissettim. Dizlerimin üstüne hâlsizlikle düştüğümde, baktığım yerde gördüğüm sadece alevlerdi.

Öyle bir yerdeydim ki, kafamı çevirdiğim yer cehennemdi.

Gözlerimin usulca kapanmadan öncesinde, Arjen beni kollarının arasına çekerken yüzünde ateşlerden değil, beni kaybetmekten korktuğunu gösteren bir endişe vardı. Yeşil gözleri gözlerime saplanıp kalmıştı.

Titreyen ellerini tenime bastırırken, “Nurşan,” dediğini hatırlıyorum. “Çıkaracağım seni buradan, çıkaracağım sizi buradan. Söz veriyorum.”

İşte o an, korkuyu bir kenara bırakmıştı ve tek hissettiği, bana duyduğu aşktı. Bunu biliyordum. Titreyerek geçmişinden kaçan o küçük erkek çocuğunu alevlerin içine bırakmış, alevlerin içindeyken tutulduğu kişiye, bana gelmişti.

Ateşten korkan adam, ateşlerin içinde kalan kişi olmasına rağmen, ateşlerin içindeki bir başka kişiyi kendisinden önceye koymuş, kurtarmak için kül olana dek yanmaya hazır hâle gelmişti.

Bedenimi sürüklediğini hayal meyal hatırlıyorum. Ateşler tenime değmedi ama sıcaklığı tenimi yaktı. O kadar sıcaktı ki, cehennemi bir zamanlar içinde, derinlerinde yaşamış biri olarak, cehennemin dışımda da yandığını hissetmiştim. Boğazına dolan dumanları öksürürken yanıma yığılan bedenini hatırlıyorum.

Gözlerimi araladığımda alevler bizi yutmak ister gibi tüm evi sarıyor, duvarların üzerinde huzursuzlukla beslenen kızıl gölgeler gibi büyüyerek ilerliyordu.

Nefes alamadım. Her yerde ateş ve duman vardı. İs ve ölüm vardı. Kendimden çok, onun yeniden alevlerin içinde kalmasına, kendimden çok, karnımda varlığını yeni öğrendiğim bir bağın zarar görmesine odaklandım. Bilincim, zihnimin dışına itilmiş olmasına rağmen, kısıtlı nefese ve ölümün yavaşça etrafımızı sarıyor olmasına rağmen düşüncelerim hiç durmadı.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, dizlerinin üstündeydi; bir elini yere bastırmıştı, diğer eli benim üzerimdeydi. Nefesi ciğerlerine dolmayacak kadar tükenmişken bile eli hâlâ üzerimdeydi.

Gözlerini zar zor açıp gözlerimin içine baktığında, yüzümde her ne gördüyse, yüzü acıyla dolup taşı. Birden son gücüyle ayağa kalktı ve beni kollarının arasına çekip göğsüne yaslariken bakışlarını hızla alevlerin esir aldığı evin duvarlarında dolaştırdı. Bir çıkış yolu aradığını anladım.

Güçsüzce elimi eline koyup parmaklarını sıkarken, "Çıkacağız buradan," diyerek umudu içine kanlı ellerimle diktim ama o umut, benim içimde tükenmeye başlamıştı.

"Çıkacağız, Çirkin," dediğinde bedenimi yana doğru çektiğini hissettim. "Buranın dışarı var. Dışarıda seninle nefes alacağım bir gökyüzü var. Dışarıda birlikte geçireceğimiz günler var. Birlikte çıkacağız buradan. Ben çıkamasam bile seni çıkaracağım. Onu çıkaracağım."

Dudaklarını saçlarıma bastırdı ve nefes alamadığını o an anladım. İçine ne kadar nefes çekiyorsa, tamamı onu zehirlemek için var gibiydi. Kusma isteği ve boğulma hissi aynı anda boğazıma yığıldığında acı bir inilti çıkardım.

"Çıkacağız," diyebildim bilincim toza dumana karışmadan bir süre öncesinde.

"Sen anneme benze istediğimde, bunun nedeni intikam değildi. Bunun nedeni beni annem gibi kandırmanı istememden idi. Beni sevmiyorsan bile sevdiğine inandır, sevdiğini söyleyip kandır istedim. Beni beğenmiyorsan bile beğendiğini söyleyip

kandır istedim. Yüzüm sorunsa bile, sorun değil diyerek kandır istedim. Ben, beni her zaman kandır istedim ama şimdi beni kandırma, Nurşan. Şimdi anneme benzeme, olur mu? Ne beni kandır ne de bu ateşlerin seni benden almasına izin ver. Lütfen. *Yalvarırım, lütfen.*"

Bunlar, çaresizce, tükenmiş nefesiyle beni ateşlerden olabildiğince uzağa sürüklerken söyledikleriydi. Bir elim yavaşça havaya kalkıp onun her zaman sorun ettiği ama benim bir defa bile sorun etmediğim yüzüne yerleştiğinde, yüzündeki ter miydi yoksa gözlerinden yaşlar mı boşalıyordu bilmiyordum ama bilincim tamamen kaydığında, gülümsediğimi hatırlıyorum.

Sadece gülümsediğimi.

Eğer şimdi öleceksek, kendimden nefret etmeme neden olacak tek şey, ona onu sevdiğimi, onu beğendiğimi, yüzünün sorun olmadığını söyleyememem olacaktı.

Öleceksek, birlikte ölebilirdik, o zaman ölüm sorun değildi. Hep sorun değil yalanını atan ben söylüyorum bunu; ilk kez sorun değildi.

Bir hafta önce...

Yüzüme dokunan rüzgâr, saçlarımin arasından geçip giderek tenimi terk ederken şehri oldukça yukarıdan görebileceğimiz bir tepedeydik. Şehrin içinde ateş gibi yanmaya başlayan ışıklar, bu noktadan küçük yaldızlara benziyordu. Kaçak göçek görüşmelerimizin dışarıya zar zor taşındığı anlardan birindeydik.

Gözden ve insanlardan uzak bu noktada, Arif'in ya da bizi yaratan tanrı dışında bir başkasının bizi bulamayacağı bir yerde, sessizce şehri izlerken kafamın içinde çok fazla soru işareti vardı ve onun da bu soru işaretlerini görebildiğini biliyordum. Ağzımı bıçak açmıyordu, yüzümde bir tiyatro maskesi vardı; gülümsüyordum ama maskenin iç tarafı surat asıyordu.

Omzumun üstünden ona baktığımda, motosikletinin üstünde oturmuş, bir elinde kaskını tutarak beni izlediğini gördüm. Ben şehri izliyordum, o ise benden başka izleyecek bir manzarası yokmuş gibi sadece bana bakıyordu.

Dudaklarımın arasından soğuşun buharı süzölürken, “Kuytu köşede gizlice buluşmalardan keyif alıyor gibi bir hâlin var,” diye alay ettim.

Aslında ikimiz de durgunduk ama bu şekilde ortamı yumuşatabileceğimi düşünmüştüm. Dudaklarına alaycı bir kıvrım yerleştğinde amacıma ulaşmanın rahatlığıyla gülümsedim. Lezâ yeşili gözleri, dudaklarımda takılı kaldı, bakışları derin bir kuyu gibi kararırken dudaklarımdaki tebessüm silinene dek aynı noktaya bakmaya devam etti.

“Neden bırakıyorsun gülmeyi?” Sorusu üzerine kaşlarını kaldırdım. Ciddi bir ifade takınarak tam gözlerimin içine baktı. “Belki benim senin gülümsemeni daha fazla görmeye ihtiyacım var. Belki tek ihtiyacım bu. Sen insanlardan ihtiyaçlarını mı esirgersin?”

“Bana ne diğer insanların ihtiyaçlarından?” diye sorduğumda gözlerine oturan bakışlar daha da derinleşti. “Beni sadece senin ihtiyaçların ilgilendirir.”

“Bak sen şu küçük, dili uzun kara kediye. Ağzı ne güzel laf yapıyor.”

“Senin kadar olamam mahalle abisi,” diye alay etmem onu gülümsetti. “Süslü cümleler senden sorulur.”

“Bu kadar çirkin olursan, senin karşında süslü cümleler kurmam gerekir tabii,” dedi. “O çirkinliğini bir nebze olsun örtebilirsin diye diyorum, yanlış anlama...”

“Bana çirkin dediğinde aslında ne demek istediğini kendi ağzınla söylemiştin, hiç çevirme.”

“Kafandan uydurmuşsun. Rüya görmüşsün. Hayaller kurup hayallerine inanmışsın.” Omuz silkip başka bir yöne bakınca hissettiğim şefkatin beni parçalara bölecek kadar yoğun olduğunu fark ettim. “Kurma kafanda, deli kedi.”

“Utandın mı sen mahalle abisi?”

“Ne utanacakmışım?” diye terslenerek bana bakınca, ona doğru yürümeye başladım ve ona geldiğimi gördüğü an sahteden takındığı kızgın ifade yerle bir olarak yerini beğeni dolu bir bakışa terk etti.

Tam önünde durup kollarımı boynuna sarmamla gözleri kı-sıldı ve geceye inat ateş gibi yanan yeşil gözlerinin içinde bir ışık gibi parladığını gördüm.

Onun ışığı olmayı özlemiştim ve şimdi yeniden o gözlerin ışığıydım; nuruydum gözlerinin.

“Öyle sokulursan utanmam ama seni utandıracak şeyler söy-ler, söylemekle kalmaz yaparım.” Dudaklarını burnuma sürtün-ce kıkırdadım. “Pinpon topu burunluma da bakın, kıkırdıyor.”

“Pinpon topu demesene burnuma ya...”

“Hoşuna gitmiyor da sanki,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. “Geberiyorsun kızım, deli oluyorsun sana söylediğim her şeye. İçin gidiyor. Eriyorsun bana.” Her kelimesini beğeniyle, içi giden daha çok kendisiymiş gibi telaffuz ediyordu. “Seni her an-lamda eriten adamım ben.”

“Her anlamda derken?” diye sordum, dudaklarım dudakları-na çok yakındı ve sırıtiyordum bunu sorarken.

“Her anlamda ulan.” Dudakları dudaklarıma dokunacakken kafamı geri çektiğimde kaşlarını çatarak gözlerimin içine uzun uzun baktı. “Seni kelimelerimle, gözlerimle, varlığımla, seni tüm vücudumla eritebilirim. Dilimin ucunda da az erimedim. Konuş-turma beni. Gerçi konuşmama da eriyorsun...”

“Çok kendini beğenmişsin.”

“Öyleyim,” diyerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve bu kez kaçmama izin vermeden dudağıma sert, kısa bir öpücük bıraktı.

Kalbimin atışları bu sanki ilk öpücüğümüzmüş gibi hızlanırken ellerimdeki kanın çekildiğini, parmak uçlarımla uyuytuğunu hissettim. Onun bendeki etkileri böyleydi işte. Beni sadece öpüyordu ve ben, dudaklarımız ilk kez birleştiği anda hisset-tiklerime bürünüyordum. Onunlayken ilkler ve sonlar yer de-ğiştiriyordu. O, beni bir gün içinde bin kez de öpse, ben ilk kez öpmüş gibi bakardım gözlerine.

Dudaklarımızı yeniden birleştirmek için ona sokulduğumda gözlerini kıstığını gördüm. Ne zaman gözlerini kısısa, o yeşil göz-lere sinsi bir ton ekleniyordu ve bu kalbimin daha arsız vuruşla-

ra gebe kalmasına neden oluyordu. Dudaklarımızı birleştirirken benim de gözlerim ona eşlik ederek kısıldı.

Dili ağzımın içine ısrarcı bir hamleyle girdiğinde, parmaklarımı ensesine bastırıp kaşlarımı çatarak onu daha fazla hissetmeyi dilendim. Ondan dilendiklerimi bana vermek konusunda bonkördü. Dili ağzımın içinde önce ahlâksızca, sonra hislerimi allak bullak ederek dolaştı ama tüm bu ahlâksız güdüye rağmen öpüşü aynı zamanda sahiplenici, şefkatli ve yaralarımı saracak şekilde şifa kaynağıydı.

“Sana,” dedi gırtlaktan gelen bir sesle dudaklarımın içine doğru. “Hayır diyebileceğim tek bir gün olmayacak ulan. Sen bana her gün hayır bile desen, ben senin ayaklarına kapanıp seni dilenerek ne olursun, yalvarırım diyerek sana geleceğim. Sen bana bin kez kapıyı kapat, ben bin birinci kez açtığın kapının arkasında it gibi seni bekleyen adam olacağım. Öyle doluyorum ki sana, öyle fazlayım, öyle sığmıyorum ki kabıma konu sen olunca, bak duygulardan patlayacağım ama etrafa saçılan ben olmayacağım, sen olacaksın. Öyle seninleyim, öyle senim, öyle seninim lan. Öyle âşığım sana.”

“Sadece benim, sadece ben, sadece bana,” diye mırıldandım.

“Başka biri olabilir mi?” diye sorarken sesi ciddiydi. “Dışına taşan seni kör olan görür lan. Sen dışıma bu kadar taşmışken bana gelebilenin onuru mu gururu mu vardır sanıyorsun? Ben o kadar sanayım ki, bugün ölüp gitsem, beni yakmalarını dilediğim ateş bile beni sen kadar yakamamış olacak.”

“Ölüm demezsen sevinirim canım, yaktırma bana kuru götünü.”

“Kıza şurada iki güzel kelam ettik, kuru götlü dedi bize.”

“Bize derken senden ve götünden mi bahsediyorsun?”

“Devamlı oramdan bahseder oldun, hayırdır?” Sorusu beni güldürünce kaşlarını çatıp büyük avuçlarını kalçalarımaya yerleştirerek beni iyice kendine bastırdı. Kalçalarımı kavrayan parmaklarının baskısını çok net hissettiğim için sertçe yutkundum. “İkimizin arasında sadece senin güllenin muhabbeti dönmeli. Konuşulmaya değer.”

“Çok arsızsın.”

“Buna da eriyorsun.”

“Senin de işine geliyor tabii.”

“Gelmediğini söylersem ekmek çarpar,” dedi ciddi bir şekilde. Ardından dudaklarını alnına sürüp oradan burnumun ucuna dek sürükledi. Burnumun ucunu öperken parmakları hâlâ kalçalarımnda saplı duruyordu. “Her an yanında olamamanın bir zulme dönüşeceğini bilsem, arkama bakmadan kaçır mıydım acaba senden?”

Tek kaşımı kaldırıp, “O ne demek şimdi?” diye sordum.

“Hemen çıkarma pençelerini.” Burnunu boynuma sokunca durulduğumu hissettim. Boğuk bir sesle, yüzü boynumdayken tekrar konuşmaya başladı. “Bazen o kadar gözüm kararıyor ki her şeyi siktir edip soluğu yanında, kapıda almak istiyorum. Yanında olmak istiyorum. Sonra seni tehlikeye atma düşüncesi içimi dürtünce durduruyorum kendimi ama ben yanında olmadığımda da her an tehlikedeymişsin gibi hissediyorum. Sanki benim elim her an senin üzerinde olmalı. Ben her an seninle olmalıyım. Çok saçma ve çocukça bir düşünce ama ben senin yanındayken seni ölümden bile koruyabilirmişim gibi geliyor. Senden uzak durmanın bu kadar zor olacağını tahmin etseydim arkama bakmadan kaçırdım belki de. Senden it gibi korkardım. Hoş, ben sana ilk geldiğimde de it gibi korkuyordum senden. Biliyordum, bir yerden sonra benim yedi sülalemi sikecek bu kız diyordum...”

“Sallama.”

“Harbiden biliyordum. Yalan değil. Belki gözünde hâlâ çok büyük yalancıyım, belki dediğin gibi, yukarıda Allah var desem, Allah’a tüm kalbinle inanıyor olmana rağmen sırf ben dedim diye inanmayacak duruma soktum seni ama doğruyu diyorum. Korkuyordum senden ben.”

Burnunu boynuma son kez sürttü. Kafasını boyun boşluğumdan çıkarıp bana ciddi gözlerle bakınca duraksadım.

“Sana bakınca bir şeylere sürüklendiğimi hissediyordum. İşte bu kız diyordum, bu kız benim öyle bir belamı sikecek ki, elim-

de sıfırla kuyruğunu kısmış bir sokak köpeğine dönüşeceğim. Ya onun kapısından ayrılmayacağım ya da sırf beni istemiyor diye onu ısırp duracağım. Sonunda hem kapından ayrılamadım hem de sen beni istemeyip tekmeledikçe seni ısırdım durdum. Senin sokağının köpeği olurken hiç gocunmadım bundan. Korktuğum her şeyden kaçardım, senden korkmama rağmen sana koşarken buldum kendimi. Çok tehlikelisin bu yüzden. Sen var ya, yemin olsun çok tehlikelisin. Bir gün öldüreceksin beni, bak öyle içimdesin, bıçak gibi, dönüp duruyorsun içimde. Öldüreceksin lan öyle içimde hissediyorum, öyle seviyorum. Çok korkunç geliyor bazen. Ama hiç durdurasım yok. Beni öldürecekse de bu kız öldürsün diyorum. Bıçak ol, dön dur içimde, döndüğün yer hep benim içim olacaksa, akacak kanım sikimde olmaz.”

Her zaman sessizliğiyle sınılandığım adamın, bir süredir içinde tuttuğu her şeyin üzerime dalga olarak çarptığını hissediyordum. Kelimeler, bizi birbirimize bağlayan kalın, çözülmesi ve kopması imkânsız halatlar gibiydi.

Parmaklarımı yüzüne bastırdığımda gözlerimin içine daha derin baktığını fark ettim. Parmak uçlarımda yüzündeki izin girintili çıkıntılı yüzeyini hissettim ve bu his, zamanında onun canını çok yakmış olsa da hissetmesi güzel bir histi. Vicdan azabı, kalbimi yakıp kavurdu. O iz ona hem fiziksel hem de ruhsal bir acı vermişti ama nasıl oluyordu da bana bu kadar güzel gelebilirdi?

İzine dokunduğum sırada, “Seviyor musun bu lekeyi?” diye sorunca kaşlarım sertçe çatıldı.

“Leke değil bu.”

“Bu leke sana benim kim olduğumu hatırlatıyor mu?”

“Asıl benim sana kim olduğumu hatırlatıyor mu?” diye sordum gözlerinden gözlerimi çekmeden.

“Hatırlatıyordu,” dediğinde kalbim sızlasa da sustum. “Sonra öyle bir dokunup öyle bir baktın ki, şimdi de seni hatırlatıyor ama artık güzel bir şekilde. Herhâlde bu korkunç şeyi seviyor, hoşlanıyor bundan, ondan öyle bakıyor diyorum. Beni bu izi

sevdiğine inandırırıyorsan bile sorun değil çünkü bu izi sevdiğine inanmak bana çok iyi geliyor.”

Dudaklarıma yerleşen o tebessümü durduramadım. “Bu izi ilk gördüğüm andan beri seviyorum,” dediğimde tek kaşını kaldırdı.

“Canavarlardan hoşlanıyorsun, Nurşan. Canavarları seviyorsun. Seni gözlemlerken bunu fark etmiş olmama rağmen bir canavar olarak oyuna katılmaktan korkmuştum. Özgüvenim her zaman yerindeydi ama seni gördüğüm anda sahneyi terk ediyordu.”

Her ne kadar yaptığı şey bıçak olup içimde dolaşıyor gibi hissetsem de alaycı bir ifadeyle, “Tipimin Erdem değil, sen olduğunu bildiğin hâlde sahneyi başkasına bırakman saçmaydı,” dedim. Her ne kadar alayla kurulmuş bir cümle olsa da Korhan’ın yüzüne hızla yayılan öfke ve pişmanlığı görünce, ben de bu cümleyi kurduğuma pişman oldum. Parmağımı çenesine indirip çenesini usul usul okşarken, “Bana bak,” diyerek onu taklit ettim.

Lezâları gözlerime tutununca gülümsedim. O da bana gülümsedi. Nasıl ki benim vicdanımı kavuran şeyler varsa, onun da vicdanını küle çeviren şeyler vardı.

“Sen hayatıma girmeseydin, yoldan geçen öylesine biri bile olsaydın, eminim seni gördüğüm günün gecesi uykuya dalmadan son düşündüğüm yine sen olurdun. Ben bundan bu kadar eminim.” Gözlerinin içine saklanamaz bir gerçeğe baktığımda, doğruyu söylediğimi, dürüst olduğumu biliyordu. “Seni hayatımda var olmadığın zamanlarda bile hissederdim. Bunu biliyorum çünkü sen ve ben ikizaleviz.”

“Böyle konuşmaya devam edersen dudaklarını parçalar gibi öpeceğim.”

“Belki de amacım budur.”

Gözlerimiz birbirine saplı dururken verdiğim cevap, dudaklarının dudaklarıma biraz daha yaklaşmasına neden oldu. Yaklaşan öpücüğü hissettiğimde ruhumda bir tutulma başlamıştı

ve dudaklarımız birbirine temas edene dek, dudaklarımdaki ay, karanlıkta kalmaya devam etti.

Dudakları dudaklarıma temas etti. Varlığın da yokluğun da dudaklarında beni beklediğini fark ettim. Öpüşmemiz başta birbirimize duyduğumuz muhtaçlığı resmediyordu, daha sonra resmedilen tablonun çerçevesini tutkunun ateşleri sarmaya başladı.

Eli yüzüme kaydığında dudaklarımın arasından dudaklarına doğru bir inilti koptu ve bu onu gülümsetti. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamayı seviyordu ama bilmediği bir şey vardı, kedi olan bendim ve istersem onunla oynayıp onu perişan edebilirdim. İçten içte bunu bildiğini biliyordum ama oyununu bozmadım. Dudaklarımı bozguna uğrattığı süre zarfında ona istediklerini vermeye devam ettim. Parmakları, tenimi ateşe veren günahlar gibiydi. Ateşler tenimin yüzeyinden zihnime dek uzandı ve öpüşmemizin daha da yoğunlaştığını fark ettim.

Dudakları dudaklarımdayken, “Beni bu kadar kolay alt edebilirsin işte,” dedi. “Senin beni yok edebilmen bir dudak mesafesi kadar yakın sana, benim senin tarafından yok edilmem de aynı uzaklıkta.”

Dudaklarım dudaklarının üstündeyken yavaşça gülümse dim, gülümseyişim onu da gülümsetti. Parmakları saçlarıma doğru uzandı, ensemdede dolaşan parmaklarının saçlarımin arasındaki sürtünüşünü hissettim. “Seni özledim,” dedi kısık bir sesle. “Yanımdayken bile dinmeyen özlemimi gidersene.”

“Nasıl giderecekmişim?”

“Nasıl giderebileceğini iyi biliyorsun.” Küçük bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma. “Beni durmadan öpsen bile gidere mezsın. Şimdi fark ettim. Öpmek bile fayda etmiyor.”

“İma mı yapıyorsun bana mı öyle geldi?”

“İma yapıyorsam ne yapacaksın? İstedığımı mi vereceksin?” Dudak dudağayken aynı anda güldük. Burnundan verdiği sert nefes sus çizgime yayıldı. Gözlerinin içine baktığım an zaman ikimiz için de yavaşladı.

“Sen benden istediğin her şeyi istediğin anda alabilecek bir adamsın.”

Gözlerini kıstı. “Öyle miyim?”

“Şüpheden bile olmamalı.”

“Sadece senden duymak istedim. Senden duymayı seviyorum. Bildiğim her şeyi senin dudaklarından, senin sesinden duymak istiyorum. Çok mu saçma?”

“Hayır, değil. İstediyin zaman istediğin her şeyi sesimden duyabilirsin.”

“Bana karşı bu kadar açık olmanı hak ediyor muyum?”

“Benim açıklığımı, kapalı yanlarımı, sessizliğimi, gürültümü, tamamen beni senden başka hak edecek biri mi var sanıyorsun?”

“Bana senden başka cenneti ve cehennemini bir arada yaşatabilecek biri yok,” dedi ciddiyetle. “Hem nasıl bu kadar mutlu hem nasıl bu kadar paramparça, çaresiz hissettiriyorsun hiç anlamıyorum amına koyayım. Benim kafam bunu basmıyor.”

“Benim kafam büsbütün bizi basmıyor.”

“Gel bakayım şöyle sen bir, bastırayım ben senin kafanı,” deyince bir an duraksadım, ben daha ne olduğunu anlayamadan Korhan beni belimden kavradı ve ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Sabit durmasını sağladığı motosikletin üzerine oturmamı sağladığında, artık motosikletin üzerinde değil, bacaklarımın arasındaydı.

Dudaklarımız birbirine girmeden hemen önce, “Gökyüzü bugün çok karanlık,” dedi. “Birlikte bir ateş yakalım ki gök ışıkla boyansın.”

Dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü ve hemen sonrasında dudaklarımız birbirine karıştı. Parmaklarım telaşla saçlarında, boynunda, kollarında dolaştı. Deri ceketine sapladığım tırnaklarımı fark etti mi bilmiyordum ama dudaklarıma doğru iniltili bir nefes verirken parmakları kazağımın içine girmişti. Tenime dokunan parmaklarının beni önce ürperttiğini, sonra da cayır cayır yaktığını hissettim.

Ondan ve hissettirdiklerinden kaçış yoktu. Açıkçası ben de kaçmak istemiyordum. Parmakları, uçlarında alevler çatırdayan

çıralar gibi tenimin yüzeyinde ilerleyerek sırtımın sınırlarına ulaştığında, ben de onu taklit ederek soğuk parmaklarımı tişörtünün etek kısmından içeri sızdırdım. Tenine buz gibi parmaklarım ile dokunduğumda ürpererek kasıldı ve sıcak teni, parmak uçlarımdaki buzları çözmeye başladı.

Dokunuşumdan ne kadar hoşlandığını dudaklarının birden daha yoğun öpücükler bırakmaya başlamasıyla fark ettim. Kaçınılmaz son orada duruyordu ve biz o sona doğru son sürat giderken hiçbir şeyi umursamıyorduk. Tek istediğim ona dokunmaktı, tek istediği bana dokunmaktı; tek istediğimiz birbirimizdik. Dili ağzımın sınırlarına girdiğinde parmaklarımı karnına bastırdım. Karın kaslarının parmak uçlarımdaki hareketi bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. O kas kütlesi parmak uçlarımda dalgalandı, daha da sertleşti ve girinti çıkıntılara batan parmak uçlarımda alev alev yanmaya başladığını hissettim.

“Seni nasıl her şeyinle, nasıl böyle delice, hiç bitmeden, tükenmeden, gitgide daha da artarak isterim lan?” diye sorarken nefesi dudaklarımdan içinden sızıyor, yaşamı yaşamıma dönüştürerek ciğerlerimde dönüyordu.

Alnımı alnına bastırarak, “Bana hem çok uzaksın hem de çok yakınsın. Sen etrafımda yokken bile gözlerin üzerimdeymiş gibi hissediyorum. Senin başın farklı bir yöne dönükken, gözlerin beni görmüyorken bile gözlerini görüyorum,” dedim. “Birbirimizi mahvettik ve birbirimizsiz yapamadık. Anladım ki biz birbirimizi mahvetmeyi bile sevdik.”

“Anladım ki biz birbirimizi mahvetmeyi bile sevdik,” diye tekrar etti, ardından dudaklarını çeneme bastırarak, “Seni çok istiyorum,” dedi. “Bu istek içimi ateşe verecek. Hatta verdi. Dudaklarımdan is tadını alıyor musun?”

Gülümsedim. “İs tadı alıyorum, evet. Kendi tadımı.”

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. Parmakları kumaşın üzerinde ilerlerken ürperdiğimi hissettim. Tenime dokunmasını istiyordum. Ruhuma çıra gibi batıp ruhumu ateşleriyle yakan parmaklarının bana ateşleri armağan etmeye devam etmesini

istiyordum. Sanki bunu biliyormuş gibi sınırlarımı zorlayarak bana dokunmaya devam ediyordu.

Parmaklarım göğsünde ilerlerken, onun parmakları da benim kalçalarımda hüküm sürüyordu. Parmak uçlarının beyaz göründüğüne emindim, öyle sert bastırıyordu ki aklımı küle çevirmesi işten bile değildi. Tıpkı benim düşüncelerime kendiyle alakalı en karanlık güdülerini ektiği gibi, ben de onun düşüncelerine karanlık güdüler ekme isteğiyle parmaklarımı kasıklarına kaydırdım. Tüm bedeninden yükselen o sıcak enerji akımını hissettim, derisinin altından yukarı kabaran bir enerjidi; buna ürperti de diyebilirdim.

“Tehlikeli sularda yüzüyorsun, Çirkin,” dedi, boğazında biriken o tutku, başımı daha da döndürdü. Ona dokunma ihtiyacının zirveye oynadığını hissettim.

“Ben o sularda çok kez boğuldum, yine boğulurum,” dediğimde gözleri dudaklarıma kaydı. Ağzı hafif aralık duruyor, verdiği kışkırtıcı nefesler yüzümü yakıyordu. Parmaklarım kumaşın altına dalarak derisine temas ettiğinde, o nefesler daha da artarak lavlara dönüştü. Dudaklarımı, yüzümü yakıyordu ama biliyordum, parmaklarım da onu yakıyordu.

“Bakalım denge problemi yaşıyor musun?” Sorusu beni afallatırken, koltuk altlarımdan kavrayarak beni kucaklayıp motosikletin üzerine çıkartmasını beklemiyordum. Dizlerimin üstünde motosikletin üzerinde dururken ona şaşkınlıkla baktım. Dudaklarına yerleştirdiği o iç gıcıklayıcı tebessümün altında gizlenen ahlâksız imaları görebiliyordum, bu imaları seviyordum.

“Düşersen tutacak mısın?” diye sordum alayla.

“Düşeceğin yere halı olacağımı ne çabuk unuttun? Sen düşmeden, seni yakalayacak değil, senin altına serilip acını azaltacak adamım.” Burnunu enseme sürttü. “Ama şu an canını biraz yakasım var. Senin hoşuna gidecek şekilde.”

Adrenalin damarlarımı kaşıdırırken sertçe yutkunup, “Nasıl yapacaktıydın onu?” diye sordum. Boğazından gür bir gülüş sesi yükselince kalbimin atışları hızlandı. Davetkâr bir dokunu-

şun ardından, “Benimle ne kadar ileri gidebilirsin?” diye sordu ve bu soru damarlarımı tutuşturdu.

“Seninle sonu görene kadar gidebilirim,” dedim. “Her şeyin sonu. Kendimin bile.”

Böyle bir kabulleniş, eskiden olsa hoşuna gitmeyebilir, bana bunun için kızabilirdi ama yaşananlardan sonra en büyük ihtiyacı ona teslim olmam, onu kabul etmem olmuştu.

“Sadece benimle sonu gör,” dedi, sesini kafamın içine kazıdım. Sesi sonsuza dek kafamın içinde yaşasın istiyordum.

Parmakları uyluklarıma ulaştığında, bunun bu pozisyonda, burada yapabileceğimiz bir şey olmadığını bilmeme rağmen göğsüme körük olup yerleşen isteği yok edemedim.

“Motosikletin üzerinde mi kur yapacaksın bana?” diye sordum kısık sesle, bu onu burnundan sert bir nefes verdirerek güldürdü.

“Motosikletin üzerinde çok ayıp şeyler yapacağım sana. Olur mu?”

“Soruyorsun sormasına ama hayır desem bile evet dedirtene kadar elinden geleni yaparsın,” dedim, tekrar güldü ama bu kez alayla.

“İstemem yan cebime koy yapma, Kedi. İstiyorsun bal gibi.”

Dudaklarımı kurutan isteği yalayarak yok edemeyeceğimi bilmeme rağmen dilimi dudaklarımda dolaştırdım. Beni dikiz aynasından görmüş olacak ki ıslak bir öpücüğü saçlarımı geri çekerek araladığı enseme bıraktı. Ensemde aşağı, omurgama doğru inen o ürpertinin beni felç edeceğini sandım. Özlemini hissediyordum, bana dokunma ihtiyacıyla yanan vücudundan ateş gibi sıçrayan sinyalleri alabiliyordum ve ondan farksızdım. Taytımın lastiğini yavaşça aşağı çekmesiyle, beklemediğim hareketi beni irkiltti.

Dudaklarını ensemden çekmeden, “Benim için ıslak mısın bunu kontrol etmeliyim,” dedi. “Çünkü o top burnunun uzamasına neden olacak şekilde yalan söyleyebilirsin. Seni çoktan su içinde bırakmış olmama rağmen hayır, kupkuruyum, çöl bile

benden daha ıslaktır diyebilirsin. Bu yüzden işimi garantiye alıyorum, Çirkin.”

Kalçalarımı açana dek taytı aşağı çekti, dizlerimin üstünde durduğum için tamamen çıkaramadı ama artık kalçalarım dışarıdaydı. Avuçlarımı motosikletin gidonlarına yerleştirerek kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırdığımda, “Aferin kızıma,” dedi destekleyici, bir o kadar da cinsel tetikleyici sesiyle.

Büyük avucu bacak arama girerek öne dek uzandı, parmaklarını kadınlığımdan yukarı itti ve parmak uçlarının kasıklarına temas etmesiyle titredim. “Hımm,” diye mırıldandığını duydum, ardından sesi rüzgâra karışarak gecenin içinde kayboldu.

Elini geriye doğru kaydırırken parmaklarının kumaşın altında kalp gibi atmaya başlayan klitorisimi ezerek geçtiğini hissettim. Dokunuşu anlık bile olsa beni sağır edebilecek güce sahipti. Kalbim patlayacakmış gibi hissederek nefesimi tuttuğumda, parmaklarını yeniden öne kaydırıp ve bileğinin kalçalarımın üstündüğünü hissettim, parmakları yeniden klitorisimin üzerinden geçti.

“Arjen,” döküldü dudaklarımdan, bu parmaklarının daha sert bir baskı uygulamasına neden olurken bacaklarımdan içinin karıncalanmaya başladığını hissettim.

Parmağını iç çamaşırımın kumaşının altında kalmasına rağmen belirgin bir şekilde sertleşen klitorisime bastırırken, “Sadece ıslak değil, aynı zamanda gevşetilmeye muhtaç,” dedi, sertçe yutkundum ve ben de elimde olmadan sertçe yutkundum.

Kumaşın altında zonklayan klitorisimi kumaşı da beraberinde toplayarak baş ve işaret parmağının arasına kıştırıp yuvarlamaya, aklımı başımdan alacak bir zevki vererek ezmeye başladı. İhtiyaç kasıklarımın bir bıçak gibi dolaşırken daha fazlasını alamamak canımı acıtiyordu. Motosikletin gidonlarını sertçe sıkarak kalçamı hafifçe yukarı kaldırdım ve indirdim, klitorisimi parmaklarına daha sert bastırmaya çalıştım. Beni bu kadar kolay azdırması akıllalmazdı. Parmaklarının ucunda yavaşça eriyordum, bir karahindiba gibi onun nefesiyle parçalara bölünüp dağılıyordum, bunun farkındaydı, bunu seviyordu.

“Daha fazlasını mı istiyorsun?” Sorusu beni inletti. Parmaklarını sıkılaştırınca klitorisim nabız gibi şiddetle çarpmaya başladı. “Parmaklarımı etrafı yumuşak, içi dapdar deliğine sokup seni parmaklarımla mı sikmeliyim?”

“Evet,” döküldü dudaklarımdan, bu onun sıcak nefesinin gülüşüyle karışarak enseme dökülmesine neden oldu. İç çamaşırını parmağıyla kenara ittiğinde, artık parmakları iç çamaşırının içinde, çıplaklığımdaydı. Nefesimin kesildiğini hissederek başımı havaya kaldırdım. Vücudumda bir yıkım yaratıyordu, garip olan her yıkımdan sonra beni baştan yarattığını hissediyordum.

“Evet ne, Nurşan?”

“Parmaklarını içime vermeni istiyorum,” diye fısıldadım, sert yutkunuşunun sesi zihnimde yankılara bölündü.

Orta parmağını ıslaklığımda dolaştırıp usulca içime kaydır-
dığı an, gözlerimin önünde şimşeklerin çaktığı andı. Uzun parmağı deliğimin duvarlarını iterek ilerledi, sıkışıklık hissiyle başa çıkamadım, kendimi kastiğimde parmağının etrafını daha da sardım. “Off!” diye inledi enseme doğru. “Porselenden amcığını parçalamam için mi bu kadar çok kasıyorsun? Parmağı mı kıracaksın.” Ahlâksızlığı göz bebeklerimi büyüttü. Genzinden gelen sesi, elimde olmadan vajinamı tekrar kasmama neden oldu. “Parmacağımın etrafında küçük, aç bir ağız gibi açılıp kapanıyor,” diye inleyip dilini kulağımın arka kısmında dolaştırdı. “Suyun çoktan avucumun içine aktı. Bırak da parmağımla küçük deliğini açabileyim.”

“Kor,” dedim sadece, ismini tamamlayamadım, burnunu enseme sürterek gülerken kendini kaybetmenin eşiğinde olduğunu biliyordum.

“Doğru,” diye hırladı. “İçini kor olup yakıyorum, değil mi?” Parmağını içimde resmen çevirdi, bu beni gözlerim beyaza dönmüş hâlde inletti.

Parmağı her deliğimden çıktığında sularım da parmağıyla beraber dışarı taşıyor, ardından parmağı içime girerek sularımı içime geri itiyordu. Hissettiğim zevkin başımı döndürmeye başladığını hissettim. Motosikletin gidonlarına daha sıkı tutunma

ihtiyacı hissettim, aksi durumda düşebilirdim. Kalçamı hafifçe kaldırıp indirerek sanki onun aletini içime alıyormuşum gibi parmaklarını içime almaya başladım. Islaklığın yarattığı sesler etrafa yayıldı. Bu ses onu da beni azdırdığı gibi azdırıyordu, biliyordum, parmaklarını gömmek istediği gibi iri aletini de içime gömmek, duvarlarıma çarpa çarpa içime akmak istiyordu.

“Çok ıslak,” diye fısıldadı ve ikinci parmağı da içime girdiğinde dudaklarımdan uzun, soluk soluğa bir inilti döküldü.

Vıcık vıcık girip çıkmaya başlayan parmaklarını hafifçe aralıyor, deliğimin içinde makas şeklinde açıp kapatıyordu. Başımı geriye doğru atmamla saçlarım kırbaç gibi şakıyıp yüzüne çarptı ve bununla beraber parmaklarını içimde tekrar makas şeklinde açtı.

“Senin tüm deliklerin benim,” dedi üstüne basa basa. “Parmaklarımdan etrafında kasılıp su akıtan küçük amın benim.”

“Ahlâksız,” diyebilirdim, diyemedim inledim.

“Bayılıyorsun bu kadar açık konuşmama.”

Parmağını bir noktaya sürterek içime kökleyince, inleyerek, “Evet!” dedim. “Siktir, evet!”

“Küçük deliğinle sikişmemi mi istiyorsun?” diye sorarken parmağını deliğimin içine aletini içime tıkıyormuş gibi tıkıyordu. Motosikletin derisine parmaklarının baskısıyla akmaya başlayan sularım damlıyordu. “Söyle, Nurşanis. Seni nasıl sikişmemi istiyorsun?”

“Sertçe,” diyerek kalçalarımı indirip kaldırmaya, parmaklarını kendi isteğim doğrultusunda sertçe içime almaya başladım. “Altında ezilmek, kucağına çıkıp sikini seni altımda ezerek sağlamak istiyorum.” Söylediklerim onu yüksek sesle inletti.

“Küçük deliğin azınca o ağzın böyle açılıyor senin,” diye hırladı.

Parmaklarını içimde açıp kapatarak beni çıldırtırken, diğer elinin kemerinin tokasını çözdiğünü fark ettim. Kemerini tek eliyle sertçe çekerek çıkardı ve kemer âdeta şakıdı. Vajinam ihtiyaçla kasılmaya devam ederken şimdi işaret ve orta parmağı deliğime

girip çıkıyor, büyük başparmağı klitorisimi sağa sola yatırarak sertçe eziyordu.

Nefesimin bana yetmediğini hissediyordum. Aldığım her nefes, iniltilerime karışıyor, içimden patlayarak dışarı fışkırıyordu.

“Bana seni ver,” dediğimde, ne istediğimi biliyor oluşuna rağmen eziyetini devam ettirip parmaklarının arasına aldığı klitorisimi sıktı. Parmaklarının arasında yuvarlamaya başladığı o parçanın içimde fırtınalar estirebileceğini kim söylerdi ki? Orta parmağı içime sertçe girip çıkarken klitorisim artık işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkışıyordu.

“Tekrarla.”

“Seni istiyorum, Arjen. Burada. Şimdi. İçimde.”

“Seni sikimin etrafına lav akıtıyor gibi boşaltarak sikeceğim,” dediğinde söylediği şeye çok da uzak olmadığını fark ettim. “Durmadan boşalacaksın, sen boşaldıkça ben daha da kayganlaşan içine durmadan girmeye devam edeceğim.”

Fermuarının sesini işittim, daha sonra aletin başını hissettim, yana çektiği iç çamaşırımın yokluğu ıslak kadınlığımı ürpertti. Parmağını içimden çıkardığı an boşluk hissiyle kendimi kastım ama o kadar aç hissediyordum ki kasmak yetmedi. İçimi doldurması için titriyordum. Aletin şiş, nabızıyla beni yakan başını vajinamın çizgisinde kaydırды, klitorisimi baskıladı ve usulca deliğime kaydırды.

“Al içine,” dediği anda bir elimi gidondan çekip karnımdan aşağıya, bacak arama kaydırдыm. Sıcak aletin başını deliğime sabitleyip onu yavaşça içime aldığım da, kulaklarımda uğuldayan rüzgâr mıydı yoksa nabzım mıydı bilmiyordum.

Durmadı, içime kaydırды, ıslak vajinam kasılarak onu sıkıştırdı ve kükreyişi anımsatan hırıltısı zihnimi alaşağı ederken büsbütün olup titremeye başladık. Aletin sadece bir kısmı içimdeydi ama onu öyle sıkı kavramıştım ki hareket edemiyor, sadece birlikte titriyorduk. Gevşemedim, gevşeyemedim, bunu istesem de yapamadım, sanki hislerim de vajinam gibi sıkışmıştı.

Korhan ellerini kalçalarımın kenarlarına koyup, her an dengemizi kaybedip düşecekmişiz gibi sarsılmamıza aldırış etme-

den enseme öperek, "Gevşe," diye mırıldandı. Söylediğini yaparken kalbimin atışları artık nefesimin seslerinden bile şiddetliydi.

"Sıcak deliğini benim için açmayacak mısın, yavrum?" diye sorarken aletinin içime milim milim gömülmeye başladığını hissedip nefesimi tuttum. Vajinamın kasları onu sıkıştırmak için an kolluyor gibi bir defa daha kasıldı ama Korhan ileri gitmeye devam etti, bu onu durdurmaya yetmedi. "İşte böyle," diye inledi enseme doğru, sonra sıcak dili enseme dolaştı ve kalçalarımı daha da geri atmama neden oldu.

Bunun beni mahvettiğini anlamış gibi enseme bıraktığı ıslak dil izlerine sıcak nefesiyle yoğurulmuş yoğun öpücükler bırakmaya başladı. Aletinin içimde patlayacakmış gibi çarptığını, genişlediğini hissediyordum. Damarları tıpkı bir ağacın kalın kökleri gibiydi, içimde yoğun bir şekilde kabararak köklerini bana karıştırıyordu. Parmaklarını kalçalarımın bastırıp beni âdeta kendisi için ayırıp, hayalarının sertçe vajinama çarpmaya başlamasına neden olacak bir hızda deliğimin içini doldurmaya başladı.

Durmadan inliyordum, devamlı olarak dudaklarımdan hazzın gürültüsü dökülüyordu ve onun iniltileri de keskin nefeslerinin seslerine karışıyordu. Hayaları vajinama çarptıkça çıkan o ses, dağın boşluğunda yankılar oluşturuyor, daha fazlasını istemek zihnimde bir karmaşaya neden oluyordu.

Devamlı ofladı, bundan hoşlandığımı bildiği için mi yapıyordu yoksa kendisini tutamadığı için mi bilmiyordum ama ben kendimi kesinlikle tutamıyordum. Ellerimi geriye atıp tırnaklarımı onun ensesine bastırırken başımı da çenesine yasladım ve her bir çarpışmamızda dudaklarımdan dökülen zevk dolu iniltileri tutmadım, bıraktım, zamana yayıldı. O da tutmadı. Onun gırtlığından yükselen, kalın sesine karışan iniltisine mahvoluyordum. Beni mahvetmenin bin türlü yoluna sahipti.

"Nur," dedi, daha sonra, "Şan." Ve dişlerinin arasından, "İs," dökülürken her bir hece için bir kez içime çarpmış oldu.

"Lütfen," diye mırladım, bir kez daha içime çarparak ne için lütfen dediğimi bana unutturdu. Düşünceler oradan oraya savrulurken kalçalarımın saplanan parmaklarının kalçalarımı daha

da ayırdığını hissettim ve bilincimin çok gerilerinden ona, "Durma," diye yalvardım. "İçimden çıkma."

"İçinden çıkamıyorum," diye inledi, bu bir yakarış gibiydi. "O kadar sıkısın, o kadar çok kasıyorsun ki şu deliğini." Göğsünü sırtıma bastırınca aletinin tamamen içime gömüleceğini sandım ama tamamı içimdeki yerini alamadı. "Beni nasıl yediğine bak, o kadar açsın ki geri çekilmeme izin vermeden devamlı içine çekiyorsun."

Gırtlğından yükselen eril sesleri dinlerken kendimi kaybetmiş gibi inledim, bir eli hızla kazağımanın içine girdi, ucu sivrilen memelerimden birini avucunun içine aldı ve aleti hızla içimi dağıtırken parmaklarının arasında tuttuğı meme ucumu sıkarak okşamaya başladı.

Bilinçsizce, "Ah!" diye bağırdığımda, kulağımanın boşluğuna doğru keyifle ama nefes nefese güldü. Aletinin içimde kasıldığı hissettim. Sanki bağırmama neden olacak türden bir baskı yaratmış olmak aletini de uyarıyordu.

Eli göğsümden ayrıldı, kazağımanın boğaz kısmından çıkarak boynuma dolandı ve parmaklarının baskısı nabzımın ne kadar hızlı olduğunu hissetmemi sağladı. Başımı tamamen geriye yatırarak boynumu avucunun içinde tutarken içime seri bir şekilde çarpmaya başladı. O ıslak sesler baş döndürücüydü, içimde kapladığı yer, içimdeki büyüklüğü, içime ektiğı hisler baş döndürücüydü.

Parmakları boğazımı bir sarmaşık gibi sarıp parmak uçlarındaki his dikenlerini tenime saplarken, "Damarlarımı nasıl zonklattığını hissediyor musun?" diye sordu hırıltılı bir sesle. Karnımdaki yangının tek sebebi içimde oluşu değildi, sesi de bu yangını körüklüyordu. "Senin deliğinin içinde olmak işte tam da böyle etkiliyor beni. Senin deliğinin beni ne hâle getirdiğini hissedebiliyorsun değil mi, Nurşan?"

Her bir kelimesinden sonra içime vurgu şeklinde kendini vuruşu diz kapaklarımın titremeye başlamasına neden olmuştu. Artık denge yoktu, her an motosiklet devrilebilirdi, düşebilirdik

ama o, ayaklarını yere sağlam basarken hem beni dolduruyor hem de bizi ayakta tutuyordu.

“Ahh, siktir!” diye hırladığında, onunla eş zamanlı olarak ben de yüksek sesle inledim ve Korhan hayalarını vajinama sertçe çarparak içimde uzun süre bekledi. Boşalacağını sansam da bu olmadı, içimde kalp gibi atan aletini geri çekip yine aynı hızla içime gömdü, tekrar beklemeye başladığında hayaları yeniden vajinama yaslanmıştı.

“Sınıırımdayım,” dedim ama durmadı, titriyordum ama bu onu durdurmadı, her seferinde sertçe içimi doldurup, dibime kadar gelerek bekledi, geri çekildi ve aynısını durmadan yaptı.

Sonunda titreyerek onun aletinin etrafına akmaya başladığımda, kasılmalarıma aldırış etmeden hareketlerini hızlandırdı. İçimi öyle çok doldurdu ki, aktığını sandığım her şeyi içime geri yerleştirdi. Gözlerimin önüne beyaz bir perde inmişken sadece titriyor, boğuk çıkan sesime tutunan anlamsız kelimeleri dışarı bırakıyordum ama ne söylediklerimi duyabiliyordum ne de kendimi anlıyordum.

“Akıt bana,” diyerek içime vuruşlarını sürdürdü, çenemi parmaklarının arasına alarak sıkıp dudaklarını boynuma yasladı ve daha birinci patlamam sona ermemişken, ikinci kez patlamanın eşiğine sürüklendim, çok geçmeden daha şiddetli bir biçimde boşalmaya başladım. Onun etrafına akmaya başladığım an yaşadığım kasılmalar onu da mahvediyormuş gibi boynuma doğru uzun uzun inerken kendini kaybettiğine emindim.

Şiddetle sarsılmaya başladı. Hâlâ kendimi kaybetmiş gibi titriyor, onu resmen içime hapsediyordum. Hisler, biriktikleri yerde patlamış, yağmur gibi yağmaya başlamıştı. İçimde sıcaklığını hissetmeden önce şiddetli vuruşlarını hissettim, vuruşları sıcak sıvısı içime yayılırken bile hâlâ sert ve ısrarcıydı. Beni kendisiyle doldururken, sıvıları kadınlığımdan taşarak bacaklarımın içinden motosikletinin oturağına damlıyordu ama o durmuyordu, kendini içime çarpmaya devam ediyordu. Vuruşları yavaşlayana dek küfürler yağdırdı, kısık sesine sinen küfürler aklımı başımdan alırken titremeye devam ediyordum.

Sonunda dudaklarını enseme bastırıp nefes nefese, “Beni bu kadar mahvedemezsin,” diye inledi. Kollarının belimi sıkıca sarmasıyla yutkunuşumun sesi geceye dağıldı. “Beni bu kadar öldüremezsin. Yaşadığımı ve öldüğümü tek bir kişide hissettim. O da sensin lan. Sensin.”

İçimden çıkıp beni kendisine doğru çevirmeden önce taytımı yukarı çekti ve gözlerinin içine kıpkırmızı olduğuna emin olduğum bir yüzle baktım. Beni kollarının arasına almadan önce yüzümün her köşesini öptü, her köşesine dudaklarını sürttü.

Kirpiklerimi öpmeden önce, “Sana doymuyorum hiç,” diye fısıldadı. “Her an yanında olmak istiyorum. Beni iyice çocuğa çevirdin.”

“Aptal,” diyerek kollarımı boynuna sardığımda gülümsediğini hissedebiliyordum. Kemerinin tokası karnıma batınca, “Kemerini düzelt,” dedim gülerek. O da güldü ama bana sarılmaya devam etti.

“Sokakta kemerimi açık görürlerse kıskanır mısın yoksa?”

“Hayır ama benim yanımda olduğun anlaşılır,” diye söyledim, bu onu güldürdü. Gizlice buluşuyor olmamıza benim kadar sinir oluyordu ama yine de kıskançlığım söz konusu olduğunda gülüyordu.

“Şuna kasıklarını benden başkası düşleyemez desene sen, Çirkin Kedi.”

“Düşleyebilir mi?” diye sorduğumda tek kaşını kaldırarak bana bakıp, kollarını belime sıkıca sardı.

“Düşleyebilir mi dedim yavrum?”

“Cevap bu değil.”

“Düşleyebilir,” dediğinde gözlerim iri iri açıldı. “İnsanların neyi düşleyeceğine biz karışamayız sonuçta... Ama şöyle bir gerçek var.” Kulağıma yaklaşp nefesini tenime bırakarak fısıldadı: “Bu kasıkların tek sahibi sensin. Bu kasıklar sadece senin hayallerini gerçekleştirmek için var.”

“Sadece benim için var,” dedim üstüne basa basa. “Aferin, bunu bilmen güzel...”

“Senin bu alfa hareketler ne tam olarak, bacaksız?” Dudaklarına sinen gülümsemeyi gizleme gereği duymadan yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Hoşuma gidiyorsun.”

“Bak sen, demek hoşuna gidiyorum.”

“Bilmediğin bir şey değil ama yine de söyleyip mutlu edeyim dedim...”

“Sadaka mı veriyorsun?” diye sordum alnımla alnuna vurarak.

“Sana her şeyimi verebilirim. Az önce de bir şeyler verdim.”

“Sapık,” diye söylenerek geri çekildiğimde belimi tekrardan kavrayıp beni kendisine yasladı.

“Çekilme öyle. Her istediğimde göremiyorum diye gerginim zaten. Sana dokunmama engel olursan kendimi şu dağdan aşağı atarım.”

“Arkandan atlamamı istiyorsan buyur yap.”

“Atlar mısın?” diye sorarken göz bebeklerine yansımam oturmuştu.

“Evet.”

“Ölmek bile yanımda sen varken güzel olurdu,” diye itiraf etti, daha sonra bu itiraf onu da rahatsız etmiş gibi gözlerini benden uzağa, karanlığa çevirdi.

Çenesine dokunup tekrar bana bakmasını sağladığımda sertçe yutkundu. Gözlerimizi birbirine sapladık, bakışlarımın altında eriyen düşüncelerini gördüm, göz bebekleri benden ibaret olduğunda, “Ölmek bile yanımda sen varken güzel olurdu,” diye fısıldadım.

“Sana sadece yaşamak yakışıyor,” demesini beklemiyordum. “Seni her zaman yaşarken hayal edebiliyorum. Aksini düşünmek istemiyorum. Aksi hiç olmasın.” Kollarını birdenbire boynuma sarıp beni bağrına basmasını beklemiyordum. “Keşke sen ölümsüz olsan.”

“Biz seninle birbirimizi sevdiğimiz günden beri ölümsüzüz, Arjen.”

2. PERDE

Gülen Dudaklar,
Ağlayan Gözler

KORHAN ARJEN ALACAHAN

O, çok uzaklarda bir dağ olup yıkılsa, benim burada şehrim enkaz olurmuş.

Bunu fark ettiğimde, kaybetmenin bir adım ötesinde duruyordum.

Oysa onu gördüğüm ilk andan beri kaybetmenin bir adım ötesindeydim.

Her zaman onu kaybedeceğim günün geleceğinin farkındalığıyla bir adım atmıştım ona ve her bir adımda, kaybettiğim günün gelişinin daha öldürücü bir darbe vuracağını farkındaydım. Kollarımın arasında durduğu an, geçmişin bir fırtına olup üzerimde esmeye başladığı andı. Gözlerinin ilk kez gözlerime dokunduğu gün görmemiştim onu, onu gördüğümde bana bakmıyordu bile. Tıpkı şu an bana bakmadığı gibi. Kirpikleri gözlerini örtmüş, saklamıştı benden.

Ateşlerden korkuyordum. Ateşler bana kayıplarımı, değiştiremeyecek olan kaderimi, hatalarımı, sürüklendiğim karanlığı hatırlatıyordu. Yanmaktan korkmuyordum, zaten yanmıştım,

o ateşleri izlerken sürüklendiğim hisleri yeniden içimde hissetmekten korkuyordum; hissetmeye başlamıştım.

Onu oradan çıkarmak için zamanım kısıtlıydı. Ateş her yerdeydi. Geçmişim gibi bugünümü de kuşatmıştı. Bakışlarım ateşlere dokundu, korkuyu hissettim, bir çocuğun korkusundan daha farklıydı. Bu korku, farkındalıkla geliyordu. Bir an her şey sıfırlandı. Ben sıfırlandım, geçmişim sıfırlandı, bana söylediği şey bile sıfırlandı, tek parlayan oydu; önemli olan sadece oydu. Zihnim durdu, çaresizliğin kanıma yayıldığını hissettim.

Bir şansım vardı.

Onu yaşatabilmek, hayatta tutabilmek, üzerime yanan bir kapı yıkılmadan onu buradan çıkarabilmek için.

Onu kucağıma aldığımda ciğerlerime çektiğim nefes değil, dumandı. Kendimi en zoruna hazırladım. Yanmaktan, nefessiz kalmaktan, kafamın içinin de ciğerlerim gibi boğulmasından daha zoruna.

O kucağımdayken ateşlerin içinden geçtiğim ânu hatırlıyorum. Adımlarım yerde iz değil, yerde kül bırakıyordu. Korkuyu hiç bu kadar çıplak şekilde hissetmiş miydim? En son bu korkunun benzerini hissettiğimde kaç yaşındaydım? Üzerime devrilen kapının alevlerinin derime emanet ettiği izler, üzerine yeniden ateşler yağmış gibi sızladı. Nefes alacak gücüm yoktu belki ama onu buradan çıkaracak gücüm varmış gibi hissediyordum.

Onu o kadar yok etmişim ki bundan sonra sadece var edebilmek için savaşmalıydım. Tek savaşım onun için olmalıydı.

“Lütfen,” dediğimi hatırlıyorum. “Lütfen Çirkin, lütfen küçük kedim, lütfen Kewê.”

Yalvarışlarım bile zayıftı ama içimde öyle çok haykırıyordum ki aslında her bir kelimem çığlık çığlığa çaresizlik, çığlık çığlığa acıydı. Belki duyuyordu, belki duyamayacağı kadar karanlığa batmıştı ama o uykunun daluyku olmaması için dua ettim, çok derin olmamasını diledim, ilk kez bir uykusunun hafif olmasını, o uykuda beni duymasını istedim.

Bir ses duyduğumda, kollarımda onu tutuyor, alevlerin yükseldiği merdiven boşluğuna bakıyordum. O sesin çok da uzak-

tan gelmediğini fark ettiğimde, ateşlerle olan savaşın galibi olmak ister gibi ilk adımı atıp büyük bir ateş kütlesinin ortasından geçtim. Akşın'ı gördüğümü hatırlıyorum. Esmer yüzü kireç gibiydi, saf bir korkuyla bize ulaşmaya çalıştığını o an anlamıştım.

Sonrası bir karmaşa, bir tufandı.

Yıllar önce, evim ve ailem küle dönmeden önce gördüğüm it-faiye erlerini yeniden gördüm. Geldiklerinde geç değildi, ev küle dönmemişti, hâlâ yanıyordu; içeride annem yoktu ama kollarımda sevdiğim kadın vardı.

Oysa onları küllerin arasında gördüğüm gün dün gibiydi. Ateşin küle dönmeden sönmeyeceğini o gün öğrenmişim.

Biri sürekli, "Korhan," diyordu. "Korhan, onu bırakmalısın."

"Ona yardım etmemiz için onu bırakmalısınız."

"Korhan, onu bırak."

"Bakın, ona müdahale etmemiz gerekiyor. Siz de iyi değilsiniz, lütfen yardım etmemize izin verin."

"Korhan!"

Biri beni sarstı, anılar gözlerimden dökülerek beni sarsan ellerin sahibine doğru savruldu ve Akşın'ın gri gözlerini gördüm. Kollarımda onu beni hayata bağlayan bir damarı tutuyor gibi tutuyordum. Bırakırsam damarım kopacak, kanım son kez fışkıracak ve ben ölecektim. Onu öyle bir tutuyordum ki, hayatım kendi kucağımda gibi.

"Korhan!"

İkinci kez adımı haykırdığında bakışlarım Akşın'ın gözlerinden ayrılarak kucağımdaki kadına çevrildi. Onu sevdiğimde bir kız çocuğundan daha savunmasız, daha yalnız görünüyordu, beni sevdiğini anladığımdaysa hissettiğim aşk onu korkusuz, cesur bir kadına dönüştürmüştü. Hayatı için, sahne için, kendisi için, benim için savaşan bir kadına.

Oysa beni arkasında bırakarak geleceğine gittiği an, benim için savaşmadığını düşünmüş, onun savaşının dışında kaldığıma, hayatının sınırlarına bir daha giremeyeceğime inanmıştım.

Şimdiyse hayatının ortasındaydım, benimse hayatım ondan ibaretti; kollarımdaydı, iyi miydi bilmiyordum, hayat bizi neye

doğru sürüklemek üzereydi bilmiyordum ama tüm savaşlarım onaydı, onun içindi; o yoksa, olamayacağımı anlamıştım.

Ve onu kollarımdan almalarına müsaade ettim. Hayatımı ellerimden alıyorlarmış gibi bir histi. Ölüyormuşum, ruhum usulca bedenimin dışına çıkıyor, damarlarımda gürleyen kan tıpkı çorak bir toprak gibi kuruyor, damarlarım çöle dönerken kalbim bir sağırın kulaklarına dolan sessizliği kulaklarıma üfleyerek susuyormuş gibi bir histi.

Onu benden aldılar ama ben durmadım, onun arkasından gittim.

Kimsenin arkasından gitmeyecek olan o adam, ona defalarca kez peşinden gelmem diyen o adam, tek ona gitti. Olduğu yere, peşinden, arkasından, sadece ona.

Sonrası bir karmaşaydı. Bulanık bir zihinle, kalbime dolanan hislere tutunarak onun peşinden gittim. Ambulansta kimse bana yaklaşmadı, koluma açılan yaraya, yaranın etrafında kavlayan yanığa bakamadılar, elini bırakmadım, ona oksijen maskesini taktıklarında bana takmalarına izin vermedim, onun ciğerlerine akan hava bana nefes aldırdı. Onun aldığı nefesler benim içimde can buldu.

Onu böyle sevmenin delilik olduğunun farkındaydım.

Yanmıştım. Bu kez beni yakan alevler olmamıştı, onun gözlerinde, ilk gördüğüm gün alev gibi yanan saçlarında, beni hedef alan acımasız sözlerinde yanmıştım. Beni o yakmıştı.

“Akşın,” dediğimi hatırlıyorum ambulanstan indiğimde, onu bir sedyeye yatırıp benden uzaklaştırmak üzerelerken tekrar elini kavramadan hemen öncesinde. “Ateşlerin içinde kalan biri, ateşler onu yakmadan ölemez, değil mi?”

Akşın’ın gözlerine sinen duygular, zamanın içinde kaybolacaktı belki ama benim zihnimde daima yaşayacaktı. Çaresizlik, dostumun gözlerindeydi. Aksini söylemeye korkuyor gibi bakıyordu. Söyleseydi de reddederdim.

“Boğulmadı, yanmadı, kalbi hâlâ atıyor, hâlâ nefes alıyor, kanı hâlâ damarlarında akıyor, Nurşan annem değil, onu annem gibi yapmadım, o annem gibi olmadı.”

Sedyenin tekerleklerinin yere vururken çıkardığı sesleri, kalbimin gürültülü atışlarına ait sesler takip etti. Dünya bir anlığına karanlığa gömüldü, ay ve güneş yerlerini değiştirdi; güneş doğmak için geceyi, gece sonlanmak için ayı bekledi.

Annemin, "Ardığım," dediğini duyduğumda, hastanenin beyaz koridoru bir evin ahşap koridoruna dönüştü. Ateşler duvarlarda tablolar gibi asılı duruyor ama ev yanmıyordu, alevlerin iki yandan kanatlar gibi uzandığı o koridorun ortasında beni izleyen kadını gördüğümü hatırlıyorum. Sarı saçları, onu son gördüğüm andaki gibiydi, uçları dalgalıydı ve uzun saçları göğüslerini örtüyordu.

"Anne."

Sesim hem çocuktuk hem de yetişkin bir adam. Ellerimi kaldırıp baktım, ellerim aynıydı ama annemin arkasında kalan duvardaki aynaya düşen yansımam, o gece son kez olabildiğim küçük çocuğa aitti.

"Ardığım, gel," dedi annem yavaşça eğilip, bir dizini yere bastırarak kollarını bana açarken.

Zaman, roman sayfaları gibi etrafa dağılmaya başladığında anneme doğru bir adım attım. Bir kor gibi boğazımda asılı kalan yutkunuşla tam önüne geldiğimde, kafamı eğdim ve annemin yeşil gözlerine baktım. Sürmeli gözlerinde kendi yansımamı gördüm ama yansımadaki benle vedalaşalı yıllar olmuştu.

"Anne," dediğimde gözlerimin içine benimle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu. "Anne, beni affettin mi?"

"Sana ne zaman küstüm ki, Ardığım?"

"Anne," diye fısıldadığımda sesim çatladı, roman sayfaları hızla dönerek alevlerin içinden geçiyor, yanmadan zemine düşüyordu. "Anne bana nasıl küsmezsın?" Dizlerimin üzerine düştüğümde, artık yüzlerimiz aynı hizadaydı. Bana, bana kıyamıyormuş gibi baktı. "Anne, affet beni." Yeşil gözlerine dolan yaşları izlerken ellerimi kaybolmasından, küle dönüşmesinden korkarak uzattım. "Anne, ne olursun, affet beni."

Ona dokundum. Sıcaklığı oradaydı. Anne sıcaklığı. Yıllar önce parmaklarımdan, tenimden, ruhumdan silinen bir sıcaklık.

Dizlerimin üzerinde ona doğru sürünüp yüzünü avuçlarıma içine aldığım anda, gözlerinde biriken iki büyük gözyaşı damlası yanağından kayarak avucumun içine düştü. O gece ateşlerin içinde bile acısını hissetmediğim avuçlarıma içinde cehennemin yarıkları oluştu.

“Anne, ben bizi mahvettim,” dediğimde, “Sen hâlâ benim küçük oğlumsun,” diye fısıldayarak yumuşak elini yaralı yüzüme bastırdı. Yarayı avucunun içinde hissettiğinde gözyaşları birdenbire şiddetle akmaya başladı.

“Ne oldu yüzüne?” diye sorarken ağlıyordu. “Benim yüzümden oldu.” Beni kollarının arasına çekip bağrına bastığında kokusu genzime gözyaşı gibi doldu. Yeniden, “Benim yüzümden oldu,” diye fısıldadı ama durmadım, “Hayır,” dedim. “Bu benim sana yaptığım şeyin bedeli, anne.”

“Ben sana yaptıklarımın bedelini ödemedim, sen günahın olmayan şeylerin bedelini nasıl ödemeye çalışırsın, Ardık?” Beni bir annenin kollarıyla sardığında kalp atışlarım o gece olduğu kadar hızlıydı. “Sırtına nasıl kaldırılabileceğinden fazlasını almaya çalışırsın? Ben seni kendimin kamburu mu yaptım?”

“Anne,” diyebilirdim, sonrası yoktu.

En çok özlediğim şey, ona anne diyebilmektir sanki.

Elleri saçlarıma arasına gitti, beni boynuna sakladı ve orada bana kimsenin bir şey yapamayacağına inandırdı.

Güven duygusunu hissetmek için ağladığım geceler olmuştu, bir çocukken korkunun erkekliğimden çok şey kaybettireceğini söyleyen adamların tekmeleri karnıma, yüzüme inerken annem yanımda olamamıştı. Tek birinde onu suçlamamıştım, tek birinde ona kin duymamıştım.

“Affet beni, Ardiğim,” dedi annem kolları beni geçmişin içinden çıkıp gelerek sararken. “Ben senin çocukluğunun içine batmış bir bıçak olmak istemedim.”

“Anne, ben koştum geçmişin içinden. Kaçabilirim sandım. İnsan yağmurun altında koşunca daha az ıslanacağını sanır ya hani. Anne ben kaçınca, geçmiş benim içimden çıkar gider, benim yakamdan düşer sandım.”

Annem bana daha sıkı sarılırken, “Büyümüşsün,” dedi, bir an hâlâ onun küçük oğlu değil miyim düşüncesine kapıldığım-daysa, “ama hâlâ küçük oğlumsun sen benim,” diye fısıldadı. “Sen yaşadıklarımızdan kaçabildiğin kadar kaç, yeni yollar bul kendine, Ardık. Ben her bir yolda senin annen olmaya devam edeceğim. Yeni bir geçmiş yarat bize, geleceğine beni iyi anılarla kat. Yaşa, Ardık. Sen en çok yaşarken benim küçük oğlumsun. Küçük oğlum kalabilmek için yaşa. Yanan ateşten korkma artık, oğlum. Sen ve ben bir gece yandık, küle döndük ve bitti. Kül tekrar yanmaz, Ardık. Hiçbir ateş, senin içinden çıktığın ateşten daha yakıcı olmayacak artık. Bitti, oğlum. Affet kendini, affet beni, ateşi affet, geçmişini affet, Ardık’i affet. Büyümüşsün, Ardık ama lütfen benim küçük oğlum olmaya devam et.”

“Büyüdüm anne, değiştim sandım, senin kollarının arasına girdiğimde anladım. Ben hâlâ o küçük çocukmuşum.” Alnımı annemin boynuna bastırdım. “Anne,” dedim son kez. “Affet beni. Çok yaraladım biliyorum ama yemin ederim, ben de çok yara aldım.”

“Geçti oğlum,” dedi annem son kez. “Geçti Ardiğim.”

Ona sıkıca sarıldım. Kollarımı boynuna sarıp onu göğsüme sokmak ister gibi sarıldım. Annemin vücudu kollarımın arasındakül gibi dağıldığında, kollarım artık bomboştu. Kafamı kaldırıp o koridora baktım; alevler etrafımı sardı ama yanmadım.

Gözlerimi kapatıp açtım, kirpiklerimde ateşin rüzgârını hissettim ama gözlerimi açtığımda o evin değil, bu hastanenin koridorundaydım; dizlerimin üstünde, savunmasız, korkularla kuşatılmış ve yapayalnızdım.

İçimin küle dönüp koridora savrulduğunu hissettiğimde dizlerimin üzerinde doğrulamadım. Gücüm çekilmiş hâldeydi. Aralık duran kapıdan onu görebiliyordum. Nefes alması için etrafına toplanmış kalabalığı izledim. Ağzının içine soktukları boruyu gördüğümde kalbimin yerini yoklamak istedim.

Biri beni kolumdan tutup kaldırmak istediğinde, elin sahibinin kim olduğuna bakmadan kolumu sertçe geri çektim ve “Do-

kunma,” dedim. “Beni iyi yapmak istiyorsan, önce gidip Nurşan’ı iyi yap.”

“Korhan, koluna baksınlar,” dedi Akşın, cümlesi birden kafamın içinde hiç durmayan bir uğultuya dönüştü ve yerimden âdeta zıplayarak kalkarken, “O hamile!” diye bağırdım.

Tüm doktorların, hemşirelerin gözleri hızla bana çevrildiğinde aralık duran kapıya doğru koşuyordum, ayağım kaydı ama düşmedim, kapıya tutunarak bedenimi durdurdum ve sonunda içeri girdiğimde, “O hamile!” diye bağırdım yeniden. “İkisine de müdahale edin, o tek başına değil!”

Doktor, “Her şey yolunda,” dedi ellerini kaldırarak bana doğru yürürken, beni sakinleştirmek için havada duran ellerini yere doğru birkaç kez indirip kaldırdı. “Onun hamile olduğunu söylemen iyi oldu. Merak etme, her şey yolunda.” Gözlerini çaprazında duran hemşireye çevirdi, hemşireye gözleriyle bir hareketle bulununca içeri daldım ve doktorun gözleri büyüdü.

“Nurşan!” dedim sonunda berraklaşan bir zihinle. “Buradayım ben, buradayım yavrum ben!”

Erkek bir hemşire beni kollarımdan tutarak dışarı çıkarmak için çekiştirdi ama adamın kollarından kolayca sıyrıldım, bu kez üç farklı insanın elini üzerimde hissettim.

“Sana da yardım etmeliyiz,” dedi adamlardan biri. “Sakinleş.”

“Gülay Hanım, bir sakinleştirici hazırlayın,” dedi diğer adam, bunu duymazdan gelip onları savurarak Nurşan’a yönelmemle, doktorun önümde etten duvar örmesi bir oldu. Elleri havada, avuç içleri yüzüme dönük hâlde, “Bak, genç adam,” dedi. “Şu an burada bağırp çağırman işimizi yapmamıza engel oluyor. Onun kötü olmasını ister misin?”

İçimi çekiştiren o hissi durduramadan, “İstemem,” dedim.

Adam uzun uzun gözlerime baktıktan sonra, “Güzel,” dedi. “Kızın adı Nurşan mı?” Başımı salladım. “Bebeğiniz de Nurşan da iyi olacak, sadece bağırp çağırmayı bırakıp kolundaki yanığa müdahale etmelerine izin ver. Anne uyandığında bebeğinin babasını yaralı görmek istemez, değil mi?”

“İstemez,” diye fısıldadım bir çocuk gibi.

“O zaman sakinleşip yarana baktır,” dedi doktor. Sırtını bana döndüğünde, normal şartlarda burayı başlarına yıkacak kadar delirmem gerekirken sakince doktorun sırtını izledim.

Farkındalık çok yakıcıydı.

Farkına varmıştım.

O karnında benim çocuğumu taşıyordu. Onun annesi olacağı çocuğun babası olacaktım. Farkındalık hem çok korkunçtu hem de içimi patlatacak kadar büyüktü.

O zamanlar hep düşünmüştüm. Nasıl oluyordu da onun gibi küçük bir kız çocuğu benim can damarımı bulabiliyordu? İçimde bir yerlerde onu suçlamaya çalışırken bile bana hissettirdikleri beni şaşkına çeviriyordu. Yeniden buradaydı, hisler göğsümün ortasına birikmiş bir kıyamet alameti gibiydi. Onu can damarımda hissediyordum, bana ektiği hisler şu âna dek kimsenin ekemediği türden hislerdi. Onu bulduğum zaman o hasta, kırılgan bir kız çocuğuydu, eğer onun bu kadar kırılgan, hasta bir kız çocuğu olduğunu bilseydim yine de onun hayatına girer miydim? Girerdim.

Onu kollarının kenarından tutup, gözlerinin içine baktığım o geceye doğru devrilmeye başlayan zamanın içinde durdum ve anıların hastanenin koridorunu kendi rengine boyamasına izin verdim.

Yeşil gözleri, bana parçalanmış ruhunu gösteriyordu.

İlk kez kendim için, “Has orospu çocuğuyum,” dediğimi hatırlıyorum. Yosun gözlerinden geçen acı öyle kuvvetliydi ki, kendisinden çok bana acıdığı için ilk kez ona karşı bu denli büyük bir öfke hissetmiştim. “Senin bu kadar kırılgan, hasta bir kız çocuğu olduğunu bilsem gelir miydim sana?” Gözlerine biriken yaşlarla bana vereceğim cevaba muhtaçmış gibi baktı. “Bak orospu çocuğu, piç kurusu cevap veriyor. Gelirdim.”

Öfkeyle gözlerimin içine bakıp, annem gibi kadınlara layık olduğumu ima etmişti ama ona kızamamıştım, ona kızmaya hakkım yoktu çünkü o an biliyordum ki onu paramparça etmiştim.

“Bana o cümleyi kim olduğumu bilsen kurmayacağını biliyordum zaten,” dediğimde hangi cümleden bahsettiğimi bi-

liyor olacak ki gözlerini kaçırmaya çalıştı ama izin vermedim. “Kurduktan birkaç saat sonra pişman olduğunu da biliyorum, Nurşan. Ama sen doğruyu söyledin. Ben bahsettiğin türden kadınlara layık bir adamım. Ben bırakıp gidecek, önemsemeyecek türden kadınlara layık bir adamım. Senin gibi sorgulamayan, her halükârda kabullenen, kollarının arasına alan bir kadına değil. Sana layık değilim lan ben.”

Gözünden bir damla yaş daha aktığını hatırlıyorum.

“Ağlama. Olmayan şerefimin üzerine yemin ederim ki, senin bende buna dönüşeceğini, içimin bu denli senle dolacağını bilseydim, gelmemek için çok savaşırdım. Sana gelmemeye çalışırdım, Nurşan. Gelsem bile tutardım kendimi, sana böyle deli... Böyle divane...” Gözleri gözlerimdeyken ağlamasa olmaz mıydı lan? “Ben seni o gece fark ettim,” dediğimde hangi geceden bahsettiğimi bilmediğine emindim. “Ben bendeki seni o gece fark ettim.”

Anılar bir rüzgâr olup esti, rüzgâra kapılarak koridoru terk etti. Koridorda tanıdık yüzler gördüm, tanıdık sesler duydum ama algılarım kapandı, sadece ona odaklandım. Tek önemseddiğim, tek gördüğüm, tek duyduğum oydu.

Başka bir anının gelmesini bekledim, uzun süren o uğultu, yerini onun yeşil gözlerine bıraktı.

Parmakları saçlarımda dolaşıyordu, gözlerim karşımadaki duvara düşen gölgemizdeydi. Onu yeniden duvar kenarına yatırmıştım. Kaçmasından, gitmesinden, onsuz kalmaktan, bir daha olmamasından korkuyor gibi. Duvar kenarında uyursa kalktığını hissederdim, duvar kenarında uyursa beni bırakıp gitmeye karar verirse engel olamasam bile o an gittiğini bilirdim. Uyandığımda onsuz bir güne başlarken yaşayacağım o kırgınlığa, hiç değilse onu giderken izlersem hazırlıklı yakalanırdım.

Bunu bilmiyordu.

Onu neden duvar kenarına sıkıştırdığımı, gitmesinden ilk andan beri korktuğumu bilmiyordu.

Bir zamanlar ben de onun ilk andan beri gitmesinden korktuğumu bilmiyordum.

Bendeki onu fark ettiğim o geceye kadar, gitmesinden korktuğumu bilmiyordum.

Uykusunun derin derin köşelerinden birine saklanmıştı. Bir kedi yavrusu gibi göğsüme sokulmuş, bir elini göğsüme koymuştu, uzun tırnaklarının şeklini ve parmaklarının duruşunu izlerken neredeyse gülümseyecektim. O zamanlar ona gülümsemek, benim için geçmişin içinde hâlâ nefes alan ama ölmeye çok yakın duran o küçük çocuğa ihanet etmekten farksızdı.

Yine de uyuduğunda onu gülümseyerek izleme ihtiyacını durduramamıştım.

Gitmezmiş gibi uyuyordu, tek sığınağı benmişim, benim limanımda güvende hissediyormuş, sadece benimleyken uykuya dalabilirmiş gibi huzurla uyuyordu.

“Senin bana yaptığını kendime ne ben yaptım ne de annem bana yaptı,” dediğimde bunu duymadığını biliyor olmama rağmen kendimi ona açabildiğim için mutlu hissediyordum.

Ondan o kadar çok saklanmak zorunda kalmıştım ki bazen acaba o mu beni görmek istemiyor diye düşünür olmuştum. Hiç sorgulamıyordu, beni görmeye çalışmıyordu, yoksa tek kelime etmememe rağmen beni görüyor muydu?

Saçlarına dokunduğumu hatırlıyorum.

Bir insanın saç tellerinin ateşten olduğunu, yakabildiğini bana öğreten oydu.

Saçlarına dokunduğumda parmaklarım yandı. Öyle bir şeydi ki, sanki ona bir kez bile dokunmasam, onu sadece gözlerimle uzaktan, hissederek yıllar boyu öteden izlesem bile saçları parmaklarımı yakardı. Onun beni yakması için benim parmaklarımın ona değmesine gerek bile yoktu. Dokunmadan da birbirimizi yakabilirmişiz gibi hissediyordum.

Bir yerlerde bir Korhan ve Nurşan daha varsa, birbirlerine dokunamıyorlarsa, dokunmak onlar için yasaksa, bedenleri birbirine uzaksa, eminim onlar da birbirlerinin çok ötesinde, birbirleri için kavrulmaya devam ediyordu.

“Küçük, çirkin kedim,” dediğimde nefesini göğsüme vererek bana daha da sokuldu.

Neredeyse uyandığını düşünerek gözlerinin altına yelpaze gibi yayılan kirpiklerine baktım. Derin bir uykuda olduğunu fark ettiğimde eğilip dudaklarımı geniş alnına bastırıp gülümse-dim. Alnına takıldığımda öfkeleniyordu ama bir yanının onunla uğraşmamdan hoşlandığını biliyordum.

Dudaklarımı alnına sürterek geri çekip alnına baktım ve "Söylesene," dedim. "Bu alnın karası değil, yazısı olmam için ne yapmam gerek?"

Çünkü ben alnının karası değil, yazısı olmak istiyorum.

"Olay nasıl oldu?" Sorusu beni onun uyuyan yüzünden sıyı-rıp çekti.

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, endişeyle par-layan gözler odağıma girdi. Yağış'ın ne zaman geldiğini bilmi-yordum. Ne kadar süredir aynı noktada, sadece onun hayaliyle oturduğumu da bilmiyordum. Gözümü koluma indirdim, ko-lumda sargı vardı, kafamı tekrar kaldırıp Yağış'a yeniden bu kez dikkatle baktığımda ağladığını gördüm.

Ona cevap vermediğimde üstelemedi. Dilimin altında kayıp giden kelimelerle sadece gözlerinin içine baktım. Çağlar onu ko-lundan tutup kenara çektiğinde artık daha şiddetli ağlıyordu. Gözlerimi ellerime indirdim. Bağırıp çağırmak, yakıp yıkmak, hastaneyi birbirine katmak, ona ulaşmak, onu görmek istiyor-dum ama tek yaptığım sakince ellerime bakmak oldu.

Annem ben çok küçükken, *Turnam Gidersen Mardin'e* türkü-sünü mırıldanırdı. Sarı saçlarını ensesinin altında toplar, onu hep gördüğüm ısıltılı kıyafetlerin aksine eşofman takımlarıyla ocak-lığın üzerini sürterken bu türkü bazen onu ağlatırdı; dirsekle-rinin iç kısmından bileklerine dek gözlerini sürter, gözyaşlarını silerdi.

Nurşan'ın uyanmasını beklediğim o koridorda, annemin sesi çınlamaya başladı.

Turnam Gidersen Mardin'e türküsünü bir ninni gibi mırıl-da-nıyordu.

İnsanları gördüm. Birbirine çarpan bedenler, kaos, gözyaşla-rı, merakla yükselen sesler, sorular. Her şeyin içindeydim ama

dışından izledim. Annem durmadan Turnam Gidersen Mardin'e türküsünü mırıldandı.

Sonunda doktor kapıdan dışarı çıktı ve "Endişelenecek bir şey kalmadı, biraz dinlenmeli," dedi, işte bu zihnimin yeniden düşüncelerden bir oyuk açarak çalışmasını sağlayan cümle oldu. *Endişelenecek bir şey kalmadı, endişelenecek bir şey kalmadı, endişelenecek bir şey kalmadı...*

İyisin, iyiyim, sen iyiysen ben hep iyiyim.

Yerimden kalkıp doktora doğru ilerlerken doktorun gözlerimde minnet duygusunu gördüğünü biliyordum. Bu duyguyu ilk kez Deniz Şahiner'den sonra birisine gösteriyordum. Ayaklarına kapanabilir, ona teşekkür ederken belki ağlayabilirdim ama yapmadım, sadece beni anlamasını sağlayacak şekilde gözlerinin içine baktım ve beni anladı.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

Adamın gözlerinin içine bakarken bir şeyler söyleyemedim, o da söylememi bekliyor gibi değildi. Yavaşça uzaklaşıp beyaz koridorda kaybolduğunda gözlerim çıkarken arkasından kapattığı kapıya kaydı.

Kapıya yönelirken kalabalığın söylediği hiçbir şeye odaklanmadım. Akşın'ın, Yağış'ın, Çağlar'ın ya da başka birinin, hiç kimsenin sesine odaklanmadım. Duymak istediğin tek bir ses olduğunda, diğer tüm sesler kuru bir gürültüden ibaret olurdu. Duymak istediğin sesi duyana dek sağır olmayı dilerdin, duymak istediğin sesi duyamadığında duyduğun tüm seslere düşmanlık beslerdin. Bana bunu öğreten de oydu.

Bana her şeyi öğretenin o olduğu farkındalığı içimi bıçak gibi deşiyor, ateş gibi yakıyor, bir ağırlık olup içime düşerek içimi eziyordu.

Kapının kulpunu ateş gibi yanan bir demiri avuçluyor gibi avuçladım, çevirdim, kapıyı açtım ama içeri bir adım atamadım. Onu koruyamadığım geldi aklıma, o an gözlerindeki endişe, benim içimi saran korkuyu durdurmaya çalışırkenki çırpınışı.

Sertçe yutkunup gözlerimi aralık kapıdan içeri çevirdim. Bileğine takılı serumdan düşen her bir damlanın sesini duyabile-

cek kadar ona çevirdiğim algılarım alev alev yanıyordu. Hastane odasının beyaz duvarlarına maskeye yayılarak buğu oluşturan nefesinin sesi de sinmişti.

İçeri bir adım atabildiğimde kolumdaki yanığın acısını hissettim, daha sonra bu acının kolumda değil, göğsümde olduğunu anladım. Elimi göğsüme koydum ama yara bulamadım, yanık bulamadım; boşluk göğsümdeydi. Göğsümdeki acının nedeni onu bu hâlde görmek miydi?

İçeri girip kapıyı yavaşça kapatırken arkamda bıraktığım kalabalığın ikimizin arasına girmesini istemiyordum. Annemin sesi odanın içinde bir rüzgâr gibi dolanmaya başladı. Ninni gibi mırıldandığı türküyü dinleyerek Nurşan'ı izlerken, yeniden geçmişin içine savrulacağımı sandım ama artık geçmişten çok uzakta olduğumun farkındaydım.

Ben ne kadar uzaklaştım da geçmiş benden gitmiyordu.

Annem odanın bir köşesinden çıkıp yatağa doğru yürümeye başladığında bu kez buna şaşırmadım. Nurşan'ın tam önünde durdu, ojeli parmaklarının Nurşan'ın saçlarının arasına süzülmesini gördüm. Ninniye mırıldanarak Nurşan'ın saçlarını okşarken gülümsüyordu ama gözlerinde akmaya hazır, asılı duran gözyaşları vardı.

"Anne," dediğimde kafasını kaldırıp omzunun üstünden bana doğru baktı, gözünün kenarından kayan gözyaşının elmacık kemiğini aşarak çenesine dek aktığını gördüm.

Gülümsemesi solmadı, bana beni gördüğünün farkındalığıyla bakıp bakışlarını yeniden Nurşan'a çevirdiğinde, "Demek baba olacaksın, Ardık," diye mırıldandı. "Ne kadar da şanslısın. Seni benden daha çok sevecek bir kadın bulmuşsun."

"Onun kalbini çok kırdım."

"Ve o buna rağmen seni kalbinden kovmadı," dediğinde tekrar bana baktı. "Onun kalbini kırarken içinde olduğun bir şeyi kırdığını biliyordun. O kalbin enkazında kaldın ama o kalbi terk edemedin. Sen, Ardiğim, yaktığın evden bile yanmadan çıkamayan sen, kırdığın bir kalpten çıkıp gidebileceğini mi sandın? Sen

her zaman sadık bir çocuktun. Yaktığın ateşe de kırdığın kalbe de sadık kaldın.”

“Beni affetmeyeceksin, değil mi?”

Bana yeniden gülümsedi ve aynı şeyi tekrarladı: “Sana ne zaman küstüm ki, Ardiğim?”

“Bu hayatta iki kadın sevdim,” dediğimde gözlerimin içine bakıyordu. “Birini yaktım, diğerini mahvettim.” Gözümden bir damla yaş aktı, annem o gözyaşı damlasına bakarken eli Nurşan’ın saçında donup kaldı. Annemin gözünden hızla akan bir damla gözyaşı Nurşan’ın alına damladı.

“Bu hayatta iki kadın sevdin, o iki kadını sevdiğin için yandın, kendini mahvettin.”

Gözümden akan yaş çenemde uzun süre bekledikten sonra kırılr gibi kopup yere damladı. Annem son kez gülümsedi, gözünden bir damla yaş akıyordu ki o gözyaşı damlası küle dönüştü, annemin külleri yana doğru savruldu ve annem kayboldu.

Nurşan’a doğru bir adım atarken ilk kez ona attığım bir adım kaybetme korkusundan değil, onu koruyamamış olma utancından titredi. O bu adımı göremese de onun görmesinden korktum, onun görmüş olma ihtimali bile beni utandırdı. Gözlerimi zemine indirdiğimde gözlerimin önüne biriken yaşlar görüş alanımı puslandırıyordu.

“Seni koruyamadığımı düşünüyor musun?” diye sordum beni duymadığını bildiğim sevgilime. “Uyandığında bunu düşünüürsen ne yaparım? Seni koruyamadığımı düşünüürsen...” Burnumu çekip gözlerimi havaya kaldırarak gözyaşlarını uğurladım. “Seni oradan daha hızlı çıkarabilirdim, eğer korkak bir piş kurusu olmasaydım ben... Hemen çıkarabilirdim seni. Korkularıyla oyalanmazdım. Sana yük olmazdım.”

Bir adım daha attığımda artık yüzüne daha yakındım.

Gözlerimi yüzünden çekmeden, “Seni ne kadar sevdiğimi söyleyemememin acısını hep yaşadım, biliyor musun? Sana, senin bana olduğun kadar açık olamamanın, sana görmeyi istediğin, beklediğin, hak ettiğin sevgiyi gösterememenin acısını hep yaşadım. Biz seninle iki normal insan gibi tanışamadık. İki nor-

mal insan gibi tanıyamadık birbirimizi. Ben kendimi hep senden sakladım, senden saklandıkça sana daha çok bulandım."

Tekrar burnumu çekip dişlerimi birbirine bastırdım, yüzümde açılan oyuklar uzun süre orada kaldı. Tekrar konuşmadan önce serum bağlı eline bakıp, parmaklarımı parmaklarına sürdüm. Parmaklarında is lekeleri vardı. Küçük sıyrıkları görünce içimdeki acı katlandı.

"Elin mi yandı?" diye sorarak aniden dizlerimin üstüne çöktüm. Parmaklarına yavaşça üflerken, "İzi kalmaz, çok küçük," dedim. "Ama küçük yanıklar büyük yanıklardan daha çok acıyor bazen." Üfledim, küçük sıyrıkları ve hafif su toplamış yanığı öptüm. "Özür dilerim."

Alnımı elinin üst kısmına sürterken gözümünden bir damla daha kayıp gitti ve bunu önemsemedim, ağlamayı umursamadım, gözyaşlarım onun için akabilirdi, bunda bir sorun görmedim.

"Özür dilerim, affet beni."

Gözyaşım onun elinin üstüne düşünce gözümdeki yaşın tuzu elini yakar diye korkup eline üfledim, öptüm, alnımı bastırdım.

"Sana yaptığım her şey için, yaşattıklarım için, sana veremediğim, eksikliğini çektiirdiğim her duygu için affet beni. Seni hak ettiğin şekilde sevemediğim için özür dilerim. Sana duyduğum o benim bile aklımın hayalimin almadığı, kelimelerimin asla yetmeyeceği sevgiyi sana gösteremediğim, senden devamlı saklandığım için özür dilerim, affet beni."

Alnımı elinin üst kısmına tekrar sürüp, "Benim gibi birini sevdiğin için özür dilerim, affet beni," diye fısıldadım.

Parmağını oynattığını hissettim. Daha sonra parmağını yavaşça alnıma sürttü ve avucunun içini açarak izin olduğu yanığıma bastırdı. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde, kısık kirpiklerinin arasından beni izlediğini gördüm. Onun yosun gözlerini açık gördüm ve kalbim yeniden attı, damarımda yeniden kan gürüldedi aktı, nabzım sönmüş bir çiçeğin suyun üzerine damlamasıyla açtığı gibi açılarak çarpmaya başladı.

"Ardık," dedi Nurşan, kalbim göğsümün içinde söndü ve yeniden yanmaya başladı. Kısık sesle, "Aşkımdan mı ağlıyorsun yoksa?" diye alay etti.

"Gözünü açtın," diyebildim.

Gözlerini birkaç kez kırptı, bakışları bayıklaştı, bir an yeniden gözlerini yumacak sandım ama diğer elini kaldırıp, yüzündeki maskeyi yavaşça indirip, "Sen?" diye sordu pürüzlü bir sesle. "İyi misin sen?"

Bir de beni mi soruyordu? Ona kızmak isteyen tarafım, onu seven tarafımın zincirleriyle bağlandı.

"İyiyim," dedim. "Sen de iyisin. Acıyor mu bir yerin?" Tam ayağa kalkacaktım ki avucunu yanağıma öyle bir sürttü ki, durdum, dokunuşundan mahrum kalmamak için bekledim ve gözlerinin içine baktım.

"Acımıyor," dedi. "Sen yanımdayken benim hiçbir yerim acımaz ama sen olmazsan, içim hep acır."

Gözlerinin içine bakakalmama neden olan cümlesi beni yutkündürmadı, yutkunamadım, bir kadın yüzünden yutkunamıyormuş insan. Diğer elini yavaşça karnına götürdüğünü gördüğümde sertçe yutkundum bu kez. Kelimeler boğazımı yırtta yırtta ilerledi, içime battı.

Karnını okşarken, "O da iyi, değil mi?" diye sordu tıpkı bir çocuk gibi.

"O da..." Sertçe yutkunup eline, sonra da gözlerinin içine baktım. "O da iyi. İyi olmasa derlerdi bana, değil mi?"

Bir an duraksadı, gözlerimin içine uzunca baktı. "Derlerdi," diye fısıldarken gözlerinde gördüğüm şeyin şefkat olduğunu biliyordum. Elimi tutup karnının üzerine götürürken pürdikkat onu izliyordum. Parmaklarını elimin üstüne bastırarak karnına dokunmamı sağladı. "Sen buradasın, biz iyiyiz."

Gülümsedim. Dişlerim birbirine vuruyordu ama yine de gülümsedim. Gözümden bir damla yaş daha aktı ama ben elim onun karnında, parmağım karnını yavaşça okşarken, onun gözlerinin içine bakarken gülümsedim.

Kitap Kurdu

3. PERDE

*Dikenli Teller,
Mayınlı Araziler*

KORHAN ARJEN ALACAHAN

Başımı karnına yasladım ve herkesten sakındığı karnı, hayatımı değiştirecek bir masalı içinde büyötmeye başladı.

Kelimeler hayatına çektiğın gerçeklere dönüşebiliyordu. Mania ve Mantus için kaleme aldıklarımın zamanla ikimize dönüşeceğini o zamana dek ben de bilmiyordum. Yorgun ve tedirgin hissetmenin yanında, huzurlu ve mutlu da hissediyordum. Bir yanımda beni delice suçluyor, bir yanımda artık mutlu olmam gerektiğine inandığından sessizce beni izliyordu.

Başım karnının üzerinde boşluğu izlerken parmakları saçlarımda dolaşıyordu. Serumı çıkarılmıştı, destek ilaçlar verilmişti, durumu iyiydi ama yine de soluduğu dumanın yaratabileceği herhangi bir tahribata karşı onu bir gece daha burada tutmaya karar vermişlerdi.

Parmakları saçlarımda turlarken, "Kolun çok mu kötü yandı?" diye sordu korkarak. Korkarak sorduğunu anladım çünkü onun ince, güzel sesine yerleşen her duyguyu, o duyguyu benden saklasa dahi duyar, hisseder, anlardım.

Kolumdaki sargının varlığını hatırlayıp yutkundum, kolumu aşağıya doğru çekerek ondan gizlemeye çalıştığımda bu kez an-

ladı. Eskiden ondan saklanmak çok kolayken, artık beni o kadar çok görüyordu ki, saklanamıyordum.

“Acıyor mu?” diye sordu sessizce.

“Hayır, hissetmiyorum bile.”

“Dün hemen uyuya mı kaldım?” diye sorarken sesi pürüzlüydü ama aklının hâlâ yanığımdaya olduğunu biliyordum.

Parmakları yeniden saçlarıma ilerledi, saçlarımin arasında turlar bindirmeye başladı. Dün, beni gülümsetirken ve aynı anda ağlatırken, bunun bir delilik olduğuna emin olmuşken ama mutluluktan ölürken aniden uykuya dalmıştı. Bana son kez gülümseyip aniden gözlerini kapattığında korkmuş olsam da düzenli nefesleri göğsünü hareketlendirmeye başladığı anda rahatlamıştım.

“Evet, hepten uykucu oldun sen de.”

“Yalancılık yapma, uykucu olmadım ben,” diye homurdanıp saçımı asılınca sahteden inledim, korkarak saçımı okşayıp, “Ay çok mu çektim?” diye sordu telaşla.

“Evet, resmen kel kalıyordum az daha.”

“Kel demişken, bu saçları ne zaman üçe vuracaksın? Uzamışlar. Tarzan gibi dolaşıyorsun.”

“Beğenmedin mi?” diye sordum göz ucuyla ona bakarken.

“Beğendim ama ya el alemin içi senin saçlarını avuçlamak çekerse?”

Kendimi tutamayıp yüksek sesle güldüğümde, kaşlarını kaldırıp gülüşüme baktı ve birden elini kalbine götürüp şaklabanlık yapmaya başladı. “Öyle gülünür mü, az daha erken doğum yapacaktım.”

“Kalbini tutarak mı yapacaksın doğumu?”

“Sanki bana her gün doğum yapıyor da doğum yapılırken nerenin tutulduğunu biliyor. Tekrar gülsene, bir şey deneyeceğim.”

“Gevezelik yapma da uyu biraz.”

“Az önce uykucu demedin mi sen bana ebe adam?”

“Ebe adam ne ya?” diye sorarken burnunu iki parmağımın arasında kıstırdım. “Koparırım o pinpon topu burnunu he. Ne

bu hareketler? Kanımı elli derece kaynatmak için mi yapıyorsun lan?"

"Ay ya burnum kopar da çocuğumuz burunsuz, Voldemort gibi doğarsa?" diye sorarken, burnunu sıkıdığı için sesi komik geliyordu.

"Çocuğun burnu benim eski burnuma benzemez umarım," dediğimde bir an bana şüpheyle baktı. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Senin burnun estetikti, değil mi?"

"He, öyleydi," diyerek yüzüne doğru eğildim. "Kırılınca mecbur yaptırđım."

"Şekli çok değişti mi?" diye sordu tekrar şüpheyle.

"Lan kötü değildi burnum, hemen hemen bununla aynıydı işte. Hatta daha güzeldi."

"Burnun kötü de olsa burnunu ısırırdım, merak etme," dedi bana çocuksu sırıtışını göstererek.

"Ben de seni tek lokmada yutardım."

"Midende mi yaşırdım yoksa?"

"He, yaşırdın."

Eğilip boynunu koklayarak öptüğümde rahatsız olduğunu hissettim. Üzerinde hâlâ duman ve is kokusu vardı, bu beni şakağımdan kurşun girmiş gibi sarsabilirdi ama sarsmadı, o ateşin ta kendisi olsa ben o ateşten kaçmaz, o ateşe koşardım. "Sen biraz uyu, ben de bir dedemin yanına kadar gideyim."

Nurşan birden korkuyla bileğimi kavrayınca, duraksayarak gözlerinin içine baktım. Tedirgin bakışları içimde neşter yaraları açtı ama ona bunu göstermemeye çalıştım. "Arjen," dedi, ismimi onun ağzından duyduğum için kalbimin atışları anında değişti. Bana bu ismi sevdirdiyordu. Bana bu ismi taşıırken olduğum küçük çocukmuşum gibi hissettiriyordu.

"Söyle, yavrum."

"Kimin yaptığını ikimiz de biliyoruz," dedi panikle, bir an gözlerinin içine baktım ama verecek cevap bulamadım. "Durmayacak. Yine uğraşacak. Anladı, değil mi? Onu kandırdığımızı an-

ladı diye yaptı. Yine sana bir şeyler yapmaya çalışacak. Gitmesen olmaz mı?"

"Bir şey yapamaz," dedim ama onu buna inandıramayacağımı biliyordum. "Bebeğim," dediğimde gözlerine yayılan korku kırılır gibi oldu. Yüzünü büyük avuçlarımın arasına aldım, belirgin elmacık kemiklerini okşarken, "Sorun yok," dedim. "Halledeceğim."

"Tek başına halletmeye çalışma. O, durmayacak."

"Tek başıma halletmeye çalışmayacağım," dediğimde, güven bir gölge gibi büyüyerek ikimizi içine aldı. Tedirgin bakışları bir nebze olsun yerini sakinliğe terk etti ama beni bırakmak istemediği kesindi.

"Diyar amca yardım eder, değil mi?" Sorusuna karşılık gözlerinin içine baktım. Bana güvenmiyor değildi, onu koruyamamış olsam da bana güvendiğini biliyordum. Beni korumaya çalışıyordu. Yine de elimde olmadan kendimi kötü hissettim. Parmaklarımı yüzünde dolaştırıp, "Halledeceğiz," dediğimde başını salladı ama istediği cevabın bu olmadığını biliyordum.

Geri çekilirken, "Sen uyu," dedim, gözlerimin içine uzun uzun baktı. Gülümsedim. "Seni çok," diye fısıldadım, anladı, gülümsedi ve gözlerim karnına dokundu. "Sizi, çok."

Odadan çıkarken gözlerini sırtımda hissettim, dönüp ona bakmadım, baktığımda yanında kalasım geliyordu ama onun da dinlenmesi gerekiyordu. Koridorda Akşın ve Anka'yı gördüm, sessizce bir şeyler konuşuyorlardı, beni fark ettiklerinde Akşın, Anka'nın omzunu okşadı ve yanından ayrılıp bana doğru yürümeye başladı.

Yüzümdeki gergin ifadeden neler olduğunu anlamış olacak ki "İs korkuyor, değil mi?" diye sordu.

"Korkuyor." Bakışlarımı koridorun öteki ucuna çevirdim. "Yangınla ilgili ifade vermek zorunda kaldım. Dedemle bu konuyu konuşmak zorundayım. Nurşan hassas nokta ve herif bunun farkında. Ona bunun bedelini ödetmeden önce onu durdurmam gerek."

Anka bana doğru geldi ve "Hamile mi gerçekten?" diye sordu.

Başımı salladığımda, dudaklarına yerleşen o şefkatli gülümsemeyi gördüm. Akşın'ın Anka'ya neden âşık olduğunu anlamak kolaydı. Akşın'ın yıllardır aradığı şefkat oradaydı, Anka'daydı.

"İyileşmeniz için verilmiş bir ödül gibi," dediğinde gözlerinin içine baktım. Öyle miydi?

Farkındalık ruhumu uzun, keskin pençeleriyle kazıdı. Bir çocuğum olacaktı. Nurşan'dan, bu hayatta sevdiğim, yaslandığım, cırlıçplak kaldığım tek kadından bir çocuğum olacaktı. Göğsüm yine o tanıdık doluluk hissiyle çarpmaya başladığında Anka'ya gülümsedim.

"Anneanesi ve dedesiyle de görüşmelisin. Kafeteryada oturuyorlar. Adamcağız mahvolmuş hâlde," dedi Akşın. Onu ciddi bir şekilde konuşurken gören tek kişi benim sanırdım, oysa Anka'nın yanında da ciddiyeti kuşanmaya başlamıştı.

Anneannesinin ve dedesinin yüzlerini anlık olarak algılayabilmiştim, ona o kadar saphıydım ki etraftaki herkes buğulanmıştı. Derin bir nefes alıp, "Konuşacağım," diyerek sırtımı onlara döndüm. "Önce dedemle görüşmem gerek."

"Diyar Baba aşağıda, bahçede oturuyor. Hastane kokusunu sevmez, bilirsin," dedi Akşın arkamdan. Cevap vermeden asansörlere doğru ilerledim. Asansörün düğmesine basmamla, asansörün çift kanatlı kapısı kayarak açıldı ve Ziyne, asansörden inerken bana şaşkınlıkla baktı.

"Nasılsın?" diye sorarken uykusuz bir gece geçirdiği gözlerinin altına çöken karanlık damgalardan belli oluyordu.

"Eyvallah," diyebildim. Gözlerim boş asansöre, sonra da Ziyne'e kaydı. "Tek mi geldin?"

Ziyne gözlerini kaçırıp başını salladı, daha sonra yanımdan geçti ve koridorda Akşınların yanına doğru yürümeye başladı. Gürkan'ın, Ziyne'in yanında olmamasından yine tartıştıklarını ya da hâlâ aralarının düzelmediğini anlamak mümkündü. İlk hâllerimize benziyorlardı. Orası kesindi. Asansöre binip bahçeye inerken kafamın içi anacık babacık yeri ydi. Dedem bahçedeki süs havuzunun karşısında duran bankta tek başına oturuyor, bastonunu çenesinin altına koymuş etraftaki insanları inceliyor-

du. Beni gördüğü an bedenini dik konuma getirip bastonunu yan tarafına bıraktı ve çenesiyle gelmemi işaret etti.

Tam önünde durduğumda kolumdaki sargıya, sonra gözlerimin içine baktı ve "Kız nasıl?" diye sordu.

"İyi."

"Kız yüklü mü?" diye sorarken gözlerimin içine bakıyordu.

"Çocuğumu taşıyor."

Dedemin kahverengi gözleri kısıldı, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşirken dudaklarında titreyen bir tebessümün doğuşunu izledim. "Baba oluyorsun," dedi aksanlı, tok sesiyle. "Baba oluyorsun demek."

Bu cümle bana annemi hatırlattı, annemin külleri etrafımızda rüzgâr gibi eserek dağıldı ama dedem göremedi, ben gördüm, ağlamadım, küllerin tenime dokunup kaybolduğu ânı sessizlikle izledim.

"Baba oluyorum."

Dedem aniden ayağa kalkınca şaşırmak için çok fırsatım olmadı. Beni ensemden yakaladığı gibi eğilmemi sağladı ve bana sarıldı. Yıllar sonra ilk kez bu kadar sıcak bir sarılmayı hissettim. Beni sokaklardan aldığı anda, annemin bir leke olduğuna inanıyor olmasına rağmen beni bağrına bastığında da böyle bir şefkat hissetmiştim. O şefkati hissetmeyeli epey zaman olmuştu.

Kollarımı onun bedenine sarmak için, bu sarılmayı sindirmeyi bekledim ve sonunda ben de dedeme, bana sarıldığı gibi sarıldım.

"Hemen evlenmelisiniz," dedi dedem kolları bana dolanmış hâldeyken. "Yiğidin eşi karnı belirmeden gelinlik giymelidir." Bana daha sıkı sarıldı. "Sakın düşünme, oğlum. Tek bir an bile iyi bir baba olabilecek miyim diye düşünme. Seni ateşte dövdüler, bir demirden bile sağlamsın. Seni ben büyüttüm, baban olacak adamla alakasızsın."

Sesi güven veriyordu, kelimeleri bir yaranın kabuğunu koparıyordu ama kelimeleri de güven veriyordu.

"İyi bir baba olacaksın. Vefalısın oğlum sen, merhametlisin, iyi yüreklisin. Yiğitsin." Sırtıma büyük avucuyla vurarak geri çe-

kilip gözlerimin içine dolmuş gözleriyle baktı. "Soyumun devamı, tek varisimsin, evladımsın."

"Evleneceğiz," dediğimde bana gururla baktı. "Bunu her şeyden çok ben istiyorum. Hiçbir şeyi istemediğim kadar, onun kocası olmak istiyorum."

"Hele laflara bak," dedi dedem kaşlarını kaldırarak.

"Onu o kadar çok içimde yaşadım ki artık durduramıyorum, dışıma taşıyor."

"Seni bu hâlde de mi görecektim?" diye sordu dedem gülümseyerek. Ardından kaşlarının ortasında derin bir endişe yarığı oluştu ve "Akşın," diyerek söze girdi. "Bir şeyler anlattı."

Anlatacağını biliyordum. Bizi oradan çıkardıktan sonra dostumun durmayacağını biliyordum.

"Arif denen pezevenk dölünün icabına bakacağım," dediği anda, "Kolay olsun istemiyorum," dedim.

"Kolay yoldan yok edilmezse başınıza çorap örmeye devam eder."

"Dede, alevlerin içindeydim. Yanımda eşim vardı," dediğimde, dedemin gözlerindeki anlayış damarlarımdaki öfkeyi daha da arttırdı. Haksız olmadığımı dedemin gözlerinde gördüm. Fevri bir karar vermediğimi, hissetmem, istemem gerekenin tam da bu olduğunu dedemin gözlerinde gördüm.

"Bir süreliğine Mardin'e gidin," dediğinde dedem, bir an dudaklarım aralanacak gibi oldu ama elini kaldırarak beni durdurdu. "Sakın sözümün üzerine söz edeyim deme, çocuk."

"Onu Mardin'e nasıl götüreceğim?" diye sorduğumda, dedemin kaşlarının ortasındaki yarık derinleşti.

"Neden Mardin'e götüremeyesin?"

"Dedesine, anneannesine, annesine ne diyeceğim?" diye sordum bu kez. "Hem ya o öyle bir şey istemezse?"

"Güvenliği için Mardin'e gitmek zorundasınız. Dedesiyle, nenesiyle, anasıyla konuşulur, halledilir bunlar. Hiçbir şey ne kızımızın ne de torunumuzun güvenliğinden daha önemli değil." Dedem hiçbir şekilde aksini kabul etmeyeceğini belli eder gibi bakınca, ne yapacağımı bilemeyerek derin bir nefes aldım.

“Arif’in sonunu getiren kişi olmak istiyorum,” dedim. “Buna hakkım var.”

“Senin bir çocuğun olacak. Ateşlerin içinden eşini çıkardığını diyen sen değil miydin? Şimdiden sonra kendini atacağın her ateş, önce Nur’u yakmaz mı sanıyorsun?”

Nurşan’dan bahsettiğini anlayınca kalbimde tatsız bir hisle dedeme baktım. Hakkı boğazıma kadar dolduğumu hissettiyordu.

“Bir çocuğun hayatını mahvetmek kolaydır, Volkan,” dedi bana dedem, bu ismi sadece onun ağzından duyuyordum. “Zor olan, bir çocuğun hayatını kurtarmaktır. Senin hayatını kurtarmak için çok geç kaldım ama senin çocuğunun hayatını mahvetmene göz yummam. Kinle, intikam arzusuyla, öfkeyle kendin gibi o sabiyi de seni bekleyen o kızcağızı da mahvedeceksin. Bıkmadın mı oğlum? Sen mahvolmaktan bıkmadın mı?”

“Ben mahvolmaktan değil, mahvetmekten bıktım, dede.”

“O zaman kendine çekidüzen ver. Baba olacaksın, koca olacaksın, aile olacaksın. Bırak cezayı da ben vereyim, belayı da ben vereyim. Bu kez hayatının bir adım gerisinde durup bir şeyleri halletmeye çalışmak yerine, gir şu hayatının içine de yaşa be oğlum!”

“Dede ben Nurşan için, çocuğumuz için yaşasam yeter. Kendim için bir şey istiyorsam namerdim.”

“O zaman dediğimi yap. Ben şu işleri yoluna koyana kadar Mardin havası sana da ona da iyi gelir. Hem orada kabul etsen de etmesen de ailen var, oğlum. Orada küçük beylerini bekleyen bir sürü canın, kanın, çalışanın, yoldaşın var.”

“Dede, onlar ne benim çalışanlarım ne de yoldaşlarım. Ben oradaki herkese yabancıyım, bunu sen de biliyorsun,” dediğimde dedem öfkeyle burnundan sert bir nefes verip kaşlarını çatı.

“Bunları daha kaç kez konuşacağız, Volkan?!” Dedemin buyruklarına karşı gelmek istediğimden değil, hissettiklerimi gizleyemediğimden kaşlarımı çatı. Kendimi hiçbir zaman Alacahanların evine ait hissetmemiştim, hiçbir zaman çevremi saran o kalabalığın bana küçük bir beymişim, ileride onların başı olacakmışım gibi davranmalarını sevmemişim. “Sen benim tek

varisimsin. Kabul et ya da etme, o ailenin de reisisin. İste ya da isteme, onlar da senin çalışanların ve yoldaşların. Şimdi gidip eşini, karını onlarla tanıştırma zamanın. Gezin, tozun, stres altında durmasın kızım da karnındaki torunum da!"

"Arif durmayacak," dediğimde, "Ben de durmayacağım ulan!" diye bağırdı dedem. "Durursam namerdim, durursam Mardin'in ortasında boynumu vursunlar benim!"

Bir şeyler söylemek istedim ama kelimeler dilimin altında boğuldu, sesim kelimeleri kavrayamadı, sadece durup dedemin gözlerinin içine baktım. Dedem omzuma bir kez daha vurarak, "Gidip büyükleriyle konuş, insanlar perişandı. Sen de onların bir oğlu sayılırsın artık," dedi.

"Onlara nasıl bir açıklama yapacağımı bilmiyorum."

"Şu an seni eşek sudan gelene kadar dövsele de dayanın sonunda ellerini öpeceksin," dedi dedem gözlerimin içine bakarak. "Hadi göreyim seni."

Dedesinin, anneannesinin ya da annesinin atacağı dayanın başımın üstünde yeri vardı ama gözlerime beni istemiyor, ona layık görmüyor gibi bakacak olurlarsa ne yapardım? Bakışlarımı az ilerideki kafeteryaya çevirdim. Dedem tekrar omzuma vurunca yutkunup, "Tamam," dedim. "Gidiyorum."

Ayaklarım beni o yöne götürdü ama her bir adımında kalbimdeki endişe büyüdü. Kafeteryaya girdiğimde ilk önce Çağlar ve Yağış'ı gördüm, bir masada tek başlarına oturuyorlardı, Yağış'ın alnı masaya yaslı duruyordu. Çağlar beni fark etti ama gözlerimi ondan ayırıp az ilerideki masaya çevirdim. Dedesi ve anneanesi oradaydı. Anneanesi çay içiyor, dedesi dalgın bir şekilde eli çenesinin altında, camın ardındaki hastane bahçesini izliyordu.

Adımlarım yavaşladı ama o masadan kaçamadım. Masanın tam önüne geldiğim anda dedesi kafasını kaldırıp bakışlarını bana çevirdi. Anneannesinin çayını çay tabağının içine bıraktığını göz ucuyla da olsa görebildim.

"Merhaba," dediğim âna kadar sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Merhaba delikanlı," dedi dedesi, ardından çaprazındaki sandalyeyi işaret etti. "Geç otur şöyle."

Başımı sallayıp anneannesine de izin isteyen gözlerle bakarak sandalyeyi çekip oturdum. Dedesinin gözü önce kolumdaki sargıya, ardından bana çevrildi. Ne diyeceğimi bilemeyerek bir süre masanın üzerindeki şekerliğe baktım, ardından kafamı kaldırıp dedesine çevirdim gözlerimi.

"Teşekkür ederiz," dedi dedesi şaşırtıcı bir şekilde. "Nurşah'ımı oradan çıkarmışsın."

Onun orada olmasının sebebi benken, onu oradan çıkaran oldum diye bana teşekkür etmesini beklemiyordum. Gözlerimi tekrar masaya indirirken, "Özür dilerim," dedim. "Bu yaşanmayabilirdi."

"Ama yaşandı," dedi anneanesi, gözlerimi ona çevirdiğimde farkındalık ruhumu dalgalandırdı. Elmacık kemiklerini anneannesinden almış olmalıydı. Yaşlı kadının elmacık kemikleri tıpkı onunki gibi oldukça belirgindi. Yüzüne çöken çizgilere rağmen gençliğinde Nurşan'ı andırdığına emindim.

Kadının gözleri bir süre yüzümde gezindi. Yüzümü beğenmemiş olabilir miydi? Beni torununa yakıştırmamış olabilir miydi? İçime diken gibi batan düşünceye rağmen gözlerimi anneannesinden çekemedim.

"Yaşananlardan kendini sorumlu tutuyorsan diye söylüyorum, yaşanması gerekenin önüne geçemezsin. Kendini suçlama. Eğer onu oradan çıkarmasaydın şu an hayatta olmazdı."

Gözlerimi tekrar masaya indirmeden önce dedesi bana, "Çay içer misin?" diye sordu. "Çok solgun görünüyorsun. Duyduğum kadarıyla hiç uyumamışsın." Elini koluma uzatınca ürpererek dedesine baktım. Sargıya yavaşça dokunup, "Koluna baktırdın mı tekrardan?" diye sordu babacan bir tavırla. "Sargısını yenilesinler. Pansuman falan yaptır." Bana olan gerçekçi ilgisine karşı şaşkınlığım yüzümü ele geçirdi. Dedesi, neden şaşırdığımı anlamamış gibi kaşlarını çatıp, "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Bana kızmanız gerekmez mi?"

“Sana kızmamız için bir sebep olduğunu düşünmüyorum,” dedi anneannesi. Bir süre sustular, sonunda yeniden konuşan anneannesi oldu. “Bebek konusunda...” Bilmelerine şaşırmadan edemedim, şaşkınlığımı fark eden anneannesi, boğazını temizleyip, “Doktorla görüştük, o söyledi,” dedi.

Dudaklarımdan dökülen tek kelime, “Anladım,” oldu.

“Bebek konusunda ne yapmayı düşünüyorsunuz?” Anneannesi bu soruyu sorduğunda, dedesi gözlerini farklı bir yöne çevirmişti. Bu konu rahatsız mı ediyordu yoksa beni daha fazla utandırmaktan mı korkuyordu anlayamadım. Sakince anneannesine bakıp, “Yapılması gereken neyse onu yapacağız,” dediğimde, kadın beni anlamadığı için kaşlarını çatı. “O bana bunu söylemeden önce ona evlilik teklifi etmiştim,” dedim. Anneannesinin yüzü yumuşadı, gözlerine belirgin bir mutluluk parıltısı dağıldı.

“O çok yaralı bir kız çocuğu,” dedi dedesi gözleri hâlâ farklı bir yöne çevriliyken. “Hissettiklerini kolayca ifade edemez. Yaşadıklarının ağır şeyler olduğunu biliyordur. Onu, eksik hissetmemesi için elimden geldiğince yanında olarak büyüttüm ama yine de eksik hissetti, biliyorum. Şimdiden sonra hiç eksik hissetmesin istiyorum. Senin varlığını ilk fark ettiğimde, onun gözlerinde mutluluk olduğunu gördüğümde, içimden sana çok kez teşekkür ettim.” Dedesi derin bir nefes alarak bana doğru baktı. “Ama bazı günler, onun gözlerinde mutsuzluk, kırgınlık olduğunu da gördüm.”

Bu söylediği kalbimi ortadan ikiye yarmış gibi ağrıttığında, gözlerimi ellerime indirmemek için çok direndim. Dedesi gözlerimin içine bakmaya devam etti.

“Ama aşk, seni çok mutlu eden bir insanın aynı zamanda seni çok da kırmasıdır. Bu yüzden sana kızsam da onun hayatında kalması gereken biri olduğunu hep bildim.”

“Ben onun kalbini kıran kişi olmak istemezdim,” dedim tüm gerçekliğimle. Şimdi baktığımda, hayatımın hiçbir evresinde onu kırmak istemediğimi daha iyi anlıyordum. Ona yaptığım her şeyin bedelini kendimi mahvederek ödemeye çalışıyordum.

“Hayatımda sadece bir insana bu kadar önem verdim, hatalarım oldu, biliyorum, bazen onu hiç hak etmedim. Hâlâ onu hak etmediğimi düşündüğüm çok an oluyor.” Gözlerimi ellerimde dolaştırmaya başladığımda, dedesinin gözlerinin yüzüme saplı durduğunu biliyordum. “Torununuz hayatıma girdiğinde, hayatım büyük ölçüde mahvolmuş durumdaydı, ben bende değildim, iyi değildim, ona da iyi şeyler veremedim. Hak ettiği hep daha fazlasıydı.”

“Onu seviyor musun?”

“Onu bu hayatta hiçbir şeyi, hiç kimseyi sevmediğim gibi seviyorum.”

Dedesinin gözlerinin içine baktım ve cevabımın doğurduğu sonucu gördüm. Elini omzuma koyup omzumu sıktı, bana gülümsedi, bu kez gülümseyişi daha içten, daha sıcaktı; şefkatliydi. Nurşan’ın onları neden çok sevdiğini, özellikle dedesine neden bu kadar bağlı olduğunu o gülümsemeyi izlerken anladım. İyi insanlardı, kalpleri iyiydi, hissettirdikleri güzel şeylerdi.

“İnsan birini sevince hatalar da yapar oğlum, sevmek biraz da aptallaştırır insanı,” dedi. “Bir erkek bir kadına âşık olunca, elinde olmadan üzüyor da onu. Benim için bu saatten sonra olacağın insan önemli. Bu saatten sonra üzecek misin benim Nurşah’ımı? Gözlerine bakınca, üzecek değil, sadece sevecek, koruyacak birini görüyorum.”

Onu koruyamadığımı hatırlamak beni yutkundurdu. Dedesi yeniden omzumu sıkınca, “Bu saatten itibaren sadece onun için yaşayacağım,” dedim. “Onu mutlu etmek, gülümsetmek, korumak, onu yaşatmak için yaşayacağım.”

“Ben sana güvenmeyi seçiyorum,” dedi dedesi, gözlerim anneannesine kayarken kalbimin vuruşları ağırlaşmıştı. Anneannesinin de gülümsediğini görünce sertçe yutkundum. Bana güveniyorlardı, bu benim için ağır bir yükü, bir sorumluluktuk; korku kalbimin etrafını sarmaşık gibi sardı ama huzuru da hissettirdi.

“Güveninizi boşa çıkarmayacağım.”

“Biliyorum, eğer aksini düşünüyor olsaydım, sana güvendiğimi söylemezdim.” Bir süre sustu. Bebek konusunda söylemek istedikleri var gibiydi ama doğru kelimeleri bulamadığı belli oluyordu.

“Eğer izniniz olursa, Nurşan iyileştikten sonra dedemi de alıp sizi ziyaret etmek istiyorum,” dediğimde, dedesi gözlerini yeniden gözlerime çevirip gülümsedi. Sorular sormadı, yangının nedenini sorgulamadı, bana yargılayıcı kelimeler kurmadı, yargılayıcı gözlerle bakmadı. Nurşan, sorgulamayan biri olmayı ondan mı öğrenmişti?

“Eğer Nurşan da bir ziyareti uygun buluyorsa, ziyaret edin tabii. Ama şunu bilmeni isterim, evlat. Ben yaşlı bir adam olsam da düşüncelerim geçmişe saplı değil. Eğer benim yavrum seninle hayatını birleştirmeyi kafasına koymuşsa, gelip benden onu istemene gerek yok. O benim malım değil, canım. Kendi kararını kendi verir.”

“Âdettendir diye,” dediğimde gülümsedi.

“Çayımızı kahvemizi içeriz, sohbetimizi ederiz.”

Buna bir cevap veremedim. Dedesi bana gülümseyip, “Çay içer misin?” diye sordu ama başımı iki yana salladım, boğazımdan su dışında bir şey geçmemişti, bir süre de geçecek gibi değildi. Dedesi bir süre daha gözlerimin içine bakmaya devam etti ama devamında konuşmadı. Sessizlik yemini etmiş gibiydik. Yaşananları bilmiyor olmalarına rağmen, yaşananlar onların da canını yakıyormuş gibi sustular.

Oturduğum yerden onlardan izin isteyerek kalktım. Ali amca, yani Nurşan’ın dedesi bana gülümseyerek, “Kendini çok yorma,” dedi. “Yarana baktırmayı da unutma, olur mu oğlum?”

“Baktıracığım efendim. Teşekkür ederim.”

Oradan ayrıldığımda kafamda yeni bir koşturmaca başlamıştı. Ali amcanın dediğini yapıp koluma baktırdım. İz kalsın istemiyordum, Nurşan bedenimde yeni bir izi keşfetmek zorunda kalsın, endişelensin, o günü hatırlasın istemiyordum. Koluma yapılan pansumanın ardından Nurşan’ın doktoruyla yeniden görüştüm, tüm değerlerinin normal olduğunu, durumunun iyi

olduğunu, yarın sabah taburcu olabileceğini söylediğinde rahatlamış hissetsem de neden hâlâ burada tuttuklarını sormaya devam ederek adamı iyiden iyiye canından bezdirmiştim.

Onu görmek için yeniden üst kata çıkarken beni bekleyen manzaradan bihaberdim. Koridorda Salman kardeşleri gördüğümde yüzüme yerleşen o ölümcül ifade, Timsal ve Ayçelen'i korkutmuştu. Yine de ağır adımlarla koridorda ilerledim, yüzümdeki ifade bir katilinkinden farksız olsa da dudaklarım yırtıcı kelimeler kusmak için aralanmadı.

Hür Salman, ortanca kardeş. Beni fark ettiği anda kaşlarının ortasında bir çizgi oluştu. Varlığımdan hoşlanmadığı ortadaydı. Beni sorunlu eski sevgili olarak görüyor olmalıydı, abisinin yüzünü dağıtmak isteyen bir zorbaydım gözünde. Bu, rahatsızlığın sarmaşık gibi yayıldığı kahverengi gözlerinden anlaşılıyordu. Hun ise olduğum yöne bakmadı. Bakmaması iyiydi, bakarsa parmaklarımı gözlerinin içine kanca gibi geçirme isteğini duramayabilirdim.

Güz, iki dangalağın aksine rahatsız edici bulmadığım tek Salman ferdiydi. Nurşan ile iyi anlaşıyordu, zamanında onu kurtardığı için de bu Salman'ı diğer Salmanlardan daha iyi buluyor olabilirdim.

Güz, büyük adımlarla önümde bitip, "Nasıl oldu?" diye sorunca, bakışlarım yeniden abisine dokunmasın diye koridorun öteki ucuna bakarak, "İyi," dedim.

Ayçelen, Güz'e yaklaşıp, "İstersen içeri gir, gör onu," dedi, Ayçelen'e öyle bir bakış attım ki, turuncunun duraksadığını gördüm. Ezrak, Ayçelen'i belinden tutarak olay yerinden uzaklaştırırken Güz, "Benim içeri girmemi istemiyor musun?" diye sordu.

"Senin değil," dedim, ardından gözlerim kısaca abilerine dokundu ve yeniden Güz'e baktım. Güz, ne söylemeye çalıştığımı anlayacak kadar zeki bir kadındı. Hoş, tam şu an bakışlarımdan hislerimi anlaması mümkündü. Abilerinden birisinin kafasını bedeninden kopararak ayırmak istediğimi anlamış olmalıydı.

"Abim içeri girmeyecek. Ben görmek istiyorum."

"Gidip gör," dedim omuz silkerek.

“Ben içeri girdiğimde kavga etmeyeceksiniz, değil mi?”

Akşın, “Yok beya, ben kavga ettiri miyim onu? Sen gene bizi canavar sandın erâlde? Şam babası mıyım ben burada, korkuluk muyum? Asla gebertmeyiz abilerini sen merak etme, gir arkadaşının yanına,” dedi.

Güz, Akşın’ın birden ortaya çıkmasına şaşırarak başını sallayıp odanın kapısına doğru yürümeye başladığında, Akşın sokulup kulağına doğru, “Ben o uzun balet çocuğu geberteyim, sen de abisini al yerden yere vur, mafet onu, nası fikir?” diye fısıldayarak sordu.

“Nurşan’ın ağzıma sıçmayacağını bilsem durur muyum sanıyorsun?” diye sorarak Akşın’a dik dik baktım.

“Aşta, sen gene şimdiden yaptın kendini anım köylü.”

“Bana diyene bak,” dediğimde, “Ben erkeyim yalnız, Ankağa kuşum asla ve de asla kararlarımı sorgulamaz çünkü alfa bir erkek olduğumun farkındadır kendisi,” diye çıktı.

Hun’un bakışlarının bana döndüğünü gördüğüm an, dişlerimin arasında tuttuğum nefes dışarı döküldü ve ona bu hayattaki en büyük düşmanıma bakıyormuşum gibi baktım. Belki özünde iyi biriydi, belki kimseye bir zararı dokunmamıştı, belki onunla ilgili hiç kötü düşünceleri de olmamıştı ama onu seviyordu. Ondandır nefret etmem, onun ölmesini istemem, ona düşmanıma bakıyormuşum gibi bakmama yetecek bir sebepti bu.

Onu benden başkasının sevdiği düşüncesi, beni her türlü caniliğe hazır hissettiriyordu.

Gözlerimi Hun’un gözlerine dikmiş, ona duyduğum nefreti gözlerimden ona sunarken, bir anı kar fırtınasının ıslıklı rüzgârının sesine kapılarak olduğum yere doğru savruldu. Gözlerimiz birbirinde saplı dururken, o soğuk geceyi hatırladım. Nurşan’ın hiç bilmediği, asla bilmeyeceği o geceyi.

İlerlediğim o sokağın sonunda beni bekleyen ne olduğunu bildiğim ama yine de görmeye mecbur hissettiğim için paramparça hâlde yürüdüğüm o geceyi hatırlıyorum. İnanmaktan korkuyordum. Hissettiklerimin gerçeğe dönüşmesinden, beni

tüketmesinden, onu bir başkasının sevmesinden ve daha da korkuncu, onun başkasını sevmesinden.

Neden günlerdir sadece o adamla görüşüyordu? Bir değil, iki değil, üç değil, dört değil. Beş gündür. Daha fazlası olacak mıydı? Olacaksa, ben olacak mıydım?

Yok olacaktım gibi hissediyordum.

Sanki bir yazar, ikimizi kaleme alıyordu ama o yazar da ben-den onun vazgeçtiği gibi vazgeçmiş, beni onun yanından siliyor, onun yanına yeni birini yerleştiriyordu. O yazarın da Nurşan'ın da gözünden çıkardıkları, vazgeçtikleri şey olmak kalbimin göğsümün içinde derin, bir daha uyanmayacağı bir uykuya dalmak istemesine neden oldu. Terk edilmişim. İki tarafından. Beni yazan ve beni yaşatan tarafından.

Onun bir başkasını sevdiğini düşüneneğime, tam şu an ölmeyi seçebilirdim. Kül olana dek yanmayı, küllerimin uçuşmasını, kafamı parçalanana dek bir yere vurmayı. Belki bu sayede alnımdan ismini de silebilirdim. Başım, yüzüm kan içinde, belki onu unutabilirdim. Kafam parçalansa, zihnim bir daha aynı olmayacağı bir hastalığa yakalansa, onu yine unutamazdım. Bir bulaşık telini alıp alnıma sürtsem, tüm çizgileri kan revan içinde kaybetsem, onu alnımdan yine silemezdim.

Bir adım daha attığımda, gecenin karanlığı sırtıma bir palto gibi serilip beni gizledi ama onu ve yanındakini gizlemedi. Gizleseydi daha mı iyi hissederdim, bilmiyordum ama onu biriyle gördüğümde, o biri ona en uzak mesafede bile olsa, ben ona en yakın mesafede kalbimden vuruluyordum.

Yani kalbimden vurulduğumu, o gece öğrendim.

Hun yanıdaydı. Karanlık bir sokakta, yan yanaydılar. Hun elini onun omzuna koydu, omzuna dokunurken parçalara ayrılacağımı düşündüm ama tek parça kalabildim, tek parça kaldıysam Hun'u parçalamam gerekmez miydi? Yapamadım. Bir adım atıp, oraya gidip, o herifi boynundan tutarak ondan en uzağa, bir daha ona gelemeyeceği kadar büyük bir uzaklığa fırlatamadım.

Ona yaklaşan herkesi yok edebilirdim ama onun kendi isteğiyle yaklaştığı birini nasıl yok ederdim?

O benim gözümken, ben neden onun gözünden düşendim?
 “Bugün eğlendim,” dediğinde durdum, kalbim de durdu.
 Eğlenmiş miydi?

Geceye dağılan sesi, kalbimi dağıttı. Ona buruk bir tebessüm gösterdi. O buruk tebessümleri sadece bana göstermez miydi? Yüzüne yerleşen hüznü, benim içimi siken, içimi yakan, içimi yıkan, içimi dağılayan o gülüşü bana göstermiyor muydu sadece?

“Teşekkür ederim,” dedi bu kez.

Birine teşekkür etmesi değil, başka bir adama teşekkür etmesi kalbimin boynunu büktürdü. Bana hiç teşekkür edebilmiş miydi? Ona verdiğim güzel günler olmuş muydu? Eğlenmiş miydi benimle? Düşündüm, beynim durmuş gibiydi, o günlere ulaşamadım; sadece ona acı verdiğim günleri hatırladım. Demek ki ona acı verdiğim günler, onu eğlendirdiğim, mutlu hissettirdiğim günlerden daha fazlaydı. Onu hak etmiyordum.

Onu bir başkası da hak etsin istemiyordum.

Tamam, beni sevmesindi ama başkasını da sevmesindi.

Çocukça düşüncem, içimde acımasız olan bir tarafın alayla gülmesine neden oldu.

“Eğlenmen için her zaman burada olacağım,” dedi o adam, durdum, daha sonra bir adım ileri attım, burun deliklerim aldığım nefesle genişledi, göğsüm içime dolmayan nefesin yokluğuyla sıkıştı.

Adımım havada asılı dururken, o adamın can damarını asılıp koparma isteği de içimde asılı durdu.

Nurşan ona yeniden, “Teşekkür ederim,” dedi ve yavaşça arkasını döndü. Tam eve ilerliyordu ki, o adam ona, “Bekle,” dedi; zaman yavaşladı.

Onu mahvedebilirdim, bu benim için kolaydı. Hiç görmediği bir yüz gösterebilirdim ona. Hayatında yemediği dayaağı atabilir, duymadığı küfürleri edebilirdim. Ama Nurşan’ın dönüp, gülümseyerek ona bakmasını engelleyemezdim. Engelleyemedim. O bilmiyor ama o gece bana yemediğim dayaağı atan da o oldu, duymadığım küfürleri eden de.

O gece, o adama yenildim.

“Ne oldu?” Sorusu içimde çınlayıp durdu, sonunda havada asılı kalan adımım öne değil, arkaya doğru düştü. O tabloda yerim yoktu. İçindeki yerimi kaybettiğimi hissediyordum.

Beni bu kadar mı istemiyordu?

“Her zaman hattın öteki ucunda olduğumu unutma. Beni çağırman yeter.”

Hattın öteki ucunda olması gereken, çağırılan ve çağırıldığı an ona köpek gibi koşarak giden ben olmalıydım. O değil. Bir insana en fazla ne kadar kin duyabilirdin? Kinin boyumdan yükseğe ulaştığını, o kinin içinde boğulmaya başladığımı hissettim.

Nurşan’ın ona bakması bile damarlarımla ip atlamasına yetiyorken, bir de ona gülümsemesi, beni öldürmesi demek değildi de neydi?

“Unutmam,” dedi sadece.

Beni unutmuş muydu peki? Beni nasıl unutturdu? Ben onu hiçbir zaman unutmazdım. Unutamazdım. Unutmayı dileyemezdim bile. İsteyemezdim. Ben bu denli isteyemezken, onun tek dileği nasıl beni unutmak istemek olabilirdi?

Gözlerimde öfke mi vardı, hayal kırıklığı mı? O adama duyduğum öfkeydi belki ama hayalimin kemiklerini kıran Nurşan’a bakarken ağlayacak gibi göründüğüme emindim. Gözümün önünde bir başkasını sevmeye ihtimaliyle dururken bile nasıl hâlâ beni ağlatabilecek kadar güzel görünüyordu?

Yavaşça arkasını döndü, ellerini ceplerine soktu ve ağır adımlarla eve doğru yürüdü. Neden ağır ağır yürüyordu? O adamla biraz daha vakit geçirmek istiyor olamazdı, değil mi? Benim çirkin kedim sadece benim yanımdan giderken ağır ağır yürürdü, zaman dursun istiyor gibi atardı adımlarını. Şimdi neden öyleydi? Gözlerimi benim yerime romanın içine, onun yanına yerleştirilen diğer adama çevirdiğimde hissettiğim duygu beni olduğum yerde patlatacak, parçalara ayıracak sandım.

Diğer adamın dudaklarında gülümseme vardı, benimse gözlerime gözyaşlarım batıyordu.

Romanın içine yerleştirilen yeni adam, onunla yeniden buluşacağı ânı düşünerek gidişini izliyordu, bense romanın içinden

atılan adamdım ve onun bir daha geri gelmeyeceğini bilerek gidişini izlemek zorunda kalmıştım.

Gidip onu yere yatırmak, yüzünü, karnını, göğsünü, göğüs kafesini, kalbini tekmelemek istedim. Burun deliklerim yeniden bir nefes uğruna genişledi ama çektiğim nefes içime dağılmadı, göğsümdeki sıkışıklık hissi bir nebze dahi azalmadı.

O gece bir boks torbasını parçalayana kadar yumrukladım, o gece içimdeki duyguları kusuyor gibi boyaları yere kusup anlamsız ama içim kadar karanlık şeyler karaladım, o gece ağladım, ağladığımı kabul etmedim, çenemden gözyaşım akana kadar ağladığımı kabul edemedim; aynada kendime baktım, gözlerim kırmızıydı, eklem kemiklerim kanıyordu, parmaklarımda da boya vardı.

Aynadaki çirkin yüze bakarken gözümde büyük bir damla yaş daha aktı, çenemde kaymadan direkt lavaboya damladı.

O gece Nurşan'ı daha fazla ne kadar sevebilirim diye düşündüm, cevap beni korkuttu.

O her gün içimde biraz daha büyüyor, sevgim günden güne artıyordu ve durmayacağını biliyordum.

Sonraki gece onunlaydı.

Sonraki gece de onunlaydı.

Sonraki gündüz onunlaydı, gece onunla olmadığı için ona teşekkür ettim.

Bir diğer gün, ettiğim teşekkürü kursağımda bıraktı çünkü bir diğer gün, tüm gün ve tüm gece onunlaydı.

Daha ne kadar katlanabilirdim bilmiyordum, sonunda bir gece, onun karşısına çıkmaya karar verdim. Onu eve bıraktığı ânı son âna kadar izlemek için direndiğim, geçen gece olduğu gibi sırtımı dönüp kaçmadığım o geceydi. O herif onu yeniden evinin önüne kadar getirdi, bu kez omzuna dokunmadı, dokunsaydı dayanamayıp ellerini koparmaya giderdim. Dokunmadı. Şanslıydı. Elleri yerinde kalacaktı.

Nurşan gittiğinde, öteki adam uzun süre sokakta kaldı. Adımlarım ona doğru düşmeye başlamadan önce kendimi çok sıktım. Onu öldürmemek, dövmemek, bağırıp çağırmamak, Nurşan'a

burada olduğumu göstermemek için çok direndim. Ona doğru yürümeye başladığımda gecenin karanlığı bana eşlik ediyordu.

Beni gördüğünde şaşırmadı. Zaten bir gün karşısına geçeceğimi biliyormuş, bunun farkındalığıyla yaşıyormuş gibi sakince gözlerimin içine baktı. Ay, bulutların ardına gizlendiğinde Eskişehir artık daha da karanlıktı.

Tam önünde durduğumda bana sadece, "Merhaba," dedi. Bu kelime kaşlarımın ortasındaki çukuru besledi, derinleştirdi.

Benim aksime o bana sakince bakabiliyordu, bense onu parçalara ayırmak istiyordum.

Gözlerinin içine bakmaya devam ettiğim saniyelerde, "Burada olmadığını sanıyordun," dedi, bir an cümlesi duraksamama neden oldu. Onunla benim hakkımda mı konuşuyordu?

"Her zaman buradaydım," dedim, sesimde öfkemin kalp atışları gizliydi, duyduğuna emindim.

Derin bir nefes alıp, "Seninle kavga etmek istemiyorum," dediğinde, tam tersini istediğim için göğsüm öfkeyle sıkıştı. "Bana bakışından bile benimle ilgili ne hissettiğini, ne düşündüğünü görebiliyorum."

"Niye, müneccim yarrağı mı yedin?"

Sorum tek kaşını kaldırıp bana garip garip bakmasına neden oldu. "Kavga edeceksek bunu onun sokağında yapmayalım. Duyarsa ne hissedeceğini ikimiz de biliyoruz."

Haklılığı dişlerimi sıkıyım neden olurken, "Sen onun ne hissettiğini bilemezsin," dedim, bunu söylerken öyle olmasını umut ediyordum.

Onun hislerini sadece ben bilmeliydim, benden başkası bilirse ne yapardım? Nasıl aşardım bunu?

"Onu tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye sorduğumda, Hun'un gözleri kısıldı, sorduğum soruya vereceği cevaptan o da emin değildi. "Onu benim kadar kimse tanıyamaz. Ben onun gözlerinin dokunduğu yere bakmadan, onun orada ne gördüğünü bilirim."

Hâlâ böyle olmasını istiyordum, içimden kopa kopa istiyordum bunu, içim döküle döküle istiyordum. Hun, gözlerimde

ciddiyeti gördü. Ben kendime inanmasam da o bana inandı. Kaşlarını çatı ama tek kelime etmedi, söyleyecek başka şeylerimin de olduğunu biliyor gibiydi.

“Şu an ona yaklaşmana izin veriyorsam, kendime olan güvenimden izin veriyorum, ona olan inancımdan izin veriyorum,” dediğimde kaşları tamamen çatıldı ama hâlâ konuşmuyordu. “Ne yaparsan yap, onun kalbine sahip olamazsın. Bunu biliyorum çünkü o kalbi hâlâ ellerimde tutuyorum. Onun kalbini burada,” diyerek avucumu göğsüme bastırdım, “solumda taşıyorum.”

Hun’un gözleri göğsüme bastırduğım elime takılıp kaldı.

“Duydun mu beni lan?” diye sorduğumda, gözleri elimden ayrılarak gözlerime tırmandı.

“Madem öyle olduğunu düşünüyorsun,” dediğinde, devamını getirecek olursa ona zarar vermekten korkuyordum. Ona zarar vermekten değil, ona zarar verdiğimi Nurşan’ın görmesinden korkuyordum. Yine de riski göze aldı ve cümlesini devam ettirdi. “Neden karşıma geçip bana kendini ispat etmeye çalışıyorsun?” Başını sol omzuna yatırıp bana dikkatle baktı. “Ben sana cevabını vereyim mi? Çünkü korkuyorsun. Onun bir başkasını sevmesinden mi korkuyorsun?”

Ona doğru tehlikeli bir adım attığımda, Hun dudaklarına bu-ruk bir tebessüm yerleştirip Nurşan’ın oturduğu binaya doğru baktı.

“Bunu yapmayacaksın,” dedi kendinden emin bir sesle. “Çünkü onu bir kez daha kırıp parçalamak istemiyorsun. Bunu yaparsan, üzülmekten korkuyorsun.” Gözlerini bana çevirdiğinde, bu denli farkında olması gözlerimin öfkeyle parlamasına neden oldu. “Ben kavga etmekten korkmuyorum Korhan ama sen onu tamamen kaybetmiş olmaktan korkuyorsun.”

“Sen benimle ilgili ne biliyorsun ki?”

“O kızı hâlâ sevdiğini ama hak etmediğini biliyorum, yetmez mi?”

Avuç içlerim yanıyordu. Ona vurmak, onu yere sermek, onu yakalarından tutarak ondan vazgeçirene kadar kaldırıma çarp-

mak istiyordum. Ona bir adım daha yaklaştım ama söyledikleri içimi çekiştirdi. Bir kepezelik çıkaracak olursam, bir adım sonrasını göremezdim, onu tamamen kaybedebilirdim.

Hun farkında olmadan bir düşüncesini ağzından kaçırmıştı. Yani hâlâ bir yerlerde ona sahip olduğumu düşünüyordu. Belki de hâlâ Nurşan'a sahiptim ama pamuk ipliğine bağlı duran bu gerçeği tam anlamıyla kaybedebilirdim. Bunu göze alamadım.

"Onu seviyor musun?" diye sorduğunda, öfkem yerini büyük bir acıya terk etti. Düşmanıma, acımı gizleyemeden baktım. "Onu seviyorsun. Onu seviyorsan neden ona şehri terk ettiğini düşündürdün? Onu, ona emanet ettiğin büyük bir yıkıntıyla bırakıp gittin."

"Ben gitmedim," dediğimde Hun bana inanmıyormuş gibi kaşlarını çatı.

"Gitmek sana göre nedir, Korhan?" diye sordu Hun. "Biri ni uzaktan izlemek, ondan gidememek midir sanıyorsun? Sen o kızı gittiğine inandırdın. Sana kötü bir haberim var dostum, bir insana gelemediğinde de ondan gitmişsin sayılır."

Bir an için kurduğu cümlelerin anlamları altında ezildiğimi hissederek ona bakakaldım.

"Şu an benden nefret ettiğini biliyorum, eminim kendinden de ediyorsundur," dedi Hun, tek bir an için ona hak veriyor olmak karnımı ağrıttı. "Ben senin aksine, sana karşı bir şeyler hissetmiyorum ama onu önemsiyorum. Onu önemsemişimi gördüğünü de biliyorum. Bunun için senden özür dilemeyeceğim."

Yumruğumu sıktım, sadece gözlerinin içine baktım.

"Gittiğini düşündürdüğün birini kalmamakla suçluyorsun belki de içten içe. Sorguluyorsun, değil mi? Neden diyorsun hatta, neden bu adamla yan yana görmek zorundayım onu da diyorsundur. Peki hiç onun açısından düşündün mü, Korhan? Döndüğü yerde seni göremiyorsa, sen gitmişsin demektir, uzaktan izlediğin biri onu izlediğini bilmediği sürece senin kalabildiğine inanmaz. Sen onun gözünde gitmiş birisin. Şimdi karşıma geçip sırf kalmadığına inandığın için bana bir şeyler ispatlamaya

çalışıyorsun. Dostum, sen bunları kendine ispatlamaya çalışıyorsun, bana değil.”

“Ben ondan gitmedim,” dedim yeniden.

“Beni anlamıyor musun? Gitmedin belki ama onu gittiğine inandırdın. Sen onu gittiğine inandırdın. Bir insanı gittiğine inandırman, gitmenden daha ağırdır.”

“Onun etrafında olmanı istemiyorum,” dedim açıkça. Bu, kendimi, hislerimi, nefret ettiğim bir insana ilk açışımı. Onu bir tehlike olarak gördüğümü fark etmesini istemiyor oluşuma rağmen hislerimi daha fazla susturamamıştım.

“Sırf onu sevdiğin için, ona yaklaşmamı mı istemiyorsun?”

“Bu geçerli bir sebep değil mi?” diye sorarken sesim gergindi, sıkıştığım yumruklara bakıp dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi.

“Savaş meydanına çıkmak istemiyorsun ama savaş meydanında başka asker görmek de istemiyorsun. Bu biraz komik değil mi?”

“Hayatını sikerim,” diye tısladığımda, ona doğru atılacak gibi oldum ama başını iki yana salladı.

“Bana vurmak mı istiyorsun? Vurabilirsin.”

“Neye güveniyorsun? Nurşan’ın varlığına mı?” Ona bir adım daha yaklaştığımda bedenim çınlıyor, parmak uçlarım sızlıyordu. İlk kez bu kadar vahşi bir dürtü hissediyordum. Bunun adı kıskançlık olamazdı. Bu kıskançlıktan da öte bir şeydi. Tüketen bir şeydi.

“Onun varlığına neden güveneyim?” diye sordu Hun. “Bana saldırmak istiyorsan saldır, ben bir şey kaybetmem ama sen çok şey kaybedebilirsin.”

“Haklısın. Kazanmadığın bir şeyi nasıl kaybedesin, değil mi?” diye sormamla, dudaklarındaki tebessüm genişledi.

“Ne kadar tehlikeli değil mi, Korhan?” diye sordu. “Sen kaybettin, bense henüz kazanmadım. Hangimiz daha imkânsız, hangimiz daha uzağız ona?” Bu soruyla, öfkem doruğa ulaştı ve hızla ona doğru atılacağımı sandım ama binanın otomatik kapısının açılma sesini duyunca geri çekildim. Binadan çıkan o olmasa da durup sessizce binaya doğru baktım. İçim yanardağ

gibiydi. Tek bir taş, tüm volkanın dışarı taşmasına neden olabiliyordu. Sertçe yutkunup gözlerimi tekrar Hun'a çevirdiğimde, Hun derin bir nefes alarak başını iki yana salladı.

"İyi geceler," dedikten sonra sırtını döndü ve arabasına yöneldi. Onu durdurabilir, kaputa yaslayıp yüzünü yumruk delisi yapabilir, onu kendi kanıyla çok rahat boğabilirdim ama yapmadım.

Öylece durup gidişini izledim.

Zaman bir dalga gibi üzerime vurup beni şimdiye doğru sürüklediğinde, Hun'un gözleri gözlerime saplı duruyordu ama gece vakti bir sokakta değil, bir hastane koridorundaydık. O anının üzerinden çok uzun zaman geçmemiş olmasına rağmen yıllardır içimde öfkesini taşıyor gibi hissediyordum.

Bir topuklu ayakkabının koridorun zeminine vururken çıkardığı sesi duyduğumda, gözlerim Hun'un gözlerinden ayrılarak koridorun öteki ucuna çevrildi. Deniz Şahiner oradaydı, tüm o karmaşada, hislerle boğuştuğum anlarda onun varlığını görüp önemsememiştım ama şimdi kafamın içi tekrardan berraklaşmıştı ve onu gördüğüm an yeniden çocuksu bir heyecana kapıldığımı hissetmiştim. İnsan, onu kurtardığına inandığı birini gördüğünde, sırtından süzülen kanatlar iki yana açılmış bir melek görmüş gibi hissediyordu.

Deniz Şahiner'in yüzü solgundu, makyajla örtmeye çalıştığı yorgunluğunu saklamayı başaramamıştı. Elinde bir poşet tuttuğunu, poşetin içinde abur cubur olduğunu gördüğümde neredeyse gülümseyecektim. Bunları Nurşan için aldığına emindim, hepsi Nurşan'ın sevdiği atıştırmalıklardandı. Yanımızdan geçerken gözlerimin içine baktı ama bir şey söylemedi, tıpkı Güz gibi odaya yönelip odaya girdiğinde Hun'un adımlarının bana doğru düşmeye başladığını hissettim ama ona bakmadım, bakarsam yine tetiklenecektim.

"Burada kalıp sinirlerini germek niyetinde değilim, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Güz onu seviyor, görmek istedi," dedi Hun tam önümde durduğunda.

Kafamı kaldırıp ona bakarken yüzüm kemikten bir cehennem gibiydi. Tüm hatlarımı belirginleştirecek şekilde kasılan çe-

nemi çözümedim, gevşetemedim. Hun'un tam gözlerinin içine, parçalara bölmek istediğim ruhuna baktım.

"İyi olmasına sevindim," dediğinde dişlerimi daha da sıktım. Onun iyiliği de kötülüğü de her şeyi de sadece beni ilgilendirirdi. Bir çocuk gibi bunu söyleme isteği dişlerimi kamaştırdı. Hun, derin bir nefes alarak, "Bana düşmanca bakma," dedi. "Ben senin düşmanın değilim. Artık rakibin de değilim."

"Sen benim hiçbir zaman rakibim olmadın zaten," dedim dişlerimin arasından. "Dayak aranmaya mı geldin buraya?" Öne atılmamla, Akşın'ın avucunu göğsüme bastırması bir oldu. Çok geçmeden Çağlar, Yağız ve Gürkan'ın da etrafımı sardıklarını fark ettim, ne zamandan beri buradalardı bilmiyordum.

Çağlar, "Saçmalama birader," dedi. "Hastanedeyiz."

Hun, yüzünde beni daha da delirten bir tepkisizlikle, "Niye-tim seni öfkeliendirmek ya da kavga etmek değil," dedi. "Neden burada olduğumu söyledim."

"Siktir git," dedim ağız dolusu bir hırs la.

Hür, yani ortanca Salman abisini kolundan tutup geriye çekerken bana düşmanca bir bakış attı, o bakış daha da fırtırmama neden olunca, "Ne bakıyorsun lan yavşak?" diye hırladım ve Hür, abisini aşarak bana yöneldi. "Gel lan, gel!" diyerek ben de ona yöneldiğimde Gürkan beni belimden tutup geriye savurdu, Hun da kardeşini aynı şekilde tutarak uzaklaştırdı.

"Salak mısınız siz amına koyayım? Horoz dövüşünün ne yeri ne de sırası!" dedi Gürkan sertçe. "Korhan, sen de bir dur lan. Hasta ziyareti bu. Bunun kavgası olmaz."

"Saçma sapan konuşmasın o zaman," dedim dişlerimin arasından.

"Senin sinirlerin gerilmiş." Gürkan beni kolunun arkasına alırken, Hun'a döndü. "Yaşadıkları kolay şeyler değildi. Bunun üzerine seni görmesi iyi olmadı." Hür'e bakarken kaşları çatıldı. "Mesele senin meselen değilken horozlanma sen de, canımı sıkma benim."

Hür, "Ağzını topla-sın o zaman," dediğinde, Gürkan ile aynı anda, "Sokturma ağzına!" diye hırladık.

Ziynet'in Gürkan'a doğru geldiğini gördüm. "Saçmalamayın," diye fısıldadı Gürkan'a doğru. "Ortalığı sakinleştireceğine daha da alevlendiriyorsun."

"Yavrum hadi sen git kızların yanına," dedi Gürkan çenesiyle Ayçelen'i işaret ederek. "Hadi."

"Gürkan."

"Ziynet!"

Ziynet dişlerini sıkarak Gürkan'a baktı ama Gürkan'ı ikilemedi. Gürkan beni biraz daha uzağa itelerken, "Ne bağıryorsun lan kıza, sığır?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bir sürü ayı kadar erkek birbirine hırlarken ne işi var burada? Birinin kolu yanlışlıkla ona çarparsa, o kolun sahibini kolsuz bırakmak zorunda kalacağım amına koyayım."

"Bağırp kalbini kırma öyle," dediğimde pişmanlıkla omzunun üstünden Ziynet'e doğru baktı. Hun ve Hür köşeye geçtiler, ikisi de sakin görünüyordu, bana da bir sakinlik çökmüştü ama yine de o herifle aynı ortamda olmaktan memnun değildim.

Çok kısa bir süre zarfının ardından Güz odadan çıktı, muhtemelen küçük kedimi annesiyle yalnız bırakmak istemişti. Abilerine doğru ilerlerken gerginliğin azaldığını görmek onu rahatlatmışa benziyordu.

Güz, "Gerçekten iyi, merak etmeyin," diyerek abilerine onun durumunu bildirdiğinde, bir an için Güz'e de öfke hissettim. Bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım. Sanırım artık herkes biliyordu. Hayatımda Şenay'ın değil, en başından beri Nurşan'ın olduğunu. Kimse sorular sormuyor, herkes zaten hep berabermişiz, hiç ayrılmamışız gibi davranıyordu.

Salmanlar orada uzun süre kalmadı. Eğer kalsalardı, olay boyut değiştirecekti ve sakinliğimi yitirecektim. Zaman, bir zamanlar o koridorda ilerleyen ateşler gibi ilerledi, akıp giden zamanın içinde durup insanları izledim. Çağlar ve Yağış koridordan ayrıldı, Anka ve Akşın koridordan ayrıldı, Ziynet ve Gürkan koridordan ayrıldı, diğerleri de gitti ama Yağız'ın gitmediğini fark ettim. Ellerini başının arasına almış, deri portatif sandalyenin üzerinde oturuyor, boşluğu izliyordu.

Onun, Nurşan'ın her zaman yanında olduğunu fark etmiştim. Henüz yeni yetişkinliğe adım atan, iyi bir çocuktur. Ondan hiçbir zaman kötü bir enerji almamıştım. Nurşan'ın etrafında çoğunlukla onun kanını emmek için dolaşan çok parazit olurdu, Yağız onlardan biri değildi. Nurşan'ı gerçekten ailesinden birisiymiş, öz ablasıymış gibi seviyor, önemsiyordu.

Ona doğru yürürken Deniz'in hâlâ içeride olduğunu bilmenin getirdiği rahatlık ruhumu sarmaşık gibi sarmıştı. Onun yanında annesinin olduğunu bilmek bana iyi hissettiriyordu. Eksik yanlarımı sızlatmıyor, aksine eksiklerimi tamamlıyordu. Yağız'ın yanındaki portatif sandalyeye oturduğumda kafasını kaldırıp omzunun üstünden bana baktı. Gözleri kanlanmış, yüzüne uykulu bir ifade yayılmıştı, gözlerinin altındaki halkalardan da rahat uyku uyuyamadığı anlaşılıyordu.

Gözlerinde, bir süre önce, herkesten habersiz karşıma dikildiğinde gördüğüm düşmanca bakış yoktu. Bu kez bana minnetle bakıyordu.

O günü hatırladım.

Zaman yeniden bir girdap olup başımın üzerinde dönerken geçmiş, karların içinde dörtnala koşan siyah bir at gibi zamanın içinde karları savurarak koşmaya başladı. Bir kafede oturmuş, bilgisayarımın ekranına bomboş gözlerle bakarken, hemen sol tarafımda içmediğim için ısınmış, sidik gibi olmuş, köpükleri kaybolmuş biram duruyordu. Kafamı çevirip sokağa baktığımda, kafenin dışında duran o genç adamı gördüm. Eskişehir'e gelmesine şaşırmadım, Nurşan'ın arkasından her yere gideceğini onu ilk gördüğüm anda da biliyordum.

Laptopun kapağını indirip sidik gibi olmuş biramdan bir yudum aldığımda göz kontağımızı keserek hızla kafenin girişine yöneldi, cam kapıyı iterek açtığında bir sonraki durağının benim masam olacağını biliyordum.

Duyacaklarıma, duyma ihtimalimin daima olduğu şeylere kendimi hazırladım. Bira bardağını masaya geri bırakmamla, kemikli uzun parmaklar genişçe aralanarak sertçe masaya çarptı. Gözlerim önce masaya vuran ellere, sonra ellerin sahibine doğ

ru yola koyuldu ve sonunda içinde sarı harelerin olduğu yeşil gözlere baktım. Kaşlarının ortasında bir çukurla, bu dünyadaki en büyük düşmanına bakıyormuş gibi bakarken bana meydan okumaktan korkmadığı belli oluyordu.

“Sıkıntı ne?” diye sordum umursamaz görünmeye çalışarak.

“Senin derdin ne lan?”

Bu soru dudaklarından döküldüğünde, bakışlarım yumuşadı. Belki de karşısında daha sert birini bulmayı bekliyordu ama şaşkınlığı bir kenara bıraktı. Öfkesi yeniden sahnede idi. Yeteneğini ablasından almış olmalıydı, onu sahnede izlemiştim, Nurşan idolü olsa da ileride Nurşan’ı bile geride bırakacak kadar iyi ilerleyeceğine inanmıştım; kedi bunu duysa, tırnaklarını bana geçirir miydi yoksa eseriyle gurur mu duyardı bilmiyordum.

“Neymiş derdim?”

Kafasını eğdiğinde, gözlerindeki öfke volkan gibi patladı. İfadesi düşmancaydı ama bakışlarının daha derinine inerseniz, orada nefreti değil, ablasına olan sevgisini görürdünüz.

Ben de bunu gördüğüm için onu sevdim.

“Arkasına bakmadan senden kaçarken en sevdiği şeyi geride bıraktı.” Sözleri bıçak gibi keskin olsa da yaralanan ben değildim de oydu sanki. “Sahneyi... Ve sen yeniden buradasın. Kendini bir bıçak bilip ona batırmaktan sıkılmadın mı? Senin yüzünden ne hâlde biliyor musun? Tanıdığım o kızı yok ettin, yerine yeni birini koydun ve o kişi acı çekiyor. Sen kör müsün be adam?”

“Hatalarımı telafi edebilmek istiyorum,” dediğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü.

“Ona ne yaptığını görememişsin. Ben gördüm. Ona ne yaptığını gördüm. Sen yaptığın şeylerin sadece bir kısmını gördün. Bense ne yaptığını bilmiyor oluşuma rağmen, yaptıklarının sonucunu gördüm.” Gözümde hâlâ çocuk olan genç bir adamın söylediklerinin beni yutkundurmasını beklemiyordum. Yağız, ellerini yeniden masaya vurunca, birkaç kişinin bize doğru baktığını gördüm. “Ne yaptığın umurumda değil. Haklı mısın haksız mısın bundan bana ne? Benim umurumda olan, ablam. Sen ona her ne yaptıysan, bunun onda doğurduğu sonuçlar çok bü-

yük. Tahribatın çok büyük. Bir şeyler yapmayı düşünüyor musun? Ona hayatını geri vermeyi düşünüyor musun? Çünkü nasıl yaptın bilmiyorum ama ondan hayatını, gülümsemesini, ışığını çaldın."

Derin bir nefes alıp, "Ablan, büyük bir tiyatro dehasından yanında çırak olman, eğitilmen için davet aldığını biliyor mu?" diye sormamla, Yağız'ın yüzündeki kan çekildi. "Bilmiyor değil mi?" Gözlerinin içine baktım. "Onu bu kadar mı seviyorsun? Sırf İncir Dalı'nı geride bırakmasından korktuğun için başka bir oyunda oynamıyorsun. Seni yanına davet eden o adamı reddettin. Çünkü ablan senin için oyundan daha önemli."

"Sana ne bundan?"

Gülümsedim, o sadıktı.

Gülümsemem onu öfkeliendirdi.

"Ablama her ne yaptıysan ve yapıyorsan, bunu yapmayı bırak!"

"Onu sevmeyi nasıl bırakacağım, Yağız?"

"Lan madem seviyorsun, madem seviyorsun!" Yağız öfkeyle masaya bir kez daha vurunca kaşlarım çatıldı. "Madem seviyorsun, neden canını yakıyorsun? İnsan sevdiği insanın canını yakabilir mi?"

"İnsan en çok sevdiği insanı yakmaz mı?"

"Senin sevgi anlayışına sığayım o zaman."

"Çok mu kötü?" diye sorduğumda, gözlerinde bana duyduğu öfkenin daha da arttığını gördüm.

"Onun nefes almasını, bana ağlayacak gibi bakarken zordan gülümsememesini, tekrar ışıldamasını istiyorum," dedi Yağız. "Bunun için ne yapman gerek? Tekrar hayatına mı girmelisin yoksa tamamen çıkmalı mısın? Bilmiyorum. Ama bir şey yapmalısın. Onu yeniden... Yeniden yaşatmalısın."

Bir dalga sesiyle beraber, bu kez su değil, ateşler zamana çarptı ve anılar kumsaldaki kumlar gibi dağılarak alev aldı. O öfkeyle bakan gözlerin, şimdi bana minnetle baktığı o ânın içine döndüm.

"Herkesin farkında olduğu ama birbirine sormadığı bir şey var, abi," dedi bana yorgun bir sesle. "Biri size zarar vermeye

çalıştı, değil mi?" Sorusu yutkunarak gözlerimi koridordaki kavlayan beyaz duvara bakmama neden oldu. "Belki de en başından beri onun kalbini kırmana sebep de o kişiydi."

"Akıllı bir adamsın," dedim. "Ama en başından diyemem. En başında onun kalbini kıran bendim."

Yağız gözlerini odanın kapalı duran kapısına çevirerek, "Onun hamile olduğunu hissetmiştim," dedi konuyu kapatmaya çalışıyormuş gibi.

Beni kaç kez kendi kıyafetleriyle, Nurşan'ın odasından çıkarırken yakalamıştı, bunu garipse miyordum. Çok kısa bir an için burnumdan sert bir nefes vererek güldüğümde, Yağız bana yandan gıcık bir bakış attı.

"Düşündüğün şeyler yüzünden değil," diye homurdandı.

"Hamile olduğunu nasıl hissettin?"

"Kokulara karşı duyarlı davranmaya başlamıştı. Belki bunun için erkendi ama kokular hamile kadınların hassas noktasıdır."

Gözlerimi ellerime indirdim. "Sence benden baba olur mu?"

"O gün kafede sana bira bardağı sokmak isteyen Yağız'a sorsaydın, sana ahlâksız bir cevabı olurdu," dediğinde ona yandan bir bakış attım. "Ama bugün sana baktığımda, baba olabilecek bir adam görüyorum. Herkesin hataları vardır. Senin de hataların oldu. Dünyada hatasız tek bir insan gösterebilir misin bana? Eğer hatalı insanlar baba olamasaydı, dünya bomboş kalırdı." Bana gülümsedi. "İyi bir baba olacağına inanıyorum. Toksik bir sevgilisin ama iyi bir baba olacaksın."

"Toksik bir sevgili miyim?"

"Aksini savunamayacağına eminim," diye alay etti.

"Doğru söylüyorsun."

"Öte yandan, ablamın hayatındaki en büyük eksiklik neydi biliyorsun," dedi Yağız. "Sen o eksiği doldurdun. Bir kadının hem sevdiği hem de babası olabilmek zordur. Sen olabildin. Bu bile senin iyi bir baba olabileceğinin kanıtıdır benim gözümde."

Yağız'ın cümlesi beni gülümsetti, bu içten bir gülümseme idi. Kendimi suçlamaya devam edecektim ama şimdi değildi. Şimdilik suçlamak istemiyordum. Kendime bu sıfatı yakıştırmak

istiyordum. Baba. Baba olmak. Baba olabilmek. Gözlerim bilek-
lerimdeki damarlara düştüğünde, gülümsemem dudaklarımdan
silinmedi. Kapı açıldı, çok geçmeden topukluların tıkırtıları zih-
nimde çığ gibi yuvarlanmaya başladı.

Deniz Şahiner, Yağız'ın varlığına aldırış etmeden, "Ardık,"
dedi. "Konuşalım mı?"

Oturduğum yerden hızla kalktığımda Yağız'ın şaşkınlığı-
nı hissettim. Deniz Şahiner, bana gülümsedi. Sırtında kanatları
yoktu ama gülümseyişi yeniden güvende hissetmemi sağlaya-
cak bir liman gibiydi. Beni arkasına alarak koridorun öteki ucu-
na yürümeye başladı. Sakince onu takip ediyor oluşumu bir baş-
kası görse, bu hâlime çok şaşırırdı.

Asansörleri geçince başka bir bekleme alanına giriliyordu, o
bekleme alanına geçip, sandalyelerden birine oturduktan sonra
gözlerini bana çevirdi. "Sonunda bir araya geleceğinizi biliyor-
dum," dedi. Birkaç dakika sadece gözlerinin içine baktım. Bakış-
ları boynumdaki kolyeye dokundu. "Çapayı takmışsın."

"Evet," dedim, sonra duraksayarak, "Bu çapayı bana alanın o
olduğunu biliyor musun ki?" diye sordum.

Bir çocuğa bakıyormuş gibi bakıp, içtenlikle tebessüm ettik-
ten sonra, "Evet," dedi. "Hediyeni senden önce gören bendim."

Bana kızıp kızmayacağı konusunda tereddütlerim vardı. Onu
nasıl böyle bir şeye maruz bırakırsın diye haykırp boğazıma ya-
pışacak türden bir kadındı, korumacı tavrını hep sevdiğim için
bunu yapsaydı ona kızmazdım, hatta bunu hoşgörüyü karşılar-
dım. Ama bana bakarken kızgın görünmüyordu. Bu beni şaşırt-
tan ayrıntılardan sadece bir tanesiydi. Diğer şaşırtan ayrıntı ise
bu hediyeyi benden önce görmüş olmasıydı.

Çok kısa bir an için, aralarında geçen konuşmaya şahit olabil-
meyi diledim.

Bu içimde çocuksu bir merak ve heyecan hissi yaratıyordu.
Bazen kendimle dalga geçesim geliyordu.

Derin bir nefesi içine çektiğinde, bu nefesin ardından yeni
bir cümle kuracağını biliyordum. Gözlerini üzerimde dolaştır-
dı, kolumdaki sargıya baktı ve "Yine yara almışsın, çocuk," dedi

şefkatle. Gözlerini gözlerime çevirdiğindeyse, gözlerine oturan ama bir türlü akmayan o gözyaşlarının ıslıtısını gördüm. “Kalbin suçlu hissediyor, değil mi? Bakışlarından tanırım ben seni. Hâlâ o küçük oğlan çocuğu gibi bakıyor gözlerin. Hiç değişmemiş.”

Sertçe yutkunup, “Sadece kalbimin değil, senin de beni suçla-man gerekmez mi?” diye sordum.

“Seni savurdukları geçmişin közleri etrafa dağılıyor diye seni suçlayacak bir kadın mıyım ben?” Sorusu kafamın içinde anında cevap buldu. Değildi. “Kızıma bir şey olsaydı ne yapardım, tep-kim ne olurdu, hislerim ne olurdu bilmiyorum, Ardık. Onu sev-diğini anladığımda da hissettiğim koca bir karmaşaydı.” Uzun tırnaklarına baktı, daha sonra gözlerini yumup bir müddet bek-ledi. “Sen onu nasıl seviyorsan, o da seni öyle seviyor. Kızımı nasıl bu kadar âşık ettin kendine bilmiyorum.”

Gülümserken gözlerini süsleyen gözyaşlarından biri kayıp düştü. Kirpiğinden koparak yanağına devrilen gözyaşına ba-karken suçluluk duygusu omuzlarıma taşması güç bir yük gibi çöktü.

“Diyar Bey ile görüştüm,” demesini beklemiyordum. Bur-nundan içeri çektiği nefesle eş zamanlı olarak yüzünde asılıp ka-lan gözyaşını elinin tersiyle sildi ve bana baktı. “İyiliğiniz için bir karar almamız gerekiyordu ve birlikte bir karar aldık. Bir süre buralarda olmanız daha iyi olacak. Sanırım Mardin sizin için güvenli bölgeymiş.” Kaşlarını çatarken gülümsedi, sanki içinde fırtınalar kopuyor gibiydi. “Nurşan’ın bir bebeği olacağı gerçe-ğini de göz önünde bulunduracak olursak, sanırım bu en doğru karar.”

“İşin içinde kimin olduğunu biliyorsun o hâlde.”

“Evet,” dedi Deniz Şahiner. “Gözünü en yakın arkadaşının canına dikecek kadar çıldırmış olmasını beklemiyordum. Her canavar, bir gün görüldüğü ilk yere geri döner. O canavar, geç-mişin içine döndü ve geçmişin içine sizi de sürükledi.”

“Ne yapmalıyım?”

Bir süre sustu. Sessizliğinin mayınlı arazilerinde dolaştım, dikenli tellerine dokundum. Korkum, bana onu bırakmamı söy-

lemesi olabilirdi; korkum onu bırakamayacak olmam olmazdı, korkum kurtarıcım olarak gördüğüm kadının söylediği şeyi yapmayacak olmam olurdu.

Yeniden gözlerimin içine baktığında ağlıyordu.

“Sadece yaşa, Ardık. Çünkü çok öldün.”

Bu cümle beni o geceye sürükledi. Onu kaybettiğimi iliklerimde hissettiğim, paramparça olduğum o geceye... Kaderimizin birbirinden ayrı yazıldığına inandığım ve beni kahreden, ruhumla birlikte tüm sinir sistemimi çökerten o geceye...

Zaman tüneli alev alev yanıyordu.

O gece arabayı o ormana sürerken, sürdüğüm araba geçtiği her yolda aslında altına beni almış eziyordu. Arabaya binmeden öncesinde, “Konuşma,” dediği ânu hatırlıyorum. Acılar içinde yanıyordu, görüyordum, ben de alev alev yanıyordum. Oğuz Atay’ın kelimeleri dudaklarımdan bizim için yazılmış satırlar gibi dökülecekken beni durdurmak istemişti. Çünkü biliyordu, beni mağaramdan çıkaran oydu.

“Neden? Yine mi inanırsın?” diye sormuştum ona, gözlerim ona çevrilirken bana yeniden inanması için ayaklarına kapanmak, ayaklarına sarılmak, yalvarmak istiyordum. “Susmam,” dedim çünkü susarsam, biliyordum, gidecekti.

Sanki gitmek onun için daha zormuş gibi benim gitmemi istedi.

“Git,” diye fısıldadı.

“Gitmek elindeyken, karşımda olan sen değil misin?” diye sorarken yutkunmama engel olamadım, yeşil gözlerime oturan beklentiyi ondan saklayamadım. Artık ondan saklanamıyordum. Beni sobelemişti.

Yanımızdan geçip giden arabalardan biri beni altına alıp ezseydi de Nurşan bana öyle bakmasaydı.

Bana böyle bakmasına rağmen yine bana en çok o baksın istedim.

“Bana bak,” dediğimde sarsıldığını gördüm. Yüzünü buruşturduğu sırada biri kalbimi avucunun içine alıp kâğıt gibi buruşturdu sanki. Elimini ona uzatırken beni itmesinden korkuyordum ama kendimden emin görünmeye çalıştım. “Benimle gel.”

Bileğini tutup onu çektiğim ânı hatırlıyorum. Sokağın kenarındaki arabaya doğru giderken hissettiklerim, şimdi bu zaman tüneline anıların içinde ilerlerken de kalbimi boğuyordu. Arabanın önüne geldiğimiz an, "Bırak!" diye bağırdı onu derin uykusundan uyandıran hisleri durduramayarak. Daluyku sona ermişti, gözlerime uyandığını göstererek baktı. Onun kâbusu benim rüyamdı, kâbusu bitmişti ve kâbus görme sırası bendeydi çünkü onu kaybetmiştim.

"İstiyorsun ki seni bırakıp gideyim, çünkü o zaman sana kalmak daha kolay olur, değil mi?" diye sordum içimdeki hisleri tutamayarak. Kaos içimi yakıp geçiyordu. Korkularım gerçek olmuştu. Dünya başıma bir anda değil, usul usul yıkılmıştı. Dünyanın altında kalana kadar ezildiğimi fark etmemiştim. "Sen giden olmaktan korkuyorsun, aklının hep burada kalmasından korkuyorsun!" diye bağırdığımda bende sabit duran gözlerinde yakıcı bir farkındalık gördüm. "Benimle geliyorsun."

Kalbimin saatini durduran o cümleyi kurdu.

"Seninle cenneti önüme koysalar, cehenneme yürürüm yine de gelmem."

Biri dizlerime arkadan vurmuş gibi hissettim. Önünde yere düşüp, alnımı ayaklarına bastırıp af dilemek istedim. Alnımda ismi yazmıyor olsaydı, bunu yapardım.

"Benimle değil cennete, cehenneme bile gelirsin," dedim o gözlerde boğularak. "Beni buna inandırdın. Sen de mi yalancısın?" Ne olursun yalancı olma nuru gözümün, ışığı ruhumun, şafağı kalbimin.

Bileğini yeniden tutarken artık gücüm çekilmişti. Aracın kapısını açıp, "Ya bineceksin Nurşan ya da herkes her şeyi öğrenecek," dedim. "Benim nasıl bir aşağılık olduğumu..."

Gözlerimin içine benim için korkuyormuş gibi bakınca kalbim, dikilmiş göğsümün içinde yanan bir eve dönüştü.

"Gideceğim, çıkacağım o sahneye, her şeyi bir bir anlatacağım. Ya bineceksin ya da bunu yapacağım. Yaparım, Nurşan. Beni gözlerinin terazisine koyma, ben o teraziye ellerimi bıraktım."

“Hiçbir şey yapamazsın!” Canımı almak istiyor gibi bakan kadının bana böyle bakmasının sebebi beni korumak istemesindendi. “Sen daha benim karşıma geçip anlatamamışsın, başkalarının karşısında mı anlatacaksın?”

“Sen başkaları değilsin ulan, değilsin!” Yalvardı gözlerim ona, haykırdılar, öfkeyle doldular taştilar. Af dileyip diz çöktü gözlerim ona. “Sana titreyen dizlerim, kimlere tekme attı benim.”

“Yapamazsın,” dedi güçsüzce. “Bunu yapamazsın.”

“Yaparım. Bin, yoksa yaparım.”

Yapacağımı gözlerimde gördü. Onu kaybetmişsem, tüm dünya beni ayaklarının altına alıp çiğnesin, sikimde değildi. Açtığım kapıya baktı, anlık bir tereddüitten sonra yosun gözleri benim gözlerimdeydi. Kafasının içinde yarattığım o savaştan nefret ettim. Aracın kapısının yanından geçerek koltuğa oturduğunda hareket edemeden ona baktım. Onu izledim. Sanki o güzel yüzü bir daha hiç göremeyecekmişim gibi uzun uzun onu seyrettim. Bana bakmasa da ona baktığımı biliyordu. Elbisesinin tüllerini arabanın içine ittikten sonra kapıyı kapattım ve hızla sürücü koltuğuna geçtim.

Ve işte zaman tüneli yeniden o ormanın içini gösteriyordu. Tünelin ucundan ormana doğru yürüyüp o geceye baktım.

Durdum ve o gece olduğum o adamı izledim. Hislerim öyle yoğundu ki torpidodan bir bıçak ve tahta parçası alıp araçtan indiğim o ânı izlerken göğsümün içindeki kalbin nasıl attığını yeniden hissedebiliyordum. Birkaç tur atıp hislerimi dizginlemeye çalıştım, ardından kaputa yaslanıp elimdeki bıçakla tahta parçasını soymaya başladım.

Sanki tahta parçası bendim, üzerimden geçip duran bıçak Nurşan’dı ama beni parçalayan o değildi, kendimi ona ellerimle parçalatan bendim.

Kapıyı sertçe açtığı o ânı hem kaputa yaslanan ben, hem de tünelin ucundan bizi izleyen ben ruhumuzun derinlerinde hissettik. Sona yaklaşıyorduk. Biliyordum. O gece de biliyordum. En başa dönemeyecek olmanın farkındalığı ruhumu karıştırmaya başladı,

Tam karşımda durdu. Şimdi tünelin ucunda hem onun sırtını görüyordum hem de kaputa yashydım ve ışığın hedef aldığı güzel yüzünü görüyordum.

Yüzüne bakamadığımda bıçağa baktım. Kazıdım. Kazıdım. Kazıdım.

“Bana bir şeyler söylemek zorundasın. Bunu bana borçlusun,” dediğinde bıçağı gözlerinin içine bakarak boğazıma saplamak istedim. “Bunu benim sustuklarıma, bunu benim içimde ölmeyen duyguyu borçlusun.” Ölmeyen duygu. Bıçağı defalarca kalbime sokup çıkarmak istedim. Bu kalp onu sevmeyi hak etmiyorken, onun kalbi beni hâlâ nasıl seviyordu?

Ona bakamıyordum çünkü bakarsam her şey allak bullak olacaktı. Ben bu duyguları daha fazla içimde tutamayacak, dışıma kusacaktım ve cehennemime şahit olacaktı. İçimde büyüyen alevleri görecekti. Sırtımı ona döndüğüm o ânı izledim. Aynı anda o ânın içindeydim ve sırtımı ona döndüm. Bir şişe rakı çıkardığım ânı çaresizlikle izledi. Kadehi rakıyla doldurup bir yudum içtiğimde şişeyi damarlarıma boşaltmak istiyordum çünkü birkaç yudum, içimdekini durdurmaya yetmeyecekti. Şişeyi ayaklarımın ucuna, kadehi kaputa koyarak yeniden bıçağı ve tahta parçasını aldım.

Kazıdım. Kazıdım. Kazıdım.

Kaputun üzerindeki rakı bardağını elinin tersiyle ittiğinde öfkesinin acısından beslendiğini biliyordum. Bardak yere düştü, patladı, cam kırıkları anılarımız gibi etrafa saçıldı. Kırıklara baktım.

Ona bunu yapmıştım.

“Bana bakamıyorsun bile,” diye fısıldadı acıyla. “Bunu yapamıyorsun bile.” Yüzüme eğildiğinde öldüğüm nefesi yüzüme dokundu. Cam kırıklarına baktım, bu, onun güzel gözlerine bakmaktan farksızdı. Gözlerindeki kırgınlığı görmek istemedim.

“Beni buraya getirdin ama konuşamıyorsun bile.” Yüzüme doğru, “Bana bakamıyorsun. Gözlerime bakamıyorsun. Yüzüme bakamıyorsun,” diye fısıldadı. “Sana bundan daha kötü bir ceza veremezdim bence.”

Sertçe yutkundum.

“Sana güzel bir haberim var, Alacahan,” diye fısıldadığında ağlamaya hiç bu kadar yakın hissetmemiştim kendimi. “En başında planladığın, kanıma susamış gibi istediğin o şeyi başardın. Beni kırmadın. Beni parçalamadın. Beni yaralamadın. Beni mahvettin.”

Yalvarırım, diyemedim. Diyemedim. Aniden kafamı kaldırmamla gözleri gözlerime çarptı, kalbim göğsümün içinde devrildi, içimdeki ateşlere düşüp yanmaya başladı. Ormanın derinliklerindeki nehir, şimdi onun gözlerindeydi ve ben kalbim içimdeki ateşlere düşmüş yanarken onun gözlerindeki nehirde boğuluyordum.

Gözlerim gözlerine mahkûmken beni öldürdü. Bana dedi ki: “Beni kaybettin.”

Beni öldürdü.

Beni öldürdü.

Altan Tanyel’in kızı beni öldürdü.

Babası annemi, kızı beni öldürdü.

Beni öldürdü.

“Ve bizi sonsuza dek yok ettin.”

Öldürdüğü adam konuştu. “Seni mahvettim.” Öldürdüğü adam yalvardı. “Bizi yok ettim.” Öldürdüğü adam bir umuda tutundu. “Ama seni kaybetmedim.”

Sustu. Susma. Sustu. Ne olursun susma. Sustu. Samsun’da bir ev yanıyordu, dışında durmuş izliyordum ama o evin içindeyken yanamayacağım kadar çok yanıyordum. Antalya’nın karanlık sokaklarından birine gizlenmiş bir kızı izliyordum, o kızıdan nefret ediyordum ama ona bakarken bile göğsümdeki sızıyı durduramıyordum. Her yerdeydim. Onu ilk gördüğüm yerdeydim. Samsun’daki yanan evin önünde ydım. Bir masanın üzerinde göğsüm açık yatıyordum. Bir dövme sığdırılmış o isme bakıyordum. Onun uyuduğu yatağın ucunda oturmuş onu izliyordum. Sustu.

Ölüyorum, susma.

Kollarını ondan başka tutunacak dalım yokmuş gibi kavradığımda bana cansız gözlerle bakması içimdeki paniği daha da büyük bir kaosa dönüştürdü.

“Seni mahvettim,” dedim delirmiş gibi başımı sallarken ve tüm bedenim hareket ederken. Düzeltirim. Ne olursun. “Ama toparlarım, seni iyileştiririm, anladın mı? Yapabilirim.” Yemin ederim. Ne olursun.

Onu bir defa daha sarstığımda ruhunu benden sakladı.

“Bizi yeniden var ederim,” dedim çaresizlikten haykırış gibi yükselen sesimle. “Yaparım, bunu yapabilirim.” Gözlerimdeki korkuyu gizleyemedim. Çok korkuyordum. Bir çocukken bile korkmadığım kadar, koca bir adamken korkuyordum. Onun karşısında korkuyordum. “Ama... Ama seni kaybedersem... Seni kaybettiysem...” Hissettiğim korkuyu durduramadım. Başımı iki yana sallarken düşüncelerin tamamı birbirine girip koca bir karmaşa doğurdu. Her yere baktım. Korkumu durdurabilecek bir şey aradım. Kelimeleri aradım. Ormana baktım. Gözlerine bakamadım. “Seni kaybedemem, anlıyor musun? Bu sonum olur.”

“Bırak beni.”

Bırakamam. Ne olursun.

“Biliyorum, o gün olmamalıydı, o gün senin doğum günündü, o yüzden bu kadar ruhsuz bakıyorsun sen bana, değil mi? Ben yapmadım sana bunu. Bu bakışların sebebi bu, değil mi? Doğum günündü diye, değil mi?” Korkum sesimdeydi, kelimelerimdeydi, ruhumdaydı, onu tutan ellerimdeydi.

Kırgın bakışları mezarım oldu ve ilk kez bir mezara girmekten korktum.

“Korhan, benim doğum günüm, seninle Eskişehir’e gittiğimiz gündü. Babamın mezarını gördüğüm gün, benim doğum günümdü.”

Bıçağı alsaydı, göğsüme soksaydı, çevire çevire içimi oysaydı. Şişeyi alsaydı, yüzümde parçalayıp kırıklarını boğazıma saplasaydı. Ama sussaydı. Bilmeseydim. Duymasaydım. Hissetmeseydim.

“Ama senin doğum günün kasım...”

“Sen benim için üzülme, o gün bir de doğum günüm olduğunı öğrenip benim için kendini üzme diye...” Gözlerini benden saklamak ister gibi yere indirdi. “Sana söylememiştim.”

Beni bu kadar düşünen bir kız çocuğunun tüm oyuncaklarını elinden alıp onu karanlık bir odaya kapatmışım ve kız çocuğu, ne zaman kapıyı açıp onu kontrol etmek için içeri girsem, arkamdan içeri sızan ışığa tutunup, o ışığı onun için getirenin ben olduğuma inanmıştı. Onu o karanlık odaya kapatanın ben olduğumu bilmesine rağmen onun için ışığı getirenin de ben olduğuma inanmıştı. Ben hasta bir kız çocuğunu mahvetmişim. Daha da hasta etmişim.

Ölmeyi benden daha fazla hak eden biri daha yoktu.

“Ben...” Durdum, dudaklarım defalarca kez aralandı, defalarca kez geri kapandı. Hayatımın bir anlamı yoktu. Varoluşum anlamsızdı. Ona en büyük kötülüğü yapmışım. Onu kendime inandırarak kandırmışım. “Sen... Sen öyle paramparçayken, beni üzmemek için...”

Sertçe yutkundum, boğazımdan aşağı bir bıçak kaydı gitti.

“Senin gözlerin bakan hakikati görüyor, benimse gözlerimde söylediğim yalanların sarmalı var. Kendimi biraz olsun var edebilmek için senin gözünde, sanki varlığım sen yokken devam edecekmiş gibi seni yok ettim.”

Karmaşa büyüyordu. Karmaşa çok büyüktü. Başa çıkamıyordum. Hisler çok yoğundu. Durduramıyordum.

“Kendini benim gözümde var etmek istedin,” dedi ve göz yaşı çenesine kadar akıp göğsüne düştü. Ağlıyordu. Benim için. Yaptıklarım yüzünden. Benim gibi birini sevdiği için. Benim gibi birini annesi bile sevmezdi. O sevmişti. Benim yüzümden. Benim yüzümden. “Bu varoluşun karşılığı beni yok etmek miydi?” diye sorduğunda içimde çığlık çığlığa ağlayan o çocuğun sesi, bir zamanlar onun nefretiyle yanan o adamın sesine karıştı. İkisi de durmadan bağırıyordu. Ben sessizdim ama onlar susmuyordu.

“Süslü cümleleri bir kenara bırak, ben gerçekleri istiyorum. Ben artık kurduğun karmaşık cümlelerden yanlış anlamlar çıkar-

maktan sıkıldım. Söylediklerin yüzünden... Bir anlığına da olsa... Beni sevdiğine inanmıştım."

Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim.

"Ben süslü cümleler kurmuyorum," dedim, gözyaşları ızdırabımdı ve gözlerimi kaçırdım. Düşünceleri zapt edemedim.

"Ağlama. Ağlayacaksan gideceğim."

"Seni tutacak değilim," dediğinde içimdeki ağrı arttı.

Umutla, "Kalmamı istediğini biliyorum," dedim.

Sanki ruhumu görebiliyormuş gibi, "Sadece öyle olmasını istiyorsun," dedi.

Gözlerim bir an hâlâ boynunda duran kolyeye tutundu. Umut ve acı birbirine karıştı. Umudumun beni infaz edeceğini ve acıyı küllerim toprağa karıştığında bile bir yerde hissetmeye devam edeceğimi düşündüm.

"İstediğim şeyleri söyleyebilecek kadar güçlü müyüm sence şu an?" diye sordum.

"Sadece korkaksın."

"Işığın beni kabul etmeyeceğini düşündüm hep, ben karanlıkta kalmalıydım ve ışığın altında duran seni, sanki hiç var olmamışım gibi sen benden habersizken izlemeye devam etmeliydim bana göre." Bir adım atıp ona yaklaştım. Far ışığı arkamda kaldığı için yüzü karanlığa gömüldü. Gözyaşlarını artık göremiyordum. "Işık beni seninleyken kabul etti. Şimdi bana o kadar üzülüyor ki görüp daha fazla bitirmeyeyim kendimi diye, gözyaşlarını benden saklıyor."

"Benim canımı..." Ağlıyordu. Gözyaşlarını görmüyordum ama içimdeki kaos büyüyordu. Sanki kaosu onun gözyaşları besliyordu. "Bu kadar ağrımanın gereği mi vardı? Bana tüm bunları en baştan söyleseydin..."

"Biliyorum," diyerek onu durdurdum çünkü ondan duyarsam felaketim olacak o şeyi ben de biliyordum. "Beni yine kabul ederdin."

Susup ağladı. Sesini çıkarmadan ağlayışı beni bitiriyordu. İçine ağlıyormuş gibi çıtı çıkmadan, küçücük bir çocuk gibi öylece ağlaması beni hep öldürüyordu.

“O gece olmamalıydı,” dedim güçsüzce.

“O gecenin bir önemi yok, dedim ya... Benim doğum günüm o gün değildi.”

Yüzüme bir kez daha vurulan gerçekle göğsümden vurulmuşum gibi hissettim.

“Bana bunu...” Yutkundum. “Beni neden bu kadar önemsiyorsun?”

“O şafak vaktinde benim için yeterince üzgündün.” Gülümsemişliğini hissettim. “Ama sen, doğum günüm olduğunu sandığın gün, beni üzme için elinden geleni yaptın.”

“Yaptım. Evet.” Kafamdaki sesler çoğalıyordu. Ona baktım. İyi değildi, rol yapıyordu, ben kendimin sikiinde değildim ama o iyi değildi. “İyiymiş rolü yapma,” diye fısıldadım.

“Karşında dimdik durabilmemi kaldıramıyorsun. İyi olmamı istemiyorsun. Ağlayıp üzülmemi, mahvolmamı istiyorsun. Bunu zaten o gece yaptın, beni daha fazla mahvedemezsin. İsteklerin umurumda değil.”

“Nurşan ben niye üzülmeni, ağlamanı isteyeyim ki?” diye sorkarken içim çaresizlikle dağıldı.

“Yediremiyorsun gururuna. Bak, ayaktayım. İyiyim. Beni mahvettin, doğru. Canım çok yanıyor, doğru ama ben iyiyim.”

Gözlerinin içine bakarken ruhumu ondan saklamadım.

“Sen iyisi ol, ben kötüsü olurum bu hikâyenin.”

“Tek soru,” diye fısıldarken artık içimdeki dehşeti zapt etmek çok zor geliyordu. “Tek bir soru. Beni hiç mi sevmedin? Tek bir an olsun? Beni hiç sevmedin mi?”

“Bunu neden en başında sormadın?” Haykırırdım sorsaydın. Deli gibi yalvarırdım belki. Onurmuş, gururmuş, hiçbir şey sikimde olmazdı. “O gece neden bana bunu sormadın? Sormalıydın.”

“Beni hiç mi sevmedin?” diye tekrarladı sorusunu.

Kafamın içindeki kaosu zapt edemiyordum.

“Bunu cevaplamayacağım,” dedim sertçe.

“Bana bunu yapmaya hakkın yoktu,” diye fısıldadı bana o hasta, yaralı kız çocuğunu göstererek.

İçimdeki duyguların birbirine çarpıp devrildiklerini, içimde mutlak surette beni bitirecek bir şeyin büyüdüğünü hissediyordum.

“Senin de yoktu,” derken öfkem ona değil, kendimeydi. “Bana bunu yapmaya.” Gözlerime canını alıyormuşum gibi bakarken canımı alan oydu. “Ben tutuldum sana.”

“Yalan söylüyorsun. Her zaman yaptığını yapıyorsun, sadece yalan söylüyorsun.”

“Neyin yalan olduğunu anlayabilecek kadar gördün, tanıdın beni. Yüzleştin yüzümdeki karayla. İzlerin arkasındaki gerçek canavarı gördün. Sen söyle, gözlerime bak. Gözlerime bak ve söyle. Sana tutuldum. Söyle. Yalan mı? Bak.” Yutkundum, bıçak daha derine battı. “Göremiyor musun, Nurşan?”

“Sana bakınca... Sana bakınca sadece yerle bir olan inancımı, toz parça ettiğin kalbimi görüyorum. Sana baktığımda bir insan değil, bir yalan görüyorum.”

Öldüm. Öldürdün işte beni. Bir ölüyken bile nasıl hâlâ bu kadar sevebiliyorum seni?

“O zaman neden hâlâ burada, seni durdurmam için tam karşımda duruyorsun?” diye sordum tutunduğum son umutla.

Dudakları yukarı kıvrılırken o tebessüm bileklerimi dikine kesen bir jilet gibiydi.

“Çünkü senden hiç gitmedim, nasıl gidilir bilmiyorum.”

Umut. Bir ölünün kalbine yeniden bir umut ekti.

“Nurşan.” Ona doğru bir adım daha atmak istedim ama elini kaldırıp sınırimi çizdi. Saçlarındaki kasımpatı yaprakları dökülerek ayaklarının altına serildi. Kasımpatıları çiğnedi.

“Sen beni bir gecede yok edebildin,” diye fısıldadığında çenesi titriyordu. “Ben şimdi seni yok edebilmek için bir ömür harcayacağım.”

Çıldırıldığımı hiç bu kadar derinlerimde acıyla, çaresizlikle hissetmedim. Kafamın içindeki gürültüden kopamadım, göğsümü paramparça eden o histen kurtulamadım.

“Ama başaracağım, Kirpi.” Bana sırtını döndü. “Belki bir ömür harcayacağım ama ben seni unutacağım.”

Telaşla, “Bunu yapamazsın,” dediğimi hatırlıyorum. “Beni unutamazsın.” Reddediyordum. Reddedersen bunu yapamazdı. “Sen beni unutamazsın. Bunu yapmazsın.” Korku büyüdü. “Yapamazsın.”

Onu durdurmak istedim, dizlerimin üzerinde bacaklarına sarılıp benden uzaklaşmasına engel olmak...

“Korhan, sana âşıktım.” Hissettiğim acının daha fazla artabilmesi imkânsız sanıyorken birdenbire o acının daha büyüğüyle karşı karşıya kaldım. “Ve en acısı da sen bunu biliyordun.”

Başımı iki yana sallarken dünyamın ne şekilde yıkıldığını ona göstermek istedim ama ben onun dünyasını zaten başına yıkmıştım. O enkazın önünde durup nasıl kendi yıkımımı ona izlettirdim? Bencildim. Ona karşı nasıl bu kadar bencil olabilmişim?

“Ama seni suçlamıyorum. O gün de dediğim gibi... Senin beni mahvedeceğini biliyordum. Bunu, seni o parkta gördüğüm gece senden ateş aldığım da anlamıştım. Senden ateş istediğim için mi beni bu kadar çok yaktın bilmiyorum ama bu olanların tüm suçlusu ne sensin ne de benim. Biz bu yangını ortak çıkardık seninle. Sen körükledin, söndürme sırası bende.”

Koruluğa doğru ilerlemeye başladı ama düşüncelerim durmuyordu, onu durduramadım, nereye gittiğini sormadım. Sadece, “Nurşan,” diye fısıldadım. Beni duydu ama arkasına bakmadı. Beni duydu ama arkasında bıraktı. “Gitme,” dediğimde artık yetişkin bir adam değildim, ona ihtiyaç duyan küçük bir çocuktum.

Elime aldığım rakı şişesini düşüncelerimi parçalamaya çalışıyor gibi yere fırlattığımda boğazımın gerilerinde beni boğan bir çığlık vardı ama o çığlığı atamadım.

“Sensizken, suyun altındayken cayır cayır yandım. Beni hiçbir nehir söndüremez, senin de ateşini cehennem bile dizginleyemez artık. Çünkü biliyorum, o ateşi ben yaktım,” dedim kafamın içindeki kaostan kaçmaya çalışarak.

Kelimelerim onu durdurmadı. Kelimelerim onun içinde bir yaprak bile kıpırdatmadı.

Acının beni kendini yakan bir ateşe dönüştürdüğünü hissettim.

“Vazgeç, Nurşan,” diye yalvardım ona. “Bak, mahvolduk işte.”
Korulukta usulca kaybolduğunda bile durmadım.

“Nurşan,” diye yalvardım. “Gitme.”

Gitti.

O gitti.

“Nurşan, gitme.”

Gitti.

O gitti.

“Nurşan!”

Korulukta onu arayan gözlerime ağır gelen gözyaşları taşıyordum ama onları akıtmadım. Ağlamaya bile hakkım yoktu. Yaşamaya hakkım yoktu.

“Nurşan, ben sana...” Sustuğumu sandı ama sadece dudaklarımı oynatarak, duymayacağını bile bile, “Âşığım,” diye fısıldadım. Ardından sesimi yeniden ona duyurdum. “Gitme.”

Kar taneleri düşmeye başladı ama saçlarıma tutunamadılar, bana dokunamadılar çünkü ben bir ateştim ve bana yaklaştıkları an eridiler. Düşüncelerimi durduramadım. Kafamın içi sağanak gibi kelimelerle doldu, ruhum sağanak gibi hislerle doldu, zihnim sağanak gibi anılarla doldu.

Yürümeye başladığımı hatırlıyorum. Zaman tünelinin içinden çıkıp kendimi takip ettim. Hem kendimin arkasındaydım hem de önündeydim. Hem sırtımı görüyordum hem de sırtımdaki gözlerimi hissediyordum. Koruluğa girip arkasından koşmaya başladığım ânı hatırlıyorum. Ne kadar uzun süre orada öylece durup hislerimle savaşıyordum, kaosu durdurmaya çalışmıştım bunu hatırlamasam da koruluğa koşmaya başladığım o an kafamın içinde hâlâ çok netti.

Nehrin önüne geldiğimde artık benim için farklı bir yol olmadığını biliyordum.

Suyun yüzeyine tıpkı saçları gibi yayılan tülleri gördüğümde durabilirdim, dünya benimle durabilirdi, haykırabilirdim, nefesim kesilene dek ağlayabilirdim, kalbim durana dek acıyı içimde hissedebilirdim. Hayatından vazgeçtiği düşüncesi beni boğazımdan kavramış gibi hissettirdiğinde suya nasıl koştum,

ne şekilde koştum bilmiyordum. Kar taneleri suyun yüzeyine düşüyor, erimeden suyun yüzeyinde tıpkı onun elbisesinin tülü ve güzel saçları gibi süzülüyordu.

Suyun içine gömülebilir, buna ikimiz için de bir son verebilirdim. Onunla ölmeyi seçebilirdim. Bu belki de bizim için doğru bir son olurdu ama kıyamadım. Onunla ölme isteğine rağmen ona kıyamadım. Yaşasın istedim, benim olmadığım bir hayatın içinde bile olsa yeter ki yaşasın diye düşündüm, yaşaması benim için onunla olmaktan daha önemliydi.

Onunla ölme isteği göğsümün içinde derin bir uykuya daldığında onu gömülmeye başladığı suyun dibinden yukarı çektiğimi hatırlıyorum. Kalbim artık atmıyor, nefesim artık içime dolmuyor, derinlerimde artık bir ruh yaşamıyordu.

“Yalvarırım,” dedim. “Bana bunu yaşatma.”

Su elbisesinin etrafından şiddetle akarken başımı havaya kaldırıp gökyüzüne baktım. “Yalvarırım!” dedim bu kez inançlarımın içimde kaybolduğu gibi içimde kaybolan tanrıya yalvararak. “Yalvarırım bana bunu yaşatma!”

Kafamın içinde Altan Tanyel’in sesini duydum. Bana, “Derdin benimleydi, kızımından ne istedin?” diye sordu ve her şey daha da büyüdü. Hisler daha da büyüdü. Onları tutamadım. “Mahvolmuş bir hayatın içine kızımı dahil ettin, sonra onu da her şeyi mahvettiğin gibi mahvettin.” Sesi durmadı. Ben onu nehirden çıkarıp nereye gittiğimi bilmeden korulukta yürürken beni takip etti.

“Yalvarıyorum,” dediğimi hatırlıyorum. “Benden git ama hayattan gitme, yalvarıyorum. Bana bir daha gelme tamam ama hayattan gitme, ne olursun.” Bunlar o yolda yaşadığım dehşet anında sürekli dudaklarımdan dökülenlerdi.

Bir hastanenin bahçesinde kucağımda onunla dikilirken ve sular yere damlamaya devam ederken kulağımda hiç durmayan bir sinyal sesi tekdüze şekilde zihnimi çınlatıyordu. Köşeden dönen bir ambulansın ışıkları yüzümün yarısını aydınlattı, acil servisin girişine titreyen dizlerimle baktığım anı hatırlıyorum. Ambulansı karşılamak için çıkan sağlık ekiplerinin beni fark

ettikleri ve birkaçının panikle bana doğru koşmaya başladığını hatırlıyorum.

Onu kollarımdan aldıklarını hatırlıyorum.

Başımı havaya kaldırdığımı hatırlıyorum.

Sinyal sesinin yükseldiğini, o tekdüze sesin beni çıldırtıyor gibi hissettirdiğini hatırlıyorum.

Bu, boğazımı parçalayan bir çığlık atmamdan sadece birkaç saniye öncesiydi.

Çenem kitlendiğinde artık dizlerimin üzerindeydim. Kaslarımın hepsiyle bağlantım kesildi, eklemlerim sanki bana ait değildi, içinde olduğum bedene hâkim değildim. Yumruklarımın sımsıkı kapandığını hatırlıyorum. Yaşlı bir kadının ellerimi tutup açmaya çalışırken korkuyla ambulansın içinden inen hemşireye bağırdığını hatırlıyorum, ruhumun bedenimin içinden çıkmak ister gibi bedenimi iki büklüm bıraktığını, tüm hareket fonksiyonlarımın benim isteğim dışında çalışmaya başladığını ve çırpındığımı hatırlıyorum.

Sadece hatırlıyorum. Artık sudan da korkuyorum.

Kendimi kaybettiğimin farkında olduğum son an, o andı.

Boğuluyordum ve boğulduğum nehir, ateşlendi. İçimdeki o kaos, onu daldırmak için çabaladığım o uykudan tamamen o gece uyanmıştı. Kaosun bedenime verdiği o hasarı ilk kez o kadar net hissettim. Biri avucuyla yüzüme bastırıldığında yanığında zemini hissettim. Ruhum bedenimden çıkmak istiyormuş gibi bedenimi büktü. Kas spazmları derin acılar getirdi ama hiçbirisi içimdeki acının önüne geçemedi.

“Ağzını aç!” diyordu bir adam, onu tanımıyordum, sesini ilk kez duyuyordum ve parmaklarıyla çenemi sıkıca kavradığını hissediyordum.

Spazmlar çoğaldı. Bedenim artık titriyordu ama sesim çıkmıyordu, vücuduma engel olamıyordum, eklemlerim bin yerinden kırılıyormuş gibi hissetsem de hiçbirine hâkim olamıyordum, sadece bükülüyordum.

“Dilini ısırtıyor,” dedi biri ve ağzımın içine yayılan kan tadını aldım.

“Üstünde kimliği var mı?” diye sordu biri.

“Her şeyi ıslanmış,” dedi bir diğeri. “Cüzdanını buldum. Korhan Arjen Alacahan. Anons geçiyorum, bir yakınına ulaşmaya çalışacağım.”

Derimin altına sızıp kanıma karışan ilacın bedenimde yarattığı uyuşukluk anlıktı. Derin bir uykunun bana doğru koştuğunu hissettiğimde direndim. Uykuya teslim olmak istemedim. Onun yanında olmam gerekiyordu, onu bırakmamam gerekiyordu ama bedenim beni bıraktı, bilincim beni bıraktı, gösterdiğim son direniş beni bıraktı ve her şey karardı.

Ne kadar uzun süre o karanlıkta kaldım bilmiyordum.

“Ateşini düşürmemiz gerekiyor,” dedi biri kaosun içinden.

Gözümü açtığımda bir hastane odasıındaydım, dedem başımda dikiliyor, ruh gibi bir yüzle bana bakıyordu, bilincim yeniden kapandı.

Gözümü bir kez daha açtığımda karanlık bir odadaydım, yan dönmeye çalıştığımda bileğimdeki iğnenin daha derine battığını hissettim. Bedenimi tam olarak hareket ettiremiyordum. Gözlerim karanlığa alıştığında bir evde, bilmediğim bir yatakta olduğumu fark ettim, çok geçmeden bileğime bağlı serumun asılı olduğu metal askıyı gördüm, karanlıkta parlıyordu. O sinyal sesini duymaya devam ediyordum. Çıldırııcı şekilde tekdüze bir sestti. Bilincim yeniden kapandı.

Bilincimin kaybolduğunu sandığım bir anda o karanlık, usulca zihnime sızdı ve karanlığın içinde ilerlemeye başladım. Tuhaftı, o an bedenimi kullanabiliyordum, kaslarım ağrıyordu, eklemlerimin hakimiyeti bende idi. Bunu fark ettiğim an artık gerçekliğin dışında, bir rüyada ya da bir anıda olduğumu biliyordum.

Annem küllerinden yeniden doğmuş gibi canlı ve tek parça duran koridorumuzdaydı. Ellerinde poşetlerle bana doğru yürüyordu. Pazar alışverişinden geldiği bir anının içine döndüğümü fark ettim. Onun yüzüne doyasıya baktım. Sarı saçları sağlıklı görünüyordu, oysa geceleri evden giderken bu saçlar parlak ve

bakımlı görünürdü hep. Birden duraksayıp bana baktı. Şaşkınlığını izledim.

O an, karşısında bir çocuk değil, bir adam olduğumu biliyordum.

Anularıma ait olmayan bir cümle kurduğunda duraksadım. “Merak ediyorum, Ardık,” dedi. “Böyle bir adam olmak senin seçimin miydi yoksa sana bunu ben mi yaptım?” Gözlerine çöken hüznü izlerken aynı soruyu kendime binlerce kez sorduğumu hatırladım.

“Seçimlerim bana aitti anne,” dediğimde annemin buruk gülümsemesinin daha da büyük bir acıyla perçinlendiğini gördüm. “Bana bu kaderi reva gören sen değildin ama sana bu kaderi reva görenler vardı. Kendimi kurtarabilirdim, temizlenebilirdim geçmişimden, yutabilirdim öfkemi, gururum ve onurumu bir köşeye bırakıp temiz bir sayfa açabilir, başka bir adam olabilirdim. Kendimi bu kadar...” Başımı önüme eğdim. “Kendimi bu kadar onu mahvetmeye adanmıştım. Onun canına, ruhuna, kalbine, onun hayatına gözümü dikmeseydim... Hiçbir suçu olmadığı hâlde bu yangın yerine onu da çekmeseydim... Belki başka bir adam olabilmek için bir şansım vardı. Belki her şeye rağmen onu sevmeye hakkım olabilirdi. Ona tüm bunları yapmış olmasaydım.”

Annem, “Sadece kendini mi suçluyorsun?” diye sordu.

“Onu seven kalbimi, onu mahveden öfkemi, başka bir adam olma şansını görmezden gelen beni suçluyorum.” Gözlerimi kaldırıp anneme baktım. “İki kadını çok sevdim. Biri sendin, diğeri o. Seni yaktım.” Gözlerini yumduğunu gördüm. “Onu boğdum.”

“Beni ateşlerin içinden çıkarmaya çalıştın,” dedi annem. “Onu suyun içinden çıkarmaya çalıştın.”

“Seni ateşlerin içinde bırakan bendim. Onu o suyun içine gönderen bendim.”

“Bana bir şey yapmadın ama ona yaptın, doğru. Telafi etmen lazım. Onu seviyorsan arkasında durman lazım. Çünkü onu kurtardın, o sudan çıkardın, ona bir hayat verdiğini sanma Ardık, sen ona bir hayat borçlandın.” Gözlerim kapalıyken anne-

min avucunu yanağımdaki izin üzerinde hissettim. “Çünkü sana bir hayat, bir kalp, bir ruh vermiş.”

“Onu senden daha çok sevdiğimi söylesem incinir miydin, anne?” diye sordum gözlerim hâlâ kapalıyken.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Çünkü seni benim kadar sadece o sevebilir.”

Gözlerimi aniden açtığımda karşımda annem yoktu, tavana bakıyordum ve vücudum buz gibi suyun içindeydi. Bir küvetin içinde olduğumu fark ettiğimde zaman algım etrafa saçılıp dağıldı. Suyun yüzeyinde ilerleyen buz parçalarını gördüm. Sudan korktuğumu fark ettim. Sudan korktuğumu hissettim. Panikleyerek ellerimi küvetin kenarlarına koyduğumda dalgalanan suyun bir kısmı yere dökülmeye başladı ve biri elini göğsüme bastırarak beni suyun içine geri yatırdı. Elin sahibini tanıyordum. Süleyman’ın mührünü parmağında yüzük olarak taşıyan bu kişi dedemdi.

“Ateşin düşmedi,” dedi dedem ketum bir sesle. “Yat şu suyun içine.”

Suyun içine gömülü hâldeyken suya bakmamaya çalıştım. Algılarım hâlâ etrafa saçılmış durumdaydı. Mantığım darmaduman olduğu için tek kelime edemedim dedeme baktım. “Nurşan,” dediğimde dedem gözlerini yüzüme âdeta mıhladı. Tekrar küvetten çıkmak için doğrulmaya çalıştım. “O iyi mi?”

“İyi olmadığını bilsen, sen o yataktan ölüp ruhunu bedeninden çıkarır yine kalkardın,” dedi dedem sert bir sesle. “Yat lan şuraya.”

Cevap veremedim. Çenem titriyordu ama soğuğu hissetmiyordum. Dedem, “Hep onu sayıkladın, hep iyi olduğunu dedim sana, demesem ölürdün, ölür şu belasını siktiğin bedenden çıkar, yine giderdin ona, bilmiyor muyum ben?” diye sordu. “Ölüyordun ulan, ölüyordun!” diye bağırdı birdenbire. “Kriz geçirdin, ne elin oynadı ne ağzın oynadı lan! Ateşten ölüyordun!”

Ruhum nasıl sıkıştıysa bir anda küvetin içinde yan dönüp cenin pozisyonu aldım, başımı küvetin kenarına bastırarak boşluğa baktım.

“Ellerinin hâline bak!” diye bağırdığında dedem, gözüm bileğime kaydı. Eklemimin üst kısmının iğne izleriyle dolu olduğunu gördüm, bakışlarım yeniden dedeme kaydığında hâlâ cenin pozisyonundaydım. “Kaç ilaç soktular bu damardan içeri biliyor musun? Tek birine yanıt vermedin. Ne ateşin düştü ne bedenini rahat bıraktın. Sen kendine ne yaptın?”

Boşluğu izlemeye devam ettim.

“Canının değeri hiç mi yok senin?” diye sordu dedem sessizce. “Öldürecek misin sen beni oğlum?”

Boşluğu izlemeye devam ettim.

“Bak yüzüme.”

Boşluğu izlemeye devam ettim.

“Nurşan gitti!” diye bağırdı birden dedem ve o an, kafamı kaldırıp ona bakarken bir çocuktan daha küçüktüm.

“Ne?” Ellerimi küvetin kenarına bastırıp birden doğruldum, ayaklarımın üstüne bastığımda dedem bu kez beni durdurmaya çalışmadı. “Gitti!” dedi dedem üstüne basa basa.

Küvetten çırılçıplak, sular hâlâ gücünü toplayamamış bedenimden yere hınçla damlarken çıktığımda dedem kayıtsızca yüzüme bakmaya devam ediyordu. “Nereye?” diye sordum korkuyla. “Nereye gitti?”

Dedem bana yıllar sürmüş gibi gelen o birkaç saniyede sadece baktı.

“Nereye?” diye bağırdım hiddetle.

“Ne garip, değil mi?” diye sordu dedem sakince. “Güçsüzlüğünün sebebi de o, birden cengâver gibi dirilip gücünü geri kazanmana neden olan da o.”

Islak ellerimi hangi duyguya yenik düşerek dedemin yakalarına koydum bilmiyordum. Sadece onu yakalarından yakaladığımı için bir an şaşkınlığı tüm banyoya yayıldı.

“Söyle!” diye bağırdım içimde yanan o duyguyu durduramadan. “Nereye gitti? Nerede? Söylesene dede!”

“O kız gözlerini açtığında yanındaydım!” diye bağırdı dedem birden.

Nefes boşluğuma bir yumruk yemişim gibi sarsılıp bir adım geri çekildim ama ellerim hâlâ dedemin yakalarındaydı. Dedem ellerimi itip bir adım geri çekilerek bana çatık kaşlarla baktı.

“O kızı ne hâle kattığını gördüm. Kendini kattığın hâlden pek de bir farkı yoktu.” Dedemin sözleri zehir zemberekti. Ama acıya o kadar alışmış hissediyordum ki kayıtsızca onun gözlerine bakarken tepki vermedim. Oysa içim yangın yeriye ve dedem bunun bilincindeydi.

“Dede, o nereye gitti?”

Bir süre sustuktan sonra, “Sana söylememi istediği bir şey var,” dedi.

Kalbim beklentiyle çarparken gözümü bile kırpamadım.

“Söyle o torununa, sorundu, dedi,” dedi dedem yüzünde bana kızgınlığını saklamayan bir ifadeyle.

Bana sürekli, sorun değil, diyen o kız çocuğu da buradaydı, beni izliyordu sanki. Ne zaman incinse, kalbi kırılrsa, bir şey onu köşeye sıkıştırırsa, ona ne zaman zarar versem sorun olmadığını söylerdi. Oysa bilirdim, hep bilmişim. Sorundu.

Bir an merak ettim. Peki yüzüm de mi sorundu?

Yandım ve boğuldum, dondum ve kül oldum.

Onu mahvetmişim.

“Dede,” diye fısıldarken artık sesim dedeme tıpkı gözlerim gibi yalvarıyordu. “Ne olursun söyle, nereye gitti?”

“Eskişehir.”

Belki de o, benden kaçarken bile bana dönüyordu.

Birden hızla banyonun kapısına yöneldiğimde, “Volkan!” dedi dedem öfkeyle. “Dur, nereye?”

“Duramam. Sikerim hastalığı. Sikerim kötü bir adam olmayı. Sikerim bizi mahvetmiş olmayı. Onu geri alacağım.”

Kitap Kurdu

4. PERDE

Deniz'in Kibriti

NURŞAN İS TANYEL

Bin kişinin içinden sadece ellerini görsem tanıyacağım adamın elleri, karnımın üzerinde duruyor, yere diz çökmüş, yanağını hastane yatağının kenarına yaslamış öylece uyuyordu

Yorgundu, biliyordum. Sancıyordu, biliyordum. Kendini suç-luyordu, biliyordum.

Serum çıkarılsa da kelebeğin hâlâ üst kısmında takılı durdu-ğu elimi kaldırıp onun koyu renk saçlarına koyduğumda kirpik-leri titredi ama gözleri açılmadı. Sırtı tutulacak, bedeni ağrılarla dolacaktı ama yine de onu kaldırmadım, uyandırmadım; uyu-sun istedim. Çünkü çok yorgundu. Çünkü beni uyuturlarken onu iğnelerle bile devirememiş, bir damla uykuyu gözlerine ekememişlerdi.

"Canım çocuğum," diye fısıldadığımda sesim kendime bile yabancı geldi.

Güzel ellerine baktım, gözüm bileğinden başlayarak dirseği-nin içine kadar uzanan sargıya takıldı ve içim acıdı. İz kalır mıydı?

Parmaklarımı saçlarının içinde ilerletip saçlarını geriye doğru yatırıırken, "Ne demiştin?" diye sordum sessizce. "Seni en çok ben sevdim."

Gülümstedim, gülümserken yanaklarımın içine iğneler batıyor gibi hissettim ama bu, kalbimde büyüyen huzuru dindirmedi. Parmaklarım saçlarında dolaşmaya devam etti. Annemin yüzümü öpüşünü hatırladım, saçlarımı okşayışını, karnıma bakıp ağlayışını ama tek kelime edemeyişini; Yağış'ın alnını dizime bastırıp hıçkıra hıçkıra gülüşünü; anneannem ve dedemin yüzümde dolaşan ellerini, yüzüme düşen gözyaşlarını, beni sorgulamadan sevişlerini. Gülümsemem derinleşti ve ona baktım.

Bu hayatta sadece onu sevmiştim, bu hayatta sadece onu severek devam edecek, onu severek ölecektim. O her şeye değerdi. Hissettiğim sancılara, çektiğim acılara, gözlerimden akan yaşlara, kalbimde dur durak bilmeyen o çarpıntılara. Her şeye değerdi.

"Sen her şeye değersin." Karnımda duran elinin üzerine elimi koyup, parmaklarını karnıma bastırmasını sağlarken, "Biz her şeye değerdik, değdik," diye fısıldadım. "Biz seninle geçmişte de gerçektik, her zaman gerçekiz. Artık sadece ikimiz değiliz." Yanağımı yastığa bastırıp gözyaşımı geri itmek ister gibi tavana bakarken burnumu çektim. "Ay bu kadar erken gelmiyordur umarım bu hormonlar ya," diye mırıldandım kendi kendime.

Gülümserken gözlerimden dökülmeye başlayan yaşları durduramadım. Aktılar. Ağladım. Arjen için, karnımı saran kökleri için, bizim için ağladım. Düşündüm. Beni ateşlerden korkuyor olmasına rağmen ateşlere meydan okuyacak kadar seviyor oluşunu düşündüm ve yine düşündüm; oradan çıkamasaydık neler olacaktı?

Külüm külüne karışsaydı bile mutlu olurdu. Onunla olduğum için mutlu ölürdüm. Birlikte ölüyorsak eğer, bu benim mutlu sonum olurdu.

Bu sondan daha güzelini hayal edebilir miydim? Eskiden edemezdim. Karnımda ona ait bir kalp daha taşımasaydım eğer, eminim edemezdim. Ben bizi hiç, bir aile olarak düşünmemiştim ki. İkimiz de aile nedir bilmeyen, savruk büyümüş iki küçük çocukken, birbirimize tutunup aile olmanın bir yolunu bulmuştuk. Eskiden sevdiğim adamdı, kendi deyimiyle hem dostum, hem

sevgilim, hem babam hem de kocamdı ama hiç ailenim demiş miydi bana?

Ona baktım ve aile gördüm.

Eksikliğini çektiğim her şeyi onda gördüm.

Gözüm parmağımdaki yüzüğe kaydı ama bu yüzüğe bakmak kötü anıları getirmedi, kötü anılar yoktu, sadece bu yüzüğü parmağıma taktığı an vardı, aile olmak istediğimizi söylediği an vardı, aile olacağımıza ilk kez inandığım o an vardı.

“Yoksa sümüklerini akıtarak beni mi izliyorsun sen? Bana olan aşkından mı ağlıyorsun?”

“Ödümü kopardın,” dediğimde gülerek kafasını kaldırıp bana baktı.

“Ne güzel seviyordun beni, ne oldu da durdun?” diye sordu, ardından gözleri gözümünden kayıp giden gözyaşına takıldı kaldı. Gözyaşlarımı sevmediğini biliyordum, beni ağlarken gördüğünde mahvolduğunu da biliyordum. Bu kez bu hisleri benden saklamadan yutkunup, “Ağladığında içim sikiliyor,” dedi. “Beni kandırmak için şakadan ağlasan bile içim sikilirdi.”

Parmağımı burnuna sürtüp, “Kötü duygulardan ağlamadım, abartma,” diye mırıldandım.

“Sen iyi duygular yüzünden ağlasan da içim sikiliyor,” dediğinde bu kez içtenlikle güldüm. Aniden doğrulup dişlerimi öptü, bu beklemediğim hareketi karşısında kaşlarım anında çatıldı ve “Dişlerimi fırçalamadım bile, yapma bir daha,” diye söylendim.

“Sanırsın arabamda ağzı at gibi kokarken uyuyan kendisi değildi...” Çenemi parmaklarının arasına alıp sıkarak sırtıttı. “Sarımsaklı sosa ekmek banıp arabamda ağzını aç aç uyudun, o zaman sorun etmedim, şimdi dişlerini fırçalamamış olmanı mı sorun edeceğim lan enayi?”

“Enayi ne ya?” Çatık kaşlarla ona baktım. “Hem kafam güzeldi, onun sarımsak sosu olduğunun pek farkında da değildim.”

“Nasıl hissediyorsun?” Arkamdaki yastığı düzeltmek için eğilince gözlerimi kaldırıp gözlerine dik dik baktım. Yastığı düzelttikten sonra eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı ve “Neden kötü kötü bakıyorsun şimdi bana?” diye sordu.

“İyi hissettiğimi elli bin kere söyledim.”

“Sinirlenme, burnunu ısırarak koparırım, burunsuz kalırsın. Bu kez gerçekten Voldemort’u doğurursun.”

“İnanamıyorum, az önce Voldemort sadece benim eserimmiş, hiç katkıda bulunmamışsın gibi konuştun. Yoksa bu çocuğu tek başıma mı yaptım?” diye sorarken aslında niyetim onun morali-ni biraz daha iyiye götürmektir. Gergindi, travmaları tetiklenmiş-ti, bir sonraki adımı pusluydu, ne yapacağını bilemediğim gibi kötü hissetmesinden de nefret ediyordum. Gözlerimi yavaşça pencereye çevirirken, “Biraz utandım,” dedim. Nedenini sorgu-layarak bana bakan lezâ yeşili gözleri merakla parlıyordu. “Her-kes hamile olduğumu öğrenmiş.”

“Öğrenmemeleri mi gerekirdi?”

“Bu şekilde değil.”

“Sana garip davranmalarından mı korktun?”

“Hayır, kimin nasıl davrandığı umurumda olmazdı,” dedim açıkça. “Ben yetişkin bir kadını, bu hayat benim hayatım ama yine de... Hamileliğimi bu şekilde öğrensinler istemezdim. Bu konu hakkında konuşmadılar, soru sormadılar ama bildiklerini gözlerinden anladım. Annem karnıma bakarak ağladı, Yağış da alnını dizime koyup kahkahayla karışık ağladı. Herkes göbeği-me bakıyormuş gibi hissettim. Yani biliyorlar.”

“Hamileliğimi demene neden bu kadar yükseldim? İçim kı-pır kıpır oldu yemin olsun.”

“Üf Korhan,” dediğimde, “Arjen,” diye düzeltti.

“Yarın sabah çıkıyorum, değil mi?”

“Evet,” dedikten sonra parmakları saçlarıma arasına girdi, dokunuşu beni bir kedi gibi mırlatmak üzereydi.

Gidebileceğimiz bir evimizin kalmadığını hatırlamak, göğ-sümün içime göçmüş gibi sızlamasına neden oldu. Parmakları saçlarıma içinde dolaşırken, “Biraz değişiklik iyi gelirdi,” dedi. “Sana, bana ve ona.” Gözlerinin karnıma çevrildiğini gördü-ğümde yutkundum. “İstersen şehir dışına gideriz.”

“Nasıl yani?”

“Sana doğuyu gezdirmemi ister misin?”

“Doğuyu mu?” Kafam karışmış bir şekilde, “Ortalık karman çormanken mi?” diye sordum.

“Hem bu karmaşadan da uzaklaşmış olurduk.”

Arif duracak mıydı? Sınırlarımızdan çıkarsak başımız daha da ağrımaz mıydı? Gözlerimi Korhan’ın lezâ yeşili gözlerine sabitledim, kelimeleri gözlerimden okusa da sesimden dinlemedi. Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü görüyormuş gibi gözlerini şefkatle kısarken, “Mardin güvenli bir şehir,” dedi. “Orası benim şehrim sayılır, Nurşan.”

“Mardin’e mi gideceğiz?”

“Eğer sen istersen. Sen istemezsen böyle bir şey olmaz. Seni istemediğin hiçbir şeyin içine sürüklemem, sana istemediğin hiçbir şey yaptırمام yavrum.”

Parmaklarım karnıma giderken, “Mardin’de güvende olur musun?” diye sordum.

“Benim için senin güvenliğin daha önemli ama evet, ikimiz de güvende oluruz.” Gözleri karnıma inince bir şeyin farkındalığı ışık gibi yüzüne yayıldı. “Yani üçümüz de güvende oluruz demek istedim.”

“Arif’in durmamasından mı korkuyorsun?” Sorum, Korhan’ın yüzünde anlık bir şaşkınlık yarattı. Bana bakarken ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Evi patlatıp yakacak kadar gözünü kararttıysa, her şeyi yapar değil mi?”

Sorum onu yutkundurdu, kafasını dağıtmak için uğraşan benken, onu bu konunun içine saplayan yine ben olmuştum. Pişmanlıkla dudaklarımı birbirine bastırıp bir süre sustum ama susarsam onu kaybedebilirdim, artık susmak istemiyordum; artık kaybetmek istemiyordum.

Yeniden konuşmaya başladığımda sesim durgundu.

“Korkularımı mazur gör, Korhan. Son âna kadar bu olay yaşanmamış gibi davranmak istedim ama yapamam. Sana zarar vermek için orada durmuş bekliyor. Bizi biliyordu, onu kandırdığımızı anlamıştı, onu aptal yerine koyabileceğimizi sandık ve ağzımızın payını verdi. Durmayacak. Daha kötülerini yapma-

dan onu polise vermeliyiz. İlk planladığımız zamanki gibi. Onu içeri atarlarsa...”

“Bu dava, kan dökülmeden sona ermeyecek,” dedi Korhan acı bir gerçeği benden saklamamanın en doğru karar olduğunu fark etmiş gibi. “Arif yok edilmeden durmayacak. Durabilir, durdurulabilir sandım ama onu parmaklıklar ardına yollayarak durduramayacağımızı anladım. Onun yok edilmesi gerek.”

Onun yok edilmesi gerek.

Cümlelerin ağırlığının yüzüme eklediği endişeyi ondan gizleyemedim, Arif’i yok edecek olan kişi o olursa, zaman ona da dokunup onu da dağıtmaz mıydı? Hayatının mahvolmasından korkuyordum. Hayatı yeterince dağılmıştı, şimdi hayatını toparlayabilmesini umuyordum. Ama sanki karanlık, durmaksızın büyüyerek onu içine çekiyor, toparladığı her ne varsa bir fırtına gibi üzerinden geçerek yeniden dağıtıyordu.

Korhan’ın gözlerinde yorgunluğu gördüm.

“Eğer Mardin’e gitmemiz gerekiyorsa, biz de Mardin’e gideriz,” dediğimde lezâ yeşili gözleri yüzümün tam ortasındaydı. “Seninle *her yere* gelirim.”

“Sadece bir süreliğine,” dedi beni rahatlatmak istiyor gibi.

Gülümsedim ve “Ne kadar istersen,” diye fısıldadım.

Hamileliğimle alakalı yorumlar havada uçuşacak, birileri durmadan onlara neden söylemediğimi soracak sanıyordum ama taburcu olup eve döndüğümde, etrafım hıncahınç insanlarla dolu olsa da kimse bu konuyla ilgili sorular yöneltilmiyordu. Odamdaki elbise dolabını kaplayan aynanın önünde oturmuş, düşüncelerin ateş gibi ilerlediği zihnimde bulduğum o küçük, kaybolması an meselesi sessizliğin tadını çıkarırken kendi yansımamı izliyordum.

Sadece birkaç gün içinde kilo kaybetmiştim, yüzüm daha zayıf, elmacıklarım daha belirgin duruyordu. Gözüm parmağımdaki yüzüğe kaydı, elimi kaldırıp yüzüğe bakarken yutkundum

ve boğazımdan kayıp giden yutkunuşa söylemediğim sözlerin de eşlik ederek içime saplandıklarını hissettim.

Yağış, ellerini ellerimin üzerine koyup, önümde diz çöktüğünde, bakışlarım aynadan ayrılıp en yakın arkadaşımın siyah gözlerine çevrildi. Beyaz ojeli parmaklarıyla elimin üstünü rahatlatıcı bir biçimde ovalarken, "Mardin konusunda emin misin?" diye sordu. "Hiç bilmediğin bir yer sonuçta."

"Kısa süreliğine," diye mırıldandım.

Yağış, siyah gözlerinin üzerinde endişeyle çatılan kaşlarını gevşetmeden, "İs," dedi, sesine de bulaşan endişe karşısında gözlerimi ondan kaçırdım. "Bebeğim, bana bak." Elimi daha sert ovuşturdu. "Yaşadığınız bu felaketin arkasında farklı bir durum var, değil mi? Korhan'ın birden ortaya o kızla çıkması, barışmış olmanız, bunu bizden gizlemeniz ve gizlice görüştüğünüz anda sadece sizin olduğunuz dairede yangın çıkması. Bunlar birbirini takip eden tesadüflerden fazlası değil mi yoksa fazlası var mı?"

Endişeden kor gibi yanan kara gözlerine baktığımda, benim için ne kadar korktuğunu gördüm.

"İs, yapma, gözlerimin içine bakıp susma." Parmağımı kaldırıp yüzüğü gösterdi. "İşler bu hâle gelmiş, evlilik kararını vermişsiniz, gizlice görüşüyormuşsunuz ama haberimiz yoktu. Sanki birlikteliğinizi bizden değil, bir başkasından saklıyordunuz." Gözlerimin içine uzunca baktı. "O yangını biri kasıtlı mı çıkardı?"

"Yağış, seni endişelere boğmak istemiyorum."

"Sen benim tek dostumsun!" diye bastırıp parmaklarımı avuçladı. "Sen benim her şeyimsin. Tek dostumsun, kardeşimsin. Başın beladaysa, biri sana zarar vermeye çalıştıysa bunu bilmeliyim. Her şeyi içinde yaşamaktan vazgeç." Bana yalvaran gözlerle bakıp, "Konu Korhan'la mı ilgili?" diye sordu. "Belki de o yüzden senden kaçıyordu, o yüzden karşına başka bir kadınla çıktı. Seni tehlikeye atmak mı istemiyordu?"

"Sen konuyu zaten çözmüşsün," dediğimde, "Söylediklerimde haklı mıyım demek bu?" diye sorarak alnını dizime koydu.

“Siktir. Bunun kan davası falan olmadığını, Mardin’le ilgisi olmadığını söyle, aksi hâlde seni asla o şehre göndermem!”

“Bu bir tür intikam,” dediğimde korkarak baktı gözlerime. Elimi saçlarına koyup usulca okşarken, “Mardin ile ilgisi yok. İlgisi Korhan ve onun geçmişiyle... Ve babamla.”

“Baban ve Korhan’ın geçmişinin nasıl bir bağlantısı olabilir?” diye sordu Yağış kaşlarını çatıp, idrak edemiyormuş gibi yüzünü buruşturarak. “Tüm bu olup bitenleri bana baştan anlatmalısın. Aksi hâlde bir embesil gibi yüzüne bakmaktan öteye geçemeyeceğim.”

“Yağış,” dediğimde Yağış’ın gözlerinde duyacaklarından doğan korkuya rastladım. “Korhan ve benim aramdaki şeyi her zaman garip buldun, biliyorum. Peki neden garipti, biliyor musun?” Yağış’ın kara gözleri yüzümün ortasında derinleşti. “Çünkü Korhan, benim hayatıma benim olmak için değil, beni almak için girmişti. Korhan, hiçbir zaman benim olmamak için girdiği hayatı altüst ederken o hayattan başka sığınacak yer bulamadı.” Elimi arkadaşımın elinin üzerine bastırdım. “Babam onun hayatını karartan kişiydi, Korhan’ın tek derdi intikamdı.”

Yağış’ın göz bebekleri, siyah gözlerinin içinde bir kuyu gibi genişledi.

“Korhan’ın tek derdi intikamdı, ne ara tek derdi ben oldum, bunu o da bilmiyordu.”

“Her şey,” dedi Yağış gözlerinde saklayamadığı bir şaşkınlıkla. “Bir oyun muydu?”

“Başta öyleydi.”

O olup bitenler dilimin ucundan bir hikâye gibi döküldü. Arkadaşım tüm bunları dinlerken yüzündeki renk kaybı beni ara sıra duraksattı. Tüm anlatacaklarım bittiğinde, Yağış berjerin üzerine âdeta yığılarak oturmuş, yüzünde kaybolmuş bir renkle gözlerimin içine bakarken, “Tüm bunları gözümün önünde yaşadın ve ben anlamadım mı?” diye sordu.

Gözlerinin içine ne söylemem gerektiğini bilmiyormuş gibi baktım.

Bazen çok acırdı, acıyan yeri gösterecek birini bulamadığında acıyan yerine bakarak sessizce ağlar, acıyan yerle konuşur, acıyan yere acımasına sebep olan şeyleri anlatırdın. Ben farkında olmadan o kadar yalnız kalmıştım ki, Korhan'ın bana emanet ettiği ağrıyı yalnız başıma taşıırken dilim kendime bile lâl olmuştu. Acıyan yerimle o kadar uzun süre bakışmıştım ki bir süre sonra her yanı, acıyan yanıma dönüşmüştü.

"Yazar oydu," dedi Yağış taşları yerine oturttuğu için burun kemerini sıkıp derin bir nefes alarak. "Bunu o gece, gösteride de biliyordun." Gözlerimi açıp kapatmak dışında bir şey yapmadım. Yağış yeniden derin bir nefes aldı ve "Sana bunları yaptığı için süründüğü hâlde ona geri dönmedin," dedi aydınlanmış gibi. "Ben de neden bu kadar inat ettiğini düşünüp duruyordum. Onu deli gibi sevdiğin ortadaydı."

"Onu deli gibi seviyorum, bu doğru. Onu hâlâ seviyorum. Hâlâ seviyorum ve şimdi bu hâldeyiz."

"Şu Arif denen adamı polise şikâyet etmeniz gerekiyor. Bu delilik. Az daha sizi öldürecekti. Başaramaması, yeniden denemeyeceği anlamına gelmez." Cevap vermedim, tam gözlerimin içine bakıp, "Bir çocuk doğuracaksın ve başınızda böyle bir bela var," dedi. "Sana yaptıklarını katmıyorum bile. Sen affettiysen gerisi kimseyi ilgilendirmez ama... İs, bu hiç güvenli değil."

"Güvenli olabilmesi için elimizden geleni yapacağız. Dedesinin bu konuyu halledebileceğini düşünüyorum."

"Dedesi halledene kadar tehlikedesiniz, yanlış mıyım?"

"Beni anlattığıma pişman etme," diyerek sonlandırdım konuyu.

Bir şeyler söylemek istedi belki ama sustu, çünkü ne kadar hıncahınç dolu olduğumu, ne kadar yorgun hissettiğimi, ne hâlde geldiğimi görebiliyordu. Kalbine çöken korkulara rağmen bana alan tanımaya karar verdi.

Korkularla kuşatılan kişi asıl ben olmama rağmen, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordum.

Odadan içeri annem girince, Yağış oturduğu yerden kalkarak gözlerimin içine baktı. Annemin varlığı, Yağış ve benim aramda yıllar öncesine dayanan bir konuşmanın tekrardan küllerinden

doğuşu gibiydi. Annemin kaybolup gidişi, arayıp sormayıyla alakalı yaptığımız konuşma başımdan aşağı kül gibi yağarken gözlerimi anneme çevirdim. Yağış'ın da o zamanlar yaptığımız konuşmayı hatırladığına emindim.

Yağış, "Deniz abla," diyerek annemi selamladıktan sonra kapıya yöneldi. "Panda, ben salondayım. Bir şey olursa bana seslen."

Sadece gözlerinin içine bakıp, anlık bakışmamızı sona erdirerek gözlerimi yeniden anneme çevirdim. Annem gülümseyerek Yağış'a bakarken elbise dolabının önünde dikiliyordu, elinde hâkî rengi bir fincan vardı, fincanın dışına sarkan sallama çayın ipini ve etiketini görebiliyordum. Çayından bir yudum aldığı esnada Yağış odadan çıktı ve annemin gözleri bana çevrildi. Benimkine çok benzeyen gözlerine çökmüş anlayışın, derimin altında yılan gibi ilerlediğini hissettim.

"Mardin meselesini anneannene ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?" diye sormasını beklemediğimden kaşlarım hızla havaya kalktı. "Ardık bir şeyleri saklamak konusunda sandığın kadar iyi değil."

"Ne zaman söylemem gerektiğini bilmiyorum. Ne zaman gideceğimizi de bilmiyorum."

Gözlerini gözlerimden çekmeden çayından bir yudum daha alıp, "Karnın büyürken etrafımda olmanı isterim," dedi, aniden bunu söylediği için yanaklarımın dışına kızıl bir bariyer örüldüğünü hissettim. Bana doğru bir adım atıp, "Evlenmeye hazır hissediyor musun?" diye sordu içtenlikle.

"Ben... Buna hazır hissediyorum evet." Gözlerimi ellerime indirip bir süre sessizce bekledim. "Anne, hamilelik konusu benim için de beklenmedikti."

"Hayatınla ilgili önemli kararları verebilecek yaştasın, yaptıklarının hesabını bana ya da başkasına vermek gerekmiyor. Çekingen davranmana gerek yok," dedi annem içtenlikle. "Ben de küçük kızımın bir bebek bekliyor olması düşüncesine hâlâ alışabilmiş değilim ama sen artık çocuk değil, bir kadınsın. Eğer sorumluluk alabileceğine inanıyorsan, ben de sana inanıyorum."

“Anneannem ve dedem için bu haber oldukça beklenmedikti,” dediğimde gülümsedi.

“Onlar anlayışlı insanlar,” dedi. “Sana hamile kaldığımda babanla evli değildik, deden gerekirse seni nüfusuna alabileceğini, evlenmek istemiyorsam babanı terk edebileceğimi söylemişti.” Annemin anlattığı hikâyeyi sakın gözlerle dinlediğim sırada annem çayından bir yudum daha aldı. “Bir çocuk doğurmak için illa evlenmen gerekmiyor, Nurşanis, bunu unutma. Eğer evliliğe hazır değilsen, evlenmemek senin elinde. Bir çocuğu dünyaya getirmek için bir erkeğin soyadına ihtiyacın yok.” Beni cesaretlendiren cümlelerini gülümseyerek dinliyordum. “Ama onu sevdiğini biliyorum. Sanırım ben ne söylersem söyleyeyim, sen evliliğe hazır olmasan dahi, sırf onunla olacağın için evlenmeyi de kabul edeceksin.”

“Bu tamamen doğru sayılmaz. Kendimi evliyken düşünmüyorum doğru ama onunla evliyken düşünebiliyorum,” dedim gözlerimi yere indirerek. “Yani kendimi zorunda hissetmiyorum. Onun da zorunda hissetmediğini biliyorum çünkü bana bu teklifte bulunduğunda henüz bir bebek beklediğimi bile bilmiyordu.”

“O hâlde surat asmayı bırakıp mutlu olmaya ne dersin?”

Annemin gözlerinin içine bakarken, “Arif’in bir sonraki hamlesiyle ilgili en ufak bir fikrim yokken, bu çok da kolay değil,” diye mırıldandım.

“Stres yapmamalısın. Bu sana da bedenine de bebeğine de iyi gelmez. Zehirlenmiştin. Kendine daha da dikkat etmen gerekecek.”

“Bebeğine de demen çok garip hissettirdi,” diye mırıldandım.

“Sen bunu bir de bana sor,” dediğinde gözleri kısılana dek gülümsemişti. “Dün bebeğimdin, bugün senin bebeğinden söz ediyorum.”

Gözlerimi boşluğa indirdiğimde annem bana bir adım daha yaklaşıp, “Belki çok iyi bir anne olamadım,” dedi. Bu gerçek onun da canını yakıyormuş gibiydi. “Belkisi yok, biliyorum. İyi bir anne olamadım ama iyi bir anneanne olacağım.”

Buna cevap veremedim çünkü vereceğim cevaplar, çocukluğumu ateşe vermek demek olurdu. Annem haklıydı, iyi bir anne olamamıştı, yalnız başıma geçirdiğim çocukluğumun mimarı büyük oranda oydu ama yine de içimde onu affeden, ona doğru koşan o yaralı çocuğu durduramıyordum. O çocuğun annesine ihtiyacı vardı. Yaraları açılırken onu kimse korumamıştı belki ama yara bere içindeyken bile annesini istiyordu.

“Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz peki?” Annemin sorusu, oturduğum yerin ateşten bir tahtmış, alevler bacaklarımdan bedenime yükseliyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Annemin gözlerinin içine öylece bakınca, “Diyar Bey, babam ile görüşmek istediğinin haberini yollamış,” dedi.

Utandığımı saklamak için gözlerimi sabit bir noktaya dikecek, “Buna cidden gerek yok,” dedim.

“Sanırım yaşlıları ikna etmesi oldukça zor. Ardık ne zaman gelecek?”

“Bilmiyorum.”

Tedirginlik hissini yok saymaya çalıştım ama imkânsızdı. Ne zaman geleceğini, nerede olduğunu ben de merak ediyordum. Arif’in ne zaman ensemize çökeceğini, neler yapacağını bilmiyordum. İçinde durduğum evin bile birden alev alması olasıydı, bir kurşunun ikimizin arasından geçip birimize saplanması olasıydı, geçmişten kalan canavarın evin duvarlarına uzun, keskin tırnaklarını saplayıp yarıklar açarak ilerlemeye başlaması olasıydı.

Annem, “Biraz dinlenmeye çalış,” diyerek kapıya yöneldiğinde elim telefona gitti. Annem odadan çıktığı anda telefonun ekranını yukarı kaydırıp mesaj bölümüne girdim. Korhan’ın telefonunun onda olmadığını hatırlayınca, telefonu dizlerimin üzerine bırakıp çatık kaşlarla omzumun üstünden boydan camdan dışarı doğru baktım. Neredeydi?

Akşın’ın ondan haberi olabileceği düşüncesiyle telefonu yeniden elime alıp hızla Akşın’ı arayarak telefonu kulağıma yasladım. İkinci çalışta açan kişi Korhan’dı, sesini duyduğum an damarlarımda akmaya başlayanın kan değil, mutluluk olduğuna yemin edebilirdim.

“Yavrum,” diyerek açtığı telefona, “Uyuyorsundur sandım,” diye devam etti. “Rahatın yerinde mi?”

“Niye gelmedin?”

Duraksadığını hissettim. “Dedenler anneannenler orada yavrum, ayıp olmaz mı?” diye sordu ikilemde kalmış gibi.

“Sensiz mi durayım burada?” Bir an ona bu kadar açık olmak yanaklarımın içini dişlememe neden oldu. Hattın öteki ucunda sessizce dursa da dudaklarına yerleşen o tebessümü görebiliyordum; onu görebilmem için, karşımda olmasına gerek yoktu.

“Gelirim lan, yeter ki sen iste,” dediğinde bu defa gülümseme sırası bendeydi. “Dedem başıma iki tane ızbandut dikti. Çocuk gibi hissettiriyor bana kendimi. Gözün arkada kalmasın, gözüm. Geliyorum şimdi.”

“O adamlar yanından ayrılmasın,” dediğimde burnundan içeri sert bir nefes çekti.

“Bu durumdan memnun değilim, kabul etmemin tek sebebi senin huzurunu bozmamak,” dedi sertçe. “Yoksa yüreği varsa karşıma çıksın, yüreğini söküp nasıl yedireceğim ona görsün. Bana belki kızacaksın ama sizin kapıda da iki kişi bekliyor, bu dedemin işi olsa da fikir benimdi. Hayatına burnumu sokuyormuşum gibi hissetme, ben oraya diktiğim iki adamla aslında kendi hayatımı koruyorum, Nurşanis.”

Adamların varlığını öğrenmek durgunlaşmama neden oldu ama bir yanımda bunun en doğru karar olduğunu söylüyordu. Evde dedem, anneannem, Yağış ve annem vardı, herhangi bir durumda onları nasıl korurdum? Kendimi nasıl korurdum?

Aydınlığın, karanlığın içine karışmasına birkaç saat kala Korhan geldi. Onu kapıdan içeri alırken karanlık salon hemen çaprazımda kalıyor, salondan dedemin horultusu yükseliyordu. Kollarımı Korhan’ın boynuna sardığımda, o da büyük ellerini belime yerleştirdi ve dudaklarını boynumda hissettim. Küçük öpücüğün sıcaklığı tüm bedenimde havai fişek gibi patlayarak ilerledi. Bakışlarını salonun karanlığına çevirirken bir eli hâlâ belimde duruyordu. Dedemin horultusu onu kısık sesle güldürdü.

“Deden epey yorulmuş olsa gerek.”

“O hep böyle horlar, sese hassasiyetim olduğundan o uyurken bazen kulak tıkacı takasım gelirdi,” dediğimde bu kez yüzünü boynuma sokarak güldü.

“Sese hassasiyetin var demek. Ben neden bilmiyorum bunu?”

“Senin horlaman ninni gibi geliyordu, sesim çıkmıyordu da ondan...”

“Benim horlamam mı?” Aniden kafasını boynumdan çıkarıp, yüzünün yarısında holün aydınlığı, yarısında salonun karanlığı varken bana cins cins baktı. “Ne zaman horlamışım Allahsız kedi?” diye sorunca, “Horlamadığın gece mi vardı senin?” diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

Kısık bir sesle gülüp, “Ben çoğu gece,” diye söze girdi, bir an susacak sandım ama uzun zamandır susan Arjen, bu defa susmadı. “Ben çoğu gece sen gidersin korkusuyla, senin uyanmayacağından emin olana dek uyumadım ki.”

Göğüs kafesim içeri çökmüş gibi hissettiren cümlesi, gözlerime yaşlar itmeden kollarımı onun boynuna yeniden sarıp sessizce bekledim. Ellerini belime yerleştirdiğinde sözcüklerinin üzerimdeki gücünü görebildiğini biliyordum, parmak uçlarını tenime sürterek üzülmemden nefret ediyormuş gibi iç çekti.

“Ben bunları sen üzül diye söylemiyorum. Artık içimde tutamadığım için söylüyorum. Bir zamanlar seni üzmemden ve beni sokelemenden korktuğum için söylemiyordum.” Parmaklarını belime daha sıkı bastırıp, “Seni çok sevdiğimi kendime fark ettirmekten korktuğum için söylemiyordum,” diye fısıldadı.

Kollarım boynunda, verebileceğim tüm cevaplar göçük altında öylece bekledim. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldığım sırada dedem, “Mutfakta pilav ve et sote var,” dedi birdenbire. “Çocukcağız açtır, karnını doyur, Nurşah.” Bir an ikimiz de donup kaldık, kollarım hâlâ onun boynundayken, onun elleri de belimdeydi ama saniyeler içinde buz kestiğini hissedebilmişim.

Dedemin düzenli nefesleri yeniden horultulara dönüştüğünde, yavaşça Korhan’dan ayrılp karanlık salonun içine bakarak bedenime yerleşen utancın dineceği ânı bekledim. Daha sonra onu elinden tutup mutfığa doğru yürümeye başladım ama her

bir adımında, yaşananların bir rüya olmasından korkan tarafım kalbimi kuşkuyla dürtüyordu.

Mutfağın kapısından içeri girdiğimiz an, "Konuştuğumuz her şeyi duymuş mudur?" diye sordu Korhan çocuk gibi.

"Yok, horlaması ne zaman kesildiyse, o zaman konuşulanları duymuştur," dedim buz gibi ellerimle çekmeceleri karıştırıp içimdeki paniği bu şekilde durdurmaya uğraşırken.

"Geri zekâlı gibi konuştum değil mi? Kesin mal olduğumu düşünüyor."

Gözlerimi ona çevirdim, aspiratörün ışığının altında yeşil gözleri cam gibi parlıyordu. "Utandın mı sen?"

Gözlerini yüzüme dikerek, "Ne alakası varmış lan?" diye sordu çocuk gibi.

"Kuyruğunu saklayacak yer arıyorsun, Kirpi," diye gülerek ona yöneldim, tam önünde durup kafamı kaldırarak yüzüne baktığımda, gözlerini kısarak bakışlarını yüzüme indirdi. "Aşkım-dan öldüğünü bülbül gibi öterken dedeme mi yakalandın sen?"

"Hadi." Yüzüme yaklaştı. "Oradan." Dudaklarıma fısıldadı. "Kedi."

Dudaklarıma yerleşen tebessüme bakarken onun da gözlerinde huzuru görmüştüm. Bu, onda neredeyse hiç rastlamadığım bir şeydi. Onu tanıdığımdan beri hep huzursuzdu; bazen bu huzursuzluğun sebebini anlayamazdım, bazen bunun nedeni olarak kendimi görür, ondan uzaklaşmam gerektiğini düşünürdüm, bazense kendimi bunun onun mizacı olduğuna inandırmaya çalışırdım.

Oysa o zamanlar huzursuzluğunun tek bir nedeni vardı: Kaybetme korkusu.

Şimdi bana bakan lezâ yeşili bir çift yangının içinde, huzur tıpkı kor alevler gibi büyüyordu.

"Karnın aç mı?" diye sorduğumda, gözleri lav gibi dudaklarıma aktı.

"Hım," diye mırıldandı. "Diyelim ki aç, doyuracak mısın?"

Kasıklarım anında alevler tarafından çevrelenmiş gibi hissetmeme rağmen sakince, "Ciddi bir şey sordum," dedim.

“Ciddi bir cevaptı. Diyelim ki çok açım,” diyerek büyük avuçlarını kalçalarımın altına indirdi. Büyük kalçalarımın avuçlarını doldurduğunda, âdem elmasının boğazına çizdiği derin, derisini yırtmak istiyor gibi zorlayıcı kavisi izledim. Bedenimin onda yarattığı etkileri izlemek çok tatmin ediciydi. “Diyelim ki yüzümü kalçalarının arasına gömmek istiyorum, böyle doyacağım. Beni doyurma cesaretine sahip misin?” Kulağıma yaklaşıp, dudaklarını kulak boşluğuma sürterek, “Şu masaya doğru eğil, kalçalarını benim için belirginleştir ve beni doyur desem, doyuracak mısın?” diye sordu.

Kanım ters yöne akmaya başlasa da kendimi toparladım. O isteği geri itmeyi başarıp, “Tabii,” dedim alayla. “Sonra yine yakalanırsınız ve bu sefer utancından kafanı gömecek kum ararsınız, utangaç çocuk.”

“Utangaç çocuk mu?” diye sorarken sesi eğlenmiş gibi geliyordu, dudaklarını çeneme sürterek burnundan sert bir nefes verdi. “Utaniyor taklidi yaparken ağzının içinde gidip gelmek müthiş olurdu. Senin için yüzüm bile kızarır, hatta istersen ağzını sikerken gözlerimi bile kaçırabilirim. Bana hükmetmek ister misin?”

İçimde bıçak gibi dolaşan o şeytani düşüncenin esareti altına girmem çok kısa sürdü. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, bakışlarımdaki meydan okumayı görmek onu afallattı. Parmaklarımı tişörtünden aşağı kaydırıp kotunun ön kısmına indirmemle, nefesini tutması bir oldu. Gözlerine oturan karanlığı izlemek keyifliydi, kotunun sert kumaşının altında anında zonklamaya başlayan aletini hissetmekse kesinlikle tahrik ediciydi.

“Kedi,” dedi gırtlığından gelen bir sesle.

“Bana ne zaman meydan okuyacağım bir alan yaratsan, o alandan sana meydan okumadan hiç ayrılmadım, Arjen,” dedim kısıp, davetkâr bir sesle. “Eğer söylediğin gibi utangaç bir adam olacaksan, ki olmayacaksan bile seni utangaç bir adama çevirene kadar durmayacağım, savaşı başlatıyorum.” Yeşil gözlerinin ortasında karanlık bir kuyu gibi derin duran göz bebeklerindeki karanlığın genişleyerek yeşillerine dağılmaya başladığını gördüm.

"Karanlık sularda yüzmeye bayılıyorsun," dediğinde, "O karanlık sularda boğulmak istiyorum," dedim, alt metne eklediğim tahrik edici detayı anlamış gibi başını geriye atarak güldü ama bu gülümseme aynı zamanda içinde boğuk, tutku dolu bir inilti de taşıyordu.

Gerilen boynuna dişlerimi sürtüp, dik duran çenesine dudaklarımı yasladığımda, âdem elması yeniden boğazının üzerinde bir dalga gibi yükselerek ilerleyip geri çekildi.

"Beni karanlık sularınla boğacak mısın?" diye sordum çenesine doğru konuşarak.

"Son damlasına kadar yuttuğunda, boğulmayacağını söyleyebilir misin?" diye sormasıyla, kasıklarımındaki ateş karnıma, oradan göğüs kafesime ve kuruyan boğazıma yükseldi.

"Boğulmak için can attığımı söylüyorum, yeterli mi?"

Kısık sesli konuşmalarımız mutfakın içine bir sır ağı örerken, parmaklarım kemerinin tokasına taşındı. Soğuk kemer tokasını çekiştirip kemeri havada şakımasına neden olacak bir sertlikle çektiğimde, beni belimden kavrayarak geriye doğru adımlamaya başladı. Sırtını kapıya yaslamasıyla, dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Kapının önünde durduğunda birinin girmesine engel olabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum muzip, karanlık bir sesle. "Dizlerinin bağını öyle bir çözeceğim ki, biri arkadan kapıyı iterse yere düşeceksin çünkü tüm gücünü zehrini emiyor gibi emip içinden çekerek alacağım."

"Senin hiç utanman, arlanman kalmamış yavrum," diye fısıldadıktan sonra dudaklarına içimi yakan o sırtışı ekleyip büyük ellerini kotunun önüne getirip, kotunun üzerindeki düğmelerden birini çözdü. "Süt saatin mi geldi senin kedicik?"

"Şu güzel suratın kızarana kadar sütünü emdiğimde de böyle konuş," dememle, gözlerini kısıp alt dudağını ısırması bir oldu. Dizlerimin üzerine çöktüğüm ânu, kararan gözleriyle, alt dudağı dişlerinin arasındayken izledi.

"Yaramazlık peşindesin," dediğinde sesindeki davet, bedenimdeki isteğin arşa ulaşmasına neden oldu. Gözlerini dizle-

rime, sonra da gözlerime çevirip, "Böyle rahat mısın kedicik?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Hiç olmadığım kadar rahatım."

"Yakalanmaktan da korkmuyorsun," dedi, attığı zarf beni eğlendiriyordu.

"Yakalanma korkusunun beni olduğu kadar seni de mahvettiğini biliyorum, Arjen." Avucumu fermuarına bastırırken, "Bak," diyerek sertliğini işaret ettim. "Çoktan kaskatı olmuşsun."

"Kaskatı olmam için senin gözlerine bakıyor olmak yetiyor," diye fısıldadı, sır dolu sesi göğüs kafesimde uyuyan hisleri yukarı iterken kısıp gözlerimi gözlerinden ayırmadan fermuarını indirdim.

Adrenalin kanımın içinde âdeta zonkluyordu, aynı hissin onun da kasıklarında, damarlarında ve düşüncelerinde zonkladığını biliyordum. Aletini boxerın üstünden usulca okşadığımda, o sertlik parmaklarımın arasında kasılarak zonkladı. Sanırım sadece düşünceleri, kasıkları ve damarları değil, aleti de benim için zonkluyordu. Dudaklarıma yerleştirdiğim o gülümsemeye saplı duran bakışlarının gitgide daha da yoğunlaştığını görebiliyordum. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Onu bu hâlde görmeye bayılıyordum.

Aletini boxerının içinden çıkardığımda, sert uzunluğuna indirdiğim bakışlarımın nasıl yoğunlaştığını biliyordum. O da gördüğü manzaradan son derece memnun olmalıydı. Cehennemin yedinci katına doğru son sürat düşmeye başladığımı hissettiren görüntüsüne daha fazla karşı koyamadım.

Dudaklarımı aletin iri başına değdirip gözlerimi kaldırarak ona uysal bir bakış gönderdiğimde, alt dudağını kanatacak kadar sert bir şekilde ısırp burnundan sert bir nefes verdi. Dilimi aletin ucunda döndürüp aletin halkasını yaladım, aletin ucundaki delikte dolaşan dilim onun tüm bedenini titretti. Kaslarının seğirip dalgalandığını göremesem de biliyordum çünkü o vücudu ezberime kazıyalı çok olmuştu.

Büyük, güzel parmaklarını saçlarıma dolayıp avucunu başıma bastırarak daha fazlasını almam için, "Siktir," diye fısıldadı-

ğında, onun beklentilerini karşılıksız bırakmadım. Aletinin başını dilimin üzerinde ileri kaydırarak onu usulca ağzıma almaya başladım.

Sıcak aleti, ağzımın etrafında patlamak için zonklayan bir volkan kadar büyük ve baskı yüklüydü; dudaklarımı aletinin alt ve üst tarafından birleştirerek aletini tam anlamıyla ağzıma ait kıldığımda, başını geriye doğru atıp kapıya yaslayarak iniltisini durdurmaya çalıştı.

“Siktir,” dedi yeniden fısıldayarak, kafasını eğip bana baktığında ise artık göz gözeydik. Gözlerimde gördüğü parıltılar başını döndürmüş gibi sertçe yutkundu, saniyeler içinde dağılmıştı. Bunu ona yapan, yapabilen ve bundan sonra yapabilecek tek kişi bendim.

Aletinin başını damağıma yaslayıp yavaşça emdiğimde, avucunu başıma iyice bastırıp sızlanır gibi, “Offf,” dedi. Sessiz olmasını belirten bakışlarım onu daha da azdırdı, gözlerimle ona hükmetmeye çalışmam onun dizginlerini koparmasına neden olacak kadar azdırıcı mı geliyordu?

Aletini emerek biraz daha içeri aldığımda, şimdi aletinin neredeyse yarısı ağzımdaydı, aletinin başının boğazıma değdiğini, boğazımı kaşındırdığını hissediyordum. Öğürme hissi yoktu, mide bulantısı yoktu, eğer alabilseydim onu daha ileri alabilirdim, buna emindim ama o kalın ve uzundu; onu sonuna dek alabilmemin imkânı yoktu. Aletini boğazımdan çıkarırken ağzımın suları onun zevkine karışarak dudağımın kenarından çeneme doğru akmaya başladı.

Bu görüntü karşısında, “Amına koyayım,” diye fısıldayınca, kadınlığım beklentiyle kasılıp sızladı. Büyük başparmağını çeneme koyup salyama ve zevkini çenemden silerken alt dudağımı da o büyük parmağıyla ezdi. Kadınlığım nabız gibi atarak bacaklarımın arasında fırtınalar koparıyordu. “İstiyor musun?” diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim kısıklıkta sesiyle. “Küçük amin benim için ağız açmaya başladı mı?”

Gözlerimi gözlerinden çekmedim, ona bir cevap vermek yerine salyalarım ve zevkiyle parlayan, damarların kalın kökler gibi

derisini gerip dışarı fışkırdığı aletini tekrar ağzıma aldım, ucu boğazıma değene dek içeri gömdüm.

“Senin o küçük amcığını parçaladığımda da böyle sessiz kalabilecek misin?” diye fısıldayarak avucunu başıma bastırıp, boğazımın derinliklerine inen aletini biraz daha içeri itmeye çalıştı. “Sen çok yaramaz bir kedisin. Evde bir sürü insan varken sikimi boğazına alacak kadar ahlâksız, yaramazsın. Seni uslandırana kadar sikmem gerekiyor, değil mi?”

Fısıldayarak kurduğu her bir cümle, yönelttiği her bir soru kadınlığımın sulanıp külotumu eritecek kadar sıcak bir şekilde akmasına neden oluyordu. İstek her noktamdaydı. Kalp gibi atan düşüncelerimde, ağzımda, damarlarımda, kadınlığımda...

Aletini aniden ağzımdan çıkarıp, “Sessiz ol,” diye fısıldamamla, burun delikleri genişledi ve önce dudaklarını yalayıp sonra ıslanan dudaklarını ısırarak bana baktı. Aletini avucumun içinde ıslak sesler çıkarmasına neden olacak şekilde sıvazlarken, “Sessiz olmayı öğrenmezsen, istediğini vermem,” dediğimde gözleri kısıldı. Aletinin sözcüklerim karşısında nasıl seğirdiğini avucumun içinde hissettim. “Aferin sana,” diye mırıldanıp aletinin başını ağzıma alırken çenesi seğiriyordu ama söylediğimi yapıyor, sesini çıkarmıyordu.

Gözlerinin içine bakarak aletini sertçe emmeye başladım. Başını kapıya yaslayıp, çenesini havaya dikerek dudaklarını ısırırken inlememek için kendini tuttuğunu bilmek, bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacımı körüklüyordu.

Aletini yeniden ağzımdan çıkaracaktım ki, “Dediğini yapıyorsam, istediğimi ver,” diye hırlayarak, aletini tekrar ağzımın içine göndererek başımı kasıklarına doğru bastırdı. Boğazımı gıcıklayan aleti biraz daha derine gelince, gözlerimi geriye doğru yatırıp inlememek için tırnaklarımı bacaklarına sapladım. Boğazıma hoyrat bir şekilde girip çıkarken kadınlığım öyle çok kasılıyordu ki, boşalmak için dokunuşlarına bile ihtiyacım kalmayacak hâle gelmiştim. O boğazıma girip çıkıyor, çenemden aşağı onun zevki ve benim sıvılarım akıyor, beyazı sık sık görünen yeşil gözlerle ona bakıyordum.

“Aferin, iyi kedicik,” dediğini duyar gibi oldum, fısıltıyla karışık çıkan sesi bedenimin titremeye başlamasına neden oldu.

Bir elini çenemin altına koyup, avucunu boğazıma yerleştirdi ve diğer eliyle başımı kasıklarına doğru bastırmaya devam etti. Beni iki yerden kuşatmış ağzımı aletiyle doldururken ikimiz de çıldırmanın eşiğinde gibiydik.

“Demek sözünü dinlememi istiyorsun?” diye sorarken dişlerimi aletin derisine hafifçe sürttüm ve bu onu ürpertti. “Tehditkâr ağzınla mucizeler yaratıp bana sözünü geçirebileceğini mi sanıyorsun?” Başımı biraz daha bastırmasıyla, öğürme isteğiyle geri çekilmeye çalıştım ama bu öte yandan öyle çok zevk alma neden oldu ki, daha ileri gitmesine bile hazırdım.

Aletini ağzımdan aniden çıkarıp, “Çıkar dilini dışarı,” dedi, gözlerimi gözlerine dikip söylediğini yapmadan nefes nefese ona bakarken büyük, güzel parmakları çenemi kavradı ve kadınlığımın ateş gibi yanmasına neden olacak şekilde zorla ağzımı açtırdı. “Çıkar dilini sevgilim, hadi,” diye inlemesiyle, dilim otomatik olarak dışarı uzandı. Avucundaki ıslak aleti, dilime vurduğunda kendimi tutamayıp inledim.

Dilime bir kez daha vurup, aletini sertçe sıvazlamaya başladı. Bu görüntüyü izlerken parmaklarımı kendime bastırıp, kadınlığımı dokunmamak için direniyordum. O kadar sert yapıyordu ki, kasılan hayalarından patlamaya çok yakın olduğunu anlayabiliyordum. Boşalmaya başladığı anda yüzüne yayılan ifadeyi izlemeyi çok sevdiğimden, bir an evvel boşalsın, yüzüne yayılan o yırtıcı, vahşi ifadeyi izleyeyim istiyordum. Karnı, göğsü, tüm bedeni kasılarak aletini sertçe çekerken yaklaştım, aletin gövdesi avucunun içinde sertçe kayıyorken ben de aletin başını yalamaya başladım.

“Siktir,” diyordu. Nefes nefese, bir sırrı, birlikte yarattığımız bir sırrı benimle paylaşıyor gibi... “Ağzını aç bana.”

Dediğini düşünmeden yaparken elinin hareketleri hızlandı. Aletin başının şiştiğini, boşalmanın bir adım gerisinde durduğunu o an fark ettim. Dilimin üzerine, çeneme ve yüzümün belli bir kısmına fışkırarak akmaya başladığında gözlerim ani bir ref-

leksle kısıldı ama Korhan durmadı, ağzımı, dudaklarımı, çenemi ve boynumu kendi zevkinin beyazına boyadı.

Dilim dudaklarımda dolaşırken beni kollarımın altından tutarak ayağa kaldırıp, yüzüme doğru gelen saçları geriye iterek, hiç beklemediğim anda yerimizi değiştirdi ve şimdi sırtı kapıya yaslı olan bendim. Aspiratörün sarı ışığı yüzümü aydınlatırken bedenimin önünde yılan gibi kayarak çöküp, bacaklarımı hafifçe araladı. Dili şortun altında çıplak duran bacaklarımda, dizlerimde dolaşırken ellerim saçlarının arasına yerleştirdi ve nefes nefese bana vereceklerini beklemeye başladım.

Bacaklarımı yalayıp burnunu sürterek en yukarı, onun için kasılan yere geldiğinde, gözlerimiz birbirine kavuştu. Gözünü bile kırpmadan bana doğrulttuğu alttan bakışların ateşiyle kavrulduğum sırada şortumun geniş kısmını yana çekerek kadınlığıma ulaştı. Parmaklarını kanca gibi şortuma ve külotuma geçirip kumaş parçalarını kenara çektiğinde, ıslak kadınlığıma aniden temas eden nefesi başımı kapıya yaslayıp dişlerimi birbirine bastırmama neden oldu. Orayı izlediğini bilmek göğsümü darmaduman edecek kadar kuvvetli bir his tarafından kuşatılmama neden oluyordu.

“Ne kadar ıslanmış,” diye fısıldadı. “O kadar sulusun ki seni emip tamamen içmem gerekecek.”

Dudaklarını bacaklarımdan içi boyunca kaydırıp, kancaladığı kumaşların açıkta bıraktığı çıplaklığıma ulaştığında titredim. Bir bacağımla omzuna koydu, yerde olduğu için dengemi kaybetmedim, rahatça bu pozisyonda durabiliyordum ve bu pozisyona geçtiğimiz an, ıslak dilini vajinamda hissettiğim andı. Diliyle vajinamın dudaklarını araladı, şişmiş klitorisimi dilinin altına alarak ezip, diliyle sağa sola yatırdı ve burnundan verdiği sıcak nefesler dilinin dansına eşlik ederken gözlerini gözlerime dikti. Gözlerinin içine bakarak saçlarını avuçlarken kadınlığım kasılmanın ötesinde, zonkluyordu. Zonklayışlarımı dilinde, kadınlığıma sürtünen keskin çenesinde hissettiğine emindim.

“Ahh,” diye mırladım, sesimi birinin duymasından korkarak dudaklarımı birbirine bastırdığımda, boştaki eli karnımdan yu-

karı kayarak göğüslerime, oradan da boynuma uzandı, kafamı eğip beni susturmasını umduğum parmaklarını ağızıma aldığım-
da, dilinin vajinamdan içeri girip çıkmaya başladığını hissettim.
Dilim devamlı olarak parmaklarında dolaşüyor, parmaklarını
açlıkla emiyordum ve o da dilini içime sokup çıkarıyor, ne za-
man içimden çıkarsa şişen klitorisimi ısrarcı bir şekilde ezer gibi
yalamaya başlıyordu.

Farkında olmadan kalçamı ileri geri hareket ettirip vajinamı
onun dudaklarına, diline yaslıyordum ve bu eminim ki onu de-
lirten, daha da acıktıran bir ayrıntıydı. Bir girdap gibi kafamın
üzerinde dönen zevkin genişleyip, çekim gücünü arttırarak be-
denimi sarmaya başladığını hissediyordum. Zevk suyumun de-
vamlı ağızına aktığını, dudaklarına bulanık zevk suyumu yine
dudaklarıyla vajinama sürttüğünü hissetmek beni sona yaklaştı-
rtmak üzereydi. Öyle ıslak, öyle aç bir tavırla yalıyordu ki dili
biraz daha hareket edecek olursa çığlık atmadan boşalabilmem
mümkün olmayacaktı. Göğsümde hıncanın büyüyen zevk çığ-
lığını yutmaya çalışıyordum.

“Ağızıma,” dedi vajinama doğru konuşarak, “Akıtacak mısın
arsız amcığını?”

Söyledikleri başımı döndürüyor, zevkimin katlanarak ke-
miklerimi kırarak kadar güçlenmesine neden oluyordu. Saçla-
rını avuçlayıp daha sıkı kavramamla, klitorisimi dudaklarının
arasına alıp emmeye, diliyle itip ezmeye başlaması bir oldu.
Yüksekten aşağı doğru son sürat düşerken içimdeki tüm hisle-
rin birbirine çarparak etrafa dağıldıklarını hissettim. Kalçalarımı
sertçe oynatıyor, başım kapıya yaslı, birinin mırıltı gibi duyulan
iniltiLERİMİ duymasından korkarak kendimi resmen ona yediri-
yordum.

Daha kuvvetli bir şekilde emmeye başladığında, son damla-
ma dek ona akmaya hazır hissediyordum. Kadınlığım kasılmış,
içimdeki tüm zevk akmak için son bir vuruş beklemeye başla-
mıştı. Dili o vuruşu yaptığında, bir kar yığınının çökerek çığı
oluşturduğu gibi hızla çöküp, çığ gibi büyümeye başladım.

Dudaklarına, diline, boynuna ılık ılık akarken, ılıklarımı durdurabilmek adına ağızımdaki ıslak parmaklarına inliyor, parmaklarını dişleyerek, dişlerimi âdeta geçirerek emiyordum.

Ağız, kasılarak sona gelen vajinamda yaslı durmaya, beni son damlama dek emmeye devam ederken, artık yerimde duramaz hâle gelmiştim. Ağızını oradan uzaklaştırmazsa, kesinlikle bağırarak, haykırarak inleyecektim, evde ailemin de olduğunu göz önünde bulunduracak olursam bu kesinlikle felaket olurdu.

“Yavaşla,” diye fısıldadım titreyerek. “Korhan, biri duyacak.”

“Neden?” diye sorarken ağız hâlâ oradaydı. “Delirmiş gibi mi hissediyorsun? ılık ılığa yeniden boşalmaktan mı korkuyorsun?” Her bir fısıltısında kadınlığım daha da kasılıyor, bedenimdeki tüm güç çekildiği için dizlerim titriyordu. Saçlarını ekiştirmem onu gülümsetti, bana alttan serseri bir sırtışla baktığında nefes nefese yutkundum.

“Senin kazandığını kabul etmemi istiyorsan, ben de kazandım,” diye mırıldandım nefes nefese.

“Ağızım hâlâ amının sınırlarındayken bu kadar kesin konuşma.”

“Yakalanacağız...”

“Az önce yakalanmaktan korkmuyordun, irkin,” diyerek parmağını kadınlığımda dolaştırıp, sularımı parmaklarıyla uzatarak bana baktı. Beklemediğim bir anda parmağını ağızına götürdü, sularımı yalayarak gözlerimin içine bakarken meydan okuma sırası bendeydi. Dudaklarıma, boynuma bulaştırdığı beyazlarını parmaklarımla toplayıp ağızıma götürürken gözlerimiz birbirine saplı duruyordu.

“Beni sağlam doyurdun,” dedi alayla.

“Birbirimizi doyurduk diyelim.”

Burnunu burnuma sürterken, “Öyle mi?” diye sordu, kalp atışlarım normale döneceğine daha da hızlanırken ona nefes nefese bakakaldım. “Sanırım güzel suratını yıkamamız gerekiyor,” diyerek ellerini belime yerleştirdi. “Sonra da eğer açsan, birlikte dışarıda yemek yiyebiliriz. Bu mutfak bu gece yeterince şeye şahit oldu.”

“Dışarı çıkmak güvenli mi?” diye sormam onu duraksattı.

Derin bir nefes alarak, "Bir sonraki hamlem onun için mualakken bir şey yapacağı yok ama illaki seni rahatlatmamı istiyorsan, dedem başıboş bir köpek gibi dolaşmama izin vermiyor ne yazık ki," dedi.

"Bunun için Diyar amcaya teşekkür edeceğim."

"Ona dede demeni tercih eder."

Gözlerimi kaçırıp kapıya doğru baktım. "Biri duymamıştır, değil mi?"

"Bunu her şeyi yaptıktan sonra mı merak ediyorsun?" diye sorarken sesi neşeli geliyordu. "Umalım da duymamış olsunlar."

"Kalbime inerse görürsün."

"Kalbini bilmem de midene bir şeyler indi az önce..."

"Pislik," diyerek omzuna vurup kapıya doğru döndüm. "Sen de elini yüzünü yıka," dedim utanarak.

"Ben hâlimden çok memnunum."

"Pislik yapma ya!"

"Gayet ciddi dim ama..."

"Düş önüme, lavaboya gideceğiz," diyerek kapıyı yavaşça aralarken nefesimi tuttum. İçeriden belli aralıklarla dedemin horlama sesi yükseliyordu. İkimiz de hızlı bir şekilde kıyafetlerimizi düzelttik. Derin, rahat bir nefes alıp merdivenlere yönelmeden önce Korhan'a dönüp, "Beni takip et," diye fısıldadım. Tam arkamda, yüzünde zafer kazanmış gibi bir sırıtişla beni takip ediyordu.

Parmaklarımın ucunda yükselerek basamakları çıkarken o da tam arkamdaydı. Ara sıra kalçama dokunuyor, biri görür korkusuyla etrafıma bakarken eline vuruyordum ve bu onu daha da eğlendiriyor, kısık sesle kıkır kıkır güldürüyordu.

Lavabonun kapısının önüne geldiğimde belimi kavrayıp beni kendine çekince gülerek, "Ya dur!" diye çemkirdim. "Uyandıracanız milleti! Annem hâlâ uyumamıştır."

"Deniz abla burada mı?"

"Evet."

Alt dudağını ağzının içine yuvarlayıp, "Madem kadın uyanık, baştan söylesene kızım, az daha uluyacaktım mutfakta," dedi.

“Ahlâksız, ulumadın sanki.”

“Ben ulumadım ama sen miyavladın, hatırlatmamı ister misin?” Sesini inceltip mırlar gibi inleyince, dirseğimle boşluğuna bir tane geçirip ona uyaran gözlerle baktım. Ellerini boşluğuna koyarken hâlâ gülüyordu.

Birinin, “Neşenize diyecek yok,” demesiyle, ikimiz de birbirimize çarparak nereye kaçacağımızı şaşırmış gibi etrafımızda dönüp durduk. Annem, Yağız’ın odasının kapısının pervazına kolunu yaslamış, dudaklarında tatlı bir tebessümle bizi izliyordu. “Hoş geldin, Ardık.”

Korhan sonunda kendini toparlayıp, “Hoş buldum,” dedi çekingeni bir sesle.

“Bu saatte kapımızı kedi yavrusu gibi tırmalayıp içeri sızdığına göre, birini çok özlemişsin,” dedi annem gözlerini önce Korhan’a sonra bana dokundurarak. “Az önce bana Deniz abla demen kulağıma ilişmedi sanma. Sanırım bu abla faslını bir köşeye bırakma zamanı geldi.”

“Ne desin, teyze mi?” diye sormamla, annemin gözlerini irice açması, Korhan’ın gülmek için başını bana doğru çevirip dudaklarını birbirine bastırması bir oldu.

“Teyze mi? Benden teyze mi olur? Taş gibiyim.” Fiziğini işaret edip gülerek Korhan’a baktı. “Gül gül, çok içinde kaldı belli. Patlayacaksın şimdi gülmemeye çalışırken.” Omzunu pervaza bastırıp bedenini öne doğru ittikten sonra Korhan’ın önüne yürüdü. Aralarında iki adımlık mesafe kaldığında, gözlerini Korhan’ın gözlerinden çekmeden, “Anne uygun,” dedi. “Deniz abla değil, Deniz anne ya da sadece anne.”

Korhan’ın bedeninin taş kesildiğini hissettim. Yeşil gözlerini ayırmadan anneme baktığı sırada elim yavaşça eline kaydı ve bedeni parmaklarımız birbirine sarmaşıklar gibi dolandığı anda gevşedi.

Annem, onun gözlerinde tüm geçmişi görüyor, o geçmişi tek bir kibritle yakabilecekmiş, küle çevirebilecekmiş, onu küllerinden yeniden var edebilecekmiş gibi gülümsüyordu.

“Sonuçta,” dediğinde annem, Korhan’ın sırtı irkilerek dikleşti. “Sen benim torunumun babasısın. Bu beni senin de annen yapmaz mı?” Gülümsemesi derinleşirken narin elini Korhan’ın omzuna koyup, omzunu yavaşça sıktı. “Hep bir tane de oğlum olsun istemiştin, Ardik. Seni ilk kez gördüğümde henüz bir bebektin, senin gibi bir oğlum olmasını dilemiştim.”

Korhan’ın parmakları parmaklarımın arasında daha da sıkılaştı, gözlerini kırpmadan anneme bakarken ne hissettiğini bilmiyordum ama göğsümün altı telaşla kaplıydı.

Annem, “Ardik?” dedi sorar gibi.

Alacağı cevap kaderi, annemin Arjen’in hayatındaki yeni yerini belirleyecekti.

Arjen, bir nefes sonra, güzel dişlerini gösterip, gözlerinin kenarında çizgiler oluşmasına neden olacak şekilde gülümsedi ve “Deniz anne,” dedi.

Deniz, bir kibrit çakmıştı.

Arjen’i küllerinden doğurabilmek için.

5. PERDE

Kadının Dudaklarında Kül İzi

Zaman bizim için ilerlememesi gerektiği şekilde ilerleseydi ve o benim hayatımdan mecburi sebepler ya da atlamamış bazı adımlar yüzünden çıkıp gitmiş olsaydı, merak ediyorum, nasıl bir kadın olurdu?

Dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigaranın ucuna değen ateşi izlerken bile aklıma o gelirdi. Biliyorum.

Biliyorum çünkü sanki bir yerlerde bir Nurşan daha var, Korhan'ı artık yok ve sigarayı dudaklarının arasına ne zaman alsa, çıkmaktaki alevden korkuyor, yakamıyor sigarasını, biliyor, ateş ona Korhan'ını hatırlatacak. Ateş yanıyor, sigaranın ucu yanıyor, o Nurşan yanıyor ama Korhan, o Nurşan'ın kalbinde bir türlü küle dönmüyor.

O Nurşan'a, "Sen yanıyorsun, kim kül oluyor içinde?" diye soruyorum, zamanın çok farklı bir yerinde, belki farklı bir evrende kafasını kaldırıyor ve buraya, benim olduğum yere bakıyor.

"Çok şey ateşe verdim, hepsi kül oldu içimde." Elini kalbine koyuyor. "O burada hâlâ yanıyor."

"O senin içindeki ateşmiş."

"Bazı ateşler hiç sönmesin istediğinden insan sürekli kendisini o ateşe atarmış," diyor ve kayboluyor.

Gözlerimi açtığımda Arjen yanımda uzanıyordu, gözlerimi yeniden yumduğumda ihtimaller arasındaki diğer Korhan ve Nurşan'ı aradım.

Onlara bir sokakta rastladım. Karanlık bir sokakta iki yabancıydılar, birbirlerini çok iyi tanımalarına rağmen birbirlerinin oldukları yöne bile bakamıyorlardı. İkisinin de yanında birbirinden farklı kalabalıklar vardı ama ikisi de o kalabalıklara değil, birbirlerine odaklıydılar ama o gözler sanki birbirlerine yasakmış gibi birbirine dokunamıyordu.

Kalplerinin sesini duyuyordum. Kalpleri onlara bir bakış için yalvarıyordu ama ikisi de bu yakarışa kulak vermemeye çalışıyordu. Oysa biri kalbine yenilse, diğeri de beklemez, yenilgiyi kabul ederdi ama onlar o ihtimalin içinde birbirleri olmadan kayboluyorlardı.

Korhan, bir ihtimal ki, sen ve ben o ihtimalin içinde hiç kavuşmamış, hiç de unutamamışız birbirimizi.

Kalbimdeki acıyla gözlerimi açtığımda bakışlarım ona kaydı. Benim yatağımdaydık. Huzurlu bir uykunun içindeydi ve benim kollarımın arasındaydı. Parmaklarımı omzunda gezdirerek onu göğsüme biraz daha çektiğimde bana sarılı olan kolu daha da sıkılaştı. İhtimallerin içindeki Korhan, Nurşan'a böyle sarılmış mıydı?

Sanki o Nurşan benim hikâyemi biliyordu ama ben onun hikâyesine yabancıydım.

Dudaklarımı Korhan'ın saçlarına bastırırken ihtimallerin tamamı kül olup yatağın üzerine yağdı. O yanımdaydı. Onunlaydım. Onundum ve benimdi. İhtimalleri düşünmek istemedim, ihtimallerin içinde acıyla boğulan yansılarımızı düşünmek istemedim. Sadece bizi düşünmek istedim. Bencil bir şekilde huzurlu hissettiğimde gözlerimi yeniden yumdum ve uyku usulca zihnime sızdı.

Rüyamda geçmişin içindeydim, kalbim tıpkı geçmişin içinde olduğum o andaki gibi acıyordu. Korhan'ın yanında başka bir kadını gördüğüm o andan birkaç gün sonrasındaydım, karanlık bir sokakta yalnız başıma oturuyordum. O geceyi zihnimin

içinden söküp atmış gibiydim, sanki o geceyi unutmak için hiç düşünmemiştim ama o gece yaşanmıştı. Hatırlıyorum. Bileklerim ağrıyordu.

Bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdiğim ânın içindeydim yeniden. Sigaranın ucunu ateşe vermeden önce o ateşten korktuğumu fark etmiştim. Ateş bana onu hatırlatıyordu. Kokusu tıpkı incir ve ateş gibiydi. Onu koklayınca ateşin kokusunu aldığım gibi, ateşi koklayınca da onun kokusunu almaktan korktum.

Gözlerim dalmıştı ve ateşin sigaramın ucunu tutuşturduğunun farkında bile değildim. Alev birden büyüyünce o büyüyen alevin içinde onun yeşil gözleriyle karşılaştım. Gözlerim dolmaya başladı ama ağlamayacaktım, bunu durduracaktım, göğsümü yıkıp geçen bu hissi durduracaktım.

Rüyamın içinde yeniden zaman tünelinin içinde olduğumun farkındaydım. Sildiğimi sandığım o gece, bana kendini hatırlatmak ister gibi rüyama sızmıştı.

Hun'un, elleri kot ceketinin ceplerine gömülü hâlde sokak lambasının altında bana doğru yürüdüğünü gördüğümü hatırlıyorum. Ateş sönmüştü ama sönen o ateşin kalbimde hâlâ yandığını hissediyordum.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dediğinde ilk başta anlamayarak boş gözlerle ona baktım, ardından farkındalık kanıma karıştı ve bazı geceler bu sokakta, bu bankta oturup boşluğu izlediğimi hatırladım. Burada olduğumu bilmesi garip değildi.

Kendimi başka bir ihtimalde yaşayan o Nurşan ile büsbütün hissettiğim bir andı çünkü bu an yaşandığında, onunla aynı şeyleri hissediyorduk.

Hun'un yüzüne uzun uzun baktıktan sonra, "Başka gidecek bir yerim yoktu," dedim. Çünkü Korhan gidecek tek yeri elimden almıştı. Ne garipti. Gidecek bir yerim yokken bana bir yer vermişti ve sonra da o yeri benden alıp beni yalnızlığıma terk etmişti. Kalbim sızladı. O gece yokluğunun ne kadar çok acıttığını hatırladım.

“Kimsesiz bir kedi yavrusu gibi görünmen ondan sanırım.” Yanıma oturup boynunu esnettiğinde ne ben ona baktım ne de o bana ama kurduğu cümlelerin içime şiş saplanmış hissi yaratmasını durduramadım.

Bir süre sustuk ve sigaramı içtim. Dumanı dışarı üflediğim sırada, “Başka bir kadının varlığına çok çabuk ikna olmadın mı?” diye sordu Hun, sesi umursamaz çıksa da kafasının içinin düşüncelerle tıka basa dolu olduğunu hissettim.

Gözlerimi ilerideki karanlığa sabitledim. O karanlıkta olduğunu düşündüm. Beni izlediğini... Her zaman beni izlediğini hissettiğim bir dönem olmuştu. O gece bu ihtimalden çok uzak olsam da karanlıkta bir yerde her hareketimi ezberine almak istiyormuş gibi beni izlediğini düşündüm. O karanlığa saklandığını, beni hep izlediğini ama bana gelemediğini... Gelmek istediğini. Onu hissetmek kalbimi daha da sızlattı.

Başka bir kadının varlığı kalbimi yerle bir etti.

“İkna olmadım,” dedim. “Gördüm. Bana bunu gösterdi. Olun ya da olmasın, bana o ihtimali hissettirdi. Bunun beni mahvedeceğini bile bile bunu yaptı. Beni mahvetmek istedi ya da mahvetmeyi biraz olsun umursamadı.” Gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Umarım beni mahvetmek istemiştir, mahvedişini umursamaması daha da parçalardı çünkü. Umarım sadece paramparça olayım istemiştir. Umursamadığını hissetmek, mahvetmesinden daha büyük bir yük olurdu.”

“Başka bir kadına âşık olmadığını biliyorsun ama o kadının onun yanında olması bile kalbini parçalara bölüyor. Öyle mi?”

Sokak lambasının ışığının altında iğne gibi düşmeye başlayan yağmur damlalarını izledim. “Öyle.”

“O zaman beni senin yanında görmek de onu paramparça etmemiş midir, İs?” Durdum, kalbimin atışları durdu, dünya durdu ama ne yağmur durdu ne de gözyaşlarım durdu. “Hep kendi tarafından bakıyorsun. Evet, mahvoldun ama sen de onu ne kadar mahvettiğin gerçeğini görmezden geliyorsun. Onun yanında bir kadın gördün, bu seni mahvetti. Tıpkı onun da senin yanında beni görüp mahvolduğu gibi.”

“Onu mu savunuyorsun?”

“Hayır. Yaptığı şeyin savunulacak bir yanı yok ama bazı şeyleri çok fazla görmezden geliyorsun. Gör istedim.”

Birbirimize bakmadık. Yağmur damlaları saçlarıma şiddetle yağıyordu. Sigaramın ucundaki ateş, suyun düşüşüyle cız ederek söndü. O sesin kalbimden geldiğini düşündüğüm anlar oluyordu.

“Biz deniyorduk,” dedim dalgın bir sesle. “Yeniden büsbütün olabilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorduk. O yola birlikte çıktık ama o, beni yolun ortasında bir başıma bıraktı.”

“Bir anda neden seni yolun ortasında bırakıp çekip gitme kararı alsın ki?”

Bu soruya verecek cevaplarım yoktu. Hiçbiri ağızımdan çıktığında gerçeği değiştirmeyecekti, bunu biliyordum. Hiçbiri kaderi değiştirmeyecekti. Kader böyle yazılmıştı. Bizim kaderimizde, bin düğümle işlenmiş, karanlığın içinde ateş gibi parlayan acı verici bir ayrılık vardı.

İçimde hem öfke vardı hem de çaresizlik. Hem aşk vardı hem de nefret. Onu hissediyordum. O karanlığa uzun uzun baktım ama onu göremedim. Belki de artık hissettiğim anlar bile onun yalanlarından ibaretti. Beni kendisine öylesine inandırmıştı ki onu hissettiğimi sanıyordum; onu hissettiğime inanıyordum.

Orada değildi. Bir daha benim için orada olmayacağını hissediyordum.

O gece öyle hissediyordum.

Ölüm, kalbime hiç bu kadar yakın hissettirmiş miydi kendisini? Bunu bilmiyordum. Sadece o gece ölümün kalbime çok yakın olduğunu hissediyordum.

“Onu seviyorum,” dediğimde Hun’un durgunlaştığını hissettim. Bildiği bir gerçeği ona söylemiş olmam onu neden rahatsız etmişti bilmiyordum, bunu ondan hiç gizlememiştim. Bana karşı bir şeyler hissettiğinin farkındaydım ama yine de bu rahatsızlığına yeni anlamlar yüklemek istemiyordum. Kalbim o kadar Korhan ile meşguldü ki başkalarının ne hissettiğini umursamaya başlamıştım.

Gözümünden bir damla yaş akarken bu gözyaşı yağmur damlasına karıştı.

“Ama o, onu sevdiğime beni pişman etmekten bir an olsun vazgeçmiyor.”

O gece anularımın içine unutulması gereken bir yara gibi saplandığında bile o karanlıkta durup beni izlediği hissini unutamadım. Sanki bana ektiği acıdan nefret etse de o karanlığa sinip tüm gece beni izlemişti.

Dokunuşlarını yüzümde hissettiğimde uykudan sıyrılmak üzereydim. Parmak uçları çenemden yukarı taşınup elmacıklarına doğru ilerledi. Parmaklarının ıslak olduğunu fark ettim. Elmacığıma dokunduğu an dokunuşları nemlenmişti. Burnuma, ardından alnuma dokundu ve gözlerim usulca aralandığında loş odanın içinde en parlak detay olan gözlerini gördüm.

Ağlamış mıydım?

Her zaman buz gibi duran yüzünde o buzları eritecek türden bir tebessüm güneş olup doğdu. Gözlerinin içine bakarken tüm yaralarım sarılıyordu ama aynı zamanda bu gözler, istediği anda bana yeni yarala açabilirdi. Bu farkındalık kalbimi ağırlaştırırken gözlerinin içine uzun uzun baktım.

“Kedi uyandı. Güneş hâlâ doğmadı ama sen gözlerini açtığın an şafak söktü.”

Parmakları tekrar elmacığıma indiğinde elimi kaldırıp onun yüzüne dokundum. Yüzündeki ize dokunduğum an bakışlarının yoğunlaştığını hissettim. Önceden bu ize dokunduğumda gerilirdi ama şimdi sadece beni hissediyor gibi bakıyordu.

“Ne zaman uyandın?”

“İç çekişini duydum,” dediğinde artık ağladığıma emindim. Kirpiklerimi birbirine bastırdığımda ıslaklığı ve ağırlığı hissettim. Evet, ağlamıştım.

Uzunca bir süre sustuktan sonra, “Ne gördün rüyanda?” diye sordu durgun bir sesle.

“Eski bir anıyı.”

Gözlerimi kaçırmak istediğimde çeneme dokunup buna engel oldu. Bakışlarımızı bir kez daha birleştirdiğinde anularımın

içinde ayrı olduğumuz anlara dair daha fazla hatıra olduğunun farkındalığıyla yutkundum.

“Hangi anıymış o?”

Gözlerine bu anıdan kaçmak istiyor gibi baktığımda iki kaşının ortasında oluşan çukurun suçluluktan doğduğunu biliyordum. Kendini bana yaşattığı her şey adına suçlu hissediyordu. Yıllar geçecekti, her gün birlikte bile olsak yine her gün bana yaşattıklarını hatırlayacaktı, canı kendisine değil, benim canımı yakmış olmasına yanacaktı. Birden suçluluk duygusuyla gözlerimi sıkıca yumdum. Tüm duygulardan kaçmayı denedim.

Parmaklarının ucundaki çenemi daha sıkı kavradı. Nefesinin yüzüme yayıldığını, nefesime karıştığını hissettim ve dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Alt dudağı iki dudağımın arasına yerleştiğinde üst dudağı neredeyse sus çizgime değiyordu. O içimi kavuran savunmasızlık hissi arttı ve diğer elimi de yüzüne koyup öpüşüne güçsüzce karşılık vermeye başladım.

“Ben,” dedi dudaklarımız hâlâ bir aradayken, “ne kendime yaşattıklarım adına ne de başkalarına yaşattıklarım adına bir kez olsun özür dilememiş bir adamım. Ama senden her gün, her dakika, her saniye sana yaşattığım her şey adına özür dilemek istiyorum. Bir gün beni tam anlamıyla affettiğinde bile ben kendimi sana yaşattıklarım yüzünden asla affetmeyeceğim.”

Gözlerimi açmadan, “Ben seni affettim,” dedim.

“Seni uykunda bile ağlatacak kadar büyük yaralar açtım sana. Beni affetmeni affedemiyorum.”

Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Pişmanlığı, yüzünde sahne alan en gerçekçi oyundu, piyesi o yazmamıştı, yaşadıklarımız yazmıştı ve sahne onun yüzü olmuştu. Pişmanlığını o yangınlı sahnede izledim.

“Sen beni uykumda bile ağlatan adamsın, bu doğru,” diye mırıldandım. “Ama sen aynı zamanda o uykuları bana veren adamsın.”

Bu onun tutunduğu tek şeymiş gibi gözlerime uzunca bir süre aramıza kelimeleri almadan baktı. Onunla konuşmadan da

anlaşabiliyorduk, hatta öyle bir hissediyordum ki onu, yıllarca konuşmasak bile birbirimizi anlar, duyar, dinler ve hissederdik.

“Sana hissettirdiğim en büyük duygu acı değil, güven olsun isterdim.”

Bunu ben de isterdim, demek istesem de onun kalbini kıracak her heceden sakındım dilimi.

Yüzüne yayılıp onun güzelliğinden bir parça hâline gelen yanık izine dokunurken, “Her şey daha farklı elbette olabilirdi,” dedim. “Elbette seninle daha farklı şartlar altında, tüm bunların yaşanmasına gerek kalmadan da tanışabilirdik ama her şeyi değiştirir insan, kendini bile değiştirir.. Değiştiremeyeceği tek şey kaderidir.”

“Senin kaderinde kötü bir rol oynuyorum, değil mi?”

“Sen kaderimdeki olduktan sonra rolünün iyi ya da kötü olmasının hiçbir önemi yok.”

Gözlerime sadece gözleriyle değil, ruhuyla baktı.

“Başka bir evrende bir Korhan ve Nurşan daha varsa eğer,” dediğinde, birden düşüncelerimi gördüğünü hissederek ürperdim. Bakışlarımdaki değişime şaşırsa da konuşmaya devam etti. “Umarım o evrendeki Korhan benim kadar aptal değildir ve o Nurşan bu kadar çok acı çekmemiştir.”

“Biz her evrende birbirimizin canını yakmayı başarmışızdır seninle.”

Buruk gülümseyişi en çok da kendine sitem eder gibiydi. Başını sallarken, “Evet,” diye kabullendi. “Biz seninle her evrende birbirimizin kaderi olup, birbirimize illaki kan kusturmuşuzdur, Çirkin.”

Onu kollarımın arasına çekip göğsüme yatırdığım anda bedeni gevşedi. Kollarımı boynuna sararak çenemi başının üzerine yasladım. “Biz birbirimizi mahvetmeden sevmenin bir yolunu hiç bulamadık,” diye fısıldadım bir sırrı açığa çıkarıyormuşum gibi. “Biz mahvolduk, ikimiz de ayrı ayrı bittik ama birbirimizde hiç bitmedik.”

İzin güzelliğine güzellik kattığı yanağını göğsüme yaslarken, “Hiçbir şey,” dedi kendinden emin bir sesle, “bendeki seni bi-

tirmeye yetmez, Çirkin. Hiçbir şey bendeki seni bitiremez. Ne zaman ne başka evrenler ne de bambaşka ihtimaller. Sen benim içimde hiç bitmeyensin."

"Tüm evrenlerde birbirimize aitiz," dedim.

"Tüm evrenlerde birbirimizin Nurşan'ı ve Arjen'iyiz," dedi sessizce.

Dudaklarımı saçlarının arasına gömüp saçlarının kokusunu içime çekerken gülümsedim. Saçları da ateşe ait gibiydi, is kokuyordu. Kâbuslar hâlâ bitmiş sayılmazdı ama ruhumdaki sancının dindiği gerçeğini yok sayamazdım. Ruhumdaki sancı, cehennemnin ortasında kalsak, o sırf gözlerimin içine bakıyor diye dinerdi, bunu biliyordum. Bunu en başından beri biliyordum.

"Biraz daha uyu, Arjen. Şafak hâlâ tam olarak sökmüş sayılmaz."

"Senin kollarından başka bir yerde ben hiç uyumamışım, senin olmadığın yatakların tamamı benim tabutummuş, senin olduğun yatak ise ana kucağıymış." Gözleri kapalıyken güldü. "Uykuluyken çok sikko konuşuyorum kızım, konuşturma beni."

"Uykuya en yakın olduğun anlar bana en gerçek seni gösterdiğin anlardı hep," diye mırıldandım. Dikkatinin tam anlamıyla bana çevrildiğini hissettim ama kafasını kaldırıp yüzüme bakmadı. Gözlerini yumduğunu fark edince parmaklarım saçlarının arasında süzüldü. "Seni ilk gördüğümde üç numara olan saçların şimdi uzun. Parmaklarım içinde ilerliyor."

Uykulu bir sesle, "Sevmedin mi böyle?" diye sordu.

"İki hâlini de sevdim."

"Bir gün kel bir amca olduğumda da sever misin?"

"Severim," dedim gülümseyerek.

"Sen bana yanmışsın kızım."

"Ben sana çoktan yandım, sen bunu yeni mi anlıyorsun?"

"Sen bana ne zaman yandıysan, ben ondan çok daha öncesinde sana yandım, bunu biliyor musun?" diye sordu, bu sorunun ardından bilincinin uykuya teslim olduğunu hissettim, o yüzden sorduğu soruya bir cevap vermedim. O benim göğsümde uykuya daldı, ben onu kollarıma saklayıp şafağın gelişini bekledim.

Uykudan bir kez daha uyandığımda Korhan kollarımda değildi, yatakta da olmadığını fark ettiğimde doğrulup etrafıma bakındım. Perdeler kapalı olduğundan içerisi gece gibi karanlıktı ama dışarıda gün ışığının parladığını biliyordum.

Etraftaki sessizliğe kulak kesildiğimde kalbimin atışları o sessizliğe karışarak duyduğum tek gürültüye dönüştü. Bakışlarım odanın köşesindeki berjere kaydığında orada olduğunu fark etmek duraksamama neden oldu. Sessizliğin içine karışmış, gözlerini bana dikmiş öylece oturuyordu. Bu bana çok eski bir anının içindeymişiz gibi hissettirdi. İlk zamanlar onu beni uyurken izlediği sırada yakaladığım çok olmuştu.

Birden kendimi hem çok hüzünlü hem de bir daha hissedemeyeceğim kadar huzurlu hissettim.

“Kedi uyanmış,” dediğinde hâlâ onu izliyordum.

“Neden yataktan kalktın?” diye sordum merakıma yenik düşerek.

“Sen uyurken seni izlemeyi özlemişim, ondan,” dedi ve onun da anılarımızın içinde kaybolduğunu fark ettim.

İkimiz de sürekli bir zaman tünelinin içinde ilerliyor, eski anılarımıza tutunarak kayboluyorduk. Geçmişe öyle bir saplanmıştık ki birbirimizin şu ânını kaçırıyormuşuz gibi hissedip yataktan kalktım.

“Ağrın var mı?” diye sordu tedirgin bir sesle ama yerinden kıpırdamadı.

“Hayır, ben iyiyim.” Onu inceleyerek ona doğru adımlar atmaya başladım. “Sen nasılsın?”

“Seninleyim,” dedi, sanki bu iyiyim demenin başka bir yolu vardı onun için.

Dizine oturup bir kolumu boynuna sardığımda bakışlarını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Lezâ yeşili gözlerinin kalbimi yakıp geçtiğini, küllerin ruhuma kar taneleri gibi düşmeye başladığını hissettim. Ona ne zaman baksam, ruhum onun küllüğüne dönüşüyordu.

Başını çevirip boynuna sardığım koluma bir öpücük bırakırken gözlerini kaldırıp gözlerimin içine daha dikkatli baktı. “Çir-

kin Kedi," dedi ve anılarımın içinde beni izleyen üç numaraya vurulmuş kısa saçların sahibinin lezâ yeşili gözleriyle karşılaştım. Kalbim hızlandı. Ona daha dikkatli baktığımda şimdi saçları uzundu, gözleri o zaman olduğu gibi soğuk bakmıyordu ama ruhu o adamın ruhuyla aynıydı.

"Bana böyle seslenmeni seviyorum."

"Ben de," dedi daha yoğun bakışlar gözlerine sabitlenirken.

"Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Dinlenirsen beni doyurmuş olursun zaten," dedi yakıcı bakışları yüzümde dolaşırken.

"Ama..."

"Aması falan yok, Çirkin. Üstelik gitmem gerekiyor."

Kalbim korkuyla sıkışırken, "Nereye?" diye sordum.

Korkumun onu gerdiğini hissettim ama mümkün olduğunca bunu benden gizlemeye çalışarak, "Halletmem gereken işler var," dedi.

"Halletmen gereken işler?" Tedirginlik göğsümün derinliklerinde gitgide daha da artıyordu.

"Tedirgin olmanı gerektirecek bir şey yok," diyerek burnumun ucuna dokundu. "Dedem peşime birilerini takıyor. İstesem de bir şeylere bulaşamam." Gözlerinin içine daha dikkatli baktığımda, "İstiyorum, evet," diye itiraf etti. "Ama şu an önceliğim sensin." Gözlerini karnıma indirdiğinde birden garip bir duyguyla kuşatıldım. "Sizsiniz."

"Karşılık vermek istiyorsun değil mi?" diye sorduğumda gözlerini gözlerime taşıdı. Durgun bakışlarının ardının yangın olduğunu biliyordum. "Öfke dolusun."

"Öfke doluyum, evet," dedi. "Karşılık vermek değil, direkt canını almak istiyorum onun, evet."

Sertçe yutkunup, "Haklısın ama..." dediğimde, "Ama siz var-sınız," diye devam etti benim cümleme. "Konu sen olunca benim de durabilmem mümkünmüş." Sessizliğim devam ettiğinde derin bir nefes aldı. "Konu sen olunca benim öfkemin hiçbir anlamı yokmuş." Ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerimi kaçırdım. Parmakları burnumun ucundan sus çizgime indi, gülümsediğini

fark ettim ama ona bakamadım. "Endişelenmene gerek yok, sen keyfine bak, dinlen, toparlan," dedi.

"Kucağından kalkmazsam gidemezsin değil mi?"

Ahlâksız bir gülüşün ardından, "Giderim ama yatağa," dedi.

"Çok arsızsın."

"Asıl arsız sensin lan," diye çemkirdi.

Kucağından kalktığımda bundan hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. "Gideceğini sen söyledin, gitmeyeceksen geri oturayım," dedim omuz silkerek.

"Sen çok içten pazarlıklı bir kedisin he."

"Beğenemedin mi?"

"Ne kadar beğendiğimi yatakta konuşabiliriz istersen ama anneannenle deden miyavlamalarını duyabilir," diye alay etti.

Ona dik dik baktığım sırada ayağa kalktı. Boynunu esnetip bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde aramızdaki boy farkından dolayı bana tepeden bakıyordu.

Bana doğru bir adım atıp, "Dinlenmeye çalış," dedi. "Yataktan çıkma hatta. Olur mu?"

"Sensiz yatakta ne yapacaktım?" diye sordum sertçe.

Gözlerini kıstı, beni yatağın içine sokup orada bırakmaya kararlı gibi görünüyordu.

"Benimle yataktan çıkmayacağın çok an gelecek. Onları düşün," dedi sinsî bir sesle. "Gerçi biz yataktan çıkarız," derken çenesini kaşıyıp düşünüyor gibi yaptı. "Tavan arası, mutfak, banyo, zemin, kiler, salon, oturma odası hatta kıskançlıktan kafayı kırmama ihtimalim olsa karanlıkta balkonda..."

Aklından geçen her şey benim de zihnimde hemen canlandı. İçin kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim ama o arsız his içimde büyüdüğünden ona dik dik bakmaya devam ettim. Aniden eğilince kokusu yoğunlaştı, nefesi nefesime karışmaya başladı.

"Nasıl olurdu?" diye sordu tehditkâr bir sesle. "Her yerde içinde olmam düşüncesi kasıklarınızı sızlatır mı?"

Meydan okuyan gözlerle ona bakıp, "Sadece kasıklarımı değil," dedim.

“Hım. Başka nereyi?”

Elini birden tutup çekmem onu duraksattı. Gözlerimin içine gözünü kırpmadan bakarken parmaklarını kasıklarına sürttüm, ardından elini daha aşağı indirip iki bacağımın arasına aldım ve bakışlarının birden geceden daha koyu bir renge büründüğünü gördüm.

Gözlerine çöken gece bana zevk verdi, ona işkence ediyordum gibi gözlerini kısıp parmaklarını oraya bastırarak, “Küçük amın ne kadar da sıcak,” diye fısıldadı. Elini aniden itmemle başını geriye atıp kahkaha atarak, “Ne o?” diye sordu gülüşlerinin arasından. “Böyle geri basarsın işte, cüce.”

“Git,” diye söylendim.

Yanağımdan makas aldıktan sonra eğilip dudaklarını makas aldığı yanağıma bastırdı, burnundan içeri derin bir nefes çekerek beni yanağımdan öptükten sonra doğruldu. “Aşağı gelmene gerek yok. Odada kal.”

“Ama...”

“Dinlen,” dedi kesin bir dille.

Karşı çıkacak hâlde hissetmediğimden sessizlikle yüzüne baktım. Birkaç saniyeyi gözlerime yatırdıktan sonra sessizce odadan çıktı. O gittiğinde kendimi yapayalnız hissettiğimi fark etmek kalbimi sıkıştırdı. Bir süre olduğum yerde sessizce durup bekledim, sonrasında pencereye yöneldim ve perdeyi aralayıp sokağı izlemeye başladım. Binanın önünde siyah bir Mercedes bekliyordu.

Mercedes’in sürücü kapısı açıldı, içinden uzun boylu, iri bir adam çıktı. Bu adamı daha önce Diyar amcanın yanında gördüğümü hayal meyal de olsa hatırlıyordum. Korhan görüş alanıma girdiğinde bakışlarım yoğunlaştı. Adam, Korhan’a başıyla selam verdi, bir şeyler konuştular ve Korhan yüzünde bu durumdan hiç de memnun olmadığını alenen gösteren tatsız bir ifadeyle ön yolcu kapısını açarak arabaya bindi.

Normal şartlarda hiçbir gücün Korhan’a bunu yaptıramayacağına biliyordum. Arif’in peşine düşeceğini, korunmaya ihtiyacı olmadığını söyleyerek asıl korunmaya ihtiyacı olanın Arif oldu-

ğunu haykıracağını biliyordum ama durum farklıydı. Benim için kendisini yok sayıyordu, karakterinin önüne çitler çekiyordu, benim için kendisini çiğniyor ve dedesine boyun eğiyordu.

Araba binanın önünden uzaklaşmaya başladı ama ben Korhan ile ilgili düşüncelerimden uzaklaşamadım. Perdeyi indirip odayı yeniden karanlık bir mahzene çevirerek yatağa doğru ilerledim. Yatağa çıkıp cenin pozisyonu alırken yeniden o zaman tünelinin içindeydim.

Zaman tünelinin içinde ilerlemeye başladım.

O çocuk parkındaydım, salıncaklardan biri doluydu, diğeri usulca sallanıyor ve sahibini bekliyordu. Sahibi bendim. Parkın içinde ilerlediğim ânı hatırlıyorum. Kafamın içi çakal çıkmazıydı, başımı hangi yöne yatırırsam, düşünceler o yöne doğru dökülmeye başlayacaktı sanki. O gece orada onun bir yabancı olduğuna olan inancım tamdı, fakat o yabancı her bir adımıyla ona biraz daha yaklaşan o kızı tanıyordu.

O gece benimle ilgili düşünceleri nelerdi, neler hissediyordu, ona doğru attığım her bir adımda kafasının içinde benimle ilgili neler dönüyordu merak ediyordum. O geceye yeniden dönseydik ve her şeyi bilerek ona doğru ilerliyor olsaydım, hikâyemizde neler değişirdi?

Bir başka ihtimaldeki Nurşan, sanki bu düşüncemden bihabermiş gibi boşluğa bakarak gülümsedi. Sanırım bunun cevabını biliyordu ya da o da benim gibi cevabı merak ediyordu.

Bir süre yatakta hareketsizce durup düşündüm. Zaman tünelinin içinde ilerleyip anılarımıza karıştım, o anıların bazılarından yara alarak çıktım bazılarından ise huzurla ayrıldım. Yataktan kalktığımda içimde kaybolmamış bir huzursuzlukla kaşlarım çatıldı. Yanında bir koruma olsa da Korhan'ın gitmesinin içimdeki huzursuzluğu beslediğini fark ettim.

Kendimi biraz daha tazelenmiş hissedebilmek için ılık bir duş alıp üzerime beyaz bir kazak giydim, altımda da siyah şortum vardı. Alt kata inerken insanların sesleri zihnime yavaşça süzüldü. Zihnimdeki düşünceleri bir kenara itmeye çalışarak salona doğru baktığımda anneannemin ve Yağış'ın büyük koltukta

oturmuş sigara içtiklerini gördüm. Beni ilk fark eden Yağış oldu, ardından anneannemin de bakışları beni buldu.

“Bebeğim,” dedi Yağış oturduğu yerden kalkarken. Ona sadece bomboş gözlerle bakabildim çünkü düşüncelerim kafamın içinde süzölmeye devam ediyordu. Yağış bunu fark etmiş gibi buruk bir şekilde gülümsedi. “İyi görünüyorsun.”

Saçlarımı tam olarak kurutamadığım için kafamın üzerinde ağırlık varmış gibi hissediyordum. İyi görünmediğimi biliyordum. Yağış, iyi bir yalancı değildi. Gözlerimin altı çökmüştü, dudaklarımda renk kaybı vardı ve hâlsiz görünüyordum. Bunu banyodaki aynaya baktığım ilk anda fark etmiştim.

Bir an içimde yeni bir korku filizlendi. Arkadaşlarım, ailem, etrafımda olan tüm insanlar tıpkı ben ve Korhan gibi tehlikede olabilir miydi? Gözlerim salonu hızla taradı ve korku dolu bakışlarımı anneanneme çevirip, “Dedem nerede?” diye sordum endişeyle.

Anneannem ve Yağış bir anlığına bakıştılar, ikisinin de gözlerinde acıma duygusuna benzer tedirgin bir duygu görünce rahatsızlık hissi daha da büyüdü. Onların gözünde nasıldım? Kafasının içindeki travmaya esir kalmış biri gibi mi görünüyordum?

“Korkmana lüzum yok,” dedi anneannem zoraki bir şekilde gülümseyerek. Ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordum. Yüzündeki o sahte gülümsemeyi tanıyordum. “Yağız odasını dedene verdi, biraz dinlenmesini söyledi.”

Bu kez telaşla, “Yağız nerede?” diye sordum. Ayçelen neredeydi? Yağız neredeydi? Timsal neredeydi? Anka neredeydi? Onların zarar görme ihtimali içimi korkuyla doldurdu.

“Yağız ve Timsal iş görüşmesi için çıktılar, yarı zamanlı iş bırakıyorlardı,” dedi Yağış beni yatıştırmak istiyor gibi. “Eğer Ayçelen’i de merak ediyorsan, o da erkek arkadaşının yanında.”

Mutfağın kapısı açıldı ve içeriden Anka çıktı. O da buradaydı. Gözlerimi önce Yağış’a çevirdim, ardından Anka’ya yeniden baktım.

Yumruklarımı sıkıp bu defa bakışlarımı boşluğa çevirdim ve “Sen buraya yalnız mı geldin?” diye sordum Yağış’a.

“Sakinleş pandam,” dedi Yağış gülümseyerek. “Hepimiz güvendeyiz.”

Anneannemin yüzünün kül rengine dönmeye başladığını fark edince toparlanmam gerektiğini düşünüp derin bir nefes aldım. Tırnaklarım hâlâ avucumun içinde saplı duruyorken duruşumu dikleştirerek anneannemin önüne kadar ilerledim ve eğilip onun yanağını öperken, “Endişelenme,” dedim. “Ben iyiyim.”

“İyisin tabii ki,” dedi anneannem buna benden çok kendisini inandırmak istiyormuş gibi.

Elleri yüzümde, saçlarımda dolaştı. Sorular dilinin altında kaybolursa da neler olduğunu, ateşlerin içinden çıkarken aslında nasıl bir geçmişin içinden çıktığımızı merak ettiğini biliyordum. Sessizdi ama sessizliğinin içinde bile binlerce soru gizleniyordu.

“Her şeyi bir köşeye bırakın, ben teyze oluyorum,” dedi Yağış havamızı değiştirmek istiyormuş gibi. Normal şartlarda utanmama neden olacak bu cümleye kayıtsız kaldım. Yanımda anneannemin olması bile bir şey ifade etmedi. Karnımda bir bebek taşıyordum, bebeğimizi taşıyordum. Bunu benim bilincim yerinde değilken zaten öğrenmişlerdi, bu artık bir sır değildi ve bundan utanmıyordum.

Zaman tünelinin öteki ucundaki üç numaraya vurulmuş saçların sahibi, lezâ yeşili gözlerini ruhuma dikmiş, geçmişin içinden geleceğe bakıyordu. Bu gelecek onun için tahmin edilemeyecek türden bir gelecek olduğu için akli karıştı, kaşları çatıktı, büyük bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyordu. Onun geçmişteki varlığını odanın içinde hissettim.

Anka başını benim omzuma yaslayıp, “Nasıl hissettiriyor?” diye sordu. “Karnında sevdiğin adamın bebeğini taşımak...”

Zihnimde yaşananlar bir anlığına durdu. Bu düşünceye tutunup bu düşünceyi ruhuma doğru çektim ve içime kabul ettim. Karnımda onun bebeğini taşıyordum. Bu nasıl bir histi? Gözlerim kapalı, o nehrin içindeydim sanki ve Korhan zaman tünelinin içinde benimleydi; o nehrin önünde duruyor, saçlarım usulca suyun içinde yüzerken beni izliyordu. Uzun saçlarım yüzümün etrafında yılan gibi kıvrılarak suya tutunduğu sırada büyük el-

leri suyun içine giriyordu ve beni suyun içinden çekip çıkarıyordu. Onun tarafından karanlığa terk edildiğimi sandığım bir noktada onun tarafından kurtarıldığımı fark etmek gibiydi. Onun bebeğini karnımda taşıyordum. Zaman tünelinin içinden dışına itildiğimde yeniden buradaydım. Bakışlarım Anka'nın yüzünde asılı duruyordu.

Yağış tedirgin gözlerle dirseğime dokununca bakışlarım ona yöneldi. Ne kadar süredir sessizdim bilmiyordum ama sessizliğimin, Yağış'ın tedirginliğini beslediğini görebildim.

"Buradasın," dedi Yağış beni buna inandırmaya çalışıyormuş gibi. "Evindesin ve iyisin."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladığımda Yağış burukça gülümsedi. Ardından beni kendisine doğru çekip kollarının arasına aldı. Bana tüm şefkatiyle sarılırken kollarımı güçsüzce onun bedenine doladım ve karşılık vermek için çabaladım.

"Sen de, bebeğin de, Korhan da iyisiniz, pandam," dedi içtenlikle. "Evdesin ve güvendesin."

Zihnim anıların şekillendirdiği bir kukla gibiydi.

Anka, "Artık her şey yolunda," dedi sanki yaşanan her şeyin farkındaymış gibi.

Belki de herkes her şeyin farkındaydı. Herkes bunun bir kaza olmadığını biliyordu. Herkes bizim en başından beri birbirimizle savaştığımızı, birbirimizle savaşımız bittiği anda yan yana durup başkalarıyla savaşmaya başladığımızı biliyordu.

Anneannem, "Endişelerin elbette olacak," diyerek ayağa kalktığında bakışlarım onu takip ediyordu. Gülümseyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup, "İlk çocuğuma hamile kaldığımda benim de endişelerim vardı. Dayın doğana kadar endişelerim içimde tıpkı dayının içimde büyüdüğü gibi büyüdü."

Yağış ve Anka benden uzaklaşırken anneannemin bana doğru yaklaştığı ânı izledim. Ellerimi tutup havaya kaldırdı, parmaklarımı dudaklarına bastırıp eklemlerimi öperken gülümsedi.

"Sen benim için hâlâ küçük bir çocuksun. O yüzden senin içindeki endişeleri en çok ben görüyorum. Çünkü hâlâ o küçük kız çocuğuna bakıyorum. Ödevini yetiştirmeye çalışırkenki en-

dişesini, beni uykumdan uyandırıp bir konuda yalan söylediğini ağlayarak fısıldarkenki endişesini, hepsini hâlâ ilk günkü gibi hatırlıyorum. Şimdi benim küçük kızım yine endişeli. Endişelenme.” Elimi avucunun içine aldı ve diğer elini elimin üzerine kapatıp bana güven veren gözlerle baktı. “Ben buradayım. Tıpkı geceleri pıtı pıtı odama gelip beni uyandırdığın gibi yine beni istediğin her an uyandırıp bana seni endişelendiren her şeyi anlatabilirsin, Nur. Her şeyi.”

Anneannemin sesinde de kelimelerinde de bana doğru akan saf bir güven vardı. Kıyas’ın çocukluğuma bulaştırdığı karanlık ile tek başıma başa çıktığımı bilmese de doğrudu, bazı geceler beni yutmak için kapının altından odama sızan o karanlığı kovmak için anneannem olurdu.

Anneannemin kollarının arasına girip ona sıkıca sarıldığımda yeniden bazı geceler hissettiğim o koşulsuz güveni hissettim.

“Sen çok iyi bir anne olacaksın, buna inanıyorum,” dedi anneannem. “İnanmaktan da öte güzel kuzum, bunu biliyorum.”

“Ağlaşmayı bıraksanız iyi edersiniz çünkü birazdan burası şenlik yerine dönecek,” dedi Yağış ellerini birbirine vurarak. “Bizimkiler geliyor. Kendini iyi hissediyorsun değil mi?”

“Kim geliyor ki?” diye sorarken anneanneme sarılmaya devam ediyordum.

“Çağlar, Gürkan, Ziynet,” dedi Yağış gülerek.

“Ve Akşın,” diye ekledi Anka. “Herkes seni merak ediyor.”

Etrafımda olmalarının onların da başlarını belaya sokma ihtimalinden korksam da bunu belli etmemeye çalıştım. Ani bir bulantı hissiyle anneannemden ayrılırken Yağış panikleyerek bana doğru atıldı. Bir elimi ağzıma götürüp, öteki elimi kaldırarak Yağış’ı durdurduktan sonra koşar adımlarla lavaboya gittim.

Kusmak benim için korkunçtu, kustuğumda panikliyordum, kusma hissinden hep korkuyordum. Dizlerimin üzerine çöküp klozete eğilirken kusmamak için direndim. “Lütfen,” dedim beni duyabilirmiş gibi. “Bu histen nefret ediyorum.”

Ve cümlemi tamamlamamla birlikte kendimi tutamayıp öğürdüm. Ağlama hissi göğsümün içinde hazırda bekliyor gibiydi.

Gözyaşlarım gözlerime bir anda serildi ama akmadılar, sürekli olarak öğürürken ellerim titriyor, bedenim kasılıyordu.

Yağış saçlarımı avucunun içine alıp alnuma dokunduğunda içeriye ne zaman girdiğini düşündüm ama cevabı bulamadım. İçimde yükselen bir hisle yeniden öğürmemle, "İyisin," diye fısıldadı. Her nedense bu tek kelime beni bir anlığına yatıştırdı. Kendimi klozetin yan tarafına bırakıp dizlerimi karnuma çekerek oturdum ve Yağış sifona basıp dizlerinin üzerinde bana doğru yaklaştı.

"Nasıl bir his?" diye sorarken kara gözleri merakla parlıyordu.

"Ne?"

Parmağının ucuyla karnımı işaret ederek, "Orada olduğunu bilmek," dedi.

Parmaklarımı karnuma bastırıp sessizce yutkundum. Oradaydı, derinlerime köklerini salarak usul usul büyüyor, gitgide benden daha da büyük bir parçaya dönüşüyordu. Gözlerime sırf kusmaktan korktuğum için çöktüğünü sandığım yaşlar, bu kez gözlerimi onu hissetmenin getirdiği farkındalıkla yaktı.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Nasıl hissetmeliyim?" Gözlerim boşluğa çevrildi. "Korkuyorum sanırım."

"Neyden?"

"Ona zarar gelmesinden. İyi bir anne olamamaktan. Bir sürü şeyden korkuyorum."

Yağış şefkatle gülümserken, "İyi bir anne olacaksın ve onu her şeyden koruyacaksın," dedi.

"Kusmaktan bile korkan biri bir çocuğu nasıl korur?"

Yağış'ın gülümsemesi yüzünden silinmedi. Bana yaklaşıp avucunu yanağıma koydu ve "Senin hep çok güçlü olduğunu düşündüm, biliyor musun?" diye sordu. Yağış'ın gözlerinin içine bakakaldım. "Her zaman bir çözüm yolu bulurdun. İçinde savaş verdiğin binlerce şey olduğunu bilirdim ama hiçbirini anlatmazdın, tüm savaşlarını ayakta verdin, herkes senin ne kadar ketum olduğunu konuşurken ben içinde kırılğan bir kız çocuğu olduğunu hep bildim. Çok güçlüsün bu doğru ama içindeki yaralı çocuğu sadece seni gerçekten hissedebilen insanlar görebilir.

Seninle hep gurur duydum ve bir gün kırılma noktanı yaşayıp çökmenden hep korktum. Şu an olduğun yere, yere düşmeden geldin. Belki eğildin, belki büküldün ama hiçbir zaman yenilgiyi kabul etmedin. Bebeğin çok şanslı olacak. Çünkü senin gibi bir anneyle sahip olacak."

"Bunları beni sevdiğin için söylemiyorsun değil mi?"

Yanağımı okşamaya devam ederken, "Hayır," dedi. "Seni gördüğüm, hissettiğim, anladığım için söylüyorum. Tabii ki seni çok seviyorum ama birini sırf sevdiğin için güçlü görmezsin. Sen güçlüsün. Her zaman öyleydin."

"Seni seviyorum," diyerek kollarımı onun boynuna aniden sarmamla, "Deli, ben de seni seviyorum," deyip beni kollarının arasına alması bir oldu.

"Korhan ve sen artık mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Neler olduğunu belki hiçbir zaman bize anlatmayacaksınız ama mutluluğu hak ettiğinizi hepimiz biliyoruz. Kolay şeyler yaşamadığının farkındayım, artık yüzünü gülerken görmek istiyorum."

"Ben de seni gülerken görmek istiyorum."

"Yeğenimi doğurduğunda pişmiş kelle gibi sırtarak dolaşacağım etrafta. Kırk gün, kırk gece sırtacağım."

Endişeler kafamın içini karıncalandırırken, "Yağış," diye fısıldadım.

"Pandam?"

"Etrafımda olman, olmanız..." İrkilerek kollarımı geri çektim ve oturduğum yerde suçluluk dolu bir ifadeyle en yakın arkadaşına baktım. "Bu..."

"Saçmalama," dedi beni anlamış gibi. "Konunun bize döneceğini düşünüyorsan düşünme bile. Her şey yolunda tamam mı? Geçti gitti."

"Geçip gitmedi," dediğimde anlık bir tereddüt yüzünün sınırlarında yandı ama bu tereddüdü kolayca söndürdü. Korkmamı istemiyordu.

Saçlarımı okşarken, "Endişen olmasın," dedi. "Korhan'ın dedesi güçlü bir adam."

“Güç tek başına zaferi getirseydi yenilip durmazdım,” diye fısıldadım.

“Bu kadar karamsar olma. Şu an böyle hissetmenin nedeni hormonlar gibi duruyor...” Sırıttı. “Kesinlikle hormonlardan bu kadar negatif oldun sen. Hadi kalk, bir şeyler yiyelim. Bizimkiler de birazdan gelirler.”

“Dişlerimi fırçalayayım,” diyerek doğrulup kalkmaya çalıştığım da elimi tutup benimle birlikte ayağa kalktı.

“İşini hallet, bir şey olursa bana seslen,” dedi Yağış, ardından bana çaktırmadan yaptığını düşündüğü ama oldukça bariz olan tedirgin bakışlarını yüzümde dolaştırıp banyodan çıktı.

Dişlerimi fırçalarken gözlerimi aynadaki yansımamdan ayırmadım. Yüzümdeki belirgin değişikliği izlerken huzursuzluk bir yılan gibi göğüs kafesime sarılmış, usul usul hareket ederek rahatsızlık hissini çoğaltıyordu. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yüzümü soğuk suyla yıkayıp banyodan çıktım. Alt katta çalan zilin sesini duyduğumda ruh gibi öylece durmuş aşağı inen basamakları izliyordum.

Anneannem, “Hoş geldiniz çocuklar,” dedi ve evin içine arkadaşlarımla sesi dolmaya başladı.

Akşın, “Cigol Ayçelen ve de sevgilisi Kızılay yardım paketi Ezrak’la kapıda karşılaştık. Ezrak paketi de bizim kızı görmeye gelmiş,” dedi neşeli bir sesle. Bir an Akşın’ın sesini duymak beni kendi normalimin içine çekti. Eski ama huzurlu bir anıyı hatırlamak gibiydi. Gülümseyip basamakları inmeye başladım ve usulca görüş alanıma girdiler.

Çağlar birden bana doğru koştu, hiç beklemediğim bir anda beni kucağına aldığı anda şaşkınlıkla çığlık attım. Bu onu güldürdü. Beni kucağında havaya kaldırırken, “Dayı oluyorum ben ha!” dedi neşeyle. “Erkek olursa piyasayı dayısından öğrenecek lan!”

“Delî!” dedim telaşla. “İndir beni!”

“Asla indirmem. Yeğenimin anası.”

Gülerek Çağlar’ın kafasına vurduğumda Akşın, “Abe indir kızı, amile o farkındaysan,” diye çemkirdi. “Yeğenime beyin sarsasyonu geçirtceksin!”

"Beyin neyi?" diye sordu Ayçelen bıyık altından gülerek.

"Sarsasyon. Senin beynin yok, korkma sen geçirmezsin," dedi Akşın.

"Akşın'ın lehçesinden inciler," dedi Yağış gülerek.

"Aa çingiraklı yılan da buradaymış," dedi Akşın ve Yağış ile birbirlerine gülümsediler. Aralarındaki buzlar tamamen çözül-müştü, arkadaş olabilmenin bir yolunu bulmuşlardı. Bu beni gerçekten mutlu ediyordu.

Anneannem, "Size yiyecek bir şeyler hazırlayayım," diyerek mutfağa gittiğinde salonda toplanmıştık. Çağlar bir tarafıma Yağış bir tarafıma oturarak beni aralarına aldılar ve sanki beni paylaşıyorlarmış gibi ikisi de koluma girdi. Daralsam da belli etmedim, yüzümdeki gülümseme silinmedi.

Beni huzursuz etmemek için miydi bilmiyordum ama konuyla ilgili tek bir soru sormadılar. Anka, Ziyne'tin yanına oturmuş telefonda davetiye modellerini gösterirken Gürkan'ın bakışlarının Ziyne'e saplı durduğunu fark etmiştim ama aralarında bir konuşma geçmemişti, hatta Ziyne kafasını kaldırıp Gürkan'a bakmamıştı bile.

"Akşın ve Anka'dan önce birileri evlenecek sanırım," dedi Ayçelen sırtarak.

Ezrak, "Senle ben mi?" diye sorunca Ayçelen'in kızardığını gördüm.

Ayçelen bir süre sustu ve sonra, "Daha bize çok var," dedi. Ezrak'ın dudaklarına beğeni dolu bir gülümsemenin yerleştiğini fark ettim.

Zihnimde sürekli bir ateş yanıyordu ve ben o ateşin içinde, Korhan'ın kollarındaydım. Arkadaşlarım beni geçmişten kaçır-mak istiyor gibi gelecekle alakalı konuşurken bile zihnimdeki geçmiş şimdiye aitmiş gibi yanmaya devam etti.

Sanki birden yükselen ve odayı saran alevlerin uğultusu bu evin içindeydi ve ateşler hızla bize doğru geliyordu. Yanımda Korhan yoktu.

Paniği durduramayacağımı hissettiğimde, "Akşın," dedim. "Korhan'ın nereye gittiğini biliyor musun?"

Panik yapmak konusunda haklıydım. Bunu Akşın'ın yüzüne yayılan tedirginliği izlerken fark etmiştim. Korkan sadece ben değildim, Akşın da korkuyordu. İçimde kalp gibi atan o kötü his, büyüyüp tüm ruhuma yayıldı.

"Dedesi onunla olacak. Korkmana gerek yok. Sadece bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyor."

"Bir şeyleri?" diye sorduğumda tüm gözler bendeydi.

"Bir şeylerin peşine düşmesinden korkuyorsan korkma, seni strese sokacak şeyler yapmayacak kadar büyük bir farkındalık kazandı. Daldığı derin uykudan uyanalı çok oluyor," dedi Akşın ciddi bir şekilde.

Yağış, "Ucunda İs'e dokunacak bir şeyler olmayacak, değil mi?" diye sorarken gözleri Akşın'a saplanmıştı. Korkusunu hissetmek dilimi damağımı kuruttu.

"Asla," dedi Akşın. "Buna ne Diyar dede izin verir ne Korhan ne de biz."

Akşın'ın söylediklerinden şüphe duyuyor değildim ama yine de içimde kötü bir his vardı. Akşın'ın gri gözlerine uzun süre bakamadım, sanki ona bakmaya devam edersem bana ekmeye çalıştığı inanç, onun için darağacı olacaktı.

"Neşelen," diyerek ayaklandı Gürkan. Bakışlarım ona çevrildi. Her zaman neşe veren bir yanı olsa da bugün onun da üzerindeki huzursuzluğu hissedebiliyordum. "Ne yapsak?" diye sorarken sivri, keskin çenesini kaşdı. "Yoksa bir cinsiyet öğrenme partisi mi yapsak? Partiyi kulüpte, masamızı donatmış şekildeyken yaparsak çok iyi olurdu. Erkekse şişeden mavi, kızsı pembe içki dökülürdü. Nasıl konsept ama?"

"Mimik oynatmayan bir konsept," diye söylendi Ziyet ama Gürkan her nedense dönüp ona doğru bakmadı bile.

"Cidden kafa dağıtman için bir şeyler yapabiliriz," dedi Yağış elini omzuma koyarak.

"Kulüp diyorum," dedi Gürkan tekrardan.

Ziyet birden, "Senin için eğlence anlayışı mekân mekân gezmek olabilir ama bu kızın şu an öyle bir ortamda bulunması sağlıklı olmadığı gibi eminim onun için eğlenceli de olmazdı," dedi

sertçe. Gürkan'ın bir anlığına duraksadığını fark ettim. Bakışları Ziyne'te çevrildiğinde ortamda kulak çınlatan bir sessizlik oluştu. Ziyne bakışların hedefinde olmayı umursamadan, "Kafasındaki seslerle savaşı birini kafası kadar gürültülü bir yere götürerek iyileştiremezsin, sadece daha büyük bir kaosa neden olursun," dedi.

Gürkan tek kelime etmeden sadece Ziyne'e bakıyordu. O küçük sessizliğin içinde bir an için birbirlerine kilitlendiler. Aralarının kötü olduğu belliydi, zaten bunu saklama gereği de duymamışlardı ama birdenbire bu kadar düşmanca gözlerle birbirlerine bakmaya başlamalarını beklemiyordum.

"O sesin çok çıkıyor, çıkmasın," dedi Gürkan kasılmış bir çeneyle. "Bir öneride bulundum, kızı tutup oraya götürmedim."

Ziyne, "Sesimi istediğim şekilde çıkarabilirim," dediğinde Gürkan gülerek, "Benim istediğim şekilde çıkaracak mısın?" diye sordu ama bu soruda ima yoktu, sanki aralarındaki buzları eritmek için bir adımdı bu ama Ziyne o adıma karşılık vermek yerine ona düz düz baktı. Yine de bir yanının atılan adıma karşılık vermek istediğine neredeyse emindim.

"Aranızdaki cinsel tansiyon sona erecek mi yoksa ikinizi de kapı dışarı mı edeyim?" diye sordu Çağlar. "Çünkü yeğenime kötü örnek teşkil ediyorsunuz da..."

"Diyene de bakın," dedi Yağış gözlerini devirerek.

"Yağış, teyze olacaksın, neden hiç heyecanlı değilsin?" Çağlar'ın sorusu üzerine Yağış ona yan gözle baktı. "Aa doğru, yaş faktörünün seni uzun zamandır teyze gibi hissettirdiğini ve hâliyle teyze olacak olmanın seni bu yüzden heyecanlandırmadığını düşünemedim. Sen zaten uzun zamandır bir teyzeydin değil mi?"

"Ara sıra komik olduğunu sanıyorsun ya hani," dedi Yağış sevimli bir gülümseme çehresine yayılırken. "Ha, işte onu sanma ya."

"Anka, hemen flörtleşmemiz gerekir bebem, farkındaysan eğer şu an burada ikimiz haricindeki bütün çiftte kumrular baharı beklemeden koklaşmaya başladı," dedi Akşın. Birden durup ellerini kaldırarak Anka'yı işaret etti. "Aman gene nasıl güzeldir,

fakat nasıl bir kaymaklıktır bu kardeşim beya... Çok bebecsin be kızım, kaymaksın ve de lokumsun, kalbime felfena çalımlar yapan bir gacisin." Anka utanarak bakışlarını kaçırınca, "Bak be, utanır da orada, valla yakacıklarımı yırtacam şimdi ona duyduğum Kadir İnanır Devlerin Aşkı şekli duyduğum sevdadan," dedi. Akşın konuştuğu ortama renkler dağıldı, kasvetli havayı kelimeleriyle, hareketleriyle kırıp yok etti ve bunu bilerek yaptığı bilmek beni gülümsetti.

Ayçelen ile birlikte mutfakta olduğumuzun farkına vardığımda elimde bir su bardağı tutuyordum. Dakikalar birbirinin üzerine yığılarak saatleri yaratmıştı ama ne zaman salondaki koltuktan buraya gelmişim hatırlamıyordum. Tuhaf bir şekilde yaşadığım anlardan kopukluk yaşıyor, bazen olduğum ânın içinden ayrılarak geçmişten bir ânın içine gidiyordum.

Ayçelen aspiratörün sarı ışığı yüzünün yarısını aydınlatırken, "Suyu içmeyi düşünüyor musun, İs?" diye sordu ikilemde kalmış gibi.

Onu baştan aşağı süzdüğümde üzerinde kot ve bluzunun değil, eşofman takımlarının olduğunu gördüm. Oysa en son salondayken kot pantolon giyiyordu. Zihnim geçen birkaç saat içinden hangi anları karalayıp köşeye atmıştı?

Endişelenmesini istemediğim için yorum yapmadan bardağı dudaklarıma yasladım ama gözlerimi ondan ayıramadım. Diğerleri neredeydi? Ben ne zamandan beri mutfakta, elimde bir su bardağıyla Ayçelen'in tam karşısında duruyordum? Ayçelen hangi aralıkta üzerini değiştirmişti?

Ayçelen farkındalıkla, "Bir sorun var," dediğinde bardağı dudaklarımdan uzaklaştırıp sadece gözlerinin içine baktım. "Öyle değil mi?"

"Ara sıra kopukluklar yaşıyorum," dedim sessizce. "Son birkaç saati zihnimden silmiş gibiyim."

"Ruh gibiydin," dedi anlayışla. "Sanki aramızda değildin. Böyle söylemene şaşırmadım." Mutfak dolaplarından birini açıp kahve dolu kutuyu çıkarırken kaşlarını çatı. "Aklın fikrin Korhan'da olduğundan olabilir mi?"

Ona kafamın içinde sürekli tekrar eden zaman tüneline bahsetmedim.

Cevap vermeyeceğimi fark edince, "Yaşadıklarından dolayı şu an böyle karmaşık hissetmen, hatta korkman, endişelerle dolu olman normal," dedi anlayışla.

"Bana normal gelmiyor," diye itiraf ettim. "Tüm bunları tek başıma yaşamadım. O da benimle yaşadı. Üstelik onun için çok daha büyük bir şeydi bu. Bir felaketti..." Sustum. Ayçelen, derin bir nefes alıp kahve kutusunu tezgâha bıraktı ve kalçasını tezgâha yaslayarak bana yandan bir bakış attı.

"Hamile olduğunu zaten biliyordun değil mi?" Sorusu daha çok beni o andan uzaklaştırmak için sorulmuş gibiydi. Başımı salladığımda, "Ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Hafızamı kazıyarak, "Olaydan birkaç saat öncesi sanırım," dedim. "Yol üzerinde bir eczaneye uğramıştım. Hatta yanımda Akşın vardı ama eczaneye neden uğradığımı bilmiyordu."

"Yanında Akşın mı vardı?"

"Korhan ile görüşebilmem için beni onun evine götürüyordu," dedim.

"Görüştüğünüzü bildiği hâlde kimseye söylemedi demek köstebek." Neden gizlice görüştüğümüzle ilgili bir soru sormak yerine, "Onun yanında mı test yaptın?" diye sordu.

"Onun evindeydim, evet ama o bilmiyordu."

Birkaç saniye sustuktan sonra, "Senin için zor olmuş olmalı," diye mırıldandı.

"Eğer o kadınla birlikte olduğuna inandığım süreçte hamile olduğumu öğrenseydim daha zor olurdu," diye itiraf ettim açık yüreklilikle.

"Sadece sen değil, hepimiz onun bir başkasıyla olabileceğine bir anlığına da olsa inanabilecek kadar salaktık sanırım," dedi düşünceli bir sesle. "Korhan için çok zor olmalı."

"Ne?"

"Herkesin ona her şeyi kondurabiliyor oluşu," dediğinde birden göğsüme bir darbe aldığımı sandım, göğsüm içeri doğru çökerken kalbimi altına alarak ezmişti sanki.

“Ben isterdim,” dediğimde Ayçelen’in yüzümde duran bakışları derinleşti. “Ona hiçbir şeyi konduramamak isterdim. Konduramadığım bir dönem de oldu ama sonrasında yaşananları biliyorsunuz. Yıkımımı gördünüz. Şahit oldunuz buna. Benim ona konduramadığım her şeyi bir gecede kendisine konduran o olmuştu. Ona kızmıyorum, onu içimde affettim, ona âşığım ama ona kondurduğum şeyler adına bana kızamaz.”

“Sana hiçbir zaman bunun için kızmadı, hiçbir zaman da kızmaz.” Ayçelen gülümsedi. “Ona her şeyi kondurma hakkına sahip olan tek insansın. Çünkü bunu hem hak etti hem de bu hakkı sana hiçbir şey yapmamış olsa bile verirdi.”

“Yine de o kadın konusunda biraz daha dikkatli olabilirdim,” diye mırıldandım. “Buna körü körüne inanmamalıydım.” İçimdeki korkunç suçluluk hissi hızla büyüyerek beni ele geçirirken Ayçelen gülümsedi.

“Sende bıraktığı onca tahribata rağmen yine de onun için kendini suçlayabiliyorsun.”

“Ben onun yaptıklarının savunulacak bir yanı olmadığını biliyorum ama bana yaşattıklarının beni yaktığı kadar onu yaktığını da biliyorum. Bir yanı çok kırgın, kızgın, affetmekten korkuyor, sevmekten korkuyor ama bir diğer yanı sevdiğini biliyor, korka korka sevgisine tutunuyor, onu çoktan affetmiş ve yeniden ona sığınıyor. Engel olabilsem olur muydum bu duruma? Asla. O benim içimde bir bıçak olsun, dönsün dursun. Kanarım ona. Yine kanarım ona.”

Gözlerimi ağır ağır yumup geri açarak kelimeleri yeniden dilimin ucuna çağırdım.

“Onu içimde yok edemeyeceğimi anladığımdan beri ondan gelen her şeye razıyım ve biliyorum ki bu durum benden çok onun canını yakıyor.”

“Bunu anlamışsın,” dedi Ayçelen. “Ama kendi acını da küçümseme. Nelerle savaştığını, neler hissettiğini tam olarak görmemiş, sadece birazına tanık olmuş biri olarak söylüyorum bunu. Senin canın çok yandı.”

Sessiz kalmaya karar verdiğim için sustuğumda ikimiz için de kahve hazırladı. Beyaz kupayı önüme koyarken, "Umarım kahve zararlı değildir," dedi tereddütte kalmış gibi.

"Zararlı olacağını zannetmiyorum."

"Korhan'la iletişime geçtin mi bugün?"

"Birkaç mesaj," dedim kısaca. "Çok üzerine gitmek istemiyorum ama nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyorum."

"Sanırım bir yandan bebeğiniz ve sizin geleceğiniz için uğraşmaya başladı," dediğinde söylediği şeyin beni ürpertiğini hissettim.

Bizim bebeğimiz, bizim geleceğimiz. Bu düşünce beni korkuttu mu yoksa heyecanlandırdı mı anlayamadım.

"Deden ve anneannen ne diyorlar bu konuyla ilgili?"

"Anneannemle biraz konuştuk ama dedem mevzuyla ilgili yorum yapmadı," dedim kahvemden bir yudum alarak. "Sanırım beni utandırmaktan çekindi."

"Ali amca çok ince düşünceli bir adam, onu çok sevdim," dedi Ayçelen, kupayı dudaklarına götürürken beni dikkatle inceliyordu. "Peki annen?"

"Yıllarca onunla bir yabancı olduğumuzu düşünerek büyüdüm," diye itiraf ettim. Geçmişin içinde annesinin gidişini izleyen küçük bir kız çocuğu, kafasını çevirip omzunun üstünden olduğum yöne baktı. Bakışlarına karşılık vermedim. Veremedim. "Şimdi ise karşımda annem değil, arkadaşım varmış, her zaman hayatımın bir köşesinde benimle birlikteymiş gibi hissettiriyor. Kırgınlıklar her zaman olacak. İnsan insanı hiçbir zaman tamamen affedemez ama şunu da anladım, insan sevdiği bir insanı tamamen görmezden de gelememiş."

Ayçelen bu kelimeler onun için derin anlamlara gebeymiş gibi bir müddet susup yalnızca gözlerimin derinlerine baktı. Dalgınlığının esas nedenini bilmesem de bu cümlelerin toprağının altından kendine ait bir kökü yakalamış gibi hissetmişim.

Elimde kahve kupasıyla mutfağın çıkışına ilerlediğim sırada Ayçelen uzun süren sessizliğini bir anda uzun bir cümleyle bozdu.

“Korhan’ın hayata tutunabilmesi için senin gibi birine değil, doğrudan sana ihtiyacı vardı. Bu zehirli aşktan büyük hasarlar alsanız da kabul etmek gerek, siz birbirinizin ruhundan yaratılmışsınız.”

“Belki de bu yüzden ne olursa olsun birbirimizden gidemiyor, birbirimizden asla vazgeçemiyoruzdur,” dedim sessizce. “Aynı ruhtan yaratıldığımız için.”

Mutfaktan çıktığımda gözlerim bir anlığına arkadaşlarımı aradı ama hiçbirini göremedim. Kafamın içindeki kaosla savaşıırken tüm ayrıntıları atlamıştım.

Salondaki televizyonun karşısına oturan dedeme baktım. Karanlıkta öylece oturuyor, televizyonun ışığı bedenini aydınlatıyordu. Sırtı bana dönük olduğundan holdeki varlığını fark etmemiş olmalıydı. Birden dedem gözüme hiç olmadığı kadar sessiz ve ıssız göründü. Bana olanları kaldırmak onun için çok zor olmalıydı. Nasıl korktuğunu, ne hâle geldiğini, ne düşüncelerle savaştığını biliyordum. Onun için nadide bir parçaydım ve o parça elinden kayıp gidiyormuş gibi hissederken mutlak surette yıkılmış olmalıydı.

Ağır adımlarla ona doğru ilerledim, elimdeki kupayı yere bıraktım ve hiç beklemediği bir anda arkasından sokularak boynuna sarıldım. Beni anında hissedip, gülerek avucunu boynuna sardığım ellerimin üzerine kapatıp elimi okşarken, “Nurşah’ım,” dedi şefkatle.

“Dalıp gitmişsin, Makinist,” dedim yanağımı yanağına bastırarak.

“Düşünüyordum öyle,” dedi ama ne düşündüğüyle ilgili ağzını açıp tek kelime etmedi, sorsam da etmezdi.

“İyi olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Sen iyi ol diye ben canımı bile veririm,” dedi dedem sorumdan kaçarak.

“İyiyim, gerçekten.”

Bir süre sustuktan sonra, “Eğer o çocuğun gözlerinde sana duyduğu sevgiyi görmeseydim ona ne yapardım bilmiyorum,”

dedi. Sesi dalgındı, sanki yapabileceği şeylerin ihtimalleri arasında dolanıyordu.

“Herhâlde o deyyusu kendi ellerimle öldürürdüm. Bir insana kıymak benim için olacak iş değil ama onu öldürürdüm.” Derin bir nefes aldı. “Ama gördüm. Herhâlde bu dünyada senin için canı benden sonra en çok yanan kişi oydu. İnsan sevdiği bir şeyi emanet edebileceği bir şey bulduğunda, o şeye çok kızsı bile onu da bağrına basası geliyormuş.”

Dedemin sözleri, sanki benim dilimden dökülmüş gibi lâl olmama neden oldu.

“O iyi bir çocuk,” dedi dedem, duraksadım. “Biliyorum, Antalya’dan kaçmana neden olan gönül sancısını sana veren de oydu ama beni bilirsin, ben insanları bilirim, görürüm, hissederim. O iyi bir çocuk. Sadece nasıl sevmesi gerektiğini bilmiyor. Elinden tutmak, öğretmek gerek. Küçük çocuklar en sevdiği oyuncaklarını yıpratırlar. O sevgisini oyuncağı yapmış, biraz hor kullanmış ama kalbi temiz, bir çocuk kadar saf ve masum karşında. Benim karşımda boynu kıldan inceydi, gözümün içine bakarken ona söyleyeceğim her şeye razı gibiydi. Oysa eminim kimselere eyvallahı yoktur. Konu sen olunca koy boynunu şu kütüğün üzerine, ben senin celladınım desem boynunu kütüğe koyup kabullenecek gibiydi.”

“O çok yaralı dede,” diye fısıldadığımda dedem boynunda duran elimin dış kısmını okşadı. “O öylesine yaralı ki onu ilk gördüğümde de yarasını temizleyen bir yırtıcıyı görmüşüm gibi hissetmişim. Sanki bir köşeye çekilmiş yaralarını temizlemeye çalıştığını herkesten gizliyordu. Ben biraz da bilerek gittim ona. Beni de yaralayacağını, bunu isteyerek ya da istemeyerek bir şekilde yapacağını bilerek gittim. İnsan bile bile yaralayacağı birini uyarır mı? O beni en başında uyardı. Ben yine de durmadım, ona gittim.”

“Kalbin onu seçmiş, kalp seveceği insanı daha ezelden, bir beden içinde atmaya başlamadan öncesinde seçer.” Kısa bir sessizliğin ardından derin bir nefes aldı. “Sana ne yaptım diye soramıyorum çünkü ben sana baba oldum, seni evlat bildim.

Kızıma yaptığı şeyler için onu affedemeyeceğimi bildiğimden dilim varmıyor sormaya. Belki o inanmamam gereken biridir ama sana duyduğu sevgiye inanmamak mümkün değil. O bir yalancıysa bile konu sana duyduğu sevgiyken diline yalan hiç değmiyor.”

“O artık yalan söylemiyor,” dediğimde dedem gülümsedi.

“Bak, sana yalan söylediğini bilmiyordum ama insan sarraf-lığı bu işte, hissetmişim,” dedi. “Peki o çocukla evlenmek istiyor musun?”

Sorusu kalbimi sıkıştırdığı için bir müddet sustum. Konuşsam yanaklarıma kan, ellerime ter dolacak gibi hissediyordum. Sorusundan kaçamayacağımı anladığımdaysa sessizce, “Evet,” dedim.

“Senin istediğin her şey benim dilimden çıkmış bir kabul sözüdür, unutma olur mu?” Avucuyla elimin dış kısmına yavaşça vurdu. “Birlikte büyüye bilmeniz için belki de artık bu adımı atmanız gerekiyordur.”

Gülümsedim ama gözyaşları gözlerime batıyordu. Biz iki çocuktuk, bir parkta tanışmıştık, birbirimize oyunlar oynamış ve sonunda duygular tarafından sobelenip o parktan el ele ayrılmıştık.

Dedem, “Gidip dinlen,” dedi ama neden dinlenmem gerektiğini söylemedi, yine de dilinin ucunda kaybolan kelimeleri okuyabildim, duyabildim, hissedebildim. Karnımdaki bebeğin varlığı aramızda asılı duran bir sır gibiydi.

Dedemin yanağına bir öpücük bırakıp, “İyi geceler, Makinist,” diye fısıldadım.

“İyi geceler, Nurşah.”

Sessizce üst kata doğru giderken aklımda hâlâ o vardı. Neredeydi, ne yapıyordu bilmiyordum. İçimde hem huzursuzluk geziniyordu hem de huzur. Bir yanım Diyar amcaya çok güveniyordu diğer yanım ise Korhan’ın sönmüş bir cehennemini baştan yakacak öfkesinden korkuyordu.

Odama girdiğimde karanlık beni içine bir nefes gibi çekti. Işığı açmadan yatağa doğru ilerledim. Sokak lambasının turuncu

ışığı kalın perdeyi yarıp geçmeye çalışsa da nafileydi, içerisi so-kağı kaplayan geceden bile karanlıktı. Bir sigara yakıp karanlık-ta öylece oturmak istedim ama sonra karnımda usulca köklerini salmaya başlayan varlığını hatırladım ve bundan vazgeçtim.

Perdenin arkasında bir karartı gördüğümde yatağın ucun-da oturuyordum. O karartı sokak lambasının ışığı ona sırtından vurdukça daha da büyüdü. Uzun, yapılı bir bedenın gölgesi per-demde asılı kaldı. Onu gölgesinden tanıdım. Bir an algılayama-yarak kaşlarımı çatıp hızla pencereye yöneldim, perdeyi kenara çektiğim an gözleri karanlığa rağmen gözlerimin içinde esirdi.

Gri bir kapüşonlu ceket giyiyordu, içinde beyaz tişörtü vardı ve altında da gri eşofman. Kapüşonlusunun kapüşonunu kafası-na geçirmişti. Parmaklarını cama koyduğunda kalbimin atışları göğsümü yıkacak güce ulaştı. Bana gülümsedi.

Ne zamandan beri benim evim bir adamın gülümseyiydi?

Camı açtığımda Eskişehir'in soğuğu usulca odama doldu. Ateşe benzeyen kokusu, soğuğa eşlik ederek odama sızdığında elimi bileğine koyup onu içeri çektim.

"Ne yapıyorsun sen burada deli?" diye sorduğumda dudak-larının kenarlarına çizgiler eken gülümsemesi daha da büyüdü.

Beni kollarının arasına çekip yüzünü saçlarımın arasına gö-merken, "Evime geldim," dedi.

"Kapıdan niye gelmiyorsun?" Kollarımı ince beline sarıp yü-zümü göğsüne bastırdım. Sokaktaki soğuğun kokusunu da teni-nin üzerine giyinerek bana getirmişti.

"Böyle daha yasak, daha tahrik edici ya," dediğinde gözleri-mi devirerek geri çekilecektim ki, "Dur lan," diye homurdanıp beni göğsüne iyice bastırdı. "Kal şurada."

"Seni merak ettim," diye fısıldadım.

"Merak etmedin, özledin," dedi. "Çünkü sen bensiz bir saat geçirsen, bu sana bir ömür gelir."

"Nereden biliyorsun sen bunu?"

"Çünkü ikizalevinim," diye fısıldadı dudakları saçlarımın arasındayken. Sıcak nefesi düşüncelerimi ısıttı. "Biz seninle hep aynı şeyleri hissetmez miyiz, Kedi?"

“Bensiz bir saat sana bir ömür mü geliyor?” diye sorduğumda güldüğünü duydum. Cevabını bildiğim soruları duyma isteğiyle tekrardan soruşum onu keyiflendiriyordu.

“Çok sinsisin,” dedi durgun bir sesle. “Nasıl hissettiğimi bin kez söylesem, bin birinci kez duymak için yine sorarsın değil mi?”

“Duymak istiyorum çünkü.”

“Benim de kimseye açılmayan şu sikik ağzım bir sana susmuyor he,” dedi ve bu beni sesli güldürdü. “Gül şöyle...” Dudaklarını saçlarımdan uzaklaştırdığında kafamı kaldırıp ona baktım. Yeşil gözleri karanlıktayken bile nasıl böyle parlak bir yeşildi? Hayretle doldum.

Göz kırpıp, “Ne bakıyorsun?” diye sordu. Neden baktığımı biliyordu, o da tıpkı benim gibi duymak istiyordu.

“Gözlerine bakıyorum.”

“Aşktan bayılacaksan elimi beline koyayım da düşme,” dedi ve parmaklarını bel kavisime bastırdı. “Hımm. Şimdi bayılabilirsin.”

“Ne bu şirinlik gece gece?”

“Beni çok özlemiş, kuyruğunu bacak arasına gizleyip beni bekleyerek bir gün geçirmiş küçük kedimin gerginliğini alıyordum sadece,” diye şakıdı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı kafamı geriye doğru atıp ona alttan sorgulayıcı bir bakış attım. Burnundan sert bir nefes vererek, “Kaçırma şu dudaklarını benden,” dedi anlık bir gerginlikle. “Belki benim seni öpmeye ihtiyacım var şu an. Ne bencil birisisin ya.”

“Bir sorun yok değil mi?”

“Yok yavrum,” dedi yüzünü yaklaştırarak. “Yok bebeğim.” Biraz daha yaklaştı ve kaçmayı bırakıp o şekilde durarak onun dudaklarının temasını beklemeye başladım. “Yok yakında karım olacak kişi.” Bir an duraksadım ve o bunu fırsat bilerek kelimeleri ateşe verip dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Beni öpüşü sakın ve derindi. Sanki saatler öncesinde burada, koynumda, bu yatakta benimle değilmiş gibi özlem yüklüydü. Birbirimizi nasıl bu kadar çok özleyebiliyorduk, yan yanayken bile özleminden kavrulabiliyorduk bilmiyordum. Aslında bu du-

rumu sorgulamayı çok uzun zaman önce bırakmış olmam gerekirdi.

Korhan'ın dudakları ısrarcı bir hâl almaya başladığında ellerim sırtı boyunca kayarak ensesine, oradan da kapüşonuna ilerledi. Kapüşonunu sıyrıp saçlarına dokunduğum an dudaklarıma doğru güldü.

"Ne yaptın tüm gün?"

Sorum öpüşmemizi böldüğünde burnuma küçük bir öpücük kondurup beni kollarının arasında tutmaya devam etti. "Ne yapayım? Sana neden bu kadar deli olduğumu düşündüm durdum."

"Ee, bir cevap bulabildin mi?"

"Bulamadım. Düşündükçe daha çok delirdim sana."

Gülümseyip, "Nasıl bir gün geçirdin?" diye sordum bu kez.

"Ne yaptığımı öğrenene dek durmayacaksın değil mi, Kedi?"

"Durmayacağım."

Gözlerini kısıp, "İki gün sonra seni istemeye geliyoruz," dedi. Birden kalbim göğsümün içinde koca bir alev topuna dönüştü, kalbimin asılı olduğu damar bir ip gibi inceldi ve ateşten kalbimin içime düşüp içimi de yakacağını düşündüm.

"Anlamadım?" diye sorarken kekelemiştim, gözleri dudaklarıma indiğinde yüzü ifadesiz görünüyordu.

"İki gün sonra," dedi dudaklarıma bakarak. "Seni istemeye geliyoruz. Dedem ve deden bu konuyu görüşmüş. İki gün sonrası için sözleşmişler." Ayaklarımin altındaki yerin çekildiğini hissettim ama olabildiğince sakın görünmek için direndim. Gözlerini gözlerime doğru ilerlettiğinde orada gördüğü her ne ise bakışlarının kısılmasına neden oldu. "İsteme olayı falan sana tersse-"

"Değil," dedim birdenbire. Neredeyse gülecekti ama bunu yapmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Aslında kız isteme merasiminden hoşlanmazdım, bu pek bana uygun bir şey değildi ama içimde aniden kalkışan o hisler tam tersini söylüyordu.

"Dedem bunun bir âdet olduğunu, olması gerektiğini söyledi. Formalite icabı gibi düşünebilirsin," dedi Korhan. Gözlerinin

içine sabitlediğim gözlerimi kırpmadım bile. "Bana öyle içli içli bakma."

"Ne konuşmuşlar biliyor musun?"

Gözleri yüzümde turlarken parmağını bel oyuntuma sürtmeye başladı. "Bir öpücük daha verirsen belki birkaç ayrıntıyı seninle paylaşırım." Yaklaşıp keskin çenesine bir öpücük kondurduğumda gözleri daha da kısıldı. "İşini biliyorsun," dedi. "Ben dudak istiyorum sen çenemi öpüp beni afallatıyorsun. İnanılmaz sinsî bir kızsın sen."

"Ayrıntı?"

"Çakal," dediğinde, "Kediydim hani?" diye sordum.

"Benim kedimsin."

Korhan yorgun görünüyordu ama huzurluydu. Korkularla kuşatılmıştı ama mutluydu. Her birini onun güzel yüzüne bakarken görmek mümkündü. Belki de tüm bunları gören tek kişi bendim, gösterdiği tek kişi bendim.

"Ayrıntı," diye üsteledim gözlerinin içine bakarak.

"Konuşmuşlar, dedem işlerin ciddiye binmesi gerektiğini söylemiş dedene," dedi. "Deden de senin rızan varsa onun rızasını sormamıza gerek bile olmadığını söylemiş. Sözleşmişler işte."

"Bugün o yüzden mi ortalarda yoktun?"

"He," dediğinde güldüm. "Çiçek çikolata işi bana kendimi aşırı komik hissettirdi. Dedem beni zorla kumaşçıya soktu, kumaşlara alık gibi bakışımı görseydin benimle evlenmekten vazgeçebilirdin."

"Kumaş mı?"

Tekrar, "He," dedi ve eğilip burnunu burnuma sürttü. "Kızım ben kürdüm, biz öyle sadece çiçekle çikolatayla gelmeyiz. Kendini kuyumcu heykeli olarak görmeye hazır değilsen söyle gelmeyelim..."

"Kuyumcu mu?"

"Altını çok sever bizim taraf," dediğinde neredeyse kahkaha atacaktım. Gülmem onu gocundurmuş gibi gözlerini kısıncı, "Bakma öyle ya," dedim. "Kendimi altın takarken düşünemedim."

“Mardinli olduğum için özür dilemem mi gerekiyor şu an benim?”

“Altın takmam,” diye homurdandım.

“Tamam, bir geceliğine tak, ertesi gece gider bozdurur paraları birlikte ezeriz,” dediğinde daha sesli güldüm. “Kız dur, gülme öyle. Ya cinlendin kendi kendine gülüyorsun sanacaklar ya da daha kötüsü, ismini koymadan odana camdan girdiğimi fark edip beni erkek kedi gibi ensemden tutarak kapıya koyacaklar...”

“Sanki dün gece gözlerinin önünde odama girmedin.”

“Nasıl gerildim biliyor musun? Birden anneannen odaya girip ensemden yakalayacakmış gibi bir histi,” dedi alayla. Beni keyiflendirmeye çalıştığı apaçık belliydi. Bu beni daha içten gülümsetti. Gözlerinin gülüşümde takılı kaldığını gördüm. “Sen böyle gülecekse biraz ses çıkarayım da deden burada olduğumu anlayıp beni ensemden tutup kapıya atsın. Mart kedisi gibi kapınızı tırmalarım artık ne yapalım?”

“Farklı şartlar altında odama girdiğini görseydi dedem sadece ensenden tutmazdı,” dedim imayla.

“Orayı sadece sen tutabilirsin maalesef.”

“Koparmak için tutardı.”

“Nasıl yani? İleride başka çocuğumuz olsun istemiyorsan dedenin beni oradan tutup havada sallandırmasına izin verirsin artık, nankör kedi.”

Başka çocuk... Karnımdaki varlığının daha da hissedilir olmasına neden olan cümlesi beni duraksattı. Farkındalık yine kara bir gece olup şafağın üzerini örttü. Oradaydı, karnımdaydı, içime usul usul yayılıyordu, her geçen gün benden daha büyük bir parçaya dönüşüyordu. Ondan bir çocuğum olacağı gerçeğinin beni nasıl afallattığını fark etmiş gibi yanağımı elinin tersiyle okşadı.

“Evet,” dedi sanki düşüncelerimin içinde geziyormuş gibi. “Bizim bir çocuğumuz olacak.”

“Garip geliyor mu sana da?”

Tek kaşını kaldırıp, “Neden?” diye sordu.

“Sanki böyle bir şey asla olmazmış, bizim kaderimizde birlikte olmak yokmuş gibi gelirdi bana hep,” dediğimde gözlerine çöken sessizliğin canımı yaktığını hissettim.

“En başında da böyle mi hissediyordun?”

“Evet,” dedim. “Sana doğru son sürat koşarken bile bir gün beni vurup durduracağını, hayatımdan sonsuza dek çıkıp gideceğini biliyor gibiydim.”

“Sana her an gidecekmişim gibi hissettirdim,” dedi alnunu alnıma yaslariken. “Oysa ben o anlarda hep senin hayatında daima kalabilmenin yolunu arıyordum.”

“Artık kalacaksın değil mi?” diye sordum küçük bir çocuk gibi. “Artık hayatımda daima kalacaksın değil mi?”

“Kalacağım,” dedi hiç düşünmeden. “Benim sensiz bir hayatım yok.”

Kollarımı boynuna sarıp, “Benim de yok,” dediğimde buna inanmak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı ama sanki inanmıyordu. Bir yerde onsuz devam edebileceğimi düşünüyor olmalıydı. Onun olmadığı, içine yabancıları dahil edeceğim başka bir hayatımın daha olabileceğini düşünüyordu. Bunu yalanlamak istesem de yapmadım, ona bunun olabileceğini gösteren bendim, şimdi yalanlamanın hiç anlamı yoktu.

“Bugün yoruldu mu?” diye sordum bizi o andan uzaklaştırmaya çalışarak.

“Evet, kız isteyeceğiz, kolay iş değil,” dedi alay eder gibi.

“Seni uyutmamı ister misin?”

“Neden pencereye tırmandım sanıyorsun? Sensiz uyuyamıyorum ki,” dediğinde parmaklarımı saçlarının arasında ilerletip, “O zaman sana uykularını vereceğim,” dedim.

Bir insanı kaybetmekten korktuğun ilk ânı hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Babamın gidişini izliyordum. Bir yanımda bir daha hiç geri dönmeyeceğinin farkındaydı. Henüz bir çocuk olmasına rağmen bunu biliyordu. Gidecekti ve bir daha dönüş yolundan geçmeyecekti. Bir daha benim için burada olmayacaktı. Bu, bir insanı kaybettiğimi fark ettiğim ilk andı, bir insanı kay-

bettiğimi biliyor olmama rağmen kaybetmemişim, bu sadece bir ihtimalmiş gibi hissedip korktuğum ilk andı.

Babam anılarımın içinden bana, *"İnsanların gözünde iyi bir insandım ama Korhan'ın gözünde değil. İnsanların gözünde iyi bir babaydım ama senin gözünde değil,"* diye fısıldadı.

Yatağa uzanıp Korhan'ı kollarımın arasına çekerken zaman tünelinin tüm ışıkları söndü. Artık şu ânın içindeydik. Kollarımdaydı, beyaz bir yorgan üzerimizi örtüyordu, bana sığınmıştı ve ona sığınmıştım.

Birbirimizden başka hiçbir şeyimiz yok gibiydi.

Babamı kaybettiğimi, bir daha dönmeyeceğini fark ettiğimde bir çocuktum. Ardından kaybettiğimi hissettiğim kimsenin ardından yas tutmadım. Belki de sadece tutamam sandım.

Korhan'ı kaybettiğimi hissettiğimde içimde büyüyen boşluk, babamı kaybettiğimde hissettiğimle aynıydı. Oysa o zamanlar bir çocuktum ve duygular daha başa çıkılmazdı, onu kaybettiğimi hissettiğimdeyse bir kadındım ama duygular öyle yoğundu ki onlarla tıpkı bir çocuk gibi başa çıkamamıştım.

Kollarımı ona daha sıkı sararken, *"Geçti,"* dediğimi hatırlıyorum, uyku ikimizi de kapanına kısıtırmadan önceki son kelimelerimden bir tanesiydi. *"Birbirimizi bir daha kaybetmemek üzere geri kazandık, canım çocuğum."*

Yaşanan acı günlerin içinden yara bere içinde çıktığımız o an ne zamandı hatırlamıyorum ama ruhumun ruhunun dizlerine uzandığını, parmaklarının saçlarımda dolaştığını ve *"Her şey bitti,"* dediği ânı hatırlıyorum. Sanki ruhu ve ruhum çok uzun zamandır bir aradaydılar ve artık birbirlerine karışmışlardı.

Bir çiçek olsaydım bana çok iyi bakardı. Toprağımı değiştirir, suyum verirdi, beni cama vuran güneşin önüne koyardı. Ama ben onun gözünde yaralı bir kız çocuğuydum ve bana nasıl yaklaşması gerektiğini uzun süre bilememiş, her bir hamlesinde yaralarımı daha da çok kanatmıştı. Pişmandı, biliyordum. Böyle

olsun istememişti, biliyordum. Canımı yakmak istemişti ve sonucunda canı yanan kendisi olmuştu, biliyordum.

Birbirimize olan düşmanlığımız aşka dönüştüğünde nefretimiz direksiyonu kendimize doğru kırmıştı. İkimiz de aynadaki yansımalarımıza duyduğumuz öfkeyle birbirimize yaslanmış, birbirimize sığınmıştık.

Boy aynasının önünde öylece durmuş aynaya düşen yansımamı izlerken annemin elleri belimde bir kuşak gibi kaydı, belime doğru gitti ve elbisemin fermuarını yukarı çekerken aynadaki yansımama baktı.

“Çok yakıştı,” diye fısıldadığında gözlerimi onun yansımasına çevirdim.

Yağız elindeki ayakkabı kutusuyla odama girdiğinde annemin yansımasına bakmaya devam ediyordum. Bakışlarım kendi yansımama kaydı ve kendimi baştan aşağı süzdüm. Kırmızı satenden midi boy elbisemin askıları kalındı, belime tam oturuyor ve aşağıya doğru genişleyerek yelpaze gibi açılıyordu. Annem rengi tamamen kendi doğal rengini almış, artık üzerinde boya olmayan koyu renk saçlarımı elleriyle omuzlarımdan çekerek göğsümün üzerine doğru attığında saçlarımdaki belirgin buklelere baktım. Dudaklarını omzuma bastırarak, “Sana çocukluğundan beri kırmızıyı çok yakıştırırım,” dedi.

Anılarımız çocukluğumla sınırlı olduğundan kelimeler diken olup dilimin altına battı. Tek bir kelime edecek olursam o dikenler ona da batacaktı, o yüzden sustum. Onu suçlayan yanımlı susturdum. Kalbime batan geçmişi susturdum.

İssiz geçen iki günün sonunda panik dolu bir sabaha gözlerimi açmıştım. Arkadaşlarım ve ailem evdeki paniğin doğuşu nedeniydi çünkü ben onların aksine son derece sakinim. Her ne kadar düşündükçe kalbim sıkışsa da duygularımı dışarı yansıtmıyordum.

Korhan, bir yerlerde başka bir Nurşan ve Korhan daha varsa, o Nurşan benim hissettiğim bu heyecanın aynısını hissetmiş midir?

Parmaklarımı elbisenin kumaşında gezdirirken, “Umarım,” dedim ve annem, “Ne?” diye sordu.

“Hiç,” diye fısıldadım.

Dudaklarımda kırmızı bir ruj vardı, gözlerim maskarayla detaylıca kıvrılmış olan kirpiklerimi saymazsak bomboştur. Renk kaybı yaşayan yüzüme canlılık ekmesi için bolca allık kullanmıştık, hoş, muhtemelen akşama kalmadan doğal bir kızarıklık yüzüme zaten yayılmış olurdu.

“Abla,” dediğin Yağız, annemin de benim de gözlerimiz ona çevrildi. “Diyar amca eve bir sürü şey göndermiş. Nur teyzeyle onları mutfağa taşıdık. Bir de şey...”

“Ney?” diye sordum şaşırarak.

“Abla kapıda iki tane koç var...”

“Ne koçu?”

“Hayvan olan koç,” dedi Yağız şaşkın şaşkın.

“O ne ya?” Şaşkınlıkla anneme döndüğümde annem gülmek için elini ağzıyla kapatmış etrafa bakıyordu. “Ne koçu anne? Koç ne alaka ki?”

“İsteme töreni için. Hem aileye hediye hem de hayırlara vesile olsun diye,” dedi annem. “Âdetlerindendir onların.”

Yağız’a doğru dönüp şokla, “Kapıda iki tane koç mu var şimdi?” diye sordum dehşet içinde.

“Evet abla, Ali amca da onlara ot yediriyor.”

Birden sinirlerim bozulmuş gibi gülmeye başladım. “Ot mu yediriyor?”

“Dur daha bu ne ki?” Annemin sorusu beni ürpertiği için duraksayarak ona baktım. “Bu gece kaç koça bedel şey göreceksin kim bilir?”

“Ne demek o anne ya?”

“Adamın tek torunu evleniyor, bir şey diyemeyiz,” dedi annem omuzlarını havaya kaldırıp indirerek.

Şakaklarıma ağrı girdiği için parmaklarımı şakağıma bastırıp, “Bu iş gittikçe ilginçleşmeye başlıyor,” dedim.

Ayçelen kapı aralığından içeri elinde bir bardak su ile girdi “İs,” dedi. “Vitaminini almayı unutma.”

Komodinin üzerindeki ilaç kutusuna yöneldiğinde sakın gözlerle onu izliyordum. Kutunun içinden iki farklı hap çıkarıp bana yaklaştı ve avucunun içindeki haplar ile suyu bana uzattı.

Birden vitaminlerin varlığını hatırladım. Sadece iki gündür vitamin alıyordum ama bunun bedenime dönüşü hızlı olmuştu, kendimi toparlanmış ve daha zinde hissediyordum. Üstelik aldığım vitaminlerin bebeğime de iyi geldiğini öğrenmiştim, o yüzden daha büyük bir istekle içiyordum.

Hapları dilimin üzerine koyup Ayçelen'in gözlerinin içine bakarak suyu tek dikişte içtiğimde, gülerek, "Yarasın," dedi.

"Teşekkür ederim. Korhan'dan bir haber var mı?"

"Bizim çocuklar onun yanında, hazırlanıyorlar." Ayçelen, aneme baktı. "Deniz abla, annen gelip bir şeyler yesin diyor. Sabah kahvaltı da etmemişsin."

"Bir şeyler atıştırırım güzelim," dedi annem, ardından bakışları bana döndü. "Siz kız kıza takılın öyleyse, ben aşağıdayım."

Yağız odanın bir köşesinde, "Teşekkürler ya," dedi gocunmuş bir şekilde ve bu anneme neşe dolu bir kahkaha attırdı.

"Çok tatlısın Yağız ya, bir an daldım, burada olduğunu unuttum gerçekten."

"Deniz abla hiç de görünmeyecek kadar küçük değilim aslında ama..."

Annem, Yağız'ın ensesinden tutup onu kendine çekerek, "Hadi gidelim," dedi. Annemin kolunun altına sığmak için eğilen Yağız'a gülerek baktım. Birlikte odadan çıktıklarında artık içeride Ayçelen ve benden başka kimse yoktu.

"Heyecan var mı?" diye sorarken elbisemin askısını düzeltmişti.

"Kalbim yerinden çıkacak gibi ama renk vermemek için resmen ıkmıyorum," dememle kahkahayı basması bir oldu.

"Oldukça iyi üstesinden geliyorsun..."

"Üstesinden gelebiliyorum sanırım," diye mırıldandım. "Bunlar benim alışkın olduğum durumlar değil. Biraz garipsiyorum tabii."

Ayçelen saçlarını geriye alırken, “Boynunu boş mu bırakacağız?” diye sordu, ardından gözleri sorusunun üzerinde bıçak gibi kayarak kulağımın arkasına takıldı. “Bu ne?”

“Ne?”

“Burada dövme mi vardı?” diye sorarken sesi şaşkın geliyordu. Farkındalıkla gülümsediğimde tekrardan, “Bu yeni mi?” diye sordu bir kez daha.

Zaman tüneli yeniden buradaydı, odanın duvarlarını kendi duvarları bilmişti, ben o tünelin içinde dikiliyorum gibi hissediyordum. Anılar rüzgârın önüne kattığı kâğıt parçaları gibi savrulurak odanın içine yayıldı. Herkesten, özellikle de Arif’ten gizlenerek buluştuğumuz o anlardan birinin içine sürüklendiğimde artık karşımda duran Ayçelen değildi, içinde olduğum oda başka bir odaydı.

Adımları bana doğru düşmeye başladığında koltukta uzanmış, cenin pozisyonunda onu izliyordum. Gizlice buluşmak ikimiz için de tedirgin ediciydi ama birbirimizi görmeden de duramıyorduk. Koltukta kayıp sırtımı koltuğun sırtlığına yasladığımda sığınmak imkânsıza yakın olsa da yanıma uzanıp sırtını göğsüme bastırdı. Koltuk ile onun sırtı arasında sıkışmanın bana huzur verdiğini hissediyor olmalıydı.

Burnumu saçlarının arasına gömerken, “Kokunu özlemişim,” diye fısıldadım sessizce.

Sertçe yutkundum ama bir cevap vermedi. Hâlâ mahcup hissettiğini, bir şeylerin yükünü omuzlarından atamadığını hissedebiliyordum. Bir elimi öne atıp karnına dokundum, bedeni kasıldı ama dokunuşumun aynı zamanda onu gevşettiğini de fark ettim.

“Sensiz uyuyamadım,” diye itirafta bulununca kalbimin kasıldığını hissettim. “Yine bencilce bir istekle seninle uyumak istedim. Belki tehlikeli, belki senden uzak durmam şart, belki bir süre daha aramıza mesafeler girmeli ama içime söz geçiremedim.”

İçimde dörtlümla ona doğru koşan hisleri artık tutmuyordum, tutamıyordum. Kırgınlıklar oradaydı, hissettiğim ağır olan tüm duygular gibi odanın köşesinde durmuş bizi izliyordu ama ben,

beni kırana doğru son sürat koşarken toz parça olmaktan korkmuyordum.

Dudaklarımı saçlarının arasına bastırıp sessizce beklediğimde, “Ben,” dedi. “Senden önce hiç uyku uyumamışım, senden önce hiç nefes almamışım, senden önce hiç yaşamamışım ve yine senden önce hiç ölmemişim.”

Gözlerimi araladığımda saçlarından başka bir şey göremiyordum. Dudaklarımı saçlarına sürterek sessizce, “Sana zarar mı veriyorum?” diye sordum.

“Zarar veriyorsan da hiçbir zararı bu kadar çok görmeyi istememişimdir,” dedi dürüstçe. Beni kandırmadı, yalanlar söylemedi, gördüğüm şeyi benden gizlemedi. Ona zarar veriyordum ve artık bunu saklamıyordu. Çünkü biz birbirimizi, birbirimize zarar vererek seviyorduk.

“Sana verdiğim tek şey huzur olsun isterdim ama şunu anladım, biz birbirimizi zarar vererek seviyoruz.” Sustu, kelimelerimin doğruluğu altında ezilmiş mi hissetmişti bilmiyordum ama sessizliği odanın içine yayıldığında tek duyduğum kalbinin atış sesleriydi.

Parmaklarım saçlarının arasına taşındı, saçlarını usul usul okşadığım sırada, “Bana bir şeyler anlatsana,” diye mırıldandı ve eski bir alışkanlık, yeniden gömüldüğü o derin nehrin içinden yukarı, yüzeye çıktı.

“Bugün Gürkan ve Ziynet birlikte sinemaya gitmişler,” diye mırıldandığımda burnundan sert bir nefes vererek güldü. Anlatacağım her şeyi can kulağıyla dinleyeceğini biliyordum. Ona bir duvarın önüne geçip duvarı saatlerce izlediğimi söylesem, saatler boyunca duvarın önünde durup o duvarda ne gördüysem, ne görmediysem her şeyi anlatmamı isteyeceğini biliyordum.

Parmaklarım saçlarında turlarken, “Sanırım birbirlerinden hoşlanmanın ötesindeler şu an ama farkında değiller,” dedim sanki bu ikimizin hayatında çok büyük bir öneme sahipmiş gibi. “Ziynet biraz sessiz, ıssız bir kız, bazen korkuyorum çünkü Gürkan onun tam tersi bir adam. Ziynet’in kalbini kıracağını biliyo-

rum ama öte yandan, kimse bir insanı kalbi kırılmadan sevemez, değil mi?"

"Sevemez mi?" diye sordu bir çocuk gibi.

"Bilmiyorum. Senden başka birini hiç sevmedim ki." Durak-sadığını hissettim ama susmadım. "Benim dünyamda kırılarak seviyormuşsun, bunu seninle öğrendim. Belki başkalarının dünyalarında bu durum farklıdır. Ama biz birbirimizi kırmadan sev-medik ki hiç."

"Seni çok kırdım," diye fısıldadı ama bunu daha çok kendi-sine söylemiş gibi dalgındı sesi. Buna verecek bir cevap bulama-dım. Parmaklarım saçlarında turlarken, "Hiç düşündün mü?" diye sordu bana, sesi düşüncelere gömülmüş gibiydi.

"Neyi?"

"Daha farklı bir şekilde tanıştığımızı."

Parmaklarım saçlarının üzerinde donup kaldı. İhtimaller bin-lerce parçaya bölünmüştü ve her bir parçada bize ait olan ama asla yaşamadığımız bambaşka anılar oynuyordu. Her bir parça-da farklı bir şekilde tanışıyorduk ama her birinde biliyordum ki sonunda birbirimizi paramparça ediyorduk.

Çünkü biz birbirimizi paramparça etmeden sevemezdik. Bunu bil-miyorduk.

"Evet," diye fısıldadım.

"Karşına oyun yazarı olarak çıktığımı, sahneler hakkında ko-nuşma bahanesiyle seni kahve içmeye davet ettiğimi, karşıma oturup benimle kalemim hakkında konuşurken saçlarını sol om-zuna atıp, utancını gizlemek için cesur bakışlarını yüzüme dikip durduğunu hayal ettim," dedi sessizce. "Seninleyken zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım."

"Normal şartlarda hayatında sadece yazdığın oyunu canlan-dıran bir oyuncu olarak çıksaydım, benimle kahve içmek ister miydin ki?"

"İstemeyeceğimi düşündüren ne?"

Sorusu bocalamama neden olunca birden sessizliğe gömül-düm. Saçlarında dolaşan elimi alıp dudaklarına götürdü, yüzü-nü göremesem de dudaklarının baskısını parmaklarımda hisset-

tim. Parmaklarımı usul usul öperken, "Daha farklı şartlar altında tanışmış olsaydık, ben senin hayatına kötülüğü ve fırtınayı getirmek için girmemiş olsaydım, sen benim için sıradan bir oyuncu olsaydın, ben yine de seni ilk gördüğüm anda sana kilitlenirdim. Bakışlarımı senden uzağa götüremezdim, gözlerimi senden ayıramazdım, gözlerimi ayırdım diyelim, aklım gözlerimden daha beter takılır kalırdı sana. Sen öylesine bir kafede öylesine bir günde öylesine denk geldiğim bir kadın olsaydın, ben seni yine aklımdan çıkaramazdım."

"Belki başka bir evrende o şekilde tanışmışsızdır," dedim çocuk gibi.

Güldü ve "Sanmam," dedi. "Biz yine birbirimizin ağzına sıçacak bir konu bulup, o şekilde tanışmış, birbirimizin belasını sikmişsinizdir."

Gülümsedim. "Nedense bana da öyle geldi şimdi."

Sesli bir iç çekip, "Yanımdasın ulan," diye mırıldandı.

Parmaklarımı çenesinde gezdirip elmacığına çıkardım, oradan kulağına doğru kaydırdım. Kulağıyla oynarken, "Sivri kulağ," diye dalga geçtim.

"Oynama kulağımla kızım," diye homurdansa da onu dinlemedim, kulağını katlayıp sıkarken huysuz bir ses çıkardı ama o an için odaklandığım şey sesi olmadı. O an için odaklandığım şey, kulağının arkasına işlenmiş dövme oldu.

"Bu ne?" diye sorarken sesimdeki şaşkınlığın onu da şaşırttığını fark ettim. Kulağının arkasını görebilmek için kulağını biraz daha geriye yatırdığımda neye baktığımı fark etmiş olacak ki, "Ne olacak yavrum, dövme işte," dedi.

"Ağır we heye?" dedim sorar gibi. Doğru okuyabilmiş miydim? "Anlamı nedir?"

Hiç beklemediğim bir anda o daracık alanda bana doğru dönüp, kollarımın arasına girerek bana alttan bir bakış atınca kalbimin atışları şiddetlendi.

"Ateşin var mı?" diye sordu sessizce.

"Hım?"

"Anlamını sordun, söyledim."

Ne hissetmem gerektiğini bilemeden, boşlukta asılı kalmış gibi öylece bakakaldım. Gözlerimde her neye rastladıysa, dudaklarına yerleşen tebessüm derin bir kuyu gibi beni içine düşürmeye hazır hâle geldi.

Parmaklarını elmacık kemiğimde tüy gibi gezdirip, "Ne bakıyorsun öyle?" diye sordu.

"Ne zaman yaptırdın?"

"Çok olmadı."

"Bu..."

"Benimle kurduğun ilk diyalog," dedi. "Bana sorduğun ilk soru."

"Her şeyi başlatan o soru," diye fısıldadım.

"Sesin daima kulağımda bana sorduğun o ilk soruyla çınlasın dursun istedim, Kewê."

Gözlerimi anında yakmaya başlayan yaşları ondan saklayamadım. Gördüğünde şaşırmadı, ışıldayan gözyaşlarına en büyük ızdırabına bakıyormuş gibi baktı.

"Her şeyi başlatan o soru," diye fısıldadım. "Ben de böyle bir dövmem olsun istiyorum."

"Nasıl yani?" diye sorarken gözleri hâlâ gözlerimi parlatan ama bir türlü akmayan gözyaşlarındaydı.

"Açık ve net," dedim. "Ben de kafamın içinde daima çınlayan bir cümleli kulağımın arkasında taşımak istiyorum."

Göğsümü yakıp yıkan hislerin her birini görüyormuş, hatta o ateşten hisleri avucunun içinde tutuyormuş gibi baktı bana. Tedirgin bir sesle, "Hangi cümlem o?" diye sorarken gözlerini gözlerimden sanki benden başka bir noktaya bakarsa kaybolacakmışım gibi ayırmıyordu.

"Sonumuz olduğuna emin olduğum bir cümleydi," diye fısıldadım, sertçe yutkundum. "Bi me giriyan."

Her şeyi başlatan sorduğum o sorudan sonra, her şeyi bitiren o cümlesiymiş gibiydi benim için. Sanki o an, bizim gerçek sonumuzdu, her şey o cümleden sonra sona ermiş ve biz ağlamıştık.

"Her şeyin bittiği ilk andı," dedi sanki ruhumun derinlerine sızmış, içime gömdüğüm kelimelerle karşılaşmış gibi. "Sanki o bir kitabın sonuydu, birbirimizin kollarında öldüğümüz bir sondu."

Avucumu güzel yüzüne yasladığımda gözlerini yumdu. Kırpikleri gözlerinin altındaki çukurlara, burnundan verdiği sert nefes tenime yayıldı. Parmağımı izinin üzerinde dolaştırdığım o küçük zaman diliminde gözlerini açmadı.

“Sanki bizim sonumuzdu,” dedim onu onaylayarak. “Sanki bir kitabın sonuydu, birbirimizin kollarında ölüyorduk ve her şey bitiyordu. Son cümlemiz buydu.”

“Bi me giriyan,” diye fısıldadığında, “Bi me giriyan,” diye tekrarladım onu.

Gözlerini açtığında işte orada, o lezâ yeşili gözlerinin içinde geçmiş alev alev yanıyor, anlarımız kül olmuş etrafımızda uçuşuyordu.

“Sen yapar mısın?”

Sertçe yutkunup, “Yaparım,” diye fısıldadı.

O gece kollarında uykuya dalmadan öncesinde kulağımın arkasına, sonumuz olduğuna inandığım, göğüs kafesimde daima onun sesinin eşlik ettiği bir çınlamayla yaşamaya devam edecek olan o cümleyi kazıdı.

Gizlice buluştuğumuz o evde bana dokundu, kulağımın arkasına o kelimeyi kazıdı, o kısa süre zarfında o eve bir sürü anı bıraktık ve o ev yandı. Alevlerin içinden sağ çıktık belki ama biliyordum, Korhan ve Nurşan’ın da bir parçası o evde yanıp küle döndü.

“Bu dövmeyle bana Korhan yapmıştı,” dediğimde zaman tünelinin dışındaydım. Ayçelen’in bakışları aynanın üzerinden benim bakışlarıma dokundu. “Henüz hamile olduğumu bilmiyordum,” diye mırıldandım.

“Sizin için anlamı olan bir şey o hâlde,” dediğinde, “Başlangıcımız ve bittiğimizi sanışımızla ilgili,” diye mırıldandım.

“Başlangıcınız ve bitemeyişinizle ilgili,” dedi Ayçelen ve bunun bize ne kadar uyan bir cümle olduğunun farkına vardım.

“Güzel oldum mu?” Sorum Ayçelen’i güldürdü.

“Bu da soru mu? Çok güzel oldun.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Korhan beğenir mi?”

“Korhan üzerinde yırtık pırtık kirli kıyafetlerle karşısına geçtiğinde de seni göz kamaştırıcı bulabilecek biri,” dedi Ayçelen.

Gece usulca gökyüzüne serildiğinde salonda büyük bir kalabalık beni bekliyordu. Dayım buradaydı, sanki dakikalar önce beni defalarca öpmemiş gibi dudaklarını omzuma bastırmuş anneannemi dinliyordu. Anneannem onu sert olmaması konusunda tembihliyordu ama dayımın sert davranmayacağını zaten biliyordum. Sadece annemle aralarında ciddi bir mesafe vardı ve boşandıklarından beri kolundaki isminin üzerine yara bandı yapıştırdığı yengem de buradaydı; o yüzden her zamankinden daha durgundu.

Dedem gri kravatını gevşetirken, “Ne zaman gelecekler yahu?” diye sordu. Ben onun gözünde çok kıymetliydim, bu durum onu hem üzüyor hem mutlu ediyor hem de strese sokuyordu, o yüzden hepimizden daha heyecanlıydı.

Dedemin cümlesinin hemen ardından tüm sokağı saran davul zurna sesi evin içini hıncahınc doldurdu. Olduğum yerde donuklaştığımda dayım benden yavaşça uzaklaşıp, “Doğuluydu değil mi bu çocuk?” diye sordu bana.

“Hı, evet,” diye kekeledim, tam karşımda duvarın önünde dikilen Çağlar ve Gürkan birbirlerine bakıp bıyık altından güldüler. Hızla pencereye yöneldiğimde anneannem, kızlar ve annem hızla etrafı düzeltmeye başladılar. Perdeyi kaldırıp dışarı bakmamla, kapının önündeki müzisyenleri görmem bir oldu. Üç lüks araba arka arkaya dizilmişti. Diyar amca elindeki paraları havaya fırlattığı anda küçük çocuklar etrafını sardı ve gecenin içinde işlemeleriyle parlayan bastonunu havaya kaldırdı. Bunu yapmasıyla birlikte davullar daha şiddetli çalmaya başladı. Yüzümdeki renk değişimini görmem için aynaya bakmama gerek kalmamıştı çünkü bordoya döndüğüme emindim.

“Buna gerek var mıydı?” diye fısıldadım sessizce, utançtan avuç içlerim ter içinde kalmıştı.

Pencereden uzaklaşıp bizimkilere doğru döndüğümde bana sırtıtarak bakan bir sürü insanla karşılaştım.

"Hadi bakalım, Gelin Hanım!" dedi dayım birden omzumu sıkarak.

"Bunun basit bir tören olması gerekirdi," dediğimde herkes gülüyordu ama söylenen hiçbir şeye odaklanamıyordum. Kapı zili çalana kadar tüm sesler bir uğultu olarak etrafa yayılmaya devam etti ama kapı zili çaldığında tüm sesler bir anda kesildi. Şimdi duyduğum tek ses kalbimin atış sesleriydi. Bakışlarımı kapıya çevirdim ve dedem, "Hadi, Nurşah," dedi. "Oyalanma dedem. İnsanları ağaç edeceksin."

Kalp atışlarımın sesi o kadar büyük bir gürültüye neden oluyordu ki birinin göğsümde kopan kıyameti duymasından korktum.

Kapıyı açarken ikimizin de hayatlarımızın dönüm noktasında olduğumuzu biliyordum.

Kapı aralandı ama gözlerimi kaldırıp dışarı bakamadım, açtığım kapının arkasına sığınarak sırtımı duvara verdim ve Diyar amcanın içeri girdiğini fark ettim. Arkasından Akşın, Ezrak ve Diyar amcanın şoförü içeri girdiler, kafamı kaldırdığımda şimdi kapının eşiğinden içeri giren Korhan'dı. Dayım kapıdakilerle tokalaştı. Sıra Korhan'a geldiğinde Korhan tam dayımın karşısında durdu ama gözleri anlık olarak bana doğru kaydı. Göz göze geldik. Küçük bir bakışmaydı belki ama kaderimin üzerinde koca bir düğüm olmuştu. Tekrar dayıma bakıp dayımın uzattığı eli sıkarken gülümsedi ve bunun huzurla dolu, gerçek bir gülümseme olduğunu gördüm.

Elindeki beyaz kasımpatılardan oluşan dev çiçek demetini bana uzatırken yeniden göz gözeydik. Kasımpatılar kanından arınmış bir kalp gibi bembeyaz kesilmişti.

Sakallarını kısaltmıştı ama kesmemişti. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı, içindeki gömlek de siyahtı ve kravat takmamıştı. Takımının ceketinin düğmeleri ilikliydi. Çiçek demetini elinden alırken ona gülümsedim, gözleri gülümseyişime dokunduğunda yüzünde daha da derin bir tebessüm belirdi.

Dedesi, "Hadi oğlum," deyince Korhan birden bakışlarını benden uzaklaştırıp omzunun üzerinden dedesine doğru bak-

tı. Ellerini pantolonuna silerek gergin bir şekilde salona doğru ilerledi.

Herkes yerine oturduğunda kızlar koluma girip beni mutfağa kadar sürüklediler çünkü donup kalmıştım, eğer biri beni tutup yürütmese ne yapmam gerektiğini bilmeden öylece onları izleyecektim. Yağız kahve kutusunu çıkarırken Ayçelen de dolaplardan farklı boyutlarda dört cezve çıkardı. Yağış beni kollarımdan tutmuş, "Bak Korhan'ın fincanının çizgileri gri tamam mı? Onu mutlaka Korhan'a vermelisin. Damat kahvesi yapacağız ona," diyordu ama ona sadece bakıyor, tepki veremiyordum.

"Damat kahvesi ne?" diye sordum sonunda çözüldüğümde.

Yağış yüzünü buruşturarak, "Aklına gelebilecek en iğrenç karışımı hazırlayacaksın işte," dedi. "Yerinde olsam ağlattığı kadar biber koyardım. Yansın tüm gece hayvanat."

Gülerek, "Ne gerek var böyle bir şeye?" diye sordum.

"Bu Korhan denen dümbüğe o kadar kıyamıyor ki bal bile koyar kahveye," diye söylendi Yağız kahve kutusunun kapağını açarken. "Hadi abla hadi, oyalanma. İçerisi ahır gibi. Bir düzine insan var. Bir sürü kahve yapman gerek."

"Hepsini ben mi yapacağım?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yok, ben," dedi Ayçelen. "Seni istemeye geldiler, farkında mısın?"

"Bu gerçekten oluyor mu şu an?" diye sorarken cezvelere titreyen ellerimle su doldurmaya başlamıştım.

Timsal birden arkamdan sokulup, "Bu gerçekten oluyor şu an!" dedi heyecanla. "Seni resmen everiyoruz, gelin olmuş gidiyorsun."

Bir şey söyleyemeden kahveleri pişirmeye başladım. İçeride çok fazla insan olduğundan Yağış ve Ayçelen de yardım etmeye başlamışlardı. Yağız ile Timsal kahvelerin yanına koyulacak suları ve ikramlıkları hazırlarken Korhan'ın kahvesini koyacağım fincanı önüme çekip, "Yağız," dedim. "Buzdolabından incir reçelini çıkarsana."

Yağız lokumları ve çikolataları özenle küçük tabaklara yerleştirdiği sırada omzunun üzerinden bana bakıp, "İncir reçelini ne yapacaksın abla?" diye sordu merakla.

"Ben damat kahvesi nasıl yapılır bilmem, kendi kahvemı kendim yapacağım," dediğimde güldüler ve Yağız beni ikiletmeden buzdolabından reçeli çıkardı.

Kahvenin içine bir kaşık incir reçeli, biraz da kuru karanfil koyduktan sonra güzelce karıştırdım ve Ayçelen kahveleri tepsiye dizmem için bana yardım etti. Yağış da diğer misafirlere verilecek kahveleri bir tepsiye dizerek mutfaktan çıkmak için elinde tepsiyle beni beklemeye başladı.

Yağış önümde, ben onun arkasında mutfaktan çıkarken ayağımdaki topuklu ayakkabılar tabanlarıma diken gibi batmaya başlamıştı. Bakışlarım salondaki kalabalığa çevrildiği an tabanlarımdaki acıyı unuttum ve o acı yerini heyecana devretti. Nabzımın hızlandığını, kalbimin vuruşlarının şiddetlendiğini hissettim.

Korhan çaprazımdaki koltukta oturuyor, bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirmiş dikkatle beni izliyordu. O bana bakarken ayağımın altındaki yerin kayıp gittiğini, dengemin sarsıldığını, bedenimdeki tüm dermanın çekildiğini hissediyordum. Eğer odada ikimizden başka kimse olmasaydı ona bana bakmaması için yalvarırdım ama sadece onun değil, herkesin gözü bendeydi ve onun gözlerini benden çekmek imkânsız gibi görünüyordu.

Yağış arkadaşlarımıza, ben de büyüklerimize kahve ikramına başladık. İlk kahveyi Diyar amcaya, ardından dedeme, dayıma, anneanneme ve anneme verdim. Yengem kahve istemedi, sadece su alıp yüzünden hiç eksik etmediği tebessümüyle gözlerimin içine baktı. Bana bakışı, "*Başardınız,*" der gibiydi. Dayımın ve onun da başarmalarını dilerdim. Bunu gerçekten çok isterdim.

Son olarak Korhan'ın kahvesini vermek için ona doğru döndüğümde yeniden beni pürdikkat izleyen lezâ yeşili gözleriyle karşılaştım. Göğsüm yeniden o sıkışıklık hissiyle kasıldı. Tam

önünde durup yavaşça eğildim ve kahveyi almak için öne doğru kaykılıp, “Çok çirkin olmuşsun lan kedi,” diye fısıldadı.

“Çirkin kelimesinin senin lügatinde ne anlama geldiğini biliyorum lan Kirpi,” diye fısıldayarak geri çekildiğimden uzun, güzel dişlerini göstererek sırıttı.

Tepsiyi göğsüme bir kitap gibi bastırıp gözlerimi Diyar amcaya çevirdim ve Diyar amca kahvesinden bir yudum alıp, “Ellerine sağlık, güzel kızım,” dedi.

“Afiyet olsun.”

Bakışlarım anlık Korhan’a kaydı. Kahveden ilk yudumu almadan önce tereddütle önce bana sonra da Yağış’a baktı. Yağış’ın gözlerinde her neye rastladıysa tedirginliğinin daha da arttığını fark ettim. İkilemde kalarak kahveden bir yudum aldı, yutarken gözlerini sıkıca yumdu, herhâlde fazla tatlı gelmiş olacak ki alnunda birkaç çizgi oluştu ama gözlerini açtığında tekrar bana bakıyor, gülümsüyordu. Acı bekliyor olmalıydı ama ona içirdiğim kahve tatlıydı.

Kimsenin bize bakmadığını fark ettiği bir anda birleştirdiği parmaklarını sallayıp, sadece dudaklarını oynatarak, “Nefis olmuş nefis,” dedi.

Yağış hemen yanımda pis pis sırıtırken sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Bana kalsa sana bir fincan pul biber içirirdim de işte, bu salak kıyamıyor sana,” diye iç çekti.

Dirseğimle boşluğuna vurarak, “Sus,” diye çemkirdim.

“Ay iyi, demedim bir şey,” dedi dudaklarına görünmez bir fermuar çekerek.

“Neden kapına geldiğimi, neden karşına oturduğumu sen de biliyorsun Ali Efendi, ben de biliyorum,” dedi Diyar amca kahve fincanını tabağına koyarak. “Gönül isterdi ki kapınıza dünyaları sereyim ama ne gençlerin bekleyecek sabrı var ne de bizim çok zamanımız oldu açıkçası.” Dedem güldü, dayım ise Diyar amcaya dik dik bakmakla meşguldü. “Kapına geldim, sen de sağ ol beni geri çevirmedin, bana kapını açtın, buyur ettin. Sebebi ziyaretimiz malûm. Volkan...” Elini Korhan’ın dizine koydu. “Ben ona Volkan derim. Benim Volkan’ım, tek torunum, dünya-

da kalan tek damarım tek kanım senin biriciğine, göz bebeğine, güzeller güzeli kızına sevdalanmış.”

Korhan gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

Diyar amca Korhan'ın dizine hafifçe vurup, “Görüneni gözünün önüne serdiğinden saklamak faydasız, sen de görüyorsun, ben de görüyorum, bu çocuklar birbirlerine yürek sözünü vermiş, ikimize de dil sözü kalmış. Şimdi Ali Efendi, biz ikimiz bu çocukların tek atası, babaları olacağız, senin de dediğin gibi karar ikisine ait de olsa âdettendir, birbirimize sözümüzü vereceğiz inşallah. Ben Allah'ın emri peygamberin kavli ve kalbi ile senin biriciğini, gözünün nurunu, benim tek dalıma, tek oğluma istiyorum.” Korhan'ın dizini güç vermek ister gibi sıktı. “Nurşan'ı, Arjen'e istiyorum. İznin olursa gözünün nurunu Alacahanların tek gelini yapmak isterim.”

Dedemin bana baktığını hisseder hissetmez Korhan'a saplı duran bakışlarımı dedeme çevirdim. Bakışlarında benden müsaade isteyen lakırtılar dolaşıyordu. Yanaklarımdaki sıcaklık katlanılmaz seviyelere ulaşırken başımı aşağı yukarı salladım ve dedem gülümseyerek, “İzni benden değil, kızımдан isteyeceksiniz, Diyar Efendi,” dedi dedem alayla. “Kızımın izni olduğunu, gönlü olduğunu ikimiz de biliyoruz. Madem bu iki küçük çocuk birbirini sevmiş, senin dediğine gelecek olursak, birbirlerine sevdalanmış... Önünde ne sen durabilirsin ne ben ne de Allah'ın yarattığı bir başka kul.” Dedem parmaklarını alına götürdü. “Şuraya yazılmışı silemezsin. Birbirlerinin alına yazılmışlar, bize onlara destek olmaktan, onların yanında olmaktan başka söz düşer mi? Âdet yerini bulsun, ben verdim diyeyim ama sen bil, benim kızım kendi isteğiyle size geldi.”

Diyar amca genişçe gülümsedi, Korhan'ın dizine bir kez daha vurdu ve elini geri çekip, “Hayırlı olsun!” dedi neşeyle. “Akşın, oğlum yüzükleri getir.”

“Getiririm be babacığım,” dedi Akşın heyecanla, ardından büyük bir kutuyu alıp ayaklanarak Diyar amcaya doğru yürüdü. Herkes bir an ayaklanınca ne olduğunu anlayamadığım için öylece bakakaldım.

Yağış elimdeki tepsiyi alıp, "Hadi şaşkaloz, bakma öyle!" diye çemkirerek beni öne doğru itekledi. Karman çorman bir ifadeyle Diyar amcanın yanına gittiğimde dedem ile Diyar amca beni aralarına aldılar. Diyar amcanın diğer tarafında da Korhan vardı.

Diyar amca, "Ali Efendi, büyüğümsün, abimsin, yüzükleri senin takman yakışık alır," deyince dedem gülümseyerek, "Sen yüzükleri tak, ben kurdeleyi keserim," dedi.

Bu fikir Diyar amcanın da aklına yatmış olacak ki kutuyu açtı. Kutunun içinde birbirinin aynısı iki alyans vardı, biri diğerinin yanında ufacık görünüyordu. Diyar amca kırmızı bir kurdele ile birbirine bağlı olan bu iki alyansı kutudan çıkardıkları hakiki altından bir tepsiye koydurdu, tepsinin içinde altın bir makas da vardı. Dayımın şaşkınlıkla hakiki altından tepsi ve makasa bakakaldığını gördüm, Gürkan ve Çağlar da ilk kez böyle bir şeye şahit olmuş gibi dayımın şaşkınlığına eşlik ediyorlardı.

"Beraberliğiniz, sevginiz, mutluluğunuz daim olsun çocuklar," dedi Diyar amca, ardından büyük olan alyansı aldı ve Korhan'ın titrediğini fark ettiğim elini tutup kendine çekerek yüzük parmağına taktı. Diyar amca, "Gözün gibi seviyorsan, gözün gibi bak, gözünün yerine koy kızımı," diye mırıldandı. Ama Korhan ne ona ne bana bakıyordu, sadece parmağındaki alyansa bakıyordu.

Diyar amca bana doğru döndüğünde gözlerimi zorla da olsa Korhan'dan ayırıp ona çevirdim. "Güzel elini uzat bakalım, gelin kızım," dediğinde kalbim yerinden hoplasa da sakın görünmeyi başardım. Elimi ona doğru uzatırken benim elimin de Korhan'ın eli gibi titrediğini fark ettim. Diyar amca yüzük parmağıma, Korhan'ın bana taktığı incir yaprağı yüzüğünün yanına alyansı taktıktan sonra, "Allah sizi birbirinizsiz bırakmasın," diyerek makası alıp dedeme uzattı.

"Allah ikinizi bir yastıkta kocatsın," diyen dedemin kelimeleri geçmişe ait güzel bir anı olmak için duvarlara sindi. Makas ikimizin yüzüklerini bağlayan kurdeleyi tam ortasından kesti ve dedem, "Hayırlı olsun!" dediğinde salondaki herkes bu durumu alkışlamaya başladı.

Büyüklerin ellerini bir bir öptük. Dedem ve Diyar amca birbirlerine sarılıp tokalaştılar, bu olurken ayaklarım birden çözüldü ve Korhan'a doğru yürüdüm. Hiç kimseyi umursamadan beni kollarının arasına çekip sarıldığında artık ortamdaki kalabalık bizim için hiçbir şey ifade etmiyordu; onun kollarında yalnızca onunlaydım, sadece o vardı, bir tek biz vardık. Dudaklarını saçlarıma bastırıp, "Çirkin," diye fısıldadı.

"Durun yahu," diyen Diyar amcanın sesi bizi usulca ayırdığında omzumun üstünden Diyar amcaya baktım. "Akşın, getir oğlum," diyerek kutulardan birini işaret etmesiyle, Akşın'ın hızla kutulara yönelmesi bir oldu. Akşın elindeki kutuyla Diyar amcanın önünde durdu. Herkes merakla Akşın'ın getirdiği kutuya bakıyordu. Diyar amca kırmızı, dikdörtgen şeklindeki büyük mücevher kutusunun kapağını kaldırırken, "Gelin kızım en iyilerine layık," diye mırıldandı. "Bu dedesinden ona çam sakızı çoban armağanı olsun."

Diyar amca kutunun içinden yılların güzelliğinden hiçbir şeyi eksiltemediği, yine de oldukça eski bir parça olduğunu gözler önüne seren elmas bir kolye çıkardı. Mavi, elmas bir kolyeydi, şekli biraz kalbi andırsa da tam olarak kalp denilemezdi. Kolyenin küçük küpeleri ve oldukça büyük yüzüğü de kutunun içindeydi.

Karşı çıkma isteği içimde kalp gibi atıyor olsa da Diyar amcanın heyecanla parlayan gözlerine baktığım anda dilimin ucuna yerleşen tüm itirazlar küle döndü. Diyar amca elmas yüzüğü diğer parmağıma, kolyeyi de boynuma taktıktan sonra, "Küpele-ri de eğer istersen sonrasında takarsın," dedi mahcup bir sesle. Korhan sessizce dedesini izliyordu, sanırım elmas setten onun da haberi yoktu.

Dedem, "Eh," dedi. "Benim de bu çocuğa bir hediyem vardı da Diyar Efendi'nin hediyesinin yanında pek bir şey sayılmaz." Gülümseyerek koltuğun kenarındaki kutuyu eline aldı. "Gel bakalım evlat."

Korhan şaşkın bakışlarını bana dokundurdu ama dedemin ona ne aldığını bilmediğim için sadece omuz silkebildim. Çeki-

nerek dedemin önüne geldiğinde dedem kutuyu yavaşça açtı ve oldukça pahalı marka bir saati kutunun içinden çıkardı. Bu hediye beni bile şaşırtmıştı çünkü hangi ara bunu almıştı hiç bilmiyordum. Her zaman köşede parası olurdu, muhtemelen o parayı kullanmıştı. Korhan'ın yüzünü kaplayan mahcubiyeti gördüm. Dedem saati bileğine takarken, "Zaman çok değerli evlat," dedi. "Artık hiçbir şeye geç kalmaman gerektiğini biliyorsun."

Korhan sessizce, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana edeceğin en büyük teşekkür, kızıma gözün gibi bakman olur."

"İki gözüme nasıl bakıyorsam, ona da öyle bakacağım," dedi Korhan, dedemin gözlerinin içine bakarak.

Dedem hiçbir şey söylemedi. Korhan'ın söylediklerini yemin bildi, söz bildi, üzerine bir şey koymaya gerek duymadı. "Ee artık dans etmeniz gerek," dedi Yağış telefonunu televizyona bağlamaya çalışırken. Ev bu kadar kalabalıkken bunu yapmak istemiyordum ama kaçış yok gibiydi. Korhan belime dokunup beni yavaşça çekince gözlerim önce onun, sonra benim parmağımdaki yüzüğe kaydı.

Şarkı başladığı an, *Tutuşmuş Beraber*, diye iç geçirdim. Şarkının melodisi dudaklarımda saklayamadığım bir tebessümün doğumuna neden olurken Korhan ellerini belime yerleştirdi ve ben de çekingen bir şekilde kollarımı onun boynuna sardım. Ağır adımlarla birbirimize eşlik ederek dans ederken etrafımızda sürekli olarak flashlar patlıyordu. Bu geceye dair onlarca fotoğraf karesi olacaktı. Bir gün bu geceyi yeniden hissetmek istediğimde açıp bakacağım bir sürü fotoğraf...

Kulağıma yaklaşırken, "Tutuşmuş beraber, ellerimiz yangın ezelden," diye tekrarlardı şarkının sözlerini. "Bu şarkı doğru bir seçim olmuş."

"Ben seçmedim ki."

"Ben seçtim," diye fısıldadı saçlarımin arasına doğru.

O gece sanki hayatımızda hiç sorun yok gibiydi. Normal bir zamanda, iki normal insan olarak tanışmıştık da evlenmeye karar vermiştik sanki. Bu hem iyi hissettiriyordu hem de birden-

bire bozulacağından korktuğumdan mıdır bilmez içimi huzursuzlukla dolduruyordu. Korkuyordum çünkü bu mutluluk son bulsun istemiyordum, korkuyordum çünkü tehlikenin kapıda durmuş bizi beklediğini biliyordum.

O gece, Akşın bir oyun havası açmış, takımının ceketini pantolonunun önüne kıştırıp göbek atmıştı, bir ara o kadar kendini kaybetmişti ki salonun ortasında yerde oturmuş, ceketini çitiliyor, eliyle terini siliyor ve oyun havasına korkunç bir enerjiyle eşlik ediyordu. Gece komşuların sokakta çalmaya başlayan davul ve zurna sesinden duyduğu rahatsızlık sonucu doğan küçük bir gerginlikle sona erdi.

Akşın komşulara, "Girin bakayım, kapatın bakayım perdenizi," diye çemkirmesiyle gerginlik büyümüştü.

Diyar amca başta Akşın'ı durdurmaya çalışsa da komşu evlerden bir adam çıkıp Akşın'a laf edince Diyar amca da gerilmiş, bastonunu kaldırıp Kürtçe küfürler savurmaya başlamıştı. Bir ara Akşın atletikle evden çıkan adama, "Aşta, gel de işeyim senin ağzına!" diye bağırınca, Korhan, Akşın'ı omzuna atarak oradan uzaklaştırmış, dedem de komşularla sakince konuşarak olayı tatlıya bağlamıştı.

Dayım, Çağlar ve Gürkan tüm bunları avuçlarına doldurdular, çekirdekleri çitleyerek izlerken gerçekten eğleniyor gibiydiler.

Gece tüm bu kaostan sonra sona erdiğinde lüks, siyah bir minibüsün içindeydik. Çağlar bir şampanya patlatmıştı ama alkolü olduğu için benim havada duran kadehim boş kalmış, Korhan, "Ben senin yerine de içerim, Kedi," diye alay ederek benim kadehimi doldurmuş, tek dikişte kendi kadehini süpürdüğü gibi benim kadehimi de süpürmüştü. Minibüsü bizim için ayarlayan Gürkan'dı, gecenin sonunda eğlenmeye ihtiyaç duyacağımızı düşünmüştü ve Çağlar da içecekleri ayarlamıştı.

Yağış ve Ziyet çoktan sarhoş olmuşlardı, sırt sırta vermiş ellerindeki şampanya kadehlerindeki içkileri etrafa döke saça dans ediyorlar, kafaları minibüsün tavanına her vurduğunda bu çok komik bir şeymiş gibi kahkaha atarak eğiliyorlardı. Tüm arkadaşlarımız buradaydı, bu büyük lüks minibüsün içini tıka

basa doldurmuştuk, hatta öyle çok doldurmuştuk ki bir süre sonra şoför aracı kenara çekmiş, kapıları açmıştı ve sarhoşların çoğu kendini sokağa atıp otobanın ortasında göbek atmaya başlamıştı. Tüm bunlar olurken minibüsün arkasında lüks bir aracın gölge gibi bizi takip edip bizi koruduğunu biliyordum. Kimse bunu dillendirmese de hepimiz bunun farkındaydık.

Akşın, elinde nereden bulduğunu bilmediğim rakı kadehiyle birden minibüsün içine binince Korhan'ın omzunda yaslı duran kafamı kaldırıp ona garip garip baktım.

"Ama gene nasıl yakıştınız, fakat nasıl kaymaksınız ve de nasıl asilsiniz öyle ya... Türkan Şoray'la Kadir İnanır'sınız," dedi abartıyla. "Çabuk çıkın şuraya," diyerek dışarıyı işaret etti. "Hemen size bir Bulgar gaydası açtırayım karşılıklı tulumba çekin, bebek de içeride biraz neşelensin, çat çat attır göbeğini yenge, bebecim de içerde çat çat göbek atsın." Tüm bunları söylerken bir yandan ellerini öne uzatıyor, kalçasını öne arkaya oynatıyordu.

Daha Akşın'ı atlatamamıştık ki birden Gürkan kafasını içeriye uzatıp, elindeki telefonu kaldırıp kollarını oynatmaya başladı. Telefonunu arabanın müzik sistemine bağladığını bu hareketinden hemen sonra oldukça hareketli bir oyun havası başlayınca anladım.

"Bakın düğününüzde DJ kabinindeyim, giriş şarkınız bu, nasıl?" diye sordu Gürkan ve birden şarkı değişti. Başta şiir gibi bir şey okuyan adamın söyledikleri bir an donup kalmama neden oldu. Ardından Gürkan adamla aynı anda şarkıya girdi ve söylemeye başladı. "Seni evime sarayıma sultan yapacağım, prenses yapacağım, hatun yapacağım..."

Akşın birden Gürkan'a eşlik etmeye başladı. Utançtan yüzüm yandığı için yüzümü saçlarımın arasına sakladım ama ikisi durmadı, şarkıya eşlik ederek minibüsün önünde kendilerinden geçmiş gibi göbek atmaya başladılar.

"Gürkan da Bursalı değil mi?" diye sordu Korhan kulağıma sakince.

"Evet," dedim.

"İzmirliyle Bursalı buluşunca böyle bir şey oluyormuş demek ki..."

"Bunlar gene bir şeyi beğenmezler," dedi Akşın kan ter içinde oynarken. "His dolu roman havası bulmuş çocuk size beya, hem romantik hem de göbek attırıyor. Bak biz başardık derler, siz de başardınız, kalkın da oynayın gare."

Gürkan ter içinde Akşın'a eşlik ederken, "Sen rakıyı nereden buldun?" diye bağırdı.

"Zulamdan çıkardım!" diye bağırdı Akşın.

"Var mı başka?" diye bağırdı Gürkan.

"Olmaz mı be yetmişlik aldım iki tane, biri duruyor, vereyim bebem!" diye bağırdı Akşın. Bağırırken aynı anda ikisi de göbek atıyordu.

Çağlar birden dans ederek aralarına girip, "Akşın!" diye bağırdı ciddiyetle. "Sen beni mi aldatıyorsun?"

"Aşta, sen gene, ben öyle birisi miyim lütfen? Gelin bakayım rakı dökeyim size," deyip oynayarak minibüsten uzaklaşmaya başladı.

Korhan'a biraz daha sokulup, "Mutlu görünüyorlar," diye fısıldadım. Korhan sanki hâlâ içimde var olan o huzursuzluğu görüyormuş gibi kolunu omzuma atarak beni kendine bastırıp dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Benim kadar mutlu olamazlar."

Yanağımı omzuna bastırarak ona alttan alttan baktığımda kısık gözlerinin arkasındaki anlamları benden saklamadı. Gözlerini indirmiş bana bakarken kalbimde yarattığı zelzeleden habersizdi.

"Mutlusun," diye fısıldadım bunu doğrulamak en büyük ihtiyacımış gibi.

"Mutluyum." Gözleri yüzümün her bir köşesini gezdi. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Elbette onun da kalbinde korkular vardı, elbette onun da içini saran, içini dürten bir huzursuzluk vardı ama bu mutluluğunun üzerini örtmeye yetmiyordu. Bir arada olmamız her şeyin önüne

geçmiş olmalıydı. Artık korkularımız bile birlikte olmamızdan daha önemli gelmiyordu.

Mutluydum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onunla olduğum her an, en büyük acıları bile hissetsem, her nasıl oluyorsa o anlar bile en mutlu anlarımdı. Onu hissetmek cehennemken bile cennette olduğunu sanmaktı.

Dans eden arkadaşlarımıza dalıp gittiğimde birdenbire, "Hatırlıyor musun?" diye sordu, sorusu beni sanki arkasından gelecek cümleyi biliyormuşum gibi tutup zaman tünelinin içine sürükledi. Birbirinin eşi olan yüzüklerle sarılı ellerimizi havaya kaldırdığında hangi anıya gideceğimizi biliyordum. Parmaklarımızdaki yüzüklere baktım.

Zaman tünelinin içinde el ele yürüdüğümüzü hissettim. Takvim yaprakları geriye doğru uçuşuyor, zaman bir fırtına koparak bizi geçmişin içine sürüklüyordu. Sessizliğin içinde oturduğumuz onlarca andan birisiydi ama bu anı, zihnimin içinde gümüş bir broş gibi parlıyordu. Sanki anılarımı kalemini eline alarak satırlara döktüğü oyun gibi kafamın içinde kurguluyor, zihnimin içini kitap sayfalarına dönüştürüyordu.

Ellerimiz birbirine yaslı şekilde havadaydı. Avuç içim avuç içine değiyor, sokak lambasının ışığı perdeyi aralayarak karanlık odaya dalıp ellerimizin gölgesini karşımızdaki duvara yansıtıyordu. Zaman tünelinin ucunda el ele durup, o geceye ait anıyı birlikte izlemeye başladık.

"Ellerin," diye fısıldadım avucunun içine avucumu sürüp gözlerimi duvara düşen gölgelerimize çevirirken. Sırtım göğsüne yaslı duruyordu, ondan usulca bana akan alkol, sigara ve parfüm kokusunu soluyordum ve bu bana kendimi yuvamdaymış gibi hissettiriyordu.

Dudaklarını saçlarıma bastırıp, "Ellerim, ne?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Yüzünü unutsam bile ellerini hiç unutmam," dediğimde durgunlaştığını o gece de hissetmiştim ama o gece, bu sadece öylesine bir his sanıyordum; hiçbir şeyi bilmiyordum. Yaşanacak yıkımları, altında kalacağımız enkazları... Hiçbirini bilmiyor-

dum. “Ellerini bin yabancının ellerinin arasında bulur, tanırım. Seni yıllarca görmesem bile hatta ellerin ilerleyen yaşınla birlikte değişse bile, seni ellerinden tanırım.”

Sessizce, “Ellerimi çok mu seviyorsun?” diye sordu, kalın sesi o gece zihnime mih olup kazınırken sesini ne kadar çok sevdiğimi düşünmüştüm.

“Evet,” dedim sanki ona ait her parçayı çok sevmiyormuşum, en çok ellerini seviyormuşum gibi. “Ellerin benim mabedim.”

Duraksadığını hissettim, dudaklarını saçlarıma daha sert bastırırken o gece neyle savaştığını bilmiyordum. Şimdi düşündüğümde, tüm o anlarda artık neyle savaştığını, neleri düşündüğünü, nasıl acı çektiğini biliyordum.

“Ellerimi her şeye rağmen tanırsın,” dedi. “Bir gün benden nefret etsen bile ellerimi seversin mi demek bu, Çirkin?”

Sorusunun kalbimi nasıl ağrıttığını hatırlıyorum. Ondan nefret edebileceğim bir evren var mıydı? Olduğuna inanmıyordum. Bir yerlerde var olan başka bir Nurşan varsa, eminim o da kendi Korhan’ından her ne yaşanursa yaşansın nefret etmezdi. Bu farkındalığın kalbimi yakıp geçtiğini, küle çevirdiğini hissettim. Bana ne yaparsa yapsın ona hissettiğim şey asla nefret olmazdı, bunu o an bile biliyordum; bunu tüm evrenlerde biliyordum. Can bulduğum her vücutta yine onu seveceğimi biliyordum.

“Ellerini her şeye rağmen tanırım,” diye onayladım onu. Ellerimizin gölgesine baktığım esnada parmaklarımızı birbirine geçirdi ve ellerimiz birleşip bir kalp şeklini aldı. Parmakları elimin üst kısmını okşarken konuşmaya devam edeceğini bildiğinden sessizliğine sarılmıştı. “Bir gün senden nefret etsem bile ellerini severim,” diye yalan söyledim. Yalandı çünkü ondan asla nefret etmezdim; doğruydı çünkü ellerini her zaman çok sevecektim.

Zaman tünelinin diğer ucundaki alevlerin arasında yanan o anıyı izlerken ellerini tutuyordum. Odak noktamda yüzüklerin bağladığı ellerimiz belirdiğinde dudaklarım yukarı kıvrıldı ve “Sana yalan söylemiştim,” dedim.

Bir an şaşkınlıkla, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Bir gün senden nefret etsem bile ellerini severim, demiştim. Bu yalandı.”

Parmaklarımızı birbirine geçirip, “Sevmez misin?” diye sordu.

“Ben senden hiç nefret etmem. Ellerini hep severim ama senden hiç nefret etmem.” Başımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde gözlerine yerleştirdiği bakış içimi eritti. “Edebileceğim bir sürü an yaşandı. Etmem gereken bir sürü ateşin içine attın beni. Ben o ateşin içinde durup beni oradan çıkarmanı bekledim, senden tek bir an olsun nefret etmedim. Sence benim senden nefret etmem mümkün mü?”

Birleşen ellerimizi havaya kaldırıp dudaklarına götürdü, dudaklarını yüzüğün olduğu parmağıma bastırıp öperken gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Bakışlarının yoğunluğu beni geçmişin içine, derinlerine gömüyordu ama bir o kadar da geleceğe dair umutlarla dolduruyordu.

“O gece sana söylemeyi isteyip söyleyemediğim bir şey vardı,” dediğinde dışarıdaki müziğin sesi, onun gözlerinin yoğunluğu altında yok olmuş gibiydi, artık tek duyduğum onun sesiydi.

“Merak ettim.”

“Bir gün benden nefret etsen bile, diyecektim sana,” dedi ve dudaklarını bir kez daha parmağıma bastırıp gözlerime uzun uzun baktı. “Ben şu an sana beslediğim nefrete rağmen çok âşığım sana, çok seviyorum seni, diyecektim. Ama diyemedim. Ne sana gerçekleri anlatmaya cesaretim oldu benim ne de sana seni sevdiğimi söylemeye, sana aşkımı haykırmaya yüzüm.”

Oturduğu yerde bana doğru dönünce ben de ona doğru dönmek zorunda kaldım. Elim bu kez iki avucunun içinde hapisti. Elimi daha sıkı kavrayıp, “Senden sakındığım ne varsa Nurşan, yemin ederim en çok bana battı, en çok beni kanattı. Gözümün içine bakıyordun sevildiğini bir kez olsun duymak için. Ben sana bunu veremediğim her an senden eksilttiğim ne varsa kendime bıçak gibi sapladım. Ama hak etmiyordum seni. Biraz bile hakkım değildin sen benim, anladın mı?”

Söyleyecek hiçbir şey bulamadığım için öylece gözlerinin içine baktım.

Oysa ben bu hayatta, ondan başka kimsenin hakkı değildim.

“Şimdi her şey benim için rüyada bile yaşayamayacağım kadar gerçeküstü,” dediğinde içtenliğini o kadar derinlerde hissettim ki buna şaşır kaldım. “Ben değil seninle bir gelecek, seninle bir yarını bile düşünmeyi hak görmedim hiç kendimde.” Gözlerini yüzüklerimize indirdi. “Ama şimdi...”

“Şimdi birbirimizin hem geçmişi hem şimdisi hem de geleceğiyiz,” dedim elini sıkarak. “Yaşananlar senden benden çok şey götürdü ama içimizdeki şeyden biraz bile götürememiş. Seninle ben tek başımızayken çürümüşüz, evet ama bir aradayken hâlâ taptazeymiş her şey. Yalnızken ne kadar kül olmuşsak, yan yanayken o kadar ateşiz, o kadar yangınız hâlâ.”

Alnını alnıma bastırıp, “Sen hâlâ o gece benden ateş isteyen küçük kızsın. Tek fark, ben o salıncakta oturup seninle ilgili ne yapacağını bilmeyen o adam değilim, ben artık seninle ilgili istediğim her şeyi de biliyorum, yapacağım her şeyi de biliyorum. Geleceğimde seni göremediğimi düşünüyordun, haklıydın. Çünkü o zaman bir geleceğim yoktu benim. Şimdi var ve ben gelecekte sensiz tek bir an göremiyorum, Nurşan.”

“Birbirinize şakımanız bittiyse rota oluşturulmalı mı?” diye sordu birden Yağış, onun sesini duyana kadar minibüsün içine girdiğini fark etmemiştim bile. “Ben diyorum ki şöyle güzel bir gece kulübüne gidelim, deli gibi dans edelim, terleyelim, sonra da manzarası güzel bir yere çekip sabahın ilk ışıklarını izleyelim. Ne dersiniz?”

“Nurşan bu tempoyu kaldıramaz,” dedi Korhan korumacı bir sesle ama elini sıkarak, “Hayır,” diye karşı çıktım. “Kaldırırım.”

“Hım... Ama size söylemem gereken bir şey var sanırım,” dedi Yağış yüzünde tedirgin bir tebessümle.

Korhan sanki yumurtlayacağı şeyi fark etmiş gibi gergin bir çeneyle Yağış’a bakarken tek kelime etmedi. Süren sessizlik beni huzursuz ettiğinden, “Söyle artık,” diye homurdandım.

“Leyan,” dedi. “İsteme törenine katılamadı çünkü merdivenler onun için biraz yorucu biliyorsunuz. Ama şu an Eskişehir’de ve o da bize katılmak istiyor.”

“Bunu söylerken neden o kadar tedirgin baktın ki? Gideceğimiz yerin konumunu ona göndeririz, gelir. Onu çok özledim zaten,” dediğimde Yağış’ın yüzünde hâlâ tedirgin bir ifade vardı.

Korhan gergin bir çeneyle, “Bu cambazın söylemeye çalıştığı şey farklı yavrum,” dedi. “Leyan’ın yanında olacak olan kişiyi söyleyemediğinden böyle kıvranıyor.”

“Hem o hem de...” Yağış, kafasını kaşdı. “Leyan dedi ki, eski çalıştığın yerde bir kutlama yaparsak çok güzel olurmuş. Oradaki iş arkadaşların da seni istemiş, Hür’den kutlama için izin almışlar. Mekân Salmanların neticede...”

Korhan anında, “Reddedildi,” deyince omzumun üzerinden ona düz düz baktım.

“Korhan, ben orada çalışıyordum.”

“Bana öyle ciddi gözlerle bakıp Korhan deme. Arjen dersin daha az gerilirim,” dedi ciddiyetle.

“Orada çalışıyordum ve oradaki herkes iş arkadaşımdı.”

“O yerin kime ait olduğunu ikimiz de biliyoruz,” dedi kurşungeçirmez bir sesle.

Birleşmiş ellerimizi kaldırıp yüzüklerimizi işaret ederek, “Bizim de kime ait olduğumuzu herkes biliyor,” dedim sertçe.

Gözlerindeki tüm buzlar ateşe dönüp alev alev yandı. Bakışları önce dudaklarıma, ardından yeniden gözlerime taşındı. “Diyorsun,” dedi alayla ama duyduğu şey onu oldukça tatmin etmiş benziyordu.

Gözlerimi kaçırıp, “Aptal,” diye söylendim.

“Üf, kustumuk kustumuk flörtleşmeyi, önümde birbirinizi sevip beni yalnızlığımınla yerden yere vurmaya bırakın da bir cevap verin be,” dedi Yağış.

Korhan konuyu saptırmak istiyor gibi, “Çağlar’la ne oldu?” diye sorunca, Yağış’ın yüzü daha da donuklaştı. Bakışlarını Korhan’dan çekip bana dokundurdu, sanki Korhan’ın kapatma düğmesi bendeydi de onun sesini kesmemi istiyor gibi bakıyordu. Korhan direterek, “Söylesene kızım,” dedi homurdanarak.

Yağış omzunun üzerinden dışarıya baktı. Diğerlerinin müzik sesinden onu duyması imkânsızdı. “Herhâlde Akşın’ın ahı tut-

tu,” diye alay etti. Artık Akşın ile arkadaş olsalar da geçmişte yaşanan her şey hepimiz tarafından biliniyordu. “Bilmiyorum Korhan, bilmiyorum abi ya sormayın bana bunu. Ben de bilmiyorum. Bir şey var diyemiyorum, yok da diyemiyorum. Bariz bir şey varsa artık Çağlar ve Yağış iki dost, iki arkadaş değil. Ama bariz bir şey daha var. Bu iki salak sevgili de değil.” Yağış derin bir nefes aldı, kurduğu cümlelerin tamamı onu yaralamış gibiydi. “Bu arkadaşlığa nifak tohumunu biz ektik, yanlış şekilde suladık ve sanırım elimizdeki her şeyden olmak üzereyiz. Bir çok yakın bana, bin çok uzak. Birimiz binimiz birbirine karıştı anlayacağınız...”

Korhan’ın alayla sorduğu şeyin bir anda ciddiyeti doğurması, Korhan’ın da ciddi bakışlarının yüzüne yerleşmesine neden oldu.

“Sen seviyor musun bu adamı?” diye sordu Korhan hiç uzatmadan.

Yağış bu soruyu beklemediği için afalladı, bakışları Korhan’ın yüzünde asılı kaldığında aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama gözlerinden yüzüne dağılan karmaşayı görüyordum. Tıpkı tuvali kaplayan siyah yağlı boya gibi gözlerinden yüzüne akan hisleri saklayamadı.

Bir süre sustu. O sırada bakışlarım dışarıda Akşın ve Gürkan’ın ortasında duran, sessizce rakı içen Çağlar’a dokundu. Her şeyden bihaberdi, Yağış’a yöneltilen sorudan, Yağış’ın içinde oluşturduğu fırtınadan... Tamamından bihaberdi.

Gözlerini Çağlar’a çevirdiğini gördüm, omzunun üstünden baktığından ona bakarken gözlerini kaplayan hangi duyguydu bilmiyordum ama “Evet,” dediğinde sesindeki duyguları gözlerine bakmadan görebildim. “Seviyorum.”

“Eğer kör değilsen onun da seni sevdiğini görüyorsundur o zaman, Yağış. Ben cevabını bilmeme rağmen sana bu soruyu sordum. Sen cevaplamasan da gerçeğin bu olduğunu zaten biliyordum,” dedi Korhan sakince. “Sadece ne şekilde ilerlemeniz gerektiğini bir türlü idrak edemediniz. Arkadaşlık ve aşk arasın-

daki o ince çizgide yürümeye çalışırken birbirinizi ipten düşürmeye çalışır gibi itekleyip duruyorsunuz.”

“Ne yapmamı öneriyorsun?” diye sordu Yağış bakışlarını bu defa Korhan’a çevirerek. “Ben onursuz, gurursuz görünmek istemiyorum. Karşısına geçip biz neyiz diye soracak cesaretim yok. Bu bana çok yüz­süzce geliyor. Zaten beni isteseydi, yani birlik­telik isteseydi, bir şeyler yapmaz mıydı? Tam bir şeyler oluyor, sonra birdenbire her şeyi yarım yamalak bırakıyor.”

“Bilemezsin,” dedi Korhan. “Belki o da senin için aynısını düşünüyordur.”

“Nasıl yani?”

“Nurşan’ın en yakın arkadaşı olmana hiç şaşırmıyorum biliyor musun?” Aniden dirseğini boşluğuna geçirdim, inleyerek, “Şakaydı,” dedi. “Şakaydı yavrum ya...”

“Neyse be, siktir edin benim sonucunda bir halt olmayacak aşk hayatımı. Gidiyor muyuz mekâna? Leyan’ı kırmasaydık ya... Çağırdığımız yere de gelir ama Hür ile birlikte gelmişler Eskişehir’e. Şimdi çocuğa başka yere gideceğini söylerse ayıp olurdu. Hem kızın iş arkadaşları da orada.”

“O sik kafalı uşak orada olacak mı?” diye sordu Korhan sert bir sesle.

“Hür’den bahsediyorsan, Leyan’ı o getirdiği için olacak tabii ki,” dedi Yağış ikilemde kalmış gibi.

“Ben küçük boy sik kafalı uşaktan değil, büyük bok sik kafalı uşaktan bahsediyorum,” dedi Korhan, sesi de bakışları gibi sertti. Ne onun adını andı ne de andırdı.

“Onun ne işi olsun canım?” diye sordu Yağış. “O şu an burada bile değildir.”

“Nerede olduğunu sordum da sanki.” Korhan burnundan sert bir nefes vererek bana baktı. “Sen şimdi oraya mı gitmek istiyorsun, Kedi?”

“Evet. İş arkadaşlarımı görmek istiyorum, hem Leyan’a da ayıp olur,” dediğimde uzun uzun yüzüme baktı.

Bu fikirden biraz bile hoşlanmadığını biliyordum ama karşı çıkmayacağına da emindim. Son günlerde ne kadar huzursuz

olduğumu biliyordu, kalbimi ören korkunun farkındaydı ve o karanlık kaplı korkuyu dağıtmak istiyordu. Üstelik o mekân çok büyük değildi, diğer gece kulüpleri tekinsiz olabilirdi ama orası küçük bir bardı ve daha az tehlike arz ediyordu. Tüm bunları önüne alarak değerlendirdiğinde gidilebilecek en güvenli yer orası gibi duruyordu.

“Tamam,” dedi. “Ne Leyan’ın gönlünü kırasım var ne de senin şu bakışlarına hayır diyebiliyorum. Her şekilde kandırabiliyorsun beni anasını satayım ya.”

Gülümsedim. Yağış sokağa dağılıp eğlenmeye devam eden arkadaşlarımın yanına giderek onları toparlamaya başladığımda kafamda onlarca soru işareti vardı. Korhan’ı o barda başka bir kadınla diz dize otururken gören iş arkadaşlarım, yeniden bir arada oluşumuzu garipseyeceklerdi belki, belki de içten içe ikimize de etiketler yapıştırılacaktı. Yine de bunu umursamıyordum. Bir yanımda o barda parçaların var, gidersen ayaklarına batacak diyordu ama öteki yanımda yaşananlarla yüzleşmeden iyileşemeyeceğimi vurguluyordu.

Birçoğu çoktan sarhoş olmuş olan arkadaşlarımızla yola koyulduğumuzda, Yağış alkolün etkisinde olmasına rağmen çok durgunlaşmıştı. Çağlar’ın ara sıra ona dokunan bakışlarını yakalıyordum, o da Yağış’ın durgunlaştığını fark etmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi onu inceliyordu. Bir ara Çağlar ile göz göze geldik, her nasılsa o gözlerde soru işaretleri ve cevaplara rastladım; soru işaretleri de cevaplar da Yağış ile alakalıydı. Sesi-mizin çıkmadığı bir andı ama aynı zamanda birbirimizi anladığımız da bir andı.

Korkuyordu.

İlk kez ciddi bir ilişkinin içine sürüklendiğini hissediyor, karşı-sındaki kadın uzun süre arkadaşlık yaptığı biri olduğu için daha da hassas bir şeyin içinde olduğunu düşünüyordu. Yağış’ı incitmekten korktuğu gibi, görüyordum ki Çağlar da incinmekten korkuyordu. Çünkü ikisi de birbirlerinin tabiatını biliyorlardı. İkisi de bir zamanlar azılı birer çapkındılar ve ciddi bir ilişki

ikisini de temelinden sarsacaktı, Çağlar bunu çok iyi biliyor, bu ilişkinin ikisinde de derin yaralar açmasından çok korkuyordu.

Araç mekânın önünde yavaşladığında anılar kafamın içinde hızlandı. Bu sokakta birbirimize rastladığımız, acıyla kıvrandığımız, birbirimizi yeniden ve yeniden kandırırken paramparça ettiğimiz o anılar... Açılan kapıdan dışarıya, karanlık sokağa bakarken Korhan gördüğüm her şeyi gözlerim ona aitmiş de benimle görüyormuş gibiydi. Ben sokağa bakıyordum, o bana bakıyordu ve yüzümde o sokağa emanet ettiğimiz anıları görüyordu.

Yaranı ne kadar yok sayarsan say, bir an öyle bir kanıyordu ki kıyafetinin altına dahi saklasan, kıyafetini kan leş bırakıp açığa çıkıyor, kendini hatırlatıyordu.

Herkes indi ama ikimiz aracın içinde kalmaya devam ettik. Sonunda ellerimiz ayrıldı, ayağa kalktı ve araçtan inip dışarıda dimdik durarak anıların önüne geçti. Gözlerimiz birleştğinde elini yeniden bana uzatmıştı. İşte buradaydık. Birbirinin hayatına dahil olmayı beceremeyen, birbirinin hayatından çıkıp gidemeyen o iki küçük çocuk. Ellerimiz birleştğinde yıllar bizi takip ediyordu sanki. Ben onunla büyüyordum.

Elimi tutuşu, geçti, der gibiydi. Bitti, diyordu sanki bana. Bir daha tekrarı olmayacak, sadece bazen kendini hatırlatacak, sızlayacak, izini göreceksin ama bir daha kanamayacak.

Elini sıkıca tutarak mekâna doğru yürürken buna inandığımı fark ettim. Tüm yalanlarına, beni sürüklediği çıkmaz sokaklara rağmen ona ve bu kez ilerlediğimiz sokağın ucunda bizi bir duvarın beklemediğine inandım.

İçeri girdiğimiz an kafamızın üzerinde patlayan konfetilerin rengârenk kâğıtları saçlarıma yağdı. İş arkadaşlarımla yüzlerimde gerçekçi gülümsemeler görmeyi beklemiyordum. Osman bir şampanya patlattı ve Leyan ile Hür'ün barın öbür ucunda gülümseyerek bize baktıklarını gördüm. Sanki buraya yıllardır gelmiyormuşum gibi hissetsem de çok kısa süre önce burada çalışıyor, acıyla sınılandığım geceleri bu mekânda geçiriyordum.

Leyan tekerlekli sandalyesini sürerek bize doğru gelirken Hür de onu takip etti. "Gelemedim eve," derken sesi mahcuptu. "Ama kalbim seninleydi, biliyorsun. Gelemediğim her yerde kalbim daima seninle."

Gözlerim yanmaya başladı. Leyan'a sarılmak için eğildiğim an beni kocaman açtığı kollarının arasına aldı. Sanki ilk kez sarılıyormuşuz gibi büyük bir heyecan hissettim. Yüzümü saçlarına bastırarak, "Leyan," diye fısıldadım ve bir sırrı ona veriyor gibi kulağına o kelimeleri bıraktım. "Ben çok mutluyum."

Kollarını bana sıkıca sararken, "Mutluluğu hak ettin, can içim. Bu mutluluğu hak ettin," diye fısıldadı.

Korhan, "Leyan," dedi gülümseyerek. "Seni görmek çok güzel."

"Senin için ayrışını söylemeyeceğim enişte. En azından düğüne kadar öyle," diye dalga geçti Leyan. Korhan buna sadece gülümsedi. "Artık kız kardeşimi üzmemek yok, kafanı ceviz kıracağının içine sokup patlatırım." Korhan bu kez içtenlikle güldü ve Leyan da sırıtarak bana baktı. Ellerimi tutup havaya kaldırarak üzerimdeki elbiseye bakarken büyülenmiş gibi görünüyordu. "Çok güzel olmuşsun, can içim!"

"Sen de," dedim turuncu boyundan bağlamalı elbisesine bakarak. "O kadar güzel olmuşsun ki."

Hür'ün göz ucuyla ona baktığını fark ettiğim an gözlerim Hür'e çevrildi. Gözlerimi kısarak ona baktığımda bakışlarımı fark etmiş olacak ki gözlerini Leyan'dan çekerek bana çevirdi. Ona yönelttiğim soru işaretlerini görmüş gibi gözlerini kısıp başını aşağı yukarı salladı. Aldığım cevap beni içtenlikle gülümsettğinde Hür de tıpkı benim gibi gülümsüyordu. Leyan neden gülümsediğimizi anlayamamıştı belki ama Korhan'ın anladığına adım gibi emindim.

Hür, Leyan'dan hoşlanıyordu. Didişip durduğu o kız, onun gözlerini üzerinden çekemediği değerli bir parçaya dönüşmüştü.

Anılarımda bir yerde Leyan'ın bana, "Kimse birlikte koşamaya çağı birini sevmek istemez. Ben beni sevecek insanı yavaşlatırım," dedi ve onun ne kadar yanıldığını Hür'ün onu izleyen gözlerinde

gördüm. O gözler, birlikte koşmak değil, birlikte öylece durmak istiyor gibi bakıyordu.

Leyan, bunu çok geç kalmadan görmeliydi. İkisi el ele öylece durup, yanlarından koşarak uzaklaşan zamanı izlemelilerdi. Leyan o çok sevdiği dansı, yanlarından koşup giden zamanın içinde usulca Hür ile etmeliydi.

Vedat, "Dostum, müziğimiz eksik sanki ha?" diye sorduktan hemen sonra geceleri sahnesini ışıldattığı platforma ilerledi. Eline gitarını aldığı anda arkadaşlarını yeniden etrafımızı sarmıştı. Herkes bizi tebrik ediyor, kimse yaşananlarla ilgili hiçbir şey sormuyordu. Oysa bu adamla birleşmemek üzere koptuğumuz ânu da görmüşlerdi, çok değil birkaç gün önce bir yangının içinden birlikte çıktığımızı da öğrenmişlerdi. Her detayı yok sayıp sadece bizi tebrik ettiler ve bizim mutluluğumuzu kendi mutlulukları gibi benimsediler.

Hür, Korhan'a elini uzattığında Korhan'ın bakışları hırçındı ama yine de ona uzanan eli geri çevirmeden sıktı. Hür, "Hayırlı olsun," dedi donuk bir sesle, bakışları da sesine eşlik eden soğuk bir rüzgâr gibiydi.

"Sağ ol," dedi sadece Korhan.

Gürkan, Vedat'ın çalıp söylemeye başladığı şarkıyı duyduğu an, eline ne ara aldığını bilmediğim kadehi masalardan birine bırakarak Ziyne'e yaklaştı. Ziyne sarhoş olsa da ona yaklaşan Gürkan'ı fark ettiği an duraksamış, duruşunu düzeltmeye çalışmıştı. Gürkan ona fikrini sormadan, ondan izin almadan elini kavradı ve birleşen elleri barın ışıkları altında bir yıldız gibi dans pistine doğru kaymaya başladı.

Gürkan hiçbir şey söylemeden Ziyne'e doğru döndüğünde hâlâ el eleydiler, diğer elini Ziyne'in ince beline yerleştirdi ve kızı kendisine çekip yüzünü kulağının arkasına yaklaştırarak bir şeyler fısıldadı. Her ne fısıldadıysa Ziyne'in bedeninin kaskatı kesildiğini gördüm, o birkaç saniyelik duraksamanın ardından Ziyne elini Gürkan'ın omzuna yerleştirdi ve Gürkan, Ziyne'in saçlarının arasından bana kısa bir bakış attı. Sarhoşluğun etkisinde olmadığını, etkisi altında olduğu şeyin Ziyne olduğunu o

küçük bakıştan anladım. Oldukları yerde küçük küçük sallanarak dans ederlerken Gürkan yüzünü kızın kulağının arkasından, saçlarının arasından çekmedi ve dans boyunca yumduğu gözlerini tek bir an olsun açmadı.

Sanki onu hissetmeye, suya ve havaya ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı vardı.

“Vay be,” dedi Akşın ciddiyetle. “Sanki bir kitabın son sayfalarına doğru ilerliyoruz, birkaç satırımız kaldı da hepimiz mutlu sonuna bir adım daha yaklaştı.” O bunu söyleyene dek hemen yanı başımda olduğunun farkında bile değildim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde elindeki kadehi dudaklarına götürdüğünü, bu esnada Ziyet ve Gürkan’a baktığını gördüm. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra, “Ne garip değil mi, İs?” diye sordu yine aynı ciddiyetle. “Tek bir kelime hepimizin sonunu değiştirebilir miş gibi hissediyorum bazen.”

“İyileşiyor muyuz dersin?” diye sordum sessizce.

Akşın gülümseyerek önce yere sonra da omzunun üstünden bana baktı ve “Sence de artık iyileşmek hakkın değil mi?” diye sordu.

“Hakkım, değil mi?”

“En çok senin hakkın,” diye fısıldadı ve genişçe gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” derken gözlerimi ondan uzaklaştırıp Ziyet ve Gürkan’a çevirdim.

“Ne için?”

“Belki her şeyi biliyordun, belki bildiğin hâlde sustun ama tüm kötü anlarımda yanımda oldun. Korhan’ın hayatındaki İs’i sevmek, Korhan’ın İs’i sevmesi zor olduğu kadar zor olmalı. Çünkü Korhan en yakının ve ona acı veren geçmişin tohumuyum ben.” Gözlerimi Akşın’a çevirdiğimde pürdikkat bana baktığını gördüm. “Buna rağmen Akşın, abim gibi hissettirdiğin, elini omzuma koyup bana ışık olduğun o kadar fazla an oldu ki. İs’i sevmek zor. Sen İs’i kim olduğunu bildiğin hâlde sevebildin.”

“Kalbin çok büyük senin ha,” dedi Akşın çenesini öne uzatarak. “Harbi diyorum. Sen çok merhametli bir kızsın. Ben başta seni bencil sanıyordum da sen bencil olabilecek son insansın.

Sana zarar veren insanların haklı olduğu noktaları ararken o noktaları bulabilmek için kendini parçalayacak kadar merhametlisin sen. İyi ki senin gibi birini tanımışım."

İçimde yükselen duyguları daha fazla frenleyemedim. Akşın'a doğru dönüp kollarımı boynuna sardım ve o da kollarını belime sarıp sarılışıma içtenlikle karşılık verdi.

"Hamilelik hormonları," dedim burnumu çekerek ona daha sıkı sarılırken.

"Aman be dur sen gene, bebecim daha içinde fasüle kadar. Fasüle kadar şeyin ne etkisi olsun şimdi sana?"

"Fasüle ne be?"

"Fasulye," dedi. "Aman gene canım nasıl kuru fasüle çekti bilir misin şimdi?" Bana daha sıkı sarıldı. "Geçti," diye fısıldadı birdenbire. "Artık geçti." Burnumu omzuna dayadığımda, "Silme sümüklerini be ya, o kadar da değil, oldu olacak sümükür bir de orayı," diye dalga geçti.

Korhan beni belimden yakalayıp çekerken, "Bu kadar sevgi yeter, şimdi benimle ilgilen," dedi küçük bir çocuk gibi.

"Ha geldi şımarık kocan," dedi Akşın. "İki sevildiğimi gördü, yırttı yakalarını, mafetti kendini. At oğlum kendini yerlere, baygınlık geçir bir de istersen."

"Sus lan," dedi Korhan ama ben Akşın'ın Korhan için kocan demesine takılı kaldığımdan birden donuklaşmıştım. Farkındalık aniden kara bir gece gibi üzerime çökünce ürpererek Korhan'a döndüm.

"Gaci yine cinlendi," diye fısıldadı Akşın.

Korhan bakışlarımdaki tuhaflığı fark etmiş olacak ki, "Ne oldu yavrum?" diye sordu tedirginlikle.

"Biz seninle sahiden evleniyoruz galiba," dediğim anda Korhan birkaç saniye tepkisiz kaldı, daha sonra kurduğum cümle onu çok eğlendirmiş olacak ki başını geriye doğru atarak kahkaha attı. Kahkahasını şaşkınlıkla izlerken kollarımı boynuna sarmış, bu durumun gerçekliği karşısında yaşadığım şoku sındırmeye çalışıyordum.

“Kocam olacakmışsın diyorum sen gülüyorsun,” dedim bu kez. Korhan yüzünde geniş bir sırıtışla başını sallayarak bu söylediğimi onayladı.

“Kocan olacağımı üçüncü ağızdan öğrendin galiba az önce,” dedi alayla.

“Ben çok ciddiym şü an. Evleniyoruz farkındaysan.”

“Bunun farkına birkaç saat önce yüzüklerimiz takıldığında varman gerekmiyor muydu lan aşkım?”

Şakağıma bir kurşun girse, tüm zihnim devrilse ve anılar kan olup yere saçılrsa böyle büyük bir etki yaşar mıydım bilmiyordum. Söylediğı şey yüzümün ruh gibi beyazlamasına, kanımın damarımın içinde iğne olup beni dele dele ilerlemeye başlamasına neden oldu. Birden o hâle geldiğimi görmek onu panikletmiş gibi, “Yavrum,” dedi korkuyla. “İyi misin? Ağrın mı var? Miden falan mı bulanıyor?”

“Az önce bana aşkım dedin.”

Gözlerindeki ifade anında yumuşarken dudaklarındaki tebessüm göğsüme bir güneş gibi doğdu.

“Değil misin?” diye sordu.

“Öyle miyim?”

“Salak seni,” dedi yüzüme eğilerek. “Öylesin lan aşkım.”

Yanaklarıma kan birdenbire, beklemediğim bir anda hücum etti. Ondan duymayı beklediğim belki de son şey buydu. Gözlerine her nasıl bakıyorsam yüzüme eğilip, parmağını çene kemiğimden elmacığıma, oradan da şakağıma ve alnıma dek sürükleyerek beni dokunuşuyla ürpertti.

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Gittiğini bal gibi de biliyorsun,” diye fısıldadım.

“Evet, biliyorum. Sadece duymak istedim.” Gözlerini kıstı. “Tenin anında alev alev yanmaya da başladı, Kedi.” Parmağını yanağıma indirip elinin tersiyle yüzümü kapladı, eklem kemikleri tenimin üzerinde kayarken gözlerimizi birbirimizden ayırmadık.

“Önümde girdikleri âllere edalara bak. Ayır iğrenemiyorum da. Çocuğumun mürüvvetini görmüş gibi bir sevinçle doldu iç-

çezim,” dedi Akşın. “Neyse, gideyim müstakbel eş adayım, sevgili nişanlım Ankağa kuşumu dansa davet edeyim. Biz sizden daha önce nişanlandık, sakın bunu unutmayın.”

Akşın gülerek bizden uzaklaştı. Kollarımı Korhan’ın boynuna daha sıkı sararak gözlerinin içine uzun uzun baktım. “Ne bakıyorsun ciğerci kedisi gibi?” diye sordu. “Kasabın önünde nöbet tutan sarmanlara benziyorsun aynı...”

“Kasap sen mi oluyorsun bu durumda?”

“Kasap kedisi olacaksan evet, kasap ben oluyorum.”

Rafet yanımızdan geçerken, “Hayırlı olsun, Nur,” dedi gülererek. Korhan ona yandan bir bakış attı.

“Teşekkür ederim.”

Çocuk bizden uzaklaştığı anda, “Neden sana Nur diyor?” diye sordu Korhan.

“Çalışırken genelde bana Nur diyorlardı. Kısaltma işte.”

“Demesin,” diye homurdandı Korhan ama gözlerini devirerek göğsüne başımı yasladığım anda konuyu kapattı. Bir süre birbirimize sarıldık. Arkadaşlarımız eğlenirken biz sadece birbirimize sığındık. Alkol alamadığım için çok eğlenebiliyor sayılmazdım ama kesinlikle aralarındaki en mutlu insan bendim.

Vedat bizim için müzik yapmaya devam etti. Boş mekânda kimisi alkol aldı, kimisi ortada öylece dans etti. Bir ara Hür ve Leyan’ın da ortada dans ettiklerini gördüm. Leyan, onu hiçbir şeyin engellemeyeceğini sandalyesinin üzerinde bir kuğu gibi hareket ederken yeniden kanıtlamıştı. İlerleyen saatlerde mekânın kapısının birdenbire açılması, gerginliğin birden yerden tavana dek vurmasına neden oldu.

Çünkü kapıda beliren kişi Hun Salman’dı ve bu kişi Korhan’ın görmek isteyeceği son kişilerden biriydi. Yanında kız kardeşi Güz Salman da vardı. Hun içeri adımını attığı anda oluşan o gerginlik, adımları bize doğru düşmeye başladığında da devam etti. Korhan koruyucu bir tavırla elimi tutup, dik bir çene ile avını izleyen bir avcı gibi Hun’u izliyordu.

Hun durgun bir gülümseyişle, “Sizin adınıza çok sevindim,” dediğinde o sessiz gerginlik sürmeye devam etti. Ben verecek

bir cevap bulamadım, Korhan ise kasıtlı bir şekilde susup sadece Hun'un gözlerinin içine baktı. Bakışlarındaki düşmanlığı görmek çok zor değildi. Hun elini uzatsa, Korhan o eli koparacakmış gibiydi.

"Buralardaydık ve sizi kutlamak istedik," dedi Güz bana genişçe gülümseyerek. Hun buna karşı hiçbir şey söylemedi. Bana karşı düşünceleri değişmiş miydi, hislerini çoktan içine gömmüş müydü bilmiyordum ama gözlerine baktığımda durgunluğu görüyordum. Yine de mutluluğum ona keyif veriyormuş gibi gülümsemekten vazgeçmedi.

Korhan, "Kutlamak istiyorsan yalnız gelebilirdin," dedi düşmanca bir tavırla. Bakışlarım anında Korhan'a çevrildi. Ona hem kızdım hem de hiç kızamadım. Buraya en başından beri gelmek istemediğini biliyordum, yine de onu buraya sürüklemiştim ve şimdi asla görmek istemediği kişiyle karşı karşıya duruyordu.

Sessizce, "Saçmalama," deyip Güz'e baktım. "Teşekkür ederim."

Güz, "Sanırım bu iyi bir fikir değildi," dedi mahcup bir gülümsemeyle. Hür ile Leyan da dansı bırakmışlar, hemen yanımızda duruyorlardı. Hür'ün gerginliğini hissettim. Abisi ve Korhan arasında doğacak bir marazın sonuçlarına hazırlanıyor gibi bir hâli vardı.

Korhan hiç çekinmeden, "Evet," dedi. "Bu iyi bir fikir değilmiş."

Bakışlarım yeniden Korhan'a yöneldi. "Kes şunu," dedim uyarıcı bir sesle.

"Sana buraya gelmek istemediğimi belli etmiştim," dedi Korhan gözlerini yüzüme dikerek. Sadece benim duyabileceğim bir tonda konuşsa da etrafımızdakiler gerildiğimizi fark etmiş olmalıydı. "Sonucun böyle olacağını biliyordum. Bunun yaşanacağı en başından belliydi."

"Ne yaşandı?" diye sordum sertçe.

"Buraya gelmek istedin, geldim ve şimdi bu herif karşımda. Bunu normal karşılamamı mı bekliyorsun?" Sorusuna afallayarak baktım. Bir yanım onu haklı buldu, bir yanımsa bu hareketinin çok kaba olduğu gerçeğini yüzüme vurup durdu.

Güz gerginliğin kokusunu solumuş olacak ki, "Sadece uğramıştık," dedi. "Sizi gördük, tebrik ettik ve şimdi gidiyoruz." Abisine döndü. "Hun, gidelim."

Hun'un bakışlarının Korhan'a saplı durduğunu fark ettim. Çağlar, Gürkan ve Ezrak anında Hun'un çevresini sardılar. Sanki her biri bir komut bekliyordu, hır çıkması için hazır durumdaydılar. Alkolün kanlarındaki yoğunluğu bu durumun daha da kızışabileceği sinyallerini veriyordu.

"Burası benim mekânım, istediğimde gelirim, istediğimde giderim," dedi birdenbire Hun, bu cümleyle beraber Korhan öne doğru meyletti ve korkuyla onun önüne geçip ellerimi göğsüne bastırarak onu durdurmayı denedim. Omzumun üzerinden Hun'a uyarı dolu bir bakış attıysam da Hun bana bakmadığı ya da görse de umursamadığı için bakışlarımı yok saydı.

"İstediginde gelirsin, istediğinde gidersin ama bizi buraya davet eden senin kardeşindi birader," dedi Gürkan tehlikeli bir sesle. "Şimdi gelip huzur bozmanın manasını çözemedim."

"Huzur mu bozuyorum?" Hun tek kaşını kaldırarak Gürkan'a doğru döndüğünde, Yağız elini Gürkan'ın göğsüne koyarak, "Abi, boş verin tatsızlık çıkmasın," dedi ama Gürkan, Yağız'ı duymazdan geldi.

"Evet birader, huzur bozuyorsun. Bizi davet eden senin kardeşindi."

"Aramızda bir husumet varmış gibi konuşuyorsunuz," dedi Hun kaşlarını alayla kaldırarak.

"Senin husumetini yatırır dümdüz edene kadar sikerim," diye hırladı Korhan hiç beklemediğim şekilde hiddetlenerek. Avucumun altındaki göğsünün öfkeyle şişip öne doğru çıktığını hissedince kafamı kaldırıp ona baktım. Öfkeden yüzünün rengi atmış, burun delikleri aldığı derin nefesin etkisiyle genişlemiş, çenesi kaskatı kesilmişti.

"Korhan," dedim uyarıyla, ardından yeniden Hun'a baktım ki Korhan enseme tutup dönmemi engelleyerek ona bakmamı sağladı ama o bana değil, Hun'a bakıyordu. Tutuşundan

Hun'a bakarsam ortamın daha da gerileceğini, asla durmayacağını anladım; beni sadece tutarak uyarıyordu.

Gece olurum, der gibi tutuyordu. Üzerine çökerim onun, der gibi tutuyordu. Fırtınası, kıyameti, sonu olurum, der gibi tutuyordu. Gözün sana degecek olursa, gözünü yuvasından çıkaracak kişi olurum, der gibi tutuyordu.

"Gidelim, Güz," dedi Hun birdenbire sırtını dönerek.

Korhan daha da ileri giderdi, bu olayı daha da büyüttü ama ne beni germek istiyordu ne de içimdeki huzursuzluk to-murcuklarını daha da büyütme istiyordu. Normal şartlarda Hun'un da karşılık vereceğinden emindim ama artık konuşmanın anlamsız olduğunu düşünüyor olsa gerek, tepki vermeden geri çekilmeyi seçti.

Hun ile Güz mekândan çıktıklarında ortamdaki tüm enerji çekildiği için sakince Akşın'a dönüp, Korhan'ı yok sayarak, "Biz de gidelim artık," dedim. "Yorgun hissediyorum."

Korhan, "İyi misin?" diye sordu ama onu duymazdan geldim.

Gerginliğimi, yaşadığım stresi ona yansıtmak istemiyordum, ona tepki vermeyen birine küfretmesi beni öfkeliendirmişti ama bir yanımda ona kıyamıyordu çünkü Hun bunun yaşanacağını bile bile buraya gelmiş, Korhan'ın fitilini ateşlemişti.

Korhan'dan ayrılarak mekânın diğer ucuna ilerlerken, "Siz eğlenmeye kaldığınız yerden devam edin isterseniz çocuklar," dedim. "Benim biraz bulantım var. Gidip uyumak istiyorum."

"Sen yoksan biz de yokuz," dedi Ayçelen ama ona gülümseyip, "Saçmalama," diye çıktım. "Siz kalın, biraz daha eğlenin. Hür, sen de kusura bakma," dedim gülümseyerek. Hür sadece başını sallayıp gülümsemekle yetindi. Leyan'a kısaca sarılıp, "Bu deli fişekler sana emanet," dedim. "Çok azıtmasınlar. Zaten hepsi sarhoş, daha fazla içip kendilerinden geçecek olurlarsa onları bir anne gibi köteğinden geçir." Leyan kıkırdarak başını salladı. Onun güzel yüzüne bakıp, yanağını okşadıktan sonra, "Korhan," dedim bakışlarımı köşede put gibi durmuş, gözünü ayırmadan beni izleyen koca adama çevirerek. Ona seslendiğim anda bedeni biraz daha dik konuma geçti. "Daha fazla içme."

“Niye içeyim? Eve gideceğim demedin mi? Gideriz.”

“Ben şoförden beni bırakmasını rica ederim,” diyerek mekânın kapısına yöneldim. Herkes kendi eğlencesine döndüğü için aramızda geçen bu küçük diyalogu sadece Leyan duymuştu. Mekânın kapısından çıkıp kollarımı bedenime sararak gece boyu minibüsü takip eden korumanın aracına doğru ilerlediğim sırada, biri mekânın kapısını hızla açarak arkamdan çıkıp geceye karıştı.

“Nurşan!” diye seslenince kalın sesi gecenin içinde büyük bir çınlamaya dönüştü. Kollarımı bedenime sıkıca sarıp adımlarımı yavaşlattım, ardından durdum ama eğer durmasaydım da o uzun bacaklarıyla beni yakalaması sadece iki adımına mâl olurdu.

Beni kollarımın kenarlarından yakalayıp nazikçe kendine çevirdiğinde ona karşı koymadım. Bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktıktan sonra içinde kaynayan o öfkeyi söndürmek istiyor gibi gözlerini yumdu. Kirpiklerinin gözlerinin altındaki çukurlara dağılışını izlerken ona kızgın kalamadığımı fark ettim. Geç bir saatte olduğumuz için soğuyan hava nefesime karışarak buhar şeklinde onun yüzüne dağılıyordu. Ben de gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve bunu yapmamla birlikte soğuk elini yüzümde hissettim.

Avucu yanağımın tamamını içine alarak kaplarken, “Nurşan,” dedi. “Sesimi sana yükseltmedim ki ben, ona yükselttim.”

“Bugün hır gür çıkarmana gerek yoktu, Korhan,” dedim gözlerimi açmadan. Gözlerimi açıp ona bakacak olursam fikirlerim köklerinden değişecekti, dilimin altında biriken uyarıların tamamı küle dönecekti ve sadece yüzüne bakıp her şeyi görmezden gelecektim. Böyle olsun istemedim. Dur noktası olmalıydı, haklı olsun ya da olmasın, bu kadar fevri olmamalıydı.

“Herif geldi,” dedi. “Ben mi suçluyum?”

Ses tonundaki suçlamayı hissettim. Hem beni hem de Hun’u suçluyordu. Üste çıkmasına izin vermeye niyetim olmadığından kollarından kurtulmaya çalıştım ama bir eliyle belimi kavrayıp, diğer eliyle yüzüme dokunmayı sürdürdü ve ondan kurtulamadım.

"Kıpırdanıp durma da beni dinle, Kedi. Ben mi haksızım bu durumda? Elini vicdanına koy da konuş."

"Beni bırakır mısın?"

"Neden gözünü açmadan konuşuyorsun benimle?"

"Ne alaka?"

"Asıl sana ne alaka? Gözünü açarsan haklı olduğumu görüp dayanamazsın çünkü, değil mi?"

Hırsla gözlerimi açınca lezâ yeşili gözleri gözlerimin önüne inci gibi dizildi. Nefesimi kavuran o gözlerde tutsak kalmamaya çalışarak, "Neden gözlerimi kapattım, biliyor musun?" diye sordum sertçe. "Çünkü yüzüne bakarsam haksız bile olsan seni haklı görürüm, çünkü yüzüne bakarsam diğer her şeyin canı cehenneme olur. Anladın mı?"

Herkesin üstünden fırtına gibi geçip zihinlerde çatı bırakmayan o lezâ yeşili gözler, üzerinden fırtına olup geçmişim, geriye onunla alakalı bir şey bırakmamışım, onu tamamen kendim kılmışım gibi uzun uzun baktı gözlerime.

Ben hiç tepki vermedim. Onunsa tüm tepkileri gözlerindeydi.

"Ölürüm ulan sana," dedi beklemediğim bir anda, pat diye. İçinde dur durak bilmeyen hislerin patlayışı gibiydi. Sanki artık içinde yeşeren hiçbir cümleyi benden saklayamıyor, tamamını benimle paylaşıyordu.

Gözlerinin içine bakarken afallama, fırtına olup üzerimden geçtiğini, bana ait olan her şeyi alıp götürdüğünü, geriye sadece ona dair şeyler bıraktığını hissetme sırası benimdi.

"Neden aniden öyle diyorsun aptal?" diye çemkirdim geri çekilmeye çalışıp, tekrar başarsız olarak. "Ölmek falan yok, bir daha öyle saçma sapan şeyler söyleyip asabımı iyice bozma benim."

"Avucum kadar boyunla asabın bozulursa ne yaparmışsın?"

"Hadi oradan," diye homurdandım. "Ciddiyim ben Korhan. Öfkelendiğinde dağ yıkmaya o kadar alışmışsın ki kendini durduramıyorsun. Dur noktan olmalı. Kendini kaybediyorsun. Mutlu bir günün içine sıçacaktın."

Bir anda ciddileşip, "Ben mi sıçacaktım?" diye sordu sertçe. Gözlerine yerleşen ifade reddediş doluydu. Haklılığını görmez-

den gelmek istemedim ama o da haksız olduğu noktaların farkına varmalıydı.

“Evet, gelmemesi gerekiyordu ama geldi. Senin şu durumda tepki göstermen gayet doğal olsa da bugünün anlam ve önemini göz önünde bulundurduğumda hiç doğru değildi. İş arkadaşlarımda önünde yapman hiç ama hiç doğru değildi. Tamam, seni buraya getiren benim, bu büyük oranda benim suçum ama yine de sakın olmayı öğrenmen gerekiyor.”

Korhan’ın hiddetlenen bakışları çok geçmeden sesine de yansımalarını verdi.

“Ben izledim ben!” diye bağırdı bir anda. “Acıdan geberirken, yerlerde sürüklenirken, gelen geçen tekme atıyormuş gibi hissederken o senin yanıdaydı. Günlerce izledim ben! Onu görünce nevrimin dönmesi normal değilmiş gibi konuşuyorsun karşımda! Karşıma geçmiş neredeyse onu savunacaksın lan bana!”

“Bağırma!” diye bağırdığımda kaşlarının ortasında derin bir çukur oluşana dek kaşlarını çatı. Söyledikleri beni can evimden vurmuş dahi olsa bu yaptığı şeyin doğru olmadığı gerçeğini değiştiremezdi. Onu paramparça ettiğimi, yaşadıklarının çok ağır şeyler olduğunu elbette biliyordum ama tüm bu eziyeti tek başına yaşamamıştı. İkimiz de acı çekmiştik.

“Bağırttırma o zaman beni,” dedi, sesi daha sakindi ama bakışlarına sinen öfkeyi gizleyemiyordu. Öfkesi bana değil, Hun’aydı, bunu biliyordum ama yine de sinirlerime hâkim olmayıp onu iterek ondan uzaklaştım.

“Karşıma geçmiş bir de bağıırıyorsun,” dedim sertçe.

“Ne yapacaktım? Susup haklısın mı diyecektim? Bir de gidip o amın feryadından özür dileyeyim istersen, Nurşan?”

“Küfretmeyi kes artık,” dedim yüzümü buruşturarak. “Ben gidiyorum.” Arkamı döndüğüm an kaosun büyüyeceğini biliyordum.

“Nereye gidiyorsun amına koyayım?” diye bağırarak arkamdan gelmeye başladı. “Özel günümüz diye konuşuyorsun, götü nü dönüp gidiyorsun sonra da!”

“Ya sıçtın zaten içine!” diye bağırarak ona döndüğüm anda birden durup yüzüme bakakaldı. “Ben o kadar mutluydum, huzurluydum. Tamam, yaptığı yanlışta ama yanlışla gidiyorsun. Ne diye ortamı geriyorsun? Görmezden gelsen siktir olup gidecek zaten!”

“İçine falan sıçmadım ben,” dedi sessizce.

“Diğer söylediklerime cevap bile veremiyorsun.”

“Verdiğim cevapları anlıyor musun da?”

Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. “Pardon?” diye sordum. “İnsan gibi konuşuyor musun da anlayacakmışım seni?”

“Nurşan,” dedi kısık bir sesle ama bakışları uyarı yüklüydü.

“Hadi be oradan,” diyerek sırtımı dönüp ileride durmuş bizi izleyen korumaya doğru yürümeye başladım. Adama, “İyi akşamlar,” dediğimde Korhan’ın orada durmuş beni izlediğini biliyordum. Yerinden kıpırdamıyordu. Adam mahcup bir şekilde başını sallayıp, “İyi akşamlar, Gelin Hanım,” dedi resmi bir şekilde.

Neredeyse gözlerimi devirecektim ama ifademi zar zor da olsa toparlayabildim. “Rica etsem beni eve bırakıp, sonra tekrar buraya arkadaşlarımla yanına dönebilir misiniz?” Adam ikilemede kalmış gibi hemen arkamdaki Korhan’a bakınca, “Onunla değil, benimle konuşuyorsunuz,” dedim ketum bir sesle.

Adam, “Affedersiniz,” diyerek bakışlarını bana çevirdi. Simsiyah takımının ve takımının karanlığı içinde kaybolan siyah kravatının içinde oldukça boğulmuş gibi görünüyordu. “Şey...”

“İzni ondan alıyorsunuz herhâlde,” dememle birlikte Korhan’ın birden beni belimden kavrayıp, “O izni benden, ben de izni senden alıyorum,” demesi bir oldu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan adam gülümseyerek başını salladı ve Korhan, “Reis, sen bana anahtarları ver,” dedi avucunu açarak. “Gelin Hanım’ı eve ben bırakacağım.”

Ağzımı açacaktım ki adam cebinden anahtarları çıkarıp Korhan’ın avucuna bırakarak, “Arkanızdan gelmeme gerek yok mu?” diye sordu.

“Yok,” dedi Korhan. “Ev yakın zaten. Sen burada arkadaşlarımıza göz kulak olursun.”

“Nasıl uygun görüyorsanız beyim,” dedi adam.

Korhan beni belimden kavrayıp ayaklarımı yerden keserek havaya kaldırıncı homurdanarak omzuna sertçe vurdu ama tek kelime edecek dermanım kalmamıştı. Midem bulanıyordu, topuklarım da acımaya başlamıştı. Beni ön yolcu koltuğuna bindirip aracın içine eğildi, önce emniyet kemerimi bağladı, arkasından ayağımdaki topukluları çıkarıp tek parmağını kıskaç gibi kullanarak topukluları eline aldı ve doğruldu. Elinde ayakkabılarımıyla kapıyı kapatıp aracın önünden şoför koltuğuna dolandı. Arabaya binip ayakkabıları arka koltuğa bıraktıktan sonra motoru çalıştırdı. Koruma kenara çekilerek bize yol verdi.

“Zorba,” dedim burnumdan soluyarak ön camdan dışarıyı izlerken.

“Muşmula suratlı,” diye karşılık verdi direksiyonu çevirirken.

Sessizce yolu izlemeye başladım. Karanlık aracın içini yol kenarına peşi sıra yerleştirilmiş sokak lambalarının sarı ışıkları anlık olarak aydınlatıyordu ve anlık olarak yeniden karanlığa boyanıyorduk.

Bir süre sustuktan sonra, “Nişanlıyken ilk kavgamızı da etmiş olduk,” dedi birdenbire.

Söylediği şey dumura uğramama neden olduğundan tek kelime edemedim.

“Susma öyle,” dedi. “Hıyarlık edip üzdüm seni gecenin bu saatinde, biliyorum. Çenemi kapatıp her dediğine tamam demek çok zor sanki. Açtım sikko ağzımı, dırdır konuştum. Ne dersen ona tamam desem zaten sakınleşeceksin, bir de üzerine seni daha da geriyorum.” Bir şeylerin farkına varmak canını sıkmış gibi derin, içli bir nefes aldı. “Özür dilerim lan aşkım.”

“Lan aşkım deyip durma,” diye homurdandım. “Keko.”

“Ben sana elit bir adam vadetmedim, kapına geldiğimde nasılsam şu anda da öyleyim, Kedi...”

“Hun’un yaptığı da mallıktı,” dedim kabullenerek.

“Adını anma şunun bak yine havlamaya başlayacağım şimdi ya...”

“Ama senin verdiği karşılık da andavallığın daniskasıydı, kusura bakma.”

“Teşekkür ederim, bu gece senin tarafından benim tarafıma kaç füze daha gelecek?”

“Peşime takılan sendin. Füze atmayayım istiyorsan arkamdan gelmeyecektin.”

“Nişanlımın arkasından geliyorum farkındaysan. Hatta karımın arkasından geliyorum. Başka kimin arkasından gidecekmişim?”

“İstersen birinin arkasından git bir de,” dedim ters bir sesle.

Karanlık aracın içinde kısık sesle süren sürtüşmemiz, “Senden başka gidecek yerim varsa o yeri ateşe verir sana gelirim, bu da böyle bilinsin lan,” demesiyle birdenbire sona erdi.

Bazen kendi kelimeleri kendisini de yakıyordu, biliyordum. Güzel bir şey söylerken o güzel şeyin altındaki bambaşka anlamlar onun da benim de kalbimi eziyordu.

Bir müddet sustu. Sessizliği en başından beri beni hem kurtarıyor hem de karanlığa itiyor gibi hissediyordum. Sanki o sessizlik bedenimi saran ve beni içine hapseden bir karanlıktı ama aynı zamanda beni örterek kötü olan her şeyden de gizliyordu, aynı zamanda o sessizlik şiddetli bir ışıktı ve beni kör edip, çırılçıplak, savunmasız bırakıyordu.

Araç, karanlık gecenin içinde ilerlerken, “Törpülemem gereken yanlarım olduğunu biliyorum,” dedi. “Deniyorum. Daha iyi bir adam olabilmek için uğraşıyorum.”

“Sen zaten iyi bir adamsın. Kötü bir adam değilsin. Sadece evet, törpülemen gereken yanların var,” dedim açıkça. “Sadece senin değil, benim de törpülemem gereken yanlarım var. Birlikte halledebiliriz.”

“O zaman bana birlikte halledelim de. Bana sırtını dönüp gitme, bana ağır olmadığını düşündüğün ama senden duyduğum için bana ağır gelen sözler etme. Senin için belki küçük şeyler bunlar ama bir dönem bunlar beni öldürecekti, Nurşan,” dedi

açıkça. Bu kadar dürüst olmasını beklemediğimden ve söyledikleri belli ölçüde beni sarstığından omzumun üzerinden ona saklaması güç bir üzüntüyle baktım. Gözlerimizi birleştirdi, eli hâlâ direksiyonda olsa da şimdi bana bakıyordu. "Öyle bakma, ben bunu seni üzme için söylemiyorum. Bil diye söylüyorum. Çok içimde yaşadım, kendimden bile sakladım. Artık saklamak istemiyorum."

"Birlikte halledebilmemiz için yakıp yıkmadan önce durup beni dinlersin o zaman," diye mırıldandım, konuyu değiştirmesek hissettiğim hüznün çoğalıp boğazıma parmaklarını bastıracmış, beni boğmaya başlayacakmış gibi hissediyordum.

"Sen bana sırtını dönüp bana çıkmazda hissettirmezsen, paniğe kapılmama neden olmazsan senin dediğin gibi olur," diye kabullendi.

Bu hâli beni şaşırtsa da yorum yapmadım. İlk zamanlar ne kadar da ketumdu, ne hissettiğini asla anlayamaz, düşüncelerine bir türlü sızamazdım. Şimdi ise o düşünceleri benim önüme bırakan o oluyordu. Belki de onu göremediğimi düşündüğü için her şeyi benim önüme bırakması gerektiğinin farkına varmıştı ya da tıpkı söylediği gibi, saklamaktan yorulmuş, saklamaktan vazgeçmişti.

Gözlerini yola çevirdi ama gördüğünün yol değil, yüzüme duygularımı çizen bakışlarım olduğunu biliyordum. Bana bakmadığı anlarda bile ona son anda nasıl baktıysam, o bakışı düşünüyor olmalıydı.

Arif ile ilgili her şey bu gece de hasıraltıydı, bu gece de yaşananların üzerine fener tutmamıştık, yaşananlar derin bir karanlığın içine gizlenmişti ama o da ben de her birinin orada olduğunu, o karanlığın içinden sinsice bizi izlediklerini biliyorduk. Bu gerçekten ne kadar kaçacaktık, sonuca varabilmek için ilerlediğimiz o yol bizi hangi noktaya sürükleyecekti, ne kadar etrafımızı saran korumalarla gezecektik ve ne zaman Arif'in varlığı üzerimize bir gölge gibi çökecekti bilmiyordum. Bu gece de bunu düşünmek istemiyordum. Yine de bir yanımda, Korhan'ın da

kafasında buna benzer şeylerin dolaştığını, sadece düşünmekten kaçtığını söylüyordu.

Araç evin önünde yavaşlayıp durdu, karanlıkta bir süre sessizce oturduk. Arka koltuktaki ayakkabılarımı almak için döndüğüm anda beni durdurdu. Ayakkabılarımı alıp arabadan indi, benim kapımı açtı, emniyet kemerimi çözdü ve parmak uçlarında tuttuğu ayakkabılarımı elime verip beni kucaklayarak arabadan çıkardı.

Kollarımı boynuna sarıp, "Ağır değil miyim deli?" diye sordum.

"Tam güllesin," diye dalga geçti. "Ama bana tüyden hafif geliyorsun, bu da böyle bilinsin..."

"Gülleymiş. Taşıyamıyorsan indir," diye homurdandım, biraz daha abartıp ayakkabının topuğuyla kafasına vurmak istesem de kıyamadım.

"Taşıyamıyor gibi mi görünüyorum, Çirkin?" diye sordu otomatik kapıya ilerlerken. "Şifreyi söyle."

"Niye söyleyecekmişim? Güvenlik gereği söyleyemem," diye homurdandığımda gözlerini yüzüme indirip tek kaşını kaldırarak baktı.

"Kocandan da saklamazsın."

"Daha kocam falan değilsin."

"Doğru, şu an nişanlıyım," dedi beni utandırmak istiyormuş gibi.

Ona kötü kötü bakıp yavaşça ekrana uzandım, şifreyi tuşladığım sırada, "Hasbinallah, cidden söylemiyor da amına koyayım," diye homurdandı. Binanın önündeki koçları hatırladım, karanlıkta hayvanları göremesem de Korhan'ın omzuna sokulup etrafı taramaya devam ettim. "Neye bakıyorsun sen öyle?" diye sorarken otomatik kilidi açılan bina kapısını iterek beni içeri soktu.

"Koçlara." Tekrar Korhan'a baktığımda binanın otomatik ışığı açıldığı için gözlerinin rengi ortaya çıkmıştı. "Deden neden koç gönderdi ki? Ne yapacağız biz bu hayvanlara? Kestirmem ben, haberin olsun."

“Âdet yerini bulsun diye yapmış,” dedi Korhan, kollarında benimle asansöre yöneldi. “Sen kesmesen bir başkası alıp yine kesecek.”

“Ben kestirmem,” diye söylendim. “Hem neden koç getirdiler, ben hiç böyle bir âdet duymamıştım. Yemekli düğünlerde oluyormuş ama kız istemeye getirildiğini ilk defa gördüm.”

Asansörün kapıları kapanırken hâlâ kucağındaydım, beni indirmeye niyeti yoktu, benim de kucağından inelim yoktu. “Eskiler hayırlara vesile olmasını umdukları için yapıyorlarmış herhâlde,” dedi. “Dedem biraz gösteriş meraklısıdır.”

“Onu anladım,” dedim elimdeki ayakkabıları sallayıp parmağımdaki elmas yüzüğü göstererek. Korhan gülerek parmağımdaki yüzüğe, sonra da gözlerimin içine baktı.

“Beğenmediysen takmak zorunda değilsin. Bu set aile yadigarıymış sanırım. Antika gibi bir şey yani.”

“Beğendim beğenmesine ama çok mahcup oldum,” dedim. “Daha bir sürü takı, altın da getirmiş. Kızlar alınanları odama çıkarırlarken görmüşler, ben bakmamıştım.”

“Alışsan iyi olur, Alacahanların gelini oluyorsun,” diye alay etti.

“Seni tanıdığımda bu kadar çok imkânın olduğunu bilmiyordum. O yüzden hem garipsiyorum hem de ne yalan söyleyeyim, bunlar benlik şeyler değil.”

“Bunlar benim imkânım değil, dedemin imkânları. Şu âna kadar başka birinin imkânıyla yaşamadım hiç. Her şeyin üstesinden kendim geldim. Ama bu kadar yaşanandan sonra heves etmiş, torunu olacağını da öğrenince iyice heyecanlandı. Hevesini kırmak istemedim. Sen bunları sevmediysen bir hâl çaresine bakınız.”

Asansörden çoktan çıkmıştık ama asansörün önünde durmuş, onun kucağında olduğum bir sohbeta tutulmuştuk. Beni indirmesini istediğimde yavaşça kucağından indirdi. Parmak uçlarımda durup, ayakkabıları tek tek ayağıma giydim, topukluların iplerini bağlamak için eğilecektim ki avucunu karnıma bastırarak beni durdurdu ve önümde tek dizinin üstüne çöktü.

Kafasını kaldırıp bana alttan bir bakış attığında, o bakışın tüm dünyaya bedel olduğunu düşündüm.

Dudaklarını dizime bastırıp, "Sen eğilme," dedi. "Ben senin ayağının altında paspas da olurum."

Cümlesi kalbimi gümbür gümbür çarptırsa da heyecanımı gizlemek için tek kaşımı kaldırıp ona alayla baktım. Dudaklarında içimi sıcacık yapan bir tebessüm, gözlerinde muzip bir ifadeyle gözlerini benden çekmeden ayakkabılarımı bağladı. Doğrulup kalkmadan önce elinin tersiyle ayak bileğimden dizime kadar okşayınca karnımın kasılmasına engel olamadım.

"Dokunduğumda içinin gittiğini görmek güzel."

"Hadi artık git," dedim, sonra huzursuzca, "Keşke o adam da gelseydi," diye mırıldandım. "Yalnız olmazdın."

"Bu kadar tedirgin olmana gerek yok," dedi beni yatıştırmak istiyor gibi.

Bu söylediğine bir yanıt veremedim çünkü tamam desem yalan atmış olacaktım, tedirginliğimle ilgili konuşsam onun canını sıkacaktım. İkimizi de daha derin bir kuyunun içine itmedim, bunu bize yapmadım. Beklemediğine emin olduğu bir anda kollarımı boynuna sarıp ona sarıldığımda kalbinin atışlarını sağ göğsümde tüm baskısıyla hissettim. Beni belimden kavrayarak bizi neredeyse aynı hizaya getirmişti.

Dudaklarımı yanağına bastırıp, "İstersen bu gece birlikte uyalım," dedim. Tedirgindim, gitsin istemiyordum, yalnız başına olursa başına bir şey gelir diye çok korkuyordum. "Burada kal."

"Ahlâksız bir teklif mi bu?" Ayrıldığımızda elini kaldırdı ve parmağındaki yüzüğü gösterip, "Hanımefendi ben nişanlıyım, nişanlım da çok cazgır bir sokak kedisidir, sizi paramparça eder," diye alay etti.

Havada duran eline avucumu yasladım, parmaklarımız birbirine bir makinenin dişlileri gibi geçti. Gözlerinin içine baktığım sırada gözlerinde derinleşen o ifade öyle güzeldi ki, sonsuza dek bu anda kalmak istedim.

"O cazgır kedi seninle uyumak istiyormuş, kalacak mısın?"

Gözlerini kısıp, "İstediğin her şeyi yaptırabilecek gücünün olduğunu bilmek haz veriyor mu sana?" diye sordu. "Sensiz uyuyamadığımı bilmiyorsun sanki. Benden istediğini sandığın şey, aslında bana cenneti bahşetmen."

Gözlerinin içine çok uzun baktım, o kadar uzun baktım ki kelimeler olmadan da anlaşılabileceğimizi artık çok iyi biliyordum. Ruhlarımız köklerinden birbirine dolanan iki yaşlı ağaç gibiydi, sanki var olmadığımız zamanlarda bile birbirimizindik.

"Kapıdan girersem dedene ayıp olur," dediğinde başımı salladım. "Camından tırmanayım ahlâksız, serseri ve tıpkı bir ırz düşmanı gibi..."

Gülerek, "Sanki böyle deyince de biraz dedeme ayıp olmuş gibi geldi ya," dedim.

"Yüzüne ayıp etmek başka, ruhu duymazken ayıp şeyler yapmak başka şimdi lan aşkım," dediğinde yanaklarım yeniden ısındı.

"Lan aşkım deme huyu edindin bir de başıma ya..."

"Çünkü içimde sana doğru koşan, dur nedir bilmeyen bir Mecnun falan var, Ferhat var, Kerem var, Yusuf var. Romantizmin de kralını yaptığımıza göre hadi gir eve, aç camını, al beni odana ya..."

Burnunu iki parmağımın arasına sıkıştırdım donup kaldı. "Yerim seni he," dedim burnunu sıkmaya devam ederken.

Burnu tıkalı olduğundan komik çıkan bir sesle, "Lütfen ye," dedi.

Burnunu sıkmayı bırakmadan topuklulara rağmen parmak uçlarımda yükselip aralanan dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bu kısa öpücük gözlerinin birdenbire kara alevler tarafından esir alınmasına neden oldu.

"Bu neydi şimdi?" diye sorarken bakışları karanlık bir kuyu gibi hissettiriyordu.

"Nişanlımı öptüm," dedim gözlerimi kısıp onu baştan aşağı süzerek. "Ben gideyim, sen de pencereme gel, hadi."

Arkamı dönüp kapıya yöneldiğim sırada belimi kavrayarak beni durdurup nazikçe kendine doğru çevirdi. Dudaklarımız

birleştğinde sırtımı koridorun duvarına yasladı. Bir eli yüzümü kavrarken diğer eli sırtıma kayd ve duvar ile sırtım arasına girerek duvarın soğukluğunu hissetmemi önledi. Biri bizi görebilirdi ama bunu umursamadı, ben de umursamadım. Yakalanmak umurumda değildi, umurumda olan onun dudaklarıydı, onun dokunuşuydu, onu hissetmekti. Beni rahatlatan tek şey onu hissetmekti. Onu hissetmediğim anlarda yaşamıyor gibiydim; sanki kalbim atmıyor, boğazımdan içeri nefes akıyor, kanım damarlarımda içinde bir buz kütlesi olup donuyordu.

Nefes nefese, birbirimize muhtaç bir şekilde öpüştüğümüz sırada ellerim ona dokunmanın muhtaçlığıyla saçlarına, yüzüne, tenine ilerledi. Parmaklarımı kulağının arkasına sürüp dövmenin varlığını hatırlayarak ağzına doğru gülümsedim.

“Eve girmem gerek,” dedim dudaklarına doğru konuşarak.

“Gir,” diye fısıldadı ve elimi yakalayıp kalbine götürdü. “Evine.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden nefes nefese bir hâlde sadece güldüm. Duvar ile onun arasında olduğum için yavaşça eğilip kolunun altından çıktığımda burnundan sert bir nefes vererek gülüp kolunun üstünden bana baktı.

“İyi geceler nişanlım,” diye alay ettim.

“Camını aç nişanlım,” dedi gözlerini kısarak.

Yedek anahtarı sakladığımız yerden çıkarıp kapıyı açtığım sırada orada durmuş, elleri cebinde beni izliyordu. Gülümseyerek içeri girip kapıyı kapatarak merdivenlere doğru ilerledim. Ev karanlıktı, salonda hediye paketleri vardı ve dedem salondaki büyük koltukta hafif horultular çıkararak uyuyordu. Anneannem, Ayçelen’in odasında olmalıydı, Ayçelen eve dönmeyecek, Ezrak’ın stüdyosuna gidecekti. Bir süredir yatağını anneanneme kendi isteğiyle veriyor, vaktini sevgilisinin yanında geçiriyordu.

Odaya girdiğim an camım tıklatıldı, irkilerek perdeyi çektiğimde onu karşımda buldum. Hızı beni şaşkına çevirmişti ve şaşkınlığının onu gülümsettiğini görmüştüm. Odaya peşine taktığı soğuk ile birlikte girdi.

Üzerindeki takım ceketinin düğmesini açıp ceketini çıkarırken bana yaklaştı. Çocuksu bir merakla onu izliyor olmamın gözlerine çizdiği huzuru izledim.

"Bu gece kaderimize bir düğüm daha atıldı," dediğinde gözlerinin içine bakıyordum. "Artık çözülmesi daha da zoruz seninle."

"Öyleyiz. Hep öyleydik."

"Çok yoruldu," dedi, ardından bakışları bir çukur gibi derinleşti. Avucunu karnıma koyarak, "Yoruldu," diye düzeltti.

"Yorulduk," dedim gülümseyerek. Artık onun varlığı aramızda duran, yıldızlardan daha parlak bir gerçektir. O, ikimizin karanlık gecesini aydınlığa boğan ay ışığıydı.

"O zaman sizi dinlendireyim," dedi. Beni yatağın kenarına oturtup yeniden önümde diz çökerek ayağımdaki ayakkabıları çıkardı. Doğrulup kalktı, kendi ayakkabılarını da çıkardı ve üzerimizdeki kıyafetlerden kurtulmadan yatağa girdik. Beni kendisine çekip sırtımı göğsüne yasladıktan sonra yorganı üzerimize çekti. Yüzümdeki makyajın ağırlığını bile umursamayacak kadar yorgundum, tenimiz birbirine yaslandığı anda yorgunluğum tatlı, uykulu bir hâle evrildi.

Ertesi sabah uyandığımda yanımda uyuyordu, onu uzun zaman sonra belki de ilk kez gitmemden korkmuyormuş gibi huzurla uyurken görmüştüm. Geçip giden zamanın içinde her zaman huzursuz göründüğünü hatırladım. Benimleyken uyuyordu, uykusunu alıyordu ama tamamen huzurlu olmuyordu çünkü kafasında bir yerde daima gideceğime dair bir korkuyla yaşıyordu. Şimdi ona baktığımda artık gitmeyeceğimi düşündüğünü görebiliyordum, uykusunda huzurluydu, beni köşeye sıkıştırıp gitmemden korkuyormuş gibi etrafımı kuşatmamıştı. Benimle sadece uyumuştı.

Onu uyandırmadan sessizce yataktan çıkıp duş almak için yanıma birkaç parça kıyafet alarak odadan ayrıldım. Alt kattaki seslerden anladığım kadarıyla herkes uyanmıştı, muhtemelen anneannem ve Anka birlikte kahvaltı hazırlıyorlardı. Duş alıp, beyaz bir sweatshirt, kahverengi bir taytla banyodan çıktığımda kurulamış olmama rağmen saçlarımdan yere su damlıyordu.

Odama girdiğimde yatağın üstünde doğrularak oturmuş öylece kapıya baktığını gördüm.

“Uyanmışsın.”

“Seni duvar kenarına sıkıştırmadım diye mi kalkıp gidiyorsun?” diye sorunca duraksadım. Burnundan soluyordu. “Uyanıldığında seni yanımda göremeyince sık gibi hissettim.”

“Duş almıştım.”

“Onu görebiliyorum.”

Tek kaşımı kaldırıp, “Ne o?” diye sordum. “Bensiz yapamıyor musun?”

“Yapamıyorum,” dedi gergin bir ses, gözlerimden ayrılmayan ateşten yakıcı gözlerle.

Gülerek yatağın üzerine çıkıp yanına uzandım. Elimini yanağıma koyup onu izlediğim sırada, “Gidip hazırlanmalıyım,” dedi. “Sanırım kapıdan çıkamam.”

“Çıkamaman daha doğru olur tabii,” diye mırıldandım. “Ne için hazırlanacaksın?”

“Nikâh tarihi almaya gideceğiz,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Yani senin de hazırlanmaya başlaman gerekiyor.”

Kelimeleri kafamın içinde kendiliğinden birkaç kez daha tekrarlandı. Belki de onun kelimelerini zihnime mühlayarak onlara ambargo uygulayan bendim. Gözlerinin içine nasıl baktıysam elini uzatıp bana dokunma ihtiyacı duydu.

“Buna hazırlıksız mı yakalandın, Çirkin Kedi?” diye sordu, sesindeki şefkat içimde ona karşı bitmek bilmeyen o sığınma dürtüsünün fitilini ateşledi ve ona sokuldum. Göğsüne sığındığım anda parmakları ıslak saçlarımın arasına daldı. “Saçlarını kurutmazsan hasta olursun, Gülle,” dedi gülerek. “Dilin tutuldu herhâlde, konuşamıyorsun...”

“Aniden böyle olmasını beklemiyordum,” diye saçmaladım, daha sonra konuştuğuma pişman oldum. Aptal gibi görünmek istemiyordum ama zaten şu an aptal gibi görünüyormuş olmalıydım.

Dudaklarını saçlarıma sürterek, “Geç bile kalındı,” dedi. “Şimdi gideyim. Birazdan odana damlarlar. Beni burada görmesinler. İki saate kalmaz gelip alırım seni.” Başımı salladım, uy-

sallığım onu güldürdü. "Hep böyle mazlumlaşman için her gün nikâh günü almaya mı gitsek seninle?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak, "Geç dalganı," diye homurdandım.

"Tamam, hadi ayılıp bayılmayı bırak da hazırlanmaya başla. Ben de gideyim." Doğrulup kalkınca huzursuz bir şekilde ben de yerimden doğrulup kalktım. Omzunun üstünden bana bakınca duygular gözlerinde birikti. "Öyle bakarsan gidemem, Güle," dedi içtenlikle. "Kedi gibi bakıyorsun, insanın gidesi kaçıyor anasını satayım. Dönüp koynuna giresim, kafamın içi durana kadar uyuyasım geliyor seninle."

"Gitme o zaman desem kalacak gibisin."

"Kalmam valla, seni karım yapmam için işlemleri başlatmam gerekiyor," diye alay etti.

Hissettiğim o yoğun duyguyla yorganı kafamın üzerine çektiğimde genizden yükselen kahkahası içimi güneşten daha sıcak bir gezegene çevirdi. Yorganı hafifçe indirip, sadece gözlerimi açarak ona baktığımda camın önünde durmuş bana bakıyor, gülümsüyordu.

"Gidiyorum lan aşkım," dedikten sonra camı açtı ve yüzündeki sırtış silinmeden aşağı inmeye başladı. Başka biri bunu yapsa yüreğim ağzıma gelirdi ama o tam bir sokak kedisi gibiydi, kolaylıkla bir yerlere tırmanıyor, bir yerlerden aşağı inebiliyordu. Bu duruma alışalı epey zaman olmuştu.

O gittikten kısa bir süre sonra odaya Yağış girmişti, Korhan'ın gece burada olduğunu ben söylemeden anlamış olacak ki yatağı toplamama yardım ederken bana yandan imalı bakışlar atmış, kendi kendine gülmüştü. Mide bulantılarım sıklaştığından kahvaltı yapamadım, yine de onun sağlığını düşündüğüm için ayaküstü kara zorla da olsa bir şeyler atıştırdım.

Mutfaktan çıktığımda yengem ve anneannem salona serdikleri hediyelere bakıyorlardı. Dedem ve dayım da sessizce köşelerine oturmuş onları izliyordu, dayımın bakışlarının yengemde yoğunlaştığının farkındaydım ama yengem gözlerini kaldırıp dayıma tek bir an olsun bakmıyordu. Gece anneannemle birlik-

te uyumuş olmalıydı, geçen zamandan sonra yeniden dayım ile aynı çatı altında olmak ona nasıl hissettirmişti merak ediyordum.

Anneannem, "Ne kadar çok altın var burada," dedi çekingen bir sesle. "Biz pek bir şey yapamadık. Kötü hissettim vallahi. Çok ani oldu."

Yengem, "Düşünceli adammış Diyar amca," dedi. "Her şeyin en iyisini yapmak için uğraşmış." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Sana kumaşlar getirmişler. Hepsi çok güzel, pahalı, iyi bir terzi bulup bir şeyler diktirmek lazım."

"İstemem ben," dedim yüzümü buruşturarak.

Yağış akşamdan kalma olduğu için elinde içinde limon dilimi yüzen bir bardak sodayla arkamdan mutfaktan çıkıp, "Aşiret paket böyle bir şey mi oluyor?" diye alay etti.

"Ben onu bulduğumda aşiret paket falan değildi," diye homurdandım.

"İş evlilik aşamasına gelince nasıl da gerçek yüzünü gösterdi ama sana," dedi Yağış şen bir kahkaha atıp, ardından kendi kahkahasından rahatsız olarak şakağını ovalarken. "Fıçının altına girip mi içtim anlamıyorum ki. Başım çatlıyor."

"Ee o zıkkımı o kadar içersen öyle olur," dedi anneannem, Yağış'a kötü kötü bakarak.

"Nuriş Sultan, bunu bekârlığa veda partisi gibi düşünebilirsin."

Dayım, "Bekârlığa veda eden sen olamayacaksın gibi duruyor valla, Yağış," diye dalga geçti.

"Giray abi çok teşekkür ederim, füzen güzelmiş, üzerimde test ettin ve başarısını hepimize kanıtlamış oldun," dedi Yağış keyifsizce.

"Nurşah'ım, sen de toparlandığına göre biz dayınla Antalya'ya dönelim, anneannen ve yengen seninle kalsın. Hatta ben onlara bir otel ayarlayayım, olmuyor böyle. Çocukların da düzenini bozduk," dedi dedem çekingen bir tavırla.

Yağız dirseğinin iç kısmına astığı deri ceketile merdivenleri inerken, "Ali dede, o nasıl laf?" diye sordu. "Hepimiz hâlimizden çok memnunuz. Hem bu süreçte ablamın en çok size ihtiyacı var."

Dedemi kararından döndürmek zordu, bunu biliyordum, insanlara yük olmayı sevmeyen bir yapısı vardı. Yaşadığım felaketen sonra hiçbir şeyi umursamamış, gözü sadece beni görmüştü ama şimdi burada olmanın insanların rahatını bozmak olduğunu düşünüyordu. Yağız ve Anka bir süre dedemi bu konuda ikna etmek için uğraşsa da dedem çekingen bir gülümsemeyle tam aksini söylemeyi sürdürdü. Dayım ve yengem arasında diyalog geçmedi, hatta konu boyunca birbirlerine kaçamak bakışlar atmak dışında başka hiçbir şey yapmadılar, ikisi de sessizdi.

Evden nikâh tarihi alacağımızı söyleyerek çıkarken utançtan kendimi boğmamak için kimsenin gözlerinin içine bakmamıştım. Sessiz sedasız binadan çıkarken Korhan'ın ve yanındaki korumanın beni beklediğini biliyordum. Korumanın varlığı normal şartlarda beni germeliydi ama yaşananlardan sonra ikimizin de güvenliği için bunun en doğru karar olduğunu düşünüyordum. Korhan araçtan inip kapımı açtı, sessizce arabaya binip montumun fermuarını indirerek ona baktım. Kapıyı kapatırken bana gülümsedi. Her nedense gergin görünüyordu, bunun sebebi tarih alacak olmamız mıydı başka bir şey miydi bilmiyordum. Belki o da bu koruma meselesinden benim gibi rahatsızdı ama aynı zamanda benim gibi buna mecbur da hissediyordu.

Kapımı kapatıp aracın arkasından dolanarak diğer taraftaki kapıyı açıp yanıma oturdu ve kapısını kapatarak, "Gidebiliriz," dedi. Şoför koltuğundaki adam başını sallayarak aracı sürmeye başladığında ikimiz de sessizdik.

Nişanlı olduğumuz ilk gün, diye düşündüm içimden. Sonra bu düşüncenin çocukça olduğunu fark edip utandığımı hissettim.

Elini elimin üstüne koyduğu anda bedenimdeki tüm düğümler çözüldü, hafiflediğimi hissettim. Sadece küçük bir dokunuş ile bunu yapabiliyor olması mucize gibiydi.

Nüfus cüzdanlarımızın fotokopisini çıkarıp sağlık raporu da aldıktan sonra birlikte vesikalık fotoğraflarımızı yeniledik. Evlenme beyannamesi almak için evlendirme dairesine müracaat etmeye gelene kadar her şey birazdan uyanıp derin nefesler almama neden olacak bir rüya gibi gelmişti. Dar bir koridorda yan

yana durduğumuz o küçük süre zarfında, gerginliğimin farkına varmış gibi, "Sana içecek bir şeyler alayım mı?" diye sormuştu ama bulantım olduğu için sadece başımı iki yana sallayarak bir kedi yavrusu gibi sessizce onun yanında dikilmeye devam etmiştim.

"Lavaboya kadar gideceğim," dediğimde, "Seninle geleyim mi?" diye sordu ama başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. Son birkaç adım kalmıştı, buradan bir tarih alarak çıkıp gidecektik.

Koridordan sola sapıp birkaç adım yürüdüğünde lavabolara ulaşabiliyordun. Bulantım önü alınamaz bir şekilde çoğaldığı için kendimi hızla çok da temiz diyemeyeceğim lavaboya attım. Kabinlerden birine girip öğürmeye başladığımda lavaboların önünde sohbet etmeye devam eden kadınlar bir anlığına sessizleştiler ama onları umursamadım. Bulantım geçene kadar bekleyip sifona bastığımda artık kendimi az önceye nazaran daha iyi hissediyordum ama tansiyonum düştüğünden olsa gerek ellerim titriyordu.

İçimdeki savaş dinmeliydi, artık daha huzurlu hissetmeliydim, korkum devam etse de mutluluk çok daha fazla noktayı sarmış olmalıydı ama neden hâlâ içimde kanın hiç durmadan aktığı o savaş devam ediyordu? Arif'in sessizliği mi besliyordu bu kaosu? En mutlu ânımda bile Korhan'ın bakışlarını hatırlıyordum, alevlerin üzerimize ilerleyişini, onu en büyük korkusuyla baş başa bıraktıkları o ânı... Yüzüme arka arkaya su çarparken yüzük hafifçe yüzümü çizdiğinde gözüm parmağımdaki yüzüklere kaydı. Elmas yüzüğü takmamıştım, sadece Korhan'ın teklif ânında taktığı ve alevlere şahitlik eden o yüzük ile nişan alyanslarımız vardı. Onu koruyabilmek istiyordum.

Makineden çıkan kâğıt havluyla ellerimi kurulayıp lavabodan çıkarken kendimi toparlamaya çalıştım. Diyar amcanın bu konunun peşini bırakmayacağını içimden sürekli tekrar ettim, Korhan'a kimsenin zarar veremeyeceğini, kimsenin yeniden aramıza giremeyeceğini tekrarlardım durdum.

İçine girip uzun süredir el ele koştığımız o karanlığın sonunu göreceğimizi, şafağın bizim için sökeceğini, güneşin usul usul şafağın içinde ilerleyerek ışığını hayatımıza dahil edeceğini düşündüm.

Bu düşünce, koridorun öteki ucunda, elleri kabanının ceplerinde duran o kadını görene dek kafamın içindeki kaosun sessizliğe gömülmesini sağlamıştı ama o kadını gördüğümde kaos her zaman olduğundan daha gürültülüydü, karanlık her zaman olduğundan daha koyuydu, hissettiklerim göğsümü enkaza çevirecek kadar güçlü bir deprem gibiydi.

Şenay oradaydı. Koridorun öteki ucunda hareketsiz, beni göreceği ânın gelmesini bekliyormuş gibi hazırlıklı ve ifadesiz görünüyordu. Uzun bacaklarını saran kot pantolon, siyah, sivri burun botlarıyla birleşiyor, tek bir parça gibi görünüyordu ve uzun, siyah kaşe kabanı bir elbiseyi anımsatıyordu. Saçlarının rengini açmıştı, boynunu biraz daha kısaltmıştı ve makyajsız yüzü hayalet gibi cansız görünüyordu.

Geri adım atamayacağımı o andan itibaren biliyordum. Geri adım atmak benim doğamda olan bir şey değildi. Paramparça olacağımı, hatta kaybedeceğimi bildiğim savaşımlara bile daima girmiştim. Onun varlığından korkmuyordum. Ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladığımda gözlerimiz birbirinden tek bir an olsun ayrılmadı.

Peşimize düşmüş olmalıydı. Burada olacağımızı biliyordu. Belki de bizi buraya kadar takip etmişti. Nasıl fark etmemiştik? Gözlerim gözlerine mıhlı dururken kafamın içinde bir sürü sekme açılmış gibi hissediyordum. Binlerce ihtimal köşeye geçmiş doğru olanı bulmamı beklerken beni kandırmak için an kolluyor gibiydi.

Tam önünde durduğumda bakışlarını yüzüme indirdi. Ayağımda spor ayakkabılarım vardı, normalde de ondan birkaç santim kısaydım ve ayağındaki topuklular da aramızdaki mesafeyi epey açmıştı.

Gözlerinin içine bakarken, "Senin burada ne işin var?" diye sordum, sesime sinmiş ruhsuzluk onu şaşırtmadı, hatta bu tam

olarak beklediği bir şey gibiydi. Paniklemeyeceğimi biliyordu, geri adım atmayacağımdan emindi. Yaşananlara rağmen karşısında durup ona meydan okuyacağımı bilmeseydi burada durup beni beklemezdi.

İfadesiz bir sesle, "Seninle konuşmak istediğim için buradayım," dedi, gözlerine sinen duygusuzluk tanıdık geliyordu. Bir süre sustum, sanki ona söyle ve git diyor gibiydim ama konuşmadığım sürece konuya girmeyeceğini anladığımda iç çektim.

"Ne konuşacakmışsın benimle?"

Buna bir cevap vermedi.

"Arif mi yolladı seni?" diye sorduğumda gözlerine gölgeler düştü. "Ne o? Şimdi de burayı mı patlatacaksınız yoksa?"

Sesimdeki ima ve alayın onu şaşırttığını gördüm. Karşısında savaşa hazır bir kadın bulacağını biliyordu ama bu kadar keskin bir şekilde ona meydan okuyacak bir kadın bulmayı beklemiyordu. Ben de beklemiyordum. İçimdeki yırtıcı, savaş bayraklarını yukarı çekmişti, koruma içgüdüğü kanımın içinde yüzen bir cüzamdı sanki. Hastalık seviyesinde beni kuşatan o gücü ondan gizleme gereği duymadım.

"Patlamanın kimin başının altından çıktığını biliyorsun," dedi, cümlesindeki tehdidi benim dışımda kimse hissedemezdi çünkü sesi son derece mesafeli ve ifadesizdi.

"Biliyorum. Sen de en başından beri Korhan ile görüştüğümüzü biliyordun," dedim, onu sobelemişim gibi hissetmiş olacak ki duruşunu değiştirip ağırlığını sol bacağına verdi.

"Evet," dedi saklamanın artık bir anlamı olmadığını fark etmiş gibi. "Gizlice o evde görüştüğünüzü biliyordum. Ama unutmama, aynı zamanda benimle de görüşüyordu."

"Evet," dedim. "Seni kandırmak için."

Hissettiğim kıskançlığı o kadar iyi saklamıştım ki bakışlarındaki afallamayı izlemek tek bir an dahi olsa bana keyif verdi.

"Bu sonucu değiştirir mi?" diye sordu. Ne hissetmem gerektiğini bilemediğimden susup sadece gözlerinin içine baktım. "Sonuçta senin yatağından kalkıp benim yanıma geliyor muydu? Kandırmak için bile olsa saatlerini benimle geçiriyor muydu?"

Her bir sorusunun sonuna yerleşen o soru işareti sanki akrepti ve zehirli iğnesini kalbime batırıyor, zehri kelimelere bularak kalp atışlarıma işliyordu. Hissettiğim duygunun altında ezileceğimi sandım. Bu çok ağırdı. Korhan ona karşı bir şeyler hissetmese bile onun yanında olmuştu, onunla aynı masaya oturmuş, onunla aynı ortamda bulunmuş, onunla konuşmuş, onun hayatının sınırlarına girmişti. Bu düşüncenin beni tüketceğini hissettiğimde duruşumu dikleştirdim.

“Tüm sahte hisleriyle senin, tüm gerçek hisleriyle de benim yanımdaydı. Beni o kadar çok seviyordu ki benim için sana tahammül etmek zorunda kaldı,” dedim acımasızca. Sesimdeki iğneler ona battığında kan delikleri açmadı belki ama gözlerindeki ifadesizliğin kırıldığını gördüm. Bakışlarının ardında gizlediği duygular usulca da olsa açığa çıkmaya başlamıştı. Kandırılmaktan hiç hoşlanmamıştı.

Bunu biliyordum, anlayabiliyordum çünkü ben de kandırılmışım.

“Sana ne kadarını anlattı?” diye sorduğunda neyi kastettiğini bilmediğimden tek kaşımı kaldırıp ona soran gözlerle baktım.

“Neyden bahsediyorsun?”

“Kendisi ve benimle ilgili şeylerin ne kadarını biliyorsun?”

Kulaklarımda kalbimin basıncını hissettim.

“Her şeyi biliyorum,” diye yalan söyledim ama ondan asla ayrıntı istememiştim, bunu tek bir an olsun talep etmemiştim çünkü duyacaklarım beni korkutmuştu. Hem delice merak etmiş hem de delice korkmuşum.

“Ya?” dedi sorar gibi. “Zor olmuyor mu?”

“Ne zor olacakmış?”

Bana doğru bir adım atıp, “Sevdiğin adamın seni korumayı bahane ederek benim sınırlarıma girdiğini biliyorsun,” dedi. “Gözlerimin içine nasıl baktığını, bazen farkında olmadan bana kendini açtığını, hatta bu oyunun bazen gitmemesi gerektiği kadar ileri gittiğini de biliyorsun.”

Hissettiğim öfkenin damarlarımı yakıp kurutacağını, kanımı küle çevireceğini sandım. Ona biraz olsun inanmasam da söy-

lediği her şey yalan olsa da bu hissettiğim beni yerle bir eden duygunun varlığını yok edemedi.

“Zor olmuyor mu?” diye sordu yeniden, şimdi sesi zehirli bir yılanın dilindeki ölümcül zehir etkisindeydi. “Seni unutabilmeyi dilediği zamanlardan bahsetmiştir sana, o zamanlar bana nasıl yaklaştığını, seni unutmak için bana ihtiyaç duyduğunu biliyor musun?”

“İnanılmaz aptalsın,” dediğimde boynunu geriye atıp bana şaşkınlıkla baktı. Sesim ifadesiz olsa da gözlerimdeki acıma duygusunu görüyordu. Oysa sadece ona değil, bu hissettiklerimin içimde yarattığı tahribattan dolayı kendime de acıyordum. Ona doğru bir adım atma sırası bendeydi. “Eğer beni ya da onu biraz olsun tanımış olsaydın, şu söylediklerinin deli saçması olacağını bilir, beni denemezdin bile,” dedim. “O bana büyük yalanlar söylemiş olabilir, Şenay ama değişmeyen çok büyük bir gerçek var.”

“Neymiş o?”

“Onun bana olan aşkı.” Gülümsedim. “Ona yaşatılanlar bile içindeki beni silmeye yetmemişken, senin gibi bir etkisiz elemanın benim gibi birini onun içinden silebileceğini düşünmesi çok komik. Eğer buna inandıysan tedavi ol, inanmıyorsan ama beni inandırmak için uğraşıyorsan da söyleyeyim...” Gözlerinin içine bakarken gülümsemem bir anda soldu. “Benim için ölür ama senin için tırnağını bile kesmez.” Elimini kaldırıp etrafı gösterdim. “Nerede olduğumuzu görebiliyorsun, değil mi? Beni buraya karısı yapmak için getirdi. Sen? Peki sen kim olarak buradasın?”

Sadece gözlerimin içine baktı.

“Senin yerine ben cevap vereyim, Şenay. Hiç kimse.” Onu baştan aşağı süzdüm. “Sen busun. Yani, hiç kimse.”

Bana sorabileceği bir hesap yoktu, bunun benim hakkım olduğunu bildiğinden susuyordu. Hikâyeme dahil olup rol çalmaya çalışan oydu, şimdi karşıma geçmiş beni yeni bir tiyatronun içine çekmeye çalışmasını garipsemiyordum.

“Onun sana hissettiği duygulara bu kadar inanıyorsan, beni ilk kez onun yanında gördüğünde neden o kadar yıkıldın o zaman?” diye sordu, bir müddet sessiz kalmasının nedeni bunu

düşünmesinden olmadığını biliyordum, sadece söylediklerimi hazmetmeye çalışıyordu. "Kabul et ya da etme," diye devam etti cümlesine. "Ben senin kaderinin kırılma noktası oldum. Sen asla başka bir kadın olamaz sanıyordun, ben sandığın yerden seni vuran o ok oldum." Neredeyse kahkaha atacaktım ama bu eğlendiğimden değil, öfkeden olacaktı. "Ben senin en korktuğun ihtimaldim," dedi Şenay.

"Ve o ihtimal gerçekleşmedi," dediğimde duraksadı, beni kelimelerle vurabileceğine o kadar inanıyordu ki tepkim onun için beklenmedikti. "Atladığın bir şey var, Şenay. Korhan seninle birlikte olmadı, sizin bir maziniz yok, aranızda bir şeyler geçmedi. Sen onu zorla yanında tuttun. Onu buna sen ve Arif bir olarak zorladınız. Senin o ihtimal olabilmen için Korhan tarafından seçilmiş olman gerekir." Parmağımı kaldırıp onu işaret ettim. "Sen onun tarafından seçilmedin. Sen onun için bir yükten başka bir şey değildin."

"Hiç düşündün mü? Hun denen adamla yan yana olmaya devam etseydin, Korhan yanımda kalmaya devam etseydi, zaman neleri değiştirirdi?" Sorusu beni beklemediğim bir yerden vurdu. Bakışlarımı toparlamaya çalıştım ama buna fırsat bulamadım çünkü ihtimaller dört yanıma kuşatmıştı. "Yalnız bıraktığın, başka bir adamın gölgesini önüne koyduğun o adam, benden nefret dahi etse sonunda bana sığınmaz mıydı sanıyorsun? Hayat böyledir, Nurşan. Birileri yara açar, başka birileri de o yaraya pansuman yapar. Sonunda yarasını bana açıp pansuman yaptırmayacak mıydı? Sonsuza dek senin için mi kanayacaktı?"

"Ben başka bir adamın gölgesini onun önüne falan koymadım."

"Sandığı şey tam olarak buydu," dedi kendinden emin bir sesle. "Seni kaybediyordu, seni kaybetmek onun için hayatını kaybetmek olacak sanıyordu ama hayır, onu hayata döndürecek bir şey bulduğunda o şeye tutunacaktı. Her yara iyileşmek için kabuk tutmaya başlar. Sen Korhan'ın içinde hiç kabuk tutmayacağına sanıyorsun. Belki şu an tutmayacaksın ama her şey en başında olduğu gibi devam etseydi, o yara kabuk bağlayacaktı ve asla alınamaz sandığın o yerin, bir gün başkasına ait olacaktı."

Kelimelerle o kadar iyi dans ediyordu ki söylediği şeyler beni kolaylıkla boşluğa itti. Uçurumun önünde durup o dipsiz derinliği izlemek, o derinliğin çağrısına kulak vermek gibiydi sözcüklerini dinlemek. Her bir ihtimalde kalbimin biraz daha çaresizlikle kapana kısıldığını hissettim. Söylediklerinin doğru olabileceği düşüncesi kalp atışlarımı eksiltmeye başlayan ölüm-cül bir hastalık gibiydi. Nabzımın boşluğa düşen çınlamaları birdenbire sessizliğin uğultusunu doğurdu sanki ve hayatımın, solması kolay bir çiçek olduğu gerçeğini bir defa daha hatırladım.

“Sen ilk fırsatta yaslanabileceğin insanlar buldun, onun ise kimsesi yoktu, kafasını çevirdiği her yerde ben olduğumda benden başka gidebilecek bir yeri mi olacak sanıyordun? Karanlığın içinde birbirine çarpan iki insan sonunda o karanlığın içinde el ele yürümeye başlar.”

Gözlerinin içine saklayamadığım büyük bir nefretle baktığımda gülümsedi. Amacına ulaşmış mıydı? Bana hissettirdiği anlık bir yıkım olsa da onun için son derece keyif verici olmalıydı. Söylediklerindeki haklılık payı beni çıldırmanın eşiğine o kadar hızlı sürükledi ki eğer kendime daha sakın biri olma sözü vermeseydim belki de hissettiklerimin dehşetine kapılarak tırnaklarımı onun boğazına saplayacaktım ama yapmadım.

“Ne sanıyorsun, İs? Sonsuza dek seni karşılık görmeden, acı içinde kıvrınarak sevmeye devam mı edecekti?”

“Kendin de söylüyorsun. Beni sevdiğini biliyordun. Buna rağmen onu zorladın.”

“Onu sevdiğimden mi zorladım sanıyorsun?” diye sorunca onu sevme ihtimalinin bile beni çıldırttığını fark ettim.

Onu benden başka biri sevmesin istiyordum, benden başka herkesin kalbine yasaklansın, kimse onu benim gördüğüm gibi görmesin, kimsenin içinde ondan tek bir parçaya bile yer olmasın, onun tüm parçaları bütünüyle benim içimde kalsın, her şeyiyle bir benim olsun.

“Arif’in seni kullanmasına göz yumuyorsun,” dememle, “Düzgün konuş,” demesi bir oldu. “Beni herkes terk ettiğinde yanımda sadece ve sadece o adam vardı. Tabii ki beni anlaya-

mazsın. Sana daima kucak açan bir dede, seni çok seven bir annee ile büyüdün. Beni anlayan imkânsız.”

“Sürekli babasının yolunu gözleyen, annesinden ilgi bekleyen bir kız olarak büyüdüm,” dediğimde bakışları yüzümde su gibi birikti, tuhaf olan kendi bakışlarında boğulan da o oldu ve gözlerini gözlerimden çekti.

“Konuyu saptırma,” dedi. “Söylediklerim ağırına gitti de unutmaya mı çalışıyorsun? Gerçeklerden kaçma. Evet, onu zorladım ama sonunda bana çarpacaktı diyorum, farkında mısın? Sonunda o karanlıkta benden başkasını bulamadığında elimi isteyerek tutmayacak mıydı sanıyorsun? Tüm bu söylediklerime verebileceğin bir cevap yok mu?”

İçimde kanayan o yaraya rağmen alaycı bir ses çıkararak güldüm. “Bu senin için daha acı olurdu,” dedim, anlayamadığı için kaşlarını çatı. “Çünkü ne zaman o karanlığın içine girip onu çağırırsam seni olduğun yerde bırakıp bana doğru gelirdi. Bunu bilerek yaşamak seni korkularının içine hapsedmez miydi?”

Sorum beklemediği, hatta çalışmadığı bir yerden geldiği için sessizliği yeniden ona devretmişim.

“Arif duracak mı sanıyorsun?” diye sordu ve işte kaos, yeniden hayatımdaydı. “Elimi kolumu sallayarak girdim buraya. Yanınızda taşıdığınız korumanın ruhu duydu mu? Hayır. Arif istese size ulaşmaz, sizi mahvetmez mi sanıyorsun? Onun elini kolunu bağlayan dışarıdaki korumanın varlığı mı sanıyorsun? O kendi isteyerek duruyor ama bu sonsuza dek duracağı anlamına da gelmez, İs. Harekete geçtiğinde hayatın bitecek. Hayatınız bitecek. Seninle birlikte sevdiğin her şeyi mahvedecek.”

Haklıydı. Buradaydı. Elini kolunu sallayarak dibimize kadar girmişti. Şenay bunu yapabiliyorsa, bu Arif için çocuk oyuncağı olmalıydı. O hâlde neden duruyordu? Arif’i durduran, beklemek denen pusuya yatıran neydi? Merak ile korku bir araya geldiğinde, insan saplandığını sandığı o bataklığın aslında dipsiz bir okyanus olduğunu ve boğulmaya başladığını fark ediyordu.

Bilinmezliğin beni daha da ürküttüğünü hissettim. Belki de Arif’in istediği buydu. Korkuyu iliklerimize dek işlemek, cehen-

nemi tek bir an değil, her gün, her saniye, her an yaşatmak istiyordu.

Şenay'ın gözlerindeki zalimlikte kaybolduğum o saniyelerde, "Senin burada ne işin var lan?" diye bağırarak Korhan'ın sesi kafamın içine büyük bir cama saplanan mermi gibi saplandı ve düşünceler o cam gibi patlayıp etrafa saçılmaya başladı.

Şenay'ın bakışlarına şaşkınlık sindi ama bu anlaktı. Korhan büyük bir hızla koridorun öteki ucunu aşarak aramıza girip beni arkasına aldı ve Korhan'ın kolunun hizasından Şenay'a baktım. Az önce gözlerini indirerek beni izleyen Şenay, şimdi gözlerini kaldırmış karşısında devleşen o adama bakıyordu.

"Sana diyorum!" diye bağırdı Korhan şiddetle. "Senin burada ne işin var? Ona nasıl yaklaşırsın?"

"Konuşmam gerekenleri konuştum ve şimdi buradan gidiyorum," dedi Şenay, sakinliğinin Korhan'ı daha da öfkeliendirdiğini fark ettim.

Korhan elini arkaya atıp beni tutarak, "Onunla aynı şehrin havasını bile soluyamazsın sen lan!" diye gürledi. Kafasındaki çarklar hızla dönüyor, endişeler birbirine çarparak öfkeyi doğuruyordu. "Neden buradasın? O amına koyduğumun oğlu mu gönderdi seni?"

"İstediğimiz anda istediğimiz her yerde olabileceğimizi hatırlatmak istedik, o kadar," dedi Şenay bir adım geri çekilip, gözlerini bana çevirerek. "Hatırlatma sırasında İs'e küçük detaylar verdim ki geleceğin başka hangi ihtimaller doğrultusunda nasıl şekilleneceğini de düşünsün."

"Buraya gelirken canından vazgeçmiş olmalısın," dedi Korhan acımasızca. "Seni buraya öylece gönderen birine güveniyorsun. Senin canına biraz güvense seni bizim yanımıza mı gönderir sanıyorsun?"

Şenay alayla kaşlarını kaldırıp, "Beni gönderen o değil, o olsaydı, İs'in de söylediği gibi, herhâlde şu an burada yeni bir patlama olurdu," dedi.

Korhan'ın beni tutan eli sıkılaştı. Böyle bir ihtimalin bile onu nasıl bir dehşete sürüklediğini iliklerimde hissettim. Artık alev-

lerden değil, beni o alevlerin içinden sapasağlam çıkaramamaktan korkuyordu.

“Siktir olup gideceksin buradan. Bir daha bu kızın değil yanına yaklaşmak, nefes aldığı semtte nefes alırsan, sadece senin değil, hepinizin nefesini keserim,” dedi Korhan, dişlerinin arasından verdiği her nefes, öfkesinin ateşinden yükselen duman gibiydi.

“Gidelim,” dedim Korhan’a sessizce.

“Küçük kedin gitmek istiyor, bence de gidin,” dedi Şenay yine aynı ketum ifadesizlikle. “Yoksa savurduğun tehditler çok farklı şeylere sebep olabilir.”

Korhan tam öne doğru atılacaktı ki Korhan’ı belinden kavrayarak, “Şuna istediğini verme,” dedim hırsıyla. “Bırak, ne bok yerse yesin.”

Korhan parmağını kaldırıp tehditle, “Sakın,” dedi dişlerinin arasından. “Sakın bir daha kızımın yanına yaklaşayım deme. Bitiririm. Seni bitiririm.”

Şenay’ın gözleri kısıldı ama dudakları yeni tetikleyici kelimeler için aralanmadı. Sırtını bize dönerken, “Arif burada olduğumu bilmiyor,” dedi. “Ama dikkat edin de beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkan ben değil, o olmasın.” Bu cümle koridorda gerisinde yıkıcı bir yankı bırakırken Şenay topuklularının sesini de kelimelerinin yankısına emanet ederek bizden uzaklaşmaya başladı.

O gözden kaybolana dek, Korhan sanki beni koruması gerekiyormuş gibi arkasında tutmaya devam etti. Sonunda ellerinden kurtularak, “İyiyim,” diye fısıldadım ama beni yeniden kavradığında öfkeme engel olamadığım için bu kez, “İyiyim dedim!” diye bağırdım ve sesim koridorda parçalara bölündü.

“Tamam,” diyerek beni yatıştırmak ister gibi ellerini yüzüme yerleştirmeye çalıştı ama bu dokunuştan da kaçtım. “Nurşan,” dedi sessizce. “Ben...”

“Özür mü dileyeceksin?” diye sordum kafamı kaldırıp ona dikkatle bakarak. “Neden?”

“Yakınuna bu kadar gelebilmesi...”

“Bu senin suçun değil. Bu kaçınılmazdı,” dedim. “Nereye kadar kaçacaktık? Ne kadar daha o olay yaşanmamış gibi davranacaktık? Ağzıyla saldırının kimin başının altından çıktığını itiraf etti, yalanlama gereği duymadı bile. Bildiğimizin farkındalar ve durmayacaklar.” Sessizce ona yaklaşıp, “Polise gitmeliyiz, bir şeyler yapmalıyız,” dedim. “Onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Yapacağız,” diyerek yüzümü avuçladığında bu defa dokunuşlarından kaçmadım. “Ama önce daha güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor, beni anlıyor musun? Sadece bizim sözümüzün geçeceği bir yere.”

Kaşlarım çatılırken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum sessizce.

Gözlerini yumup, derin bir nefes alarak kendine düşünmek için zaman verdi, sonunda gözlerini açıp bana baktığında kuraacağı cümlelerin ne olacağını biliyor gibiydim.

“Mardin,” dedi. “Bir an evvel Mardin’e gitmeliyiz. Bu iş halolana kadar seni orada saklamalıyım.”

“Arkadaşlarıma, aileme zarar verecekler,” dediğim anda, “O topa giremeyeceğini biliyorsun,” diye karşı çıktı. “Doğrudan kodesi boylamasına neden olacak bir şey yapamaz. Derdi benimle. Benim en değerlim sensin, bunu biliyor. Sen ve benden başka hiçbir şey umurunda olmaz, biz dışında başka faktörler için kendini tehlikeye atmaz.”

“Ailemi ve arkadaşlarımı böyle bir tehlikenin ortasında bırakmam, Korhan!”

“Bana güven,” dediğinde sesi öyle netti ki istemeden de olsa güven duygusu tüm göğüs kafesimi kapladı. “Burada onları güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Aileni Antalya’ya yollarız, orada zaten güvende olurlar. Arkadaşlarımıza gelince, onları da korumanın yollarını biliyorum ama seni daha fazla korumam gerek çünkü sen...” Gözlerimin içine korkuyla baktı. “Sen doğrudan hedefi olabilirsin.”

“Beni buradan çıkar,” diye fısıldadım.

“İyi misin?”

Derin bir nefes alıp, elimi elinin üzerine koyarak yüzümdeki ellerinden birini geri çekip gözlerinin içine baktım ve "Midem bulanıyor," dedim. "Beni buradan çıkar."

"Tamam," dediğinde zamanın içinde sırtlarımıza takvim yapraklarından oklar saplanıyormuş ama biz durmuyormuşuz, okların üzerine doğru düşmeye ve zamanın içimizden geçip gitmesine izin veriyormuşuz gibi hissediyordum.

İşlemleri tamamlayamamıştık ama bu o an için umursadığım bir şey değildi. Aracın içinde sessizce oturduğumuz o saniyeler, koruma telefonda Diyar amcayla görüşme yapıyordu ve sürekli özür diliyordu. Şehri aydınlatan o güneş birdenbire bulutların ardına gizlenmiş, yağmur yağmaya başlamıştı ve griye boyanan gökyüzü içimdeki kasveti beslemeye başlamıştı.

"Antalya," dediğimde artık şoför aracın içinde değil, dışındaydı, sesini duyuyordum, yağmurun altında telefon görüşmesi yapmaya devam ediyordu.

Korhan sessizce, "Ne?" diye sordu.

"Çocuğumu burada büyütme istemiyorum. Bu şehri istemiyorum. Antalya'ya dönmek istiyorum," dedim dalgın gözlerle yağmurun yeryüzüne düşüşünü izlerken. "Eskişehir iyi gelmedi bize. İlk günden beri. Eskişehir ile ilgili tüm detaylar hayatımızda sadece bir ihtimalken, henüz bu şehir içimden bir parça hâline gelmemişken bile hayatıma sadece karanlığı taşıdı. Bu şehir beni sadece yaraladı."

Bu gerçek, uzun süredir gördüğüm ama görmezden gelmeye çalıştığım bir gerçektir; yara gibiydi, kanıyordu ama ben kanadığını inkâr ediyor, kanı görmeme rağmen yok sayıyordum.

"İşlemleri tamamlayamadım," dedi Korhan düşünceli bir şekilde. "Eğer istersen düğünü de nikâhı da Antalya'da yaparız."

Bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirip, "Bu şehri seviyor musun?" diye sordum.

Gözlerimin içine tüm inancıyla bakıp, "Senin olduğun her yeri sevebilirim, buna cehennem de dahil, seni sevdiğimde de cehennemdeydim ve orayı evim bilmiştim," dedi.

"Gidelim," dediğimde buna karşı çıkmayacağını lezâ yeşili gözlerinde görebiliyordum. "Ne evliliğimiz bu şehirde gerçekleşsin ne de bebeğimiz bu şehirde doğsun istemiyorum ben."

Başını uysalca sallayıp elini dizlerimin üzerinde topladığım ellerimin üzerine koydu ve "İşlemleri halletmesi için dedemle görüşeceğim," dedi. "Düğünümüz de Antalya'da olacak."

"İşlemler için bize ihtiyaç olmayacak mı?"

"Bunu düşünme," dedi sadece. "Seni baskılamak istemiyorum ama Mardin'e gitmeliyiz, Çirkin. Hem de hemen."

Biri göğsüme tüm kuvvetiyle basıyormuş, kalbimi çiğniyormuş gibi hissettiğimden başımı önüme eğdim. Korhan parmak uçlarının arasına aldığı çenemi okşayarak kafamı kaldırıp bakışlarımı ona çevirdi. "Çok kısa bir süreliğine," dedi.

"Diğerleri?"

"Dedem gereken her şeyi yapar. Hem zaten gitmeyecek miydik? Gidecektik," dedi. "Kısa bir süre için, Çirkin."

Avuçlarımı dizlerime sürtüp içimdeki fırtınayı durdurmayı denedim. Hislerim gitgide yükseliyor, kaos başımın üzerinde bir yağmur bulutu gibi yoğunlaşıyor, koyulaşıyordu; o bulut patlayıp yağmaya başlarsa hissettiklerimin sağanağına tutulacaktım, biliyordum.

"Tamam," diye fısıldadım. "Mardin'e gidelim."

6. PERDE

Parmaklıkları

Parmaklarından Bir Kafes

Dünyanın başıma yıkıldığı da oldu. *Herhâlde*, dedim, *herhâlde* ben bu en başta göğüs kafesimi yakan yangının içinden hiç çıkamayacağım.

Canımdan vazgeçtiğim oldu, boşlukta süzülüğüm ve bileğimde bir kelebekle sürekli olarak damlayan o serumu izlerken ağladığımı yastık ıslanana dek fark etmediğim oldu.

En ağırı bana yalan söylemesi miydi yoksa onun yanında başka birini görmek miydi, bunu kendime sorduğumda kendime vereceğim cevap canımı çok acıtıyordu.

Gözümdeki yaşın tek bir an kurumamasına neden olacak bir cevaptı çünkü bu.

Çünkü bu cevabı kendime veremezdim, ona bile anlatamazdım, biri boynumu kesmeye gelmiş de sesimi çıkarmadan kütüğün önüne oturmuş, boynumu kütüğe koymuş, bıçağın başını gövdemden ayırmasını bekliyormuş gibi susardım.

Arabanın içinde ilerleyen o sessizliğin yankıları, içimde kelimelere dönüşüyordu. Şenay'ın söylediklerini hiç düşünmemiş degildim, hep aklımın kenarında duran şeylerdi ama hiç uzun uzun o düşünceyi izlememiştim, o düşünceyi kendi kafamın içinde kendi sesime bile seslendirmemiştim. Şimdi ise

o düşünceden kaçamıyordum, sobelenmişim, kendi sesimden değil, Şenay'ın sesinden sürekli olarak o düşünceye maruz bırakılıyordum.

Korhan'ın parmakları elimin üzerinde dolaşırken huzursuzluğun gözlerime indirdiği gölgeleri gizlemeden ona baktım. Dışarıda yağmaya devam eden yağmur, içimdeki huzursuzluğun melodisi gibiydi, sessizliği usul usul kırıyordu ve benim kadar hüznünlü hissettiriyordu.

Bana ne olduğunu sormaktansa bir süre yüzümü izledi. Gözlerimde cevaplara rastlamayı denedi, bana dokunup beni o düşüncelerden söküp almayı denedi. Başaramadı çünkü konu o olduğunda, beni o bile rahatlatamıyordu.

Şoförün varlığını umursamadan, "Hamile olduğunu bilmiyor, değil mi?" diye sordu, sesindeki tedirginliği fark ettim ama fark etmiyormuş gibi sakın gözlerle ona baktım. Bebeğimi öğrenecek olurlarsa daha da ileri gidebileceklerini düşünüyor olmalıydı, bebeğimin varlığı ellerine büyük bir koz verecekti.

"Bilmiyor," dedim. "Bunu ona neden söyleyeyim ki?"

"Öfke anında belki," dedi, ikilemdeydi, aramızda geçen konuşmaları merak ettiğini görebiliyordum.

"Ona benden bebek yaptı, senden ne yaptı diyecek değilim," dedim tekdüze bir sesle. Korhan bu cevap karşısında afalladı, bakışlarının daha da yoğunlaştığını görünce gözlerimi ondan çekerek cama çevirdim, yağın yağmuru ve altımızda akıp giden yolu izlemeye başladım.

"Bana öfkeli misin?" diye sormasını beklemiyordum.

Bakışlarımı camdan çekmedim, camdan salınarak gözyaşı gibi akan yağmur damlasına odaklanıp sorduğu sorunun derinlerimde saklanan cevabıyla yüzleşmeyi denedim. Ona öfkeli miydim? Yaşananları değiştiremezdim, o da değiştiremezdi ama en başında her şeyin farklı olması için uğraşabilirdi, en başında beni o ateşin önüne sürüklemek yerine o ateşi işaret edip, bu ateşin önüne gideceğiz ama yanmaman için elimden geleni yapacağım diyebilirdi. Dememişti. Bu yüzden öfkeli olmaya hakkım elbette vardı.

“Benzinliğe çeksene,” dedi şoföre, şoför onu ikiletmedi ve yaklaşık iki dakikanın sonunda petrole girdi. Konuşacağımızı anlamış olacak ki araçtan inip petrolün marketine gittiği sırada gözlerimi adamdan çekmedim, kayan kapılardan geçip kaybolana dek onu izledim ve sonunda Korhan arabanın içinde bedeninin tamamını bana çevirerek oturdu.

“Mardin’e mi gitmek istemiyorsun?”

Sorusu bir an çok masum geldi, alayla güldüm ama gülüşüm ne gözlerime ulaştı ne de tüm çehremi aydınlattı. Elimi iki avucunun içine alarak ısıtmak ister gibi parmaklarını sürtmeye başladığında omzumun üstünden ona baktım. Cevabımı merakla beklediğini lezâ yeşili gözlerinden okuyordum.

“Mardin ile ilgisi yok,” dediğimde tek kaşını kaldırdı, şimdi gözlerimin içine daha büyük bir dikkatle bakıyordu. “Ne ile ilgisi olduğunu biliyorsun,” diye mırıldandım. Gözlerine bu gerçeği bildiğini gösteren farkındalık dolu bir ifade dağıldı. Keskin yüz hatları yumuşadı ama bakışlarında boğuldum, çünkü bakışları dev dalgalar gibiydi ve vereceği her ayrıntının o büyük dalgaların içinde can verecek gibi hissetmeme neden olacağını biliyordum. Gerçeklerden kaçmak istedim, duymak istemedim, başka bir kadın ile ilgili vereceği hiçbir ayrıntıyı duymak istemiyordum.

Bakışlarımı kaçırdığım an, “Bana bak,” dedi geçmişi içimde yankılatan bir sesle. Gözlerinin içine tutsak olmaktan korktumdan mıdır bilinmez ona bakamadım, gerçekleri gözlerinden içmek istemedim, her bir yudumun kezzap olup içimi eriteceğini, yakıp yok edeceğini düşündüm. Birine hiçbir şey hissetmemiştii belki ama birinin yanında olmuştu, belki zaman onu gerçekten o insana itecekti, belki bir gün içindeki Nurşan ölecek, yerine yeni bir kadın geçecekti. Bu ihtimalin beni sürüklediği dehşet öylesine kıvrandırıcıydı ki hem çığlık atmak hem de dizlerimin üzerine çöküp titreyerek ağlamak istedim.

“Bana bak,” diye tekrarlamasıyla sesi zamanın içinde ilerleyip bir gece parkın içinde dikilen, onu fark ettiğinde ürperen o genç kız ile göz göze gelmeme neden oldu.

Bakışlarımı ona çevirirken gözlerime biriken duyguları gizleyemedim. Sanki bana biraz daha dokunsa, onu biraz daha hissetsem hüngür hüngür ağlayacak gibiydim. Bunu gözlerimde görmüş olacak ki keskin kaşlarını çatıp, derin yeşil gözlerini gözlerimden çekmeden bana yaklaştı. Bir elini elimin üzerinden çekerek yanağıma dokundu, büyük avucu yanağımı kaplarken ne kadar çaresiz hissettiğimi ondan gizleyemedim, ruhum tüm hissettiklerini onun önüne sundu.

“Sana bir şey mi söyledi?”

“Ne söyleyebilir?”

“Bir şey söylemiş ki böyle bakıyorsun bana.”

“Nasıl bakıyormuşum?” diye sordum, üstelik biliyordum, biraz daha zorlasa inci olup dökülecekti gözlerimden gözyaşları. Başını sağ omzuna yatırıp sıkıntılı bir nefes vererek başparmağıyla gözümün altını okşadı.

“Ne zırvaladı bilmiyorum ama onunla aramda hiçbir şey geçmedi,” dedi beni rahatlatmak istiyormuş gibi. Oysa ben aralarında geçenlere değil, geçme ihtimali olanlara parçalanmıştım. Bilmiyordu. Söylesem anlar mıydı? Bilmiyordum. O da mı böyle hissetmişti? Hun ile aramda bir şey geçmediğini biliyordu ama geçme ihtimali olanlara mı mahvoluyordu?

“Aranızda bir şey geçmediğini biliyorum zaten.”

“O zaman neden o gözlerin canımı yakıyor şu an?”

“İhtimallerin benim canımı yaktığı gibi mi?” diye sordum duygularımı ondan gizlemeden.

“Ne ihtimalinden bahsediyorsun yavrum?” diye sorarken gözlerinde hiçbir fikri olmadığına dair net gölgeler gördüm.

“Bana dedi ki...” Sustum. Sessizliğim kaşlarının çatılmasına neden oldu.

Gözümün altını okşamaya devam ederken, “Ne dedi sana, söyle bana güzelim benim?” diye sordu. İlk kez böyle söylediği için ona şaşkınlıkla baktığımda şefkatle gülümsedi. İçimde bir şeyler devriliyormuş gibi hissettiğimden alt dudağım büküldü ve bunun onu mahvettiğini çatılan kaşlarından, sıkıldığı dişlerinden anladım. “Yapma,” diye mırıldandı. “Yapma şunu.”

“Neyi yapmayayım?” diye sordum dudaklarım daha da bükülürken. İstemsizce oluşan bu durumun onu bu denli parçalaması beni de üzüyordu ama duygularım birbirine çarpıp yolunu kaybeden, sağa sola saçılan bilyeler gibiydi.

“Sana böyle dudak büküren kim olursa olsun kıyamet olup üzerine çökesim geliyor. Yapma öyle, bükme o dudağı,” dedi gözümün altını okşarken. “Söyle, hangi ihtimal bu kadar sıkıttı canını? Ne dedi sana o?”

“Eğer sen... Sen biraz daha benden uzaklaşsaymışsın, sonunda ona çarpacakmışsın,” dediğimde söylediğimi anlamamış gibi kaşlarını çatı. Başımı önüme eğmeye çalıştım ama Korhan parmağını çeneme bastırarak bunu engelledi ve ona bakmamı sağladı.

“Kaçıрма gözlerini, anlat yavrum. Yabancı değilim ben, bir şeyleri gizleme.”

“İşte eğer benimle olamasaymışsın, zamanla beni içinde bitirecekmişsin ve o hep seninle diye... Sonunda ona bir şeyler hissedecekmişsin,” dediğimde aniden yüzünü buruşturup alayla güldü. Bu hareketi beni şaşırtmadı ama rahatlattı, yine de içimi kazıyan o histen arınamadığım için üzüntümü ondan gizleyemedim.

“Seni bu şekilde mi zehirlemeye çalıştı?” diye sordu. “Çünkü onunla o kadar hiçbir şey yaşamadım ki sana ekebileceği bu tarz düşünceler dışında hiçbir şeyi yok elinde. Bunun imkânsız olduğunu bilmiyor musun sen iki gözüm?” Bu defa iki eli de yüzümdeydi. “Ulan ölürüm sana,” dedi. “Mümkün mü böyle bir şey? Seni benim içimden, yine içimden geçip içimi sıkmış olan o geçmiş silememiş, sen sırf yanımda değilsin diye canımda olmaz mıydın sanıyorsun? Senin yerini kim alabilir ulan cüce?”

“Ama bir gün vazgeçerdin belki benden,” dediğim anda birden beni kucağına çekti, aracın içinde küçülebildiğim kadar küçüldüm, onun kucağında küçücük kaldım. İri bedenim sadece onun yanında küçücük kalıyordu. Sadece onunlayken bir çocuğa dönüşüyordum.

“Sen benden vazgeçtin sandığımda, vazgeçtiğine inandığımda, artık bitti diye kabullendiğimde, seni başka birinin yanında

gördüğümde bile içimden tek bir an olsun bu kızıdan vazgeçmek istiyorum diye yakarmadım ben. Vazgeçme düşüncesi hiç olmadı. Senden sadece bir kez vazgeçmek istedim. En başında. Seni o oyunun içine çektiğimde, senden kendimi gizlediğimde, senden her şeyi gizlediğimde vazgeçip gidebilmeyi, hayatını mahvetmemeyi çok istedim ama yapamadım. O andan itibaren ben senden ne bir kez olsun vazgeçmek istedim ne de vazgeçmeyi denedim.” Beni kollarının arasına iyice hapsedip, “Anladın mı lan aşkım?” diye sordu ve lan aşkım demesine güldüğümde dişlerini burnuma geçirip burnumu ısırıldı. “Aferin lan pinpon topu burunlum, gül şöyle.”

“Sen beni unutabilmeyi mi diledin peki?” diye sordum kucağında iyice küçülürken.

“O kızın hastaneye yatırılması gerekiyor bence,” diye homurdandı.

“Dilemedin mi?”

“Lan ben senden başka bir şey mi dilerim?”

“Dilemezsin, değil mi?” diye sordum çocuk gibi.

“Cevabını bildiğin sorular soruyorsun, Kedi,” diye mırıldanarak burnunu burnuma sürttü. “Ama madem duymak istiyorsun, bir daha söylerim, durmadan söylerim, daima söylerim. Ben hiçbir zaman senden başka bir şey dilemedim.”

Evin önüne gelene dek onun kollarında kaldım. Geldiğimizde benimle birlikte araçtan inip bana binaya, hatta evin kapısına kadar eşlik etti. Anahtarımı çıkardığım sırada, “Küçük bir çanta hazırlayıp sizinkilerle konuş,” dedi.

“Ne zaman gideceğiz?” diye sordum elimde anahtarla ona öylece bakakalırken.

“Bu gece.”

Şaşırsam da tepki vermedim. Doğru olanın bu olduğunu biliyordum. Başta korkmuş olsam da aslında çevremdekilerden uzaklaşmanın çok daha doğru bir karar olduğunu yeni fark ediyordum. Ortalığın sakinleşmesi ne kadar sürecekti bilmiyordum, bunun sonunda bizi bekleyen ne olduğunu da tahmin edebildiğim söylenemezdi ama artık bir yaprak gibi oradan

oraya savrulmaya hazır hissediyordum. Bebeğimi ve Korhan'ı korumak için cehennemin tüm katlarına inebilirdim. Haviye'nin kapısına inip o kapıdan girmek, Haviye'nin ateşlerini içmek beni biraz bile korkutmuyordu. Cehennemin gizli bir katı daha varsa şayet, o katı da keşfetmeye hazırdım.

"Evdekilerle konuşurum," dedim.

"Mardin konusunu biliyorlar, erkene çekmemize takılacaklarını sanmıyorum," dedi, beni rahatlatmak istediğini bildiğimden başımı salladım ve ona burukça gülümsedim. "İyiyiz," diye devam etti. Gözlerini karnıma çevirdi. "Daha da iyi olacağız."

"Biliyorum." Anahtarı kapının deliğine sokarken gözlerimi ondan ayırdım. Ben eve girene kadar orada durup beni bekledi, eve girdiğimde hâlâ orada mıydı bilmiyordum. Dedemin deri valizinin yerde durduğunu görünce bakışlarımı salona çevirdim. Dayım ve yengem salonda yalnızlardı, dayım sakince televizyon ekranına bakıyor, yengem de boşluğu izliyordu. Konuşacak hiçbir şeyi yok gibiydi ama aslında ikisi de çılgık çılgıca susuyorlardı, aslında ortada birbirine kavuşması gereken onlarca cümle vardı.

"Dayı?" dedim sorar gibi.

Dayım kafasını çevirip bana baktı, dudaklarına tanıdık bir gülümseme yayılırken, "Bitti mi işiniz?" diye sordu.

"Yani, sayılır," diye yalan söyleyip yerdeki valizi işaret ettim. "Dedem gidiyor mu?"

"Annem kalacak ama babam dönüyor, evet," dedi. "Ben de babamla gidiyorum."

"Rahat edemedi değil mi?"

"Çocukları çok da darlamak istemiyor, haklı adam," dedi dayım. "Kızlar da biraz önce çıktılar."

"Dedem ve anneannem nerede?"

"Anneannen hediyelerini dolabına yerleştiriyor, deden de mutfakta," dedi dayım. "Korhan neden gelmedi? Bir çay içerdi."

"İşleri var," dedim kuru bir sesle.

"Senden başka işi mi varmış onun?" diye soran yengemdi, yengemin bir anda sohbete dahil olması dayımın sessizleşmesi-

ne, akabinde gözlerinin usulca yıllar boyu içinde sevgisi tek bir an eskimemiş o kadına dönmesine neden oldu. Yengeme uzun uzun, onu özlediğini gizlemek istemiyor ya da istese de gizleyemiyor gibi baktı. Yengem o bakışları hissedince gözlerini dayıma çevirdi, bir an zaman sustu, ben onlar için silindim ve birkaç saniye boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Gözlerini ilk kaçıran yengem oldu, dayım ise onu izlemeye devam ediyordu. *İsminin üzerine bir yara bandı kondurduğu, en sevdiği yarasını izliyordu.*

Yengemin kendi içine doğru küçülmeye başladığını fark ettiğimde, "Çocuklar nerede yenge?" diye sordum.

"Arkadaşımdalar, buralara getirmek istemedim. Hüma'yı yol tutuyor zaten," diye açıkladı yengem.

"Anladım." Merdivenlere yöneldiğimde arkamda büyük bir sessizlik bıraktığının farkındaydım. Birbirleriyle konuşabilecekleri bir an olacak mıydı merak ediyordum. Belki de konuşma şansları olmuştu. Ne konuşmuşlardı? Dayım bir başkasıyla evlenecek miydi? Bu konu hakkında bir şey bildiğim söylenemezdi, kendi hayatıma öyle bir batmışım ki çevremdeki herkesten kopmuşum. Kendimi inanılmaz bencil hissettim.

Odama girdiğimde anneannemi ve annemi yatağın kenarında oturlurken buldum. Dayım annemin burada olduğunu söylememişti, belki de onu bilerek görmezden gelmişti; ablasına hâlâ kızgın olmalıydı.

İçeri doğru tedirgin bir adım atıp, "Bu gece Mardin'e gidiyoruz," dedim ve anneannem âdeta olduğu yerde zıplayarak, "Ne?" diye sordu. "Hemen mi gidecektiniz ki?"

Annemin bakışlarının yüzümde toplandığını, sorgu dolu gözlerinin beni kısıp altına aldığını fark etsem de ona karşılık vermeden anneanneme yöneldim, anneannemin elini avuçlarıma içine alarak, "Öyle gerekti," dedim. İşte bu, sana hiçbir şeyi anlatamam, sorma ama iyi olmamı istiyorsan gitmene göz yum, demekti. Anneannem, dilinin ucunda biriktirdiği her şeyi göz yaşlarına dönüştürdü, birdenbire ağlamaya başlamasını beklemediğim için afalladım.

"Anne," dedi annem uyarıcı bir tonlamayla. "Kızın önünde şöyle ağlama. Kafalarını dinlemek için gidiyorlar işte. Düğün öncesi ikisi için de iyi olur bu. Nurşanis de yeni yerler görmüş olur."

Anneannem, "Sadece bunun için gidiyorlar yani?" diye sordu gözyaşlarının arasından. "Siz benden bir şeyler saklıyorsunuz. Hissediyorum ben."

"Saçmalama," dedim, ona yalan söylediğim içim eziliyordu. Elini parmaklarımın arasında ovuşturarak severken, "Yaşadığım şey benim için çok zordu, Nuriş'im," diye fısıldadım. "Bunu atlatabilmek için biraz nefes almak istiyorum. Her gün bir yangının içinden sapasağlam çıkmıyor insan."

Gözyaşlarının rengini tamamen belli ettiği gözlerini gözlerimden çekmeden, "Evden çıktın gittin, bu şehre geldin, arkanda gözümde yaşıyla kaldım," dedi. "Şimdi bu şehirden de gidiyorsun."

"Anne," diye çemkirdi annem ama anneannem onu dinlemedi, çok dolmuştu, ağlamaya devam etti.

"Bu şehirden temelli gidiyor değilim ki. Geri döneceğim." *Umarım dönebilirim, umarım bebeğimi koruyabilirim, umarım Korhan'ı koruyabilirim.*

Anneannem dudaklarını bükerek ağlarken doğrulup kollarını boynuna sardım. Bana güçsüzce sarılıp çocuk gibi ağladığı esnada, "Biliyor musun?" diye sordum. "Düğünü Antalya'da yapmaya karar verdik. Eskişehir'de değil, Antalya'da yaşamak istediğimi söyledim. Ben yuvama geri dönüyorum."

Anneannem bu tutunabileceği bir dalmış gibi, "Gerçekten mi?" diye sordu hevesle.

"Evet," dedim. "Bu şehir iyi gelmedi bana, Nuriş'im. Evli evine, köylü köyüne."

"İçimi rahatlatın," diyerek saçlarımı sevdi. "Mardin'de de çok kalmazsın, değil mi?"

"Düğünüm olacak kız, döneceğim hemen," dedim gülerek ama gülümserken içimde bir şeyler yerle bir oluyordu. Anneannem bunu görmesin istedim çünkü onu yeterince yakıp yıkmışım gibi hissediyordum.

"Apar topar da gidilmez ki öyle..."

"Hemen küçük bir çanta hazırlayacağım. Çok kalacak değilim zaten. Mardin meselesi hemen aradan çıksın istiyoruz, ondan," diye yalan söyledim. Ne kadar kalacağımızı bilmiyordum, sonucun ne olacağını, bizi nelerin beklediğini bilmiyordum, her şey koca bir muammaydı.

Anneannem burnunu çekerek doğrulup, "Tamam tamam," diye mırıldandı. "Sen çantanı hazırla. Anne kız konuşmak da istersiniz şimdi. Ben de gidip dedenin karnını doyurayım. Sonra çantanı hazırlarım."

"Sen de mi gidiyorsun dedemle?"

"Sen gidiyorsan benim burada durmamın anlamı mı var?" diye sordu anneannem ciddi bir şekilde. "Ben buraya senin için geldim."

"Peki," diye fısıldadım.

"Yengenle dayın aşağıdalar mı hâlâ?"

"Evet."

Anneannem tek kaşını kaldırıp, "Konuştular mı hiç?" diye sordu.

"Yok, ikisi de dillerini kedi yemiş gibiler," dediğimde kedi dememle İncir odanın aralık kapısından içeri süzülerek miyavladı. Bir süredir kendimi kaybetmiş, aradığım hiçbir yerde de bulamamış gibi hissettiğimden İncir ve Mavi'nin bakımını da Yağız üstlenmişti. Eğilip kedimin kulaklarını başının arkasına doğru yatırarak okşadığım sırada anneanneme baktım. "Dayımın meselesi ne olacak?" diye sordum. "Evlenecek mi?"

"Dayının ne halt yediğini inan olsun ben de bilmiyorum," dedi anneannem bezmiş gibi. "Karısını kaybetti, çocukları oradan oraya savruluyor, o da yetmezmiş gibi bir çocuğun daha vebali boynuna dolandı. Benim ona diyecek bir şeyim kalmadı."

"Rahat bırakın çocuğu," diye araya girdi annem. "Buhrana girmiş zaten, hiçbiriniz farkında değilsiniz ama Giray iyi değil. Karısını da köpek gibi seviyor hâlâ. Evlilikleri bitti belki ama aşkları bitmemiş. Zamanın neyi getireceğini kimse bilemez. Bakarsın barışırlar."

“Elin kızının canını bir daha yaktırmam ona,” dedi anneannem, bu duruma ne kadar öfkeli olduğunu yeni fark ediyordum. “Yediği haltların bedelini ödüyor. Üzülüyor muyum? Üzülüyorum. Evladım o benim. Ama yaptığı yanlış, sırtını sıvazlayıp doğruymuş gibi yanında olamam.”

“Yine de üstüne varma,” dedi annem. “Herkes hata yapar bu hayatta.”

Anneannem gözlerinin yaşını avucunun içiyle silip, “Hadi konuşun siz,” diyerek kapıya yöneldi. Eğilmiş İncir’i sevmeye devam ederken omzumun üzerinden anneme baktım.

“Çok eğilme öyle, kramp girer,” dedi annem gülümseyerek.

“Krampın alası girdi zaten, çıkmıyor,” dediğimde tek kaşını kaldırdı.

“Ne oldu?”

Gözüm açık duran kapıya kaydı. Anneannem çoktan gitmişti ama yine de birinin duyma ihtimaline karşı işimi garantiye alarak kalkıp kapıyı kapattım.

Annem, “Şu Mardin işini erkene aldığınıza göre bir şey olmuş,” dedi tedirgin gözlerini yüzüme mıhlayarak. “Dışarıda başınıza bir şey gelmedi, değil mi?”

“Gelmedi diyemem,” dediğimde ürperdiğini gördüm. “Arif’in yanında tuttuğu bir kız var. O kız karşınıza çıktı. Elini kolunu sallayarak hem de... Korumaymış cartmış curtmuş, bunlar boş anne, hiçbir işe yaramaz. Arif istediği an, istediği yerde olabilecek bir adam.”

Korku annemin gözlerinin rengini koyulttu, oturduğu yerde küçücük kalıp kollarını bedenine sararak, “Bir an evvel gidin, Mardin’de başınıza hiçbir şey gelmez,” dedi ama bu cümle bile onu korkutuyor gibiydi.

“Kız yanımıza geldiğini Arif’in bilmediğini söyledi ama yalan söylüyor da olabilir.” Küçük valizimi yere koyup fermuarını açarken anneme baktım. “Zehrini kustu yılan. O kadar öfkeli hissediyorum ki elimden bir kaza çıkacak sandım.”

“Kim bu kız?” diye sordu annem öfkemi göz ardı edememiş gibi kaşlarını çatarak.

"Arif'in, Korhan ile aramı tamamen bozmak, bana gemileri yaktırmak için Korhan'ın yanına koyduğu kız," dedim, kurduğum cümle dilime diken gibi batınca yüzümü buruşturdum.

"Öfkenin sebebi bu mu?"

"Genel bir öfke."

"Kıskançlığın doğurduğu bir öfke gibi," diye mırıldandı annem. Konuyu değiştirmek ister gibi, "Size bulaşmazlarmış," dedim.

"Arif ufak oyunların insanı değil. Korhan'ın carını yakmak istiyor, seninkisini değil," dediğinde kafamı kaldırıp anneme baktım. "Korhan şuncacık çocuktuk, yine onun canını yakmak istiyordu. Şimdi de pek bir şey değişmemiş gördüğün gibi."

Yine Korhan'a ait bir geçmiş etrafımı sardığında, o küçük erkek çocuğu, iri yeşil gözlerini yüzüme dikmiş, geçmişin içinden geleceğini, yani beni izliyordu. Hissettiğim öfkeyle, "Ölmesini istiyorum o adamın," dedim acımasızca.

"Bunu isteyen sadece sen değilsin," dedi annem. "Senin içinde olduğun o evi yaktırdığı gün, cehennem olup onu içimde küle çevirmek istedim. Artık sen de bir anne adayısın, ne hissettiğimi biliyorsun."

Valizin içine gelişigüzel birkaç kıyafet attım. O küçük erkek çocuğu hâlâ beni izliyormuş gibi hissediyordum. "Diyar amcanın planı ne bilmiyorum," dedim. Üzerindeki cinayetleri açığa çıkarıp onu kodese mi yollayacaktı yoksa tüm hesaplarını dürüp onu sonsuza dek hayatımızdan mı çıkaracaktı bilmiyordum. Bu düşüncenin beni ürkütmediğini fark ettim.

Kıyas'ın ölümü nasıl ki içimde yaprak oynatmamıştı, Arif'in ölümünü düşünmek de hiçbir şey hissettirmedi.

"Diyar Alacahan, güçlü bir adam. Kendi kızını kurtaramamanın yüküyle yaşıyor, öfkesi ve nefreti hâlâ ilk günkü kadar taze. Arif'in karşısında durabilecek daha güçlü bir insan bu dünyada yaşamıyordur," dedi annem sessizce.

Valizi kapatıp üzerine oturarak anneme baktım ve "Behr hiç babasına ulaşmaya çalışmış mıydı?" diye fısıldadım.

Annemin bakışları boşluğa gitti, sanki o boşluğun içine bir olta atmış, geçmişin oltanın ucuna takılmasını bekliyordu. Derin

bir nefes alıp, “Çok onurlu bir kızdı,” diye başladı cümlesine. “İstenmediği yer cennet olsa, cehennemi tercih eder, yine cennetin kapısına ikinci defa gitmezdi.”

“Peki Korhan’ın babasının kim olduğunu biliyor musun?” diye yeni bir soru attım ortaya. Bu soru, geçmişin kor alevlerinden çıkıp gelmişti. Bu soru eski bir anıyı sırtına alarak geleceğin içine taşımıştı. Bu anının bu denli ağır olmasının asıl sebebi belki de Behr’in pişmanlıklarıydı, yaşadığı hayatın içinde kaybolan ruhunu ararken zamanla kaybolanın sadece ruhu değil, kendisi olduğunu da anlamıştı.

Annem sanki derin, ağzına dek geçmiş ile doldurulmuş bir küvetin içindeydi ve bir zamanlar benimkinin aynısı olan, geçmişin içindeki saçları suyun yüzeyinde kıvrılıyordu. Annemin anıların içinde boğulmaya başladığını gördüm.

“Behr, babasının kim olduğunu biliyordu,” dedi annem, zaman yavaşladı, bakışlarım annemin yüzünde asılı durdu. “Muhtemelen Korhan da babasının kim olduğunu biliyordur ama hiç araştırmamıştır. Bir kez bile görmemiştir. Behr de onun peşine hiç düşmedi.”

“Sen?” diye üsteledim.

“Kuyumcu olduğunu biliyorum,” dedi annem ve Korhan’ın geçmişin içinde bana fısıldadıkları zamanın içinde süzülerek anılarımın üzerini örttü. Korhan bunu biliyordu.

“Adını biliyor musun?”

Annem uzun uzun gözlerimin içine baktıktan sonra, “Hatırlamıyorum,” dedi. “Sadece zengin bir ailenin çocuğuydu. Babasının mesleğini sürdürüyordu.”

“Hiç ulaşmaya çalıştı mı?”

“Bilmiyorum,” dedi annem. “Ulaşmaya çalışsaydı Behr o hâlde mi olurdu sence?”

Annemin haklılığı boğazımı düğüm düğüm etti.

“Korhan’ı biliyor mu sence?”

“Adam mı?” Annem omuz silkip, “Biliyordur diye düşünüyorum,” dedi. “Herkesin ağzında başka bir laf vardı. Kimi Behr’in çocuğun babasının kim olduğunu bilmediğini söylüyordu,

kimi çocuğun babasının çocuğu kabul etmediğini. Her ağızda farklı bir dedikodu dolanıyordu. Behr de bu konular hakkında çitini çıkarmazdı. Zaten sessiz, sakin bir kızdı.”

“Çok zorlanmış olmalı.”

“Hayat ona hiç adil davranmadı. Evet, hayat herkes için zordu ama onun için daha zordu.”

“O adam sorumluluk alsaydı bunlar yaşanmazdı,” dedim ama ihtimalleri düşününce durdum. Behr, tüm bu yaşadıklarını hak etmemişti, hiçbir kadın hak etmezdi. Korhan da yaşadığı hiçbir şeyi hak etmemişti, hiçbir çocuk hak etmezdi. Annemin bu konu hakkında kesin yargıları yoktu, bilmediği şeyler hakkında çok fazla yorum yapmamayı tercih ediyordu.

Zaman beni göğün gece ile buluşmak için koynuna akşamı davet ettiği bir saate sürükledi. Mardin konusunda herkes dilsiz gibiydi, yorumlar yapılmadı, neden bu kadar erken gittiğimizle ilgili sorular sorulmadı. Sanki tam ortada duran, herkesin bildiği ama kimsenin dillendiremediği koca bir sır vardı.

Arkadaşlarımla vedayı uzun tutmadım, hepsiyle evin kapısının önünde vedalaşıp, binadan çıkışıma hiçbir vedayı sığdırmadım. Eğer izleniyorsak kimse çok uzağa gittiğimizi düşünsün istemiyorduk. Arabaya binerken arkama baktığımda bana son kez veda etmek için bekleyen kimsenin olmadığını görmek kalbimi burktu. Koca bir yalanı yaşamaya o kadar alışmıştık ki çevremizdekiler de bizimle birlikte o yalana ayak uydurmaya başlamıştı.

Arabayı koruma kullanıyordu. Korhan hemen yanıma, arka koltuğa oturmuştu ve karanlık aracın içine sinen sessizliğin ana temasını benim hislerim oluşturunuyordu. Korhan, hissettiğim her şeyin farkındaymış, bunu durduramazmış ama beni yatıştırabilmiş gibi beni kolunun altına çektiğinde doğrudan ona yaslanıp ona sığındım.

Aramızda uzayıp giden sessizlik bir bakıma daha korkutucu ve daha tehlikeli geliyordu çünkü Korhan öfkesini gösterdiğinde savaşaacağını bilirdiniz, hüznünü gösterdiğinde de ucunda bir mücadele belirirdi ama şimdi o da benim gibi sessizdi ve sessiz-

lik içinde seni ne tür bir tehlikenin beklediğini bilmediğin kara bir gece gibiydi.

Sanki artık o da önünü göremiyordu.

Zamandan geriye düşmek, her şeyin başladığı noktaya dönmek istedim ama hiçbir zaman böyle bir olanağımız olmayacaktı, bu içimde sızlayıp duran bir istek olarak kalacaktı.

Korhan kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirdi, bakışlarımı usulca ona çevirdiğimde karanlık gölgelerin dolaştığı profilde rastladığım sessizlik içimi ürpertti. Yolun sonunu göremiyordu. Yolun sonunda bizi bekleyen ne olduğunu bilmiyordu. Bakışlarımın yüzünde toplandığını hissedince omzunun üzerinden bana baktı, çatık kaşlarının altında sertleşen ifadesinin yumuşadığını gördüm.

“İl sınırından çıktığımızda arabayı bize bırakacaksın, oradan gerisini biz yalnız başımıza devam edeceğiz,” dedi Korhan sürücüye.

Adam, Korhan’ı ikiletmeden, “Olur beyim,” dedi.

Korhan başka bir şey söylemeden başını başımın üzerine yaslayıp, dizlerimin üzerine koyduğum ellerimin üzerini büyük avucuyla örttü.

“Endişelenme, Kedi,” dedi güven veren sesiyle. “Mardin’i seveceksin.”

“Sen seviyor musun?” diye sorduğumda, “Sadece birkaç defa gittim,” dedi. “Ama evet, seviyorum. Efsunlu bir şehirdir.”

Yanağımı omzuna sürterek yolu izlerken, “Dedenle konuştun mu?” diye sordum mahcup bir sesle. Neyi sormaya çalıştığımı anlamış gibi, “Güvenliği arttıracak,” dedi. “Kalbini ferah tut. Seni Mardin’e götürüyorsam Eskişehir’de koruyamayacağım için değil, zehirli sarmaşık gibi seni saran her şeyden uzaklaş diye götürüyorum.”

“Dürüst müsün?”

“Dürüstüm,” dedi. “O kızın söyledikleri, Eskişehir’de yaşayanlar... Güvenliği sıkı hâle getirebilirdim ama Eskişehir’de açılan yaraları Eskişehir’de sarabilmemin mümkün olmadığını fark ettim.” Çenesini başımın üzerine koyarak camdan dışarıya

baktığında parmakları eklemlerimin üzerinde turluyordu. "Seni çok yaraladım ve merhemi bulana kadar yara açtığım her yerden uzağa kaçırmaya karar verdim."

Ellerimden birini avucunun altından çıkarıp elini tuttum ve açık duran avucunu karnıma yasladım. Beklemediği bu hareketim karşısında afalladı, bedeninden elektrik akımı gibi geçip giden o yoğun hissi kendi tenimde, hücrelerimde hissettim. Parmak uçlarını nazikçe karnıma bastırıp, karnımı usulca okşarken ben de parmaklarımı eklem kemiklerinde dolaştırıyordum. Hiç konuşmadı, sadece dokundu ve onu hissetti, oradaki varlığını, oradaki canlılığını. İçimde kendisine ait kökler vardı, biliyordu, o köklerin usulca içimde büyüyerek ikimizden bir parça oluşturmalarını daha net hissetmesini istedim.

Sessizce, "Ne zaman hareket etmeye başlar sence?" diye sorduğunda eklemlerinde turlayan parmaklarım hareketini kesti ve dudaklarımı bükerek, "Bilmem ki," dedim. "Bu konuyla ilgili hiç bilgim yok."

"Etmeye başlamış mıdır?"

"Hareket etse hissederdim."

"Uslu biridir belki, çok hareket edip yormuyordur seni," dediğinde yanaklarıma derin çizgiler çizen bir gülümseme yüzümdeki yerini aldı.

"Uyuşuk mu demek istiyorsun sen benim bebeğime?"

"Sadece senin bebeğin mi? O aynı zamanda benim," diye homurdanarak kafasını kaldırıncı, gözlerimi yukarı dikerek ona baktım. Şoförün ön koltukta sessizce güldüğünü duydum, Korhan bakışlarını dikiz aynasına çevirince şoför öksürüp duruşunu dikleştirerek direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Yalan mı?" diye sordu Korhan, dikiz aynasından şoföre bakıyordu. "Sadece kendisininmiş gibi konuştu bebeğimden."

"Senin abartmalara bak, istersen bir de dava aç bana," diye homurdandım.

"Bebeğimden bir daha senin bebeğinmiş gibi bahsedersen, öyle davranırsan telif davası açmayı düşünüyorum zaten."

"Telif mi?"

“Evet, telif hakları bana ait.”

“Telif hakları ikimize ait,” dediğimde, “Hakkıma girme lan o zaman nankör kedi,” diye söylendi. “Hızır Reis, işte bu kedi böyle nankör bir kedi.”

Geçen onca zamandan sonra adının Hızır olduğunu öğrendiğim adam, “Demeyin öyle beyim, çok yakında eşiniz olacak,” dedi gülerek.

Korhan, “Söylediğin şey beni çok keyiflendirdi,” dediğinde dirseğimle boşluğuna vurdum. İnleyerek, “Ama bu kedi gerçekten nankör bir kedi,” diye söylendi.

“Ne yazık, değil mi, Hızır abi?” diye sorduğumda, Hızır abi çekinerek aynadan bana baktı. “Nankör bir kediyle geçirmek zorunda kalacak koca bir ömrü.”

“İnanın bana, hiçbir şey onu bunun kadar mutlu etmeyecektir,” dedi Hızır abi saygıyla.

Söyleyebileceklerim dilimin altında kayboldu. Huzursuzluk yine saklandığı karanlığın içinden usulca süzülerek üzerime doğru gelmeye başlamıştı. Şehrin çıkışına geldiğimizde Korhan direksiyon başına geçti ve Hızır abi gecenin karanlığında tek başına kalmadan önce, “Dikkatli olun efendim. Görüşmek üzere,” dedi.

Adamı arkamızda bıraktığımız için vicdan azabı içinde huzursuzca kıpırdanırken artık ben de ön yolcu koltuğunda otuyordum. Bakışlarımı omzumun üzerinden Korhan’a çevirerek, “Nasıl geri dönecek?” diye sordum.

Korhan dikkatle arabayı sürmeye devam ederken, “Onu oradan almak için gelen biri olacak,” dedi. “O dedemin sağ kollarından biri, orada öylece bırakacak değiliz yavrum.”

Yanağımı koltuğa bastırıp onu izlemeye başladığımda bunun ona keyif verdiğini yüzünü sarmaya başlayan o muzip ifadeden anlayabiliyordum. Bir süre onu izlememe sessizliğiyle eşlik etti, sanki bana bir alan tanımuştu ve o alanın içinde huzuru yakalamak istiyor gibi onu izlediğim sırada bana karışmamaya karar vermişti. Bu düşünce beni gülümsetti, bunu fark ettiğinde gözucuyla bana baktı ve karşı şeritten gelen araçların ışıkları yüzü-

nün yarısını aydınlatarak güzel gözlerinden birinin rengini belirginleştirdi.

“Sen bana bakarak huzur mu buluyorsun?” diye sorunca bir an utanarak bakışlarımı ön cama çevirip, “Ne alaka?” diye çemkirdim.

“Az önce seni dikenin üzerine oturtmuşum gibi burnundan soluyordun. Bana bakmaya başlayınca yüzün de gülmeye başladı, altındaki dikenleri gül bahçesine çevirdiysem bunun sebebi de bana âşık olmandandır haberin olsun.”

“Eskiden kaçtığın aşk konusundan şimdi dilin dışarı halı gibi uzanarak konuşuyorsun maşallah.”

“Eskiden senin bana âşık olma ihtimalinden hem korkuyor hem de köpek gibi istiyordum. İnsan korktuğu şeyleri konuşmaktan kaçınır,” dedi bakışlarını yola çevirirken. Bana bakmadan, “Hiç korktun mu?” diye sordu.

Korkularımı ona söylemesem de içimde fırtına olan, zemini mi sarsan, yangın gibi büyüyüp derinlerime ilerleyen her şeyden haberi vardı. Bakışlarımı ondan çekmeden, “Seni severken en korkak korkusuzdum,” diye fısıldadım. Bu sır, bildiği, daha önce hiç duymamış olsa da daima hissettiği bir sırdı. “Seninle ilgili her şeyin beni korkuttuğunu biliyordun değil mi?”

Sorum bir müddet sessizce yolu izlemesine neden oldu. Sonrasında, “Evet,” dedi. “Gözlerinde daima korkuyu gördüm. Her şeye rağmen, korkuyor olmana rağmen neden peşimden geldiğini merak ettim. Ateşe doğru geliyordun. Kötülüğe çekilen bir yanın vardı.”

“Hatırlıyor musun?” diye sorarken anılar kafamın içinde birikerek bir girdap oluşturmaya başlamıştı.

“Neyi?”

“Delice kavga ettiğimiz o yağmurlu geceyi,” dedim, oysa ona hatırlatmaya çalıştığım o anıyı kafamın içinde hiç yaşanmamış kabul etmiş, yok saymıştım. İçime gömüp yokmuş gibi davrandığım anılar birer birer açığa çıkarak varlıklarını hatırlatmaya başlamıştı. O da anılarından o ânu kovmuş gibi kaşlarını çatı,

direksiyonu kavrayan parmaklarının daha da sıkılaştığını gördüm, bakışlarım yeniden çehresine yöneldi.

“Seninle ilgili şeyleri unutmuyorum ama kalbini kırdığım anları kendi zihnimden de senin zihninden de silebilmek isterdim,” dediği anda o tünel birdenbire etrafımı kapladı, içinde olduğum arabanın tavanındaki cama baktım ve tünelin tavanını gördüm. Kafamı çevirdiğim her yerde tünelin duvarları vardı. İşte yeniden zaman tünelindeydik, altımızdaki arabayı anıların içine son sürat sürüyordu.

“O gece gitmenden çok korksam da gitmen gerektiğini düşündüğüm, benden kurtulman gerektiğine inandığım bir geceydi,” dediğinde sesi bir yankı gibi geçmişin içine dağılarak kaybolup zayıfladı. Birdenbire yağmurun sesini duydum, gök ikiye yarılmış, gözyaşlarını akıtmıyor da acısını kusuyordu sanki. Yüzümde, saçlarımda, tenimde yağmuru hissettim, sıırılsıklamdım ve üşüyordum; o anın içindeydim.

Birdenbire aramızdaki tüm iplerin gerildiği bir geceydi, o gergin ipin üzerinde öfkeyle ve inatla ona doğru yürürken ipten düşme imkânım yok gibi geliyordu ama gergin ip ayaklarımın altını çoktan kesmeye başlamıştı.

Evinin sokağında durmuş, kalbimde taş gibi bir ağırlıkla yağmurun altında öylece dikiliyordum. Evden çıkmama neden olan, “Sana gelmen için kapı açan benmişim gibi davranma, sen kendi isteğinle geliyorsun bana!” diye bağırması olmamıştı aslında, bağırırken elindeki kadehi yere atmıştı, kadeh parçalanmıştı ve cam kırıkları beyaz sıvının içinde yüzmeye başlamıştı.

Yüzünün yarısını odadaki kızıl ışık aydınlatıyordu, diğer yarısı karanlıktaydı ama aydınlıkta duran tarafta öfkeyi görmüştüm. Bana fazlalıkmışım gibi hissettirdiği bir andı. Kalbimin ortadan ikiye yarıldığını, o yarıktan aşağı kan gibi hislerimin düşmeye başladığını hissetmişim.

“İster gel ister gelme lan!” diye bağırması devamında, yüzümde taş gibi bir ifadesizlikle ona bakıyordum. “Sikimde mi sanıyorsun kızım? Umurumda mı lan? Yokluğunu hisseder miyim sanıyorsun?”

Bir adım geri gittiğimi hatırlıyorum, o an durmuştu, sözcüklerinin bana doğru çektiği bıçaklardan ötesi olduğunu, o bıçakların kalbime saplandığını anlamış gibi bakmıştı yüzüme. Neden birdenbire bu hâle geldiğimizi o an bilmiyordum, pasif öfkesi birdenbire yıkıcı bir fırtınaya dönüşmüştü. Ona anlam veremiyordum. Ne istediğini görmeye çalışıyordum ama gördüğüm yerde sadece karmaşa vardı, asıl hissettiği şey o karmaşanın altına gizlenmişti ve bulunmak istemiyor gibiydi.

“Sana gel demeyeceğim,” dediğinde artık sesi daha sakindi. “Eğer gitmek istiyorsan seni durdurmayacağım.”

“Onu anladım,” diyebildim sadece.

“İyi anladıysan,” diyerek sırtını döndüğünde, o an gitmem gerektiğini biliyordum. Gel dememişti, git de dememişti ama kapının önünde durup gelmem için gözlerimin içine, ruhuma bakan oydu. O gece kalbime soktuğu bıçağı kanırtarak aşağı doğru çekerken bunu ona söylemek istemiştım ama kelimelerimin bile kırıldıklarını hissediyordum. Hiçbir alçı kelimelerimin kırığını kaynatamazmış, ona yeniden cümleler kuramazmışım gibi hissediyordum.

Sırtımı döndüğümü hatırlıyorum, dışarıda yağan yağmurun sesi evin içini yıkıp geçiyordu ama sorun değildi. Bir an için, “Dışarıda yağmur yağıyor,” dediğini duydum ama ona ne cevap verdim ne de kurduğu bu cümlelerin üzerinde durdum. Yağmur mu yağıyordu? Yağabilirdi. Ölmem mi gerekiyordu? Ölebilirdim. Madem gitmeliydim, işte gidiyordum.

Kapıyı arkamdan çekerek odadan çıktığımda arkamdan gelmeyeceğini zaten biliyordum. Söylemişti, anlamak istemeyen bendim, bana bunu anlatmıştı, defalarca kez dillendirmişti. O gelmezdi, gelmeyecekti.

Gidiyorsam, giderdim, hikâyemiz tam da bu noktada sona ererdi.

Hissettiğim kırgınlık mıydı yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum.

Sizi kırması umurunda bile olmayan birine, kırılan kalbinizi göstermenizin bir anlamı da olmazdı. O yüzden eğer kırgın-

sam, bunu kendi içimde halledip onun hikâyesinden silinip gidecektim.

Ruhum yanıyordu, yanabilirdi, külünün kokusunu ona solutmayacaktım.

Koridoru aşp sokak kapısından dışarı çıktım. Merdivenleri indim. İşte şimdi zaman tüneli beni o anının tam da başladığı yere, yağmurun altına getirmişti. Artık kendimi dışarıdan izleyen bir göz değildim, doğrudan kendi bedenimin içinde, o ânın tam ortasında bir yerdeydim. Hissettiklerim tüm tazeliğiyle göğsümün içini ateşe veriyor, o ateş tanıdık bir acıyla bedenimi kavuruyordu.

Omuzlarım düştü. “Ne bekliyordum ki?” diye sorduğumda sesim yağmur tarafından bastırıldı ve ben kendimi bile duyamayan biri olduğumu fark ettim.

İnsan kendisini bile duyamıyorsa, onu kim duyabilirdi ki?

Ben kendime bile sağırdım ve birinin bana kulak vermemesi çok normaldi.

Kapının açılıp kapandığını duyduğumda neden yürümediğimi, neden çekip gitmediğimi bilmiyordum. Adımlarım bir anda öne doğru düşmeye başladı. Sokak lambaları sönmüştü, elektrikler kesilmiş olmalıydı, yağmur geceyi çok daha koyu bir hâle büründürmüştü. Kalbim, değil şehre düşen, tüm dünyaya düşen yağmur içime aksa sönmeyecekmiş gibi yanıyordu.

“Yağmur yağıyor dedim sana!” diye bağırdığında tüm sokağa yayılan sesi benim içime yayılmadı, durmadım, yürümeye devam ettim.

Adımlarının seslerini duydum, hızlı adımları benim ağır adımlarımı kolaylıkla yakaladı. Bileğimden tutup beni kendisine doğru çevirdiğinde saniyeler içinde ıslanarak ağırlaşan saçlarım bir kırbaç misali şakıyarak onun yüzüne çarptı. Gözlerinin içine bomboş gözlerle bakmamı beklemiyormuş gibi kaşlarını çatarken bana çok büyük bir dikkatle bakıyordu.

Ruhumu görmeye çalışıyordu ama az önce ateşe verdiği bir şeyi artık göremeyeceğini bilmiyordu.

“Yağmurun altında gidilmez,” demesi yüzümdeki boşluğun daha da donuklaşmasına neden oldu. Bileğimi kavramaya devam ederek, “Seni durdurduğum falan yok,” dedi sert bir sesle. “Yine de yağmur dinince gitmelisin.”

“Yeterince ıslandım, biraz daha ıslanmanın bir sakıncası yok,” diyerek bileğimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. Gözlerinin içine öfkeyle bakıp, “Ne istiyorsun?” diye sordum sakince.

“Bir şey istediğim yok benim.”

“Bırak o zaman,” dedim aynı sakinlikle, kolumu geri çekmeyi denediğimde yine başarısız olunca kaşlarımın ortasında bir öfke yarığı doğdu.

“Sana yağmur dinince git diyorum, kal demişim gibi davranma da yürü eve,” dedi buz kırağı bir sesle. İçimde biriken dağınık hislerin yığın hâline gelip öfkeye dönüştüğünü hissettim.

“Sana beni bırakmanı söyledim!” diye bağırdım birdenbire, içimde yıkım gibi ilerleyen o öfkenin ona çarpıp onu devirmesinden korkmadım. Cesaret, benim sınırlarımda korkaklığın tohumlarından doğan bir çiçektir, zehirliydi ve zehri ondan saklamadım.

“Yağmurun altında hasta olacaksın!”

“Olacaksam olurum, şimdi eve girdiğimde hasta olmayacağım gibi konuşma benimle. Senin acımana mı kaldım ben?” diye sordum öfkeyle.

Gözlerimin içine sessizlikle bakmaya başlamasını beklemiyordum. Anlamaya çalışıyor gibiydi, idrak etmekte zorlandığı bir şey varmış gibi kaşlarını çatınca bileğimi sert bir hamleyle onun dokunuşunun sertliğinden kurtardım.

“Birdenbire değişen ruh hâllerinden bıktım usandım zaten!” diye bağırdığımda ifadesi daha da büyük bir sarsıntıyla yüzünün sınırlarında değişime uğradı. “Meraklınmışım gibi davranma bana! Bir gün gözlerimin içine gelmemi ister gibi bakıyorsun, bir diğer gün gelişime izin vermiş olman bana lütufmuş gibi davranıyorsun! Senin aklınla zorun var!”

“Bağırmayı kes,” diyebildi, sanki geri kalan tüm kelimeler içindeki oyuğa düşüp birbirini ezmişti.

“Gidersen arkandan gelmem, gelersen de umurumda olmaz kafasındasın, onu anladım. Kafama kaka kaka anlattın bana bunu. Şimdi siktir git başımdan!”

“Evet,” dedi ifadesizce. “Doğru anlamışsın. Biraz kıtsın, zor anlıyorsun ama sonunda anlamışsın. Görebiliyorum bunu.”

Sesindeki sakinlik beni daha da öfkeliendirdi, çenemden göz-yaşları gibi yağmur suları akıyordu, belki de gerçekten ağlıyordum ama farkında dahi değildim.

“Siktir git!” diye bağırıp ellerimi göğsüne koyup onu ittim ama yerinden biraz bile kıpırdamadı. “Ne istediğin belli değil senin!”

“Değil, öyle mi?” diye sordu, sesi çok sakin olmasına rağmen bir o kadar da tehditkârdı.

“Evet, değil!” Onu bir defa daha itmek için avucumu göğsüne koyduğumda yağmur ikimizi de sırlıslam yaptığı için bedenim çok ağırmış gibi hissettim. Belki de ağır olan bana hissettirdikleriydi. Yüzüme bomboş bir suratla baktığında, “Bakma öyle bana!” diye bağırdım. “Umurumda bile olmayacak. Çekip gideceğim! İstediyin buydu zaten. Alıyorsun istediğini.”

“Güzel,” dedi sadece. “Şimdi eve gir, yağmur dinince gidersin.”

Hissettiklerim yüzüme öfke dolu bir gülümseme çizdi, burunmdan sert bir nefes verip, “Sen manyağın tekisin!” diye bağırarak onu bir kez daha itmeyi denedim. Bu kez bileklerimi kavrayıp beni durdurdu. Gözlerinin içine içimde dindiremediğim binlerce his olduğunu ortaya sererek baktım. Hislerim ona ağır gelmiş gibi gözlerini kıstı, gözlerimin içine bakmak onun için çok zor gibiydi.

“Manyağın teki olduğumu biliyorsan ne diye geldin bana lan?” diye sordu, sesindeki öfke tenimde ürpertilere yol açtı. “Ne diye kollarımın arasında uykulara daldın? Ne diye gözlerimin içine beni görmek istiyor gibi baktın? Madem manyak olduğumu biliyordun, gözlerime neyi arayarak bakıyordun? Ne arıyordun lan sen bende?”

“Bana lanlı lunlu konuşma!”

“Sikerim böyle işin sülalesini!” diye bağırmasıyla duraksamam bir oldu. “İstediğim gibi konuşurum lan. Ben böyleyim, benim ağzım da böyle, benim karakterim de böyle lan. Geldin, gel mi dedim lan ben sana?”

“Gidiyorum işte, ne diye bağıyorsun?” diye sorarken kaşlarım çatıktı. “Neyin hesabını soruyorsun sen benden? Bir daha gelmem olur biter.”

“Sorduklarıma cevap ver!”

“Artık bu cevapların bir anlamı yok!”

“Sana göre yok lan, sana göre yok! Ben o cevapları duymadığım sürece şuradan şuraya gitmiyorsun lan!”

“Hani durdurmazdın, gitmeme mâni olmazdın, ne oldu?” diye sordum aşağılar bir üslupla.

“Kalmanı istediğimden yapıyorum da sanki!”

“Hadi be oradan!” diye bağırarak bileklerimi geri çekmeye çalıştığımda tekrar kavradı, beni kendine çekince öfkeden kendimi kaybedip yüzüne tükürdüm. Şokla gözlerimin içine baktı.

“Bu ne şimdi?”

“Defol git lan!” diye bağırdım öfkeyle, bir an durdu, tek bir an için gözlerinde bir şey gördüm, sanki gülümsemek istedi ama bunu yapamadı.

“Yağmur dindiğinde gitmek istiyorsan seni eve bırakırım,” dedi sanki bir anda yatışmış gibi.

Ellerim havada asılı kaldı, gözlerim ise gözlerine bir düğüm atmıştı.

“Ne istiyorsun sen benden?” diye fısıldadım.

Gözlerimin içine uzun uzun bakıp, “Ben de bilmiyorum,” dedi.

“Kalmayacağım seninle,” dedim ruhunu gösterdiğini hissettiğim bakışlarından kaçınarak.

“Olur, kalmazsın.”

“Defolup gideceğim.”

“Olur, gidersin.”

Gözlerinin içine bakıp, “Bırak o zaman,” dedim.

Gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmadan, "Yağmur dindiğinde," dedi sadece.

"İslandım ıslanacağım kadar."

"Sikimde bile değil, yağmur dindiğinde gitmek istiyorsan gidersin."

"Gideceğim zaten."

"Anladım orasını," dedi sertçe. "Tekrar edip durma şunu!"

"Kendin kovmaktan beter edip bu benim seçimimmiş gibi davranıyorsun," dediğimde duraksadı. Gözlerinden kaçmadım, cehennem ateşi bile olsa gözlerinden kaçmazdım. "Gitmek benim seçimimmiş gibi davrandığında eline ne geçecek?"

"Bir şey geçeceğini nereden çıkardın?"

"Sorularıma sorularla karşılık vermeyi bırak."

"Sen sorular soran biri değilsin, neden bu gece o küçük çene-ni sorularla açıyorsun?"

"Tutarsızlıklarını alıp nerene sokarsan sok," diyerek ellerimi geri çekip ona sırt döndüm.

"Sırtını dönünce ne olacağını biliyorsun, senin seçimin bu, benim değil," dedi kendini buna inandırmaya çalışıyormuş gibi. "Gidiyorsun ve bu senin seçimin, kendi isteğinle gidiyorsun, durdurmayacağım."

Kaşlarımı çatarak olduğum yerde duraksayıp, "Gideyim diye elinden geleni yapıp sonra bunu diyemezsin," dedim. "Gitmem için bütün olanakları sunuyorsun, bir siktir git demediğin kalıyor."

"Ben sana siktir git falan demedim."

Ona omzumun üstünden bakıp, "Dedin demedim zaten dangalak," diye söylendim. "Demediğin kaldı dedim."

"Sırtını dönmüşken ne diye tekrar bakıyorsun kızım bana?" diye sordu başını sorarcasına iki yana sallayıp, sinirimi tepeme toplayan bakışlarını yüzüme dikerek.

"Sıkıntılı dangalak."

"Ben mi sıkıntılıyım?"

"Evet."

"Islak farelere döndün, tartışmayı bırak da eve yürü. Sonra gidersin dedim sana."

“Ya hadi git başımdan,” diyerek önüme dönmeme beni belimden kavrayıp sertçe kendine çekmesi bir oldu. Bedenimi kendine doğru çevirdiğinde gözlerinin içine öfkeyle baktım ama bu onu durdurmadı, hatta umurunda bile olmadı.

“Söylediğimi yapmak çok zor olmamalı,” dedi kurşungeçirmez bir sesle.

“Sen beni oyuncağın sandın herhâlde?” dedim sorar gibi. “Senin de söylediğin gibi istersem gelir, istersem giderim ve vereceğim hiçbir kararı etkileyemezsin.”

Pişmanlık mıydı gözlerinde gördüğüm, yoksa daha başka bir şey miydi bilmiyordum. Az önce yakıp yıkan o adam birdenbire kaybolmuştu. Beni kavrayıp eve doğru çekiştirmeye başladığında, “Manyak mısın?” diye bağırdım öfkeyle. “Bana hem o şekilde davranıp hem de eve geri götüremezsin!”

“Götürüyorum şu an.”

Sakinliği öfkeden deliye dönmeme neden olurken, “Dangalak!” diye bağırdım bir kez daha. “Senin oyuncağın yok! Bırak beni be, aptal herif!”

“İstediğin kadar bağır,” dedi umursamazca. “Yağmur dindiğinde gitmek istersen gidersin dedim sana.”

“Ne zaman istersem o zaman giderim, buna benden başka kim karar verebilir?”

“Ben,” dedi, sesi hâlâ sakın ve kayıtsızdı.

“Yapma ya?” Eve giden merdivenlere yöneldiğinde ondan kurtulmaya çalıştım ama bu kez beklemediğim bir şey yapıp birden eğildi, beni dizlerimin altlarından kavrayarak sırtına attı. Hissettiğim şaşkınlıkla, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdım. Buna da cevap vermedi. Üzerimizden delice su boşalırken sokak kapısını açıp içeri girdi.

Beni kucağından indirdiğinde holün ortasındaydık. Hissettiğim öfkeyle dönüp yeniden sokak kapısına yöneldim ama önüme geçerek buna engel oldu. Kafamı kaldırıp ona öfkeyle bakarak, “Ne istediğini bilmiyorsun bile,” dedim. “Sen bana bakıyorsun, gözümün içine bakıyorsun ama ne istediğini bilmiyorsun.”

Gözlerimin içine boşlukla bakarak, "Odaya gidip kuru bir şeyler giy," dedi.

"Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun?" Ona yumruk atmak istiyordum ama bunu yapsam bile hissettiğim öfke geçmezdi. Kalbimi paramparça edip sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdı.

"Öyle bir derdim yok," dedi sadece.

"Az önce karşıma geçmiş canımı almak ister gibi konuşan adam nerede?" diye sordum çenemi havaya dikerek. "Nereye sakladın onu? Kaç tane kişiliğin var senin? Kaç yüzünle konuşuyorum ben senin?"

"Bu kadar öfkelenildiğini fark etmemiştim."

Gözlerinin içine ona inanamıyor gibi bakıp, bedenimi yana çevirerek elimi alnuma koyup sabır dilendim. "Şaka gibisin ya."

"Kıyafetlerini değiştir."

"Korhan," diyerek ona dönüp tehlikeyle gözlerinin içine baktım. "Siktir git ya. Gerçekten siktir git."

"Kavga etmek istiyor olabilirsin ama sen üzerindeki de-
ğiştirmeden sana istediğini vermeyeceğim," dedi.

"Kavgayı başlatan sendin, bunun farkında mısın?"

"Odaya geç ve üstünü başını değiştir," diyerek yanımdan geçip holde ilerlemeye başladı. Hırsıyla ona doğru dönüp arkasından yürürken, "Senin tedavi olman gerek!" diye bağırdım. "Duydun mu beni, ruh hastası? Senin tedavi olman gerek!"

"Duydum," dedi umursamaz bir sesle.

"Beni dikkate almıyorsun yani, öyle mi?" diye sorarak arkasından yürümeye devam ettim. "Sana diyorum sana!"

Odanın kapısını açıp, "Bağırmayı kesecek misin artık, Kedi? Az önce suspustun karşımda, tek kelime etmedin, şimdi niye kuyruğuna teneke bağlamışım gibi bağırıp duruyorsun?" diye sordu.

"Konuşmama izin mi verdin? Topa tuttun beni."

Gözlerimin içine uzun uzun baktı, bir an bu bakışma hiç sona ermeyecek sandım. Sonunda, "İçeri girip üstünü değiştir," dedi.

"Benim burada kıyafetim mi var dangalak?"

Gözlerini devirip, "Bana dangalak demeyi bırakıp çalıştır saksıyı," diye homurdandı. "Şu âna kadar bu evdeyken kimin kıyafetlerini giyiyorsan şimdi de onunkileri giyeceksin."

"Vay canına, dahiyane," dedim avuçlarımı birbirine çarpıp, alayla alkış tutarken. "Senin kıyafetlerini giyeceğime hastalanıp ölürüm daha iyi."

"Yine büyük büyük konuşuyorsun, sonunda giyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Senin hiçbir şey bildiğin yok."

Aniden kaskatı bir çeneyle, "Senin de hiçbir şey bildiğin yok," dedi, bir an bu cümleye anlam veremedim, bakışlarım yüzüne toplandığında gözlerimin ona saplanmasından rahatsızlık duymuş gibi gözlerini holün öteki ucuna çevirdi. Sanki içinde en çok beni suçluyormuş gibi, "Zaten sorduğunda yok," diye mırıldandı.

"Neyi soracakmışım?"

"Siktir et de şu odaya girip üstündekileri çıkar. Seni zorla soyacak kadar gözüm dönmedi. Benim için soyunacaksan bu kendi isteğinle olsun isterim," dedi düz bir sesle. "O yüzden girip soyun, üstündekilerden kurtul ve kuru bir şeyler giy."

"Sanki beni bu eve zorla sokmamışsın gibi!"

"Ha, zorla da soyayım yani seni?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Kedi, yeme beni. Sen istemesen beni ateşe verir, bu eve yine de girmezdin. Senin yeter ki canın istemesin."

Haklılığını görmek içimdeki öfkeyi körükledi. Sırtımı dönüp kapıya yöneldiğimde, sabrının sonuna geldiğini belli eden bir gerginliği sesine bulaştırarak, "Nurşan!" dedi.

"Ne Nurşan, ne?"

"İnadı bırakıp söylediğimi yap artık."

"Gel Nurşan, git Nurşan, istediğimi yap Nurşan!" diye bağırdım öfkeyle. "Ha pardon, gel demezsin, atlamışım ben o kısmı!"

"Saçmalamayı bırakıp girecek misin şu odaya?"

"Saçmalayan biri varsa, o da en başından beri sensin!"

"Nihayet bunu görebilmişsin," dediğinde ne söylemeye çalıştığını anlamadığım için kaşlarım çatıldı. "Gir şimdi şu odaya."

“Benimle sakın sakın konuşma.”

“Lan ne yapayım, ne yapayım?” diye sordu aniden öfkelenerek. “Ne etliye geliyorsun ne sütlüye amına koyayım!”

“Ne istediğini söyle bana!” Bu haykırışı beklemiyormuş gibi donup kaldı ama durmadım, içime attığım dikişler patlamış, hisler açılan yaranın içinden hızla dışarı dökülmeye başlamıştı. “Bana ya siktir git de, gideyim ya da kal de, bu kadar zor olmamalı ya! Bir insana o insandan ne istediğini söylemek bu kadar zor olmamalı! Anlıyor musun beni?” Öfkeden gözüm dönmüştü. Sessizlik yeniden onun için sahnede idi, bakışlarını benden tek bir an olsun ayırmadan ona yönlendirdiğim öfkeyi kucakladı. “Susmasana!” diye bağırdım can havliyle. “Susma, öyle mal gibi bakma benim yüzüme!”

Kaşları çatıldı ama hâlâ tepkisizliğini koruyordu.

“Biliyor musun?” diye sordum öfkem artık cehennem alevi gibi eserek etrafa yayılırken ve hol, benim öfkemin ateşiyle tutuşmaya başlamışken. Bana merakla baktı. “Senin gibi olabilmek isterdim. Karşımda içinde yaprak bile kıpırdamadığını gösteren o taştan ifadeyle durabiliyorsun ya hani, ben de içimde yaprak bile kıpırdamasın, biraz bile umurumda olmasın, senin gibi hislerden uzak, bomboş gözlerle sana bakabileyim isterdim!”

Söylediklerim onu sarsmış mıydı yoksa tam da söylediğim gibi, yine içinde yaprak bile kıpırdatmamıştı hiçbir fikrim yoktu. O an için yoktu. Gözlerinin içine bakarken bakışlarımın birdenbire donuklaştığını, hislerimin ivme kaybettiğini fark ettim. O da bunu kolaylıkla anladı.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu. Sanki ona kâbusunu gösteriyordum. Bana doğru bir adım atarak, “Benim gibi mi olmaya karar verdin? Bir anda buna karar verip uygulamaya geçmiş olamazsın. Bir anda içinde bana karşı yaprak kıpırdamaya başlamış olamaz,” dedi reddedercesine.

Söylediklerini anlamlandıramasam da ona aynı boş, ruhu çekilmiş gözlerle bakmaya devam ettim.

“Bağırmaya devam et,” dedi bana doğru bir adım daha atarken. “Bağır çağır ama öyle bakma.”

Gözlerinin içine ondan ruhumu gizleyerek bakmaya devam ettim.

"Oyun mu oynuyorsun benimle?" diye sorarken kafası karışmış gibi görünüyordu. Bu onda daha önce rastlamadığım bir panik hâliydi, şaşırsam da belli etmedim.

Tam önümde durup, "Sana diyorum," dedi, ruhunu bana gösterdiğini hissettim, lezâ yeşili gözlerinin ardından bana uzanan eller onun ruhuna aitti ama o elleri tutmadım. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Senin bana baktığın gibi mi?"

Duraksayarak, "Ben sana böyle mi bakıyorum?" diye sordu.

"Evet," dedim hiç düşünmeden.

"Sana böyle baktığımda, benim şu an hissettiğim gibi mi hissediyorsun?" diye sormasını beklemediğim için duraksadım, gözleri gözlerimden gerçeği çalmak ister gibi bakıyordu. Bana hissettirdiklerini yeni fark etmiş gibiydi, sanki ayna olup onu ona yansıtmuş olmam, o gece ona bir şeyleri fark ettirmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum donuk bir ses, o sesin eşlik ettiği ruhsuz bakan gözlerle.

"Kes şunu," derken şaşkınlığının tüm bedenine yayıldığını görebiliyordum. "Bunu bir oyuna çevirme."

"Aynaya bakıyor gibi mi hissettin?" Başımı omzumun üzerine yatırıp onu baştan aşağı süzdüm. "Buna sadece birkaç saniye maruz kaldın ve şimdi karşıma geçmiş bana böyle mi bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu sessizce.

"Çaresizlikten geberiyormuşsun gibi."

Başını aşağı yukarı sallarken gözlerini gözlerimden çekmedi ve "Evet," dedi. "Tam şu an gözlerinin içine bakıyorum ve çaresizlikten ölüyorum."

Sağduyumı kaybetmeme neden olan ona ait kelimelerdi. Tek bir bakışı, tek bir cümlesi bile değil, tek bir kelimesi her şeyi yıkıp yıkmama, düzeni bozup, kendimi ateşe atmama yetiyordu. Bu korkutucuydu ama kaçamadığım, değiştirilemez bir gerçektir. Gözlerim gözlerine tutunduğunda hissettiklerim yüzümün tuvaline çiziliyor olsa gerekti, beni görüyor olması bu defa beni ra-

hatsız etmedi. Hislerimi saklamaya çalışmadım çünkü çalışsam da bunu başaramazdım.

O bir şey söylerdi ve Nurşan'ın tüm dengesi bozulurdu. Bu hep böyleydi.

"Bana bir daha öyle bakma."

Korhan'ın gözlerinin içine bakarken bahsettiği bakışların göz bebeklerimdeki derin, kara kuyularda boğulup öldüğünü biliyordum. İçimdeki ateş bir zamanlar buz tuttuğuna inandığım ruhumu eritmişti, donarak öldüğüne inandığım ruhum oradaydı, canlıydı ve sadece onu arzuluyordu. Onun yaktığı ateş, ruhuma iyi geliyordu. Oysa bazı anlarda ruhumun küle döneceğini düşünüp geri çekilmek istiyordum. Ne yazık ki içinde bulunduğumuz an, o anlardan birine ait değildi.

"Bu gece yaşananlar senin iyiliğin içindi," demesini beklediğim için kaşlarım çatıldı. Buna aldırış etmedi. "Sana söylediklerim seni yaralıyor, biliyorum ama söylemediklerimin de seni yaraladığını görebiliyorum. Hiç korkmuyor musun? Ya söylemediklerim, söylediklerimden çok daha büyük, kapanması imkânsız yaralar açarsa?" Sorusu afallamama neden oldu ama kafamda soru işaretleri oluşmasına engel olmaya çalışır gibi iki adımda yanıma buldu. "Hem beni gör istiyorum hem de senden saklanıyorum," dedi, ruhumda bir ateş yanmaya başladı ama içimde hâlâ erimemiş buzlar vardı, o buzların soğuşunu da hissediyordum.

"Bu gece ileri gittiğimi biliyorum," dediğinde kolları usulca bedenimi sardı.

Ateşin yakan değil, üşüten bir şey olduğunu o gece fark ettim.

Cehennem gibi yanıyordu ama bana temas ettiği anda üşümeye başlıyordum.

Karanlık bir gecede önünü görmeden atılan adımlar gibiydi, gecenin soğuğu ve ıssızlığı içine doluyordu, ulaşacağın yer neresi bilmiyordun ama yürümeye devam ediyordun, oraya gitmeye ihtiyaç duyuyordun. O, içinde ilerlediğim bilinmezliklerle dolu karanlık bir tüneldi, tünelin sonunda beni içine düştüğüm anda boğmaya başlayacak buz gibi bir nehir bekliyordu ama yine de

güneşin altında kavrulan günebakan tarlasını görebileceğime inanarak yürümeye devam ediyordum. Beni boğan nehir orada olsa da olmasa da ve ben günebakan tarlasını görsem de göremesem de tünelin öteki ucunda ikizalevimin olduğunu biliyordum.

Beni ya öldürecek ya yaşatacaktı, bana ya cehennemini tattıracaktı ya da o cehennemde benim için bir cennet inşasına başlayacaktı.

“Beni hem itip hem kendine çekemezsin,” diye fısıldadım kollarının arasında savunmasızca dururken. Aldırış etmedi, büyük kolları beni içinde tutmaya devam etti. Burnumu göğsüne bastırıp, “Ne istediğini bilmeyen manyağın tekisin,” dedim.

“Peki sen?” diye sorarken sesi mırıltı gibiydi. “Sen ne istediğini biliyor musun?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledim. Seni istiyorum, diyemedim.

“Yakalanmaktan mı korkuyorsun, Nurşan? Seni sobelememden mi?”

Sorusu içimdeki kırgınlığı da korkuları da beslerken sadece, “Belki de,” diye fısıldadım.

“Bu gece sesimi yükseltmemem gerekirdi,” dedi ama özür dilemedi, bu kaşlarımın ortasında derin bir yarık oluşturdu. Onu itmek, siktir olup gitmek en doğru karar gibi görünse de bir yarım bu mezarı kazmaya devam etmek istiyordu.

Evet, Korhan bana bir mezarın önünde elimde kazma kürekle duruyormuşum gibi hissettiriyordu ve ben o mezarı kazıp, içindekini görmeye çalışıyordum. Kefene sarılı duyguları kefinden çıkarmak, onlara bakmak istiyordum. Belki de sırf bu yüzden ondan gidemiyordum.

“Bir gün,” dediğimde ne kadar süredir sessizdik, ne kadar süredir holün ortasında bana sarılıyordu bilmiyordum. “Bir gün bana gitme diyeceksin, gidecek olursam arkamdan geleceksin,” dedim. Söylediğim bu şey, bedeninin kasılmasına, kollarının beni daha sıkı kavramasına neden oldu. “O gün gelecek, ister reddet, ister sessiz kal, ister içinden benimle alay et ama o gün gelecek, Arjen.”

Sustu. Sessizlik. Kolları beni sıkıca sararken ve sessizlik üzerimize yağmur gibi yağarken, bu söylediğimi gece boyu düşüneceğini biliyordum. O andan itibaren bu konu hakkında ağzımı açıp tek kelime dahi etmedim.

Zaman, inanmayı seçtiğim bir yalanın kalbimi sarmaşık misali sardığı gibi etrafımızı hızla sardı. Tünelin içinde, onunla el eleydim ve yaşanan o andan ne kadar uzak olduğumuzun farkındalığı ikimizin de üzerine bir gölge gibi çökmüştü.

Araba artık o zaman tünelinin içinde değil, gecenin içinde ilerliyordu.

“Söylediğin şey dün gibi aklımda,” dediğinde bakışlarım tekrar ona tutundu. “Bazen geleceğimizi görüyor gibi konuşuyordun.”

“Hangi söylediğim?” diye sordum, neyden bahsettiğini biliyor olmama rağmen sormuş olmam onu gülümsetti.

“Bir gün bana gitme diyeceksin, gidecek olursam arkamdan geleceksin,” diye tekrarladı zamanın içinde süzülen bana ait o cümleyi.

“Gideceğimi düşündüğümünden değil, arkamdan geleceğine inanmak istediğimden kurulmuş bir cümleydi.”

Bakışları kırılmış bir cama dönüştü. Bana hissettirdiklerinin altında ezilmiş gibi sertçe yutkundu. “Bilemezdim,” dedi. “Bir kumardı, masaya otururken her şeyimi o masada bırakacağımı biliyordum ama senin her şeyim olacağını bilemezdim.”

“Ben de öyle,” dediğimi hatırlıyorum, sonra bünyeme bir anda yerleşen o yorgunlukla olduğum yerde küçücük kalıp gözlerimi yumdum. Sadece gözlerimi dinlendirmek istiyordum ama uyku beni hazırlıksız yakaladı.

Gözlerimi açtığımda güneş usul usul aracın içine dolmaya başlamıştı. Gök tamamen güneşin hükmü altında değildi ama sabahın ilk ışıkları tenime dökülüyordu. Eski yapıların arasında ilerleyen aracın camına yaklaşıp etrafıma uykulu bakışlar attığım esnada, “Gelmek üzereyiz,” dedi.

“Mardin’de miyiz?” diye sordum pürüzlü bir sesle.

“Evet,” dedi. “Konağın konumunu istedim, varış on beş dakika gösteriyor.”

Afallayarak, “Konak mı?” diye sordum.

Şaşkınlığımı hissetmiş olacak ki omzunun üzerinden bana baktı. “Evet.”

“Dizilerdeki gibi mi?”

Neredeyse gülecekti. “Ne tür diziler izliyorsun sen öyle?”

“Bilgim olan bir konu değil,” dedim şaşkınlığımı bastırmaya çalışarak.

“Ben de çok alışkın sayılmam. Hayatımın büyük bir çoğunluğunu sokaklarda geçirdim,” dedi Korhan, söylediği şey duraksamama neden oldu. Bundan bahsetmek onun için çok doğal bir şey gibiydi, bu durumu garipsemiyordu, bu durum onun normali olsa gerek.

“Daha önce konakta yaşadın mı peki?”

“Dedem beni oraya götürdü ama oraya ait kılamadı. Kaçtım,” dedi. “Aile olmayı becerebilmemi bekledi ama ne konak ortamı aile olunabilecek bir ortam gibi geliyordu ne de aile olmak ile ilgili bir fikrim vardı.”

İçimi acıtan cümlesine karşılık olarak, “Artık aile olmak ile ilgili bir fikrin var, değil mi?” diye sordum.

“Senin için en iyisini sağlamaya çalışacağım. En iyisi olurum demiyorum ama en iyi olmak için çok çabalarım,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Ben belki bir aile nasıl olunur bilmiyorum ama seni ailem bilmiştim.”

“Aile olacağız,” dediğimde bakışları gözlerimde mümkünmüş gibi daha da derine süzüldü. “Her şeyi geride bırakacağız.”

“Korkmuyor musun?” diye sorarken kafasının içinde ne dolaşıyordu bilmiyordum ama onu düşüncelerinden çekip almak istedim.

“Korkuyordum,” dedim. “Ama sen yanımdayken korkumun sana hissettiklerimden daha güçlü olmadığını fark ettim.”

“Seni bir daha üzmeyeceğim.”

Gözlerinin içine bakarken gülüm sedim. Araba etrafı taş yapılarla kaplı ara bir sokağa girdi. Yol pürüzlü olduğu için araç hafif

sarsılıyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırıp etrafta gezdirmeye başladım. Evlerin tamamı taşandı, hepsi içinde yılları barındırıyor, binlerce insanın hikâyesini gizliyordu sanki. Şehrin büyüğü bir anda tüm ruhumu sarmıştı.

Küçük bir oğlan çocuğu araca doğru koşmaya başladığında gözlerimi Korhan'a çevirdim. Korhan pürdikkat oğlan çocuğuna bakıyordu ve araba gideceğimiz yere varmak üzereymiş gibi yavaşlamıştı. Araba durduğu anda oğlan çocuğu küçük ellerini ön kaputa bastırıp gülerek, "Geldiler, geldiler!" diye bağırdı sevinçle.

"Bu da kim?"

Korhan, "Birtan," dedi. "Dedemin manevi torunu."

"Manevi?" Bakışlarımı oğlan çocuğuna çevirdim. Altları ve üstleri sürmeli mavi gözleri vardı, kirpikleri öylesine uzundu ki neredeyse kaşlarına değecekti. Küçük fındıktan bir burnu, ince dudakları, kavruk bir teni vardı ve saçları kaşları ile kirpiklerine tezat düşecek şekilde kumraldı.

"Birtan'ın babası, dedemin sağ kollarından biriydi. Trafik kazasında kaybettik. Birtan da dedemin manevi torunu oldu. Konakta büyüyor," diye açıkladı Korhan, ardından emniyet kemerini çözerken omzunun üzerinden bana baktı. "Hazır mısın, Alacahan?"

"Hazırım."

Sorusu kalbimin vuruşlarını dengesizleştirdi. Yeni bir dünyaya adım atacağımı, bu dünyada Korhan'ın kendisine bile bir yer edinemediğini biliyordum. Bu konağın içindeki insanları merak ediyordum, Diyar amcanın buradaki hayatını merak ediyordum, Korhan'ın kaçıp kendi başına savrulduğu o hayatı seçmeden önce bir anlığına da olsa dahil olduğu bu hayatı merak ediyordum.

İlerideki büyük, bronz kahve kapı gıcırdayarak açıldığında emniyet kemerimi çözdüm. Korhan kapısını açtığı anda sesler aracın içine tufan gibi doldu. Dışarıda saniyeler içinde bir kalabalık oluştu, bu kalabalık beni ürküttüğü için arabada kalmak

istedim ama Korhan aracın önünden dolaşarak kapımın olduğu tarafa geldi ve kapıyı açarak kaçma ihtimalimi yok etti.

Korhan bana elini uzattığında gözlerim gözlerindeydi. Gözlerinden ruhuna karıştığım sırada elini tuttum ve beni dışarı çıkardığı anda o kalabalığın gözleri artık üzerimdeydi.

“Beyim hoş geldin!” dedi bir adam hızla bize yönelerek. Ellili yaşlarının başında gibi duruyordu. İnce, uzun bir bedeni ve kıvrıkcık saçları vardı; kıvrıkcık saçları griye dönmüştü. Gözleri bana mahcubiyetle dokundu. “Hoş geldiniz!”

Tülbentleri oyalı, bilekleri neredeyse dirseklerine dek altınlarla süslü iki kadın da adamın arkasında belirirken aynı anda, “Hoş geldiniz!” dediler. Adının Birtan olduğunu öğrendiğim oğlan çocuğu Korhan’ın bacaklarına dolandığında Korhan büyük avucunu çocuğun güneşin altında rengi iyice açılmış saçlarına bastırarak çocuğa gülümsedi.

“Sizi görmeyeli bir hayli zaman oldu,” dedi adam. “Ne kadar da büyümüşsünüz.”

Korhan, “Sen hâlâ aynı görünüyorsun, Hüseyin abi,” dediğinde adam utanarak başını önüne eğip gülümsedi.

“Burada beklemeyin, hadi içeri girin,” dedi orta yaşlardaki kadın. Sesi narin, kelimeleri şiveliydi. “Sizin için kahvaltı hazırladık. İstedığınız ekstra bir şey varsa söyleyin lütfen.”

Korhan, kalın ve baskınlık kuran sesiyle, “Teşekkür ederiz,” dedi. “Lütfen birdenbire üstüne gitmeyin. Böyle ortamlara alışkın değil.” Elimi daha sıkı tutarak beni yanına çekti. “İsteddiği bir şey olduğunda kendisi almaya alışkın, istemediği sürece temas-tan da hoşlanmaz.” Son söylediğini neden söylemişti bilmiyordum ama kafamı çevirip bir çocuk gibi ona bakarken kendimi oldukça güvende hissetmiştim.

“Ah tabii tabii,” dedi kadın aceleyle. “Asla istemediği bir şey yapmayız.”

“Siz içeri geçin,” dedi Korhan, baskınlığını yeniden kullanıyordu ve onu ikiletmeden konağın kapısından içeri girip kayboldular. Geriye sadece konağın karşısındaki ara sokakta park hâlinde duran lüks arabaların önündeki korumalar kalmıştı ama

onlar da bize kulak kesilemeyecek mesafedeydiler. Bir de Birtan vardı, Korhan'ın koluna yapışmış, ilgiyle onu izlerken sesi soluğu çıkmıyordu.

"İçeride bir bu kadar daha insan var," diye açıklamada bulundu Korhan. "Bu durum seni çok rahatsız edecek mi?"

Tedirgin bakışlarım yüzünün güzel sınırlarında dolaşırken, "Etmeli mi?" diye sordum.

"Ben ne dersem onu yaparlar, doğal olarak sen ne dersen onu da yapmak zorundalar çünkü senin ağzından çıkan her söz, unutmama ki benim sözümdür," dedi güven veren bakışlarını gözlerimden uzaklaştırmadan.

"Siz evli misiniz?" diye sordu birdenbire Birtan. İkimizin arasında köprü misali uzayan o bakışma birdenbire daha da derinleşti, gayya kuyusuna dönüştü.

Korhan gözlerini gözlerimden tek bir an olsun çekmeden, "Evleneceğiz," dedi.

"Dedem dedi ki, torun gelecekmiş, bana arkadaş gelecekmiş, evlisiniz demek ki," dedi Birtan bilmiş bilmiş.

Korhan gözlerini gözlerimden ayırıp Birtan'a indirdi. "Sevindir mi bu haber seni?"

"Evet. Arkadaşım olacak, abilik yapacağım ona, uçurtma da uçururuz hem."

Elimde olmadan gülümsedim. "Eminim uçurtma uçurmayı çok sever," dediğimde bana baktı.

"Sever, değil mi? Ben çok severim. Her gün öğleden sonra çıkar uçurtma uçururum. Öğlenleri çıkmama izin vermiyor Rümeysa abla, başıma güneş geçermiş. Bir keresinde geçti, biliyor musun? Kustum, başımın buraları da çok ağrıdı." Elleriyle şakaklarını gösterip yüzünü ekşitti. "Yemek yiyelim gelmedi, gözümü açasım bile gelmedi. Kötü bir şeymiş. O yüzden artık üsteleniyorum hiç. Rümeysa ablam ne zaman ki öğlen sonu zamanı geldi diyor, işte o zaman hemen gidip uçurtma uçuruyorum. Gerçi bazenleri rüzgâr olmadığından uçurtmam havada durmuyor, basenleri de yağmur yağıyor. O zamanları sevmiyorum. Uçurtma uçuramadığımdan günüm kötü geçiyor."

İçimde tuhaf, sıcak bir his gezinirken Birtan'ın yanağına dokundum ve Birtan bana dişlerini göstererek kocaman bir sırıtış bahşetti. "Haklıymış Rümeysa ablan, dinle onu. Yağmur yağdığı ya da rüzgâr olmadığı zamanlarda boyama yapmak eğlenceli olabilir. Uçurtmaları seviyorsan, uçurtmaları boyamayı da seversin. Uçurtmalarına desenler çizip boyarsın, onları güzelleştirsin. Olmaz mı?"

"Vay canına, bu çok güzel bir fikir ve beni çok heyecanlandırdı. Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyorum." Parmağını çenesine götürüp düşünüyor gibi yaptı. "Hakkı abim arabasına modifiye yaptırmıştı geçenlerde, semte inip arabasıyla hava caka sattı insanlara. Ben de uçurtmama modifiye yapıp, semtin en güzel uçurtmasını göğe salabilirim."

"Hadi gir sen içeri," dedi Korhan gülerek. "Sonra modifiyeli bir uçurtma yaparız sana."

Birtan, Korhan'ın sözünü ikiletmeden kafasını sallayıp konağa girdiğinde Korhan ile baş başa kalmıştık. Güneş gökyüzünün üzerine altın rengi bir kumaş gibi serilmişti. Korhan yüzümü avuçlarının arasına alarak, "Buradaki insanlar alışkın olduğun düzende büyümedikleri için senden biraz daha farklılar," dedi. "Sana aniden çok fazla ilgi gösterirlerse korkma."

"Cazgır bir sokak kedisiymişim gibi konuşuyorsun."

"Ben sana daha çok yabancı derdim."

Gözlerimi devirmem onu güldürdü. "Uyum sağlayamazsam benden nefret etmezler değil mi?"

"Etmezler," dedi. "Durmaları gerektiği noktada onlara durmalarını söyleyebilirsin. Şu an Alacahanların tek gelini olduğun için üstüne titreyeceklerdir."

Başımı aşağı yukarı sallayıp konağın girişine baktım. "Hazırım ben, beklememize gerek yok."

"Öyle diyorsan..." Parmaklarını yüzümde kaydırıp tenimde ürpertilere yol açtı. Elimi yeniden tuttuğunda gireceğim dünyayla ilgili soru işaretleri kafamın içinde düşüncelerime batmaya hazır kancalar gibi ilerliyordu.

Konağın avlusu bronz ile karışmış altın rengindeydi. Eski merdivenler konağın iki ucundan üst kata doğru tırmanan sarmaşıkları anımsatıyordu. Korhan ile el ele girdiğimiz avluda bizi bekleyen çok sayıda personel vardı ve hepsinin yüzünde bu ânı beklediklerini gösteren bir gülümseme yeşermişti. Bakışlarının üzerimdeki yoğunluğu beni rahatsız etmedi diyemezdim, insanların beni büyük bir dikkatle izlemesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

“Gelin Hanım’ımla sizin odanızı hazırladık,” dedi heyecanlı bir kız; on yedi, on sekiz yaşlarında ya vardı ya yoktu.

Korhan bir şey söylemedi, sadece başını salladı. Buraya alışkın olmadığını görebiliyordum, kendini hiçbir zaman bu konağa ait hissetmemiş olmalıydı. Bu durumu garipsemiyordum çünkü onun hayatı boyunca hiçbir yere ait olmadığını en başından bu yana hissetmiştim, kalbim bunu daima bilmişti.

Bizim için hazırlanan kahvaltıya dokunamadım çünkü çok bulantım vardı, bulantımın nedenini hepsinin bildiğini biliyordum ama bu konuşulması yasak olan bir sır gibiydi sanki, herkes yorumsuz, herkes sessizdi.

Konağın dışı ve avlusu ne kadar tarihi bir yapıya bakıyordum hissi verse de içi hiç de öyle sayılmazdı. Salon oldukça şık dekore edilmişti, tüm eşyalar moderndi. Üst kattaki terasta büyük bir şadırvan vardı. Bizim için hazırladıkları oda geleneksele biraz daha yakın olsa da odanın içine dizilen eşyaların tamamı modern, günümüze uyarlanmış eşyalardı.

Büyük, başlığı ahşap ve başlığın tam ortasında kadife minder olan çift kişilik yatağın üzerine serilmiş nevresim takımları yumuşacık ipektendi, rengi zümrüt yeşiliydi. Yatağın çaprazında bir makyaj aynası, makyaj aynasının önünde vücut spreyle, işlemeli taraklar, el işi olduğu belli olan güzel tokalar vardı. Odanın tavanı kubbe biçiminde yukarı doğru sivriliyor, büyük bir üçgen oluşturunuyordu ve odanın belli kısımlarında tavan Korhan’ın başını eğmesine neden olacak şekilde kısaydı. Henüz sabah saatlerinde olmamıza rağmen odanın içi gece gibi karanlıktı, köşede yanan ayaklı lambanın turuncu ışığı içeriye daha sıcak

bir renge boyanmış olsa da eğer saati bilmiyor olsaydım dışarıda gecenin hüküm sürdüğüne inanırdım.

Bize odamızı gösteren genç kız utangaç bir şekilde gözden kaybolduğunda Korhan ile odanın içinde yalnız kalmıştık. Şenay'ın zehirli kelimeleri kafamın içinde yankı uyandırmaya devam ediyordu, bu yüzden yüzüm düşüktü. Uykumu da aldığım pek söylenemezdi ve bulantım had safhadaydı. Yolculuk yaptığım için bulantımın bu kadar derinden geldiğinin farkında olsam da koruma içgüdülerim yüzünden midir bilinmez kendimi daha fazla strese sokmamaya karar verip yatağın ucuna oturdum. Şenay'ın söylediklerini Korhan'a açmak istemiyordum, sonuçta hiçbirisi doğru değildi, söylediği her şey kafasında uydurduğu bir senaryo olduğunu biliyordum ama yine de içime diken gibi batmasına engel olamıyordum.

Korhan odanın içinde ilerleyip tam önümde durduğunda kafamı kaldırıp ona baktım. Göz kırpıp, "Bulantın mı var?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Geçmek bilmedi."

"Bir iki lokma bir şey yeseydin keşke. Söyleyeyim, hazırlayıp odaya getirsinler istersen. O kadar göz üzerindeyken stresten yemiyorsundur belki."

Tedirgince, "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordum.

"O kadar mı rahatsız edici buldun burayı?"

"Hayır, burası güzel ama..." Başımı önüme eğip dizlerimin üzerinde duran ellerime bakmaya başladığım sırada çenemi kavrayıp kafamı kaldırdı ve gözlerimizi buluşturdu. Bakışları acelesiz, anlayışlı ve güven vericiydi. Sorunun esas kaynağına inmek istediğini anlamak mümkündü.

Sonunda, "Ama?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye geçiştirdim.

Korhan derin bir nefes alıp yere çökerek ellerini dizlerimin üzerinde duran ellerimin üstüne yerleştirdi. "Söyle bakalım," dedi. "Neyi sevmedin? Çok mu üstüne düştüler? Odayı mı sevmedin?"

"Sevdim hepsini."

"Dudağını büküp oturma nedenin mide bulantın ise eğer şu veletle doğmadan bozuşup aynı evin içinde iki düşmana dönü-
şeceğiz he," diye alay etti.

Sessizce gözlerinin içine bakıp, "Biz buradayken işler daha da sarpa sarmaz, değil mi?" diye sordum. Tedirginliğimi görmek onu duraksattı, söyleyecek bir şey bulamamış gibi gözlerini yüzümde gezdirdi, sonra beni rahatlatması gerektiğini kavramış gibi parmaklarımı okşadı. "Her şeyi yoluna koyacağız. Koyamadığımız yolun da amına koyarız," dedi açıkça. Ona şaşkınlıkla bakakaldım.

Konağın dışından geçen sokak satıcılarının sesi odaya dolunca Korhan tek kaşını kaldırarak yan tarafa doğru baktı. "Rahatsız olmazsın, değil mi?"

"Kafamın içi daha gürültülü," dediğimde gözlerimin içine uzun uzun baktı.

"Bana sormak istediklerin mi var?"

Beni bu kadar net görüyor olması içimdeki rahatsızlık hissi-
ni büyütürken, konuyu dağıtma ihtiyacıyla, "Umarım evdekiler
İncir ve Mavi'ye bakabilir," diye mırıldandım. "Çok ihmal ettim
onları."

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun, Çirkin."

Ayaklarım yere değiyor şekilde bedenimi geriye atarak ya-
tağa uzandım. Bu ona derin, sesli bir nefes aldırды ama üzeri-
me gelmeyeceğini biliyordum. Bana alan yaratmayı deniyordu.
"Yorgunum," diye mırıldandım, bu yalan değildi. "Uykumu ala-
madım."

"Miden boş şekilde mi uyuyacaksın?"

"Aç değilim ki..."

"Kendin için yemesen bile bizimki için yemen gerekiyor," di-
yerek yatağın ucuna oturduğunda yatak onun ağırlığıyla çöktü.

Bacaklarımı yukarı çekerek yatağın üzerinde cenin şeklini
alıp yan dönerek ona baktım. Kollarını geriye atıp uzun bedeni-
ni gerdi, kollarındaki damarların dirseklerine kadar kabardığını
gördüm, damarlar tişörtün altından omzuna dek ilerliyor olsa
gerekti. Tişörtün yaka kısmından gördüğüm kadarıyla ilerliyor-

du evet, çünkü boynunda da bileğinden yukarı uzanan damarların devamı vardı.

Güzelliğini izlerken uykunun saklandığı inden çıkıp bana doğru geldiğini hissettim. Ayağımdaki ayakkabıları çıkaracak gücümü bulamadığımda benim için ayakkabıları çıkardı ve dizlerimi tamamen karnuma çekerek yatakta küçülebildiğim kadar küçüldüm. Yanıma yan şekilde uzanıp, dirseğini yatağa bastırarak yüzünü eline yaslayıp bana baktı.

“Uyu bakalım, küçük kedi,” diye mırıldandı. “Uyandığında bir şeyler yersin ve belki bana o gürültülerden bahsedersin.”

Gülümsedim, daha fazlasını yapamadım ve iyice ağırlaşan gözlerimi kirpiklerim birbirine yaslanacak şekilde sıkıca kapattım.

“Ulan sıpayı bak ya,” dediğini duyar gibi oldum. “Kız bensiz uyuyamazdı, şimdi bensiz uyuyor. Sıpa kedimi benden çaldı bir de onunla birlikte uyuyor. Ben ne olacağım şimdi?” Yüzümde dolaşan ellerini hissettim, bir şeyler daha söyledi ama kulak veremedim çünkü uyku çoktan sınırlarıma girmiş, beni istila etmişti.

Gözlerimi açtığımda Korhan yanımda yoktu.

Kendimi dinlenmiş hissediyordum ama midemdeki bulantı olduğu yerde duruyordu. Üzerime örtülmüş yorganı çenemin altına kadar çekip bir süre hareketsizce yatakta bekledim. Kafamın içindeki kargaşadan uzak kaldığımı hissettiğim o birkaç dakikanın sonunda odanın kapısı tıklatıldı.

Doğrulup, “Efendim?” diye sordum, gel demedim çünkü Korhan dışında birinin odaya girmesini istemiyordum.

“Şey, rahatsız etmiyorumdur inşallah,” dedi ince bir ses. “Uyuduğunuz söylenmişti de uyanmışsınızdır diye düşünmüştüm. İsterseniz sizin için hamamı hazırlatayım diyecektim. Yol yorgunluğuna birebir gelir.”

Tek kaşımı kaldırıp yüzümde garip bir ifadeyle, “Hamam mı?” diye sordum. “Normal banyo yok mu?”

Sorum, kapının ardındaki kızı güldürdü. Öksürerek gülmesini durdurduktan sonra, “Var tabii ki, odanızda da var,” dedi

ve bakışlarım çaprazımdaki kapıya kayınca utanarak yüzümü buruşturdum.

"Teşekkür ederim, hamama gerek yok."

"Aç mısınız peki? Canınızın istediği bir şey varsa yaptırayım."

"Korhan ile birlikte yiyeceğim," dedim, daha sonra farkındalıkla yorganın altından çıkıp odanın içinde turlamaya başladım. "Şey, acaba Korhan nerede?"

"Yıllar sonra ilk kez konağa geliyor, görmek isteyen çok oldu. Çarşıya inip dedesinin ahbablarıyla görüşecekti," dedi kız. "Akşam yemeğine çok kalmadı, birazdan gelir. Benden bir istediğiniz var mı?"

Kaba görünmemek adına kapıyı açtığımda bir anda beni karşısında bulunca olduğu yerden sekerek geri çekildi. Parmağını ağzına götürüp damağına yaslarken, "Ödümü kopardınız, Gelin Hanım'ım," dedi iri iri gözlerle.

"Adım Nurşan," dediğimde bana dikkatle bakakaldı. İs anlamını sorgulayacağı bir isim olduğundan mı söylemedim yoksa Nurşan ismi artık kimliğime mi dönüşmüştü bilmiyordum. "Bana Nurşan diyebilirsin."

"Nurşan Hanım diyeyim mi o zaman?"

"Kaç yaşındasın?" diye sordum, perçemi oyali yazmasından dışarı süzülüp ay gibi yuvarlak ve beyaz yüzünün ortasına düşmüştü.

"On sekiz."

"O zaman bana Nurşan abla diyebilirsin, eğer abla demek istemezsen direkt olarak Nurşan da diyebilirsin."

"Olur mu hiç öyle şey? Hürmette kusur edilmez," dedi kız korkuyla. "Saniye abla benim kemiklerimi kırar valla hanımım."

"Nurşan abla," diye üstelediğimde bana utanarak baktı.

"Etrafta ikimizden başka kimse olmadığında abla desem olur mu?" diye sordu.

Kahverengi gözlerindeki çekimser bakışlar beni gülümsetirken, "Olur," dedim.

Gülümseyişim onu daha da utandırmış olmalı ki bakışlarını kaçırarak, "Akşam yemeğine katılacak mısınız?" diye sordu.

“Yalnızken siz biz de olmasın. Akşam yemeğini sadece Korhan ile yiyeceğim sanırım. Konakta aileden başka biri yok mu?”

“Diyar Bey dışında bu konak kimsesizdir.”

Sessizce başımı salladım. Kız kapının önünden ayrıldığında Korhan’ın odaya ne zaman getirdiğini bilmediğim valizin içinden birkaç parça kıyafet alarak odanın içine konumlanmış banyoya girdim. Banyonun duvarları eskiydi, altın tonlarındaydı ve taştandı ama duş kabini moderndi. Geleceğimizin haberi çok önceden verilmiş olacak ki duş kabinin içindeki rafa duş jelleri, şampuanlar, paketinden çıkmamış lifler koyulmuştu. Her şeyden bol bol alınmış olması bu konaktaki zenginliği göz önüne aldığımızda garip değildi. Korhan gibi kendi ayakları üzerinde durup, çalışıp tırnaklarıyla kazıyarak yaşamaya alışmış birinin aslında bu kadar çok imkâna sahip olduğunu görmek garip hissettiriyordu.

Onun yerinde olsam bu imkânlarla sırtımı dönüp, onca zorluğa göğüs gerer miydim bilmiyordum. Herhâlde eski İs olsaydım, yani yüzüme bir maske kondurup sahnedeki performansımı hayatıma da taşımaya devam ediyor olsaydım, ben bu lükse sırtımı dönmezdim. Korhan’ın gözümde biraz daha büyüdüğünü hissederek üzerimdekilerden kurtulup duş kabine girdim ve su bedenimi altına aldığı anda düşünceler etrafa su damlaları gibi saçıldı.

Su, bedenimden akıp giderken bir dokunuşla ürperdim. Ben daha ne olduğunu idrak edememişken, o dokunuş omuzlarımdan belime dek kaydı ve beni geriye doğru çekti. Bedenim sıcak bir bedene yaslandığında, tüm hislerim derimin altında kabardı. Onu hissettiğim an gevşedim, dönüp bakma gereği bile duymadım çünkü onu tek bir dokunuşundan tanıyabilirdim. Tıpkı onu hiç görmeden, sadece hissetmeye devam ederek sevebileceğim gibi...

Dudaklarını suyun çarparak ıslattığı omzuma bastırıldığı sırada başımı yana çevirerek ona daha fazla yer açtım. Dudaklarına duyduğum ihtiyacı kelimelerle ifade etmeme gerek kalmadan bunu anladı. Küçük öpücükler omzumdan boynuma dek iler-

ledi, su dudaklarının etrafından akıyorken boynumu dudaklarının arasına aldı ve dudaklarının arasında uzayan derim garip bir hissin tüm vücudumu titretmesine neden oldu. Titreyişimi fark ettiği an tenime dökülen ses, boğazından yükselen hırıltılı kahkahaya aitti.

Bir elini yılan gibi sürüyerek karnuma getirdi, büyük avucu kilo aldığımı belli eden, normalden biraz daha şiş olan karnımı kapladı. Karnımı avucunun içinde okşarken diğer eli de yılan misali sürünerek göğsüme doğru geldi ve göğsümün birini avucunun içine alarak sıkıp yeniden boynumun derisini dudaklarının arasına sıkıştırdı.

“Bensiz uyumak iyi geldi mi?” diye sorarken göğüs ucumu iki parmağının arasına alarak sıkıştırmıştı. Dudaklarımdan bir inilti döküldü, aralanan dudaklarıma kaçan suları yuttum ve başımı geriye atarak onun boynuna yasladım. Soluk soluğa, “Evet,” dediğimde saldırılarını arttıracaklarını biliyor, belki de bunu istiyordum.

Göğüs ucumu iki parmağının arasında yuvarlayınca bedenimde bir şimşek çaktı. Kasıklarındaki kanın şiddetle kaynadığını, bacaklarımın arasında bir yumrunun kalp gibi atmaya başladığını hissettim. Onun dokunuşlarına karşı her zaman hassastım ama sanki tam şu an hiç olmadığım kadar eriyordum, hiç olmadığım kadar yanıyordum, hiç olmadığım kadar kül olmaya yakındım.

“Demek bensiz uyumak iyi geldi,” dedi sinsi bir fısıltıyla. Dili boynumda kayınca, suyun yapamadığını ıslak dili yaptı, beni âdeta yaktı. Dili ateşe tutulmuş bir şiş gibi derimin üzerinde kayıp sanki orada derin, bir daha asla kaybolmayacak bir iz bıraktı. Dokunuşlarına karşı ne kadar savunmasız kaldığımı anlamasını diler gibi tırnaklarımı kollarına geçirdiğimde gülerek, “Hem bensiz uyuyorsun hem bu uykunun sana çok iyi geldiğini söylüyorsun hem de beni tırmalıyorsun öyle mi? Sen gerçekten çok nankör bir kedisin,” dedi. “Nankör kedilere ne yapılır biliyor musun?”

“Ne yapılır?” diye sorarken soluk soluğaydım, göğüs ucumu biraz daha sıkıldığında dizlerimin iç kısımlarını birbirine değdirecek şekilde kendimi kastım, birleşen bacaklarımın arasında alev gibi yanan o noktadaki sızının aklımı bulandırdığını hissettim.

“Canları süt çeksin diye onları bir güzel acıktırırsın önce,” diye fısıldayıp beni aniden kendisine doğru çevirdi. Sırtımı duş kabininin mermerine yaslayıp önümde devleştiğinde parmaklarım çıplak göğsünde dolaştı. Dokunuşumun onu nasıl etkilediğini gözlerine çöken merhametsiz geceden anlamak mümkündü. Ellerimi bir anda bileklerimden yakalayarak kollarımı kaldırınc gözlerim irileşti, kaldırdığı kollarımı mermer duvara yaslayıp ellerini bileklerimden ayırmadan kafasını eğip parmaklarının arasında sıkıştırarak büyüüttüğü meme ucumu ağzına aldı. Dilini halkasında kaydırıp çevirdi, ardından şiddetle emerek büyüüttüğü ucumu damağına yasladı. Beni iştahla emdiği sırada gök sanki bu banyonun içindeydi ve tavan olmuş üzerimize çöküyordu. Başımı geriye atıp, gözlerimi açık tutmaya çalışarak inledim. Gözlerimin önünde küçük, renkli noktalar uçuşuyor, banyonun taş duvarları denizin üzerinde ilerleyen dalga gibi yalpalıyordu.

Bileklerimden birini serbest bıraktı ama elim boşluğa düştü. Aldığım zevk, vücudumun üzerinde kurduğum tüm hakimiyeti yerle yeksan etmişti. Korhan dokunuşlarından mahrum kalmış mememi avucunun içine alıp sıkarak ucuyla oynamaya başladığında, diğer mememin ucunu ağızla emmeye devam ediyordu. Dudaklarımdan kopup giden iniltileri boğup dışarı çıkmadan ortadan kaldıran, başımızın üzerinden hızla akan suyun sesiydi.

İstekten deliye dönmüş hâlde boşluğa düşen elimi saçlarının arasına yerleştirip sıırsıklam olmuş saç tellerini avuçlarken, “Arjen,” diye inledim ihtiyaçla. “Lütfen...”

“Lütfen ne?” diye sordu çenesini göğüs ucuma sürterek.

“Hadi,” diyebildim, ardından dudaklarım yeniden iniltiler için aralandı.

Birden dudaklarını göğsümün ucundan uzaklaştırdınc bakışlarımı usulca ona çevirerek beklentiyle baktım. “Ne demiştin?” diye sordu, kulaklarım hissettiğim hazdan dolayı cınladığı için

sorusuna karşılık veremedim. Sinsice, "Canları süt çeksin diye onları bir güzel acıktırırsın önce," diye tekrarladı kendini. "Sonra da o çok istedikleri sütü vermezsin onlara."

Gözlerimi kısmamla çenesini memelerimin arasına sürtüp pis pis sırtması bir oldu.

"Karnını doyurmadan o güzel amını doyurmayacağım," dedi açıkça, böyle konuşmasını yadırgadığım yoktu ama yine de tüm yüzümü ateş bastığını hissettim.

"Karnım doyduktan sonra ben senin fazlalığını doyurur muyum, sanmam," diyerek suyu yüzüne ittiğimde tek kaşını kaldırıp, "Fazlalığının bir adı yok mu? Kırıcı oldu bu," dedi alayla.

"Ben senin gibi ahlâksız değilim."

"Valla ben senin benden ahlâksız olduğun anları da biliyorum yavrum ya..."

"Sus."

"Beni beklemiş, ben gelene kadar yemeyeceğini söylemişsin. Kocam gelmezse aç yatacağım, kocamsız nefes alamam, kocam yoksa ben de yokum diyerek kızlara kapıyı açmamışsın," diye alay edince kaşlarımın ortasında bir yarıkla ona dik dik baktım.

"Kızlar da hemen sana mı yetiştirdi?"

Parmaklarını ıslak saçlarımda dolaştırıp, "Ha yaşandı yani bunlar?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Yaşansın istiyorsun herhâlde?"

"Aşkımдан kafayı yediğini görmek bana çok haz verirdi laf aramızda," diye alay edince gözlerimi devirdim. Şampuanı köşeden alıp avucunun içine doldururken yeniden onu izlemeye başlamıştım. Avucunun içindeki şampuanı başımın üstüne döktü, parmaklarını saçlarımda sokarak başıma masaj yapmaya başladı. Neredeyse kedi gibi keyif hırıltısı çıkaracaktım. Öylesine iyi hissettiriyordu ki... Memelerimde dolaşan dili bile bu kadar iyi hissettiremezdi. Tamam, biraz abartmıştım...

"Kedi gibi gırlıyor musun sen?" diye sorarken hâlâ aynı şekilde saçlarımda soktuğu uzun parmaklarıyla başıma masaj yapıyordu.

“Kedileri ne kadar sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadım. “Gırılıtlarım içini mi karıncalandırıyor yoksa?”

“Hem de nasıl,” diyerek yüzüme eğilip burnunun ucunu burnumun ucuna bastırdı. “İçim öyle bir karıncalanıyor ki senin içini karıncalarımınla doldurasım geliyor...”

“Karıncalarınla demek,” dedim gülerek.

“Evet. Yakın zamanda benim karıncalar buna yol açmıştı,” diyerek köpüklü elini karnıma koydu.

“O ağzına biber süreceğim sonunda.”

“Biber sürmeni değil, başka bir şey sürmeni istiyorum ben.”

“Eğer karnımı doyurma şartı koşmamış olsaydın, şu an sürüyor olabilirdim,” dediğimde gözlerini kısıp, suyun altında daha da ateşli hâle gelen bakışlarını ruhuma yöneltti. Sırtımı tekrar mermer duvara bastırırken içindeki tutkuyla savaş hâlinde olduğunu biliyordum. Tıpkı benim onu tüketip yakmak, parçalayıp benim kılmak istediğim gibi, o da aynılarını bana yapmak istiyordu ve bu kesinlikle benim için ödül olurdu.

“Benim sabrımı sına, Kedi,” diyerek dudaklarıma yöneldiğinde ellerim otomatik olarak saçlarına gitti. Islak, ağırlaşmış saçlarını kavradığımda dudaklarımız çoktan birleşmişti. Saçlarımdan süzülen köpükler çıplak vücuduma sicim gibi akıp gidiyor, biz beni dayadığı soğuk mermer ateşimi söndürebilirmiş gibi istekle öpüşüyorduk. Hiçbir buzun, cehennemin köşesinde gizlenmiş zemherinin bile bu isteği söndüremeyeceğini biliyordum oysa.

Tırnaklarımı boynuna indirip, onu bir kedi edasıyla çizerken, dilini ağzımın içine âdeta verdi. Dilini damağıma yaslayıp usulca emerken iniltiyi anımsatan karanlık sesi zihnimin içini allak bullak etti.

“İstiyor musun beni?” diye sordu ağzımın içine doğru ihtirasla konuşarak.

“Çok,” dedim kendimi kaybetmiş gibi. İstekten tüm vücudumun çekildiğini, ruhumun da tıpkı bedenim gibi ele geçirildiğini hissediyordum.

Sanki tüm parçalarım, moleküllerim, beni bir insan ve sadece ruh yapan yapıtaşlarım tam anlamıyla onun himayesi altındaydı.

Biz, Mania ve Mantus'un dünyaya düşmüş gölgeleriydik.

"Belki de seni doyurmalıyım," dediğinde suyun aynı sıcaklıkta akıyor olduğunu bilmeme rağmen tenime cehennemin gözyaşları düşüyor gibi hissettim. Su, onun kelimeleriyle ısınmış, cehennem onun ruhuna tutunarak bu banyonun içini kaplamıştı.

"Ya da belki de bana acıkan sensindir, doymak için bahane arıyorsundur," diye fısıldadım.

"Sana her an açım, açlığım hiç bitmiyor ki benim amuna koyayım."

Acının doğduğumuz andan öleceğimiz âna dek peşimizden geleceğini, her güzel his için acıya bir şeyler ödememiz gerektiğini bilerek büyümüş bir kız çocuğuyken, şimdi acının da aslında güzel bir his olduğunu, acıyı onunla benimsediğimi hisseden genç bir kadına dönüşmüştüm. Acı bile onunlayken güzeldi ve bana verdiği ruhsal acıdan ziyade, fiziksel acıya da ihtiyaç duyuyordum. Canımı acıtarak bana dokunduğunu düşünmek kaskılarında kıyametin kopmasına neden oldu. Hormonlarım mı çileden çıkmıştı yoksa içimde ona karşı karanlık bir tutku mu vardı?

Sanırım her ikisi de.

"Seni hayvani bir içgüdüyle sikmek istediğimi söyleseydim, eminim pençelerini tırnaklarıma geçirir ve aynı hayvani içgüdüyle bunun en sert şekilde olması gerektiğini söylerdin," diye fısıldadı kulağıma, haşın lakırtısı gözlerimin kısılmasına neden oldu.

Sertliğini karnımda hissediyordum, uzun boyundan dolayı o sertliği karnımın daha üstünde bile hissedebilirdim. Elimi benim için dik konuma gelmiş aletine dokundurup, parmaklarımı tüy edasıyla aletin geniş gövdesinde dolaştırmaya başladığımda karnıyla birlikte penisi de kasıldı. Penisini kablolar gibi saran damarların içi kanla doluydu ve istekten tutuştuklarını belli edencesine güm güm atıyorlardı. Parmağım damarlarından birine

denk geldiğinde o müthiş kan dolu çırpınışı parmak uçlarımda hissetmek beni daha da tahrik etti.

"Ne kadar büyümüşsün öyle," diye fısıldadığımda, çenesini saçlarıma sürterek, "Normalde çok küçükmüşüm gibi," dedi ve bu beni güldürdü.

"Şimdi daha da büyük."

"Bunu seviyor musun?"

"Büyük olmanı mı?" Cevap vermesine izin vermeden damarını okşadım. "Yoksa çok damarlı olmasını mı?" Bir kez daha cevap hakkını yerle bir ettim ve konuştum. "Yoksa seğirip durmasını mı?"

"Beni daha da azdırmak için mi açıyorsun şu ağzını?" diye sorarak çenemi kavradı, baskıdan büzüşen dudaklarımı sertçe öpüp, "Bu ağzı öyle bir doldururum ki çıkarabileceğin tek ses, ağzının içine alırken çıkardığın o hoş şıkırtılar olur," diye fısıldadı istekle. Çenemi biraz daha sert kavradığında artık sırılsıklamdım ve sebebi başımızdan akan su değildi. "O hoş salyalarının dizlerime, oradan zemine akışını izlemeyi özledim."

"Ahlâksız," diyerek dudaklarına yapıştım. İkimiz de gülümsüyorduk, öpüşürken ikimiz de birbirimizin gülümsediğini hissediyorduk.

"İhtiyacım var," dedi bir bacağımı yukarı çekip, dizimin iç kısmına avucunu bastırarak bacağımı mermer duvara yaslariken. Vajinamın istekle sızladığını, onun için açıldığını hissettim. Öyle ıslak olmalıydım ki, penisini deliğime yasladığı an kolayca içime dalabilirdi. "Hızlı bir aperiatif ister misin?"

"Öyle çok istiyorum ki hemen ne kadar istediğime bakmalısın," diyerek penisini kökünden kavrayıp onu inlettim, ayırdığı bacağımın aralığından vajinamın ıslak ağzına sürttüğümde gırtlığından inanılmaz cezbedicilikte karanlık bir inilti döküldü.

"Siktir, Nurşan," diye inlediğinde sesi bir aslanunki kadar yırtıcı ve liderdi. İçimi deşip geçmek istediğini iliklerimde hissettim. "Sıkı amcığın benim için yapış yapış olmuş bile."

"Tamamen yapış yapış," diye fısıldadım şeytani bakışlarımı yüzüne adayarak. "Hele içinin nasıl ıslak, sıcak ve yapış yapış

olduğunu bilsen kalan küçücük aklını da yitirirdin,” dedim alay eder tonda.

“Aklımı alıp yerine kendini koyduğun için aklımın küçücük olduğunu söylememelisin, çünkü sen,” diyerek elini mermer ile kalçalarım arasına sokup dolgun kalçalarımı sıktı, “oldukça büyüksün, kedicik.”

“Hımm, yoksa orada da mı olmak istiyorsun?”

Aklının içine çok karanlık bir fikir düşürmüştüm gibi gözlerime karanlığın büyüdüğü bir aydınlanmayla baktı. Kalp atışlarımın göğsümü yıkacağını hissettim. Bakışları kesinlikle bir insana değil, bir canavara ait gibiydi ve o canavarı uyuduğu uykudan dokunarak uyandıran ben olmuştum.

“Nerede?” diye sorarken penisinin şişkin başının vajinamın dudakları arasında beklenti ve istekle kasılıp gevşediğini hissettim. Bu beni daha da kavurduğu için cesaret dilimin ucunda fırtınaya dönüştü ve o fırtına önce onun şehrini altüst etmek istedi.

Penisini kökünden kavrayıp vajinamın üzerinde kaydırarak daha aşağıya sürte sürte indirdiğimde karnında oluşan zevk göçüğünü görebiliyordum. Karın kasları akıl karıştırıcı bir şekilde vurgular oluşturmıştı. Kanla kaynayan aletini oraya sürttüğümde, “Siktir,” diye fısıldadı yeniden nefes nefese. “Senin canın kanamak istiyor.”

“Kanamaması için elinden geleni yapardın,” dediğimde penisinin şişkin başını arka deliğime sürterek, “Öyle mi yapardım?” diye sordu, sesi ona değil, karanlığa ait gibiydi.

“Yapmaz mıydın?” diye sordum masum masum ama bu masumiyetin artık bir şeyleri değiştirmeyeceğinin bilincindeydim. Onun kafasının içine o karanlığı ekmişim bir kere, şimdi o karanlığın üzerime çökmesi için elinden geleni yapacaktı.

“Denerdim,” derken nefesinin değiştiğini fark ettim. Bedeni istekten alevlerin içine düşmüş gibiydi, bakışları yeşilin en koyu tonundaydı, gözlerinin içinde ahlâksız gölgeler dolaşıyordu. “Ama kendimi ne kadar dizginlerdim, orası muallak. O bayıldığım götünün arasına alıp deliğine sürttüğün sikimi şu an içine

gömüp, seni bağırtı bağırtı sikmemek için kendimle verdiğim savaşı bir bilsen, benimle böyle oynamaya cesaret edemezdin."

"Belki de bile bile cesaret ediyorumdur, Korhan," dediğim de bakışları çeneme, oradan dudaklarıma, en son gözlerime tırmandı. Onu köşeye sıkıştırmıştım, sanki yaralı bir yırtıcıydı ve yarasına basıp duruyordum. Penisinin ucundaki sızıyı daha da arttırmak ister gibi penisini deliğime yeniden sürttüğümde gözleri birden geriye kayd, gözlerinin beyazını görmenin beni daha da azdırdığını hissettim.

"Sikeceğim şimdi o güzel götünü, kes şunu," dedi titreyen, arzu dolu bir sesle.

"İstediğim buysa-"

"Bu öylece yapabileceğimiz bir şey değil, bilinçsizce ilerlememez," dedi kendisiyle savaşıyor gibi. Başını geriye attığında âdem elmasının derisini bıçak gibi gerip dışarı kavis yaptığını görünce o kavisi iştahla öptüm. Parmaklarının kalçalarıma daha sert baskı uyguladığını hissettim, âdeta pençe gibi derimin içine sapladığı parmakları içimdeki arzuyu çok daha yoğun bir şekle soktu.

"Şimdi bana o ıslak amını ver, sonra diğer konuyu uzunca konuşuruz," dedi, çünkü eğer içime bir an evvel girmezse, bilinçsizlik umurunda olmayacaktı ve kalçalarımın arasına sızıp bana saplanacaktı. Bundan korkmadığımı düşünsem de Korhan benim adıma endişeleniyordu, endişesi sıcak bir ateşe elimi uzatmışım gibi hissettirmişti.

Penisini kökünden kavrayarak kalçalarım arasından vajinama doğru sürükledi. İstekten sızlayan vajinamın dudaklarını penisinin tamamen şişmiş başıyla okşadı ve klitorisim baskıyla ezildi. Dudaklarımdan dökülen iniltiyi yarıda kesen dudaklarıma çarpan dudakları oldu. Öpüşmeye başladığımızda penisinin başı klitorisime sert bir şekilde sürtünyordu, delirmiş gibi hissederek tırnaklarımı ensesine geçirdim ve dilimi ağzının içine soktum.

İhtiyaçtan alev almak üzereydim.

Dudakları dudaklarımı esir almışken alnını alnıma yasladı ve "Seni titreyerek boşaltana kadar içinden tek bir an olsun çıkarmadan sikeceğim," diye fısıldadı. Dili ağzımın içine girip damaklarımın üstünde dolaşırken bu söylediğini gerçeğe dönüştürmesi saniyelerini almadı. Penisini deliğimden içeri ittiğinde göğüs kafesimde bir yumru hissettim, aldığım nefeslerin tamamı kaburgalarımın birikti ve hiçbirisi ciğerlerime inemedi.

Müthiş doluluk hissi için yanan vajinam bir lastik eldivenin parmakları sardığı gibi zonklayan penisini sardı ve içine çekmeye başladı. Bunu hissetmek onu delirtmiş gibi, "Siktir," dedi. "Sanki dar amcığın beni yutkunuyor."

"Durma," diyebilirdim, ardından bir inilti ağzımın içinden kopup ağzının içinde savruldu. Kendini içime itince vajinamın onu içine sığdırmak için genişlediğini hissettim ama kasılmalarımın önüne geçemediğim için tekrardan onu lastik bir eldiven gibi sardım. Bu, onun genizden gelen karanlık iniltisini zihnime mih gibi kazıdı. Gözlerim geriye kayarken kasılmalarımı durdurmayı denedim ama istek öyle çok esir etmişti ki bedenimi, bunu yapamadım. Deliğim onu içine çekip sarmaya, onun tabiriyle onu âdeta içine doğru yutkunmaya başladı.

"Dar, ıslak bir ağız gibi beni içine çekiyor," dediğini duydum, birleşmemize ait ıslak sesler duş kabinin içinde çınlıyor, su da birleşmemize eşlik ediyordu. İnanılmaz bir çarpışma sesiydi. Islaklığımın, başımızın üstünde akan suyun ve zevkin sesleri birbirine karışmış, tutku dolu bir resital vermeye başlamıştı.

"Siktir amına koyayım," diye inlediğinde, "Bunu zaten yapıyorsun," diye inleyerek karşılık vermem hızını arttırmasına neden oldu.

Dudaklarımdan çeneme, oradan gerdanıma ve göğüslerime inen dudaklarına karşı koyamadım. Korhan, memelerimden birini ağzına alıp, sipsivri olmuş ucunu dilini etrafında yılan gibi gezdirerek beni deliliğe sürüklerken, ben de kasılmalarımın onu boşalmanın eşiğine yaklaştırıp duruyordum.

"Vıcık vıcık olmuşsun," diyerek kendini içime şiddetle çarptı, tüm bedenime çınlama gibi yayılan zevk hissi bedenimde kur-

duğum hakimiyeti elimden aldı. Neredeyse kayıp yere düşecektim ama tutuşu güçlüydü, tüm yükümü alarak bana kendimi kuş gibi hissettirip içimi sertçe doldurmaya devam etti. Her sokuşunda çıkan o ıslak, erotik ses gözlerimi zevkle dolduruyor, iniltilerimi daha da hırçın bir seviyeye taşıyordu.

“Arjen,” diye inliyordum ve bu vuruşlarını daha da şiddetli kılıyor, şiddetle içime çarpıyor oluşu içimdeki zevkin doruklara yükselmeye başlamasına neden oluyordu. “Ahh, evet, çıkarma içimden!” Kendimden geçmiş gibi ensesini, omuzlarını tırnaklayarak onu içime alırken, içimde sürekli kasılarak genişleyen penisinin patlamaya çok yakın olduğunu hissedebiliyordum. Öyle kasılmıştım ki içime girerken kalçasını biraz oynatsa, sarsılarak boşalacak gibiydim; boşalmamak için kendimi sıkıyordum ve bunu yaptıkça daha da daralan deliğim onun aklını oynatmasını sağlıyordu.

“Hepsini içine akıtacağım amına koyayım,” dediğinde bacaklarımın içlerinde ikimizin birleşmesine ait kalıntıların daha da yoğunlaştığını, kıvamlı sıvıların dizlerimin içine aktığını hissettim. “İçine dölleri bırakacağım ama durmayacağım, dölleri sikimi şu daracık deliğinde daha çok kaydıracak. İstiyor musun bunu?” Hırsla sorduğu sorular aklımı eritiyormuş gibi başımı sallayabildim sadece. “İstiyor musun?” diye sorarak kendini içime hırsla bir defa daha ittiğinde, “Evet!” diye inledim. “Boşal, içimden taşarken beni sertçe doldurmaya devam et, lütfen.”

“Siktir, patlatacağın beni,” diye hırlayıp dişlerini meme ucuma geçirdi, hissettiğim zevk ve sızıyla kısıp bir çığlık attığımda, içimdeki vuruşları hızlandı.

Ondan önce boşalacağımı fark ettim, kendimi daha fazla dizginleyebilmemin imkânı yok gibi görünüyordu. Kasılarak, onu içimde sıkıştırarak boşalmaya başladığımda içime kendini vurmaya devam ediyor, ben kasıldıkça o da yüksek sesle, beni delirtecek şeyler söyleyerek inliyordu.

Gözlerim geriye doğru kaydı. Görüş alanım koca bir karanlığa teslim olurken onun da içime fişkırmaya başladığını hissettim ama durmuyor, fişkırırken içime sertçe vurmaya, söylediği şekil-

de beni kendi döllerine bulayarak doldurmaya devam ediyordu. Ahlâksız bir dizi kelime dudaklarından firar ederken hissettiğim zevki besleyen en az içime vuruşları olduğu kadar, ahlâksız kelimelerinin de olduğunu anladım. Yapış yapış içime girerken beni nasıl becerdiğini en açık hâliyle, gururumu okşayacak kelimeleri cümlelerinin arasına serpiştirerek nefes nefes söylüyor, zevkimi yüze, belki de bine katlıyordu.

İkinci kez boşalana dek, beni o duş kabinin içinde tam tamına dört kez boşalttı. İçimden çıktığında bedenim titriyor, ayakta duramıyordum ve bunun tek sebebi aldığım zevkti. Tüm yükümü alarak beni temizleyip duş kabininden çıkardığında hem çok aç hissediyordum hem de birdenbire uyku bastırmıştı. Bu hâlim onu gülümsetti, saçlarımı kurulayıp beni giydirdiği sırada gülümsemesi yüzünden tek bir anlığına bile olsa silinmedi.

Siyah eşofmanımı, gri kazağımı ve çoraplarımı giydirdikten sonra yeniden küçük el havlusunu alıp saçlarımı bir kez daha kurulamaya başladığında gözlerinin içine bakıyordum.

“Bebeğin gibi sev, düşmanın gibi seviş lafını mı uyguluyorsun?” diye sordum pat diye.

Gözlerini gözlerime çevirip, beni utandırarak arsız parıltılar taşıyan bakışlarını yüzüme sabitledi ve “Az önce sevişmedik,” dedi. “Sikiştik.”

“Hayvan,” diyerek farklı yöne baktım.

“Bu hayvan saçlarını tarayacak, hadi bakalım yatağa,” diyerek çenesiyle banyo kapısını işaret etti. “Yatağa çıkıp beni bekle.”

Altına sardığı küçük havlu, damarlı ve uzun bacaklarını gizleyemiyordu. Onu aşağıdan yukarı hızla süzüp başımı sallayarak banyodan çıktım. Yatağın üstüne tüneyip bağdaş kurarak oturduğum esnada altında kot pantolonla banyodan çıktı. Üstü çıplaktı, boydan boya dikiş iziyle örülü güzel göğsüne baktım. Makyaj masasının önüne ilerleyip gümüş saplı, işlemeleri olan bir tarak alarak yatağa döndü.

“Dön bakalım sırtını, Çirkin,” dediğinde onu ikiletmeden yatağın ucuna oturup yüzümü yatak başlığına çevirdim. Arkama oturmadı, ayakta kaldı ve saçlarımı usulca taramaya başladı.

“Boya tamamen akmış,” dedi. “Yeniden boyayacak mısın?”

“Doğal renginden memnunum,” diye fısıldadım, saçlarımın uçlarında açık renkler biraz da olsa kalmıştı ama uzun zamandır boyamadığım için saçım aka aka doğal rengine dönmüştü. “Hem saç boyamak hamilelikte önerilen bir şey değil. Zararlı.”

“Zararlıysa yapma,” dedi. “Hem saçların böyle çok güzel.”

“Öyle değil miydi?”

“Günebakan rengindeyken mi?” diye sorduğunda göz ucuyla yan taraftaki aynaya baktım ve buruk bir şekilde gülümsediğini gördüm.

“Hıhı.”

“Çok güzeldi ama bana kalbimin göğsüme ne kadar ağır geldiği zamanları hatırlatıyordu,” diye fısıldadı, dürüstlüğüünün içimi ağrıttı.

“O zaman böyle daha iyi.”

“Hıhı,” dedi. “Böyle daha iyi.”

“Tarak ne kadar yumuşakmış, saç diplerimi hiç acıtmadı.”

“Mardin’in el yapımı tarakları güzeldir,” dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

“Bu bilgiyi hangi Mardin güzelinden aldın?” diye sordum imayla.

“Annem anlatırdı,” demesini beklemediğim için tırnaklarımı avuç içime sapladım. Tarağı bir kez daha saçlarımın arasında kaydırды, gerçekten yumuşacık bir fırçaydı. “Böyle tarakları çok sevdiğini biliyordum. İşlemeli, Mardin’de yapılan, Mardin’e ait olan,” dedi sakince. “Dandik taraklarla saçını tararken öfkelenirdi, saçları çok boyadığından birbirine giriyordu ve o da söylenerek Mardin’deki tarakları övüp duruyordu. Çocukken bunu izlemek bana keyif verici gelirdi. Büyüyünce aslında o ânu izlemenin keyif verici değil, huzur verici olduğunu anladım.”

Yavaşça ona dönüp kafamı kaldırarak yüzüne baktığımda, gözlerini indirip bakışlarıma karşılık verdi. Elini bileğinden kavradım, kendime çektim ve açılan avucuna dudaklarımı bastırırken gözlerimiz arasında kurulan teması kesmedim.

“Ne bakıyorsun bakayım bana?”

"Güzelliğine bakıyorum," dediğim an gözleri kısıldı.

"O zaman anlamışsındır gözlerimi neden senden tek bir an olsun çekemediğimi."

Gözlerimi ânında kaçırıp, "Çirkin diyordun, ne oldu?" diye sordum.

"Çirkinin bendeki anlamını öğrendin sanıyordum," diyerek eğilip dudaklarını alnuma bastırdı, büyük avucu yüzümü kaplarken huzurun damarlarımda kesici bir cisim gibi dolaştığını hissettim.

Birlikte odadan çıkıp, el ele avluya indik. Avlunun ortasına büyük bir masa koyulmuştu, masanın üzerinde çiçek yaprakları vardı. Kızların hevesle böyle bir masa hazırlaması beni gülümsetti. Korhan, sandalyemi oturmam için çektiğinde ona yandan bir bakış atarak sandalyeye oturdum. Masada daha önce tadına hiç bakmadığım, adını bile bilmediğim yemeklerden vardı. Merakla yemekleri incelemeye başladığım sırada Korhan da hemen karşıma oturdu. Avlunun üst tarafından çekilen görünmez iplerden sarkan lambalar sarı bir ışık yayarak yanmaya başlamıştı.

Korhan tabağıma kalın bir et parçası koydu, yanına da kapalı pideleri anımsatan bir hamur işi bıraktı. Merakla, "Bu ne?" diye sordum, kokusu çok güzeldi ve eminim tadı da kokusu gibi çok leziz olmalıydı.

"Sembusek," dediğinde ona tek kaşımı kaldırarak baktım.

Bu onu güldürdü. "Mardin mutfağına özel, kapalı bir lahmacun," dediğinde iştahımın daha da arttığını hissettim. "Bak, bunu da çok beğenirsin," diyerek bu kez başka bir şeyi tabağıma koyduğunda ona soru işaretleriyle baktım. "Meraklı kedi, tadına baksana sorgulayacağına."

"Seninle iletişimi kesip sadece bunlara dalmadan önce sorabildiğim kadar soru sorayım, sonra durumumu meşgule alıp sadece yemek yiyeceğim."

Dişlerini göstererek güldü. "İkbebet bu da," dedi. "Mardin'in içliköftesi."

"Buradan giderken yirmi kilo almış olur muyum?"

"Otuz kilo al, daha fazla ellenecek yerin olsun, nasıl fikir?"

“Sus, diyalog kurma benimle. Yemek yiyeceğim ben.”

Gülümsemesi yüzünden bir an olsun silinmedi. Bazı yemekler alışkın olduğumdan çok daha farklı bir tada sahip olsalar da hepsini çok sevmiştim. Kızlardan birinin bardağıma doldurduğu şerbete başta yüzümü buruşturarak baksam da tadını aldığım an fikrim değişmişti. Şerbet içmeyi sevmediğini savunan ben, adının Saniye olduğunu öğrendiğim kadından bir bardak şerbet daha isterken kuyruk sallayan küçük bir fino köpeğine benziyordum.

Karnımın şişmesine neden olacak kadar yediğim için oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandığım esnada Korhan masanın köşesine bıraktığı sigara paketine uzandı ve içinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağını cebinden çıkardığında gözleri gözlerime temas etti, onu dikkatle izliyor oluşum keyfini daha da yerine getirmişe benziyordu. Çakmağın ucundaki alev hızla yukarı tırmandığında bir an gözlerim ateşe çevrildi ve nabzımın hızlandığını hissederek sertçe yutkundum. Hissettiklerimi anlamış gibi çakmağı köşeye bırakıp, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı iki parmağının arasına alarak dudaklarından uzaklaştırdı.

Yaşananları karanlık bir odaya kapatarak bu şehre geldiğimi sanıyordum ama yaşananları içine kapattığım oda benim içimdeydi ve ben nereye gidersem gideyim, yaşananlar da benimle birlikte geliyordu.

Bana baktığında bakışlarıma yerleştirdiğim sakinlikle ona karşılık verdim ama içimde kavrulan hisleri gördüğünü biliyordum. İçimdekileri görmek için kelimelere de ihtiyaç duymuyordu, yüzümü kaplayacak mimik maskelerine de ihtiyaç duymuyordu. Gözlerime bakıyor, ruhuma saklamaya çalıştığım her şeyi görüyordu.

“Yürüyüşe çıkalım biraz. Çok yedin, gece uyutmaz o kadar seni,” dediğinde hiç kızgın hissetmememe rağmen yalandan bir öfkeyle gözlerinin içine baktım. Ne yapmaya çalıştığımı fark etmiş gibi burukça gülümsedi.

Avucumu karnıma koyup, “Ben yemedim, çocuğun yedi,” diye suçu içimde köklerini ruhuma salmaya devam eden bebeğime attım. Köşede bekleyen kızlardan biri utanarak gülüp avucunu ağzına kapattığında gülümseyerek kıza baktım.

“Çocuğumu da seni de tek lokmada yerim,” dediğinde kız bir kez daha güldü ama bu kez ağzını kapattığından sesi çıkmadı, ben ona baktığımdan güldüğünü görebilmişim. Kıvrıcık perçemleri beyaz tülbinden dışarı dökülüyordu, süt gibi bir teni, kocaman badem şeklinde kahverengi gözleri, burnunun ucunda da kahverengi bir ben vardı. Mardin’in kızlarının çok güzel olduğunu düşünerek bakışlarımı Korhan’a çevirdim. Aca- ba buraya geldiği zamanlarda onu gören, beğenen, onunla ilgili düşüncelere dalan bir kız olmuş muydu hiç civarda? Bu düşünce hormonlarıma zehir gibi karışınca aniden öfke hissederek kaşlarımı çattım.

“Neden öyle öldürecek gibi bakıyorsun şimdi bana? Ne yaptım?” diye sordu Korhan tek kaşını kaldırarak.

“Kafamın içinde beni Mardinli güzel bir kızla aldattın az önce,” dememle, bu kez ismi Saniye olan kadın da gülerek avlunun köşesindeki kolonun arkasına doğru yürüdü.

Korhan dehşet içinde bana bakıyordu.

“Ne diyorsun kızım sen şimdi?”

“Ne o, çok gerildin birdenbire. Böyle bir şeyin aslı astarı var da o yüzden mi panikledin sen? Söyle, çocuk da mı yaptın yoksa ondan?” diye sorduğumda, Korhan’ın beti benzi atmaya başladı.

“Hormonlarınla mı ilgili?” diye sordu Korhan.

“Senin bana da hormonlarıma da tahammülün kalmamış, sen beni çoktan gözden çıkarmışsın, Mardin’e de o kızı görmeye geldin kesin,” dedim dramatik bir yüz ifadesi takınarak. Aslında eğleniyordum ama öyle ciddiydim ki, sahneye yansıttığım yetenek bu noktada yüzümdeki maskenin daha gerçekçi görünmesini sağlıyordu.

“Aynen,” dedi birdenbire, yüzümün düşmesini önleyemedim. “Hatta seni uyuttuktan sonra da Seyir Tepesi’ne kızla buluşmaya gideceğim. Nasıl anladın öyle hemen ya?”

Ona dik dik baktım. "Ben şaka yapabilirim ama sen bu konuyla ilgili şaka yapamazsın."

"Yapma ya?"

Masaya doğru eğilip sadece onun duyabileceği bir sesle, "Ben sana seni uyuttuktan sonra zıkkım tepesine biriyle buluşmaya gideceğim desem kudurur, ağzından köpük saçarsın ama değil mi?" diye sordum sinsi sinsi.

"Bana bu tür karşılaştırmalar yapma, ben kalkıp sana beni aldatıyorsun mu dedim de böyle karşılık vereceksin bana," diye homurdandı. "Tüylerim dikildi amına koyayım, sinirlendirme beni. Sakin sakin takılıyorum, içimdeki canavarı dürtme." Gözlerimin içine yakıcı bir uyarıyla bakması duraksayıp sertçe yutkunmama neden oldu. Bu hâlinin bu denli çekici gelmesi de mi hormonlardandı?

Kızlardan orta boylu, etine dolun, esmer olanı üzerinde dizine dek uzanan kırmızı bir elbiseyle hemen yanımızda bitip, "Tatlıyı da getiriyorum, beyim," deyince kıza yan gözle baktım.

Güzel kızdı ama bana bakmadan doğrudan Korhan ile kontak kurması bir an için onu alıcı gözle süzmeme, kaşlarımın ortasında bir çukurun oluşuvermesine neden olmuştu.

"Tatlı istemiyoruz," dedim tatlı tatlı. Kız, bana yine bakmadı.

Bu, kıza dik dik bakmaya başlamama neden oldu. Korhan ise kıza değil, burnundan boğa gibi nefes vererek bana bakıyordu. Kız yeniden, "Tatlılar beyi-" diyecekti ki, Korhan gözlerini gözlerimden çekmeden, "Karımın sesi yeterince sert çıkmadı da mı tekrar soruyorsun?" diye sordu sertçe.

Kız bir an dili tutulmuş gibi suspus oldu. Gözlerimi kızın yüzünde dolaştırdım ama bana değil, Korhan'a bakıyor, yüzüne de anbean utancın getirdiği bir kızılık yayılıyordu.

Korhan, kızın ona bakmaya devam ettiğini fark edince bakışlarını omzunun üstünden kıza çevirip, "O seninle konuşurken bana değil, ona bakacaksın, o istemiyoruz diyorsa bana ikinci kez sorma, istemiyoruz demişse istemiyoruzdur," dedi vurguyla.

Kızın çok kısa bir an için hasetle bana baktığını hissedince donup kaldım. Normal şartlarda saldırganlaşan biriydim ama

birdenbire bu düşmanca bakışa akıl sır erdiremediğimden tepkilerim geri çekilip yerini boşluğa devretmişti.

“Anladım,” dedi kız. “Kusura bakmayın, Gelin Hanım. Konakta kararları Diyar Bey'im verir, ben de kararları Korhan Bey'im verdiğini sanıyordum.”

“O benimle ilgili kararları verir, ben de ikimizle ilgili kararları veririm,” dedim kızın gözlerinin içine bakarak. “Ayrıca beyim değil, bey dersin sevinirim çünkü bizim oralarda da kocamıza kimse beyim diyemez, hoş karşılanmaz.” Kızın gözlerime yönelttiği o iğneleyici bakışın daha da sivrildiğini hissedince sevimsizce gülümsedim. “Sonuçta ona iyelik ekiyle seslenebilecek tek kadını, değil mi?”

“Tabii,” dedi kız i harfini kasıtlı bir şekilde uzattığını hissettirerek. “Kusura bakmayın, Gelin Hanım.”

Ona o şeytani gülümsememi bahsettiğimde, ruhunun derinliklerinde benimle ilgili öfkenin doğduğunu biliyordum. Aldırış etmeden, “Ne demek... İnsanlara bilmediği şeyleri öğretmek gerek,” dedim. *Mesela hadlerini.*

Kız sadece gözlerimin içine bakıp başını sallayarak masadan uzaklaşmaya başladı. Gözlerimi Korhan'a çevirdiğimde onu bana kilitlenmiş vaziyette bulacağımı biliyordum ama yine de dikkatli bakışları karşısında afallamadan edemedim.

“Had bildirmeyi iyi biliyorsun. O ağzının arkasında beni delirten bir dil dışında, bir de canını sıkanları soktuğun çatalı bir dil var. Ne yalan söyleyeyim, beni soktuğunda da çok keyifleniyorum, birini sokuşunu izlerken de çok keyifleniyorum.” Gözlerini kıstı. “Bana sadece sen beyim diyeceksin herhâlde. Söylese-ne bir, beyim de, nasıl hissettirecek merak ediyorum.”

“Hadi be oradan,” diye söylendim. “Bu kız ne diye beni görmezden geldi? Bostan korkuluğu muyum ben?”

“Hayır, benim çirkin kedimsin.”

“Saksıymuşım gibi davrandı bana,” dedim gözlerimi kısarak.

“Ve sen de ona kim olduğunu gösterdin yavrum.”

“Yine gösteririm, ne zaman haddini aşarsa o zaman ona kim olduğumu tekrar göstermekten çekinmem ama merak ediyor-

rum, beni neden görmezden geldi? Buradaki diğer kızlar onun gibi davranmadı." Kaşlarımı çattım. "Sana mı âşık?"

"Höh Nurşan!" diyerek sandalyesine yaslanan Korhan'ın bakışlarında şaşkınlık büyüyordu. "Saçmalama."

"Ee neden o zaman?"

"Büyüklerinden öyle görmüştür. Beş parmağın beşi bir değil, bazıları ataerkil bir ailede büyüyor, erkek egemenliği altında yaşayınca da o şekilde sürdürüyor hayatını. Hem haklı, konakta kararları dedem verir, o yüzden aynısının benim için de geçerli olduğunu düşünmüştür. Kötü düşüncelere kapılma. Buradaki kimse seni hor göremez, seni yok sayamaz, seninle ilgili kötü düşünceler biriktiremez. Senin kim olduğun belli, bu konağa kim olarak girdiğin belli, bu konağa kimin kolunda geldiğin belli."

Sigarayı dudaklarına koyup bu kez çakmağı hızla çakarak sigaranın ucunu tutuşturdu. Ateşe bakmamak için gözlerinin içine baktım.

Sigarasından bir nefes çekerken yüzündeki kemikler belirginleşti, yanakları içeri çöktü ve zehri dışarı üflerken, "Sen Alacahan'sın," dedi. "Sen ne dersen, onu yapmak zorunda buradaki herkes."

"Henüz Alacahan olmadım."

"Olacaksın. Döndüğümüz an soyadımı da taşıyacaksın."

Sessizce ona bakarken söylenebilecek her şey söylenmiş gibi hissediyordum. Sustum, bardağımın dibinde kalan şerbeti içtiğimi gördüğünde bana gülümsedi ve bu konu hakkında başka bir yorum yapmadı. Sanki bu konu tartışmaya sonsuza dek kapanmıştı. Kızlar sofrayı toplamak için geldiklerinde onlara yardım etmek istesem de buna asla izin vermediler, hatta bir tanesi şadırvandan kapıp getirdiği işlemeli, allı pullu bir yastığı sandalyemin sırt kısmına koyarak sırtımı rahat ettirmeye çalıştı. Bu hareketi beni utandırırken, Korhan'ın başını sallayarak onay vermesine neden oldu.

Üçü de konağa çıkan dar yollardan birinde yürüyüşe çıktığımızda hava birden soğuduğu için çıkmadan önce omuzlarıma örttüğü şala sıkıca sarınmışım. Spor ayakkabılarla yürümesi

kolay olan bu Arnavut kaldırım taşlarıyla dizilmiş eski yolda, topuklu ayakkabılarla yürümenin tam bir işkence olacağını düşündüğüm esnada Korhan beni belimden kavrayıp kendisine doğru çekti. Işıldayan ayın altında, arkamızdaki eski duvarı sarmaşık gibi kaplayan kırmızı petunyalara önünde durduk ve telefonun kamerası ikimizi kadraja sığdırdı. Üzerimdeki kırmızı şala daha sıkı sarınıp Korhan'ın göğsüne sokularak gülümsedim, Korhan telefonu biraz daha yukarı kaldırdı ve çiçekleri de kadraja alarak arka arkaya deklanşöre basmaya başladı. Bir geceye onlarca fotoğraf sığdırdık.

Bakışlarını bana çevirdiğinde ben de ona çevirmiştim, hâlâ kadraja sığdığımız o kısa anda alnımı öpmüş, alnımı öperken ikimiz de gözlerimizi yummuştuk ve o an, sonsuza dek bir fotoğraf karesinde yaşamak için telefondaki yerini almıştı.

“Daha önce bu sokakları yalnız başına gezme fırsatın oldu mu?” diye sorarken onun koluna sarılmış, ağır adımlarla yürüyordum. Hoş, tenimi kesmek ister gibi ilerleyen ama bir o kadar da şefkatli hissettiren yel saçlarımın arasından süzülüyordu. Kafasını eğip bana düşünceli gözlerle bakarken sigarasını dudaklarının arasına götürdü.

“Dedem beni buraya ilk kez getirdiğinde evet, konaktan kaçır, sabaha kadar bu sokaklarda dolaşırdım.” Sigaranın dumanını farklı bir yöne üfledi, bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Mardin o zamanlar benim için bir kafes miydi yoksa yuva mıydı kestiremiyordum. Dedem alıp beni bir kafesin içine hapsedmiş gibi hissediyordum ama karnım toktu, insanlar bana iyi davranıyordu ve bunu yaparlarken benden bir şey beklemiyorlardı. O yüzden yuva olabileceği düşüncesini de içimden atamıyordum.”

Yanağımı sarıldığım koluna bastırıp, “Buradan ne zaman ayrıldın?” diye sordum.

“Çok kalmadım, dedem sonunda beni bir kafese kapattığını anladı. Konak kültürüne alışkın değildim, sık sık firar ediyordum. O yüzden ayaklarımın üzerinde durabildiğimi hissetmemi sağlayacak bir iş bulup beni başka bir şehre yolladı. Okumaya başladım, aynı zamanda çalışıp para da kazanıyordum, o yüz-

den kendimi daha iyi hissediyordum. Onun eline bakmak istemediğimi biliyordu.”

“Çok zor olmadı mı?”

“Benim için mi?” Çenesini kasıp başını iki yana salladı. Sigarayı dudaklarına yeniden götürmeden hemen öncesinde, “Hayır,” dedi. “Bu benim zaten alışkın olduğum bir şeydi. Kendi paramı kazanmaya başladığımda çok küçüktüm. Birinin eline bakmamayı kendime kendim öğrettim, birinden öğrenmedim.”

“Bir çocuk için çok gururlu bir davranış değil mi?” diye sorduğumda gözlerini yüzümde dolaştırıp sigara dumanını burundan dışarı verdi.

“Eğer karnında taşıdığın Arî ise ona da gururlu bir çocuk olmayı öğreteceğim. Tek fark, o gururlu bir çocuk olmayı öğrenirken ben onun elini tutmaya devam edeceğim. Bir gün boyu boyumu aştığında, geçmişte benden daha kısa olduğu zamanları, kafasını kaldırıp bana baktığı zamanları hatırlayacak. Arkasında olduğumu daima bilecek ama hiçbir zaman kimseye minnet eylemeyecek.”

“Ne kadar şanslı bir çocuk olduğunun farkında olmasını sağlayacağım,” dediğimde gülümsedi.

“Annesi sen olduğun için mi? Evet, bunu ben de sağlayacağım.”

Koluna biraz daha sıkı sarılmam üzerine sigarayı yere atıp diğer elini bana doğru atarak beni kendisine doğru bastırdı. “Güzel kızım,” dedi.

“Güzel mi kızın?” diye sordum heyecanla.

“Eğer karnındaki Rozerin ise duysun diye dedim...”

Homurdandım. “İt.”

“İtin oldum zaten.”

“Kızına gelince güzel kızım, bana gelince çirkin kedi.”

“Çirkinimsin çünkü lan,” diyerek birden durdu, beni kollarının arasına çekip sıkıca sarılınca gülümseyerek kollarımı beline sardım. Yüzümü göğsüne gömmemi sağlarken, “Çirkin kedimsin, en güzel çirkinsin, o kadar çirkinsin ki ölmüşüm ben o çirkinliğine senin,” diye konuştu.

Saçlarımın içine yüzünü gömdüğünü hissettim, sonra da saçlarımı kokladığını ve tüm korkuların geceleyin esen o yele kapı-larak kaybolup gittiğini...

“Merak ediyor musun?” diye sordum.

“Neyi?”

“Karnımda Arî’yi mi yoksa Rozerin’i mi taşıdığımı...”

“Kuduruyorum meraktan,” derken bana sarılmaya devam ediyordu. “Ama her halükârda benim bebeğimi taşıyorsun lan. İster yakışıklı kerkenez oğlum olsun, ister güzeller güzeli prenses kızım olsun, yeter ki iyi olsun, sağlıklı olsun, sonunda kucağımıza alalım. En önemlisi bu.”

“Oğluma neden kerkenez dedin?”

“Yakışıklı kerkenez dedim, paşam olacak, has Fenerbahçeli yapacağım onu. Sonra Fenerbahçe maçlarında baba oğul ağlayarak döneceğiz eve.”

“Neden ağlayarak?” diye sordum gülerek.

“Yenildiğimizden dolayı maalesef...”

“Fenerbahçeli olmak, kaybetmeyi öğrenmek oluyor sanırım,” dediğimde güldü ama tadı kaçmış gibiydi.

“Hatırlatıp canımı sıkma, Kedi.”

“Neyse, üzülme. En azından oğlumuzu bir kız değil, tuttuğu takım ağlatmış olacak,” dediğimde, “Ulan sen neden belamı sik-tin o zaman benim?” diye sordu. “Bu adam zaten Fenerbahçeli, bir de ben mi derde koyayım bu adamı der insan.”

“Sen hak ettin, sus.”

“Oğlun da hak ederse ve el kızı ağzına sıçarsa, gelip bana oğ-lumu ağlatıyorlar diye bıdı bıdı yapmazsın. Çünkü her şekilde el kızını tutarım, haberin olsun.”

Çenemi göğsüne yaslayıp, “Benim oğlum kimsenin kızını üz-mez,” dedim.

“Üzsün de sikinden tavana asayım onu,” diye alay etti.

“Seni orandan tutup tavana asan da Diyar dedem olacaktı,” dediğimde bana kötü kötü baktı.

“Köteğini de yedim o ihtiyar adamın. Diyar dedem dediğini duysa içi gider, yüz kilo altın döker evinizin önüne. Evlendiği-

mizde senin şu şirinliğini dedem üzerinde kullanarak altın zengini olmayı planlıyorum.”

“Pislik,” diyerek güldüm. “Ben de kızımı Cimbomlu yaparım o zaman.”

“Sen Galatarasaylı değilsin, kızı niye Galatasaraylı yapıyorsun, kapının önüne koyayım diye mi?”

Güldüm. “Hiç değilse o ağlamasın.”

“Kızımı ağlatan Fenerbahçe olsa, Fenerbahçe’ye de affım yok ulan. Tamam ama bari Beşiktaşlı olsun...”

“Orasına o karar versin.”

Yüzüme düşen saçlarımı parmak uçlarıyla geriye doğru iterken, “Nurşan,” dedi canından koparcasına.

“Hım?”

“Hım?” diye taklit etti beni. “İçim gidiyordu bana her hum dediğinde. O ağzına uzanıp yutasım geliyordu seni he.”

“Hım?” diyerek dudaklarına uzandığımda yaptığım cilve gözlerini kısmasına neden oldu.

“Bak bak, kedinin hareketlerine bak. Büktün yine kuyruğunu, kalp şekline soktun.”

“Miyavlarım sana,” dediğim anda, “Duşta miyavladın, çok fena miyavlattım seni,” diye alay etmesi ona dik dik bakmama neden oldu.

“Sana bir soru daha soracağım,” dedi gözleri gözlerimde tur bindirirken.

Gözlerinde kaybolduğumu hissederek, “Sor,” diye mırıldandım.

“Sence yüzümden korkar mı?” diye sorduğunda zaman benim için yavaşladı.

Sorduğu sorunun canımı yaktığını hissettim.

Mantus, cehennemin karanlık kapılarından birini açıp, karanlığa saklanarak o kapının aralığından Mania’yı izlemeye başlamıştı; korktuğu Mania’nın onu görmemesi değil, onu görmesiydi çünkü Mantus hiçbir zaman kendini Mania’ya layık bulmamıştı. Korhan’ın gözlerinde bunu gördüm. Kendini ne mutluluğa ne de bana layık bulmuyordu.

Fark ettiğim bir şey varsa eğer, bu da Korhan'ın hayatıma sızdığı o ilk anda benim onu görmememden değil, onu görmemden korktuğuydu. Parmaklarımı yüzünün sınırlarına yerleştirdiğimde, parmak uçlarımda cıralar yanıyormuş gibi gözlerini kısıtı.

Ona hayranlığımı ondan tek bir an olsun saklama gereği duymadan yüzünün her bir noktasına bakıp gülümsedim.

“Ne düşünecek, biliyor musun? Çok yakışıklı bir babaya sahip olduğunu düşünecek. Senin izlerin onun masalları olacak, güzellik algısı senden ibaret olacak, senin kendinde sevmediğin her şeyi tıpkı benim delice sevdiğim gibi, çocuğun ve ileride olacak tüm çocukların çok sevecek.”

Gözlerimin içine benden duyduğu bu şey, kaburgalarının arasında yıllardır kırgınlıkla atan kalbini ateşe vermiş gibi baktı. Bakışları çok başkaydı.

“Belki söylediğim şeye şu an inanmıyorsun ama o senin yüzüne avucunu yaslayıp, bu dünyada senden başka hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını sana bakışlarıyla gösterdiğinde, sen de ne demek istediğimi anlamış olacaksın. O gün gelene dek bırak yüzünü ben seveyim, o gün geldiğinde yüzünü ikimiz de seveceğiz.”

Yanağını avucumun içine yaslayıp bana uzun, kelimeleri ruhuna bağladığı bir bakış gönderdi. Gülümsedim, oysa içim yangın yeri ydi. Belki hiçbir zaman ne kadar güzel olduğuna inanmayacaktı, belki ölene dek yüzünden nefret edecek ama bunu hiçbir zaman dile getiremeyecekti. Keşke mümkün olsaydı. Keşke ona ne denli güzel olduğunu gösterebilmem mümkün olsaydı. Burunun, gözlerinin, dudaklarının, sivri çenesinin, yapışık kulak memesinin, belirgin elmacıklarının, kalın ve keskin duran biçimli kaşlarının, gözlerinin altındaki yorgunluk çöküntüsünün, alnundaki çizgilerin, gülümsediğinde gözlerinin kenarına açılan çukurların, tamamının ne kadar güzel olduğunu biliyor muydu? Yüzünde bir iz var diye tüm bu güzelliği yok sayıyordu. Oysa izi bile onu öyle güzel, öyle farklı gösteriyordu ki... Parmak uçlarımla izinin üzerinde yuvarlandığında sertçe yutkundu.

“İster inan ister inanma, Arjen,” dedim. “Sen benim hayatımdaki en güzel şeysin. Herkes bir maskeyle girdi hayatıma, sen

maskelerin altındaki gerçeğe ve maskenin üzerindeki yalanla bile herkesten güzeldin."

"Sen de en çirkin şeysin," dediğinde gülümsedim, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Benim gözlerimin gördüğü en çirkin şeysin. Sen benim göğsümün kafesinin kuşusun, Kewê ve ant içerim ki gerekirse göğsümü yırtar göğünü genişletir, yine özgürlüğünü çalmam senden."

"Benim özgürlüğüm senin göğsünün içinde olsun, hiç önemli değil," dedim içtenlikle. "Ben senin kalbinin mahkûmu da olurum."

Dudaklarını alnıma bastırıp beni kendine çekerek göğsüne sakladı. Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum ama yorulduğumu hissettiğimde konağa döndüğümüz o küçük süre zarfında ettiğimiz sohbeti hatırlıyorum. Oyunun finalini yazmaya başlayacağından bahsetmişti, Mania ve Mantus hakkında konuşmanın onu heyecanlandırıldığını, yazmanın onu mutlu ettiğini fark etmiştim.

Korhan üst kata tırmandığımızda, "Eğer çok üşümüyorsan şadırvanda oturalım," dedi, ay o kadar büyüktü ki, o koca parlak görüntüyü izlemek istediğimden hemen başımı sallayarak bunu kabul ettim. Şadırvandaki işlemeli yastıkların üzerine oturup beni kollarının arasına çekerken hâlâ konuşacak bir sürü şeyimiz var gibiydi, sürekli sorular soruyor, aldığım cevaplar hakkında düşünürken sustuğum o küçük anlarda da dolunayı izliyordum.

Parmaklarını alnımda gezdirirken, "Peki nasıl bir düğün istiyorsun?" diye bir soru sorarak afallamama neden oldu.

"Düğün mü?" Yanağımı göğsüne bastırarak karanlık şadırvanı ısıtılarıyla gümüşe boyayan aya bakmaya devam ettim. Gözümün önüne görüntüler davet etsem de hiçbir görüntü net değildi. Ne istediğimi bilmediğimi fark ederek, "Ben hiç nasıl bir düğün istediğim hakkında düşünmedim," diye mırıldandım. "Sen hayatıma girene dek, evlenmeyi bile hiç düşünmemiştim. Sadece sahnelerde kalmak istiyordum, tek hayalim sahnelerdi."

"Yani ben hayatına girdiğimde evliliği düşündün," dedi imayla.

“Yani,” diye mırıldandım. “İtiraf etmesi utanç verici geliyor ama bazen kendimi seninle evliyken düşünüyordum. Sonra bu düşünce beni hem korkutuyor hem de utandırıyordu. Alışkın olduğum bir durum değildi.”

“Hiç belli etmesem de benim de düşündüğüm oluyordu,” dedi. “Gitmeden korkarak daldığın uykuları köşemde izlediğim gecelerde bazen seninle evli olmanın nasıl olacağını, bana nasıl hissettireceğini, bir aile olmanın seninleyken güzel olabileceğini düşünüyordum.”

Kendini bana bu kadar açması, eskiden olduğum kişi için rüya gibiydi. Şimdi çok garipsemesem de eskiden olduğum insana şimdi olduğumuz ânı gösterebilmeyi çok isterdim. O, bir gün Korhan’ın onu bırakıp gideceğinden çok emindi, geleceğinde Korhan’ı görmeyi deli gibi istiyor olsa da o gelecekte birlikte olamayacaklarına inanıyordu. Acaba çok mutlu olur muydu?

“Bunları düşündüğünü bilseydim çok mutlu hissederdim herhâlde.”

“Oysa ben beni gördüğüne, senden sakladığım hislerin gayet de farkında olduğuna çok inandırmıştım kendimi. Hatta bazen o hisleri en çıplak hâliyle gördüğünü düşündüğüm için tedirgin hissedip kendimi senden uzak tutmaya çabalıyordum. Karmaşık ruh hâllerimin tek sebebi buydu. Bazen bana durduk yere ne oldu şimdi diye sorduğunda sana salak mısın diye sorasım da geliyordu.”

Kafasının içinde bir anıya gitmiş gibi uzun uzun sustu, ardından yeniden konuşmaya başladı.

“Belirsizlik hissettiğini, benimle ilgili bir şeylerin sende huzursuzluk yarattığını fark ettiğim zamanlar sana sarılıyordum, sana hissettiklerimi daha net gösteriyordum ve bu elimde olmadan gerçekleşiyordu. Sana zaafım vardı, bunun farkındaydım, bundan nefret ediyordum ve bunu asla durduramıyordum. Sana zaafım var, hiçbir şeye zaafı olmayan bu adamın sana zaafı kendisinden büyük.”

Yanağımı göğsüne sürterek kafamı kaldırıp ona alttan bir bakış attım. Ay ışığı yüzüne gümüş dehlizler çizmişti. Işığın yansı-

dığı hatlarını izlerken, “Bence benim de sana zaafım olduğunu biliyordun,” diye mırıldandım.

“Biliyordum, evet ve bu beni korkutuyordu. Sana ne yaparsam yapayım kabul edecekmişsin, sonsuza dek benimle kalacaktım gibi bakıyordun gözlerime. Bu beni çok korkutuyordu. Başta bundan korkuyorken, sonrasında bunun olmamasından korkmaya başladım. Gidebilmenden, beni bırakabilmenden, arkana atıp kendi hayatına bensiz devam edebilmenden korktum. Hakkın olan buydu, belki de olması gereken buydu ama ben çocukça, bencilce, hastalıklı bir şekilde bundan çok korktum. Senin bana olan zaafın, tutunduğum tek şey hâline gelmişti. Onu kaybetmekten çok korktum.”

“Sen bizi uçuruma sürüklerken de seni seviyordum, o uçurumdan birbirimize sarılarak düşmeye başladığımızda da seni seviyordum. Dibe birlikte vurduk, Korhan. Ne sen benden az hasar aldın ne de ben senden az hasar aldım ama beni o uçuruma sen sürüklemiş olmana rağmen dibe vurduğumuzda elini başımın altına koyup beni darbelerden korumaya çalışmanı asla unutmam.”

“Keşke ben paramparça olsaydım ama seni o uçurumdan aşağı çekip yanımda düşürmeseydim,” dedi sessizce. “En büyük pişmanlığım senin canını çok yakmış olmam. Yoksa ne hayatına girdiğime pişmanım ne de sana köpek gibi âşık olduğuma pişmanım. Tek bir pişmanlık var. O da seni ağlatmış olmam. Seni parçalamış olmam. Belki doğru insan değildim ama en başında, sana kapıldığımı anladığım ilk anda senin için doğru insan olmaya çabalayabilirdim. Bunu yapabiliirdim.”

“Bizim birbirimize tamamen teslim olabilmemiz için, seninle bir kez o uçurumun dibine vurmamız gerekiyormuş,” dedim.

Gözlerimin içinde bir anıya daha rastlamış gibi iç çekti.

“Ben seninle o uçurumun dibine bin kez vururdum da senin saçının teline gelecek tek bir hasara sabrım da yok, dayanacak gücüm de yok. Ben artık sadece mutluluktan ağlatmak istiyorum ulan seni.”

Gözlerim dudaklarına kayarken gülümsedim. "Senin için canım acıdığından ağlamak bile normal bir ânımda hissettiğim mutluluk yüzünden ağlamaktan daha güzeldi."

"Böyle o küçük çeneni oynatarak konuşmaya devam edersen hastanelik edene kadar her yerini ısırırım," dedi ne diyeceğini bilememiş gibi. Sonra, söylediğimin ağırlığı ruhunu sızlatmış gibi gözlerini dolunaya çevirdi. "Yosun gözlü kedi."

Göğsüne başımı sürterek, "Hormonlarım bolca sevgi vermek istedi bak şimdi sana," diye mırladım. Saçlarımı okşadığı sırada telefonumun melodisi yükselerek tüm terası kaplamaya başladı. Annemlerle hiç konuşmadığımı hatırlayarak telefona uzanırken, "Anneannemgili aramayı unuttum," dedim telaşla.

"Sen uyurken ben herkesi bilgilendirdim, korkma," dedi.

Gözlerinin içine bakarak telefonu eşofmanımın cebinden çıkarırken, "Bak sen, sen iyice aile babası oldun başıma," diye mırlıdandım.

"Babayız icabında," dedi çenesini kaldırıp alaycı bir ifadeyle.

Ekranı Ziyet'in ismini görünce bir an duraksadım, telefonu açarken, "Ziyet," diye belirttim Korhan'a. Korhan tek kaşını kaldırıp, sorguyla gözlerimin içine baktı ama ben de bu telefonun nedenini bilmediğimden omuz silktim.

Ziyet hattın öteki ucundan, "Seni meşgul etmiyorum, değil mi?" diye sordu, sesinin berbat geldiğini fark edince oturduğum yerde dikleşerek, "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Arayabileceğim başka bir insan yok hayatımda. Bencil bir sürtük gibi görünüyorsam özür dilerim ama..." Yutkunduğunu duydum, ardından nefes seslerine kulak kesildim ve ağladığını anlayarak dizlerimi karnıma çektim. Neler oluyordu?

"Bazen bencil bir sürtük olmak gerekir," dediğimde güldü. Ben de gülümsedim. Korhan ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle yüzüme bakıyordu. Parmağımı kaldırıp göğsüne sürterek gözlerimi kırptığımda başını salladı. "Ne olduğunu anlatacak mısın? Seni ağlatan nedir? Dur, cevabı sen söylemeden ben söyleyeyim. Gürkan mı?"

"Allah onun belasını versin."

Elimde olmadan kahkaha atıp, "Ne oldu peki?" diye sordum.

Sümkürdüğünü duyunca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ziyet bir süre burnuyla uğraştıktan sonra, "Çok çocukça bulmazsın değil mi söyleyeceklerimi?" diye sordu.

"Kızım söylesene."

"Beni aramıyor, mesaj atmıyor, bunları önemsemiyorum çünkü keyfi bilir ama bugün fakülteden bir erkek arkadaşımla yemeğe çıktığımı öğrenmiş. Instagram'da küçük bir paylaşım yapmıştım, derdim onu kıskandırmak falan da değildi ama o sessiz takılıp bana mesaj atmama yemini içen adam, kol kadar mesaj döşedi bana, Nurşan." Kaşlarımı kaldırdım. "Çok saçma şeyler söyledi, ben de sinirlenip onu engelledim. Basıp evimin önüne gelmiş, bir dünya olay çıkardı. Komşulara da rezil oldum. Ablam olayı nasıl kapatacağını şaşırdı ama ablam da çok öfkелendi. Onun tam bir hödük olduğunu, yol yakınken ondan kurtulmamı söyledi. Kolaydı sanki. Bana o gözlerle bir kez bakması yetiyor, hemen kanıyorum. Salak mıyım ben? Salağım bence. Daha onu tanıyalı çok da olmadı, ne diye böyle kapılıyorum ki. Çocuk da değilim, ergenliği de çoktan geride bıraktım, neden lise aşkına hayır diyemeyen on birinci sınıf öğrencisi gibi hissetmek zorundayım? Ziyet diye bağırdı, durmadan kornaya bastı, cama çıktığımda da arabasının önünde dikilip salak salak bağırmaya, beni azarlamaya başladı. Bütün mahalle de bizi dinledi."

Kaşlarımı çatıp, "Tüm bunları Gürkan mı yaptı?" diye sordum.

"Evet, o dağ magandası yaptı." Bir kez daha sümkürdü. "İki gün bana ulaşamayınca, üçüncü gün benden vazgeçiyorsan ben de senin diye bir başladı, susmadı hiç, en son Çağlar'ı aradım ve gelip onu götürdü. Çağlar eğer gelmemiş olsaydı, polisler götürcekti onu çünkü çok değil, beş dakika sonra da polisler geldi. Rezil etti beni!"

"Arayıp ağzına sıçsaydın, bir daha gelme deseydin," dedim sinirlenerek.

"Ama gelsin de istiyorum!" diye bağırıp yeniden ağlamaya başladı.

"Gelsin istediğinden ağlıyor olabilir misin?"

"Hayır!" Sustu, tekrar sümkürdü. "Evet. Bana sadece kavga etmek için geliyor, sanki onu kendime çekebilmek için sadece saldırganlaştırmam gerekiyor."

"Ziynet..." Gözlerimi kısıtım. "Bilerek o adamla yemeğe çıktın, değil mi?"

Bir süre susup, "Ne alaka be?" diye çemkirdi.

"Kudurup yazacağını biliyordun çünkü," dediğimde tekrar sessizliğe gömüldü. "Onu çileden çıkarırsan olacakları biliyorsun ama iletişimi böyle kurmaya da razısın."

"Senin hıyar arkadaşın ne istediğini bilmeyen safolozun teki."

"Sen ne istediğini biliyor musun peki?"

Sustu, o kısa sessizliğin içinde kafasında bunun cevabını aramaya başladığını adım gibi biliyordum. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Hem etrafımda olsun istiyorum hem de istemiyorum. Hem bana gelsin istiyorum hem de ondan kaçmak istiyorum."

"Kaçıp durduğun için sana gelmemek adına direniyor olabileceğini düşündün mü hiç?" diye sordum sessizce. Korhan, bu söylediğimde kendinden bir parça bulmuş gibi gözlerimin içine daha dikkatli baktı.

"Nasıl davranmam gerek bilmiyorum. Üstelik bu gece ipler koptu sanırım. Çok öfkeliydi, beni bir daha arayacağını sanmıyorum," diye fısıldadı, sonunda sakinleşmişe benziyordu. Pişmanlık göğsünün üzerine kara bir çalı gibi yuva yapmaya başlamış olmalıydı.

"Gürkan'ın herkese karşı böyle olduğunu düşünüyor olabilirsin ama değil, Ziynet," dediğimde cümleme devam etmem için yalvarıyormuşçasına sustu. Duyacağı her şeye ihtiyacı var gibiydi. Gürkan ile ilgili her ayrıntıya muhtaç hissediyordu. Bu hâli bana tanıdık geldi, eğer biri bana Korhan'ı anlatıyor olsaydı onu kesinlikle bu şekilde can kulağıyla dinler, hiç sussun istemezdim. "Kulağa çok banel geldiğini biliyorum ama Gürkan ciddi ilişkiler yaşayan biri değil, şu âna kadar onu uzun süre birine takılı hâlde de hiç görmedim. Ne ben ne Çağlar ne de başkası. Onun için de kafa karıştırıcı olmalı tüm bunlar. Seni farklı bir yere koyduğunun zaten farkındasın. Sadece şunu anlamalı-

sın. Şu an bir labirentin içinde ve çıkışı bulmaya çalışıyor, sen ise onun önüne daha fazla duvar dikmekten fazlasını yapmıyorsun. Akışa bırak da çıkış yolunu bulsun.”

“Bence bulmaktan vazgeçti,” diye fısıldadı.

“Dur yahu, daha yolun çok başındasınız. Daha birbirinizi paramparça etmediniz.”

Hattın öteki ucunda güldü. “Sanırım bilirkişiyle konuşmak beni biraz rahatlatmış.”

“Rahatla zaten. Siniri geçince yine başlar peşinde dolaşmaya.”

“Kudursun öfkesinden,” diye soludu öfkeyle.

“Çocuğu hem delirtiyor hem de kudursun diye öfkeleniyor, kızım sen de gidiksin ha,” dediğimde Korhan sırttı.

“Görüntülü arasam olur mu? Müsait misiniz? Çıplaksanız aramayayım,” dedi Ziyet.

Şok içinde, “Kızım neden çıplak olalım?” diye bağırdığımda Korhan başını geriye atarak kahkaha attı. “Kapat hadi, görüntülü arıyorum.”

Telefonu kapatıp görüntülü aradığımda Korhan gülmeye devam ediyordu. Korhan’ı arkama alarak ekrana baktığımda Ziyet’in ağlamaktan kıpkırmızı olan burnunu, yine ağlamaktan küçülüp nokta kadar kalmış gözlerini gördüm. Korhan bunu görünce gülmemek için yüzünü sırtıma bastırdı. “Çok ayıp salak,” diye fısıldadım.

“Duyuyo’m,” dedi Ziyet kâğıt havluya sümkürerek.

Korhan yüzünü omzumun kenarından çıkarınca ekranda o da belirdi. “Kardeşim kapat telefonu, soyunuk olacağız biz,” diye homurdandı.

“Kapatmam, giyiniksiniz. Konuşmak zorundasınız benimle. Ya intihar edersem?” diye sorunca gözlerimi devirdim.

“Saçmalama be.”

Ziyet peçeteyle burun deliklerini kapatıp, “Ne yapacağım?” diye sordu.

Korhan, “Gidip lavaboya sümkürebilirsin,” deyince dirseğimle Korhan’ın boşluğuna vurdum. İnleyerek geri çekildiğinde gözlerimi yeniden Ziyet’e çevirdim.

“Bekle, bir şey yapma. O gelsin,” dedim bilirkışı kimliğime bürünerek.

Ziynet, burun deliklerine tıkadığı peçeteleri çıkarmadan, ağlak bir sesle, “Gelmiyo’ ama,” dediğinde Korhan gülerek yüzünü sırtıma bastırdı.

“Gülüp durma,” diye homurdanarak yeniden Ziynet’e baktım. “Gelecek.”

Ziynet, “Ne zaman gelecek, tam tarih ver bana,” dedi.

“Benim tanıdığım bir TikTok falcısı var, iki tane asaya Gürkan’ın geleceği tüm tarihleri söyler sana,” dedi Korhan sırtarak.

“Dalga geçme benimle, senin karşında bir bayan var!” diye bağırdı Ziynet, burun deliklerindeki peçetelerden biri düştü, Korhan kahkaha atmaya başladı.

“Dalga geçmiyor bu arada, kendisi bizzat deneyimledi. Falcılarla arası iyidir,” dediğimde Korhan susup bana cins cins baktı.

“Korhan, bana WhatsApp’tan falcının numarasını atsana,” dedi Ziynet ağlak bir sesle.

“Siz gerçekten gidiksiniz. Saçmalama, dediğimi yap. Çocuğa saldırmak yerine hiçbir şey yapma, bırak o sana gelsin. Bir şey yapmıyorsun diye kudurup gelecek zaten,” dedim ve Korhan tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bak bak,” diye homurdandı. “Beni nasıl delirttiğinin reçetesini başkalarına veriyor. Arayacağım Gürkan’ı, söyleyeceğim, korusun kendisinden sizi. Şeytansınız kızım siz.”

“Hele bir Gürkan’a bir şey söyle, bak nasıl kıvırıyorum o etlerini senin,” diye tehdit ettim onu.

“Kıvır,” dedi arsız arsız. “Tüm etlerimi kıvırabilirsin. Dene.”

Ziynet, “Ben ağlarken sizin gözümün önünde birbirinize imalar yapmanız hiç hoş mu sizce ya?” diye söylendi.

“Kapat o zaman kardeşim telefonu, biz ağladık ağlayacağımız kadar,” diye söylendi Korhan.

Güldüm. Korhan ile Ziynet telefon ekranından birbirleriyle atışırken gözlerim gökyüzünde parlayan dolunaya kaydı. Gülmseyişim hâlâ dudaklarımda asılı duruyorken iç çektim.

Bu adamın yanı cehennem olsa, cehennemin cennet olduğuna inanırdım; bu adamın yanı cehennem olsa, o cehennemde kalabilmek için en büyük günahkâr ben olurdum.

Parmaklıkları parmaklarından yapılma bir kafesin içindeki keklık kuşuydum, kafesim benim cennetimdi.

7. PERDE

Cehennemin Yedinci Katı

Cehennem, verdiği acı en hafif olanıysa, Hâviye en büyük acının sahibiydi.

Diyar Alacahan, yedi katına da girdiği cehennemin en acı verici olanı Hâviye'yi, evladını kaybettiğinde tatmıştı. Kızına sahip çıkmamıştı, kızını korumamıştı, kızı cehennemin kapısından girdiğinde onun gidişini kayıtsız gözlerle izlemişti. Behr, Sair'e girmişti, daha sonra onu Sekar içine çekmişti, Cahim'e indiğinde dönüşü olmayacağını biliyordu, Diyar da biliyordu ve Hutâ-me'ye indiğinde artık elini tuttuğu küçük bir oğlan çocuğu da onunla birlikte cehennemin o katında ilerliyordu. Lezâ'ya geldiklerinde oğlan çocuğunun elini bıraktı ve çocuk Lezâ'nın içinde tek başına kayboldu. Bıraktı, çünkü onu Hâviye'ye götürmek istemiyordu. Hâviye'ye indiğinde tek başınaydı. Diyar onun elini tutmadı. Kızı, Hâviye'nin kavurucu ateşlerinde kayboldu, külü bile kalmadığında artık çok geçti. Diyar da kızıyla birlikte Hâviye'ye girmişti ama kızını değil, Hâviye'nin kavurucu ateşlerini yanına alarak çıkmıştı oradan.

Evlat acısı hiçbir şeye benzemiyordu.

Arif'in durmayacağını biliyordu. Arif, peşine geçmişti takmış, son sürat kızından kalan son anıya doğru geliyordu ve çarpış-

manın sonunda kızından kalan son anıyı da kaybedeceğini biliyordu. Sonunda ne olursa olsun, Arif'in hapse gönderilmesinin değil, ölmesinin gerektiğini biliyordu. Çünkü Arif ölmeden, Behr'in anısının yaşamasının imkânı yoktu. Beline beylik tabancasını yerleştirirken en çok da bunun farkındalığını yaşıyordu.

Bu gece ya o ölecekti ya da Arif ölecekti ama muhakkak biri toprağın altına girecek, cehennemden yedi katına doğru hızla inmeye başlayacaktı. Diyar, o katların her birinin ateşinden geçtiğinden korkmuyordu, tek korkusu vardı; o anıya sahip çıkamamak.

Sol kolu, yıllardır bir kanat gibi omzunun kenarından baş göstererek onun bir adım gerisinde yürüyen dostu, adamı, kardeş bildiği sadık çalışanı, "Emin misin beyim?" diye sorarken sesindeki tereddüdü Diyar'dan saklayamamıştı. Beyini kaybetmek istemiyordu. Diyar yaşlıydı, şunun şurasında ne kadar daha yaşayacaktı? Ama ölümü bu şekilde olmamalıydı. "Bırakın biz halledelim. Kan dökülecekse kan dökelim, kıyamet kopartılacaksa biz kopartalım. Sizin tek bir emrinizle ortalığı mahşer yerine çeviririz. Siz bu işe karışmayın."

Diyar, avucunu adamının omzuna koyup omzunu sıkarken, "Gelinimin karnında torunum varken o evi ateşe verdi, torunumu, kanımdan kalan son pıhtıyı öldürmeyi göze koydu. O evden ya ikisinin de ölüsü çıksaydı ne olacaktı?" diye sordu. "Anla beni, bu artık emrimde olanların değil, benim meselem. Bir kan akacaksa, o kanı ben akıtacağım. İlla bizden birinin kanı akacaksa, kanı akan ben olacağım. Namustur, şereftir, onurdur, haysiyet ve gururdur bu mesele benim için."

"Korhan Bey'in Mardin'e gittiğini biliyor," dedi adam ikilemede kalmış gibi. "Akıllıca davranırsaydık yollarını kesecekler, canlarını alacaklardı."

Diyar bu gerçeğe yüzleşince yüzünü buruşturdu. "Ölmeyi hak ediyor deyyusun dölü." Kürtçe birkaç küfür daha dudaklarından kayıp giderken bakışlarını deponun sonundaki karanlık koridora dikti. "Eğer o gece Hızır kendini siper etmeseydi, onların peşine düşeceklerdi. Hızır'ım, kolumdu benim, torunumu ve gelinimi korudu. Yattığı yer nur dolsun." Diyar gözlerini yu-

mup Hızır'ın yüzünü gözünün önüne getirdi. Onu ilk kez yanına aldığı anda Hızır daha bıyığı terlememiş gencecik, yağız bir delikanlıydı. Diyar'ın genzindeki yangın büyüdü.

Hızır, o gece Nurşan ve Korhan'a arabayı bırakıp o karanlık yolda kaldığında birdenbire gelişen durumları fark etmiş, girdiği çatışmada karşı tarafı etkisiz hâle getirmiş olsa da vurulduğu için kan kaybından hayatını kaybetmişti. Eğer o gece o adamı etkisiz hâle getirmeseydi, belki de şu an Korhan ve Nurşan hayatta olmayacaktı. Diyar hissettiği minnetin göğüs kafesini dağladığını hissetti.

"Söylediğiniz gibi, Hızır kardeşimizin ölümünden Korhan Bey'in haberi yok," dedi adam üzgün bir şekilde.

"İyi, aferin. Benim deli kanı artık tutamazdım, peşlerine düştüğünü, bir de Hızır'ı kaybettiğimizi öğrenseydi artık fırtına olur, her şeyi yıkar geçerdi." Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Güvenlik arttırıldı mı? Konağın etrafında kuş uçmayacak. Torunum da gelinim de zarar görecektir olursa Mardin'i içinde hepiniz varken yakarım."

"Gezmeye çıktıklarında bile onları rahatsız etmeyecek şekilde etraflarında oluyorklar, merak etmeyin beyim."

"Arif davetimize icabet edecek mi dersin?"

"Kızı biraz olsun önemseydi yok ama kızıdaki sırlar onun için kıymetli, kızın ötmesi demek hayatının bitmesi demek," dediği anda, kadraj puslandı ve sandalyeye bağlı genç kadının görüntüsü sis bulutunun içinde belirginleşmeye başladı. Şenay, elleri sandalyenin sırt kısmından bağlı bir şekilde sandalyenin üzerinde oturuyor, ağzını açmadan Diyar'ın sırtını izliyordu. Adamların ona zarar vermeyeceğinin farkındaydı, bu depoya getirilirken de zor kullanmamışlardı, sadece eğer onlarla gelmezse babası bildiği Arif'in başının belaya gireceğini düşünmüştü. Hoş, zorluk çıkarsaydı da buraya getirilmenin önüne geçemezdi, kaderi bu gece burada olmaktı. Kaderi, bu gece burada olacıklara şahitlik etmek olacaktı.

Arif'in onu değil, onun bildiklerini önemseydiğinin söylenmesi biraz olsun içini acıtmamıştı çünkü bu hep duyduğu bir şey-

di; sevilmemek artık onun yüreğinde yaprak kımıldatmıyordu. Yine de isterdi... Arif'in bildikleri değil, onun için buraya gelmesini ölesiye isterdi. Yalnızlık, göğsünün içini kemiren, kemiklerini kırıp döken bir tahta kurusu gibiydi.

Diyar, Şenay'a doğru döndüğünde, kızın ruhsuz bakışlarının derinlerine gizlenen hisleri görmüş gibi gözlerini kısıp, "Kızım, söyle bakalım, baba dediğin herif senin için mi gelecek, sendekiler için mi gelecek?" diye sordu.

Şenay, biliyordu ki konuşsa kelimeler boğazını acıtacaktı ama susarsa da içine karanlık tohumları ekilecekti.

"Sonuçta istediğin ne şekilde olursa olsun gelmesi değil mi?" diye sordu Şenay. "Gelecek."

"Senin için gelmeyeceğini biliyorsun demek," dedi Diyar Alacahan. Kıza karşı acıma duygusu içinde bir yerlerde var mıydı? Hayır, yoktu. Torununun ve gelininin canına el uzatanlardan birisi de bu kızdı. Eğer bir kadın olmasaydı, elbette onunla da bir hesap görmek isterdi ama kızının elini tutmadığı günden beri, her kadın onun için düşman bile olsa farklı yerdeydi.

Şenay, "Onu öldürecek misin?" diye sordu Diyar'a.

Diyar, "Onu neden öldürmeyeyim?" diye sorusuna soruyla karşılık verince, Şenay gözlerini zemine indirdi. *Ondan başka kimsem yok*, diyemedi. Zaten deseydi de bu karşısındaki adamın ne kadar umurunda olacaktı ki? Hayatı boyunca birilerinin umurunda olmadan yaşamıştı. Arif'i kaybetmenin hayatında ne tür bir yara açacağını kestiremiyordu, çünkü hayatı kaybedişler üzerine kuruluydu ama yine de biri kalsın istiyordu. Onu sevsin ya da sevmesin, hayatında biri kalsın istiyordu. Yalnızlık ruhunu öldürüyordu.

"Ondan başka kimsen yok sanıyorsun ama asıl o senin o kadar hiçbir şeyinki, onun yanındayken yalnızlıktan soluyorsun," dedi Diyar acımasızca fakat bu acımasız kelimelerin özüne inildiğinde, onu üzmemek değil, uyandırmak istediğini görebilirdiniz. Karşısındaki genç kadının yaşının küçük olduğunu biliyordu, küçük bir kız çocuğunu sevgiyle kandırabilirdiniz, Diyar bunu da biliyordu. Kızından esirgediği o sevginin sokakta binlerce kız

çocuğunu kandırıldığını biliyordu. Bir zamanlar kızını da sevgiyle kandırmışlardı.

"Bu şekilde konuşarak beni yaralayabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Şenay, bu kez resmiyete başvurmuştu, gözleri hâlâ zemindeydi ve aklında bin tilki dolaşıyordu. Arif'in gelişi her şeyin sonu olabilirdi, öte yandan Arif'in gelmeyişi de her şeyin sonu olurdu çünkü Arif onu bildiklerine rağmen terk ederse, biliyordu ki bu hayatta bir daha hiç kimsesi olmayacaktı. İşte o zaman ne kadar değersiz olduğunu bir defa daha hatırlayacaktı. Değersiz miydi? Kalbinin derinliklerinde bir acı hissedince kaşları çatıldı ve Diyar Alacahan ona dikkatle baktığı için bu acıyı saniyesinde keşfetti.

"Sen yeterince yaralısın çocuk, seni daha fazla yaralamak benim ne işime yarardı ki?" Diyar, bastonunu yere vurunca Şenay'ın dikkati dağıldı. Gözlerini Diyar'a çevirdi. "Benim yerimde başkası olsa, onun için çok kıymetli olan şeylere zarar veren birine bir damla acıma duygusu beslemezdi fakat öyle acınası durumdasın ki çocuk, sana bir şey yapmak ne içimden geliyor ne de elimden."

"Acımanıza ihtiyacım yok," dedi Şenay.

Adam, "Beyim, deponun bir kilometre uzağında bir araç durmuş," dediğinde Şenay'ın yüreği çarpınışla doldu. Arif gelirse ölecekti fakat gelmezse de Şenay'ın ruhu tamamen karanlığa gömülecekti. Arif geliyor muydu?

"Geliyorsa bir planı vardır, bunu unutma," dedi Şenay bir anda.

Diyar, gülümsedi ama cevap vermedi.

"Öleceğini bildiği yere elini kolunu sallayarak girmez. Bir planı olmalı. Torunun için de o kız için de... Karnındaki içinde."

Diyar öfkeyle kızın gözlerinin içine bakıp dilinin ucunda biriken Kürtçe hakaretleri yutmaya çalıştı. Bir kız çocuğuna dilinden kötü söz yuvarlansın istemiyordu.

"Sen," dedi bastonunun alt kısmını kaldırıp kızı işaret ederek. "Yalnızca Arif'i tanıyorsun. Beni değil."

Adama işarette bulunarak, "Kızı hangara götürün, ben getirin dediğimde getireceksiniz," dediğinde adam başını sallayarak

kıza yöneldi. Şenay hiç karşı koymadı, adam onun bacaklarındaki ipleri çözerken sessizce adamı izledi. Adam ellerini çözmeden onu dirseğinden tutarak kaldırdığında, Şenay bakışlarını yeniden Diyar Alacahan'a çevirmişti.

"Arif'i buraya ne diyerek çağırdınız?"

Diyar gülümsedi ve "Gelip anlaşma yapmazsa, kızını öldüreceklerini söylediler," dedi.

Şenay bir an duraksayarak, "Bunu umursamaz bile," dediğinde Diyar ona gülümseyerek bakmaya devam etti.

"Senin için değil, anlaşmak için geliyor."

Şenay sustu, adam onu tutup çekmeye başladığında karşı koymadı ve saniyeler sonra Diyar Alacahan deponun ortasında artık yapayalnızdı. Tavandan zemine damlayan su ve dışarıdaki rüzgârın uğultusu yok sayılırsa, kalbinin atış sesleri bile durmuştu; ortam kıyamet öncesindeki sessizliğe bürünmüştü.

Deponun demir kapıları gürültüyle açılmaya başladığında, Diyar bastonunu yere bastırıp çenesini dik konuma getirdi. Arif, arkasında iki adamıyla birlikte içeri girdi ve adamlarının arkasında da silahları adamlarının sırtlarına dayalı duran Diyar Alacahan'ın hizmetinde çalışan adamlar girdi. Arif'in yüzü gergindi, şakaklarındaki ter damlaları boncuk boncuk kabarmıştı. İçinde uğursuz bir his vardı.

Diyar Alacahan neden anlaşmak istiyordu?

Öte yandan Behr'i kaderine terk eden bir adamın onca yıl sessizliğini koruduktan sonra yaşananlar yüzünden elini kana bulamayacağını düşünüyordu. Bu ikilem, bu gecenin bu denli terli geçmesine neden oluyordu işte. Yine de karşısında Diyar Alacahan'ı gördüğünde güçlü görünmeye özen gösterdi. Aşağılayıcı bir gülümseme fazla cüretkâr olacaktı, o yüzden sadece sinsi bir tebessüm eklemişti yüzüne. Adamlarının sırtlarındaki silahları hatırlamak bu gülümsemeyi de silecekti neredeyse.

Tehdit altında olduğunu iliklerinde hissediyordu.

"Deniz'in sevgili babası," diye girdiği söz, Diyar Alacahan'ın göğsündeki karanlığı obruk gibi büyüttü. Arif'in sesi karanlık depoda yankılar uyandırıyor, attığı her bir adımda alındaki

boncuk boncuk terler daha da çoğalıyordu. Yanlış bir şey söylediğinin farkına varıp yutkunduktan sonra, "Diyar Alacahan," dedi resmiyetle. "Beni çağırdın ve buradayım."

Diyar Alacahan, "Davetime icabet ettin demek," dediğinde Arif'in bakışları kısaca karanlık depoyu taradı.

"Kız nerede?"

Diyar, "Bu ne acele?" diye sordu.

"Sevgili manevi kızımından ayrı bir saniye duramıyorum," dedi Arif samimiyetsiz gülümsemesi yüzünü işgal ederken.

"Şehmuz," dedi Diyar, gözlerini Arif'ten çekmeden. "Misafirimize ve bana birer sandalye getir."

Şehmuz, karanlıktan bir gölge gibi çıkınca, Arif adamın nereden geldiğini anlayamadığından afallayarak adama bakakaldı. Aynı zamanda sırtlarına dayalı namluyla öylece duran adamları da şaşkına dönmüştü.

Şehmuz, Diyar Alacahan'ın sandalyesini havada tutarak, Arif'in sandalyesini ise yerde gürültülü bir şekilde sürükleyerek getirip yerlerine bıraktığında, Diyar Alacahan sandalyeye oturup eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Otur."

Arif, emirlere alışkın değildi. Her ne kadar bu içinde bir öfke doğursa da ona söyleneni yaptı. Yaşlı adamın neler söyleyeceğini, ona nasıl bir teklifle geleceğini merak ediyordu. Acaba yaşananların ne kadarını biliyordu? Torununa yapılan işkencelerden haberi olsaydı, onu karşısında oturtmazdı, değil mi? Arif tek bir anlığına rahatlar gibi hissederek ona işaret edilen sandalyeye yerleşti.

"Seni dinliyorum," dedi Arif, uzun süren sessizlikten rahatsız olmuş gibi kıpırdanarak. Yaklaşık beş dakikadır sessizlik içerisinde oturuyorlardı. Diyar Alacahan, psikolojik hasar verme konusunda iyiydi, kurbanıyla nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. Arif'i öyle bir göz hapsine almıştı ki, üçüncü dakikasında Arif buraya gelmenin pişmanlığını göğüs kafesinde ağrı şeklinde hissetmeye başlamıştı.

Diyar duruşunu değiştirirken Arif bir an gerildi, Diyar neredeyse gülümseyecekti ama öfkesi buna engel oldu. Karşısındaki canavarı mağarasından çıkarmıştı, buraya kadar tamamdı, şimdi o canavarla oynamanın zamanı gelmişti.

Diyar Alacahan emreder tonda, "Anlaşacağız," dedi.

"Bunun için buradayım, Diyar Alacahan. Bana şartlarını sun lütfen."

"Oğlum Korhan'dan, gelinimden ve gelinimin ailesinden uzak duracaksın," dedi Diyar. "Bir daha yollarına çıkmayacaksın. Onların adını anmayacaksın. Yaşadıklarını, kim olduklarını, onlarla ilgili her şeyi unutacaksın."

Arif, "Bunun karşılığında?" diye sorma cüretinde bulunduğu Diyar, "Yaşayacaksın," deyince Arif sertçe yutkundu. "Buradasın, biliyorsun ki anlaşma sağlanmazsa buradan çıkmayacaksın. Sana sunulanı kabul edersen, torunumun bildikleri de gelinimin bildikleri de sır olur. Hatta bildikleri her şeyi unutturlar. Senin onları unuttuğun gibi, onlar da seni unuttur."

Arif bu anlaşmadan payına düşenin fazlasını alacağını hissederek gevşemiş bir şekilde, "Torunun peşimi bırakmaz," dedi. "Yaşadığı her şey adına beni suçluyor."

"Sevdiği kadın için her şeyi unuttur," dedi Diyar hiç düşünmeden. "Onun için senin istediğin her şeye tamam demedi mi?"

"Ve sonra da beni aldattı," dedi Arif kuşkuyla.

"Benim sözüm yemindir, bunu böyle bilesin," dediğinde Diyar, Arif bir süre hareketsizce Diyar'ın karanlıkta parlayan gözlerine baktı.

"Ben kabul ederim ama son yaşanan elim hadiseden sonra torunun duracak mı?" diye sordu Arif gözlerini kısarak.

"Ben ne dersem, onu yapacak," dedi Diyar Alacahan rahat bir tavırla.

Arif buna güvenmek istiyordu. Diyar Alacahan'ı karşısına almaya hiç niyeti yoktu. Zaten patlamadan sonra işlerin karışacağını biliyordu ama hiç değilse Korhan ölür diye düşünmüştü. Beklediği olmadığı için artık işlerin daha da sarpa saracağından

emindi. Paçasını kurtarmak istiyordu ve bu altın tepside sunulmuş bir fırsattı onun için.

"Kabul ama torunun uslu durmazsa, bil ki bu anlaşma bozulur," dedi Arif.

"Sen geri çekildiğin sürece hiçbir şey olmayacak."

"Anlaşmanı kabul ediyorum," dedi Arif. "Güvencem sensin, Diyar Alacahan."

"Daha büyük bir güvence bulamazsın," dedi Diyar Alacahan.

"Buna hiç şüphem yok." Arif parmaklarını çıtlatıp, "Kana karşılık kan," dediğinde Diyar bu söylediğini anlayamamış gibi kaşlarını çatı. "Kız sizde kalabilir. Yaptığım hatanın bedeli olarak görün bunu. Korhan'ın içi soğuyacaksa kızın kafasına sıkıp bir köşeye atsın." Arif ayağa kalktığı anda, Diyar gözlerini kırpmadan karşısındaki kanı bozuğa bakıyordu.

"Senin için değeri büyük sanıyordum," dedi Diyar Alacahan.

Arif, "Sonuçta Korhan'ın da senin için değeri büyüktü ama her şeyi unutmayı kabul ettin, Diyar Alacahan," dedi.

Diyar Alacahan başını sallayarak, "Şehmuz," dedi. "Kızı getirin."

Arif, "Kalabilir," dediye de Şehmuz söyleneni yaptı ve birkaç saniye sonra karanlığın içinden çıkarılan kızı Arif'in önüne getirdiler. Arif, yüzünde sahte bir tebessümle, "Biriciğim," dediğinde, Şenay'ın bakışlarında bir minnet belirdi. Evet, Arif onu burada bırakmamıştı. Ne kadar bildiklerinden dolayı bırakmamış olsa da onu bırakmamıştı. Onu bırakmamıştı!

"Kızı götürebilirsin," dedi Diyar. "Bana kan borcun yok."

"Gidelim, lütfen," dedi Şenay korkuyla. Tam ağzını Diyar'ın planını anlatmak için açıyordu ki, Arif ceketini geriye doğru itip belindeki silahı çıkardı ve bununla birlikte karanlıktan bir sürü koruma çıkmaya başladı. Diyar'ın himayesindeki korumalar silahlarını Arif'e yöneltmişti ama Arif'in namlusunun ucundaki kişi Diyar Alacahan değildi.

Şenay'dı.

Şenay, donup kalmış, gözünü kırpmadan Arif'e bakıyor, kafasında yükselen sesler onu esir almış gibiydi, sanki o sesler kelimeleri dilinin altına mühürlüyordu.

"Sakin olun, beyler," dedi Arif gözlerini Şenay'dan çekmeden. "Biz Diyar Alacahan ile anlaştık. Ben sadece uzun zamandır benim için büyük bir sorun olduğunun farkında olduğum birini ortadan kaldırıyorum."

Şenay sadece sessizce, "Amca," diye fısıldadı.

"Biriciğim, çok fazla şey biliyorsun," dedi Arif dudaklarını bükerek. "Senin gibi patlamaya hazır bir bombanın sürekli saçlarını okşayamam ki."

"Amca..."

Tetiğin kilidini kaldırdığında, Diyar Alacahan usulca oturduğu yerden doğrularak kalktı. Arif, "Hoşça kal biriciğim," diye fısıldadı ama patlayan silah, Arif'in silahı değildi. Kurşunun kovunu yere düştü, barut kokusu kan kokusuna karıştı ve alının çatından vurulan Arif, geriye doğru yıkılırken, Diyar Alacahan elindeki silahı indirdi.

Diyar Alacahan, başından beri planlı olan bu cinayetin yüzüne sıçrattığı kan lekeleriyle fısıldadı:

"Sana geliminin ailesinden birine de dokunmayacaksın demiştim. Anlaşmaya uymadın."

NURŞAN İS TANYEL

Korhan, Birtan'ın uçurtmasının üzerine süslerden birini yapıştırırken şadırvanın içindeki yastıkların üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordum. Birtan hevesle ayaklanıp, uçurtmanın büyük üçgen şeklindeki iskeletini tutarak, "Rüzgâr çıktı, rüzgâr çıktı!" dedi heyecanla. "Yenge, bak, şimdi uçuracağız bu uçurtmayı!"

"Burada olur mu ki?" diye sordum.

"Olur tabii, burası konağın en boş alanı," dedi Birtan, uçurtmayı alıp ileri doğru koşarken. "Bak, nasıl da havalanıyor. Gördün mü?" Heyecanla uçurtmanın usulca yukarı doğru salınışına baktı. "Şunun güzelliğine de bak."

Adının Rümeysa olduğunu öğrendiğim kumral, iri yeşil gözleri olan kız elinde bir tepsiyle şadırvanın önüne geldiğinde Birtan uçurtmasını uçurmaya başlamıştı. Rümeysa, Birtan'ın ablası gibiydi ama öz ablası değildi. Onun derslerine yardım ediyor, ona görgü kurallarını öğretiyor, daha iyi bir insan olarak yetiştirilmesi için elinden geleni yapıyordu. Henüz on dokuz yaşlarında bir kızdı, öğrendiğim kadarıyla üniversiteye gidiyordu, konaktaki kızların hepsi ya lise mezunuydu ya da ortaokulda okulu bırakmışlardı. Bunu kahve yapmak için girdiğim mutfakta hepsiyle sohbet etme fırsatı bulduğumda öğrenmiştim.

Diyar dedenin hepsini okutmak istediğinden bahsetmişlerdi ama çalışmak zorunda hissetmek, aileye karşı sorumluluk duy-mak onları okuldan uzaklaştırmıştı. Rümeysa okumayı istemişti ve okuduğu için Diyar dede ona sadece Birtan'ın sorumluluğunu yüklemişti. Rümeysa'nın, Birtan'a iyi bir örnek olduğu kesindi. Oturmasını kalkmasını biliyor, oldukça bilgi sahibi olduğunu göstererek konuşuyor, elinden kitabını düşürmüyordu. Bana tepsideki kahvelerden birini uzatırken tepsinin alt kısmında okuduğu kitabı sakladığını ânında fark etmiştim.

Korhan, Birtan ile birlikte uçurtmayı uçururken, Rümeysa yanıma oturdu. Kendisi için kahve getirmemişti, eğer onu yanıma davet etmemiş olsaydım eminim yanıma da oturmazdı. Kitabını dizinin üzerine koyarak bana mahcup bir gülümseme gönderdi. Dudağının üzerinde kahverengi bir beni vardı, yeşil gözleri çekikti ve kirpikleri saçlarının aksine koyu renkteydi. Antalya'nın ya da Eskişehir'in sokaklarında ona rastlayan bir adamın ondan etkilenmeme şansı dahi olmazdı. Acaba Mardin'de de çok adamın gönlünü yakmış mıydı güzelliğiyle?

Onu dikkatle izlediğimi fark edince, "Ne oldu?" diye sordu.

"Eğer kızım olursa senin kadar güzel olur mu diye düşünüyordum," dedim gülümseyerek. Bu onu saniyesinde utandırdı, yanaklarının ala boyandığını gördüm.

"Size benzerse zaten çok güzel olacaktır."

Bakışlarımı Korhan'a çevirip, geçen gece yemekte sinirlerimi tepeme çıkaran kızın adını hatırlamaya çalıştım. Mutfaktakile-

rin ona Emine dediğini hatırlayınca, "Emine'yi tanıyor musun?" diye sordum Rümeysa'ya.

Rümeysa, "Evet," dedi. "Konaktaki herkesi tanıyorum." Emine ile ilgili sorduğum soru onu huzursuz etmişse benziyordu. Yeşil gözlerini tek bir noktaya sabitledi, bana bakmamaya çalıştığını anladım ve anladığım bir şey daha varsa, o da Emine'yle ilgili bilmem gereken hoşuma gitmeyecek bir şey vardı. Huzursuzluk, düşüncelerin topladığı çalı çırpı gibiydi, Rümeysa'nın bakışları da ateş oldu ve o çalı çırpı içimde yanmaya başladı.

Birtan neşeli kahkahalar atıyor, Korhan'a doğru dönerek bir şeyler söylüyordu ama Emine ile ilgili düşüncelere saplanıp kaldığımdan Birtan'ın söylediklerine odaklanamadım. Rümeysa'ya çevirdiğim bakışlarımda kuşkunun gölgeleri dolaşıyordu. Rümeysa ne düşündüğümü fark etmiş olacak ki, "Merak ettiğiniz bir şey mi var?" diye sordu. "Yoksa size bir terbiyesizliği mi oldu? Derhâl Diyar Bey'e bildiririz."

"Hayır, yani evet, bir tane oldu ama Korhan gereken cevabı verdi, ben de öyle," dedim bağdaş kurup kahvemden bir yudum içerek. "Kim bu Emine? Kaç yaşında?"

"Yirmi yaşında olsa gerek, babası çarşıda demircilik yapıyor," dedi. "Konağa getirildiğinde çocuk yaşıdaymış. Annesi de konağın eski çalışanlarından ama rahatsızlanınca işi bıraktı. Emine buradan gitmek istemediği için çalışmaya devam etti." Rümeysa bir şey söyleyecekti de tereddütte hissediyordu sanki. Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, "Size karşı bir kez daha bir hadsizliği olursa Diyar Bey'e bildirelim lütfen, konaktan çıkışını yaparlar."

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

Rümeysa sorum karşısında birkaç saniye suspus yüzüme baktı. Sonrasında da, "Korhan Bey'in fotoğraflarına hayran hayran bakardı hep," dedi ve yüzümdeki renk ânında soldu. Bu beni çok da şaşırtmamıştı gerçi, içimde bir yerlerde kuruntu olarak durduğunu zannettiğim o hissin beni yanıltmadığını, tam olarak doğruyu fısıldadığını görmüş olmuştum. "Korhan Bey buralara pek gelmezdi, o yüzden Emine'nin ilgisini hiçbir zaman bilmedi.

Emine için Korhan Bey peri masalı gibi bir şeydi, hani hepimizin bir hayali olur, büyüdüğünde bir peri masalının içinde yaşayacağımıza inandığımız bir dönem olur. İşte Korhan Bey de onun peri masalıydı. Bir gün bu konağın hanımı olacağına inanıyordu. Korhan Bey ile göz göze geldikleri anda birbirilerine sevdalanacaklarına inandırmıştı kendini çocukça. Evlendiğini duyunca şok oldu ama çaktırmamaya çalıştı, hatta çocuktum, öylesine hayallerdi diye geçiştirmiş kızları ama içten içe sana karşı fesatlandığını biliyorum tabii ki.”

“Korhan ile evlenirse buranın hanımı olacağını düşünüyordu demek,” dediğimde, Korhan’ın başka biriyle evlenme olasılığını cümle içinde kullanmak bile kalbimin, cehennem ateşi damarlarıma sıçramış gibi şiddetle yanmaya başlamasına neden oldu.

Bakışlarımı Korhan’a diktim. Uzun boylu, geniş omuzlu, her ne kadar kabul etmese de karanlık güzelliğe sahip bir adamdı. Bir de üstüne kabul etsin ya da etmesin, bu konak ve Diyar Alacahan’ın tüm mal varlığının Diyar Alacahan’dan sonraki tek sahibiydi. Eğer aklı başında biri olmasaydım şimdi huzla merdivenlere yönelir, o merdivenleri koşa koşa iner, Emine’yi tıklıdığı mutfaktan elimi saçlarına dolayarak çıkarır ve avlunun ortasına sürükleyerek getirirdim. Tabii ki aklı başında biri olduğum için yapmayacaktım. Aklım başımdaydı sonuçta. Evet.

“Neden beni yok sayıp sadece Korhan’ın gözlerinin içine bakarak konuştuğunu şimdi daha iyi anlıyorum,” diye fısıldadım, bu fısıltı bastırılmış bir öfkenin karanlık bir odadaki yankısıydı ve kulak verilirse, özünde öfke dolu bir hortumu gizlediği anlaşılırdı.

Rümeysa, “Terbiyesiz işte, ne olacak,” dedi kaşlarının ortasında kınayıcı bir çukur oluşurken. “İsterseniz Diyar Bey’le konuşurum, onu buradan sürdürürüm.”

“Kimsenin ekmek parasıyla oynanmaz,” dediğimde, Rümeysa gözlerimin içine bakıp gülümsedi. “Annesi de hastaymış. Hem anladığım kadarıyla annesi bu konağa emek vermiş, şimdi bu kızı buradan göndermek annesine de ayıp.”

“Ne iyi bir yüreğiniz var, ben olsaydım canına okurdum herhâlde,” dedi Rümeysa.

“Herhâlde eskisi gibi olsam, ben de tam olarak o söylediğini yapardım.”

“Korhan Bey’in yazdığı oyunun baş oyuncusuymuşsunuz,” dedi Rümeysa beni sakinleştirip konudan uzağa götürmek istiyormuş gibi. “Diyar Bey tüm konağa gelinim çok yetenekli, başrollerde oynuyor diye tanıttı sizi. Görseydiniz nasıl heyecanlıydı, böbürlenerek anlattı hepimize. Emine de orta yerinden çatladı. Çatlasın, zıkkım.”

Sesli şekilde gülmeme engel olamadım. “Finalini yazmaya başlayacak Korhan,” dedim. “Eğer gelebilirsen izlemeye gel lütfen. Seni seyirci koltuklarından birinde beni izlerken görmeyi çok isterim.”

“Hem de nasıl isterim!” dedi Rümeysa heyecan içinde. “Diyar Bey’in de izni olursa koşarak, hatta uçarak gelirim.”

“Birtan’ı da getirirsin hem,” dediğimde Rümeysa başını salladı.

“O da çok istiyor farklı şehirler görmeyi.”

“Nasıl olacak bilmiyorum, belki sade bir nikâh töreni olur ama nikâhımda da görmek isterim seni, Rüm,” dedim içtenlikle.

Rümeysa, ismini kısaltmamdan memnun kalmış gibi gözleri kısılana dek gülümseyip, “Diyar Bey bizi de getirir mi acaba?” diye sordu çocuk gibi.

“Bence kesin getirir.”

Rümeysa, “Ben Birtan’ın yemeğini yedireyim, sabah kahvaltısı da etmedi doğru düzgün,” diyerek oturduğu yerden kalktı. Birtan’a seslendiği sırada bakışlarım Birtan’a kaydı. Korhan’ın serçe parmağını tutmuş, diğer elinde uçurtmayla gülümseyerek gökyüzüne bakıyordu. Korhan da gülümsüyordu, bakışları gökyüzünde süzülen uçurtmadaydı.

Birdenbire gözümün önünde bambaşka bir sahne belirdi. O sahnede Korhan’ın serçe parmağını tutan Ardil Arı’yıydı. Babasının görsel bir kopyası gibiydi. Siyah saçları özenle tıraş edilmişti, üzerine babasının tişörtünün aynısını giymişti ve bakışları da

tıpkı Korhan'ınki gibi meydan okuma doluydu. Birtan'ın bakışları bana doğru çevrilirken gördüğüm Birtan'ın değil, Arî'nin babasınınkinin kopyası olan yüzü oldu. İri yeşil gözlerinde babasını taşıdığını hissettirerek ruhuma baktı ve parmaklarım farkında olmadan karnımın üzerine yerleşti.

Birtan, Korhan'ın parmağını tutmayı bırakıp bana doğru gelmeye başladığında, bunu yapan Arîydi. Kalp atışlarım daha güçlü darbelerle göğsüme vurmaya başladı. Birtan, Rümeysa'nın beline sarılana kadar onu Arî olarak görmeye devam ettim.

Bir an için Korhan ile göz göze geldik. Sanki ne gördüğümü biliyormuş gibi ruhumun derinliklerine bakıyordu.

Birtan, Rümeysa ile birlikte gözden kaybolduğunda, Korhan dizini yere bastırıp önümde durdu ve parmaklarını yanağımda dolaştırırken, "Sence Arî mi yoksa Rozerin mi uçurtmaları daha çok severdi?" diye sordu.

Gözlerinin içine bakıp, "Şu an karnımdaki hangisiyse, kesinlikle o uçurtmaları çok seviyor," diye mırıldandım.

"Nasıl anladın bunu?"

"Çünkü uçurtmayı uçuruşunu izlerken heyecanlı hissettim, bence sebebi onun uçurtmayı görüp sevmesindendi."

Dudaklarını alnuma bastırıp, "Yerim sizin heyecanınızı," diye mırıldandı. "Bu gece seni Seyir Tepesi'ne götüreyim. Sonra birlikte dondurma yeriz."

"Limonlu dondurma istedi canım," diye mırıldandım.

"Aşeriyor musun yoksa?"

"Çüş," dediğimde güldü. "Ona çok erken değil mi ya? İçimde fasulye kadar daha."

"Çocuğumu fasulye kadar diye küçümseme, erkek de olsa kız da olsa senden daha uzun olacak çünkü..."

"O niyeymiş?"

"Çünkü babaları selvi gibi gördüğün üzere," diyerek geri çekildi, ayağa kalkarak bana boy gösterisi yaptı.

"Hadi oradan kavak ağacı," diye söylendim.

"Senin yüzün neden düşük?"

Emine'yle ilgili ayrıntı kafamın içinde zehirli bir akrep gibi hareket etti. Şenay'ın imalı bakışları ve sesi de kafamın içinde o zehri içine dolduran karanlık bir obruk gibiydi.

Sessizce, "Hiç," diye fısıldadığımda sayfalar çevrilmeye, kelimeler zamanı çizmeye başladı. Yüzüme Seyir Tepesi'nde esen rüzgâr dokundu, sayfalar bir kez daha çevrildi ve elimde tuttuğum külahtan akan dondurma parmaklarıma bulaştı, sayfa bir kez daha çevrildiğinde ise konağın avlusunda tek başıma dikiliyor, kafamı kaldırmış gökyüzünde parlayan yıldızlara bakıyordum.

Elimi üzerimdeki Korhan'a ait olan ceketin cebine sokup telefonumu çıkardım. Ekranı yüzüme çevirdiğimde yüzüm ekranın ışığına boyandı. Saat 02.53'tü. Korhan'ı yatak odasında bırakıp avluya indiğim ânı hatırlamak için gözlerimi yumdum, kelimeler sayfanın üzerinden usulca silinmeye başladı ve birkaç dakika öncesi gözlerimin önündeydi.

Yatağın ucuna oturmuş avucuma doldurduğum vitaminlere bakarken Korhan üzerindeki kazağı sıyrıyor, ince beli daha da geriliyor, kasıklarında ağ gibi toplanan damar topluluğu belirginleşiyordu. Hapları ağzıma atıp yatağın üzerine bıraktığım pet şişenin kapağını açarak ağzıma dayadım. Boğazımdan geçen ilaçların bıraktığı rahatsız hisle yüzümü buruştururken Korhan'ın elleri kot pantolonun halkalarından geçen kahverengi kemere gitti.

Kemeri çözerken gözlerimin içine bakıp, "Seyir Tepesi'ni sevdin mi?" diye sordu. Sanki sessizliğime daha fazla katlanamamıştı.

Üzerimdeki ceketine sarılarak, "Evet," dedim. "Manzara çok güzeldi. Mardin sarı alevlerin içinde yanan büyülmüş bir şehirmiş."

Gözleri yüzümde dolaşırken, "Öyledir," dedi.

Bakışlarımı farklı bir yöne çevirdiğimde adımları bana doğru düşmeye başladı. Yere düşen her adımı, cehennemden dünyaya yükselen bir alev patlaması gibiydi; sanki dünyada, içinde uyan bir volkan tutan tüm dağlar cehenneme aitti ve onun bana attığı her adımda, dünyanın farklı yerlerinde volkanlar patlıyordu. Cehennemin dünyaya kustuğu alevlerin sıcaklığının onun

teninden benim tenime aktığını hissettiğimde kafamı kaldırıp ona baktım.

“İki gündür içine batan bir şey var. Gülüyorsun, gözlerimin içine bakıyorsun, bana şefkatini hissettiriyorsun ama o diken canını nasıl yakıyorsa, bana da batmasına engel olamıyorsun,” dedi sessizce. Ona nasıl bakmam gerektiğini bilemediğim için bakışlarımı yere indirmeye çalıştığım anda bundan hoşlanmayıp, “Hayır,” dedi. “Bana bak.”

“Merak ettiğim bir şey var,” dediğimde tek kaşını kaldırıp sorguyla yüzüme baktı.

“Şenay’la vakit geçirmek zorunda kaldığında onunla ne konuşuyordun?” diye sorduğumda yüzünü buruşturup, “Sana yeterli açıklamayı yapmadım mı?” diye soruma soruyla karşılık verdi. “Onunla benim konuşacak hiçbir şeyim yoktu, hiç olmadı.”

“Ama her yere onunla geliyordun.”

“Sadece mecburdum,” dedi sert bir sesle.

Kafamın içine hapsettiğim anılardan biri dışarı çıkmak için zihnime pençelerini geçirmeye başladığında dişlerimi sıkıp bunu durdurmayı denedim, o anıyı öyle çok unutmak istemiştim ki, öyle çok derinlere gömmüştüm ki, bir süre sonra hiç yaşanmamış saymıştım. O gün yaşananları, yaşananların bana hissettirdiklerini kendimle bile konuşmamıştım. Çünkü bazen insan kendi içinde kendini paramparça edebiliyordu. Kendimi kıran bir de ben olmak istememiştim.

Zaman tüneli odanın içine örülmeye başladığında o günden kaçamayacağımı, o anının zihnimde onu sakladığım odanın kapısını kırıp dışarı çıkarak beni parçalamaya geldiğini hissettim. Korhan gözlerimin içine bakıyordu, onu görüyordum ama artık konakta bir yatak odasında değildim. Eskişehir’de bir kitap fuarının içindeydin. Zihnime gömdüğüm o anı yükselerek zihnimi yırtmış, ruhumu yıkmaya gelmişti.

Kalabalığa beni sokan Ziyne’ti, alacağı kitapları indirimli şekilde bulabileceğini, gelmişken sevdiği bir yazardan da imza alacağını söylemiş, değişikliğin bana iyi gelebileceğini mırıldanmıştı. Nasıl hissettiğimin farkındaydı. Herkes nasıl hissettiğimin

farkındaydı. Sokak köpekleri, sokak kedileri, gökyüzünde süzülen kuşlar, cansız bir şekilde duran duvarlar ve sokak lambaları bile nasıl hissettiğimin farkındaydılar. Yanından geçtiğim evsiz bile kafasını kaldırıp kendisine değil, bana acıyarak bakar olmuştu.

O gün, onunla ilgili düşüncelerden, içime ektiği o yıkım etkisi yaratan hislerden kurtulmak için girdiğim kalabalığın içinde ona rastlayacağımı bilmiyordum.

Ziynet, kitabını imzalatmak için okur kitlelerinin oluşturduğu uzun sıralardan birine girmişti. Ben de stantların arasında dolaşmıyor, parmaklarımı içlerinde ne olduğuyla ilgili en ufak fikrimin dahi olmadığı kitap kapaklarında dolaştırıyordum. Parmaklarımı yeşil kapaklı bir kitabın üzerinde dolaştırmaya başladım. Kapaktaki incir yaprağı dikkatimi çekmişti, incir yaprağının damarlarından alevler geçiyordu. Tünel yazısına dokunduğumda içinde olduğum zaman tünelinin zeminin sarsıldığını hissettim. Kafamı kaldırıp nerede olduğumu anlamaya çalıştığımda Dokuz Yayınları standında olduğumu fark ettim.

Deri ceketli, yakışıklı genç bir adam standın içinden bana doğru yürüyüp, "Yazarı ikna edip getiremedik, yoksa imzası olacaktı," dedi parmaklarımın üzerinde durduğu kitabı işaret ederek.

Hiç umurumda olmasa da çocuğun ela, sarı rengi anımsatan gözlerine bakarak, "Anladım," dedim.

"Almak isterseniz size bir indirim uygulamam," dedi avuçlarını standın üzerine bastırıp, kitabı satma dürtüsüyle gözlerimin içine bakarak. Çok küçük bir an için kaşları çatıldı, beni tanıyor gibi daha dikkatli baktı.

Gözlerimi kitaba indirdiğim sırada yine bir adam, "Mustafa, bu kitapları ne kadara satıyorduk?" diye sordu ve önümde dikişli genç adam benden uzaklaşıp ona seslendiğini düşündüğüm adama doğru yürümeye başladı.

Parmaklarımı kitabın üzerinden çekerek kalabalığa doğru döndüğümde, zamanın benim için zayıfladığı o kısacık an, kalbimin üzerine binlerce tonluk yükün bindiği ânın aynısıydı.

Kaburga kemiklerimi biri tuttu, hücrelerinden çıkmaya çalışan bir suçlunun parmaklıklara asıldığı gibi asıldı ve kemiklerim kopmaya başladı. Kalbim bir kez vursa, kopan kemiklerimin arasından çıkıp yere düşecekti sanki çünkü artık onu tutan kaburga kemiklerim yoktu.

Oradaydı. Deri ceketini üzerindeydi ve ceketin boyun kısmından kapüşonlusunun şapkasını çıkarıp kafasına geçirmişti. Stantlardan birinin önünde duruyordu ve hemen yanındaki kadın ben değildim, bir daha da ben olmayacağımı iliklerimde, tüm benliğimde, ruhumda ve paramparça kalbimde hissediyordum. Şenay ona sokulduğunda nefesimi tutup sadece onlara baktım. Burada olduğumu bilmelerinin imkânı yoktu. Belki bugün yaşanmasaydı, bir yarım hâlâ bu işin içinde bir şey olduğunu düşünebilirdi ama bugün buradalar, yan yanaydılar ve Şenay başka bir gölgenin varlığını ruhumda kazımak istercesine sokuluyordu.

Korhan kafasını kaldırdığında kalabalık etrafımızda zaman gibi akmaya devam ediyordu; gözleri gözlerime tutunduğunda o zamanın içinde hareket etmeyen sadece ikimizdik. Beni görmeyi beklemediğini gözlerinin içine saniyeler içinde çöken o pişmanlıktan anladım.

Göz göze zamanın dışında durduğumuz o an, Şenay'ın onun koluna girip parmağını standın üzerindeki kitaplardan birine uzatarak kitabı işaret ettiği âna yenik düşerek yıkılmaya başladı. Biri dizlerimin iç kısmına tekme attı zannettim. Herhâlde çaprazımda duran standın köşesine tutunmasaydım, o an, kalabalığa rağmen, yenilme duygusunun beni öldüreceğini bilmeme rağmen dizlerimin üzerine düşerdim.

Beni daha kaç farklı şekilde, kaç farklı yerde, kaç farklı hisle öldüreceksin, yapma ne olursun, diye bağırarak isteyen tarafım tırnaklarını boğazıma bastırmuş, çıkmamak için kendini boğan sesimi parçalayarak Korhan'a ulaşmaya çalışıyordu.

Şenay, onun koluna biraz daha sokulup tamamen sarıldığında biri kalbimin zarını soyuyormuş gibi hissettim. Ölesiye sevdiğin o adamı başka bir kadının bu denli yakınında görmek kalbin

zarını soyuyor, kalbi tutan damarı mı koparıyordu sahiden? Ben-
ce bunlardan fazlasını yapıyordu.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum çünkü bir daha el-
lerimi görsün istemiyordum. Ellerimi bir daha tutan kişi olma-
yacaktı, olmak için uğraşsa bile ellerimi haram kılacaktım ona
ve artık ellerimi görsün dahi istemiyordum. Ellerimiz ruhumuzu
bağlıyordu; bu bağ artık kopsun istiyordum. İkiz alevim oldu-
ğunu sanmıştım. Oysa ikiz sandığım bu alev, sadece beni, bir tek
beni yakıyordu.

Hızlı adımlarla kalabalığa karıştım ama çok istedim, çok iste-
dim birinin bana çarpıp beni yere düşürmesini ve beni yere dü-
şürdüğü için ona minnet duymayı. Çünkü tam şu an yere kapan-
maya, ağlamaya ihtiyacım vardı; bunu kendime yapamazdım,
o yüzden biri çarpsın istedim bana. Çarpsın ve düşürsün beni.

*Lütfen, ruhum düştü benim, biriniz bana çarpın, bedenim de yere
serilsin.*

“Öldürecek bu beni,” dediğimi hatırlıyorum. Attığım her bir
adımın sonunda, sadece dudaklarımı oynatarak, “Öldürecek bu
beni,” diyordum. “Öldürecek, öldürecek bu beni.”

Ayaklarım ihanet etmemek için çok uğraştı. Yere serilme-
yeyim diye çok uğraştı. Lavaboların olduğu araya girdiğimde
adımlarım yavaşladı, bedenimin kasıldığını hissettim, tüm ek-
lemlerimi saran kör edici bir ağrının hedef noktasında aslında
kalbim vardı.

Elimi kalbime götürüp göğsümü ovaladım, uyuşukluk hissi
geçmeyecek gibiydi. Tam kadınlar tuvaletine girecektim ki biri
dirseğimi tutup beni kendisine çevirince, “Ne oluyor?” diye ba-
ğırarak beni tutan elin sahibine baktım. Onun tutuşunu bile ta-
nıyamayacak kadar mı uyuşmuştum? Lezâ yeşili gözleri gözleri-
me uzandığında sonsuz ızdırap ölene dek peşimi bırakmayacak
sandım.

Gözlerine esir düşmemek için ona tüm nefretimle bakıp, dir-
seğimi geri çekerken, “Sen hangi hakla, hangi cüretle bana do-
kunuyorsun?” diye sordum yüksek bir sesle. Etrafımızdan gelip
geçen insanların bakışları anlık da olsa bana dokundu.

“Bağırma,” dedi sadece, gözlerimin içine bakıyor, başka da bir şey söylemiyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum, sesim titrememeliydi, dokunsalar ağlayacaktım ama bunu ona göstermemeliydim. Oysa dokunmuştu bana, gözyaşlarım sel olup akmaya başlasa bunu nasıl durdururdum ki? O yüzden dokunmamalıydı bana. Gidebileceği en uzak yere gitmeliydi, benden uzağa, istediği kadını da alıp uzaklara gitmeliydi. Olmadığım bir yere gitse olmaz mıydı? Yollar beni ona çıkarıp dursun istemiyordum artık.

Cevap vermemesi hırsımı çoğalttı ve “Sevgilini bırakıp peşimden geldiğini sevgilin biliyor mu?” diye sordum acımasızca. Acımasızlığım ona değil, kendimeydi. Kendimi nasıl bu kadar derinden, bu kadar iyileşmeyecek kör bir köşeden böylesine incitebilirdim? “Ne diye o kızı bırakıp peşimden geliyorsun? Ne söyleyeceksen söyle, sonra da siktir git.”

Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Bunun canımı daha da acıttığını, ruhumu yerinden söküp aldığını hissetmek beni vahşileştirdiği için hırsıyla dişlerimi sıkıp tırnaklarımı cebimde sakladığım avuçlarıma içine gaddarca sapladım.

“Burada olduğunu bilmiyordum,” dediği anda, göğsümün içinden düşmeye başlayan kalbim ayaklarının önüne serildi. Bilmiyordu ama onunla buradaydı. Onun sevdiği kitaplara bakıyordu. O, onun koluna giriyordu ve birlikte hiç yapmadığımız bir şeyi yapıyorlar, kitaplar hakkında konuşuyorlardı.

“Bilsen ne fark edecekti?” diye sordum. “Getirmeyecek miydin onu buraya?” Başımı sol omzuma yatırıp, öfkemi dindirmeden ona yönelttim. “Neyden korkuyorsun? Karşısına geçip benim peşimden nasıl koştuğunu, beni geri kazandığını hissettiğin an nasıl bıraktığını, egonu nasıl tamir ettiğini anlatmamdan mı korkuyorsun? Neyden korkuyorsun? Ona zarar vermemden mi?”

Sessizce gözlerimin içine bakarken, “Bunları yapmazsın,” dedi sadece.

Başımı hırsıyla sallarken acıyla gülümsedim. “Yapmam.” Çenem titremesin diye alt dudağımı ağzımın içine alıp emdim. Hayır, ağlamayacaktım. Onun için paramparça olduğumu ona

göstermeyecektim. Bana ettiği eziyetin keyfini sürmesine izin vermeyecektim. "Yapmayacağımı bildiğinden mi gözümün içine sokuyorsun onu? Aa, doğru. Bilmiyordun burada olduğumu. Çok özel senin için, anladım. Ben senin oyunlar oynadığın kuklandım, o senin camdan bebeğin, kutunun içinde sakla onu. Yanından ayırma."

Tam arkamı dönüp gidecektim ki tekrar dirseğimi tutması, "Dokunma bana!" diye bağırmama neden oldu. İrkilerek geri çekilip, gözlerinde büyük bir enkazla gözlerimin içine baktı. Ruhumu aradığını hissettim ama bulamadı çünkü ruhum, pılnı pırtını toplayıp siktir olup gitmişti. Keşke kalbimi de ruhumun valizine koyup siktir edebilseydim. "Başka bir kadına dokunup, sonra gelip bana dokunamazsın o ellerinle sen!"

Sertçe yutkunup, "Bağırma," diyebildi. Konuşacak hâli olmadığı görüldü.

Pişmanlık mı hissediyordu? Acıyor muydu bana? Vicdanından dökülen sadakalara muhtaç değildim ben.

Kalbimi söküp çıkarmıştı içimden.

"Siktir git," dedim. "Ne var biliyor musun? Siktir git, Korhan Alacahan."

"Deniyorum," demesi öfkemin boğazımı yakıp geçmesine neden oldu.

"O kıza da acıyorum!" diye bağırırken buldum kendimi. "Sana değil, ona acıyorum. Benimle oynadığın gibi onunla da oynayacak musun merak ediyorum. Ama yok, oynamazsın. Çünkü sen benim yaratmadığım durumların intikamını benden aldın, ondan alman gereken bir intikam yok. Koluna girer, sokulur, sarılır sana. Bana vermediğin, benden esirgediğin her şeyi verisin sen de ona! Ne zaman? Ne zaman beni koluna takıp sevdiğim kitaplar hakkında konuştun benimle sen?"

Boğazım acıyordu ama kendimi durduramadım, kelimeler cam kırığı gibi dudaklarımdan çekip giderken dudaklarıma ve dilime ölümcül kesikler atıyordu.

"Ne zaman benden esirgediğin şeyleri bir başkasına sunar oldun sen?" Son sorum sesimin zayıflamasına neden oldu.

Korhan gözlerini yumduğunda, kirpiklerinin gözlerinin çukuruna yayılışını izledim. Uzanıp dokunmak istediğim yüzüne durmaksızın tokatlar vurmak istiyordum. Başımı yaslamak istediğim göğsüne pençelerimi geçirmek, ona ölümcül yaralar açmak istiyordum. Ona açacağım hiçbir yara, onun bana açtığı yara kadar ölümcül olamazdı.

Kan kaybettiirdiği benim kalbimdi. Yara kalbimdeydi.

“Bunu sakın unutma,” diye fısıldadım tırnaklarımı avuç içime gömerek. “Benden esirgediğin her şeyi bir başkasına verdin. Bunu sakın aklından çıkarma.”

“Nur...”

“Sakın bana o isimle sesleneyim deme,” dediğimde durdu, zamanı durdurup yüzümde kaybolmak istiyormuş gibi bakması nedendi? Neden hâlâ o yeşil gözleriyle durmadan beni kandırıyor, beni hiç söylemediği sözlerin varlığına inandırıyor? “Bakma bana öyle,” dedim bu kez öfkeyle. “Hiç söylemediğin sözlerin varlığına inanmayacağım artık. Hatta ağzını açıp bül-bül gibi konuşsan da inanmayacağım hiçbirine. Sen yalancısın! İstediyin buydu, değil mi? İstediyin beni paramparça etmekte. Aldın intikamını. Peşinden gelmem dedin, geldin, daha doğrusu geleceğine inandırdın beni ve tam yüzümü sana döndüğümde beni yeniden bıraktın! Beni kendi kafamın içine terk ettin sen!”

“Zehrin akınca canının acısı geçiyorsa akıt,” dedi sessizce.

“Benim zehrim öldüğümde, geberdiğimde bile içimde akmaya devam edecek, Korhan. Ben öleceğim, damarımdaki kan kuruyacak ama içime bıraktığın şu zehir, kemiklerim toz olsa bile olduğum yerde bana ait bir şekilde akacak. Sen benim içime, üzerimden yüz binlerce yıl bile geçse kurumayacak bir zehir bıraktın!”

Omuzlarına yük gibi bıraktığım kelimelerin duruşunun dikliğini ondan aldığını gördüm. Ona acı verdiğime mi inandırmaya çalışıyordu şimdi de beni? Onun canı acımazdı. Ben acır sanmıştım, hepsi bu. Tıpkı yazdığı oyun gibi, karşımda da güzel bir oyun sergilemişti işte.

"Maskelerini indir ya," dediğimde kaşlarını çattı. "Karşımda mahcup olabilirmişsin, üzülebilirmişsin gibi durma ya." Bana doğru bir adım atacaktı ki, "Orada dur," dedim. "Yaklaşayım deme."

"Sen beni hiç üzülmemekle mi suçluyorsun?"

"Neredeyse alkışlayacağım şu performansını," dedim gülümseyerek.

Gözleri ceplerimde duran ellerime indi ve "Ellerini neden göstermiyorsun?" diye sordu.

Bir an diyecek bir şey bulamayıp gözlerinin içine bakakaldım.

"Ellerini benden saklayınca, hissettiklerini de mi saklamış oluyorsun?" diye sordu bu defa. "Ellerini görmediğimde, içindeki kız çocuğunu da görmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Karşıma geçmiş hâlâ benim için bana hesap soruyorsun sen."

Yutkunmaya çalıştım ama biri boğazıma ellerini sarmış, nefesimi kesmek ister gibi boğazımı sıkıyordu sanki. Çöküyordum. Bir bina gibi içeri doğru çöküyordum, bunu görüyordu, denemiştım ama çöküş ânımı ondan gizleyememiştım. Haklıydı, ona onun için hesap soruyordum. Onu istemediğimi haykırırken bile nasıl istediğimi ona iliklerinde hissettiriyordum.

Birden bileğimi kavrayıp, ellerimden birini cebimden çıkardı ve bir oyuncağın cansız kolu gibi sallanan koluma, ardından elime baktı. Gözlerini bana çevirdiğinde, "Burada olduğunu bilsem gelmezdim," dedi.

"Teşekkür ederim, çok iyi kalplisin," diye fısıldadım burukça gülümseyerek.

Ona tokat atsam, bu kadar sarsılamazdı. Sadece gözlerimin içine bakakaldı.

Elimi geri çekerken, "Kızın yanına git," dedim sadece.

"İstediğim yere giderim," dedi sertçe. "Sana ne?"

"İstediğin yer neresiyse oraya git! Defol git!"

"İstediğim yerdeyim zaten lan!" diye bağırması beni duraksattı. Gözlerimin içine canımı almak istiyor gibi bakıyordu.

Fütursuzca aralanan dudaklarımdan küfürler yuvarlanacak sandım ama sadece, "Siktir oradan," diyebildim. "Oyun oynamayı bırak artık. Maymun gözünü açtı."

Şenay, "Korhan?" diye mırıldandığında, onun varlığı yeniden bir yıldırım olup ortamıza düşmüştü işte. Korhan'ın sırtı dikleşti, benimse bakışlarım usulca Korhan'ın arkasında, gelip geçen kalabalığın ortasında duran kıza kaydı. Şenay, sorgu dolu gözlerle gözlerimin içine bakıyordu.

Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm ve bir adım geri çekilip Korhan'ın gözlerinin içine baktım. Korhan, gözlerini ayırmadan yüzüme bakıyor, hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu. Şenay ağır adımlarla ona yaklaşıp yeniden koluna girerken Korhan gözlerini sıkıca yumup keskin çenesini sıktı. Şenay'ın iri mavi gözleri gözlerime saplı dururken çenesini Korhan'ın koluna yasladığını gördüm.

İçinde kan kuruyan kalbi attırmaya aşk bile yetmiyordu.

Belki o an, Şenay'a, *ne olursun bırak, dokunma ona, ne olursun benim alamadıklarımı alma ondan*, diye yalvarabilirdim. Belki o an Korhan'ın ayaklarına kapanıp, *ne olursun öldür beni ama buna seyirci olmama izin verme*, diye ağlayabilirdim ama sadece sırtımı döndüm.

Sadece oradan gittim.

Artık onun hikâyesindeki ana kadın karakter değildim.

Zaman tünelinin içine bir damla gözyaşı düştü.

Ceketinin kol kısmını avucumun içine toplayıp kumaşı sıkarken Korhan'ın gözlerinin içine baktım. Hangi anıya gittiğimi merak eder gözlerle yüzümü izliyordu.

"O gün neden kitap fuarındaydınız?" diye sorduğumda, başta neyden bahsettiğimi anlamadı, daha sonra o gün ona sarf ettiğim kelimeleri hatırlamış gibi gözlerini yere indirdi.

"Orada acil bir işi olduğunu söylemişti," dedi sadece.

"Yani birlikte vakit geçiriyordunuz," dediğimde gözlerini gözlerime çevirip, kaşlarını çatı.

"Hayır. Orada olacağını biliyordu, muhtemelen Ziyne'tin işi gereği öyle yerlere gideceğinin farkındaydı. Çevrendeki herke-

si araştırıyordu. Ziynet'in sevdiği yazarın imza günü olduğunu bile öğrenmiş. Senin kafanı dağıtmak için seni de yanında getireceğine emindi. Getirmese bile Ziynet bizi görürse sana anlatırdı, buna emindi. Bu yüzden yaptı. Beni oraya gelmeye mecbur bıraktı." Sesi asi geliyordu, onu sorgulamam hoşuna gitmemiş gibiydi ya da yaşananları hatırlamak için acıttığı için öfke dolmuştu. Öfkesinin çıkış noktasını tam olarak yakalayamadığım için gözlerinin içine boş boş baktım.

"İnanmıyor gibi bakma," dedi birdenbire.

"İnanmadığımı söylemedim," dedim kaşlarımı çatarak.

"Bakışların suçlayıcı," derken sesinin tonunu kontrol edememesi kaşlarımın ortasındaki yarığı daha da derinleştirdi.

"Koluna girerken beni görmemişti," dedim sadece.

"Koluma girdiği an senin etrafta olduğunu fark edip kafamı kaldırdım farkındaysan, hatırlamıyor musun?" diye sordu sertçe. Bir an duraksadım, bu konuda haklıydı. O ânı dün gibi hatırlıyordum. Hiç yaşanmamış olmasını tercih ederdim ama maalesef yaşanmıştı. İnsan yaşanacaklardan bir ihtimal kaçabiliyordu ama yaşanmış olanlardan kaçamıyordu. "Bunu yapmasını beklemiyordum, yaptığı an etrafta senin olduğuna emin olmuşum."

"Sana kafasına göre dokunamıyordu yani," dediğimde, "Saçmalama, söylemedim mi bunu sana?" diye bağırdı. Bağırması duraksamama neden oldu. "Sorduğun soruya bak. Sana sen oradasın diye dokundu bana diyorum. Normalde dokunmasına izin mi veririm?"

"Doğru. Ben oradayım diye sana dokunmasına izin verdin."

Dişlerini sıkarak derin bir nefes alıp sustu. Suçlu hissediyordu, zaten suçlu hissettiği için bu kadar öfkeleniyordu. Aslında kızdığı ben değildim, kendisiydi. Bunu biliyordum.

Hissettiğim şeyleri bastırıp gözlerimi dizlerime indirdim. "Benim için kolay olmadığını biliyorsun," dedim sadece.

"Biliyorum."

"Artık hayatında olmayacağıma, ona ait olduğuna çok inandırmıştım kendimi," dediğimde sessiz kaldı. Kafamı kaldırdı-

ğımnda gözlerindeki pişmanlığı saklamadan beni o derin bakışlarının içine aldığını gördüm.

“Ben de Hun’u sürekli etrafında gördüğümde böyle hissetmeye başlamıştım,” dedi ve bu, tokat yemişim gibi hissetmeme neden oldu. Yine de irkilmedim, hiçbir şey hissetmemiş gibi başımı sallamakla yetindim. Aslında bunu biliyordum. Benim yanımda Hun’u gördüğü ilk andan itibaren öyle hissetmeye başlayacağını biliyordum. Zaman benim etrafımdan akıp giderken ben, ona hissettiklerimle zamanın dışına çıkmış onunla savaşıyordum ama o, usul usul başka birine doğru gittiğini zannediyordu.

“Ne hissettiğini bildiğimi söylemeye çalışıyordum, seni suçladığım için kurduğum bir cümle değildi bu, Nurşan. Karşılık vermeye çalışmıyordum,” dedi Korhan.

“Karşılık vermeye çalıştığını düşünmedim zaten.”

“Bu aralar söylediğim her şeyi yanlış anlayabilirmişsin gibi geldiğinden ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bazen öyle kalıyorum,” dedi içtenlikle.

“Her şey üst üste geldi. Biraz hassaslaştım sanırım,” dediğimde başını sallayarak beni anladığını belli etmek istercesine yüzüme dokundu.

“Bunu unutma,” dedi ve bakışlarımız birbirinin tesirinde derinleşti. “Senden sonra kimseye dokunmadım. Sen o parkta ateşimi istediğinden beri, benim ateşim senden başkasını yakmadı.”

“Hiç mi?” diye sorduğumda, “Hiç,” dedi.

“Henüz aramızda hiçbir şey yokken de mi?”

“Henüz aramızda hiçbir şey yokken de,” dedi.

Sertçe yutkunup, “Yalan yapma,” dediğimde gülümsedi.

“Belki bu çok iğrenç, belki söylememem gereken bir şey ama... Ben ilk kez bir ağız siktiğimde bile dizlerim senin gözlerinin içine baktığımda titrediği gibi hiç titremedi.” Başparmağı yanağını okşarken, “Seni gördükten sonra göreceğim hiçbir çıplak vücudun beni etkilemeyeceğini biliyordum. Seni gördükten sonra senden başka bir şey istemedim. Seni mahvetmek isterken bile ben en çok seni istedim,” dedi.

Gözlerimi yumup, yüzümü avucunun içine bastırıp, "Bana ilk ve son dokunan sensin, bunu biliyorsun," diye fısıldadım.

"Biliyorum lan güllem," diyerek eğilip saçlarımı öptü. "Hamilesin diye mi böyle ara sıra bıçak çekiyorsun acaba bana deli kedi?"

"Deli gibi mi davranıyorum sahiden?" diye sordum sessizce.

"Bu çok da yabancılık çektiğim bir durum değil. Sen hep deliydin."

"Korhan!"

"Yavrum," dedi m harfini uzata uzata. "Duşa gireceğim," derken gözleri hinlikle parladı. "Gelmek ister misin?"

"Sapık adam, git buradan."

"Gel de suyun içinde şakır şakır..."

"Ya git!" diyerek onu ittiğimde gülerek banyoya doğru ilerledi.

"Bugün duşa girme, tepede yel yedin. Hasta olursun. Sabah duş alırsın," dedi banyonun kapısını açarken. "Hasta olma."

O duşa girdiği an sayfalar yeniden çevrilmeye başladı. Boş kalan sayfalara kelimeler yerleşirken işte burada, avlunun ortasında idim ve yüzüme yağan yıldız ışıklarını izliyordum. Konağın ıssızlığı birdenbire bana Korhan'ı ilk bulduğumdaki hâlini anımsattı. Gülümsedim, bu buruk bir gülümsemeydi. Merak ettim, çocuk Korhan'ı ilk kez bu avluya getirdikleri o ânı hayal etmeyi denedim. Ürkek ama yırtıcı bakışlarını, çekingen adımlarını, ait hissedemediği için kaçmaya meyilli duruşunu hayal ettim.

"Biz birbirimizi nasıl bir karanlığın içinde bulduk böyle," diye fısıldadım sessizce. "Sanki herkesin elinde bir bıçak vardı, bize doğru geliyorlardı da attığımız geri adımların sonucu birbirine vuran sırtlarımız olacaktı. Sanki bizi birbirimize mecbur eden yaşananlardı."

"Canınız bir şey mi istedi yoksa?" diye soran birinin tedirgin sesi olduğum yerde irkilip sıçramama neden oldu. "Korkuttum mu sizi?" Bakışlarım karanlıkta beni izleyen Emine'yi buldu.

Kıza ne öfke hissedebildim ne de kötü başka bir şey. Sadece boşlukla bakıp, "Yok," dedim. "Hava alıyordum."

“Saniye abla un helvası kavurdu, kokusunu aldınız sandım,” derken içtenlikle gülümsemesini beklemiyordum. “Mutfaktayız, isterseniz bize katılın. Size şerbet de doldururuz. Çok sevmişsiniz şerbeti.”

Normal şartlarda kuşku duyardım belki ama nedense kötü niyetli olmadığını hissettim. İnsanları o kadar uzun süre inceleme fırsatım olmuştu ki, artık niyetlerini anlamak benim için çocuk oyuncağına dönmüştü. İnsan çocukken insanların niyetlerini anlamak zorunda hissettiğinde, büyüyünce öyle hissetmese bile anlıyordu. İnsanları okumayı çocuk yaşında öğrenmiştim.

“Şerbetinizi içerim,” dedim cekete sarılarak.

Emine başını sallayıp ışıkları açık mutfağı işaret etti, daha sonra beni beklemeden mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Arkasından mutfağa girdiğimde, ortada duran taştan ada tezgâhın önüne toplanan kızları gördüm. Ben içeri girer girmez gülümseyerek doğruldular.

“Rahatınızı bozmayın lütfen,” dediğimde Saniye abla hepsine kaş göz yaptı, bu, saygılarını korumaları adına verilmiş bir uyarı işareti olsa gerekti.

“Gelin Hanım, buyurun lütfen,” dedi Saniye abla sandalyelerden birini çekip benim için hazırlarken.

“Emine bana şerbet var dedi,” dedim içten bir gülümsemeyle.

Saniye abla da aynı şekilde gülümseyip, “Pek sevdiniz bakıyorum,” dedi. “Dolduruyorum hemen. Oturun lütfen.”

Oturup kızlara baktım. Önlerinde helva tabakları vardı, hepsi şerbetlerini yarısına dek içmişti. Saniye abla önüme şerbet dolu bir bardak koyduğunda ona teşekkür edip şerbetimi içmeye başladım. Kısa süren sessizlik, bana alışmalarıyla birlikte yerini yeniden samimi bir sohbete bıraktı.

“Kız o Handerelilerin oğlunun düğününde geline on kilo altın takmışlar,” dedi adını hatırlamadığım orta yaşlarda balık etli, güzel yüzlü bir kadın.

“O da bir şey mi bizim Gelin Hanım’ımıza yüz kilo takılır,” dedi Saniye beni gücendirmemek istiyor gibi. Yüzümü buruşturduğumda kızlar güldü.

"Gelin Hanım pek sevmiyor herhâlde altını," diyen kişi Hatice'ydi.

"Sevmemek değil," diye yalan söyledim, evet, abartıyı sevmiyordum.

Emine aramızdaki buzları kırmak istiyor gibi, "Koskoca Alacahan ailesinin tek gelini oldunuz, sizi altından yatağa yatırılar bundan böyle," dedi samimi bir sesle.

"Aman, sonradan görmelik etme kız sen de," dedi Saniye abla yüzünü buruşturarak. "Kız Antalya'da büyümüş, altın yataklara mı kanar? Antalya'nın kendisi altın gibi şehir."

"Mardin altından bir şehre benziyor daha çok," dediğimde Emine beni işaret etti.

"Bak abla, gördün mü?" diye sordu Saniye ablaya. "Mardin'i beğenmiyorsun bir de. Mardin periler diyarı be."

Saniye abla bir süre susup, "Peri diyarı olsa ne olacak, Behr Hanım'ın içinde olmadığı bu şehir yıllardır azap kapısı, cehennem otağı," dediğinde bakışlarım Saniye ablaya çevrildi. "O gitti, konağın rengi gitti, sesler kesildi, kokular değişti. Şu dışarıda yanan sarı lambaların içindeki sarının rengi bile soldu. Dolunay bile küstü geceye, eskisi gibi parlıyor mu sanıyorsunuz?"

Emine, "Behr Hanım dolunaydan güzelmiş, Saniye ablam hep anlatır güzelliğini," dedi. "Tek bir fotoğrafı bile yok ama dilden dile güzelliği konuşuluyor."

Sessizce şerbetimi yudumlamaya devam ettiğim sırada Emine, "Gelin Hanım," dedi ve bakışlarım ona çevrildi. "Benim size bir özür borcum var."

Tek kaşımı kaldırıp, "Ne konuda?" diye sordum.

"Çocukça bir şey için size saygısızlık ettim," dediğinde gerçekten mahcup görünüyordu. "Rümeysa size anlatmış herhâlde. Sonra geldi benimle de konuştu. İsteseniz beni yaka paça attırır dınız büyüdüğüm bu avludan ama yapmadınız. Bırak yapmayı, gelip bana tek kelime etmediniz, bana kötü bir bakış atmadınız, aşağılamadınız, şikâyet etmediniz." Başını önüne eğdi. "Rümeysa ne anlattıysa doğrudur ama bilin ki bunlar küçük bir çocukken uydurduğum masallardan bir tanesiydi. Gerçek olmayacağı-

nı zaten biliyordum ama olur da kalbinizde benimle ilgili ufacak bir şüphe kaldıysa, git demeniz yeter, ben giderim. Sizin bu büyüklüğünüze minnet benim boynumun borcudur.”

Kızlar sessizce Emine’ye bakıyor, Emine ise başını önüne eğmiş utangaç bir edayla parmaklarıyla oynuyordu.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim. “Seni yerinden edecek değilim ama benden daha fazla anlayış bekleme. Senden ona karşı bir şey görürsem, susup bunu görmezden gelmem.”

“Asla,” dedi Emine ellerini kaldırıp sallayarak. “Asla, olur mu öyle şey? Aldım ben boyumun ölçüsünü. Aklımın ucundan geçirmem ki. Çocukluk aklıma verin, lütfen yüreğiniz benden yana tertemiz olsun.”

Şerbetimi içerken sessiz kaldım. Saniye abla, “Sizin için bindallı hazırlattık ama beğenir misiniz hiç bilmiyorum ki,” deyince yüzümde saklayamadığım bir karmaşayla ona baktım. “Kınalık,” diye açıkladı. “Kına kıyafeti yani.”

“Onu anladım da...”

“Sevmez misiniz?”

“Yani, kına gecem olmaz diye düşünmüştüm,” dediğimde Saniye abla espri yapmışım gibi güldü ama ciddi olduğumu görünce duraksadı.

“Siz ciddi misiniz? Diyar Bey hayatta izin vermez buna. Her şeyinizin eksiksiz olmasını istiyor. Hatta düğününüzden önce konakta büyük bir yemek de verilecek. Eş, dost, aç, tok kim varsa hepsini avlumuzda ağırlayacağız.”

“Anlamadım? Bunlar biz burada değilken olacak, değil mi?”

Saniye abla konuyu değiştirmek ister gibi buzdolabına ilerleyince, gözlerimi diğer kızlara çevirdim ama hepsi ağızlarına görünmez birer fermuar çektiler.

“İyi, susun bakalım,” dedim onlara kötü kötü bakarak.

Gülüştüler ama tek kelime etmemeye yemin etmiş gibiydiler. Bindallı hakkında sorular sormak istesem de her detay beni daha da şaşkına çevirecekmiş gibi hissettiğimden şerbetimin son yu-

dumunu da içip, oturduğum yerden kalkarak hepsine iyi geceler dileyip mutfaktan çıktım.

Avludan geçip taş merdivenlere yöneldiğimde dolunayın ışığının daha da kuvvetle parladığını fark etmek bana Behr'i hatırlattı. Bir zamanlar bu konağın avlusunda saçlarını savurarak ilerlerken dolunayın bile daha güçlü parlamasını sağlıyordu. İçime çöken o ağırlıkla son basamağı da çıktığımda çaprazımda kalan odanın kapısının aralık olduğunu, camından dışarı sarı bir ışığın yayıldığını fark ettim.

Kendimi durduramadım, düşüncelerim beni o odanın kapısına dek sürükledi. Kalbimde taşıdığım merakla kapının aralığından içeri baktığımda, yenildiğim merak duygusu köşeye geçmiş, hissetmeye başladığım acıyla dalga geçmeye başlamıştı. Korhan, çift kişilik demir karyolanın ucuna oturmuş, avucunun içinde tuttuğu tarağa bakarken, sanki yirmi yedi yaşında koca bir adam değildi de yedi yaşında küçük, çaresiz bir oğlan çocuğuydu. Daha kafamdaki soruların cevabını birinden duymadan, kalbim o acı cevapları bana sıralamaya başladı. Bu odanın kime ait olduğunu biliyordum.

Onu yalnız bırakmak doğru olur muydu? Tutunduğu anıların içinde bu denli çaresiz görünüyorken onu yapayalnız bırakma düşüncesi kalbimi daha da acıttı. Öte yandan annesinin anılarının içinde belki de bir nebze olsun yalnızlığa ihtiyaç duyuyordu. Omuzlarının düşüklüğü içimdeki acının sessizliğe gömülmesine engel oldu. Onu omuzları düşükken görmek çok ağırıma gidiyordu.

Tarağı havaya kaldırdığında olduğum yerde birkaç yıl daha yaşlandığımı hissettim. Ömrümden günler akıp gidiyor gibiydi. Korhan, tarağın dişlerine aldırış etmeden tarağı yüzüne yaklaştırdı, avucuyla tarağı sıkıca kavradı ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle tarağa yaslanıp öylece bekledi. Çenemden göğsüme damlayan gözyaşının çarparken çıkardığı sesi duyana dek ağladığımın farkında bile değildim.

Korhan, o tarak geriye kalan son şeymiş, onu da kaybettiğinde annesinden kalan her şeye veda etmiş olacakmış gibi o tarağa

tutunurken, kalbim asılı durduğu damardan düşecek gibi hissediyordum. Tarağı yüzüne o kadar uzun süre bastırdı ki sanki o tarağın dişlerinde hâlâ Behr'in kokusu vardı, sanki Korhan o tarağı değil, annesinin saçlarını kokluyor, annesinin saçlarına yüzünü sürüyordu.

"Bir gün yüzüm olacak mı benim senin eteğine gelip, alnımı dizine koyarak sana saçlarımı okşatmaya?" diye sorduğunda sesinin tınısından bile anlamıştım gözlerinde akmak için biriken yaşlarla savaştığını.

Ağlamıyordu belki ama Behr'den gelecek tek bir işaret, ters-ten esecek bir yel onu ağlatmaya yetecek gibi duruyordu.

Tam geri çekilecektim ki, "Anne," diye fısıldadı biri karanlığın içinden.

Durdum, tüm dünyanın da benimle durabileceğine inandım. Çünkü bu sesi daha önce hiç duymamıştım ama sanki bu sesi var olmadığım zamanlardan beri tanıyordum. Omzumun üstünden şadırvanın arkasında kalan karanlığa baktığımda, o karanlıkta dikilen küçük silüeti görmek bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. O silüetin güzel yüzünü dolunayın gümüş renk ışığı aydınlatığında, o oğlan çocuğunu daha önce gördüğümü hissettim ama hayır, bu yüzü ilk defa görüyordum. Yemyeşil gözleri ay ışığının altında bir kristal gibi parlıyordu. Yedi, sekiz yaşlarında olmalıydı ama büyüdüğünde uzun boylu olacağı belliydi.

Şadırvanın arkasından uçuşan saçları gördüğümde kalbim daha da hızlandı ve küçük oğlan çocuğunun yanına onun yaşlarında ama ondan daha kısa boylu, uzun saçları omuzlarından aşağı lüle lüle inen bir kız çocuğu gitti. Küçük elleri birleştğinde yanağımdan kayıp giden gözyaşının çenemde asılı kaldığını hissettim. Gözümü yumup geri açtığımda, ikisi de orada değildi.

Bakışlarımı Behr'in odasına çevirdiğimde Korhan hâlâ aynı şekilde yüzünü tarağa yaslamış, o şekilde duruyordu. Avucumu kapıya bastırdığım an kapı beni içeri davet ediyormuş gibi sonuna dek aralandı. Korhan birinin içeri girdiğini hissetti ama kafasını kaldırıp bakmadı. Sanki içeri kimin girdiğini biliyor gibiydi.

İçerisi geçmiş gibi kokuyordu; hâlâ kapanmamış bir yara, hiç geçmemiş bir ağrı, akmaya devam eden gözyaşları ve bitmek bilmeyen bir acı gibi kokuyordu. İçeride genç bir kadının kahkahaları, gözyaşları, korkuları ve mutlulukları hapsolmuş gibiydi. Bir zaman kapsülünün içine girmiş gibi hissederek odanın köşesinde öylece dikildim. Makyaj masasının önü dağınıktı. Anladığım kadarıyla Behr bu odayı nasıl bıraktıysa, yıllar sonra bu oda hâlâ onun bıraktığı şekilde onun döneceği günün gelmesini bekliyordu.

İçerisi temizdi ama sanki her kim bu odayı temizliyorsa, Behr'in dokunduğu hiçbir şeye dokunmuyor, onun anılarını değiştirmiyordu.

Makyaj masasının önüne ilerlerken çeneme akan gözyaşını elimin tersiyle sildim. Masaya bağlı yuvarlak, büyük aynanın ortasında bir yarık vardı ve yanğın etrafı rutubet kaplamış gibi sarı lekelerle doluydu. Aynaya düşen yansımanın bile eski olduğunu hissettim. Bir zamanlar Behr bu aynanın önünde saçlarını tarıyor, masanın üzerinde dağınık bir şekilde duran tokalardan birini saçına takıyordu. Gözlerim üzerinde zümrüt taşlar olan, kanatları açık duran kırlangıç şeklindeki tokaya kaydı.

Korhan, "Oda hâlâ onun gibi kokuyor," dediğinde ne kadar süredir o tokayı izliyordum bilmiyorum ama irkilerek bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde gördüğüm manzara, biri göğsümün aynasına bir vazo fırlatmış da o aynayı paramparça etmiş gibi hissetmeme neden oldu.

Yeşil gözlerinin beyazını kızıl fırtına bulutları sarmıştı, gözyaşları orada değillerdi ama çok uzağa gitmiş olamazlardı. Yatağın önüne kadar ilerledim ama Korhan'a daha fazla yaklaşacak cesareti kendimde bulamadım.

Onun canı acıdığında benim nefesim kesiliyordu.

Avucumu açıp onun başının üzerine yerleştirmem onu şaşırttı ama kıpırdamadı. Dokunuşumu kabul etti. Sanki bu gece en çok Behr'in, sonrasında da benim dokunuşuma ihtiyacı vardı.

Tarağı elinden bırakmadan yüzünü göğsüme gömdüğünde gözlerimi yumup sertçe yutkundum. Parmaklarım saçlarında

ilerlemeye devam ediyordu. Nasıl oluyordu da bazı anlarda onu çocuğummuş gibi seviyordum, çocuğummuş gibi koruyup her şeyden saklamak istiyordum?

“Ben şimdi gözlerimi kapatacağım, Nurşan,” diye fısıldarken gözlerini yumduğunu kirpiklerinin göğsümdeki hareketinden anladım. “Sen annem gibi saçlarıma dokunacaksın. Ben ilk kez sen bana dokunurken seni değil, başka bir kadını düşüneceğim. Bunun için beni affedip, bu gece annem gibi saçlarıma dokunur musun?”

“Ben bu gece silinsem de olur, sen yeter ki iyi hisset,” diye fısıldadım.

“Seni hiçbir şey silemez. Sen silinmezsin,” dedi gözlerini açmadan. “Sadece lütfen, bu gece hem Nurşan hem de Behr olur musun?”

Cevabım saçlarına düşen dokunuşlarımda gizliydi. Bu cevabı aldı ve tarağı dizlerinin üzerine bırakıp kollarını belime sararak yüzünü göğsüme mezarın içine gömülmüş bir beden gibi gömdü.

“Onu gördüm,” dediğinde ürperdiğimi hissettim ama ellerim saçlarından ayrılmadı. “Senin uyanmanı beklerken oradaydı, hastanede benim yanımdaydı, belki çok delice, belki sadece kafamın içinde uydurduğum bir sanrı ama biliyor musun beni affetmiş. Hatta bana hiç küsmemiş.” Bir çocuk masumiyetinde kurduğu cümleler beni yerle bir etti. “Ben öyle olmasını istiyorum diye öyle bir şey görmemişimdir, değil mi? Bu gerçekten onun düşünceleridir, değil mi?”

“Hayır, sen ondan hep af diledin ama o sana hiçbir zaman kızgın değildi,” dedim, bunu öylesine söylemiyordum, buna tüm kalbimle inanıyordum.

“Öyledir, değil mi?”

“Öyle.”

“Sana çok inanıyorum,” diye fısıldadı. “Sen öyle diyorsan, kesin öyledir.”

Eğilip dudaklarımı saçlarının arasına bastırarak, “Çünkü öyle, canım çocuğum,” diye fısıldadım.

“Canın çocuğunum, değil mi?” diye sordu bu kez sessizce.

"Öylesin. Canım çocuğumsun."

"Canınım," dedi, tutunduğu en güçlü şey buymuş gibi.

"Her zaman öyleydin."

"Sen de benim kızımsın," dediğinde yutkundum. "Daima. Bir sürü kızımız bile olsa, en çok sen kızım kalacaksın."

Gülümseyerek, "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Çok isterdim," dedi dalgın bir sesle.

"Neyi çok isterdin?"

"Annemin görmesini." Parmaklarını karnıma dokundurunca yutkundum. "Ne hissedirdi, nasıl tepkiler verirdi hep merak edeceğim. Kesin seni çok severdi. Sana gözü gibi bakardı." Parmaklarını karnımdan çekmeden sessiz sessiz konuşuyordu. "Ondan her şeyi çalmışım gibi hissetmeyi durdurabilsem keşke. Ondan kendimle ilgili her şeyi çaldım."

"Böyle düşünmen onu sadece üzerdi," dediğimde, "Üzer miydi?" diye fısıldadı.

"Çok üzerdi."

"Düşünmemeye çalışırım o zaman."

"Düşünme. Üzülmesin. Sen de üzülme."

"Sen öl desen ölürüm ama sen üzülme dediğinde bile üzülmeyi durduramıyorum."

"Seni uyutmamı ister misin?" diye sordum eski bir geleneğimizi yüzeye çıkarıp, bunu yapabileceğim gerçeğine tutunarak.

"Olur," dedi, sonra ekledi: "Burada uyutsan olur mu?"

"Nerede istersen orada uyuturum seni, bilmiyor musun?"

"Doğru, yaparsın bunu." Yavaşça benden uzaklaşıp, "Duvar kenarına geçer misin?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Parmağımı çenesine koyup, çenesini usulca okşadıktan sonra, "Geçerim," dedim.

Karyolanın üzerine çıkıp, usulca duvar kenarına kaydığında o da bacaklarını yukarı çekerek yatağın üzerine aldı. Sırtını bana dönüp, göğsüme yaslandığında o koskoca bedeniyle cenin pozisyonu almış, sanki mümkünmüş gibi küçücük kalmıştı.

Parmaklarımı saçlarında, omzunda dolaştırırken o küçücük kalan koca adamın yarasından akan kanın bu gece bu yatağı kan

gölüne çevirebileceğini düşündüm. Korhan, o birkaç dakika süren sessizliğin ardından, "Turnam gidersen Mardin'e," dedi sessizce. Bir an anlayamadığım için kaşlarım çatıldı, parmaklarım saçlarında su gibi akarken, o kısık sesiyle bir türkü mırıldanmaya başladı. *Turnam Gidersen Mardin'e*, diye fısıldadım içimden. O kısık, çatlayan sesiyle, parmaklarım saçlarında turlar bindirirken türküyü mırıldanmaya devam etti.

Mırıltıları yerini sessizliğe bıraktığında, uykuya daldığını biliyordum.

Neredeyse bir aydır buradaydık. Artık Birtan ile daha yakındım, onunla oyunlar oynuyordum. Ailemle sık sık haberleşsek de onları da arkadaşlarımı da deli gibi özlemiştim. Korhan oyunun finalini yazmaya başlamıştı başlamasına ama tek bir satırını bile okumama izin vermiyor, geceleri keyifli ıslıklar çalarak şadırvana gidip bir şeyler karalıyordu; tamamı beni çatlatmak için yaptığı şeylerdi. Neredeyse her gün Rümeysa ile kitaplardan konuşuyorduk ve bu süreçte birkaç kilo aldığımı emindim. Sık sık beni kontrole gelen doktor ile de arkadaş olmuştuk, o beni kontrole gelemediği zamanlar ben Korhan ve bir ordu koruma ile birlikte kliniğe gidiyordum. Çok yakında cinsiyeti öğrenebileceğimizi söylemişti, bebeğim inatla cinsiyetini saklıyor gibiydi.

Bu bir aylık süreçte aramızda Arif ile ilgili hiçbir şey konuşulmasa da sürecin neden bu kadar uzadığını merak ediyordum. Sanki o karanlık gölge usul usul içine saklandığım mağaraya doğru ilerliyor, rüzgâr gibi eserek karanlığı etrafıma saçıyordu.

Dün gece yine Korhan'ı bir aylık sessizliğin sonunda Behr'in odasına girerken görmüştüm ama bu kez arkasından içeri girememiştim, çünkü onu bir kez daha o hâlde görmeyi kaldıramayacağımı düşünüyordum ve sadece bu düşünce bile ağlayarak uykuya dalmama neden olduğu için kirpiklerim birbirine yapışmıştı ve onları zar zor birbirinden ayırmıştım.

Komodinin üzerinde duran telefonuma uzanıp saatin kaç olduğuna bakmaya çalıştığımda Yağış'tan gelen beş cevapsız çağrı olduğunu görünce korkuyla yattığım yerden doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım.

Korhan odanın kapısını açınca terasta parlayan güneşin ışığı anlık olarak odaya daldı. Yüzümü buruşturarak Korhan'a bakarken parmağım Yağış'ın isminin üzerinde duruyordu. Yağış beni durduk yere bu kadar aramazdı, endişe içimi kaplayacakken Korhan, "Dedem geri dönebileceğimizi söyledi," dedi bir anda. Telefon neredeyse elimden düşecekken son anda yakalayıp Korhan'a şaşkın gözlerle bakakaldım.

"Eskişehir'e mi?"

"İstedığımız herhangi bir yere," derken sesi sakın geliyordu.

"Arif yakalandı mı?" diye sormamla, tanıdık bir sesin, "Ya uyanmadı mı hâlâ bu?" diye bağırmasıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ses, kesinlikle Yağış'ın sesiydi ve bu, yataktan sıçrayarak kalkıp, "Yağış!" diye bağırmama neden oldu.

Korhan, "Ha, evet. Dedem gelirken onları da getirmiş," dediğinde, "Kimleri?" diye sordum dehşet içinde.

"Arkadaşlarımızı. Anneannen uçağa binmekten korktuğu için sizinkileri gelmeye ikna edememiş tabii," dedi Korhan, gözlerimin ışıldadığını görmek onu gülümsetti.

"Geri dönebiliyorsak neden geldiler ki?" diye sordum heyecanla.

"Dedem burada da bir anı biriktirmemizi istemiş," dedi ama bu söylediğinden hiçbir şey anlamadığım için sadece ona bön bön baktım.

"Hadi git, seni bekliyorlar, sonra anlatırım," dedi kalçama hafifçe vurarak.

Hızla odadan çıkıp terasta ilerledim ve terastaki korkuluklara tutunup aşağıya baktım. Herkes avludaydı, ellerinde küçük birer çantayla etrafı kolaçan ediyorlardı. Kafasını kaldırıp yukarı bakan ve beni ilk gören Ayçelen oldu. Sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladığı saçının kuyruğunu kasketli şapkasının arka kısmın-

dan çıkarmıştı. Çilleri güneşten belirginleşmişti ve üzerinde kısa kollu bir tişört ile bahçıvan tulumu vardı.

“Aşağı inmeyi düşünüyor musun, Konak Perisi?” diye sordu imalı bir sesle. Ayçelen’in sorusuyla birlikte herkes kafasını kaldırıp yukarı doğru baktı. “Bir ay oldu kızım, bir ay!”

Yağış, “Kızım telefonları neden açmıyorsun ya?” diye ciyakladı. “Ayrıca Eskişehir’in hâlâ göt titreten soğuşundan sonra buranın hamam olduğunu deneyimlemiş olduk. Yandım ya!”

“Sus kız, cehennem ateşini yanında taşıyon diye öyle geliyor sana,” diye çemkirdi Akşın, herkes Akşın’ın bu söylediğine gülerken Yağış sadece orta parmağını kaldırdı ve orta parmak hareketini gören çalışan kızlardan biri gözlerini iri iri açarak Yağış’a bakakaldı.

Diyar amca mutfaktan çıkarak avlunun ortasına ilerlerken, “Günaydın,” diye seslendi bana, onu ilk kez gördüğüm kısa kollu gömleğiyle her zamankinden farklı görünüyordu ama işleme- li bastonu her zamanki gibi onunlaydı. “Kuşlar bana bu konağın çok sessiz olmasının seni üzdüğünü söyleyince ben de bütün kuşları toplayıp buraya getirdim.”

Gürkan ensesini ovarken, “Uçaktaki koltuğa sığmadım, her yerim ağrıyor,” diye söylendi.

Ziynet, “Ayı gibisin ondandır,” diye söylendi ama bunu yaparken Gürkan’a bakmıyordu, Gürkan ise gözlerini yine ona dikmişti.

Leyan hariç tüm arkadaşlarımız buradaydı. Haluk abim bile buradaydı. Hür’ü de arkadaşlarımdan sayıyordum ama elbette bir Salman’ın bu konaktan içeri adım atma imkânı olamazdı. Hepsinin neden burada olduğunu kavramaya çalışırken taş basamakları inmeye başlamıştım. Haluk abi beni belimden kavrayarak, kalan son iki basamağı inmeme izin vermeden kucaklayarak yere indirince, çalışan kızlar yine şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama kızların tepkileri arkadaşlarımdan biraz bile umurunda değil gibiydi.

"Tanyel'im, nasıl özlemişim seni abim," dedi Haluk abi içtenlikle. "Aman aman, nasıl yaramış Mardin sana öyle! Kilolandın mı kız sen?"

"Abi!" diye çemkirdim.

Arkadaşlarımla hâl hatırını soramadan doğrudan Diyar dedenin yanına ilerledim, elini öpmek için davrandığımda gülümseyerek beni kendine çekti ve elini öpmeme izin vermeden bana sarıldı. "Nasılsın bakalım?" diye sordu. "Keyifler nasıl? Burada kilerin sana bir kusuru oldu mu, güzel kızım? Tatilin nasıl geçti?"

"Hepsi çok iyi insanlar, hiç kusurları da olmadı." Sorguyla Diyar dedenin gözlerinin içine bakıp, "Neden herkesi getirdiniz ki?" diye sordum.

"Gelmemizden hoşnut değilsen gidelim beya, aşta, bi geldik diye naparsınız burda konağında işiniz ne aç köpekler demediği kaldı bize," dedi Akşın kaşlarını çatarak. "Bir ay konakta kaldı, anım ağa yaptı kendini."

"Saçmalama," diye homurdandım.

"Bilmiyom, konaklı olmuşsun sen gare, beyenmezsin bizi," dedi yine harfleri yanlış kullanıp, bu yanlışları vurgulayarak.

"Bu çocuk uçakta da hiç susmadı, gerçekten ağzının ortasına bir tane patlatmamak için Yüce Rabbim'e yalvardım çünkü düğün üstü tatsızlık çıksın istemiyorum. Anka, abiciğim Allah sana bir ömür dinmeyecek bir sabır nasip etsin kuzum," dedi Haluk abi homurdanarak.

Diyar dede, konağa gelen renklerden çok memnun gibiydi. Sanki uzun zamandır sessiz olan bu avlu, arkadaşlarımızın gelişiyile birdenbire renklerle kuşatılmış, seslerle cınlayıp bir anda canlanmıştı.

"Sana danışmadan bir iş yaptım ama elbette ki senin gül yüzünü asacak bir şeye asla müsaade etmem," diyerek konuya giren Diyar dede, merakımın daha da koyulaşmasına neden oldu.

Elimi avucunun içine alıp, "Malûm, burası benim yuvam, benim şehrim. Senden bir dileğim var, o da bu konağın avlusunda davullar, zurnalar çalsın ve ben de göğsümü gere gere düğünümüz olduğunu eşe dosta söyleyebileyim," dedi. "Düğünümüz

dediğime bakma, bir kına merasimi olacak sadece. Eğer sen olur dersen, kınanı bu avluda yapmak istiyorum. Ailen gelsin çok istedim ama dedeciğin ve anneanneciğin uçağa binemiyorlarmış, yol da malûm çok uzun, gelemiyorlar. Dilersen onların yanında da bir kına merasimi yaparız ama burada da bana bir anı bırakmanı istiyorum.”

Kızların bindallıdan bahsedişleri kafamın içinde bir ışık gibi yanarken Diyar dedenin gözlerine bakıyordum. Onu kırmak isteyeceğim son şey bile değildi. Üstelik bu ıssız konakta o kadar çok yalnız kalmıştı ki, bu avluyu bir kez olsun öyle görmeye hakkı olduğunu düşündüm. Dudaklarımda mahcup bir gülümseme belirirken, “Olur,” dedim. “Çok da güzel olur.”

“Gerçekten mi diyorsun?”

“Gerçekten diyorum tabii ki.”

“Sen çok yaşa, canım kızım benim,” diyerek beni kendine çekip sarıldı. “Eh, o zaman hazırlıklar tez elden başlasın. Bu akşam bu avluda kına gecemiz var!”

Yağış ve Ziyet aynı anda heyecanla ellerini birbirlerine çarpmaya başladı. Bu gece olmasını beklemediğimden bir an donup kalsam da Diyar dedenin heyecanını kursağında bırakmak istemediğimden gülümsemekle yetindim. Arkadaşlarımı buraya kadar getirmiş, yetmemiş kendisi de çıkıp gelmişti ve benden tek istediği bu avluya güzel bir anı bırakmamdı.

Arkadaşlarım, onlar için hazırlanan odalara yerleşmek için gözden kaybolduklarında, konakta çalışanlar hızlı bir şekilde görev dağılımı yaparak hazırlıklara başladı. Kına gecesinin davetini yapmak üzere yola koyulan şoförlerin geceye kimleri davet edeceklerini bilmediğimden bir nebze olsun gergin hissediyordum.

Konağa bir kuaför çağırıldı ve benim için özel olarak dikildiği detayını çok sonra ayrıntılarıyla öğrendiğim bindallı bedene göre düzeltilsin diye bir terzi getirtildi. Tüm bunların beni yorabileceğini düşünen Korhan, hazırlıklar başlamadan hemen öncesinde bir şeyler yemem için beni zorlamış, sonra da tüm vitaminlerimi elleriyle içirmişti bana.

Öğlen sonuna doğru annem de buradaydı. Bir sonraki uçağa yetişebileceğini, o yüzden herkesten çok daha geç geleceğini o geldiğinde öğrenmiştim. Ne yalan söyleyeyim, annemin buradaki varlığı bana kendimi iyi hissettirmişti çünkü ne kadar tüm arkadaşlarım burada olsa da ailemden kimsenin olmaması yalnız hissettirmişti.

Bindallımın üzerinde gümüş rengi işlemleri vardı, siyahı ve kumaşı oldukça kaliteliydi. Boynunda gümüş rengi taşların olduğu bir ayrıntısı vardı, göğüs kısmı hafif açık kalıyordu ama görünmez tül göğsümü örtüyordu. Terzi üzerinde çok işlem yapmak zorunda kalmamıştı. Boyu bana biraz uzun gelmiş olmasına rağmen bindallı tam üzerime göreydi. Biraz belimi sıkıyordu, hepsi buydu.

Yağış, bindallının siyah tülleriyle oynarken, “Ne kadar asil,” diye iç çekmişti. “Üzerindeki taşlar da gerçek gümüş bu arada. Diyar dedem paraya kıymış, beklenildiği gibi.”

Sadece birkaç saat içinde o kadar çok şey yaşanmıştı ki, artık bedenim bu hıza ayak uyduramadığından kendimi vitamin takviyesini sıvı olarak içerken, makyaj masasının önünde gözlerim kapalı makyajımın tamamlanmasını beklerken bulmuştum.

Makyajımı yapacak biri gelmiş olsa da makyajımı yapan kişi Ayçelen olmuştu. Çünkü ne çok ağır makyajı kaldırabilecek durumdaydım ne de uzun sürecek bir işleme daha başlansın istiyordum. Bu yüzden Ayçelen benim uyuklayarak dinlendiğim o kısa süre zarfında benim için siyah dumanlı bir göz makyajı yapmış, nötr tonlarda bir rujla da dudaklarımı çerçeveleyerek içini boyamıştı. Abartısız, kısa süren bu makyaj için arkadaşıma minnettardım.

Tüm bu hazırlıklar sürerken Korhan hiç odaya gelmedi. Çok değil, bir süre sonrasında da tüm erkeklerle toplanıp tıraşa gittiklerinin haberi odanın içine ajan Rümeysa tarafından sızdırıldı.

Hazırlıklar ne kadar kafamı meşgul ediyor olursa olsun, Arif ile ilgili soru işareti aklımın köşesinde bir yerde kanca gibi zihnimin içine saplanmış, cevap bulmayı bekliyordu.

Anneme bu konu ile ilgili sorular yöneltmiş olsam da kendi makyajını yaparken bana iltifat etmek dışında neredeyse hiç konuşmamış, hatta fark ettiğim kadanyla bu sorudan kaçmıştı. Bu durum içimdeki tedirginliği beslemeli miydi yoksa boynunu kesip öldürmeli miydi hiç bilmiyordum.

Her şey bittiğinde, aynadaki görüntüm beni utandırır sanıyordum ama yansımanı gördüğümde bu görüntüden hoşlandığımı fark ettim. Bindallı şık, siyah bir elbise gibiydi, evet yöresel bir yanı vardı ama tamamen değil. Bu yüzden hoşuma gitmişti belki de. Karanlık gecenin içinde parlayan dolunayı anımsatan gümüş işlemelerde parmaklarımı gezdirip aynaya baktım. Maşayla sadece uçlarını şekillendirdikleri saçlarım bukleler hâlinde göğsüme dökülüyordu. Anneannem, dedem ve dayımla görüntülü olarak konuştuğumda beni bu kıyafetin içinde gördüklerinde çocuk gibi heyecanlandıkları ânı unutabileceğimi sanmıyordum.

Odanın içinde üzerimde bindallı, ayağымda hafif topuklu ayakkabılar ve alnımın ortasından geçerek saçlarımın iki yanına tutturulmuş gümüş bir aksesuarla öylece duruyordum. Yağış kan kırmızısı mini bir elbise giymişti, dolgun göğüsleri elbiseden taşıyordu. Yeni boyattığı belli olan saçlarını maşayla şekillendirmiş, küçük bir tel tokayla arkadan tutturmuştu. Ziyet'in üzerinde mavi saten, mini bir elbise vardı ve Ayçelen de bej renğinde denim kumaştan bir elbise giymişti. Turuncu saçları tıpkı keskin bıçaklar gibi dümdüz görünüyor, omuzlarına kesikler atacakmış gibi duruyordu. Anka, krem rengi şalına ucunda inci tanesi olan iğneyi iliştiirdi ve üzerindeki turuncu renkteki ipek elbiseyle bana doğru dönüp gülümsedi. Ayağında da tıpkı şalı gibi krem renkte, topuğu çok yüksek olmayan stiletolar vardı. Aramızda spor giyinen tek kişi Timsal'di, bizim bu kadar çok süslenmemize söylenerek kot şortunu, üzerine de omuzlarını açık bırakan beyaz bluzunu giymişti.

"Korhan'ın gözleri bayram edecek vallahi," dedi Anka beni beğeniyle süzerek. "Hadi yan yana durun da bir fotoğrafınızı çekeyim. Konaktaki yatak odanızda bir hatıra fotoğrafımız olmasın mı?"

“Yatak odalarında olmamız biraz mide bulandırıcı gelse de tabii,” diye takıldı Yağış.

“İnsanların yatak odalarını kullanmak konusunda iyisin sanıyordum,” dedi Ayçelen imayla. Bir an bakışıp, birbirlerine pis pis güldüler.

“Fotoğrafı avluda çekersiniz, hadi çıkalım da Korhan girip şu kızı bir görsün,” dedi Ayçelen elini telefonuna atarak. “Ezrak durmadan mesaj yolluyor, Korhan biraz daha kızı göremezse avlunun önünde infilak edecekmiş.”

“Bu zamana kadar bekledi, biraz daha beklese ne olacak sanki?” diye homurdandı Yağış. Ona yandan bir bakış attığımda, “Hemen koruma kocanı, daha kocan bile olmadı. Seni ağlattığından beri onun bu hayattaki baş düşmanı benim.” Ona gülümседim ama o burun kıvrırmaya devam etti. “Neyse, kendisi de eşekler gibi anırıp sürünerek pişmanlık naraları atmak suretiyle mahvolduğu için onu biraz affetmiş sayılabilirim. Aman çok sanılmasın, sadece birazcık.”

“Tamam tamam,” dedim. “Birazcık.”

Kızlar odadan çıkarken akşam çökmeye başlamıştı, gökyüzünün maviliği bir sis gibi odanın içine anlık olarak süzölmüş, ardından kapı kapanarak beni yeniden odanın içindeki sarı ışıkla baş başa bırakmıştı. Aşağıdan kalabalığın uğultulu sesi yükseliyordu, henüz müzikler çalmaya başlamamıştı ama çok değil, bir saate kalmaz o fasıl da başlardı.

Gölerek aynanın önüne ilerleyip, “Birini sevdin, geldiğin şu hâle bak,” diye dalga geçtim yansımamla. “Aynen, sadece kot pantolon ve tişörtle sade bir nikâh yapardın. Hatta ayağında da Converse olurdu ve düğüne vereceğin parayla yurt dışını gezerdin. Tabii, tam da o söylediğin gibi oldu.”

Hiçbir zaman evlenmeyi düşünmemiştim ama olur da bir gün kararım değişirse, kendim için çizdiğim plan bu yöneydi. Düğünsüz, sade bir nikâh... Şimdi üzerimde gerçek gümüşlerden işlemelerle süslü, neredeyse beş kiloluk bir bindallı vardı. Üstelik bir konağın benim için hazırlanan odasıdaydım ve bi-

razdan basamakları inip hiç tanımadığım insanların içinde avucumun içine kına yaktıracaktım.

“İnsan neyim dememeli, ne olacağım demeli gerçekten,” diye mırıldanarak bindallının üzerinden karnıma dokundum. “Neyse, hiç değilse annenin kına gecesini görmüş olacaksın bebeğim.”

Kapı önce tıklatıldı, ardından aralandı. Bakışlarımı omzumun üstünden içeri giren kişiye çevirirken aslında gelenin kim olduğunu biliyordum. Üzerinde siyah takım elbiseyle içeri girdi. Takımın önünü açık bırakmış, kravat takmadan sadece siyah bir gömlek giymişti ve gömleğin de ilk iki üç düğmesi açık duruyordu. Ayağındaki siyah rugan ayakkabılar ve bacaklarını saran takıma ait pantolonla öyle klas görünüyordu ki onu baştan aşağı süzmeden edemedim.

Onun lezâ yeşili cehennemleri de işte buradaydı, o cehennemmin alevleri gibi beni usulca içine alarak kavurmaya başlamıştı. Öyle bir süzdü ki beni, bakışlarının esaretinde eriyip biteceğimi, yanıp küle döneceğimi zannettim.

Bakışlarındaki beğeniyi gizlemedi, hoşuna giden bir şeye bakıyormuş gibi beni uzun uzun süzdükten sonra, “Zaten çirkindin,” diye başladığı cümlesine, “daha da çirkin olmuşsun,” diyerek devam etti ama bu iki kısma ayrılan cümlelerin ortasında uzun, iç dolu bir nefes alıp gözlerini daha da yoğun bir şekilde üzerime dikmişti.

“Sen de fena görünüyorsun,” dedim ama çok beğendiğimi, hatta bayıldığımı bakışlarımdan anladığını biliyordum. Keyifli bir gülümseme çehresini aydınlatırken attığı güçlü adımlar bana doğru düşmeye başladı.

Büyük avuçlarını açarak yüzümü avuçlarının arasına alırken kafamı kaldırıp gözlerinin içinde kayboldum. Ölümüm, mezarım, sonum olduğunu düşündüğüm bu gözlerin aynı zamanda doğumum, yaşamım, başlangıcım olduğunu fark edeli çok uzun zaman olmuştu. Korhan’ın varlığı benim için daima araf olarak kalır sanmıştım ama zaman bana onun varlığının hem cennet hem de cehennem olduğunu kanıtlamıştı. Ona dokunuyordum ve avuçlarımin altında cennetin soğuk ırmakları dalgalanıyor,

köpürüyordu. Ona dokunuyordum ve parmaklarımın arasından yukarıya cehennemin kor renginde alevleri yükseliyor, her yer yanıyordu. O arafın bilinmezliğine değil, cehennemin ateşine ve cennetin soğuşuna sahipti.

Hatta bazen öyle anlar gelirdi ki ben onun cehennemin soğuşuna, cennetin ateşlerine sahip olduğunu hissederdim. Öyle ki, girdiği cennet tutuşup alev alıyor, adım attığı cehenneme zemheri çöküyor, karlar yağıyordu.

“Umarım kendini mecbur hissettiğin için kabul etmemişsin dir bu tıngırtıyı,” dediğinde Korhan, bunu reddeden bir bakış takınarak başımı iki yana salladım. Yüzüm hâlihazırda avuçları arasında olduğundan parmakları başımı sallamamın etkisiyle yüzüme daha da net temaslarda bulundu. “Ne yalan söyleyeyim, seni böyle görene kadar bu benim için gereksiz bir şeydi ama seni böyle görünce tüm fikrim değişti. Hatta bu tıngırtı beni keyiflendirdi.” Gözleri alnımdan sarkan gümüş taşlarla süslü aksesuara kaydı. “Pek yakışmış,” demesini beklemediğimden kaşlarımı kaldırdım. “Havaalanı gibi alnunu örttüğü için ona biraz kızdım gibi ama...”

“Hadi be oradan, ökü!”

“Ulan ölürüm adımın yazılı olduğu o alnuna senin be!”

“Yalancı,” diye çemkirdiğimde dudaklarını iki kaşımın ortasına bastırdı ve birdenbire sakinleşip suspus oldum.

“Senin alnın benim adım ve soyadım biraz uzun diye mi geniş acaba ya? Allah adımı alnına sığdırmak için böyle bir karar vermiş olabilir mi?” diye sorunca, gözlerimi devirerek içimde yükselen kahkahayı durdurmayı denedim. “Romantik bir şey söyledim. Korhancada bunun anlamı sana âşığım ulan, karım olacaksın, demek.”

“Sen şair ol ya, boş ver oyun yazmayı, şiir kitabı çıkar bir tane.”

“Onu başka bir arkadaşına kaptırdım ya, şiirleri ben değil, o yazıyor,” diye dalga geçti.

Aşağıdan müzik sesleri yükselmeye başlayınca olduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp, “Çok insan olacak mı?” diye sordum.

“Yok, sadece dedemin dostları, bilindik aileler,” diye açıkladı Korhan.

“Ne zaman başlayacak?”

“İnmemiz gerekiyor,” dediğinde tedirgin gözlerle ona baktım. “Kendini strese sokma, yoksa seni buradan çıkarır götürürüm, kınayı da Yağış ve Çağlar’a yakarlar.”

Gülümsediğimde elimi elinin içine alarak, “Hadi gidelim,” dedi. Odadan çıkarken derin nefesler doldurdum ciğerlerime. Ellerimiz üst kattaki terasın korkuluklarının önüne geldiğimizde ayrıldı ve aşağıdaki kalabalığı gördüm. Korhan, “Sen şu merdivenlerden in,” diyerek sağ taraftaki basamakları işaret etti. “Ben de buradan,” dediğinde sol basamakları işaret ediyordu. Konağın iki yandan uzanan basamaklarına heyecanla bakıp, “Neden?” diye sorduğumda gülümsedi ve “Hatırlamıyor musun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Reyhani oynamayı öğretmiştim sana,” dediğinde ona tek kaşımı kaldırıp, anlamadığımı belli eden gözlerle baktım.

“Gir bakalım zaman tüneline,” demesini beklemiyordum, dudakları yukarı kıvrıldı ve gülümsemesine bakarken söylediği şey oldu, zaman tüneli usulca zihnime yaklaşıp düşüncelerimi anılarla boyamaya başladı.

Henüz hiçbir şeyi bilmediğim, Mardin ile ilgili küçük bilgiler verdiği bir gecenin içindeydik. “Peki,” diyerek çeneme parmağımla ardı arkası kesilmeyecek şekilde vururken düşünüyor gibi yapmış, sonra da, “O yöreye özel bir dans var mı?” diye sormuştum. Aslında çok merak ettiğimden değildi, onunla böyle normal vakit geçirdiğimiz çok olmuyordu, bu sürenin uzaması için elimden geleni yapıyordum, hepsi buydu.

“Kalk,” demişti uzandığı yerden doğrularak kalkarken. Ardından telefonda bir müzik açmış, ondan hiç beklemeyeceğim şekilde tüm gece boyunca bana nasıl dans edeceğimi göstermişti; sıkılır sanmışım ama sıkılmamıştı, benim vakit geçirmek için bahane ettiğim bu konuyu o ciddiye alarak bana sabahın ilk ışıklarına dek nasıl oynayacağımı öğretmişti.

Tünelin içinde hızla kayan anılar kaşlarımın ortasındaki çukuru derinleştirirken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum ve müziğin sesi daha da şiddetlendi.

“Reyhani oynamak istemez misin benimle?” diye sorarken gözlerinin içinin güldüğünü görmek duvara tökezlemişim gibi hissetmeme neden oldu. O gözlerin böyle güldüğünü görmek için her şeyi yaparmışım, yapabilirmişim gibi hissediyordum. Yapardım.

Yüzünü uzun uzun inceledikten sonra, “İsterim,” dedim.

Avucunu açıp ineceğim basamakları işaret ederken gözlerindeki ışıltının çoğaldığını gördüm. Bindallının eteklerini hafifçe yukarı kaldırarak merdivenlere ilerleyip basamakların başında durarak omzumun üstünden ona baktığımda, onun da hemen çaprazımdaki basamakların başında durduğunu görmüştüm. Bizim karşılıklı duran basamakların başında durduğumuzu gören biri işaret etti ve birdenbire davullar vurmaya başladı. Eğer Yağış ile göz göze gelseydim, kesin gülme krizine girer, merdivenlerden aşağı yuvarlanmaya başlardım ama çok şükür ki onunla göz göze gelmedim ve müziğin ritmine senkronize bir şekilde basamakları inmeye başladık.

Son basamağı aynı anda indiğimizi fark ettiğim anda ikimiz de omzumuzun üzerinden birbirimize doğru baktık. Avludaki kalabalığa, yanan ışıklara, uzayarak L şekli çizen uçsuz bucaksız yemek masasına değil, ona odaklanmaya çalıştım. Gözlerini ağır ağır yumup geri açarak içime güveni aşıladı. Öne doğru aynı anda adımlamaya başladığımızda hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Avlunun ortasına vardığımızda artık ellerimiz birleşmişti, elimi tutarak beni kendine çevirdi ve yüzlerimiz birbirine döndüğünde artık aramızda bir iki metrelik mesafe vardı.

Aynı anda kollarımızı iki yana açtığımızda bir ısıklık sesi duydum, ısılığı çalanın Gürkan olduğuna neredeyse emindim. Yeşil gözlerinde kaybolacakmışım hissi tüm o kalabalığı kafamda sıfırladı. Artık bu koca avluda sadece o ve ben vardık.

Mania ve Mantus'un karşı karşıya olduğunu hissettiğim nadir anlardan birindeydik.

Büyük avuçlarının içini önce yere, sonra göğre doğru çevirmeye başladığında ben de onun bana öğrettiği şekilde ona karşılık vermeye başladım. Müziğin ritmiyle aynı anda avuçlarını birbirine çarpan insanların arasında arkadaşlarımızın da olduğunu biliyordum. Aynı şekilde kollarımız iki yana açık hâlde dans ederken yüzlerimiz birbirine dönük şekilde usulca dönerek yerlerimizi değiştirdik. Tüm bunlar olurken lezâ yeşili gözleri gözlerimden tek bir an olsun ayrılmıyordu. Siyah kirpikleri bir an olsun birbirine kavuşmuyor, o yeşil gözler ışıkların altında ihtişamla parlıyordu.

Birlikte yavaş yavaş yere çöktüğümüzde artık Korhan avuçlarını birbirine çarpıyor, ben yerde kollarım iki yana açık, bana öğrettiği şekilde dans etmeye devam ediyordum. Aynı anda doğrulup birbirimize yaklaşarak dansa devam ettik. Havai fişeklerin patladığını duyuyordum, ısıklık sesleri alkış seslerine karışıyordu. Elimde olmadan güldüğümde, Korhan da gülerek yavaşça yere doğru çökmeye başladı.

Etrafında dans etmeye devam ettiğim o kısa süre zarfında gözlerini benden çekmeden büyük avucunu yere sürüp, yerden bir şey topluyormuş gibi avucunu sıkı, ardından avucunu göğsüne vurup parmaklarını dudaklarına götürdü ve en son öptüğü parmaklarını kendi alnına sürerek bana doğru uzattı. Kollarını Efeleri anımsatacak şekilde yeniden iki yana açtığında usulca bakışlarımı ondan çekmemeye çalışarak sırtımı ona döndüm ve sırtım göğsüne yaslanana dek ona doğru süzıldüm. Göğsüm sırtına yaslı, bakışlarımız birbirine değişirken yavaşça dans ederek kendi etrafımızda dönmeye başladık. Müzik sona ererken dudakları şakaklarıma sürtünmüştü. İnsanların alkış seslerini daha net duymamı sağlayan o kısa sessizlik oldu, ardından davullar, zurnalar yeniden avluyu inletmeye başladı.

İstemeyerek de olsa birbirimizden ayrılırken gözlerimiz konuştu, o da temasa devam etmek istiyordu, bunu gözlerinde görmüştüm. Yöresel kıyafetler giyen bir kadın topluluğu ortada dans etmeye başladı, ardından misafirler de bu dansa katıldı. Ziynet ve Ayçelen sırt sırta vererek dans ediyorlar, Anka ile Yağış

yüksek sesle konuşarak oldukları yerde dans ediyorlardı. Gözlerim annemi aradı, altın bir tepsinin önünde durmuş bir şeyler yaptığını görünce kızlara doğru ilerledim.

Dans eden kadınlardan biri bana, "Ne kadar güzelmışsin öyle," dediğinde tek yapabildiğim aptal gibi gülümsemekti.

Yağış, dans ederek bana sokulup, "O neydi lan öyle?" diye sordu şaşkınlıkla. "O işve cilve neydi? Ayrıca sen o şekilde oynamayı nereden öğrendin?"

"Korhan öğretmişti," dediğimde şaşırarak bana baktı.

"Her ânını kayda aldım," dedi Yağış. "İleride karnındaki sıpayı izletip bak sen de buradaydın diyeceğim."

"Bebeğime sıpa deme," dediğimde sırtarak, "E eşeğin eniği sıpa olmuyor mu?" diye sorarak kâhkâha attı.

Anka dans ederek bize doğru geldi ve "Rüya gibiydiniz val-la," dedi heyecanla. "Dilim tutuldu sizi izlerken. O kadar çok yakışıyorsunuz ki!"

Yağış'ın bir noktaya sabit duran gözleri dikkatimi çekince oynuyor gibi yaparak baktığı tarafa çevirdim bakışlarımı. Erkekler yemek masasının bir kısmını işgal etmişlerdi, Çağlar da onların arasındaydı. Çağlar'ın bakışlarının Yağış'a saplı durduğunu gördüm, gözlerimi yeniden Yağış'a çevirdiğimde Çağlar'a karşılık vermeyi sürdürdüğünü görüp güldüm.

"Bu kez konağın hangi yatak odasında yakalayacağım sizi acaba?" diye sorduğumda, Yağış sorumu duymadığı için tepki vermedi.

Ziynet, "Keşke burada da düğün yapsanız," deyince olduğum yerde sıçrayarak ona döndüm. Hangi ara dibime girmişti anlayamamıştım. Korktuğumu fark edince sırtıttı. Gözlerinin ara sıra erkeklerin toplandığı masaya kaydığını görebiliyordum.

Müzik bir anda değişince kadınlar yavaşça dağılmaya başladı. Avlunun ortasına koyulan iki sandalye dikkatimi çekti ama ne yapılacağını bilmediğimden olduğum yerde dikilip sandalyelere bakmaya başladım. Rümeysa birden koluma girip, "Abla," dedi ilk kez yakın temasa geçerek. "Kınanız yakılacak. Sandalyelerden birine oturman icap ediyor."

“Ha?” dedim sorarcasına, ardından başımı sallayarak sandalyeye ilerlemeye başladım. Sandalyeye oturduğumda Korhan da yanımdaki sandalyeye oturdu.

Bana bakmadan, “Ne güzel dans ettin sen öyle,” dedi.

Ona bakmadan, “Hocam sağ olsun,” diye fısıldadım.

“Kocam diyecektin sanırım, evet, sağ oldum sayende,” dedi yeniden bana bakmadan.

“Dur, daha kocam olmadın.”

“Yanlışın var, daha ikimiz de bu dünyada değilken, bu dünya kurak bir toprak parçasıyken, hatta belki de henüz var olmamışken de ben senin kocandım.” Göz ucuyla bana baktığını hissedince ben de ona baktım. Bakışları öyle yoğundu ki bir an ellerimi koyacak yer bulamadım.

Annem ve elinde kına tepsisini tutan Timsal önümüze geldiklerinde oturuşumu dikleştirdim. Alacahanların ailesinde kınama yakacak bir kadın yoktu, bu yüzden bu görevi anneme bırakmışlardı. Oysa eğer hayatta olsaydı bunu yapan Behr olacaktı. Korhan’ın nasıl hissettiğini merak ederek göz ucuyla yeniden ona baktım. Sessizce kına tepsisine bakıyordu.

Diyar dede, avlunun ortasında, tam önümüzde dikilerek, “Hoş geldiniz,” dediğinde Korhan’ın bakışları dedesine kaydı. Ben de bakışlarımı Diyar dedenin sırtına çevirdim. “Hepinizi düğünümüzde de ağırlamak isterdim fakat gelin kızımız buralı değil. O yüzden kına gecemizi burada, düğünümüzü de Antalya’da yapacağız. İki düğün çocukları çok yoracaktı, zaten çok yorgunlar, onları daha da yormak istemedik.” Gülümsedim. “Hepinizle yıllar süren ahbaplığım, dostluğum var, hepinizi Antalya’daki düğünümüze de bekliyor olacağım. Düğün tarihimizi yakın zamanda evinize yollayacağımız davetiyelerden öğrenirsiniz. Gelinim ve torunuma ömür boyu mutluluklar dilerim.” Cümleleri sona erdiğinde, aynı cümleleri Kürtçe’ye çevirerek yeniden dile getirdiğinde, bu köklü ailelerden bazılarının Türkçe diline hâkim olmadığını fark ettim.

Elindeki siyah, üzerinde yıldız gibi gümüş parçalarının parladığı duvağı kafama yerleştiren annem, yüzümü kapatırken gülümsüyordu.

Annem, "Aç bakalım avucunu," dediğinde sol avucumu uzatarak anneme baktım. Kınayı avucuma sürüp, tepsinin üzerindeki büyük bir altını avucuma yasladı ve sadece kınayı örtecek şekilde ayarlanmış siyah bir aksesuarı avucuma geçirdi. Korhan avucunu uzatıp serçe parmağını yukarı kıvırdı, annem serçe parmağına kına sürüp onun da serçe parmağını sardı. Yaşlı kadınların dudaklarından dökülmeye başlayan zılgıt seslerini duyuyordum, davul ve zurna birbiriyle uyum içinde çınlayıp duruyordu.

Gözlerim tülün arkasından konağın avlusunun diğer köşesine çevrildi. Sarı, büyük kolonun arkasında birinin olduğunu gördüm. Mavi, saten elbisesinin kumaşı görünüyordu. *Ziynet*, diye düşündüm. Hemen önünde Gürkan vardı. Gürkan'ın yüzünü görebiliyordum ama Ziynet sırtını kolona yasladığından yüzü görünmüyordu. Gürkan, elini kolona bastırıp Ziynet'in yüzüne doğru eğilince bakışlarımı hızla oradan uzaklaştırıp önüme çevirdim.

İnsanlar dans etti, daha sonra hiç tanımadığım insanlar sanki yıllardır onların içindeymişim gibi bana sarılarak takılar taktı. Altınları ve parayı taşıyamayacak hâle geldiğimde birileri geliyor, bana takılanları üzerimden alıyordu ama çok değil, iki üç dakika sonra yine taşıyamayacağım kadar çok takıyla dolduruyordum. Korhan'ın da benden aşağı kalır yanı yoktu. Üzerine o kadar çok para takılmıştı ki bir süre sonra daralıp gözlerini devirmeye başlamıştı.

Kollarımda bana hiç uymayacak şekilde kelepçe tarzında toplamda sekiz bilezik vardı, kollarıma sığdıramadığım diğer bilezikleri takı tepsisinin üzerine koymuşlardı. Boynuma beşi bir yerdeler takılmıştı, yaşlı bir kadın da altın, köstekli bir kolye takmıştı. Boynuma biraz daha zincir takılacak olursa gerçekten bayılacaktım.

Bu işkence sandığımdan daha uzun sürdü. Danslardan, kınanın yakılmasından, hatta yemekten bile daha uzun süren takı

merasimi sona erdiğinde yürüyen bir altmış beş boylarında bir kuyumcu dükkânıydım. Boşalan avludaki yemek masasının önüne oturmuş, sırtımda Korhan'ın takım ceketiyle önüme koyulan düğün çorbasını içiyordum. O kadar acıkmıştım ki, bu içtiğim ikinci kâseydi. Kızlar avluyu toparlarken arkadaşlarım da dağılmış hâlde sandalyelere çöreklenmiş, gece hakkında konuşuyorlardı.

Akşın beyaz lahana turşusunu ağzını şapırdatarak yerken, "Aman beya, ne takı taktılar fakat şok içindeyim. Bu altınları bozdurup bir arsa, bir ev, bir araba alırsınız, attı Anka ile düğünümüzün masraflarının bir kısmını da karşılırsınız sevap açısından."

"Yancı pezevenk," diye söylendi Ezrak. Başta Ezrak'a bakınca saçlarını kestirdiğini sanmıştım ama saçlarını ıslatıp toplamıştı, o yüzden saçları kısa görünüyor olmalıydı.

"Versene şu turşuyu," diyerek Akşın'ın önündeki turşu kâsesini önüme çekip ağzıma arka arkaya lahanaları attığımda, "Ay çocuk içinde tutuşup yanacak, su da iç, kaynattın çocuğun ciğerlerini," dedi Akşın şok içinde. "Aman gene maksım yandı içinde!"

"Maksım ne demek?" diye sordum ağzıma bir turşu daha atarken.

Akşın yanaklarını şişirip, "Maksım mı ne demek?" diye sordu beni taklit ederek. "Yavaş ye beya, kaçırırlar sanki önünden. Maksım günahsız bebeklere, küçük çocuklara denir."

"Maksımın canı turşu çekti belki Allah Allah," diye söylendiğimde Akşın güldü.

Yağış ayağındaki topukluları çıkarırken Çağlar ona, "Bu gece de maşallah, hiç yerinde durmadın. Sürekli göbek attın," dedi imalı bir sesle.

Yağış onu duymazdan gelerek ayak bileğini ovmaya devam ettiğinde Çağlar bu kez, "Herhâlde bir aşiret paket de sen bulmaya karar verdin," deyince Yağış kafasını kaldırıp, öldürücü bakışlarını Çağlar'ın yüzüne sabitledi.

"Anlamadım?"

“Kırmızıları çekmişsin üzerine, hiç yerinde de durmadın, nasıl güzel dans ettiğini tüm Mardin gördü,” dedi Çağlar aynı imalı ses tonu, dikkatli bakışlarla.

“Sana ne?” diye sordu bir anda Yağış, Çağlar böyle bir çıkış beklemediğinden kaşlarını çattı. Birbirlerine saplanıp kalan bakışları arasında kıvılcımlar çakıyordu. İkisi de bir süre konuşmadı. Hepimiz yorgun olmamıza rağmen dikkatlerimiz onlara dönmüştü.

“Doğru,” dedi Çağlar sonunda konuştuğunda. “Bana ne?”

“O zaman saçma sapan yorumlarını da kendine saklayabilirsin, Çağ,” dedi Yağış oturduğu yerden kalkarken. Topuklu ayakkabılarını kemer kısımlarından tutarak tek eline alıp, yalın ayak üst kata giden merdivenlere yöneldiğinde, Çağlar burnundan sert bir nefes vererek ona baktı.

Korhan, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdıktan hemen sonra, “Öyle oturduğun yerde götünü büyütüp Mardin’deki birinin onu kapmasını bekleyeceksin herhâlde,” deyince, Çağlar’ın bakışları hızla Korhan’a çevrildi ama uzun süre Korhan’da kalmadı. Farkındalık ruhunu hedef almış bir ok gibiydi ve o ok, çoktan yaydan çıkmıştı.

Gözlerini Yağış’a çevirirken, “Sikeyim böyle işi,” diyerek ayaklanıp hızla merdivenlere yöneldi. Yağış daha basamakların yarısına varmamıştı ki, Çağlar onu bileğinden yakalayarak durdurdu.

Yağış’ın yüksek sesle, “Ne var?” diye sorduğunu duydum.

Çağlar, “Sen beni kudurtmak mı istiyorsun kızım?” diye sorarken sesi öfkeli geliyordu.

“Kudur, ne yapayım?” Yağış ona üstten sinir bozucu bir bakış atarak bileğini Çağlar’ın parmaklarından kurtardı. “Anca olduğun yerde kuduz köpek gibi kudurur, köpük çıkarırsın ağzından. Başka bir şey yapabildiğin yok zaten.”

“Öyle mi?” diye sordu Çağlar başını sağa yatırarak.

“Aynen öyle. Hadi git konağı gez biraz, belki buradaki kızlardan biri çok hoşuna gider tanışırsın. Belli mi olur? Güz Salman’a olduğun gibi ilk görüşte onlardan birine de âşık olursun. Dönüş-

te de seni almayız, kalırsın burada, evlenirsin. Diyar amcayla konakta yaşarsınız.”

Çağlar, “Ne saçmalıyorsun sen? Senaryo yazmaya da başlamışsın,” dediğinde Yağış küçümseyici bir şekilde güldü.

“Ben mi yazıyorum senaryoyu, yoksa sen mi, Çağlar?” Başını iki yana salladı. “İki dans ettim diye Mardinli koca bulmaya geldiğimi ima ediyorsun ama arayışta olan biri varsa o da sensin, ben değilim. Ben arayışta olduğum ilk gün, aradığımı bulurum zaten. Çok iyi bilirsin bu huyumu.”

Yağış’ın kışkırtıcı cümleleri Çağlar’ın sınırlarını iyiden iyiye kırıp dökmeye başlamış, aralarındaki gerilim tüm konağın elektrik ihtiyacını karşılayacak boyutlara ulaşmıştı.

“Ne biçim konuşuyorsun kızım sen?”

“Ne biçim konuşuyormuşum?” diye sordu Yağış, vücudunu tamamen Çağlar’a çevirip, Çağlar’a dik dik bakarak.

“Arayışta olursan ilk günden bulurmuşsun falan,” dedi Çağlar öfkeyle.

“Bulurum, bilmiyor musun? Daha önce buna birçok kez şahit olmadın mı sen?” diye sordu Yağış. Bu soru Çağlar’a, Yağış ona tokat atmış gibi hissettirmiş olmalıydı.

“Ağzını topla, Yağış. Senin karşında arkadaşın yok,” dedi Çağlar öfkeyle.

“Doğru. O eskidendi.”

“Evet,” dedi Çağlar öfkeyle başını sallarken. “Eskidendi amına koyayım. Seninle ben eskiden arkadaştık, şimdi arkadaş falan değiliz. Karşıma geçip bu cümleleri kuramazsın sen!”

“Yapma ya?”

“Yağış, basma benim damarıma kızım. Yapma.”

“Nereden kızın oluyorum senin ben?” Yağış yüzünü buruşturarak, sorusuna cevap beklemeden, “Korkağın tekisin!” diye söze girdi. “Arkadaş olmadığımızın farkındasın, o eskidendi diyebiliyorsun, saçma sapan imalarda bulunuyorsun ama başka hiçbir bok yiyemiyorsun.”

Çağlar, “Ulan seviyorum seni seviyorum!” diye bağırınca, Yağış donup kaldı. “Sağır sultan duydu, dünyanın en salak insa-

nı görse anlayacak, sen ne duyuyorsun ne de anlıyorsun amına koyayım!"

Yağış, küçük bir çocuğun annesinden yediği tokadın izi yanağındaymış gibi bakıyordu ama tanıyordum ben bu bakışı, o tokadın ardından oyun oynamaya devam edecek, annesini sevmekten hiç vazgeçmeyecek bir çocuğun bakışıydı bu; yediği tokattan sonra gülümseyebilirmiş gibi bakıyordu, bunun da sebebi Çağlar'dı.

"Anlamıyor musun beni sen be kızım?" diye sordu Çağlar yakarıyla. "Göremiyor musun sen beni? Hadi ben şu siktiğimin ağzını açamıyorum, anlatamıyorum, açamıyorum sana kendimi ama sen beni hiç mi görmüyorsun kızım? Ya yüzüme tokadı yapıştırırsan elinin üstüne elimi koyar, avucunu öperim ben senin, anlamıyor musun kızım sen beni?"

Yağış ağzını açmadı, sadece sessizce Çağlar'a bakıyordu, sanki ağzını açacak olursa söyleyeceklerinden değil, söyleyemeyeceklerinden korkuyordu.

"Sen o ağzını sadece benim ağzıma sıçmak için aç kızım, tamam mı? Benim içimdeki fırtınayı dindirmek için sakın açma o ağzını." Çağlar, işaret parmağını Yağış'ın dudaklarına bastırıp, "Aman ha," dedi. "Olur da o ağzını açarsın, bu yavşağın içindeki fırtınayı dindirirsin maazallah, sakın yapma olur mu?"

Yağış sadece gözlerini kırıp geri açtı.

Çağlar parmağını geri çekerken, "Lan yalvarırım bana bir şey söylesene, ben de seviyorum seni şerefsiz desene ya da en azından sevmiyorum ulan seni siktir git desene. Susmasana böyle," diye yakardı. "Susma amına koyayım kafayı yiyorum, susma. Sabah olacak, fikrin değişecek, artık arkadaşın bile olamayacağım, kolunda başkasını göreceğim diye aklımı yitiriyorum lan konuşsana."

Çağlar, Yağış'ın sessizliğinin sebebi hiçbir şey hissetmediğinden mi sanıyordu? Erkeklerin bazen aptal olduğunu fark edeli uzun zaman olmuştu ama uzun zamandır bu kadar salağın görmemiştim.

"Siktir git," dedi Yağış, bir an hepimiz donduk kaldık, her ne kadar kendini buna hazırlamış olsa da Çağlar da donup kal-

dı. Yağış elini Çağlar'ın yanağına koyup, gözlerinin içine baktı. "Seviyorum seni," diye fısıldadı. "Geri zekâlı, salak herif seni, ne istediğini bilmeyen ayının tekisin." Yağış, avucunu Çağlar'ın yanağına hafifçe vurdu. "Ayısın, siktir olup da gitmen gerekiyor hayatımdan, başkası olsa çoktan götüne tekmeği de koyardı senin. Seviyorum ama. Seviyorum işte seni. Hain köpek."

"Senden başkası sikimde mi? Kim götüme tekme koymuş, kim arkamdan ne demiş umurumda mı benim?" Çağlar, Yağış'ın avucunun içini öptü. "Amına koyayım, madem sevgili olmayı beceremiyoruz, biz de evlenelim o zaman." Yağış da tıpkı bizim gibi donup kaldığında Çağlar, "Ciddiyim ben," diye devam etti. "Madem sevgili olma işini kıvıramayacağımızı düşünüyoruz, madem bu düzeni bozup o düzene geçmekten korkuyoruz, evlenelim anasını satayım. Karım ol. Sevgilim olmayı beceremeyeceksen karım ol benim."

"Ne diyorsun sen be deli?"

"Kızım, arkadaş falan olamam ben seninle. Sen sevgili olamaktan korkuyorsan, evlenelim diyorum, karım ol."

Yağış sadece, "Deli deli konuşma," diyebildi, sonrasında Çağlar onu belinden kavrayarak sıkıca sarılıp kucakladı ve ben dışında herkes alkışlamaya başladı. Ben o sırada beyaz lahana turşusu yiyordum. Bu daha önemli bir mevzuydu benim için.

"Şükür," dedi Gürkan oturduğu yerde daha da gevşeyip, kollarını sandalyenin sırt kısmına yaslayarak.

"Gece burada sona erdi sanırım," dedi Ziyne, dudaklarında genişçe bir tebessümle Çağlar ile Yağış'ı izliyordu.

"Abe döküldü bütün kemiciklerim, ensemde topuklarıma kadar kan ter içerisinde kaldım, bu kız gene gece burada sona erdi sanırım der. Kızım ne istersin Acil'de mi sona ersin gece, felç mi insin bana?" diye sordu Akşın sinir içinde.

"Bu niye durmadan bana bağırıyor ya?" diye sordu Ziyne dudaklarını bükerek.

"Aştı, bağarmadım be sen gene emen üzölür ağlarsın, gel burayı," dedi Akşın sahte bir şekilde Ziyne'in kafasını okşayarak. "Oo lelecim, acıdım da sana, yamuk kafalı kızım benim." Durup

gökyüzüne baktı. "Fakat nasıl bir takıydı o öyle, içimdeki şeytan erkes uykuya daldığında altınları al sonra da toz ol, kara kayıp yap kendini der bana."

Çağlar ile Yağış el ele yukarı çıkıp gözden kaybolduklarında, ben de oturduğum yerden doğrularak kalktım. Masaya oturduğum an ayağımdan çıkarıp sandalyenin altına ittiğim topuklu ayakkabılarımı elime alıp, yalınayak merdivenlere yönelirken bakışlarım Korhan'a çevrildi.

"Çok yorulдум," diye mızızmızlandım.

"Kaymak bebem yorulmuş, lan eşek Koran, kucakla deral yengemi," dedi Akşın neşeyle.

Korhan ayaklanıp tek seferde beni omzuna atınca bizimkiler gülmeye başladı. Karşı çıkmadım, kilo almaya başladığımı hissettiğim için daha da çırpınıp beni indirmesini ister, kompleks yapardım belki ama bunu da yapmadım. Beni taşımasına izin vermek işime gelmişti açıkçası. Omzuna palto gibi asılı şekilde basamaklardan tırmanırken, arkadaşlarıma, "Yarın için plan yapalım," dedim uykulu bir sesle.

"Sabah konuşuruz, uyuyup dinlen," diye şakadı Ziyet.

Dudaklarımı parmağıma götürüp hepsine bir öpücük gönderdikten sonra, "İyi geceler, halkım," diye alay etmem hepsini güldürdü.

"Kendini sara-"

"Siyası şaka yapma," diye kesti Gürkan, Akşın'ı.

"Nasıl anladın?"

"Saray diyecektin, hissettim."

"Tamam da şakayı nasıl ayıktın be kardeşim, has Roman zekâsı işte bu görü müsünüz?" diye sordu Akşın abartıyla.

Dudaklarımı Korhan'ın omzuna bastırıp arkadaşlarım odayımdan çıkana dek onları izlemeye devam ettim. Korhan beni odaya sokup yavaşça yatağa bıraktığında geri çekilmesine izin vermeden avucumu ensesine bastırarak onu yatağa doğru çektim. Karşı çıkmadı, anında sokularak üzerine tabut kapağı gibi kapandı ve dudaklarımız birleşti. Öpüşümlük, ısrardan uzak, hu-

zurluydu ama dili ne zaman dudaklarımın arasından içeri sızsa, ateşlerin orada bizim için beklediğini anlıyordum.

"Kınayı yıkamamız lazım," dediğimde dudakları dudaklarımın sınırındaydı.

"Doğru," diyerek beni tekrar kucakladığında, "Belini inciteceksin," diye homurdandım.

"Seni de kaldıramayacaksam ben..." Güldü. "Sen bana tüy gibi geliyorsun."

"Ne tüyü olduğuna göre değişir. Mesela kuş tüyü mü? Sanmıyorum," diye alay ettiğimde gülmeden gözlerimin içine baktı.

"Seninle sadece ben alay ederim. Sen bile kendinle alay edemezsin, anlaşıldı mı?"

Ciddileşmesi beni şaşırttığından sadece, "Ha?" diyebildim.

Korhan kucağında benimle banyoya girip, beni lavabo tezgâhının önünde kucağından indirdi. Uyuşan ayak parmaklarımı oynatarak suyu açmak için uzandığımda avucuma takılı olan aksesuarı çıkarıp kenara koydu. Açılan suyun altında avucumun içindeki kınayı durulamaya başladığında bakışlarım ondaydı, ondan başka hiçbir şey görmeyen o küçük kız çocuğu yeniden burada, banyonun bir köşesine geçmiş ikimizi izliyordu sanki.

Avucumun içindeki kızıl halkaya bakarken, "Ne güzel tutmuş," diye mırıldandım.

Kendi serçe parmağındaki kınayı da yıkadı, benimkiyle aynı tonlarda görünüyordu. Parmaklarını indirip, sadece serçe parmağını havaya kaldırarak, "Askere giderken bile yaptırmamıştım," dedi. "Dedem yapmayı çok istemişti."

"Şimdi neden yaptırdın o zaman?"

"Çünkü bu ikimizin kınasıydı," dediğinde içimde yükselen duyguların hiç dinmeyeceğini, her geçen gün katlanarak çoğalacağını artık çok iyi biliyordum.

"Bana çok âşık olduğunu bu kadar belli etmene gerek yok," diye takıldım ona, aslında bunun artık hiç de saklamadığı, ortada duran, asla da değiştirilemeyeceğine inandığım bir gerçek olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki, "Korhan," diyerek gözlerimi lavabonun aynasına düşen yansımamıza çevirdim.

"Söyle yavrum."

"Arif konusu," dedim ve Korhan'ın gözlerinde bariz bir şekilde karanlık gölgeler gördüm. Bunu gördüğüm an, yansımasından ayırdığım gözlerimi yüzüne çevirerek, "Korhan?" dedim sorar gibi. "Diyar dede, Arif ile ilgili konuyu halletmemiş miydi? Bir aydır buradayız, tek kelime etmiyorsun. Birçok kez gizlice telefonda konuştuğunu da gördüm ama üstüne gitmedim. Halolmadı mı?"

"Hallettik," dediğinde rahatlamam gerekiyordu ama bu olmadı. Sanki Arif hayatımızda daima var olacak bir gölgeydi, onu unuttuğumuz anda çıkıp gelecek, hayatımızı yangın yerine çevirecekti.

İçine düştüğümüz kuyunun ne kadar derin olduğunun farkındaydım. O kuyunun dibine vardığımızda yan yanaydık ve hiçbir zaman o kuyudan geri çıkamayacağımızı hissetmiştim. Sanki sonumuz burada, bu kuyunun dibinde beraber yazılmıştı. Korhan gözlerime yerleşen ifadeden ne hissettiğimi görebiliyormuş gibi beni kendisine çevirip tek kaşını kaldırdı.

"Korkmana gerek yok, bu mesele sonsuza dek kapandı."

Kaşlarımı çatarken hislerimin gittiği yön beni korkuttu. Sonsuza dek kapandı dediğinde ne söylemeye çalıştığını biliyordum, bunu zaten en başında da benden saklamamıştı.

Kıyas'ın ölümünden sonra ölümleri dinlemek zihnimde korkutucu kâbuslar doğurmuyordu. Korhan bunu bana söylemek konusunda ikilemde kalmış olsa da sonunda, "Hayatta değil," dedi. "Artık yaşamıyor. Biz buraya geldikten sonra ipi çekildi."

Nefesim boğazıma düğümlense de daha yıkıcı bir şeyler hissetmedim. Sadece Korhan'ın gözlerinin içine bakarak Arif'in ölümünü kabullenmeyi bekledim. Hayatımızın ortasındaki yangında devamlı rolü olacak biri olarak görmüştüm onu, şimdi ise Korhan onun artık hayatta olmadığını söylüyordu. Normal şartlarda bu beni rahatlatmalıydı belki ama bir an sadece şüphe hissettim.

"Bundan emin misin?"

Duraksayarak, "Evet," dedi. "O öldüğünde dedem de oradaymış."

"Diyar dedenin başı belaya girecek mi?" diye sordum sessizce.

"Hayır yavrum, dedemin başı belaya girmez, dedem sadece insanların başını belaya sokar," dediğinde içten içe Diyar dedenin tam da Korhan'ın cümlesine gizlediği o karanlığı içinde taşıdığını biliyordum. Korhan da o karanlığı içinde taşıyordu. Bir gün elleri Arif'in kanına boyanacaktı, bir gün her şeyi yeniden ateşe verecekti, bunu biliyordum; belki de bu yüzden Arif'in ölümü beni sevindirmeliydi. Çünkü Korhan'ın durmayacağını biliyordum. Hep bilmiştim.

"Şenay, Arif'in ölümünde bizim parmağımız olduğunu anlar," dediğim anda Korhan yüzümü avuçlarının içine aldı. "Hem madem biz geldikten sonra oldu, neden hâlâ buradayız? Neden burada kalmaya devam ettik? Başka bir tehlike var, değil mi? Şenay mı bir şey yaptı? Neden tüm bu olanları daha önce anlatmadın ki bana?"

"Sana bunları düşünmeyi yasaklıyorum."

"Anlar," dedim üstüne basa basa. "Şenay, bu işin peşini bırakmayacak."

Korhan endişelerimin silinmeyeceğini anlamış olacak ki, "O zaten oradaymış," dedi ve bu detay bana, karanlıkta attığım adımların daha da büyük bir kayboluşu yaşatmak için beni ıssızlığa götürdüğünü hissettirdi. Endişemi görmüş olacak ki, "O kızın ağzını açacağını ya da bir şeyler yapmaya çalışacağını sanmıyorum çünkü Arif o gece onu satmış," dedi.

Kurduğu cümle afallayarak Korhan'ın gözlerinin içinde hap solmama neden oldu. Nasıl satmıştı? Kaşlarının ortasında sorunun var ettiği çukurla ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakarken düşüncelerim birbirine çarpıyor, kafamın içindeki kaos büyüyordu.

"Arif, kızı öldürmeye kalkışmış. Sebebi de kızın her şeyi biliyor olması," dediğinde bir an, çok küçük bir an için kalbimin derinliklerindeki o acıma duygusu yükselerek düşüncelerimi

içinde boğmaya başladı. Korhan'ın gözlerine dehşetle bakarken kendimi Şenay'ın yerine koymadan edemedim. Bunca zaman sadık kaldığı adamın, onu düşmanlarının önünde harcamış olması ona nasıl hissettirmişti? Değersizlik hissinin ruhunu yırtıp geçtiğine emindim. Belki de o his, geride bir ruh dahi bırakmamıştı.

"Kız şimdi nerede?" diye sorduğumda Korhan buna cevap vermedi ama içimden bir ses, kızın tehlikeli olup olmadığı anlaşılan dek Diyar dede tarafından gözlem altında tutulacağını söylüyordu. "Arif ona bir şey olursa senin üzerine bir şeyleri yıkabileceğini söylemişti, öyle anlatmıştın bana," dediğimde Korhan başını aşağı yukarı salladı.

"Patron öldüğünde, tüm köpekler onun için bir şey yapmaya çalışmak yerine onun parasını yer, yerine göz diker. Patron öldüğü gün, saltanatı biter," dedi Korhan karanlık bir ses, o karanlık sesi takip eden karanlık gözlerle. "Tüm adamları onu sattı. Dedemin bu oyunu uzatmasının, hemen çözmemesinin nedeni buydu. Arif'i yok etmeden önce, onunla ilgili her şeyi yok etmeye başlamıştı zaten."

Gözlerinin içine, "Sen de yok etmeye başlamıştın," diyerek daha dikkatli baktığımda susup sessizce beni izledi. "Ne yaptın?"

"Kumarhanesinde aklanan kara paraları, dönen illegal işleri, hepsini tüm delilleriyle ele geçirmek kolaydı," dedi ve ondan yükselen tehlike, bir fırtına gibi önüne kattığını yıkarak bana doğru ilerlemeye başladı. Şaşkınlıkla gözlerinin içine baktım. "Kumarhanede çalışan tüm adamlarının hayatları bu bilgilerin sızması sonucunda sonsuza dek bitebilirdi. Kumar masasına her şeyini kaybettiğini inandırarak oturursan, karşıdakiler senden korkar." Gülümseyişi şeytaniydi. "Adamların benim tarafıma geçmesi çok uzun sürmedi. O masadan onları kazanarak kalktım. Hepsi hayatlarının Alacahan soyadının gölgesinde ezileceğini biliyordu. O andan itibaren, benim Arif'in hayatını mahvettiği küçük oğlan çocuğu değil, Korhan Arjen Alacahan olduğumu hepsi biliyordu. Sana bunları daha önce anlatacaktım ama doktorun, stres altında olmaman gerektiği konusunda beni uyardı. Ölümlere alışmanı istemedim."

Son söylediklerini yok sayarak, "Arif zaten içeriden fethedilmeye başlamıştı," diyebilirdim farkındalığın getirdiği şaşkınlıkla.

"Evet, tam olarak öyle."

"Bunu nasıl fark etmedi? Bunu yapabileceğine nasıl ihtimal vermez?"

"Yangından sonra uzun süre kendime gelemeyeceğimi, beni içten çökerttiğini düşünüyordu. Travmalar, insanların yavaşça, yıllar geçtikçe içten içe öldüren zehirleridir. O bana tek seferde çok fazla miktarda zehir aşıladığını düşünüyordu. O hâldeyken bir şey yapamayacağıma tamamen emindi."

Karanlığın beni kendisine hayran bırakmasına mâni olamadım. Korhan, karanlığın içinden karanlığı da önüne katarak hızla bana doğru gelen bir fırtınaydı, önüne aldığı her şeyi yıkarak bana gelirken benim için kıyameti koparabilecek güçte olduğunu artık daha iyi biliyordum.

"Her zaman içinde işgüzar bir şeytan vardı, değil mi?" diye sorduğumda, parmaklarını dudağıma sürtüp, keskin bakışlarını dudaklarımda, sonrasında da gözlerimde dolaştırdı. "Bana doğru gelirken içinde olduğum karanlıktan daha büyük bir karanlığı bana getirdiğini biliyordum."

"Durdurmayı denemedin bile," dedi parmakları dudaklarımı ezerken. Dokunuşunun ruhumdaki karanlığı uyardığını hissettim.

"Durdurmayı düşünmedim bile."

Korhan'ın gülümseyişinin yüzüne yayılışını izledim, başka biri bu gülümseyişin çok rahatsız edici ve karanlık olduğunu düşünenebilirdi ama bu karanlığın benim ruhumu beslediği kesindi.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," dedi. "Seni, ilk gördüğüm andan beri gün geçtikçe daha da şiddetlenen bir tutkuyla istiyorum." Alnını alnıma bastırırken parmağı hâlâ dudaklarımı eziyordu. "Seni mahvetmek, yok etmek isterken bile kendime saklamak, benim yapmak, bana ait kılmak istiyordum."

Sertçe yutkundüğümü fark ettiğinde gülümseyişi yüzündeki karanlığı kovdu ama hissettirdikleri hâlâ gece kadar siyahtı. Parmağını bindallının askısına geçirip askıyı aşağı çekince, as-

kıyla birlikte kolumu kaplayan tül de dirseğimin altına dek indi. Kafasını sola yatırıp içimi yakan gözlerini boynumda gezdirdi. Sert, içimi altüst eden bakışlarının altında soluk alıp verişlerim hızlanırken eli bindallının kenarındaki fermuara gitti ve fermuarı kolumun altından kalçamın önüne dek parmaklarını tenime sürte sürte indirdi.

“Çirkin,” dediğinde kalbimin atış sesleri kulaklarımı çınlatıyordu. “Su gibisin, bense çoktan boğuldum senin güzelliğinde.”

Bir ok kalbime girmiş gibi hissederken ona bakakaldım ama o durmadı, bindallı tenimden kayarak ağır bir şekilde ayaklarımın üzerine düştüğünde artık karşısında sadece iç çamaşırlarımla duruyordum. Siyah, dantel takımımı süzerken elini uzatıp avucumu yakaladı ve bir adım atarak bindallının içinden tamamen çıkmamı sağladı. Bir adım attığım an artık aramızda mesafe yoktu. Avucunu çıplak belime bastırarak beni kendisine yapıştırdı; vücutlarımızın yapboz parçaları gibi birbirine geçtiğini hissettim.

“Köpek gibi ölüyorum ulan her zerrene, her şeyine tapıyorum, çok hastayım sana, hastalıklıyım sana,” diye fısıldadı boynuma sokulup, sıcak nefesini çıplak boynuma vererek.

Parmaklarım saçlarının arasına giderken, “Çok uzadılar,” diye fısıldadım, nefesim hızlıydı, kanım delice çağlıyordu.

“Sevmedin mi böyle?” diye sorup dudaklarını boynuna bastırdı, öpüşü beni kıvrandırırken saçlarını sıkıca kavradım. Ne zaman saçlarının çok uzadığını söylesem bu soruyu soruyordu.

“Her hâlini seviyorum, Ardık.”

Dili boynuma temas ettiği an dişlerimi sıkarak inledim, dudakları tenimin üzerinde yukarı kıvrıldı ve gülümseyişi tenimi daha da kavurdu.

“Keserim,” dedi. “Üç numaraya vururum yine senin için.”

“Ben keserim,” dediğim anda dilini boynuma sürtüp kafasını kaldırarak bana baktı.

“Harbi mi?”

“Evet,” dedim kollarımı boynuna sararak. “İstersen tabii.”

“İstememe gibi bir ihtimalimin olduğunu düşünüyorsun yani cüce?”

Başımı sallamamla banyonun dolabını açarak bir tıraş makinesi çıkardı. Kalbim hızla, saniyelerin üzerinden geçen bir saat ibresi gibi çarpıyordu. Makineyi bana uzatıp, "Yap," dedi.

"Hemen şimdi mi?"

Duraksayarak, "Yorgun mu hissediyorsun?" diye sordu. "Doğru, yoruldu."

"Hayır, şu an yorgun hissetmiyorum."

"O zaman yap."

Gülümseyerek tıraş makinesini elinden alıp, "Olur," dedim. "Bir havlu al da yatağa gel o zaman. Çok uzunsun, nasıl yetişeceğim?"

"Doğru, cüceydin sen değil mi?" diye sordu tıpkı benim gibi gülümseyerek.

Yatağa geçerken bir havlu almıştı. Üzerimde sadece iç çamaşırları ve saçlarıma hâlâ takılı olan siyah duvakla yatağın üzerine çıktığımda gözlerini bana çevirip beni süzerek, "O kadar seksi görünüyorsun ki, tıraşı siktir edip üzerine atlayabilirim," dedi muzip bir sesle.

"Hadi çok konuşma da önüme gel."

"Siyah duvakla çok gotik görünüyorsun," dedi yeniden gözlerini üzerimde dolaştırarak.

"Mart kedisi gibi davranmaya başladın."

"Hamilelik hormonları," diye açıklayınca kendimi tutamayıp yüksek sesli bir kahkaha attım. Sanki Arif'in ölümünden, yaşananlardan, karanlığın etrafımızı sarışından konuşmamışız gibi kahkaha atmam onu hem şaşırttı hem de rahatlattı, bunu görebiliyordum.

"Hamile olanın sen olduğunu nasıl fark etmedim ya," dedim kahkahalarımın arasından.

"Sen şöyle gülerek ömrümü uzatıp ölümsüzlüğü mü bulduracaksın bana lan?" diye sordu ciddiyetle.

Dudaklarımı büzüp, "Niyetim o yönde," dedim.

"Cehennemin yedinci katı," dediğinde gülümseyişim zayıfladı. "Sen benim Hâviye'msin."

Bakışlarım durgunlaşırken, “Sen de benim Lezâ’msın,” diye mırıldandım.

Dizini yatağa bastırıp, “Her cehenneme girdim çıktım,” dedi. “Senin cehenneminden çıkılmıyormuş.”

Bu, önüme oturduğu, saçlarının öbek öbek havluya ve kucağıma düştüğü, onun saçlarını üç numaraya vurduğum o gece, benim hakkımda kurduğu son cümleydi.

Hâviye, cehennemin yedinci katı, en beteri, en gaddarı; Arjen’in, Nurşan’ı.

8. PERDE

Papatyalar ve İnci Taneleri

Bir rüya gördüm. Babamı beni bırakıp gittiği parkın içindeki eski, zincirleri küflenmiş salıncakta oturup beklediğim bir rüyaydı. Belki de zaman tüneline uykuma sızdığı, beni eski bir anıya götürdüğü ve benim bunu bir rüya olarak adlandırdığım sanrılardan biriydi. Rüyamda kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum. Soğuktu, bunu hatırlıyorum. Kaldırıma park edilmiş eski model arabalar vardı, o zamanlar her biri son model olarak adlandırılıyordu; şu anki yaşımla onların külüstür olduğunu söyleyebilirdim. Babam da bir zamanlar o son model arabalardan birine bindiğinden, o arabalara bakarken hep sürücü kapısının açılacağını, içinden çıkanın babam olacağını zannederdim.

Rüyamda, belki de küçük bir çocuğun unutmak adına zihninin topraklarının en derinine tırnaklarıyla kazıyarak gömdüğü bu anıda, babam yine gelmiyordu ama onun arabasının aynısına binen bir adam, arabasından inip onu bekleyen kızına doğru yürüyordu. Kızının pembe bisikleti vardı, bisikletinin gidonlarından aşağı pembe püsküller sarkıyor, geceleri o bisikletin tekerleklerinde ateşböceği misali ışıklar yanıyordu. O kızı kıskandığımı iliklerimde hissediyordum.

Bir çocuk bir çocuğun ayakkabısını kıskanabilirdi, elbisesini kıskanabilirdi, oyuncağını kıskanabilirdi; peki bir çocuk bir çocuğun babasını kıskanır mıydı?

Ne bisikletini kıskanıyordum, ne üzerindeki güzel kot elbiseyi ne de bisikletinin önündeki sepette duran bez bebeği. Babasını kıskanıyordum.

Bisikletini köşeye devirip babasına koşarken hissettiği mutluluğun dudaklarından sevinç çılgınlıkları olarak dökülüşünü kıskanıyordum, babasının dizlerinin üzerine çöküp ona kollarını açışını ve birbirlerine sarıldıklarında benim olduğum siyah beyaz dünyanın aksine, onların olduğu dünyanın renklere boyanışını kıskanıyordum.

Rüyamda annem bahçenin demir kapısını açıyor, elinde bir valizle bahçeden çıkıp kaldırımında yürümeye başlıyordu. Arkasından anneannem koşarak çıkıyor, "Deniz!" diye bağıırıyordu. Kız çocuğu ve babasının birbirine sarıldığı renkli kaldırımdan annem geçerken gri görünen sadece annemin silüeti idi, siyah beyaz bir film karesi gibi o renkli kaldırımdan geçip gidiyordu.

Rüyamda çok yalnızdım ve o gün, yalnızlığımın ilk günü olmadığını bildiğim gibi, son günü olmadığını da biliyordum.

Rüyanın kafamın içindeki yankısını silen, Yağz'ın, "Göle düşen ışıklara baksanıza," demesi oldu. Gözlerimi bir dağın içine oyulmuş gibi görünen, görkemli mekânın manzarası olan göle çevirdiğimde, gölün üzerinde mekânda yanan tüm ışıkların yansımalarının yüzdüğünü gördüm.

Maşayla çok derin olmayan bukleler hâline getirdiğim saçlarımı ensemenden toplayarak dağınık bir topuz yapmıştım, üzerimdeki yeşil elbiseyle aynı renk olan zümrüitten bir toka topuzumu mengene gibi tutuyor, bozulmasına engel oluyordu. Üzerimdeki elbise askılıydı, yeşil, tafta kumaştandı ve derin bir bacak dekoltesine sahipti. Büzgüleri göğüs kısmımdan başlayarak belime dek uzanıyordu. Kalp şeklindeki yakasının iç kısımlarımda küçük, abartılı olmayan taşlar vardı.

Korhan, içinde gri yuvarlak yaka bir tişört, üzerindeyse daha koyu gri bir blazer ceket giyiyordu ve altındaki pantolon da

koyu griydi. Saçlarını yeniden üç numara görmek bana kendimi eski bir anının içindeymişiz gibi hissettirmişti. Omuzlarıma örttüğüm siyah şalı arabada bırakmıştım çünkü bu akşam hava oldukça boğucuydu.

Mekânın içinde üst kattaki terasta bir restoran, alt yani giriş katında da bir gece kulübü bulunuyordu ama buradaki gece kulübü alışkın olduğumuz tarzda değildi, daha kaymak tabakadan insanların geldiği, elit bir yerdi.

Bizimkiler de bu mekâna uyum sağlayacak şekilde giyinmişlerdi. Hepsi takım giyiyordu. Her zaman daha rahat parçalarla gördüğüm Haluk abimin bile üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Çağlar ile Gürkan dev gibi iki adam olduklarından takım elbiselerini çok iyi taşımışlardı. Çağlar gömleğine kadar siyah bir takım elbise tercih etmişken, Gürkan onun aksine beyaz bir gömleğin üzerine siyah takım çekmişti. Akşın her ne kadar parlıtlı takım elbisesini giymeye yeltense de Korhan ona zorla lacivert bir takım giydirmişti. Aksi hâlde bizimle gelemeyeceğini söylediğinde, Korhan'a lama gibi tükürmeye başlayıp, konağın avlusunu birbirine katmasını tabii ki beklemiyorduk ama sonunda Anka onu ikna edebilmişti.

Yağış'ın üzerinde siyah, bol balon kesim kolları dışında üzerine ikinci bir deri gibi yapışan şifon elbisesi vardı; elbise miniydi, Yağış'ın uzun ve güzel bacakları için yaratılmış gibiydi. Sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde sıkıca toplamıştı. Çağlar'ın kolunda mekâna girerken birkaç kadının ona imrenerek baktığını gördüğüme yemin edebilirdim. Kolunda dalyan gibi bir adam vardı ve kendisi de gerçekten çok çekici bir kadındı.

Ziynet açık kahverengi, boyundan bağlamalı, saten, uçuş uçuş elbisesinin içinde hem sade hem de göz alıcı görünüyordu. Kısa saçlarını tel tokalarla geriye doğru toplamıştı, saçları spreyden dolayı ıslak görünüyordu ve Yağış ile benim aksime topuklu ayakkabı değil, topuklu bir terlik giymeyi tercih etmişti. Gürkan ile birbirlerinden uzak dursalar da onları dışarıdan izleyen bir göz bile birbirlerine doğru çekilen iki insan olduklarını, aralarında muhakkak bir şeyler yaşandığını fark ederdi.

Ayçelen siyah, dizlerinin altından başlayarak genişleyen ama İspanyol paça olmak için oldukça geniş görünen efil efil bir pantolon giymişti, pantolonun üzerinde siyah, karnını açıkta bırakan kolsuz bir crop giyiyordu ve uzun, gümüş rengi takılar karnuna dek sarkarak güzel bir görüntü oluşturunuyordu. Attığı her adımda uçuşan pantolonunun altına sivri burun çizmeler giydiği belli oluyordu. Çantasını omzuna takmamış, avucuna alarak kolunun alt kısmına doğru çekmişti. Omuzlarında kollarına geçirmediği, aksesuar gibi duran pantolonuyla aynı kumaştan oversize bir blazer ceket vardı ve sıkı, gözlerini daha da çekik gösterecek bir balerin topuzu yapmıştı. Hemen yanında Akşın'ın takımından daha koyu lacivert bir takımla Ezrak duruyordu, el eleydiler, Ezrak uzun saçlarını gevşek bir şekilde topuz yapmıştı ve bileğinde Ayçelen'in takıları gibi gümüş renk bir saat vardı.

Anka'nın üzerindeki siyah kazak, siyah beyaz eteğinin bel kısmının bittiği yerde sona eriyordu ama teni asla görünmüyordu. Bakıldığında o kadar şıktı ki, uzun süre onu süzmüştüm. Siyah bir şal takmıştı, siyah kabanını kolunun iç tarafına asmıştı ama bu havada kaban giymesine gerek yoktu, yine de yanında aksesuar olarak taşıyordu. Siyah stilettolarının üzerinde hiç zorlanmadan, hepimizden daha hızlı yürüyordu; onda görmeye alışkın olduğum kuyruklu eyelineri makyajını patlatan tek ayrıntıydı, bunun dışında oldukça sade görünüyordu.

Timsal mini bir kot etek, üzerine belini açıkta bırakan boyundan bağlamalı, siyah, ipek bir bluz giymişti. Çıtı pıtıydı, ayağına giydiği yüksek topuklu botlar ve sadece allığın ağırlıklı olduğu makyajıyla yaşını vurguluyordu. Hemen yanında durmuş gölün fotoğraflarını çeken Yağız'ın üzerinde sadece yeşil bir gömlek, altında kot pantolonu vardı ama o kadar ilgi çekici bir çocuktaki mekândaki yaşıtı olan kızların ilgi odağı hâline gelivermişti.

Doğrudan göle konumlandırılmış, bizim için hazırlatıldığı belli olan büyük masada yediğimiz akşam yemeğinin sonunda eğlenmek için giriş katına inmiştik ama alkol alamadığım için sessizce gölün önüne konumlu masada oturmuş, gölü izlemeye başlamıştım. Arkadaşlarımın bazıları dışarıda içiyor, bazıları içe-

ride hem içiyor hem de dans ediyorlardı. Korhan, birkaç metre ileride kodaman olduğu her hâlimden, giyiminden, duruşundan okunan bir adamla ayaküstü sohbet ediyordu. Onu görmeye alışkın olduğum hâlimden çok uzaktı. Bu şehirdeyken gerçekten tam bir Alacahan'dı.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Adamla konuşurken takındığı mimiklerden, ellerinin hareketlerine dek onu hafızama kazımak istiyormuş gibi uzun uzun izledim. Adam bana doğru bakınca, Korhan da bakışlarını bana çevirdi ve benim hakkımda konuştuklarını anladım.

Adam bana başını sallayarak gülümseyip bakışlarını Korhan'a çevirdiğinde, Korhan eli pantolonun ceketinde hâlâ bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırıp göle baktım. Yağış ve Çağlar'ın ilişkilerinin artık bir ismi vardı, en azından artık iki sevgili gibi davranıyorlar, dans ediyorlar, kalabalığa aldırmadan rahatça öpüşüyorlardı. Gürkan ile Ziyet ise sadece kaçamak bakışlar atıyor, dün gece kolonun arkasında öpüşmemişler gibi birbirlerinden uzak durmaya çalışıyorlardı.

Haluk abi yanıma oturunca bakışlarımı ona çevirip destekleyici gülümsemesiyle karşılaştım. "Tanyeeel," dedi soyadımı uzata uzata. "Seni de verdik kocaya, ha?"

"Aman abi," dedim gülerek.

"Söyle bakalım, oyunun finalini ne zaman vereceksiniz?" diye sorduğunda bakışlarımı göle çevirdim.

"Bu yıl bitmiş olur."

"Ee sen hamilesin, zor olmayacak mı kuzum?"

Demek Haluk abi de biliyordu. Gözlerimi gölden çekmeden, "Yok," dedim. "Planlandığı hızda ilerlerse karnum çok şişmiş olmaz diye düşünüyorum. Zaten oyunda kullandığımız elbiseler çemberli, kabarık elbiseler. Yani karnum çok da belli olmaz."

"Bu tempo seni ve bebeği yormaz mı be abim?" diye sordu Haluk abi, elini karnuma koymaya yeltendi ama sonra dokunuşlara olan hassasiyetimi hatırlamış olacak ki elini indirip dizine koydu. Herhâlde karnuma pervasızca dokunabilen, dokunmasına göz yumduğum, dokunmasını istediğim tek insan Korhan'dı.

“Ne tempolardan geçtik biz onunla, abi,” dedim avucumu karnıma koyup, şefkatle okşarken. “Sahne beni mutlu ettiği gibi, biliyorum onu da mutlu edecek.”

“Sen öyle diyorsan öyledir. Kulağıma bir şeyler çalındı. Düğün Antalya’da olacakmış. Nasıl sevindim anlatamam abim, tanıştığınız yerde olması daha güzel. Hem tüm sülalen de orada. Eskişehir’e gittin, uzak düştük.”

“Antalya’ya temelli dönme kararı aldık,” dedim karnımı okşamaya devam ederek.

Haluk abimin gözleri neşeyle parlarken, “Bak işte şimdi şuracıkta ayağa kalkarım, başlarım göbek atmaya!” dedi abartıyla. “Bebişimiz Antalya’da dünyaya gelecek o zaman. Haluk dayısı onu denizlere götürür, ördeğine bindirir yüzdürür!”

“Eskişehir ile ilgili düşünceleri sevdim, Eskişehir’i düşünmeyi, hayal etmeyi sevdim ama yaşamayı sevmedim,” diye mırıldandım dalgın bir sesle.

“Farkındayım. Sen Antalya kızısın Tanyel’im. Denizin kokusunu içine çekmeden, Antalya’nın sokaklarında dolaşmadan yapamazsın ki. Bu diva çok yorulmuş.” Avucunu omzuma koyup omzumu bana güç vermek istercesine sıktı. “Korhan Efendi’ye de sana da iyi gelecek Antalya. Dön gel, çok beklettin bizi.”

“Yağız ve Timsal arkamdan Eskişehir’e sürüklenmiş gibi oldu,” dedim sessizce. “Çocukları arkamda bırakacak olmak içime batıyor.”

“Evleniyorsun be! Onları da kuyruğun gibi evine götüreceksin değil. Dana kadar oldular, bakarlar başlarının çaresine. Hem ikisi de hâlimden memnun, ikisi de güzelce okuyorlar.”

“Ne bileyim, kötü hissettiriyor. Sırtımı dönüyormuşum gibi...”

“Ayçelen onların başına dikilir, ablalık da yapar onlara, senin yerine kol kanat da gerer. O kızıl cadı haklarından gelir alimalah! Sen takma bunları kafana abim. Hayatına, bebeğine, kocana odaklan. Valla bu hayata bir Tanyel daha gelmeyecek kızım! Yetti artık, kendini düşün biraz. Hep etrafındakileri düşünüyorsun be abim.”

Öyle mi yapıyordum? Oysa öyle kendi içime batmıştım ki, sanki her şey olup biterken etrafımdaki herkesi silmiş, kendimi odak noktama koyarak bencilliğin daniskasını yapmıştım. Öyle geliyordu. Yine de Haluk abinin söyledikleri içimi bir nebze olsun rahatlatmaya yetmişti.

“Ee, cinsiyeti ne zaman belli olurmuş? Kaç aylık ki?” diye sordu Haluk abi heyecanla.

“Bir aydır buradayız. Herhâlde iki, iki buçuk aylık, daha cinsiyeti belli olmaz ki,” dediğimde Haluk abi gülümsedi.

“Aman ha, kontrollerini sakın ihmal etmeyesin abim.”

O da yaşadığımız felaketi biliyordu, elbette herkes biliyordu ama kimse ağzını açıp sorular sormuyordu. Sadece herkesin gözlerinde aynı bakış vardı. Her şeyin farkında olduklarını gösteren bir bakış.

Korhan aniden elimden tutup kaldırınca Haluk abi bir kahkaha patlattı, bu onu keyiflendirmişti ama neden keyiflenmişti anlayamamıştım. Sonra bakışlarımı Korhan’a çevirdiğimde, Korhan’ın da sırttığını gördüm.

“Haluk abi,” dedi Korhan gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Karımı dansa kaldırıyorum izninle.”

“Kim tutar seni damat!”

“Daha karın değilim,” diye söylenmeme aldırış etmeden avucunu belime bastırarak beni kendine çekip bedenlerimizi birbirine yasladı. Bu dansı planladığını, bedenlerimiz birbirine yaslandığı anda müziğin değişmesinden anlamıştım. Slow bir müzik çalmaya başladığında gölün önünde, arkamıza ışıkları alarak dans etmeye başlamıştık.

Yanağımı omzuna yaslayıp gölü izleyerek olduğum yerde sağa sola sallanarak yavaşça dans ederken artık yalnız olduğumu biliyordum. Gölde parıldayan sarı ışık yansımalarını izlerken, “Döndüğümüzde bizi bekleyen bir dünya iş var,” diye fısıldadım.

“Seninle dönmeye başlayan dünyanın tüm işlerini yorulmadan halledebilirim,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Dilin de pabuç gibi oldu.”

Bir müddet bekledikten sonra, "Kirpi gibi bir adam sevmiştin," dedi. "Dikenlerinin de kalbine battığına inandırmıştın kendini. Belki diken şeklinde battım o kalbine ama artık canını acıtmadan kalbinin içinde kalabilmeyi öğrendim."

"Dikenlerin belki kalbime battı ama bir kalbim olduğunun farkına varmamı sağlayan da senin dikenlerindi."

"Döndüğümüzde birlikte evimizi tutacağız," dedi bana beni huzurla dolduran bir masal anlatıyormuş gibi. "Eşyalarımızı seçeceğiz, el ele yapacağız bunu. Dünyayı başına yıkmadan önce kurdurduğum o hayalleri, dünyayı yeniden kurarken yaşatacağım sana. Bu benden sana bir özür, af olmayacak. Bu senin bana verdiğin bir sadaka olacak. Nasıl muhtacım o sadakaya biliyor musun? Çok muhtacım."

"Sadaka nasıl söz, deli," dedim kaşlarımı çatıp, yanağımı omzuna iyice bastırarak.

"Benim senin sadakana ihtiyacım var. Sus."

"Evi denize yakın bir yerden tutsak olur mu?" diye sordüğümde parmakları sırtımda tüy gibi dolaşıyordu.

"Geceleri evden kaçıp denizkızına mı dönüşeceksin yoksa?" diye sordu, ardından cevap vermemi beklemeden, "Evi cehennem dibinde tut de, şeytanı dolandırır cehennemin dibinden o evi tutarım," dedi.

"Sen âşık olmuşsun oğlum bana," diye dalga geçtiğimde güldü, gülüşünün huzur olduğunu yeniden iliklerimde, en derinlerimde hissettim.

"Sen yeni fark ediyorsun, ben sana senin bana olduğundan daha öncesinde âşıktım. Yediremiyordum sadece bunu kendime."

"İtirafları taksit taksit yapmak yerine oturup tek seferde anlatmak için kaç para istiyorsun söyle," dediğimde kahkaha attı. "Çocuk, öyle kahkaha attığında ya erken doğum başlarsa?" diye sordum, gülüşlerinin arasından derin nefesler alarak, "Fasulye boyutunda bebek mi doğuracaksın bana yoksa?" diye sordu.

"Bizim fasulyemiz olur, pamuğun içinde büyütürüz, olmaz mı?"

"Isıracağım, dişimi geçireceğim. Bir yerlerine dişlerimle saat yapacağım artık dayanamıyorum ya," dedi içli içli.

“Deli...”

“Çocuğumuza da tanışma hikâyemizi bu şekilde anlatmayı planlıyorum. Annen geldi, saati sordu, ben de tuttum bileğini ısırdım, bu saatten sonra benimsin dedim. Sonra sen oldun diyeceğim. Bilek ısırılarak çocuk yapıldığına inansın enayi.”

“Çocuğuma enayi deme.”

“Sadece senin mi çocuğun, benim de çocuğum. Derim.”

“İdam,” dedim, bir kez daha yüksek sesle gülüp dudaklarını başımın üzerine bastırdı.

“Seni sevdiğimi haykıramadığım her günün acısını çıkarır gibi her an, her saniye sana nasıl âşığım söyleyesim, susmadan seni sana anlatasım geliyor be kızım,” diye mırıldandı.

“Ben hiç sıkılmam, söyle, anlat, her an duysam da buna doymayacağım.” Kafamı kaldırıp ona baktığımda ışıklar gözlerinin içinde parlıyordu. “Sana çok aç kaldım, bir ömür boyu doyar mıyım? Hiç sanmıyorum.”

“Yavrum benim,” dedi parmağını çeneme koyarak. “Artık belirsizlik yok. Yalan yok. Senden saklayıp içimde yaşadığım ne varsa hepsini en çıplak hâliyle gör. Karşında ne kadar savunmasız olduğumu sana gösterdim, sensizliğin beni getirdiği hâli biliyorsun. Artık sıra seninleyken nasıl olduğumu görmekte. Bunu sana hiç gösterememenin yükünü sırtımdan geriye atıyorum.”

Tam ağzımı açacakken, bir patırtı sesi irkilmeme neden oldu ve bağırış çağırış sesleri de o patırtıya karıştı. Korhan ile aynı anda bakışlarımızı sesin geldiği yöne çevirirken ayrılmak zorunda kalmıştık. Ziyne’tin korkuyla Gürkan’ın önünde bir duvar gibi dikilip, avuç içlerini Gürkan’ın göğsüne bastırıp tüm gücüyle onu itmeye çalıştığını gördüm. Bunun nedeni, Gürkan’ın tam karşısında duran adamın üzerine şiddetle atılıyor olmasındandı.

Gürkan, “Senin damarını sikerim, kanını sikerim orospu evladı!” diye bağırdığında, Ziyne’ti onu biraz daha itmeye çalışarak, “Dur, tamam tamam, bir şey yok!” diye bağırarak karşılık verdi ama Gürkan, hemen önünde karınca kadar görünen Ziyne’ti duymadı bile. İstese kızı savurur, çok kolay bir şekilde önündeki engelden kurtulurdu ama bunu yapmıyordu.

Çağlar, Gürkan'ın bağırdığı adama atılınca, bu kez Yağış, Çağlar'ın önüne atılarak, "Durun!" diye bağırdı.

"Amcık, boş gördüğün her kadına sokuluyor musun lan öyle yengeç gibi? Bacaklarını kırarım senin orospu çocuğu!" diye bağırdı Gürkan bir defa daha. Ziynet, Gürkan'ı bir kez daha geriye itmeye çalıştı ama bu kez Gürkan, Ziynet'i bileklerinden kavrayıp, "Yavrum lan, çekil kenara, çekil!" diye bağırarak onu kenara çekip hızla adama atıldı. Ziynet daha ne olduğunu anlayamadan, karşısındaki adama sert bir yumruk geçirdiğinde, adamın yüzünden saniyeler içinde boşalan kan yere damlamaya başladı. Savrulan adam masaların arasına düşüp yere yığıldığında Gürkan'ın durmayacağını bildiğim için Korhan'ın dirseğini sıkarak korkuyla, "Korhan!" dedim.

"Dur burada," dedi Korhan, Gürkan'a yönelirken.

Adam yerde uzanırken, "Tanışmak niyetindeydim, kimseyi taciz etmedim," dedi elini yüzüne bastırıp kanı durdurmaya çalışarak.

Bu Gürkan'ı daha da öfkeliendirirken, "Sen kimin kızıyla tanışmak istiyorsun lan?" diye bağırması, kavgayı ayırmak için gelenlerin bile duraksamasına neden oldu.

Gürkan adama gözü dönmüş gibi saldırıyordu, Ziynet bir kez daha Gürkan'ın önüne atlayarak, "Dur, ne olur dur!" diye bağırdı ama çabaları boşunaydı. Gürkan'ın içindeki yırtıcı çoktan zincirlerini kırmış, kanın kokusunu almış aç bir hayvan gibi adama saldırmaya başlamıştı.

Ziynet'in korkusunu hissettim, korunma içgüdüsünün birazı bile yoktu, saf korkuydu bu. İşin boyut atlamasından korkuyordu. Korktuğu Gürkan'ın saldırdığı adamın göreceği zarar değildi, korktuğu bu olayda Gürkan'ın zarar görmesiydi; bu bakışları, bu hâli nerede görsem tanırdım.

"Yanında dursaydın o zaman kızının! Başiboş bırakmışsın karıyı!" dedi adam bir anda öfkelenerek. Canına mı susamıştı? Korhan adamı yakasından tutup kaldırıncaya, kavgayı ayırmak isteyen güvenlikler bile durarak Korhan'dan bir komut bekliyor gibi baktılar.

"Sik sülalesini amına koyduğumun çocuğunun," dedi Korhan, adamı Gürkan ile Ziyne'tin ayaklarının dibine fırlatarak. "Hak ediyor pezevenk."

"Korhan!" diye bağırdım şokla ama sanki adamın yaptığı çok büyük bir hataymış ve cezasının kesilmesi gerekiyormuş gibi herkes geri çekilmişti bir anda. Ezrak bir sigara yakıp, gözlerini yerde duran adama çevirdiğinde Ayçelen, "Şunları durdur," dedi ona ama Ezrak aldırış etmedi.

Gürkan, adamın karnına tekmeler atmaya başladığında, aynı anda, "Başiboş ne demek lan? Karı ne demek lan?" diye bağırıyordu çılgına dönmüş gibi.

"Dur!" diyordu adam ama Gürkan onu dinlemiyordu bile. Arka arkaya tekmeliyordu adamın karnını. Boğuk yardım çağlıkları bir süre sonra acı dolu iniltilere dönüştüğünde Gürkan, "Onun omzuna dokunup birine benzettim diye yalan atan o elini, dilini sikerim senin!" diye bağırdı. "Sonrasında tanışmak için onu köşeye sıkıştıran o bedeninin içinden canını çıkarırım senin!"

Akşın yamuk bir gülümsemeye, "Hak etti pezevenk," deyince, Anka irkilerek korkuyla ona baktı. Akşın sadece, "Kıza isteği dışında dokundu," dedi donuk bir sesle.

"Başını belaya sokacak Korhan, ne olur durdur onu," dedi Ziyne't, bir yandan Gürkan'ın kolunu tutup çekmeye çalışırken.

"Burada kimse Gürkan'ın başını belaya sokamaz, rahat ol," dedi Korhan sadece. Sonra sordu: "Sana isteğin dışında temas etti mi?"

Ziyne't vereceği cevabın ortalığı daha da ateşe vereceğini biliyormuş gibi Gürkan'ın kolunu sıkıca kavrarken sadece korkuyla Korhan'ın gözlerinin içine baktı. Korhan dişlerini sıkarak bakışlarını güvenliklere çevirdi ve "Bu mekâna bir kadını kolayca taciz edebilecek türden heriflerin girebildiğini bilmiyordum," dedi. "Bu gece burada olan her şeyin kaydını silecek misiniz?" Gülümsedi. "Yoksa başka yollara mı başvurayım?"

Güvenlik adam yanındaki adama baktığında patron olduğunu fark ettiğim bir adam da aceleyle olduğumuz yere gelmişti.

Adam eli ayağı birbirine dolanmış şekilde, "Bu tatsızlık adına özür dileriz," dediğinde Gürkan eğilip yerde yatan adamı yakalarından yakalayıp kaldırmak istedi ama Ziyne kolunu öyle bir kavramıştı ki bu kez durdu, eğer eğilirse Ziyne'i yerde sürüklemiş olacaktı, biliyordu; bunu yapmak yerine durdu ve sadece omzunun üstünden Ziyne'in gözlerinin içine baktı.

"Kamera kayıtları silinecek," dedi Korhan net bir sesle. "Bu herif de yediği bokun bedelini ödemiş sayılacak. Hoş, bu hiç de bir bedel sayılmaz ama."

Adam yan dönüp kan içinde sızlanırken artık sesi bile çıkmıyordu. Yetkili adam gözlerini yerde kan revan içinde yatan adama çevirip tedirgin gözler, tedirgin bir sesle, "Bu gece hiç yaşanmadı," dedi.

Gürkan'ı durduran Ziyne'in gözlerinde gördüğü korku olmalıydı. Apar topar mekândan çıkarken herkes buz kesmişti, hiç konuşulmuyordu. Bir tarafı göl, diğer tarafı dağ olan taş yolda hızlı adımlarla önümüzden yürüyen kişi Ziyne'ti. Kollarını bedenine sarmış, yaşadığı şoku atlatmaya çalışır gibi rüzgâra doğru hızla ilerliyordu. Gürkan, başkasının kanı kurumuş yumruğunu sıkarak bir anda adımlarını hızlandırıp Ziyne'in peşine takıldığında, Korhan'a dönüp, "Kızın ödü patladı, onu durdurmalıydın," dedim sitem eder gibi.

"Kıza rızası olmadan dokunulduğunda da ödü patladı, Nurşan," dedi Korhan sertçe. O an, Ziyne'i benim yerime koyduğunu, onun ellerini yaktığım o geceyi hatırladığını, içindeki karanlığın bir anda bu yüzden büyüdüğünü biliyordum.

Gürkan, Ziyne'i dirseğinden tutarak durdurup, "Beklesene," deyince, Ziyne ona yüzünden nehir gibi akan gözyaşlarıyla baktı. Gürkan, bunu görmeyi beklemediğinden ona şokla baktı.

Hissettiklerini saklayamadığı, gözlerinden dışarı serbest bıraktığı belki de tek an, o andı. Pişmanlık ve belki de daha başka bir histi bu; adını Gürkan'ın bile koyamadığı, onu geceleri uykusundan eden bir histi. Ziyne belki bu hissi göremiyor, belki bu histen köşe bucak saklanıyor, bu hissin odak noktası olmayı

kendisine yakıştıramıyordu ama gerçeklerden sonsuza dek kaçamazdın. Gerçeklerin seni sobelemek gibi bir huyu vardı.

"Ağlıyorsun," derken bunu Ziyne'te değil de kendisine söylüyor gibiydi. Sanki onu ağlatığı gerçeğiyle yüzleşmek birdenbire ona çok ağır gelmişti. Avuçlarını Ziyne'in omuzlarına koyarak onu tamamen kendisine çevirdiğinde Ziyne bir oyuncak bebek gibiydi, bu dokunuşa, yönlendirmeye, hiçbir şeye tepki verememişti. Gürkan hissettiği pişmanlığı ustaca saklayabilen biriydi ama o an, bu pişmanlığı saklayamadı; Ziyne gözyaşları içinde ona bakarken bu pişmanlıkla ilk kez karşılaşyordu.

Daha önce hiçbir kadının Gürkan'ın gözlerinde bu pişmanlığa rastlamadığına emindim.

"Ya adamın yanında bir şey olsaydı, çıkarıp sana saplasaydı, çekip seni vursaydı, ne yapacaktın?" diye bağırdı bir anda Ziyne. Daha sonra bu soruyu kendine yöneltip, "Ne yapacaktım?" diye inledi.

"Ziyne"

"Sus, adımı söyleme. Böyle mi sakinleştireceksin beni? Ben sakinleşmek istemiyorum. Ya sana bir şey olsaydı?" diye sordu histeri krizi geçiriyormuş gibi titreyerek ağlarken. "Sana bir şey olması, benim için bana bir şey olacak olmasından daha önemliymiş, görmedin mi bunu? Gösteremedim mi ben sana bunu?" Haykırır gibi sorduğu sorular Gürkan'ın gözlerinin irice açılmasına neden oldu.

"Ne yapacaktım, söylesene!" diye bağırdı Ziyne. "Kafana göre hareket etmeye, rüzgâr nereye eserse oraya savrulmaya, hiçbir şeyi umursamadan yaşamaya alıştın belki ama biraz da beni düşün!"

Gözleri Ziyne'in gözlerinde esir düştü. Bu gece yaptığı şeyin ağırlığını ilk kez şu an hissediyordu. Bunu görebiliyordum çünkü onu tanıyordum. Pişmanlıklarını ustaca gizleyebilen Gürkan, şimdi küçük bir kıza yenilmiş gibi savunmasız görünüyor, hiçbir şeyi saklayamıyordu. *Hiçbir şeyi.*

"Ben sana böyle mi hissettiriyorum?" diye sordu Gürkan afalladığını gizlemeden. "Böyle. Çaresiz."

“Sen bana neler hissettirdiğini hâlâ göremedin mi cidden? Sudan çıkmış bir balık gibiyim, önünde çırpınıyorum ama senin beni tutup suyuma geri bırakacağın da yok, benim için bir akvaryum alıp beni içine atacağın da yok! Boğuluyorum, bir şey yap artık!”

“Seni bu kadar yıpratıyorsam neden benim için endişeleniyorsun?” diye sordu Gürkan, bu merakın özünde aslında bildiği bir şey vardı ama inatla bu şeyi Ziyne’ten duymak istiyordu.

Ziyne, gözlerinden hâlâ akmaya devam eden gözyaşlarıyla, “Görmüyor musun?” diye sordu. “Tam başladık sanıyorum, bir yerde bizi bitiriyorsun, sonra geri geliyorsun, tamam diyorum, bu kez kalacak ama yine kalıcı olmadığını hissettiriyorsun. Anladım ben, sen gelmek nedir bilmiyorsun. Ben daha ne kadar belli edeyim sana? Ödüm koptu benim. Kendim için biraz bile korkmadım ben, Gürkan. Senin için korktum. Sana olabilecek şeylerin ihtimalinin beni ne hâle getirdiğini biliyor musun sen? Beni nasıl sarstığını görmüyor musun? Ben bir adam için değil, senin için endişelendim!”

Gürkan, “Ben bu hayatta senden başkasına bir kez geldim mi sor bana? Senden gidemiyorum,” dediğinde Ziyne’in dudakları daha da büküldü. Ağlayışının şiddetleneceğini anlayan Gürkan onu kollarının kenarlarından tutup sertçe kendine çekti; ortalarında durdukları dağ ve göl sanki onların üzerine yıkılacak, onları içine almak için yükselip ikisini boğacaktı. Birbirlerine muhtaç gibi sarıldılar ve Ziyne belki de uzun zamandır içine gizlediği gözyaşlarını şiddetle dökmeye başladı.

“Sen gelmiyorum sanıyorsun ama ben kapındayım. Sen git tim sanıyorsun ama ben her an yanımdayım,” dedi Ziyne’i içine sokup içinde saklamak istiyormuş gibi göğsüne bastırırken.

Gülümsedim. “Bazen gitmek istersin gidemezsin, kalmak ise her şeyden daha zor gelir ama bilirsin, onunla olmak cehennem olacak olsa bile, ondan bir adım sonrası kıyamet. Cehennemde yaşamayı kabul edersin de o kıyametin kopmasından ölümüne korkarsın.” Korhan’ın kolunun altına girip kollarımı beline sa-

rarken gözlerim hâlâ onlardaydı. Sessizce, "Sanırım bunun adına aşk diyorlar," diye fısıldadım.

Sayfalar ardı arkası kesilmeden çevrilirken, ben, üzerimde kalp yakalı, belden aşağısı tülleden oluşan bir gelinlikle, işte burada, zaman tünelinin sonuna yerleştirilmiş boy aynasının önündeydim.

Parmaklarım gelinliğin pütürlü dantelinin göğüs kısmından karın kısmına dek su misali aktı. Biraz daha belirginleşen karnıma dokunduğumda, aynanın üzerinde çizilmeye başlayan görüntü, geçen zamana ait anılardan bir resital oluşturmaya hazırlanıyordu.

Eskişehir'deki evden valizlerimle ayrıldığım o ılık gecede, kollarımda arkadaşlarıma sarılmaktan kalan son sıcaklıkla, buruk bir şekilde gözyaşlarımı Korhan'ın avuç içlerine emanet ederek çıkmıştım.

Akıp giden yol beni önce Antalya'daki anneannem ve dedemle kaldığım eve getirmişti. O evdeki odamda beni bekleyen yatağa uzanıp geçirdiğim ilk gece, pencereimin tıkladılacağını biliyordum. Öyle de olmuştu. Mardin'deki değil, Antalya'daki Korhan, motosikletiyle o incir ağacının önünde durmuştu benim için, sonra o pencereye ulaşana dek tırmanmış, gecenin ayazını odama taşıyarak içeri girmişti. Onun kollarında huzurla uyuduğum gecelerden birindeydik ama bu odada uyuduğumuz son geceydi.

İşte o gece koynuna sığındığım Korhan, benim alışkın olduğum, tanıdığım, bildiğim Korhan'dı.

Ertesi gün avuç içlerimiz birbirine yaslı, Antalya'nın sokaklarından el ele geçip nikâh tarihimizi almış, beni ilk kez götürdüğü çorbacıya gidip haberi orada çalışan adama vermiştik, tabii ki çorbasından da içmiştik. Davetiyeleri almak için yine aynı gün, beni biraz dinlenmem için bir kafede oturttuktan hemen sonra matbaaya da gitmiştik. Siyah, üzerinde inci beyazıyla adlarımı-

zın yazdığı, üzerinde birbirlerine burunlarını değdiren bir kirpinin ve kedinin olduğu davetiyemiz sadeydi.

Düğüne bir hafta vardı ve bu, eşyalarımızı almamız, evimizi seçmemiz, hatta arkadaşlarımızın yardımıyla yerleştirmemiz için yeterdi de artardı.

Tünelin sonundaki boy aynasındaki yansımamı izledim ve parmaklarım kumaşın üzerinde biraz daha kayıp karnımın biraz daha alt kısmına ilerledi. Sanki bebeğimi avucumun içinde tutuyormuşum gibi hissederek gülümsedim.

Aynanın yüzeyinde anıların resitali sürüyordu.

Yokuşunun bitiş çizgisi denize bakan o sokakta, çiçeklerin sarmaşıklara mücevher gibi takılarak duvarı sardığı o beyaz, iki katlı evi tutarken de el eleydik. O evin boş odalarında dolaşp, her bir köşeye neyi koyacağımızı planlarken, hangi renkleri kullanmamız gerektiğini tartışırken, ortak bir karar alana dek kavga ederken de el eleydik.

Eşyalar o boş odaların içinde bir bir belirdi. Salondaki gri L koltuk duvara yaslandı, üzerinde ışıklar altında kalmış karanlık bir geceyi resmeden o tablo belirdi. Yere gri, pelüş bir halı serildi ve zaman usulca akarken artık duvara yaslı bir ayaklı lamba da salondaydı. Duvarda bir delik oluştu, kablolar yılan gibi duvardan aşağı sarktı, birkaç saniye sonra o boş duvarda bir televizyon monte edilmiş hâldeydi. Holün duvarında ikimizin fotoğrafları bir bir belirdi, aynı renk fakat farklı boyuttaki çerçevelerde birlikte olduğumuz fotoğraflardan biri kına gecemizde, diğeri de Mardin'deki o dar sokakta çekilmişti.

Yatak odamızdaki baza artık duvara yaslı değildi; tam ortadaydı. Çünkü artık gitmeyeceğimi biliyordu. Artık gitmeyeceğimden emindi.

Boş bazanın gri başlığında bir anda gri büyük yastıklar, ardından bazanın üzerinde yatak, o yatağı kaplayan gri çarşaflar belirdi. Beyaz komodinler sanki zamanın içinde kayıyor gibi yerde kayarak duvarlara yaslandı, üzerlerinde krem rengi abajurlar belirdi. Büyük, gri bir elbise dolabı duvarlardan birini kapladı;

önünde kimse yoktu ama kapakları açtı, ikimize ait kıyafetler sırayla, bir bir dolabın içini kapladı. Kapaklar kapandı.

Anıların içinde Leyan bir sokaktaydı, Hür sonunda duygularını itiraf etmişti, onun önünde diz çökmüş, boynuna sarılıp ondan *onu* istemişti. Orada değildim ama Leyan artık bir ilişkileri olduğunu anlattığı sırada ellerinin titreyişini izlerken, oradaymış gibi her şeyi onun dolu gözlerinde, titreyen ellerinde görmüştüm.

Anıların içinde Ziyet ve Gürkan el eleydi, Gürkan kaçmaktan vazgeçmişti.

Anıların içinde Çağlar, Yağış'ın boynuna ucunda menekşe çiçeği olan bir kolye takıyor, gülümsüyordu.

Anıların içinde Anka ve Akşın boyasını yaptıkları evin salonunda yorgun bir şekilde dikilmiş gülümsüyorlar, Akşın başını Anka'nın omzuna yaslıyordu.

Anıların içinde Ayçelen elindeki gebelik testinde oluşan çift çizgiye bakıyor, Ezrak bundan habersiz bir adamın sırtına koi balığı dövmesi çiziyordu.

Anıların içinde Hızır abinin ölümünü öğreniyor, Korhan'ın omzunda bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Ve yine anıların içinde Rima aylar sonra düğünüm için yeniden Antalya'ya geliyordu.

Ayna artık zaman tünelinin sonunda değil, kendi evimde, kendi yatak odamda, yuvamdaydı. Zaman tüneli, içindeki güzel anıları bana verip, kötü anıları kalbine saklayarak çökmeye başladı. Kendi taşları kendi içine gömülerek onu bir mezarlığa çevirdiğinde, sonun başlangıcında olduğumu biliyordum.

Annem ensemdeki topuzuma bağlı olan duvağı düzeltti ve davul ile zurna sesi tüm sokağa yayılmaya başladı.

"Anne," diye fısıldadım. "Sanırım bu, benim hikâyemin kırılma noktası."

Annem kafasını kaldırıp aynadaki yansımama bakarak, "Anlamadım, Nurşanis," dediğinde gülümsedim.

"Sanırım her şey daha farklı olacakken biri direksiyonu benim için başka bir yöne kırdı."

“Ne diyorsun, heyecandan ne diyeceğini bilemedin herhâlde,” dedi annem gülerek.

Ben de gülümsedim. Aynadaki yansımam, sanki farklı birine aitmiş gibi gözlerimin içine baktı ve benden çok daha sonra gülümsedi.

“Hadi bakalım,” dedi annem gelinliğimin belini düzelterek. “Ama merak ediyorum, neden dedenin evinden çıkarılmak istemedin?”

“Çünkü bu evden çıkıp, tekrar bu eve dönmek istiyorum. Dedeme ve anneanneme veda etmişim gibi hissetmek istemiyorum,” diye açıkladım.

Annem ne söylemek istediğimi anladı mı yoksa anlamadı mı bilmiyordum ama sessizliği bazen bana çok fazla şey ifade ediyordu. Sanki annem sustuğunda, tıpkı yokken bile onu hissettiğim, beni gördüğünü düşündüğüm gibi, beni anladığını, içimi gördüğünü hissediyordum.

İçimdeki o büyük kırgınlık, annemin bana her bakışında, her gülümseyişinde, her seslenişinde usul usul alçıyla kapanan yarık bir duvar gibi kapanmaya başlıyordu.

Annem omzumu öpüp, dirseğimi okşayarak tam arkamda, yavrusunu önüne almış bir dişi aslan gibi karşımızda duran yansımamıza baktı.

“Benim aksime, Nurşanis,” dediğinde kalbimin atışları ağırlaştı. “Sen çok iyi bir anne olacaksın, kızım.”

İçinde bulunduğum bataklığa öyle çok alışmıştım ki şimdi o bataklıktan çıkarılıyor olmak, balçığın usulca bedenimden akarak bataklığın içine yağmur gibi yağıyor olması, kurtarılmama hissi hem canımı yakıyor hem de içimi güven duygusuyla dolduruyordu. Canım yanıyordu, çünkü o bataklığın içinde yaşadıklarımı hiç ama hiç unutmayacaktım. Güven duygusuyla dolduruyordu, çünkü ne annem ne de Korhan yeniden o bataklığın içine saplanmama izin vermeyecekti.

“Yaşananları silemem, anne,” dedim tüm gerçekliğimi ortaya serip, ondan onu kırdığı o küçük kız çocuğunu saklamadan.

Sanki o küçük kız çocuğu, burada, odanın bir köşesine geçmiş annesini ve bir gün büyüüp dönüşeceği o kadını izliyordu.

Anneme doğru dönüp, yüzünü avuçlarımın arasına alarak, "Ama her şeyin üzerini çizdim, anne. Çünkü seni bir kez daha kaybetmeye gücüm yok. Seni hayatımın merkezinde, yanımda istiyorum. Bu bebeği büyütürken sana ihtiyacım olacak."

Annemin güzel gözlerine doluşan yaşlar belki aylardır saklanıyordu ama şimdi onları yakalamıştım. Bir annenin gözyaşları inci tanesiymiş. İnci taneleri annemin gözlerinden taşıp belirgin elmacık kemiklerinden aşağı dökülürken keşfetmiştim bunu. Annem ağlıyordu. Güzel yüzündeki mutluluk muydu yoksa hissettiği pişmanlığın yağdırdığı yağmuru mu izliyordum, o an için bunu bilmiyordum. Anne olana dek, bebeğimi kucağıma alana dek, onu büyütüp kendi yaşına getirene dek, belki de asla bilemeyecektim.

Evin kapısı açıldığında, o yoğun davul zurna sesi göğüs kafesimi yıkacak kadar büyük bir şiddetle bedenime çarptı. Elimdeki küçük papatya buketini daha sıkı kavradım. Korhan, üzerinde geceye ait bir masal karakteriymiş gibi görünmesine neden olan tamamen siyah takımıyla işte orada, tam karşımda, kalabalığın ortasında beni bekliyordu.

Gözleri beni bulduğunda felaketim sandığım o gözler, artık tek kurtuluşumdu; artık tek kurtarıcımdı. Ve o kurtarıcının lezâ yeşili gözlerinde gördüğümün sadece aşk olmadığını artık çok iyi biliyordum. O gözlerde hasret vardı, muhtaçlık vardı, benim elimin ona uzanmasını bekleyen, benimle olan küskünlüğünü sona erdirmiş küçük bir oğlan çocuğu vardı. Bana öyle bir baktı ki, belki de göz göze geldiğimiz o ilk andan beri, ilk kez böyle baktı. Yüzündeki kan çekildi, dudaklarının arasında kimsenin göremeyeceği tek kelimelik küçük bir boşluk belirdi. Kirpiklerinin gölgesi altında parlayan o yeşil gözler dolup taşacak gibiydi; duygularla, hissettiklerinin ağırlığıyla, akamayan gözyaşlarıyla, belki de maruz kaldığını düşündüğü ışıkla. Oysa hiçbir zaman ışık olmamıştım.

O hayatıma ilk adımını atana dek, ben bir gece kadar karanlıktım, oysa o beni sabahın çok yakın olduğunu gösteren şafak sanmıştı.

Benim şafağım oydu, bilmiyordu.

Ağaran tan gibi, içimi ağarta ağarta kalbimde sökmüştü.

Ona doğru bir adım attım ve gözleri gözlerimden tek bir an, sadece beni baştan aşağı süzmek için ayrıldı. Gözlerimiz yeniden buluştuğunda, işte orada, en gerçek duygular saklıydı. Gözleri yüzümde o kadar uzun takılı kaldı ki kafasının içindeki her şeye ulaşmak istedim, kendi içinde konuştuğu her şeyi duymak istedim. Gözler konuşabilseydi, biliyordum ki, onun gözleri hiç susmazdı.

“Nurşan,” dedi, bir adım attı, “İs,” diye devam ettirdi ve bir adım daha attı; avuç içimi açıp ona çevirdiğimde, hiç beklemedi, avuç içini kaldırdı avucumun içine yasladı. Parmaklarımız usul usul birbirine kaydadı; sanki kırılmış kemiklerdi ve sonunda kırık iyileşmiş, kemikler birleşmişti.

“Çok güzelsin, Çirkin,” diye fısıldadı sanki yüreğinin içindeki yangından beni kaçınıyormuş gibi.

Gözlerinin içine bakıp, içimden kopa kopa gülümseyerek, “Çok çirkinsin,” dediğimde burnundan sert bir nefes vererek gülümsedi.

“Alacahan olmaya hazırım cümlesi de kuruldu,” dedi gözleri parlarken.

“Hadi gidelim de beni Alacahan yapalım artık.”

“Sabırsızlanıyorum lan aşkım,” dedi kelimeleri uzatıp dudaklarını dudaklarına yaklaştırarak.

Parmaklarımız birbirlerini daha da sıkı kavradı, parmak uçlarım elinin üst kısmındaki eklemlere âdeta mühlandı. Tam yanıma geçtim, avuç içlerimiz birbirine mühürlü, ellerimiz yüksekte, yan yana yürürken, aynı model, aynı renk günebakan sarısı elbiseleri giymiş nedimelerim başımızdan aşağı beyaz gül yaprakları fırlatıyorlar, biz arabaya doğru ilerlerken davul zurna sesi tüm sokakta yankılar uyandırıyor.

Nedimelerimin arasında tüm kız arkadaşlarım vardı. Leyan, Rima, Anka, Yağış, Timsal, Ayçelen, Ziyet... Herkes oradaydı. Rümeysa bile gelmişti. Korhan beni ön koltuğa oturtup emniyet kemerimi bağlarken arkamızda çığlıklar, kıyametler kopuyor, herkes neşeyle birbirine bir şeyler söylüyordu.

Kapımı kapatırken, kimseye duyurmadan, sadece dudaklarını oynatarak, "Tapiyorum sana," dedi. Ardından hızla sürücü koltuğuna geçti ve önünde koca bir porselen bebeğin olduğu arabayı Antalya'nın sokaklarına doğru sürmeye başladı.

Tüm sokakları arabanın içinde çalan şarkılar çınlatıyor, birbirimize bakıp bağıra bağıra şarkılar söyleyerek şehri turluyorduk. Küçük çocuklar arabanın önüne atladığında söverek duruyor, yine de içi gitmiş gibi gülümseyip her birine arka koltuktaki zarflardan birer tane uzatıyordu.

Araba, nikâhımızın ve düğünümüzün gerçekleşeceği kumsalın önünde durduğunda, akşamın mavi ışığı sanki bizim için göğün süsü misali tüm şehri altına almıştı. Gökyüzünde günebakan tarlasını anımsatan turuncu, sarı, bazıları pembe bulut parçaları yüzüyordu.

Derin bir nefes alıp tek elimde tuttuğum papatya buketine bakarak, "Hazırım," diye fısıldadım ve eğilip hiç beklemediğim anda yanağıma sert bir öpücük kondurdu. Tıpkı önünde duran porselen bebeğin kıyafetleri gibi bembeyaz olan aracın kapısını benim için açıp emniyet kemerimi çözdüğü sırada gözlerim köşede park hâlinde duran motosiklete kaydı. Bu onun motosikletiydi. Beyaz kurdelelerle süslenmiş, alışkın olduğum hâlden daha farklı görünüyordu.

"Motosikletini de mi getirdin?" diye sordum elini tutup araçtan çıkarken; gülümsememi durduramıyordum.

"Düğünümüze gelmeyecek miydi benim kızım?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Koluna girip, "Hoş gelmiş o zaman kızımız," dediğim an gözleri parladı.

"Ulan al al, canımı da al, onu da sahiplen. Benim olan her şeyi sahiplen, kudurt beni böyle," demesi bana kahkaha attırdı.

“Gidelim mi?” diye sorarken kumsalın ucundaki kalabalığı görebiliyordum. Herkes geldiğimizi fark edip yerinden fırlamış, beyaz dumanlar etrafı sarmaya başlamıştı. Islık sesleri buradan bile çok net bir şekilde, yankılı duyuluyordu. Yavaşça eğilip ayaklarımdaki gümüş renk kısa topuklu ayakkabıları çıkarırken, “Kumlarla başım derde girsin istemem,” dedim.

“Sen çiçeğini tut, ben çiçeğimi tutuyorum zaten,” diyerek beni belimden kavrayıp kendisine çekti ve elimdeki ayakkabıları aldı.

Kumların içine attığım ilk adımda, ayaklarımda altında sıcaklığı hissettim; kalbimdeki ateş kadar yakıcı değildi. Ellerimiz yeniden birleşti, gülümsememi durduramadım, o da durduramıyordu. Sanki mutluluğumuzu birbirimize bulaştırmıştık.

Yağış bir şampanya patlattı, kumlar şampanyayla ıslanırken, köşede yanmaya başlayan uzun tel maytapların arasından geçerken kalbim bu defa duracak sanmıştım. Sırtını denize veren bembeyaz çiçeklerle kaplı nikâh masasının önünde duran nikâh memuru da dâhil olmak üzere, misafirler için yerleştirilmiş beyaz ahşaptan yapılmış iskemlelerdeki tüm konuklar gülümseyip alkış tutuyordu.

Bir rüya olmasından korkuyordum, çünkü uyanırsam, biliyordum ki asıl uyandığım zaman bir kâbusun içinde açmış olacaktım gözümü.

Korhan dışındaki tüm erkekler, dedem ve Diyar dede de dâhil olmak üzere herkes bembeyaz, içinde kravat olmayan takımlar giyinmişti. Kızların üzerinde güneş gibi parlamalarına neden olan sarı, saten kumaştan, ince askılı elbiseleri vardı; saçlarını dağınık bırakmışlar, gökyüzünü terk eden güneşin yerini almışlardı. Çok kalabalıktı, çoğu insanı tanı mıyordum, çoğuyla sahnedan tanış ıyordum. Birtan da beyaz takım ıyla R umeysa’nın elini tutmuştu, diğ er elinde ipini tuttuğ u beyaz uçurtma gökyüzünde süz ülü yordu.

Nikâh masasının önünde yan yana, el ele, bir ömür diz dize kalmanın umuduyla dikilirken sanki kumsaldaki sıcak kumlara çıplak ayaklarını vuran tüm yaş larım birbirinin arkasına takıl-

nı, beyaz bir atın yelelerini savurduğu gibi saçlarını savurarak koşturuyorlardı.

İnciler ve papatyalar.

Her yerde, onlar vardı.

Nikâh memuru gülümseyip mikrofonuna uzandı. Hemen yanımda nikâh şahidim olmak için bekleyen Yağış'a, onun yanında dikilen beyaz takımının içindeki Akşın'a baktım.

"Bugün burada Arjen ve Nurşan'ın nikâhını kıymak için bulunuyorum," dedi nikâh memuru. Tonton bir adamdı, beyaz saçlarının ortası seyrekleşmişti. Gözlerimi ona çevirirken heyecanımı saklayamadığımı fark etmiş olacak ki bana göz kırptı. "Birbirlerini sevmişler, belediyemize el ele gelmişler, bugün hayatlarını birleştirebilmek adına bir hafta önce gereken her şeyi halletmişler," dedi adam, aynı gülümseme yüzünde yer almaya devam ediyordu.

"Bugün, bu ağustos ayının güzel, ılık altıncı gününde, hiçbir engelin ve maninin olmadığını bize gösteren bu güzel çifte cevaplarından emin olduğum soruyu sormaya geldim." Yavaşça eğilip, "Sen heyecandan kıpır kıpır, gözümün içine hadi artık der gibi bakan güzel kız Nurşan," diye hitap etti. "Yakışıklı sevdiğin Arjen'i kocalığa kabul ediyor musun?"

Korhan sertçe yutkunup bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirerek beklentiyle gözlerimin içine baktığında ben çoktan onun lezâ yeşili gözlerinde kaybolmuştum.

Gözlerimi gözlerinden çekmeden, elini daha sıkı tutarak, "Evet," dedim. "Ölene dek ve öldükten sonrasında da daima evet."

Alkış sesleri benim için sadece uğultuydu. Asıl gürültü, onun yemyeşil gözlerindeydi.

"Sen, gözünü bir an olsun bu güzel kızdan ayıramayan heyecanlı damat Arjen," dedi adam bu defa. "Sen bu güzeller güzeli kızı, Nurşan'ı karın olarak kabul ediyor musun?"

Korhan sadece eğilip dudaklarını mikrofona yaklaştırdı; gözleriye gözlerimden hiç uzaklaşmadı.

"Her evrende, daima evet," dedi usulca.

Alkış sesleri ikimiz için de uğultuydu. Asıl gürültü, tonları birbirinden farklı olan yeşil gözlerimizdeydi.

“Yağış Gönülzade, sen şahitlik ediyor musun güzel kızım?”

“Her evrende edeceğim gibi görünüyor,” dedi gülerek. “Evet, ediyorum.”

“Akşın Katlan, peki sen şahitlik ediyor musun bakalım delikanlı?”

“Abe cevabım evet olmasa neden burada durayım ben amca?” Kahkaha sesleri dört bir yana dağılırken, “Evet beya, her evrende gözüm kapalı şayitlik ederim ben bunlara. Bebecim bunlar benim,” dedi gülerek.

“O zaman ben de belediyenin bana verdiği yetkiyle, bu iki güzel çocuğu daha fazla bekletmiyorum ve...” Gözlerini bize çevirdiğini hissettim ama hâlâ Korhan’ın gözlerinin içine bakıyordum. “Sizi karı koca ilan ediyorum.”

Korhan gözlerimin içine bakarak mikrofonun dudaklarına yakın olduğunu fark etmeden, “Karımı öpebilir miyim?” diye sordu ve bu, başta Diyar dede olmak üzere herkesin gülmeye başlamasına neden oldu.

“Ay bizden izin ister bu da, yapış beya, nikâğlı karın artık,” dedi Akşın.

Korhan’ın eli birden belime kaydı, diğer eli hâlâ parmaklarımla arasındaydı. Hiç beklemediğim bir anda beni hafifçe geriye doğru yatırdı ve kimseye aldırış etmeden dudaklarıma yapıştı.

“Aman beya yavaş, vatoz balığı gibi de yapış demedik be...” dedi Akşın hayretler içerisinde. “Kanka, imzaları atmadınız lan!”

Yağış hayretler içerisinde, “Oğlum imza imza!” dedi ama dinlemedik onları, sadece öpüştük.

“Ver dayıcığım,” diyerek nikâh defterine uzandı Akşın. “Biz atalım imzayı. Bunlar yedi birbirini baksana.”

Boştaki elim yüzüne kaydı, parmaklarım yüzünde dolaştı. Dudaklarımız ayrılırken, “İmza, deli,” diye fısıldadım gülümseyerek.

“Atılır,” dedi sadece. “Sen asıl imzayı alnuma attın ulan.”

İmzaları atarken onunkini bilmiyordum ama benim elim titriyordu. Nikâh memuru aile cüzdanımızı bana uzattı, Korhan'ın dudakları yanağıma yaslı dururken cüzdanı elime alarak havaya kaldırıp ayağımı onun ayağının üstüne koyarak bastırdım ve tam o anda yanağıma doğru inerken Ayçelen ileriden fotoğrafımızı çekti. Sırtımı kalabalığa dönüp elimdeki papatya buketini fırlatırken, buketi yakalayanın da Ayçelen olduğu gibi...

İlk dans müziğimiz Çağan Şengül'dendi. 22 çalmaya başladı. gında biz ortada, yerdeki papatyaların içinde, kollarım boynuna sarılı şekilde, birbirimizin gözlerinin içine bakıp gülümseye gülümseye etmiştik o dansı.

Şarkının her bir sözü, nasıl oluyordu da o ve bendik, asla anlamamıştım. Sanki Çağan bir köşeye oturmuş, ikimizi izleyerek yazmıştı bu dizeleri.

"Nurşan İs Alacahan," diye fısıldadı dudaklarını omzuma bastırarak.

İnciler ve papatyalarla süslenmiş pastamız sade ama büyüktü. Pasta kesildikten sonra kimse dokunmamıştı. Biz ise birbirimize açlık çekiyormuş gibi yeniden dans etmeye başlamıştık.

Bir süre sonra tüm çiftler bizimle dans ediyordu. Gece gökyüzünü esir etmiş, şarkılar usulca değişmeye başlamış, Korhan'ın ilk kez karşılaştığım, varlıklarından bihaber olduğum arkadaşlarının da olduğu halayda birdenbire kocamı halay başıyken bulmuştum. Ayağındaki ayakkabıları da çorapları da çıkarmıştı; tıpkı diğer tüm arkadaşları gibi... Kumsalda halay çekerken çocuk gibi eğleniyorlar, konseptte de epey yabancı bir görüntü sergiliyorlardı ama sonunda ben de ayaklarımla kumları etrafa saçsa saçsa kocamın kolunun altına girdim ve halaya katıldım. Ben halaya katıldığım an, halayın ritmi hafifledi, bunu yapanın Korhan olduğunu, beni yormamaya çalıştığını biliyordum.

Cebindeki mendili elime verince ne yapacağımı bilemedim. "Salla mendili lan karım," dedi heyecanla. Bir an yüzüne baka kaldım, daha sonra boştaki elimle mendili çevirerek sallamaya başladım ve halay bir anlığına hızlandı. Diyar dede ve dedemin de omuz omuza halaya katıldıklarını, halayın öteki ucunda ol-

duklarını gördüm. Çok geçmeden Yağış ile Çağlar, Ziyet ile Gürkan omuz omuza halaya katıldılar; Ayçelen gülererek video çekiyor, Ezrak da Gürkan'ın omzuna elini atmış halaya katılıyordu. Timsal ile Yağız'ın da halaya katılmasıyla iyice coştuk. Akşın eline bir darbuka kapmış, deli gibi darbuka çalıyor, halayın içine farklı bir ritim karıştırıyordu. Korhan birdenbire halaydan ayrılınca ben de boşta kalıp gülererek alkış tutmaya başladım.

Kafamı çevirdiğimde kocamı boynuna astığı bir davula deli gibi vurmaya başlamışken görmeyi beklemiyordum. Elindeki tokmağı kaldırmasıyla gözleri beni buldu, sırtarak tokmağı bir kez daha davula vurdu. Gülmekten yüzüm kızarmış, alnım ter içinde kalmıştı.

"Gel gel," dedi bana heyecanla. Halay hızla etrafımızda dönerken koşarak yanına gittiğimde tokmağı elime verip, "Vur!" dedi ve hissettiğim heyecanı durduramayıp tokmağı güçlü bir şekilde davula vurdum. "Devam yavrum, vur!" Arka arkaya vurmaya başladığımda Korhan kafasını sallayarak sırtıyor, vuruşlarıma ritim tutuyordu.

Rümeysa zılgıt çekerek halaydakilerin kollarını senkronize bir şekilde havaya kaldırmasını sağlayınca elimde tokmakla dehşet içinde Rümeysa'ya baktım. Korhan parmaklarını ağzına sokup güçlü bir ıslık çalınca, bu kez bakışlarım ona çevrildi; gözlerimin içine bakıp kaşlarıyla davulu işaret etti ve heyecanla davula bir kez daha elimdeki tokmakla sertçe vurdum.

Anneannem bir köşede şok içinde dedeme, halaya katılan dayım ve anneme, davulu tokmaklayan, gelinliğini yukarı sıvamış torununa bakıyordu...

Korhan, "Benim karım lan!" diye bağırdı kan ter içinde. Avucunu belime bastırarak beni kendine çekip terli alnımdan öptü. Dizlerinin üzerine çöktü ve elimden aldığı tokmağı hızla davula vurmaya başladı. Halay artık raydan çıkmış gibiydi, herkes deli gibi eğleniyor, bağıra bağıra gülüyordu. Korhan sonunda davula bir kez daha vurunca davulun ortasında koca bir delik açıldı. Tokmağı havaya kaldırdığında müzik bir anda değişti.

Bir süre sonra takip edemediğim şeyler olmaya başladı. Gürkan ve Akşın ortada çift ayak tulumba çekiyor, Çağlar, Bursa gaydası açtırmış ağır roman oynuyor, aynı müzikle Yağış ve Ayçelen sırt sırta vermiş twerk* yapıyorlardı. Bir ara Ezrak, Ayçelen'i belinden kavrayıp sırtına atarak o ortamdan uzaklaştırmıştı; kendince haklıydı, o sarı elbisenin içinde öyle güzeldi ve öyle güzel kıvırıyordu ki Ezrak'ın sinirleri tepesine toplanmış olmalıydı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde gelen o mükemmel vücutlu oryantel, Anka'nın da Ziyne'tin de Yağış'ın da sinirlerini tepesine toplamıştı çünkü kadın kıvrak dansını sergilerken, tek amaçları dans etmek olan Akşın, Gürkan, Çağlar üçlüsü kadının etrafında kadınla kıvırıyordu. Önce Çağlar, Yağış tarafından enseden tutulmak suretiyle danstan aforoz edildi, ardından Akşın, Anka tarafından aforoz edildi ve en son Gürkan da Ziyne'tin bakışlarını görünce kadına yapıştırmaya hazırlandığı kâğıt parayı kendi alına yapıştırıp kollarını açarak dans ede ede Ziyne'e doğru gitmeye başladı.

Tabii ki güzel fizikli hanımefendi dans ederken kocam yanımdaydı.

Takı töreni daha sade olur sanmıştım ama kına gecesinde takılan altının üç katı, paranın dört, belki de beş katı takıldı. O kadar çok takı takılmıştı ki hepsini tek bir noktaya toparlama görevini Çağlar ve Yağış üstlenmiş, bu bittiğinde dans edemeyecek hâlde oldukları için ellerinde şampanya kadehleriyle konuklar için yerleştirilmiş sandalyelere oturmuşlardı.

Gece sonlanmaya başlarken yenmeyen o pasta, birbirimizin üzerine patlatıp fışkırttığımız şampanyalar gibi avuçlarımızın içinde birbirimize fırlattığımız kremalı kar toplarına dönüşmüştü.

Korhan yere düştüğünü fark ettiği Reşat altınları kumun içinde kaybetmemek için eğilmiş altınları toplarken birkaç kez pastaların hedefi olmuş, "Durun lan, altınlarımı kum yuttu!" diye bağırmıştı.

* Twerk, kalçaların yukarı aşağıya ve sağa sola sallanması ile yapılan bir çeşit danstır.

Her şey sona ererken konukların olduğu sandalyeler artık bomboştı, rüzgâr dalgaların vahşi bir şekilde kıyıyı dövmeye başlamasına neden olmuş, hava biraz da olsa serinlemişti. Sandalyelerden birine oturmuş ayaklarımın altındaki kumlarla oynadığım sırada Ayçelen yanımdaki boş sandalyeyi çekip üzerine oturdu.

Hamileydi, bunu bana, kapattığı kapıya sırtını yaslayıp gözlerimin içine bakarken titreyerek söylemişti. Ezrak hâlâ bir bebek beklediğini bilmiyordu, çünkü kendisi de bunu öğreneli çok olmamıştı. Ezrak'ın tepkisinden değil, sürüklenecekleri yoldan korkuyordu. Ezrak belki bir bebeği kolaylıkla büyütebileceğine inanabilirdi ama Ayçelen buna kendini inandıramıyordu.

Derin bir nefes alarak, "Mükemmel bir geceydi," dediğinde ayağımın altındaki kumu ezerek ona baktım.

Ezrak'ı izlediğini fark ettim. Gözünü kırpmadan ona bakarken düşüncelerinin ne yönde ilerlediğini biliyordum. Onu anladığımı hissettim, öte yandan onu anlayamadığımı da düşündüm. Çünkü sonuçları korkutucu olacak olsa bile ben yanımdaki bebeğin varlığını umut verici bulmuştum ama Ayçelen onun varlığından yalnızca korkuyordu.

"Söyleyeceksin, değil mi?" diye sorduğumda bakışları usulca bana çevrildi.

"Evet, sanırım yarın anlatacağım artık. Saklamak haksızlık. Bir karar alacaksak da bunu birlikte almalıyız çünkü tek başıma yapmadım." Gülümsedi ama gülümseyişi yorgundu. Ezrak, elinde bir şal ile gelip onun omuzlarına şalı koyunca Ezrak'a uzun uzun bakıp tebessüm etti.

"Aman be ya, nasıl kurtlarımızı döktük öyle, mafettik kendimizi," diyerek yanıma gelen Akşın, kolunu Ezrak'ın omzuna attı ve "Cigol sevgilinin sırtını mı örtersin? Üşümez be ya o, kürkü var," deyince, Ayçelen yerden bir avuç kum alıp Akşın'a fırlattı. "Aşta, kum tüküren kefal balığı gibi kum attı bana gördünüz mü?" diye çemkirdi Akşın.

Korhan elinde bir kutuyla önüne gelince hepsi susup bakışlarını Korhan'a çevirdi. Korhan eğildi, bir dizini yere bastırdı ve ardından kutuyu açıp kutunun içinden bir çift beyaz Converse

ve bir çift çorap çıkardı. Çorapları tek tek ayağıma giydirdikten sonra Converse'in bağcıklarını çözerek ayaklarıma geçirdi.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla, benim gibi herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu ama bakışlar umurunda bile değildi. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve "Hayalin Converse giyerek gelin olmaktı. Hatta tişört ve kot giyecektin, halka küpeler takacaktın, değil mi?" diye sordu. Bunu nereden biliyordu? Ona o kadar uzun süre baktım ki kafasının içindeki zaman tünelini gözlerimde gördüm. Ona anlatmış olmalıydım.

"Sarhoştun," diye açıkladı. "Uykuya dalmadan önce her zaman çenen düşer, yine düşmüştü. O zaman anlattın."

Benimle ilgili her detay kafasına kazınmış gibiydi. Sanki kendimle ilgili detayları ben unutsam bile o hiçbir zaman unutmazdı, her zaman hatırlardı, her zaman neyi sevdiğimi, neyi istediğimi, neyden korktuğumu, neyden nefret ettiğimi bilirdi. Ona ilk kez hayatımdaki bir karmaşa ya da sadece sevdiğim adam kalıbına sıkışmış bir adam olarak değil, kocam olarak baktım. Evet, bu olmuştu. Onun karısıyım.

Birbirimizin eşi olmuştuk.

Ayakkabıların bağcıklarını bağladıktan sonra arkaya doğru baktı ve Yağız elindeki deri ceketini ona uzattı. Korhan, "Kalk bakalım," diyerek elimi tutup beni ayağa kaldırdıktan sonra deri ceketini üzerime giydirdi. Bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. "Siz bizim yerimize eğlenmeye gidebilirsiniz. Karımın dinlenmesi gerek. Biz evimize gidiyoruz."

Avucum avucuna yaslandı, parmaklarımız birbirinin arasından geçti ve birlikte kumsalın öteki ucunda duran motosikletine doğru yürümeye başladık. Motosikletin önüne geldiğimizde ellerimiz bir an ayrıldı, Korhan siyah, kedi kulakları olan kaskı kafama geçirdiğinde şaşkınlıkla ona bakakaldım. Kendisi de siyah, düz kaskını kafasına geçirdi ve motosikletinin üzerine binip, "Atla bakalım, kedicik," dedi.

"Gelinlikle mi?" diye sordum şaşkınca.

"Gelinliğin uçuş uçuş, zorlanmazsın." Kaskın camını aşağı indirip, "Hadi bebeğim," dedi.

Bacaklarımı ayırıp motosikletin üzerine bindim, kollarımı onun beline sardım. "Duyuyor musun beni?" diye sordu ve birden korkuyla irkildim. Güldü. "Intercon aldım kasklarınıza, trafikteyken de birbirimizi daha rahat duyabilelim, hatta yolculuk yaparken aynı şarkıyı dinleyebilelim diye."

"Ödüm koptu," dedim sessizce.

"Kopmasın o ödün, ödünü yerim senin. Hadi bakalım, evimize gidiyoruz."

Motosiklet hareket etmeye başladığı an gelinliğimin tülleri uçuşmaya başladı, çok kısa bir an sonra deniz kenarındaki yolda hızla ilerliyorduk ve tüller savrularak arkamızdan geliyor, bizi takip ediyordu.

Kaskın içinde bir şarkı çalmaya başladığında, biliyordum ki o şarkıyı o da duyuyordu.

Raised By Swans, Stolen Lakes, diye düşündüm. Bu şarkıyı biliyordum. Motosiklet zeminde yağ gibi kayarak ilerlerken ve beyaz tüller arkamızda bize ait kanatlar gibi uçuşurken beline daha sıkı sarılıp gözlerimi sokak lambalarından ayırmadan ruhumu müziğin ellerine bıraktım.

Sokak lambalarının ışıkları bizi takip eden ateş böcekleri gibiydi, motosiklet ilerledikçe ateş böceklerinin sayıları artıyormuş, bazıları hızımıza yetişemeyip arkamızda kalıyormuş gibi hissediyordum.

Tepesinde evimizin olduğu yokuşu çıkmaya başladığımız an ona daha sıkı sarıldım. Arkamızda kalan deniz manzarasına bakmak için kafamı yavaşça arkama çevirdiğimde motosikleti biraz daha hızlandırması ona iyice yapışıp korkuyla takım ceketini kavramama neden oldu. Güldüğünü duydum, kaşlarım çatıldı ama elimde olmadan ben de gülümsedim.

Motosikletten inip kafamdan kaskı çıkarırken evin önündeydik. O da kendi kaskını çıkarıp tekrar elimi kavrayarak diğer elimi takımının cebine attı. Ucundan kirpi figürü sarkan anahtarlığı görünce şaşırdım, hemen ucunda da evimizin kapısının anahtarı yer alıyordu.

Kapımızı açarken elimi bir an olsun bırakmadı. İçeriden yasemin çiçeği kokusu geliyordu, bu oda kokusunu ellerimle seçmiş, bir sürü oda kokusu eleyerek sonunda en güzel kokunun bu çiçeğe ait olduğunu düşünmüştüm. Karanlık hole el ele adım atarken hikâyemizden bir sayfanın daha eksildiğini hissettim. Çocuk parkında başlayan hikâyemiz, aynı anahtarla açılan bir evin içinde devam edecekti. Bu beni hem heyecanlandırdı hem de canımı yakacak kadar hüznülendirdi.

Sokak kapısını ayağımla iterek kapatıp, onun ışığını açtığı holde onunla ilerlemeye başladım. Holün ortasına geldiğimizde adımları durdu, o durunca ben de durmak zorunda kalıp ensesine baktım. Bakışlarını omzunun üstünden su gibi bana doğru akıttı, gözlerimiz birleştiğinde işte orada, kirpiklerimizin dibinde, göz bebeklerimizde o farkındalık vardı. Artık karı kocaydık. Evliydik. Birbirimizin eşiydik.

Bana doğru dönüp, "Bir gün sana hem dost hem sevgili hem baba hem de koca olabileceğimi söylemişim, hatırlıyor musun?" diye sordu sessizce. O fısıltıyı anımsatan sesine geçmiş takılmış, holün duvarları anıların oynadığı bir sinema perdesine dönmüştü. Sanki her duvarda ikimize ait başka bir anı oynuyordu.

Başımı salladım. "Evet, hatırlıyorum."

"Seninle dost olduk," dedi yüzüme düşen bukle şeklindeki saç telini parmağına dolayarak. "Sevgili olduk. Olabildim mi bilmiyorum ama umarım baban olduğum anlar da olmuştur. Şimdi kocan oldum. Bir süre sonra bebeğinin de babası olacağım. Olabildim. Olabilirmişim. Bu ne kadar büyük bir şey, farkında mısın? Benim için bu çok büyük bir şey."

Gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadan, "Bu benim için de çok büyük bir şey," diye fısıldadım.

"Güzel." Bir adım daha atıp kafasını eğmeden, sadece gözlerini indirerek yüzüme baktı. "Artık benim karımsın."

Yanaklarımdaki ateşin sebebini sorgulamadım çünkü zaten biliyordum. Kısa bir sessizliğin arkasından, "Sen de benim kocamsın," dedim.

Gözleri kısılrken, “Karı kocalar ilk gecelerinde ne yapar, biliyor musun?” diye sordu, sesindeki sinsilik kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Onunla ilk kez bunu yapmayacak olsak da şu an hissettiğim utancı durdurabilmemin yolu yokmuş gibi hissediyordum. Göz temasını sanki utanmıyormuşum gibi, utanmadığımı ona kanıtlamak ister gibi kesmeden, “Biliyorum,” dedim. “Bunu karı koca değilken de yapmıştık.”

“Ama şimdi kocan olarak yapacağım, sen de benim karım olarak yapacaksın,” dedi gözlerini biraz daha kısarak. Ayakkabının içindeki parmaklarımı içeri büküp, sertçe yutkunurken gözlerimi kaçırmamak için zor tutuyordum kendimi.

Parmağını saçımdan çekmeden, “İstiyor musun?” diye sordu. “Söylesene.”

Hissettiğim duygular göğüs kafesimi çökertecek gibiydi ama bu defa hislerin her biri güzeldi, her biri hissedilmeye değerdi; onları hissetmekten hoşlanıyordum. Onu istediğimi dile getirmemi istediğini biliyordum. Bunu binlerce kez yapabilirdim. Onu nasıl istediğimi haykırabilirdim, onun için dizlerimin üzerine çöküp bileklerimi birbirine bastrarak ellerimi ona teslim oluyormuş gibi uzatabilirdim. Bedenim ihtiyaçla alev alıp yanmaya başladığında, “Neyi?” diye sordum çünkü dudaklarından daha vahşi kelimeler duymaya ihtiyacım vardı. Konuşsun istiyordum. Bunun beni tahrik ettiğini biliyordu, belki de bildiği için konuşmaktan geri durmuyor, bedenimle oynarken sözleriyle de ruhumu tatmin ediyordu.

Başını yavaşça eğince yüzü yüzüme yaklaştı, tüm bedenim kasıldı. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Sanki bizim kaderimiz buydu. Sürekli birbirimizin gözlerinin içinde kaybolmak için doğmuş gibiydik.

“Seni kendi evimizde sikmemi istiyor musun?” diye sordu, yakıcı sesi kasıklarındaki ateşi daha da harladı. Bedenimdeki ihtiyaç son sürat her noktaya yayılıyordu. Damarımda ilerleyen kanın bile buna ihtiyacı olduğunu hissettim. Gözlerimden

ne hissettiğimi görmüş gibi, "İstiyorsun değil mi?" diye sordu. "Seni kendi evimizde sertçe sikmemi istiyorsun."

Yutkunma ihtiyacı hissettim ama boğazım kuruydu.

"Evet," derken sesimin altında ezilecekmişim gibi hissettim. "Beni evimizin her köşesinde sertçe sikmeni istiyorum."

Yüzündeki ifadelerin sarsıldığını gördüm. Duymak istediği şeyi duymuştu, bunun onun içindeki yırtıcının ağzına kanlı et parçaları uzatılmış gibi hissettirdiğini, onun ruhunu doyuma ulaştırdığını biliyordum. Benden ahlâksız bir şeyler duymanın yüzüne yansıttığı ifadeler, bedenimdeki isteği daha da arttırıyordu.

Elini yavaşça saçımdan çekip omzuma indirdi, omzumu okşadıktan sonra parmaklarını gelinliğimin kenarındaki fermuara götürdü. Fermuarı parmaklarının arasına alıp, fermuarı usul usul aşağı kaydırmaya başladığında kalbimin atışlarını duyduğumu biliyordum. Ben de onun nefesinin sesini duyuyordum. Her ne kadar sakın görünse de nefes alıp verişleri huzlanmaya başlamıştı. Sakinlik maskesinin ardında alevlerin içinde durmuş, çılgına dönmeye başlayıp kasılarak beni beklediğini, bir ziyafet çekmek istediğini biliyordum.

Dudaklarımız birbirine temas etmeden önce, "Seni evimizin her köşesinde içine boşala boşala sikeceğim, karıcığım," diye fısıldadı, arkasından fısıltıları dudaklarımın içine cam kırıkları gibi düşmeye başladı çünkü artık öpüşüyorduk. Çenesinin güçlü hareketlerini öpüşürken ağzımın içinde hissediyordum. Dudaklarını genişçe aralıyor, ağzımla birlikte çenemi de içeri alıp beni yutmak ister gibi öpüyordu. Dili öyle çok yerdeydi ki kasıklarımın sızısından inlemek zorunda kaldım. Öpüşürken inlemek beni utandırdı ama onu sadece daha da azdırdı. İstedğim şeyi görmekten aldığı keyfi benden hiçbir zaman saklamamıştı.

Gelinliğin kalp şeklindeki yakasını tutup aşağı sıyrırken hâlâ öpüşüyorduk. Büyük elini tenimde hissediyordum. Gelinliği aşağı sıyırdığında fermuarın da açılmış olmasının etkisiyle gelinlik tenimden kayıp ayaklarımın üzerine düştü. Bir elimi kaldırıp ensesine yerleştirdim, öpüşmemizi daha da derinleştiren benim bu dokunuşum oldu. Sanki ona ne kadar dokunursam dokuna-

yım bana yetmeyecekti, onunla ne kadar sevişirsem sevişeyim içimdeki istek biraz olsun dinmeyecekti. Beraberken oluşturduğumuz hatıraların hepsi pamuk ipliğine bağlıymış da daha fazlasını var etmem gerekiyormuş gibi geliyordu.

Kokusunu içime çekmek için dudaklarından ayrılarak boynuna yöneldim. Bu olurken büyük avuçları çıplak belimdeki yerini aldı. Beni okşuyor, büyük elleri sırtım ve kalçalarım arasında dolaşıyordu. Korhan'ın kokusunu içime çekip derinliklerimi o kokuyla doldurdum, tenindeki cehennem ateşini parmak uçlarımda hissetmek adına parmaklarımı ensesinde, sırtında dolaştırdım, derisinin altındaki damarlara dokundum ve damarların içindeki kanı, yaşamı hissettim.

"Seni istiyorum," derken dudaklarım boynunda dolaşıyordu. "Hiçbir şeyi bu denli istemediğimi biliyorsun. Seni çok istiyorum."

Bir elini kalçama koyup bacağıma dek indirdi, bacağıma kavrayarak çekip beline dolamamı sağladı. Yükümü tek bacağıma vermek istedim ama beni öyle sıkı kavradı ki buna gerek kalmadı, tüm ağırlığımı benden aldı.

"Sana ne kadar açım, biliyor musun?" diye sordu. "Şimdi benim sadece sevdiğim kadın değilsin, karımsın." Parmak boğumları bembeyaz kesilene dek bacağıma sıkarak avuçlaması iniltiLERİMİ güçlendirdi. Beyaza boyalı uzun tırnaklarımı sertçe ensesine sapladığımda, "Siktir amına koyayım," dedi tıslayarak. "İçine sadece girmek değil, senin içini deşmek istiyorum."

"Yap," diyebildim büyülenmiş gibi.

"İçini deşmemi mi istiyorsun?"

"Beni büsbütün seni kılarak sikmeni istiyorum," dedim açıkça. Genzinden yükselen o karanlık iniltiyi dinledim, ne istediğini asla saklayamıyordu. Beni en karanlık, en vahşi, en sapkın şekilde istiyordu. Kendisini içime itmek için çoktan sertleştiğini biliyordum. Aleti benim için seğirip kasılmaya başlamış olmalıydı.

"Bana karın olduğumu hissettir," demem son noktasıydı, o noktadan sonra bu gece bu evin içinde yaşanacakları ikimiz de durduramazdık. Bu gece evi ateşe verebilirdik, yeni aldığımız her şeyi kırıp dökebilirdik, tırnaklarım onun derisinin altından

kan çıkarabilirdi, elbette o da sıkıca tuttuğu tenimi mosmor edebilirdi.

Korhan beni kalçalarımın kavrayarak tek hamlede kucakladı. İri olmamın, gitgide artan kilomun onun için hiç de önemli olmadığını anladım. Kuş gibiymişim, beni taşımak çok kolaymış gibi tek seferde kucakladığı bedenimi odaya taşıırken dudaklarımı öyle aç, öyle vahşi öpüyordu ki, bu gece sadece bedenime değil, tüm ruhuma hükmedeceğini biliyordum.

Yatak odasının kapısının duvara şiddetle vurduğunu hatırlıyorum. Karanlık odanın içine holde yanan ışık kesik bir çizgi şeklinde giriyor, az da olsa içeriye yayılarak ortamı aydınlatıyordu ama her yer loştu. Onu zor seçiyordum. Beni yatağımızın üzerine bırakırken o da benim üzerime çıktı. Ağırlığını hissetmedim çünkü kollarıyla kurduğu köprü, benim üzerime abanmasına engel oluyordu. Eğilip dudaklarıma yeniden yapışırken çarşafı avucunun içine alarak yumruk yapıp sıkıldığını fark ettim.

Doğrulup dizlerinin üzerinde yükselerek takımının ceketini çıkarıp yere fırlattı, ardından gözlerini gözlerimden çekmeden siyah gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Son düğmeyi çözerken eğilip yeniden dudaklarıma yapışarak beni sertçe öpüyor, bir yandan da genişleyen pazularından zor ayırdığı gömleği çıkarıyordu. Gömleği de fırlatarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. Delirdiğini hissediyordum ama bu gece, her zamankinden daha farklı davranıyordu. Aç bir kurt gibiydi.

Öpüşmemizin arasından nefes nefese, "Küçük amın benim için ıslak mı?" diye sorarak parmaklarını karnıma sürte sürte aşağı indirdi, beyaz dantel takımımı paramparça etmesinde bir sorun görmüyordum. Parmaklarını külotun içine usulca itip vajinama dokunduğunda gözlerim irileşti. Dudaklarıma tekrar yapışmadan önce, "Azgın küçük kedi, vıcık vıcık olmuş," diye inledi.

"Ah!" diye inleyip, dudaklarından ayrılarak başımı çevirip yanağımı yatağa bastırdım. Parmaklarıyla vajinamın dudaklarını ayırdı, belirginleşen klitorisime dokunmadan önce deliğimden toparladığı suları klitorisimin yüzeyine yaydı. Karnımın çekildiğini, kasıklarımın titrediğini hissederek dişlerimi sıktım.

“Tutma kendini, beni ne kadar istediğini göster. Seni sikmem için yalvaracaksın,” dedi karanlık bir sesle. “O ağzını aç, konuş benimle.”

“Dokun,” dedim nefes nefese. “Parmaklarını bastıra bastıra okşa beni.”

“Böyle mi yavrum?” Sorusuyla eş zamanlı olarak parmağıyla klitorisimin etrafında daireler çizmeye başladı. Kalçalarım istem dışı bir şekilde havaya kalkıyor, vajinamı parmaklarına doğru iterek zevki daha derin hissetmeyi deniyordum. Çarşafı sıkın yumruğunu ısırdığımda, vajinamdaki parmakları daha da sertleşti. Klitorisimi parmaklarının arasında sıkıştırıyor, ardından bırakıyor, sonra bunu yeniden yapıyordu ve bu klitorisimdeki tüm damarların zonklayışını hissetmeme neden oluyordu. Yumruğunu daha sert ısırp salyalarımın derisine bulaşmasını sağlayarak, “Korhan,” diye inledim.

“Sevgilim,” dedi, histerik bir şekilde gülüp parmaklarını tekrar deliğime indirdi, orta parmağıyla sularımı toplayıp klitorisime götürdü ve daha ıslak, seslerin yankı şeklinde odaya dağılmasına neden olarak okşamaya başladı.

Çıkan sesler hem utandırıyor hem de daha fazla istememe neden oluyordu. Gözlerim kayarken dişlerimi yumruğuna batırmaya, ısırmağa başladım ama o durmadı, yapış yapış olan klitorisimi bırakıp orta parmağını içime itti. Doluluk hissiyle dişlerimi geçirip tükürüklerimle ıslattığım yumruğuna doğru inledim.

“Karıcığım,” dedi ve parmağını içime sokup çıkarırken başparmağını klitorisime yasladı. Ayağımdaki ayakkabılara aldırış etmeden bacaklarımı beline sarıp dokunuşlarını derinleştirmesini sağladım. Parmağı senkronize bir şekilde içime girip çıkıyor, başparmağı klitorisimi acımasızca eziyordu.

“Lütfen,” dedim nefes nefese.

“Lütfen ne?”

“Lütfen aşkım,” dedim yeniden ve parmağını daha derine iterek, “Söyle,” diye emretti. “Lütfen ne?”

“Sik beni,” diye inledim muhtaç bir sesle. “Lütfen.”

“Tekrarla, yalvar.” Parmağını daha hızlı sokmaya başladığında çıkan şakırtılar utancımı besledi. Öyle çok ses geliyordu ki başımı iki yana sallayarak çıldırmış gibi inlemeye, hiçbir şeyi umursamadan çığlık atmaya başladım.

“Lütfen, lütfen kocacığım,” kelimeleri döküldü dudaklarımdan. Bu onu daha da tahrik etti. İşaret parmağını da orta parmağının yanına itip iki parmağını yan yana tutarak içime sokup çıkarmaya başladı.

Başım dönüyor, karanlıkta gölgeler oynuyor, bedenim yılan gibi kıvrılıyordu. Parmakları içime girip çıktıkça bacaklarım daha da aralanmaya başladı. Bir bacağım titreyerek sallanıyordu ve eminim bu ona delice bir haz veriyordu.

“Küçük amcığın benim için ağlıyor, ne kadar da şirin,” diyerek sularımın sesini duyabilmem için parmaklarını içime arka arkaya itip çıkarmaya başladı. O sesler utançla ve hazla çığlık atıp tırnaklarımı ensesine, sırtına, kollarına batırmaya başlama neden oldu. “Siktir, bak, sikimi içine alırken de böyle sesler çıkarıyordu,” dedi alay eder gibi ve parmaklarını daha da sert sokup çıkarmaya başladı. Öyle ıslaktım ki iç çamaşıma akan suların çamaşırimi aşarak yatağa yayıldığını hissedebiliyordum.

“Korhan, Korhan, Korhan!” diye arka arkaya çığlıklar atarken, diğer elini yataktan çekti ve hiç beklemediğim anda külotumu kenardan tutup çekerek vajinamı açtı. “Siktir amuna koyayım,” derken oraya baktığını biliyordum. Parmakları içimde hareketsizdi. Dizlerinin üzerinde durup hafifçe eğilerek parmaklarını şiddetle içime saplamaya başladı; bunu yaparken gözleri oradaydı. Beni parmaklarıyla nasıl doldurduğunu izliyordu.

Bacağım delice titriyor, seğiriyor, gözlerim kayıyor, başımı geriye atıp doğrulmaya çalışıyor ama doğrulamıyordum.

“Kıpkırmızı oldu, parmaklarımla sikmem çok mu hoşuna gidiyor yoksa?” diye sorduğunda parmaklarını içimde bükte, kanca şeklini verdi ve bu benim patlama noktamdı. İçimden dışarı hücum eden zevki durduramadım. Parmaklarının etrafında deliğimin genişleyip söndüğünü, sıkılaştığını, daralıp dalgalan-

dığını hissettim ve boğazımdan bir çığlık dışarı dökülürken fışkırarak boşalmaya başladım.

Sularım şiddetle onun bedenine çarpıyor ama o asla durmuyor, inliyor, "Siktir, evet işte böyle," diyerek parmaklarını içime daha hızlı sokarak içimde dolaştırıyordu.

Kalbimin yerinden çıkacağını, göğsümün bomboş kalacağını zannettim. Bedenimdeki o yıkıcı zelzele son damlama dek ve sonrasında da sürdü. Bacağım titriyor, bedenim yanıyordu ve ben içime onun parmaklarını almaya devam ederken durması için yalvarıyordum çünkü bu zevk çok fazlaydı, ölecekmişim gibi hissettirecek türdendi; çok fazlaydı.

Korhan parmaklarını bir anda içimden çıkardı, ben daha ne olduğunu anlamadan avuçlarını kalçalarımın altına koyup kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırdı ve gözlerimin önünde şimşekler çakmasına neden olan şeyi yaptı. Vajinamı ağızla ağzına dayadı. Emiyordu. Kalçalarım avuçlarının arasında, alt kısmımı hafifçe yukarı kaldırmış ağızla dilini sokuyor, içimden bir şey çekmek istiyormuş gibi beni delice emiyordu. Dizlerim titriyor, ayağım hâlâ delice sallanıyordu ve kısa saçlarının arasında dolaşan parmaklarımı başına bastırıp yalnızca acı inilti çıkarıyordum. Oysa hissettiğim kör edici bir zevkti.

"Dur," diyebildim ama durmadı, zaten durmasını istediğimden de emin değildim. Yanıyordum. Kor alevlerin içindeydim. Donuyordum. Buzların içindeydim.

Ağızını oradan çektiği an pantolonunun fermuarını indirdi. Boxerının boşluğundan aletini çıkarıp, aletini sularına bulayarak ıslatıp sıvazladıktan sonra bir bacağımı omzuna alarak üzerime geldi. Dudaklarımızı birleştirmek için bacağımı bedeniyle bedenim arasında ezerek bana doğru abanırken aletinin başının içime kayıp girdiğini hissedip inledim. Dudaklarımız birleştiğinde artık o sıcak, koca alet içimde hareket ediyordu.

"Benim kadınımsın," dediğinde içimde o kadar hızlı hareket ediyordu ki tek yapabildiğim onu delice içime kabul ederken inleyip, anlamsız kelime dizilerini dilimden dışarı salmaktı. "Benim karımsın." Dili ağzıma girerken artık tüm hücrelerimdeydi.

Daha önce bu kadar zevk aldığımı hatırlamıyordum. Sanki vücudumu yeniden inşa ediyordu.

Sanki kendimle ilgili yeni bir şeyleri keşfetmemi sağlıyordu.

İçime vura vura boşalmaya başladığında bitmediğini biliyordum çünkü spermleri içimden dışarı taşana dek beni doldurduğunda bile durmadı. Yavaşlamadı. Hassaslaşan aleti onu çılgına dönmüş gibi inletiyor, ahlâksız kelimeler dudaklarından güzel cümleler oluşturarak dökülüyordu. İçimde yeniden sertleşip vuruşlarını güçlendirene dek tek bir an olsun içimi boş bırakmadı. Daha sonra beni önüne çekerek sırtımı ona dönmemi sağladı ve enseme dişlerinin arasına alarak arkamda koca bedeninin altında kalan vücuduma zevk dalgaları şeklinde vurmaya başladı.

Kalçalarımı sıkı sıkı içime sokup çıkarırken, “Benimsin,” diyordu. “Tıpkı benim de senin olduğum gibi. Söyle, kime aitsin?”

“Seninim!” diye bağırarak kalçalarımı kasıklarına iterek onu içime almaya devam ettim. “Ve sen de sadece benimsin!”

Dili enseme, sırtımda, belimde dolaştı; durmadı, beni keşfetti. Beni titreyişler ve gözyaşları içinde defalarca kez boşalttı. Tüm vücudumu öptü, her noktama temas etti, her noktama izlerini bıraktı. Çırılçıplak yüzüstü uyuyakalmak üzereyken bile öpücüklerini sırtımda, belimin kavisinde hissettim. Biliyordum, uykuya daldığımda bile bedenimi sevmeye, öpmeye, tüm gece fısıldadığı şekilde tapmaya devam etmişti.

Ruhlarımızın birbirine kördüğüm olduğunu hissettiğim bir geceydi.

Sevgili Mania'm, ruhum sana ezelden mühürlüdür. Bilirsin ki cehennemde mührü ateş ile vururlar. Senin güzel ismini benim göğsümün ortasına ateşle vuran tanrıya şükürler olsun, şeytan bile ona olan hayranlığını gizleyememiştir. Ve yine şükürler olsun, ateşi bazen ateşle de söndürebilirmişsin. Sen de şafak yıldızım, benim yegâne ateşimmişsin.

Yegâne ateşim, yıldızların üzerimize yağdığı rüyalar gör. Ben ise seni göreyim. Seni göreyim ve şafak söksün öksüz cehennemime.

9. PERDE

Namlunun Ucundaki Gerçek

Mania: Mantus, canım alevim, kimse sana hissettiklerimi önüne koyup buna sevmek diyemez. Çünkü biliyorsun, hiçbir kalem, aşkı kalp kadar hakiki yazamaz. Kalbimi sayfalara sürte sürte yazdığım satırları okudun mu? Mürekkebim gözyaşlarım olamazdı, kururdu, kayboldu; lâkin kalbin kanata kanata yazdığını tanrı bile silemiyor.

Mantus: Yegâne ateşim, güneş doğudan doğuyorsa bu, sen geceleri doğuya yüzünü dönerek uyuyorsun diyedir ve yine güneş batıdan batıyorsa, gökyüzüne sırtını döndün diyedir.

Mania: Benimle savaşıyordun, sana beyaz bayrağı çekmişken ben. İçimde öldürdüğün onlarca duygu cesetlerinin arasında yine ben, sen sırtına bir hançer saplamışken bile ölmeyen aşkımla gözlerine bakmaya utanıyorum. Öldürmedin beni lâkin buna yaşatmak da diyemezsin. Mantus, seni yazmak için kalbimi bir kâğıda sürterek rendeliyorum.

Mantus: Üstüne ettiğim yeminleri bozdum. Öldürmeye kıyamadığım ölünü içime gömüyorum.

Kollarımı boynuna sarıp, repliklerden birini daha okuyup yanağına sert bir öpücük kondurdum. Önümüzdeki sehpa da biri

yeşil, diğeri kırmızı iki aynı kupada kahvelerimizin dumanı tütüyordu. Avucunu elimin üzerine bastırıp, "Çalışmalar seni yoruyor mu?" diye sorunca dudaklarımı sertçe yanağına bastırıp, "Yoo," dedim.

Finaline dek yazdığını ağzından kaçırmıştı ama final sahnesini benimle paylaşmamak konusunda ısrarcıydı. Geceleri sırtına tünüyor, yazdığı replikleri seslendirip, bazen salonun ortasında onunla birlikte çalışıyordum.

Evliliğimizin ikinci haftasındaydık ve bu süreçte sadece geceleri yalnız kalıyor, yalnızlığımızın içine onun oyununu sığdırıyorduk. Ayçelen'in hamilelik haberi arkadaş grubumuzun en çok konuşulan konusuydu. Ayçelen ile Ezrak hâlâ Eskişehir'de yaşadıklarından çok sık görüşemiyorduk ama hafta sonları gelip, iki gün kalıp gidiyorlardı. Ezrak tam da düşündüğüm gibi bu duruma Ayçelen'den daha hazırды. Nikâh konusunu sık sık gündeme getiriyor olsa da Ayçelen şimdilik bu konuyu duymazdan geliyor, duruma kendini alıştırmaya çalışıyordu.

Antalya'da annemin soruşturmaları sonucu iyi olduğunu öğrendiğim bir jinekolog ile görüşmeye başlamıştım. Görüşmelerimiz genelde telefon üzerinden ilerliyordu çünkü Korhan her ne kadar bundan hiç memnun olmasa da kendimi tamamen sahneye odaklamış, o şekilde ilerliyordum. Durumum iyiydi, gebeliğimde de bende de bir problem olmadığını biliyordum. Fakülteye dönüşüm en çok da Ferruh Hoca'yı mutlu etmişti. Kendimi yeniden o büyük salonda, perdelerin önünde çalışırken bulmak bana yenilendiğimi hissettiriyordu. Bu hafta bebeğimin kalp atışlarını duyabilecek miydim merak ediyordum, eğer şansım yaver giderse yakında cinsiyetini de öğrenecektim.

"Hızlanmamız gerekiyor," dediğimde Korhan'ın bakışları beni yakaladı. "Karnım tamamen büyümeden oyuna çıkmamız lazım."

"Doğumdan sonraya da ertelenebilir."

"Bebeğimin benimle sahneyi hissetmesini istiyorum," dediğim anda bakışları yumuşadı, gözleri çok su içmişim gibi biraz daha belirgin duruma gelmiş karnuma indi.

Henüz karnım çok fazla büyümemişti ama biraz daha kilo aldığıımı hissediyordum, hafif şişkinliğim de dışarıdan hamile olduğumu belli etmeyecek kadar küçük sayılırdı. Hamile olduğumu öğrenen tüm oyun arkadaşlarımin şaşkınlığını hatırlıyorum, hepsi karnıma bakıp, ne kadarlık olduğunu sorup durmuşlardı.

Aşerme süreci başlamamıştı, bulantıları normal seyreitse de bazı kokulara karşı çok duyarlıydım. Mesela evde pişmediği hâlde kereviz kokusu alıp bir anda lavaboya koşuyor, içim çıkıyormuş gibi öğürmeye başlıyordum ve Korhan da arkamdan gelip saçlarıımı tutarken beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü biliyordu, kusmaktan daima korkmuştum ve ne zaman kusmaya başlasam elimde olmadan ağlıyordum.

Gözyaşlarıım en çok Korhan'ı etkiliyordu, beni ağlarken görünce dizlerinin üzerinde durup çaresizce yüzüme bakıyor, bazen bana sıkıca sarılıp, "Geçti," diyordu. "Ben buradayım, o kerevizler de defolup gidecek hayatımızdan."

Şenay ve Arif konusu aramızda bir daha konuşulmamak üzere kapanmış bir konu gibiydi. Sanki Korhan yaşanan her şeyi derin bir kuyunun içine atmış, kuyunun üzerini de demir bir kapakla kapatarak sonsuz karanlığa terk etmişti.

Bir gün o kuyunun kapağının aralanmasından, kötülüğün dışarı sızmasından korkuyordum.

"Kontrole ne zaman gideceksin?" diye sordu konuyu değiştirerek. Gözlerinin içine uzun uzun baktım ama konunun aynı yöne dönmeyeceğini anlayınca, "Bu hafta," dedim.

"Ultrasonla bakacak değil mi?" diye sordu merakla.

"Evet."

"Ben de geleceğim," dedi bir anda, sesindeki heyecanı hissetmek beni gülümsetti.

"Sensiz gitmek istemem zaten."

Bedenini tamamen bana çevirip beni çekerek kucağına aldı. Kollarımı boynuna sararak kucağına oturduğumda, "Bensiz nereye gidiyormuşsun zaten sen? Karım değil misin? Kocan olarak seninle her yere gelmem icap eder," dedi.

"Kocam olarak oyunu hızlandırman da icap eder," diyerek dudaklarına yöneldiğimde tek kaşını kaldırdı.

"Nurşan, çok yükleniyorsun kendine. Sürekli çalışmaya gidiyorsun. Seni okuldan çıkaramaz oldum." Bakışları her ne kadar sert olsa da ona dikkatle baktığımda endişelerini görebiliyordum. "Doğumdan sonra halledelim bu oyun işini. Acelesi yok."

"Kendimi iyi hissediyorum, Korhan," diye inatlaştım. "Doğumdan sonra gücümü toplamam ne kadar sürer bilmiyorum. Üstelik bebeğimi kendim büyütmek istiyorum, ne sahneye ne de oyuna vakit ayırmayacağım bu süreçte. Sahne benim için nefes almak demek, girdiğim rollerle yaşıyorum ve bir süre onlardan uzak kalacağım. Bu yüzden şimdi olsun istiyorum." Çenesini tutup onu bana bakmaya zorladım çünkü bakışlarını farklı bir yöne çevirmiş, dişlerini sıkıyordu. "Gör beni, neden görmüyorsun? O da benimle birlikte sahneyi hissetsin istiyorum. Onu doğurduğumda sahnede uzun süre kalamam."

Korhan sustu.

"Susacak mısın böyle?" diye sordum çatık kaşlarla. "Senden tek bir şey istiyorum, o da bu. Çok fazla bir şey istiyormuşum gibi davranıyorsun. Doğuma daha aylar var, oyun ivme kaybeder, seyirci kaybeder, popüleritesini kaybeder. Neden anlamak istemiyorsun?"

"İvme de seyirci de popülerite de benim sikimde değil," dedi yakıcı bakışlarını bana çevirerek. "Tek umurumda olan sensin. Ve o. Başka bir şey sikimde mi benim? Ben bu oyunu bile senin için yazdım!"

"Çocuk gibi karşı çıkmadan önce mantıklı düşünmeyi dene," diyerek kucığından kalktığımda bana düz düz baktı ama aldırış etmeden salonun çıkışına yöneldim. "İnadın yüzünden her şeyi mahvedebilirsin. Oyuncular hazır, çalışılması gereken sadece final sahnesi kaldı. Bunu da bir haftadan bile daha kısa sürede çıkarabileceğimi iyi biliyorsun. Final sahnesi bana ait." Parmakımı göğsüme bastırarak ona döndüm. "Bana ait. Anladın mı? Bana kaldı. Ve ben bu işte iyiyim, anladın mı beni? Karnım şişip kendimi zor taşıyacak duruma geldiğimde çalışmam, çalışma-

lara katılamam, bunca çalışmış olduğum sahne, verdiğim emek de boşa gider çünkü replikleri unuturum!" Gözlerini devirmesi daha da öfkelenmeme neden oldu. "Bu oyunun geleceğini mahvedemezsin."

"Çocuk gibi ayaklarını yere vurarak bana istediğini yaptırabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sorarken ayağa kalkmıştı. Bana doğru ilerlerken, "Kendini paraladın oyun için. Ayaklarını uzatıp yatman gerekiyordu senin," dedi sinirle. "Yaşananları çok çabuk unutmuş olabilir misin?"

Söylediği şey bir an ona bakakalmama neden oldu. Korhan söylediklerinin pişmanlığını saniyeler içinde yaşayıp gözlerimin içine özür dilercesine baksa da ben hissettiklerimin altından bir özürle çıkabilecek kadar güçlü değildim.

"Unutmayı deniyordum, teşekkür ederim hatırlattığın için," dedim, kafamın içinde ateşin sesi o gün olduğu kadar netti. Yeniden.

"Beni dinle," diyerek arkamdan geldi ama aldırış etmeden hole, oradan da yatak odasına ilerledim. İçeri girmesine izin vermeden yüzüne sertçe kapıyı kapattığımda, "Nurşan," dedi sabırla. "Aç yavrum şu kapıyı."

Gözlerimi yatağa çevirdim. Mavi ve İncir orada, yatağın üzerinde yan yana yatmış beni izliyorlardı. Kirpi, kediye biraz daha sokulduğunda sırtımı kapıya bastırıp, "Seninle konuşulmuyor," dedim.

"Sadece çok hassas davranıyorsun," diyerek alttan almaya çalıştı. "Anlıyorum, hormonlar yüzünden, tamam." Derin bir nefes alıp kapıya yeniden tıklattı. "Tamam, kapıyı aç ve konuşalım. Yarrak kafalı gibi davrandığımı biliyorum."

"Tam isabet," dedim sırtımı kapıya iyice bastırarak. "Tam olarak öyle davranıyorsun."

"Nurşan, kapıyı açacak mısın?"

Sessiz kalmayı sürdürdüm.

"Ya lanet olsun oyununa da şeyine de tamam be tamam!" diye bağırınca tek kaşımı kaldırıp beni görmeyeceğini bildiğim

hâlde yan yan kapıya baktım. Bir an öfkesini hissettim, kabullenişin gerilerinde bana yöneltilen bıçaklar vardı.

Kapıyı açıp tam karşısına geçtiğimde gözüm holdeki duvar saatine kaydı. Saat 01.55'i gösteriyordu. Bakışlarım saatten ayrılarak Korhan'a çevrildiği an, Korhan'ın gözlerinde saf bir meydan okuma gördüm.

"Tamam, madem kendine güveniyorsun. Oyun bu hafta oynanacak."

"Ne?" diye sorabildim, bunu beklemiyordum.

"Final sahnesi seninmiş, sana aitmiş, sen bir haftada halledermişsin ya hani. Tamam, hallet. Oyun bu hafta oynanacak."

"Gözlerimin içine öfkeyle bakarak söylüyorsun bunu," dedim sertçe.

"Çünkü sen laftan anlamıyorsun," dedi. "Hem madem yapılabiliyormuşsun, yap, tamam. Ama final sahnesine okulda değil, evde çalışacaksın. Tek şartım bu."

"Şimdi de okula gitmemi mi yasaklıyorsun?" diye sorduğum an, "Kızım sen deli misin amına koyayım, neyi yasaklamışım ben?" diye bağırdı.

Artık öfkesine engel olamadığını net bir biçimde görebiliyordum. Ben mi çok ileri gidiyor, içimdeki hisleri durduramıyordum yoksa onun mu bana karşı hiç tahammülü yoktu anlayamıyordum.

"Sen bana tahammül edemiyorsun," diye fısıldadım sessizce.

"Nurşan sen manyak mısın?" diye sorarken şok olduğunu görebiliyordum. "Gerçekten soruyorum kızım, sorunların mı var senin?"

"Benim sorunlarım falan yok, hissettirdiğin bu," dediğimde gözlerimin içine uzun uzun baktı. Öfkeliydi, kendini dizginlemeye çalışıyordu, eskisi gibi ateş olup beni yakamayacağından artık karşımda durup sadece kendisini yakıyordu.

"Ben sana böyle hissettirecek ne yaptım?" diye sordu sakince. "Senin iyiliğini düşündüğüm için karşı çıktığım bir şeyin arkasına saklanıp bana tahammül edemiyorsun diyorsun. Bu kadar

kolay mı bu cümleyi kurabilmek? Sana tahammül edemediğim bir an bile olmadı benim."

Sertçe yutkunup, "Bazen çok abartılı tepkiler veriyorum ve bunu durduramıyorum," diye fısıldadım.

Beni anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Derin, içli bir nefesin arkasından, "Bana kız, öfkeni kus, tüm sinirini boşalt, değişen ruh hâllerinle beni hırpala ama sakın bir daha bana bu tür bir cümleyle geleyim deme çünkü çok istesem de denesem de sakın kalamam," dedi. Sesindeki sakinliğin kanımı bile üşüttüğünü hissettim.

Ona doğru sokulmak istesem de bir şey beni durdurdu. Bu hormonların daha ne kadar ayarlarımla oynayacağını merak ediyordum. Korhan bana sırtını dönüp salona yöneldiğinde, "Yemek yiyelim mi?" diye sordum, bu beklemediği soru karşısında adımları durdu. "Akşam için bulgur pilavı ve et sote yapmıştım ama çok yorgun geldin, yemedin," diye fısıldadım. Spor salonundaki işine geri dönmüştü, spor eğitmenliği ile yüzme hocalığı yapıyordu ve bu akşam da eve oldukça yorgun dönmüştü çünkü ortaokul dönemindeki çocuklara toplu yüzme dersi vermişti. Geldiğinde de çalışmaya başlamıştık, bu yüzden kahve dışında midesine giren hiçbir şey olmamıştı.

Siniri bozulmuş gibi gülerek başını iki yana sallayıp, "Kızım sen benim harbiden imtihanımsın bak," dedi.

Gülerek arkasından sokulup kollarımı beline sararken, "Bulgur pilavının üzerine pul biber de koyarsın sen şimdi," diye şakıdım.

"Bu hafta sonuna kadar vaktin var, bu hafta sonu oyuna çıkmazsan doğumdan sonraya erteleyeceğiz, bunu unutma," dediğinde yüzüm düştü.

"Kötü adam, zorba koca."

"Et sotenin de içine pul biber atarız," diye şakıdı.

Kapıyı çalsam, açacağını bildiğim çok anlar oldu, sen ise beni cehennem dibinde, senden çok ötede sanıyordun; oysa o gece ben kapıda üşüyen bir sokak köpeği, o gece ben kapıda annesini kaybetmiş öksüz bir piç kurusuydum. Kapatma bana kapılarını, cehennemde üşümeyi bana sen öğrettin; yüzünü çevirme bana, çirkin bir surata güzelmiş gibi hissettirdin.

J.

Mania: Sevginin nefretten çok daha büyük zararlar verdiğini seni severken öğrendim. Meğer ben bir bıçakmışım, Mantus. Dönüyormuşum içinde. Senin nefret sandığın aşk yakıyorken içini, benim sevgim bıçakmış, öldürüyormuşum ben seni.

Mantus: Ben seni yutmak için denizin üzerinde büyüyen o dalga, kapatma kulaklarını, boşa yorma kulaçlarını, boğacağım ben seni ve sen, artık sana anlattığım her şeyi dinleyeceksin.

Mania: Önce gir göğsümden, dalga olup vur beni ve boğ, sonra çık sırtımdan ve bir hançer ol, kanımdan mürekkeple bu hikâyeye yaz bir son.

Sayfalar Mantus'un kelimeleriyle ıslanmıştı, her bir replik binlerce duygunun tesiri altına girmişti ve ben, sayfalarca ilerleyerek Mantus'un ruhuna gözyaşlarımı akıtmaya, o ruhu okuduğum her bir kelimede biraz daha boğmaya başlamıştım. Finaldeki her bir sayfa, bir sonraki günü işaret ediyor gibiydi, zamanın içinde kayıyordum. Yaşadığım her günü, bedenimin dışında asılı duran bir ruh gibi öylece izliyordum.

Korhan ile finali çalışıyorduk, Korhan işe gidiyordu, Korhan eve geliyordu, ona en sevdiği yemeklerden pişiriyordum, mutfakta vakit geçiriyorduk; elleri belimde, çenesi omzumda yaptığım tatlıları izliyordu ve ben de o bulaşıkları yıkarken tezgâhın üzerine tüneyip kahve içiyordum. Ayçelen ve Ezrak, Eskişehir'de bir ev tuttuklarının haberini veriyor, Akşın ve Anka nikâh tarihi alıp davetiye bastırmaya gidiyor, Ziyne ve Gürkan birkaç

gün sürececek o tartışmanın fitilini ateşliyor, Yağış ve Çağlar da oyun gününe dek dinlenmek için Bursa'ya tatile gidiyorlardı. Ve ben, her an Korhan ile olmaya devam ediyordum. Bazen mutfakta başlayan kirli sevişmeler, aceleci bir sekse dönüşerek banyoya taşınıyor, çoğu zaman ruhumuzu hissetmek için birbirimize yatağımızda dokunuyorduk.

O bir hafta çok hızlı geçti ama ben final için de hazırdım, sahne için de hazırdım, o gece için de hazırdım.

Zaman beni bir cuma sabahına sürükledi, ertesi günkü oyun için afişlerin çıktıkları alınmış, Ziynet ta Eskişehir'den olaya müdahale ederek afişleri hazırlamıştı. Boyundan bağlamalı bluzumun uçlarını ensemde birleştirip bağladığım sırada Korhan, "Bebeğim, kapıda bekliyorum," diyerek sokak kapısını açtı.

"Tamam sevgilim, çıkıyorum şimdi," diyerek yatağın kenarına koyduğum zincirli çantamı alıp omzuma astım. Son kez makyaj aynasına düşen yansımama bakıp saçımı düzelttim. Maşayla şekillendirdiğim saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım, dudaklarımda şeftali tonlarında bir parlatıcı vardı ve yazın sıcaklığı yüzümü tatlı bir şekilde kızarttığı için fondöten de kapatıcı da sürmemiştim.

İncir için mama döküp hızla kapının önüne çıktım. Korhan kaskını takmış, motosikletin üzerine binmiş, elinde benim kaskımı tutuyor, çıkmamı bekliyordu. Kedi kulaklı kaskımı alıp kafama geçirdim, arkasına atlayıp beline sıkıca sarıldım ve birlikte jinekoloğumun muayenehanesine doğru yola koyulduk.

Dışarısı öyle sıcaktı ki, kask ekstra olarak boğulmama neden olmuştu. Sabah kollarıma sürdüğüm güneş kremine rağmen tenimin renginin değiştiğini görebiliyordum. Motosiklet kliniğinin önündeki park alanında durduğunda kaskı kafamdan çıkarırken, Korhan, "Yağış ve Çağlar döndü mü? Yarın oyun var, Fenriz karakterini Akşın'a oynatmak zorunda kalmayalım," dedi.

"Sabah döneceklerdi Bursa'dan," diyerek kaskı ona uzattım.

Beni baştan aşağı süzdü. Altımda kısa bir tayt vardı, tayt üzerindeki boyundan bağlamalı pembe bluzun aksine siyahtı. Gözlerindeki beğeniyi saklamadan, "Bu kadar çirkin olmanı yasak-

lasam mı ben?" diye sordu. "Çirkin derken çarpılacağım, ondan korkmaya başladım. Karım olmak seni daha çirkin yaptı."

Gözlerimi kısarak yüzümü ve kafamı sıcaktan korumak adına parmaklarımı başımın üzerine bastırdım.

"Çok konuşma da in hadi," dedim. "Bebeğimle ilgili bir şeyler duymak için sabırsızlanıyorum."

"Annemin heyheylerini tepesine çıkarıyorum, babama dünyayı dar etmek için annemin hormonlarıyla oynuyorum diyecek kesin," dedi Korhan gözlerini devirerek.

"Şimdiden şikâyetçi olmaya başladın bebeğimden," diyerek kliniğe doğru hızlı adımlar atmaya başladım. Arkamdan geleceğini biliyordum ama bu kadar aceleyle geleceğini düşünmemiştim. Koşar adımlarla beni takip edip basamakları tırmanırken, "Ben bebeğimden şikâyetçi falan değilim, sıcsın ağzıma razıyım," diye homurdandı.

"Ne oldu? Neyden korktun? Duyar da üzülür diye mi?" diye sordum alayla.

"Duyuyor mudur ki?" diye sorarken beyaz bir hole girmiştik, taş masanın arkasındaki sekreter bizi fark ettiğinde gülümsedi ama bir anlık gafletle kadına karşılık veremedi Korhan'a yan gözle baktım.

"Duyuyordur."

"O zaman geceleri yediğimiz naneleri de duyuyordur," dedi gözlerini kısarak. "Bundan sonra yemeyelim."

"İyi, sen bilirsin."

"Çok çabuk kabul etmedin mi bu durumu, Nurşan? Sen doydun mu bana yoksa?"

"Yemeyelim naneleri diyen sendin, sen doydun demek ki bana," diyerek sekreterin masasının önünde durup gülümseyerek, "Günaydın," dedim. Korhan homurdanarak bana bakıyor, gözlerini profiline dikmiş söylediğim şeye cevap verebileceği ânın gelmesini bekliyordu.

"Günaydın, Nurşan İs Hanım'dı, değil mi?" Kıza cevap vermeden sadece başımı salladığımda bilgisayar ekranına ismimi

yazıp, bir süre ekranı izledikten sonra, "İçeri geçebilirsiniz," dedi. "Nihal Hanım içeride sizi bekliyor."

"Eşim de benimle birlikte gelebilir, değil mi?"

"Elbette," dedi kız.

Korhan, avucunu belime bastırıp beni kadının odasının kapısına doğru yürütürken, "Eşin de seninle gelebilir mi demek he," diye alay etti.

Heyecanlıydı, gevezeliği de bu yüzdendi, gözünü yüzüme dikip durması da bu yüzdendi. Bu durum beni olduğu kadar, onu da çok heyecanlandırıyordu. Hatta içimden bir ses, Korhan'ın benden daha heyecanlı olduğunu söylüyordu.

Kapıyı tıklatıp içeri girdiğimizde Nihal Hanım masasından kalkmadan, "Hoş geldiniz," dedi yüzüne ezbere çizilmiş, herkese yönelttiğini bildiğim maskeden bir gülümsemeye.

Kısa sorular ve küçük bir diyalogun ardından beni ultrasonun olduğu sedyeye yönlendirmek için ayaklandı. Sedyeye ve ultrason cihazının olduğu odaya yine onun odasından geçiş sağlanıyordu. Korhan kapının kenarında durup sedyenin üzerine çıkışını izlerken ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Elini bir kapı pervazına, bir duvara, bir cebine koyuyordu. Aslında istese içeri girebilirdi ama kadın ona gel demediğinden gelip gelmemesine izin var mı bilememiş olacak ki kapıdan içeri bir adım atamıyordu.

Bluzumu yukarı sıyırıp, kafamı sedyenin dik duran başlığına yasladım. Kadın, "Kramplar, bulantılar ne durumda peki?" diye sorarken göbeğimin üzerine buz gibi hissettiren bir jel sıktı. Kasılarak dişlerimi sıkmam Korhan'ın duruşunu da dik konuma getirmesini sağlarken gözlerimi kırıp açarak iyi olduğumu ona anlatmaya çalıştım.

"Kramplarım olmuyor, bulantılarım da eskisi kadar sık olmasa da bazen koku alıyor gibi hissediyorum. Bu rahatsız edici."

Kadın gülerek, "Bu genelde duyduğum bir şikâyet," dedi. "Kötü bir anlama gelmiyor, merak etme. Sadece duyuların hassaslaştı, hepsi bu."

"Tüm duyuları hassaslaştı, canıma okuyor," diye mırıldandı Korhan ama kadın onu duymadı, ben doğrudan ona baktığım-

dan dudaklarının hareketlerini görebilmiş, ne dediğini anlayabilmiştim.

“O zaman şöyle bir kontrol edelim ufaklığı,” diye fısıldadı kadın, ardından cihazı usulca karnuma yaklaştırdı. Kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Birazdan belki onun da kalp atışlarını duyacaktım.

Kadın bir süre cihazı karnumda dolaştırdı. Meraklı bekleyiş içimde binlerce obruk açıyormuş gibi hissettiriyordu. Sonunda ekranda bulanık görüntüler oluşmaya başladı. Görüntülerden çıkarım yapabilmek adına gözlerimi kısıp ekrana yoğunlaştım, aynı anda Korhan’ın da kapının pervazına iyice sokulmuş, benim gibi ekrana yoğunlaştığını biliyordum.

Elimi kaldırıp Korhan’a doğru uzattığım an, Korhan izin beklemeden içeri daldı ve parmaklarımız birleşirken ikimiz de ekrana bakmaya devam ettik. Kadın o kadar uzun süre susup ekrana baktı ki, sonunda içimdeki o merak obruklarından birinden yükselen volkan alevlerini durduramayıp, “Bir sorun mu var?” diye sordum, sesim titremişti.

Kadının kaşlarının ortasında oluşan çizgi, kalbimin kırılma sesinin zihnimde yankılara dönüşmesine neden oldu. Bir sorun vardı. Bir sorun mu vardı? Korhan’ın elini sıkıca kavrayıp korkuyla kadına, sonra da Korhan’a baktım ve Korhan’ın da gözlerindeki o yoğun korkuyu gördüm; küçük bir oğlan çocuğu gibi ürpertiyle ekrana bakıyordu.

“Korhan,” dedim yalvarır gibi, sanki Korhan hayatımda kötü giden her şeyi düzeltebilir, her şeyi halledebilirmiş gibi. Böyle yalvarmam onu daha da korkuttu, endişeli bakışlarını bana çevirdiğinde yüzünün aldığı hâl, kalbimi allak bullak etti. Biraz daha korkuyla inlesem ağlamaya başlayacak gibiydi.

Korhan gözlerini bir bana, bir ekrana çevirirken, kadın, “Sakin olabilirsin,” dedi. “Sadece şaşırmama neden olan bir şey gördüm.”

Korhan panikle, “Ne gördünüz?” diye sorunca kadının bakışları ona çevrildi.

“Korkmayın,” dedi. Bakışları bana kayarken gülümsemesi büyüdü. “Şimdi sizi rahatlatacağım, küçük hanım.”

O küçük sessizliğe, bir kalbin vuruş sesi karışmadan hemen birkaç saniye öncesiydi Korhan ile göz göze gelişimiz. Göz bebeklerimin aniden ışığa maruz kalmışım gibi küçüldüğünü, ardından karanlığa gömülmüşüm gibi büyüdüğünü hissettim. Korhan elimi öyle bir kavradı ki, sanki parmaklarımız birbirini sıkıyor, kavıyor olmasa, bir uçurumdan aşağı düşmeye başlayacaktı.

Çok kısa bir an sonra o düzenli kalp atışlarına bir kalp atışı daha karıştı. Birbirlerinin yankısıymış gibi arka arkaya canlılıkla çarparlarken, "Babaları, korkma, onlar gayet iyi," dedi Nihal Hanım.

Korhan ile aynı anda, "Onlar mı?" diye sorduğumuzu hatırlıyorum, sonrası benim kafamın içindeki o curcunaydı, bağırış sesleri, kahkahalar, gözyaşları, binlerce farklı anının uğultusu...

Kalp atışlarını duyuyordum. Tüm gürültüye inat, en belirgin ses kalp atışlarının sesiydi.

"Burada yalnız sanıyordum ama görünen o ki, içeride iki kişiler," dedi Nihal Hanım. "İkizleriniz olacak ve ikisi de çok sağlıklı."

"İ-" Korhan duraksadı. "İkiz." Bakışları bana döndü, tekrar kadına döndü, ardından ekrana döndü. "İkizler."

Nihal Hanım, "Evet, bir erkek ve bir kız," dedi.

"Bir erkek ve bir kız," diye tekrar ettiğim o an, eğer kulağımın içine gözyaşlarımın girdiğini hissetmemiş olsaydım, ağlamaya başladığımın farkına dahi varamazdım.

"Çok iyiler, çok sağlıklılar ve anneleriyle babalarının endişe duymasını kesinlikle istemezler," dedi kadın cihazı karnımdan çekerken. Kalp atışlarının sesleri kayboldu ama zihnimin içinde o atış seslerini duymaya devam ettim.

İkizler, diye düşündüm. İkizlerimiz. Biri kız, biri erkek.

Bir elimi yüzüme kapatıp, dur nedir bilmeyen gözyaşlarıma yenik düşerek ağlamaya başladığımda diğer elim hâlâ Korhan'ın avucunun içinde duruyordu. Korhan önce tuttuğu elimi öptü, ardından sedyeye doğru eğilerek dudaklarını alnıma, yüzüme kapattığım elimin üst kısmına, boynuma bastırdı ve "Ağlama,"

dedi içi titriyormuş gibi. "Ağlama, iki gözüm. Bak, iyilermiş. Birliktelemiş."

Elimi yüzümden çekip Korhan'ın ensesine koyarak onu kendime çektiğimde daha da şiddetli ağlamaya başladım. Öyle çok ağlıyordum ki, Korhan yüzünü boynuma sokup, boynuma öpücükler kondurup, "Çirkin bebeğim," diyordu ama ona karşılık bile veremiyordum. Sadece ağlıyordum. Kocama sarılmış, aldığım haberin içime bir iğne gibi batışının verdiği mutluluğa ağlıyordum.

"Bebeklerimiz," dedim hıçkırığa hıçkırığa. "Rozerin ve Arı."

"Fermuar zor kapanıyor," dedim kulisteki etrafını ışıkların sardığı aynanın önünde durmuş, kürek kemiklerime ağrı sokana dek bükülüp elbisemin fermuarını son seviyeye yükseltmeye çalışırken. "Ayı gibi oldum."

"Ne biçim laf o?"

Yağış'ın arkamda olduğunu gözlerimi kaldırıp aynaya düşen yansımasını gördüğümde fark ettim. Sarı saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı, üzerindeki gök mavisi elbisenin bel kısmındaki korse o kadar sıkılmıştı ki zar zor nefes aldığına emindim.

"İkinci perde birazdan başlayacak," dedi Yağış sıkıntıyla. "Biraz dinlenmeye ne dersin. Artık iki de değil, üç canlısın."

"İlk perde de çok fazla rolüm yoktu," diyerek üzerimdeki siyah, kabarık elbisenin çemberini düzelttim. Saçlarım bukleler hâlinde omuzlarıma dökülüyor, ellerimi uzun, siyah dantelden eldivenler saklıyordu ve eldivenler dirseğimde son buluyordu. "Bu perde en önemlisi."

"Korhan nerede?"

Kulisin ortasında onlarca askı, her askıda onlarca elbise vardı. Final oyunu olacağı için herkesin rolleri arttırılmış, kostüm sayısı da üçe katlanmıştı. Sadece ilk perdede tam yedi elbise de-

ğıştirmıştım ama final perdesinde tek bir kostümle tüm oyunu üstleniyordum.

Mania ve Mantus'un sonu.

"Erkekleri kontrol ediyordur," diyerek masadaki pudrayla burnumun üzerinden geçtim. "Son perde çok uzun olmayacak ama hiç mola da vermeyeceğim. O yüzden gergindi. Sırf bizimkileri endişelendirmemek için ikizlerin haberini de sen dışında kimseye veremedim. Yoksa başta anneannem ve dedem olmak üzere herkes canıma okurdu. Bu kadar yorulmama çok sinirlenecekler."

"Korhan bunun doğumdan sonra olmasını savunanlardandı, pandam. O yüzden Korhan'a değil, dikbaşı torunlarına kızmaları gerekiyor."

Mania ile o kadar bütünleşmiş hissediyordum ki, bu perde bittiğinde, alkışların arasında son kez izleyicilere baktığımda ve perde usul usul kapanmaya başladığında, yüreğimden bir parçayı koparıp ona veda etmişim gibi hissedecektim.

"Neden yüzün asık senin?" diye sordu Yağış.

"Mania'nın sonsuza dek hayatımdan çıkacağını hissediyorum."

"Saçmalama. Bu oyun çok sevildi, en başından gösterime girecektir. Muhtemelen başka şehirlerde de oyuna çıkacağız."

Derin bir nefes alıp, "Doğuma kadar ara vereceğim, doğumdan sonra da bir süre sahneyle ilgilenemem. Yani bir süre uzak düşeceğim," dedim. "Bebeklerimle ilgilenmek istiyorum."

"Peki bölüm ne olacak?"

"Bunları Ferruh Hoca'yla da konuştum. Devam edeceğim ama önce bebeklerimi doğurmam, onları biraz büyütmem gerekiyor."

"Geri döndüğünde Mania seni yeniden sahnede bekliyor olacak," dedi Yağış beni telkin etmek istiyormuş gibi.

"Tabii o rolü bir başkasına vermezlerse," dedim iç çekerek.

"Oyunu kocan yazdı, Mania'yı senden başka kimseye vermezler."

"Bencillik etmek olur bu. Oyun çok sevildi. İncir Dalı herkesin dilinde dolaşıyor, popülaritesini kaybetmeden yeni bir Ma-

ria ile yola devam edilmeli. Hem finalini veriyoruz zaten. Ben daima ilk Mania olarak kalacağım,” dedim burukça. Söylediklerime kendimi inandırmak istiyordum ama içimi oymasına da engel olamıyordum.

Mania, benim için bir organ gibiydi, hislerden öteye geçerek parçam hâline gelmişti.

“Korhan’ın umurunda olan popülerite değil, kızım. Sensin. Ve onun Mania’sı daima sen olacaksın,” dedi Yağış, başka birinin o rolü oynayacağı düşüncesi henüz bir ihtimalken bile onu çok sinirlendirmişe benziyordu. “Ben Fenriz olduğum sürece karşımda başka bir Mania görmek istemiyorum, görürsem de onun saçını başını yolarım.”

“Deli. Bursa nasıldı?”

“Çok güzeldi. Biraz daha yakınlaştığımızı hissettim, artık arkadaşız kafasından tamamen çıktık ve bir ilişki yürütüyoruz gibi. Yani, öyle. Çağlar ile ne kadar ilişki yürütülebilirse, o kadar.”

“Evlenelim deyip duruyordu,” dedim sandalyeye oturup sırtarak Yağış’ı süzerken.

“Geçen gece sarhoşken yine açtı bu konuyu. Ağzının ortasına bir tane patlatıp susturdum, sonra da birbirimizi yedik. Kavgâ olarak birbirimizi yemek değil.” Elini ağzına götürdü, diliyle yanağını şişirince imasını anlayarak yüzümü buruşturup, “İğrençsin,” dedim.

“Ne? Sevgilimi yemeyeceksem kimi yiyeceğim?”

Korhan kulisin kapısını açınca, Yağış gülerek boynunu esnetip, “Al sana fırsat, kuliste yiyişmek güzeldir,” diyerek kapıya yöneldi. “Kolay gelsin ikizlerin babası.”

Korhan ona yandan bir bakış attı. Yağış kulisten çıktığında Korhan bana yönelip, tam önümde durarak, “Hazır mısın yoksa biraz daha dinlenmek ister misin? Molayı uzatabilirim, yavrum,” dedi ilgiyle.

“Hayır, hazırım.” Üzerindeki siyah, bir prensi anımsatan takıma uzun uzun baktıktan sonra, “Final perdesinde sadece ikimiz olacağız,” diye fısıldadım.

“Son âna dek en iyisiydin,” demesini beklemiyordum. “Mania senin için yaratılmamış da gerçekten sen Mania için yaratılmış gibiydin. Bunu sakın unutma.” Yüzümü avuçlayıp, ne kadar ciddi olduğunu görmemi ister gibi gözlerini kıstı. Ruhundaki kökler, ruhumdaki köklere karışarak güçlü bir sarmaşık oluşturunuyordu. “Sen bir cevherdin, daima parıldıyordun ve son âna dek parıldadın. Şimdi son kez o sahneye çıkıp benim ışıltılı elmasım olduğunu herkese göster.”

Oturduğum yerden doğrularak kalkıp avucunun içini öptükten sonra, “Işığımınla herkesi kör edeceğim,” dedim ciddiyetle.

“İşte benim Çirkin Kedim.”

Elini yüzümden çekerek sıcak avucunun içine aldı. Artık el ele olan Nurşan ve Arjen değildi, artık el ele olan Mantus ve Mania’ydı.

Perde açılmaya başladı.

Seyircilerin oturduğu karanlığın sırtını verdiği duvardaki büyük saatle göz göze geldim.

Saat, 23.23’tü.

Ve final başladı.

Dış ses konuştu, Mantus’un duyguları seyircilerin kulaklarını doldurdu.

Saat, 23.43’tü.

Sadece beni altına alan ışığın ortasında durmuş, ışığın dışında kalan karanlığı hiçe sayarak, “Kendini paralıyor farklı suretlere bürünme isteğiyle yeryüzü şarlatanları ama ne yazık, maskeler altlarına sinmiş gerçeği sadece eskiyene dek gizleyebilir,” dediğim an, cümlemin bitişiyle bir alkış tufanı yaşandı.

Mania, içsel karmaşasını tek başına, o ışığın altında tüm kudretiyle yaşadı.

Gözüm saate takıldı.

Saat 00.01’di.

Işıklar söndü, etrafımda koşuşturan insanları hissettim ama görmedim. Dekorunu değiştirmek için oldukça hızlı davrandılar. Etrafa yapay ağaçları eklediler, geceyi hatırlatacak o siyah fona büyük dolunayı astılar. Işıklar usul usul tüm sahneyi sararak

yanmaya başladığında, Mantus oradaydı, sahnenin öteki ucundan bana bakıyordu.

Sevdiğim adam, her evrende şüphesiz kaçamadığım hazin sonum.

“Seni ilk defa gördüğüm o nehrin önünde, dolunayın altında, benim güzel, yegâne ateşim, yeniden parlıyorsun,” dedi Mantus, her bir adımı, Mania’yı incitmekten korkar gibi ürkekti.

Bir adım geri kaçarken elbisemin etekleri yerde sürüklendi, korku ama mecburiyet, endişe ama aşkla ona baktım. Beni korkuttuğunu anlayınca durup bir adım geri çekilerek, “Benim yegâne ateşim, nihayet benden korkmayı öğreniyorsun,” diye fısıldadı.

“Sana koşan ayaklarımı kırdın, sana açılan kollarımı kopardın, sana bakan gözlerime mil çektin, sana aralanan dudaklarımı kendi kelimelerimle kanattın, sana yasladığım göğsümün içinde atan kalbin sesini hiçe sayıp sırtıma hançerini vurdun,” diye fısıldadım acıyla.

Aralarındaki diyalog, kan kaybeden bir kalbin usul usul rengini kaybedip şeffaflaştığı gibi saydamlaştı.

Gözlerim saatin akrebine dokundu ve 1 rakamını gördüm, gözlerim saatin yelkovanına kaydı ve 13 sayısıyla yüzleştim.

Saat, 01.13’tü.

Yapay karlar saçlarıma tutunuyor, sırtım Mantus’un sırtına yaslı, yerde oturmuş öylece boşluğu izliyordum. Sapı onun, ucu benim göğsümden çıkmış bir kılıçtı bizi birleştiren. Ölümdü bu aşkı sonsuzlukla pekiştiren.

“Sevgili Mania, maskem eskidi ve yüzümdeki izler açığa çıktı. Başımda bir şeytana ait iki boynuz, yüzümde cehennem yarıkları ve kalbimde ebedi aşkınla, senden kaçamamanın bedelini sana adanarak ödüyorum,” diye fısıldadı Mantus, ölüm ilk kez bu denli yakınlarındaydı.

Mantus ve Mania belki ölecekti ama birlikte öldükleri için onlar açısından ölüm bile güzeldi.

“Sevgili Mantus,” diye fısıldadım. “Her evrende mutlak surette seni bulmanın bir yolunu ararken ben, sen beni mahvetmek

için orada olacaksın ve yine, yeniden ben, senin tarafından mahvedilmenin mağduruyken bile sana âşık kalacağım.”

“Çünkü,” dedik aynı anda.

“Aynı ruhtan yaratılanlar,” diye devam ettik aynı anda.

Yeniden bir arada konuştuk. Bu son nefesimizdi.

“Sonsuz bir döngüde, sürekli birbirlerine çarpacaklardır.”

Perde kapanmaya başladı. Usul usul. Gece gelmeye başladı. Usul usul. Alkış seslerini, ıslık seslerini, beğeniyle dolu uğultuların birleşerek doğurduğu gürültünün seslerini duyuyordum.

“En çok parladığın geceydi,” diye fısıldadı Korhan başını arkaya doğru atıp, başımın üzerine yaslayarak.

“Çünkü yanımda sen vardın,” dedim sessizce.

Perde yeniden açıldı.

Saat, 02.02’ydi.

Tüm ekip, el ele, son bir selamla birlikte öne doğru eğildik.

İncir Dalı, sona ermişti.

Ama henüz benim hikâyem sona ermemişti.

Yorgun adımlarım beni kulise götürdü. Tebrikleri kabul edecek hâlde değildim, bir an evvel vitaminlerimi almak, içinde olduğum sıkı kıyafetten kurtulmak istiyordum. Korhan benim adıma da tebrikleri kabul etmek için diğer tüm ekip arkadaşlarım ile birlikte sahnede kaldı.

Karanlık kulisin ışığını yakmak için parmaklarımı duvarda gezdirdiğim sırada, bir alkış sesi olduğum yerde donup kalma neden oldu. Aynanın etrafını saran küçük lambaların açılmasıyla birlikte, makyaj masasının önünde oturan Şenay’ın görüş alanıma girmesi bir oldu. Bacak bacak üstüne atmış, yüzünde donuk bir ifadeyle avuçlarını birbirine vurmaya sürdürüyordu. Bir an için ne hissetmem gerektiğini bilemediğimden sadece koca bir boşlukla Şenay’ın gözlerinin içine baktım.

Uzun bacağını diğer bacağının üzerinde kaydırdı. Siyah bir çorap giymişti, üzerinde kırmızı bir elbise ve siyah palto vardı. Bakışları tıpkı benim onu süzdüğüm gibi süzerek üzerimde dolaştıktan sonra, “Göz önünde olmaya bayılıyorsun, değil mi? İlginin tamamen üzerinde olması sana çok keyif veriyordur,” dedi

donuk bir sesle. "Sevilesi biri olmamana rağmen herkes tarafından sevilme isteğin hiç bitmiyor olsa gerek."

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum, sesim serinkanlı yükselse de ihtimaller yeniden burada, perdelerin kapandığı sahnede değil, benim hayatımın tam orta yerindeydi. Arif'in ölümünün üzerinden çok bir şey geçmiş sayılmazdı ama yine de Arif onu satmıştı. Burada olmasının nedeninin Arif olmadığı açık ve net ortadaydı.

"Seni görmeye geldim," dedi, sesinde alay aradım ama hayır, orada bir gerçek duruyordu. Yalnızca ben o gerçeği şimdilik göremiyordum. Yine de biliyordum, orada beni bekleyen bir gerçek vardı.

Bir adım öne doğru attıktan sonra, "Açık konuş," dedim. "Ne istiyorsun?"

"Sahip olduğun her şeyi deseydim bu oldukça klişe bir cevap olurdu, o yüzden böyle bir şey söylemeyeceğim. Beni Özge ile karıştırma, o senin hayatına sahip olmak istiyordu ama ben bunu istemiyorum."

Oturduğu yerden doğrulup kalktığı sırada duruşum daha da dikleşti. Kafasının içindekileri göremiyordum çünkü orası karanlıktı, o karanlığı benden gizlemedi ama karanlığın içine sakladıklarını korudu.

"Hiç düşündün mü?" diye sorarken olduğu yerde yavaşça sallanıp kollarını bedenine sararak tavana baktı. "Varlığının kaç kişinin hayatını mahvettiğini hiç düşündün mü?"

"Aptal aptal konuşuyorsun," dedim sadece.

Şenay olduğu yerde sallanmayı bırakıp, gözlerini tavandan çekmeden bir süre bekledi, ardından bakışlarını yavaşça bir namluyu göğsüme doğrultuyormuş gibi gözlerime doğrulttu.

"Senin gölgede yaşamak nedir biliyor musun?" diye sordu. "Özge, ben, Korhan, hayatındaki herkes senin gölgede yaşıyor. Sadece sen, sen, sen."

Çatık kaşlarımın altındaki sorgulayan gözlerim daha da kıstıldı.

“Özge’nin ablasından haberim var, yaşanan faciadan sonra hayatına kaldığın yerden devam edebilmişsin,” dedi, söylediği şeyle alakalı anıları kafamın içinin en dibine, en karanlığına ittim; hatırlamak istemedim. “Özge senden nefret etmek için böyle bir sebebe de ihtiyaç duymuyordu üstelik. O senden doğrudan sen olduğun için nefret ediyordu.”

“Olanların benimle ilgisi olmadığını biliyorsundur, buna eminim,” dedim alayla.

“Yaşanan her şeyin seninle bir ilgisi var çünkü öyle olmak zorunda. Sonuçta sen baş karaktersin, değil mi? Hepimizin hayatındaki baş karakter,” dedi gülümseyerek, gülümsemesi karanlıktı ama bu beni ürkütmedi. “Hayatımı mahvettin.”

“Sana ne yapmış olabilirim?” diye sordum açıkça. “Arif’ten bahsediyorsan, o herifin ölümünün seni tatmin etmesi gerekir çünkü Şenay.” Ona doğru bir adım atıp gözlerinin içine, sakladığı ruhuna baktım. “O adam seni sattı.”

“Arif beni sattı evet ama bunun bile nedeni sendin,” dediğinde donuklaştım. “Ondan başka kimsem yoktu. Eğer hikâyeme dâhil olmasaydın beni ayak bağı olarak görmeyecekti belki de. Evet, istediği her şeyi yaptıracaktı ama o gün senin yüzünden alıkoyulduğumda benden kurtulması gerektiğini bir kez daha hatırladı. Bunun suçlusu da sendin. Her şeyimi aldın benden.”

“Senden aldığım şey, seni satmış bir adam mı?”

“Tüm hayatım!” diye bağırdı beklenmedik bir şekilde.

“Daha açık konuş,” dedim, gözlerinin içinde nefreti görüyordum.

“Konu sadece Arif değil, hiç olmadı.”

Karmaşayla ona baktım ama hiçbir şey söylemedim.

“İnsan ne zaman kaybeder, biliyor musun?” diye sorarken gözlerini yere indirmişti. “Uğruna çırpınacağı hiçbir şey kalmadığını hissettiğinde. Ben kaybettiğimde bir çocuktum. Sadece bir çocuktum.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü kaybetme nedenim sendin,” diyerek gözlerini gözlerime mıhladı.

“Senin tedavi olman gerek.”

“Öyle mi? Bence senin de tedaviye ihtiyacın var.” Elbise askılarının arasında ilerlemeye başladı. Topuklu ayakkabısının yere emanet ettiği sesler uzun süren sessizliği bozan tek şeydi. Parmaklarını askılardaki kıyafetlerde dolaştırırken gözleri anlık benden ayrıldı ama bu uzun sürmedi. Tekrar göz göze geldik. “Kim olduğumu merak etmiyor musun?”

“Bu da ne demek? Tüm gece bilmece gibi mi konuşacaksın? Birazdan herkes burada olacak. Ne söyleyeceksen bir an evvel söyle, ikinci bir şansın olmayacak.”

“Neden? Diyar beni de mi öldürür?”

“Defol git,” diyerek kapıya yöneldiğim sırada, “Orada dur,” dedi ve bir ses duydum.

Bedenimin kaskatı kesilmesine neden olan bir sestir bu. Bakışlarım omzumun üzerinden ona döndü. Elinde bir silah tutuyor, silahın namlusunun ucu beni işaret ediyordu. Korkmam gerekirdi, dehşete kapılmam gerekirdi, belki çılgılık atıp kaçmaya yeltenmem gerekirdi ama hiçbirisi olmadı. Sadece Şenay’ın elinde tuttuğu silahın bana yöneltilmiş namlusuna baktım. Hislerin kaybolduğu o kısa süre zarfında kendim için hissetmediğim o endişe, karnımda taşıdığım iki can için usulca kanıma karışmaya başladı ama yine de soğukkanlılığımı korudum.

“Kafayı mı yedin?” diye sordum, sesim titrememişti ama bebeklerime bir şey olacağı düşüncesi ruhumu dizlerinin üzerine çöktürmüştü.

Şenay’ın bunu görmesini istemedim. Görürse her şey daha da sarpa sarabilirdi, beni yalvartmak için biraz daha ileri gidebilirdi.

“Bana bir şey yaptıktan sonra yaşanacakları düşünebiliyor musun?” diye sordum, sesim soğuktu, bunun onu şaşırtması gerekirdi ama bu zaten beklediği bir şeymiş gibi kayıtsızca bana bakıyordu. “Kopan gürültü herkesi başımıza toplayacak, bu işin sonunda bana verdiğin zararın aynısını, belki daha büyüğünü göreceksin.”

“Gürültü kopacağını da kim söyledi?” diye sorunca bir an duraksadım, elini paltosunun cebine atarak susturucuyu çıkardığında başka şansım olmadığını hissederek ona doğru atıldım.

O susturucuyu silahın ucuna takana dek, ben çoktan ilk hamleyi yapmıştım. Önce onu itip sırtını makyaj masasına vurmaya neden oldum, tüm makyaj malzemeleri devrilip yere döküldü. Hissettiğim korkuyu bastırmaya çalışarak düşüncelerimi toparlamayı denedim, hemen ardından ona tekrar saldırdığımda silahı kaldırıp aramıza soktu.

“Uzak dur!” diye bağırdı, seslere biri gelsin isterdim ama dışarıda hâlâ yoğun bir gürültü vardı, kimse ne onun ne de benim çığlığımı duymazdı. “Sen canına susamışsın, bebeğinin de mi bir kıymeti yok da üzerime atılıyorsun!”

“Derdin zaten bu değil miydi?” diye bağırdım, bakışları donuklaşırken silah ikimizin arasında durmaya devam ediyordu. “Buraya zaten bunun için gelmedin mi? Bebeklerime de bana da zarar vermek istiyorsun.”

“Bebekler mi?” diye sorarken sesinin ilk kez pervasız duyulduğunu fark ettim.

“Bir tane olması sorun değil de iki tane olması mı sorun oldu?” diye sordum öfkeyle. “Senin bu öfkeni hak edecek ne yapmış olabilirim, Şenay? Bana silah çekecek kadar ben sana ne yapmış olabilirim?”

“Ne yaptığını mı soruyorsun?” diye bağırp namluyu iki göğsümün arasına bastırdığında nabzımın hızlandığını hissettim. “Tüm hayatımı çaldın. Benim de sahip olmam gereken sevgi sadece sana verildi.”

“Özge gibi konuşuyorsun.”

“Beni o kıskanç kuş beyinliyle karıştırma. Benim haklı sebeplerim var!” Onu ilk kez gözlerinde akmaması için uğraştığı yaşların parıltıları varken görüyordum. “Benim haklı sebeplerim var...”

“Neden ağlıyorsun?” diye sorarken buldum kendimi. Sanki iki göğsümün ortasına yaslanmış bir silah yokmuş gibi.

“Ağlamıyorum!” dedi sertçe.

"Evet ama ağlamak üzeresin."

Gözlerimin içine bakıp, "Merak ediyor musun nedenini?" diye sordu.

"Göğsümde bir silah var, sence ne kadar dürüst olabilirim?" diye sorusuna soruyla karşılık verdiğimde bakışlarını silaha indirdi.

"Şimdi senin göğsünde bir silah var, ne garip, ben göğsümde bu silahla bir ömür yaşadım."

İçimdeki kuşku, korkuyu yendi. "Ne saklıyorsun benden?"

"Duyacağın şeyden hoşlanmayacaksın," dedi.

"Şu an olan hiçbir şeyden daha saçma olmayacağı kesin," dediğimde gülümsedi. Silah göğsüme yaslı duruyorken düşünmek, uzun cümleler kurmak zordu. Yine de bu süreci uzatabildiğim kadar uzatmalıyım çünkü ne kadar çok vakit kazanırsam, birinin kulise dönme ihtimali de o kadar artardı. Bunu fark etmeyecek kadar duygulara gömülmüş hâldeydi.

"Hiç babanın kollarında uyudun mu?" Sorusu aklımı bulan-dırmakla kalmadı, düşüncelerimin gidişatını değiştirdi.

"Bu soruyu neden soruyorsun?" diye sorarken sesimin zayıfladığını fark ettiğini biliyordum.

"Çünkü benim babam beni kollarında uyutmadı hiç. Seninki seni muhakkak uyutmuştur," dedi. Zaman tüneli bu defa orada değildi. Anılar kaybolmuştu, sanki hiç var olmamıştı, sanki ben ve babam hiç baba kız olmamıştık. Şenay'ın gözlerine her nasıl baktıysam afallayışını izledim. "Sen onun biricik kıızıydın, değil mi?" diye sordu bunu teyit etmek istiyormuş gibi.

"Sanırım öyle olsaydım beni bırakıp gitmezdi."

Yüzünde anlamını bilmediğim bir ifade doğdu, o ifade gözlerini alevlere esir bırakırken, "Seni bırakıp gittiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Bunları neden seninle konuşmak zorundayım ki?"

"Çünkü benim bunları senden başka konuşabileceğim kimse yok," dedi sanki göğsüme bir namlu dayamamış gibi.

Karşısında ben değil de kendisi varmış gibi bakması, bu nefretin sebebini açıklıyor gibiydi; Şenay kendisinden nefret ediyor

ve bana yönelttiği her şeyi aslında kendisine yaptığını hissediyordu. Nefretinin bana şiddetle çarpmasının tek nedeni bu muydu peki?

“Bende kendini mi görüyorsun?” diye sordum.

Kaşlarını çatıp, “Belki de bu gece ilk kez, evet,” dedi. “Şimdi bana bir cevap ver. Baban seni bırakıp gittiğinde kaç yaşındaydın?” Namluyu göğsüme bastırıp beklentiyle gözlerimin içine bakmaya başladı.

“Hatırlamıyorum,” dediğimde tek kaşını kaldırdı, sorgulayıcı bakışlarına anlam katamadığımdan kaşlarımı çattım. “Tek hatırladığım bir çocuk parkında olduğum.”

Duraksayarak, “Hatırlamayacak kadar mı küçüktün?” diye sordu.

“Bunları göğsüme silah yaslamış biriyle konuşmam oldukça trajikomik.”

KontROLSÜZLÜK hâlâ gözlerinde, yüzündeydi. O yüzden sadece duruyor, birinin gelmesini beklerken onunla iletişimi kesmeden gözlerinin içine bakıyordum. Korkunun kapıları arka arkaya açılmaya başlamıştı. Yaşadığım tedirginlik ve stresin bebeklerime zarar vermesinden öyle çok korkuyordum ki.

Eğer hamile olmasaydım, tam şu an bu silah göğsümün ortasında patlayıp beni öldürse bile sorun olmazdı ama bu silahın varlığının bebeklerime vereceği hasarı düşündüğümde her şey değişiyordu. Eğer silah benim elimde olsaydı, konu bebeklerim olduğunda gözümü karartıp tetiği çekebilirmişim gibi hissediyordum.

“Kim olduğumu sormayacak mısın? Neden burada olduğumu? Neden hayatının ortasına bir yıldırım gibi düştüğümü?”

“Çünkü bunu senden Arif istedi.”

“Konunun sadece bu olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

Yaşanan her şeyden sıyrılabilceğime inandığım bir gece olmuştu. Korhan’ın koynunda uzanmış, saçlarım onun göğsüne serili hâlde parmaklarımı izinde dolaştırırken henüz evleneli iki, belki de üç gün olmuştu. O kadar huzurluydum ki o an yaşananlardan sıyrılabilceğimize inanıyordum, oysa yaşananların

bir lanet gibi daima peşimizde olacağının farkındaydım. Sadece kendimi inandırmak istemiştim.

Sadece bir kez olsun her şeyin geride kalacağına inanmak istemiştim.

“Benim babam beni yok saydı, biliyor musun?” Söylediği şey, düşüncelerden çıkarak ona odaklanmama neden oldu. “Hiçbir zaman kabul etmedi. Kızı yerine koymadı. Yokmuşum gibi, var olmamam gereken bir şeymişim gibi, bir fazlalıkmuşum gibi hissettirdi. Bir kez ona sarılıp uykuya dalamadım, uykuyu da geçtim, ben bir kez ona sarılıp kızı olduğumu, onun benim babam olduğunu hissedemedim. Hayatımın içindeydi ama ben onun hayatının değil içinde, dışında bile olamadım.”

Çok küçük bir an için, orada, karanlığın içinde beni izleyen küçük bir kız çocuğunun varlığını hissettim. Kısa, kahverengi renk saçları, Şenay’ın büyüdüğü keskinleşen yüz hatlarının aksine yumuşak yüz hatları ve korku dolu gözleriyle beni izliyor gibiydi. Küçük kızın ruhu hâlâ buradaydı, Şenay onu göremiyordu ama ben görebiliyordum.

“İstenmeyen evlat olmak çok zormuş,” dedi. “Bana vermediği sevginin bir başkasından bir an olsun esirgenmediğini düşünmüştüm.”

“Biri bizi bu şekilde bulursa başın belaya girecek,” dedim o küçük kız çocuğunun ruhunu hissettiğim ve o ruh beni yaraladığı için. “Buradan git. Geldiğini de, olanları da kimseye anlatmam.”

“Bunu neden yapasın ki?”

“Bunu neden yapmayayım ki?” diye sordum.

“Beni iyi bir insan olduğuna inandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Bu bana bir şey kazandırmazdı,” dedim. “Çünkü hiçbir zaman hiç kimsenin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamadım. İnsanların gözünde kötü biri olmak benim için sorun değildi.”

“Sorun değil dediğin her an aslında sorun olduğunu gördüğümü söyleseydim, ne düşünürdün?”

“Artık git,” dedim. “Tetiği çekecek gücün yoksa, bari biri seni yakalamadan çek git.”

İkimizin arasında bir silah değil, bir saat vardı sanki ve akrep de yelkovan da hareket etmiyor, aramızdaki bağ kadar ince bir ibre ise son sürat rakamların üzerini çiğneyip geçiyordu.

Hayatın olasılıklar zincirinden ibaret olduğunu, Şenay'ın gözlerimin içine bakarak, "Ama abla," diye söze girmesiyle kalbimin ağırlaşan atışlarında hissettim. "Babam seni terk etmiş olsa bile seni hep sevdi, bense onun gözlerinin önünde yok sayıldım ve o kalbin içinde bir an bile kendime bir yer bulup o kalbe tutunamadım."

Gözlerinden bir damla kayıp gitti, yanağından akıp çenesine inişini izlediğim gözyaşı damlasının içinde anıları gördüm. Babamın beni terk ettiği parkın içinde, gecenin üzerime çektiği bir andaydım, henüz bir çocuktum ve korktuğum karanlık beni içine saklayarak gözyaşlarımı herkesten saklamıştı.

Babama ulaşmayı denediğim anların her biri zincirin bir halkası gibiydi, zincirin halkaları tek tek kopup parçalanmaya başladı.

Kalbim göğsümün içinde dengesiz bir vuruş daha gerçekleştirdi, ruhum ise kurduğu cümleyi bir nefes gibi içine çekip derinliklerinde yok etti.

Bana abla demişti, babama baba demişti. Bunu söylerken gözlerinden kayıp giden tek bir damla gözyaşı, kelimelerine şahitlik ederek anıları önüme sunmuştu. Olasılıklar kafamın içinde bir girdap oluşturdu. Hiçbirinden kaçamadım.

Şenay bir oyun mu oynuyordu yoksa hayat bir kez daha beni karşısına almış, beni yeni bir gerçekle tanıştırtırken kahkahalar atıp benimle alay mı ediyordu?

"Sen ne dedin az önce?"

"Ben Nursena Tanyel," dediğinde kalbime bir bıçak girmiş gibi hissettim. "Altan Tanyel'in senden sonraki tek çocuğuyum. Adını bile seninkine uyumlu olması için öylesine seçtiği, bir kez olsun seni sevdiği gibi sevmediği kızıyım."

Şenay'ın gözlerinin içine baktım. Sadece baktım. Dünya başıma yıkılıyordu ama bu yıkımın tam ortasında ayaklarımın üzerinde duruyordum.

“Sadece beni kandırmaya çalış-”

Şenay bir anda silahı göğsümden çekip namluyu kendi şakağına yasladı ve kalbim duracakmış gibi hissederek, “Şenay!” diye bağırdım.

“Bambaşka bir şekilde tanışabilirdik, abla,” dedi. Yaşanması olasılıklarımın arasında bile olmayan bu gece yaşanıyordu. “Öz ablama silah çekmek zorunda kalmayabilirdim, öz ablamın sevdiği adamın koluna girmeyebilirdim, öz ablamın hayatını mahvetmek zorunda hissetmeyebilirdim. Birlikte büyüyebilirdik. Annelerimizin farklı olması, damarlarımızda aynı kanı taşıdığımız gerçeğini değiştirmeyebilirdi. Sen beni herkesten koruyabilirdin, az önce ışıldadığın sahnedeki performansını en ön sırada izleyebilirdim. Sevilmediğim her gün için seni suçlamayabilirdim. Senden nefret eden bir kızla aynı masada seninle ilgili konuşmayabilirdim. Senin hem kardeşin hem de dostun olabilirdim ama artık çok geç.”

Gözünden bir damla yaş daha aktı.

“Bunlar hiç yaşanmayacak. Yaşanmaması gereken her şey yaşandı ve güzel olan ihtimaller sonsuza dek kayboldu. Bir fırsatım daha olmayacak. Seni sevmek için çabalamayacağım, beni sevmen için çabalamayacağım. Nursena öldü, Şenay doğdu. Nursena senin kız kardeşin, Şenay ise senin göğsüne silah yaslayan bir hain.”

Korkuyla titreyen elimi kaldırıp, “Şenay,” dediğimde, “Evet,” dedi gülümseyerek. “Benim adım bu. Şenay.”

Söylediği hiçbir şeyi kaldıramıyordum. Zihnim yıkılıyordu, inançlarım yıkılıyordu; bunca zaman inandığım her şey, kalbimdeki sevgiyi bir zehir gibi yutup usulca ölüyordu. Bu doğru muydu? Kalbim bunu inkâr edemedi, zihnim ise başka bir yol arıyordu.

Tüm bunlar bir yalan değilse, hayatıma beni paramparça eden yeni bir gerçek mi dahil olmuş oluyordu?

“Yapma,” döküldü dudaklarımdan ama gözlerinde bunu yapacağını görmüştüm. Onu ikna edebilecek kelimeler benim haznemde mevcut değildi. Sevgi, ikimiz için de bir daha birbirimiz

uğruna erişemeyeceğimiz kadar uzağa savrulmuştu. Gözlerinin içine bakarken onu durdurabilecek tek bir kelimemin dahi olmaması beni paramparça etse de gerçeği değiştiremezdim.

“Arif, babam öldükten sonra sığındığım tek limandı,” dedi. “Babamın beni hiç düşünmeden bıraktığı yurdun önünden beni arabasıyla aldığı ânı hatırlıyorum.” Duruldum, babam beni bir çocuk parkında bıraktığı gibi onu da bir çocuk yurdunun bahçesinde mi bırakmıştı? “Sevilmediğimi anbean bana aşıladi, gerçekleri görmemi sağladı. Beni kullandı çünkü Tanyel soyadını taşıyordum, hem babama karşı bir vefa duygusu hissediyordu hem de kirli işlerinde kullanacağı güvenilir birine ihtiyacı vardı. Vefa bitti, yerini sadece güç duygusu aldı ve sonra da onun oyuncağına dönüştüm.” Namluyu şakağına daha sert bastırıp, “Böyle olsun istemedim ben,” dedi. “Ben, sen olmak istemedim, seninle olmak istedim. Senin gibi sevilme istemedim, kendim olarak sevilme istedim.”

Son gücümü toparlayıp, “Şenay,” diyerek ona atılacakken hissettiğim krampla inleyip gözlerimi yumdum. Şenay’ın dikkatinin dağıldığını hissettim ama adım atamadım, ayak bileklerimden yukarı, kalça kemiğıme dek uzanan bir sızıyla, “Ah!” diye bağırdım. Stresin tüm vücuduma yayılıp bir sarmaşık gibi beni sarışını hissedebiliyordum, kafesin içinde gibiydim ve tüm bedenim acıyla kaskatı kesildi.

Şenay silahı indirerek, “İyi misin?” diye sordu panikle. “Sen, iyi misin?”

Gözlerim bir an elindeki silaha kaydı, baktığımı gördüğü an titreyerek silahı tekrar kendisine çevirdi ama gardı düşmüştü. Hissettiğim acıya rağmen ona doğru atıldım. Onun ölümüne seyirci kalmak istemiyordum. Ona karşı ne hissedeceğimi bilmesem de bir insanın ölümünü görmeye katlanamazdım.

“Dur!” diye bağırarak silahın sapını elime aldığım an, “Ver şunu!” diye bağırdı ve boğuşmaya başladık. Hissettiğim acıyla, “Dur, lütfen!” diye bağırdım.

“Sana zarar verdim, tek yaptığım buydu! Herkese, her şeye, kendime zarar verdim! Artık devam edecek gücü kendimde bu-

lamıyorum. Dayanamıyorum! Bırak!” Haykırıyordu, bir süre sonra bu haykırışın biri tarafından duyulmaması imkânsız olacaktı. Birileri acele etse iyi ederdi çünkü gücüm çekilmişti ve onunla daha fazla boğuşamazdım. Ölmesini istemiyordum.

Silahı daha sıkı kavradım, Şenay avucunu elimin üzerine bastırırken, “Kes şunu!” diye bağırdım ve hemen ardından ıslık sesine benzer bir ses saatin ibresini ortadan ikiye kırıp, anıların içinden hızla geçerek bir camı kırıyor gibi tüm anıları parçaladı. Şenay’ın gözleri irileşti, bu olurken gözleri gözlerimdeydi. “Şenay,” diye fısıldadım.

Kan. Kırmızı elbisesinin önünü bordoya boyayan, kendi kanıydı.

Onu vurmuştum.

Zihnim beni başımdan tutarak nehrin dibine batırdığı boğucu bir sessizliğe gömüldü.

Şenay dizlerinin üzerine çökerken, ben de onunla birlikte yere çöktüm ve sessizce, “Abla,” dedi.

Nehrin suları ciğerlerime dolmaya başladı.

10. PERDE

Suyun Dibindeki Elmas

Hatırlıyorum.

Babam gittikten sonra kimseye yük olmayayım düşüncesiyle kendi içime gömülüp, kendi içimde ufalarak, ufalanarak yok olmaya başladığımda bir çocuktum.

Babam gittiğinde, herkesin gidebileceğine inanmıştım. Herkesin beni bir çocuk parkında kimsesiz bırakıp, hayatımda hiç var olmamış gibi kaybolacağına inanmıştım.

Zordu, bu henüz o yaştaki bir çocuk için zor olmalıydı belki ama büyüdüğümde, yetişkinliğe adım attığım her an, bunun bir çocukken olduğundan daha da zor olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Babamın geleceği ânı beklerken ve babam bir türlü dönüp gelmiyorken, parmağını kavradığım o büyük elinin beni yerden yere vuruşunu hatırlıyorum; babam yoktu ve yokluğu beni yerlere vura vura kan içinde bırakıyordu.

Bir elimde silah vardı, diğer elim kana bulanmıştı.

Anılar geceleyin çiçeklerin üzerine düşen çiğ damlaları gibi bir bir belirirken, insanların dokunuşları beni usul usul içinde ölüm biriktiren kurak bir mezar toprağına dönüştürmüştü.

Hatırlıyorum, sınıfta oturmuş yazı tahtasına çizilmiş çiçeği izlerken, ön sıramda oturan kız, "Geçen gün Şevket abimle sinemaya gittik, yeni vizyona giren animasyonu birlikte izledik, çıkışta da oyun salonuna götürdü," dediğinde, diğer kız ona, "Senin abin mi vardı?" diye sormuştu ve kız da "Yok, o benim kuzenim ama abim işte," demişti.

Ne garipti. Benim abim yerine koyduğum kuzenimin dokunuşları oyundan uzaktı, bilyelerin dağılışı, tenimde dolaşan kötü niyetli parmaklar, tüm bunlar oyundan uzaktı.

"Biliyor musun babam da Şevket abimin tam bir abi olduğunu söylüyor, keşke benim oğlum olsaydı diyor hep," diye devam etmişti kız konuşmasına.

Herhâlde, demiştim. Babam yanımda olsaydı Kıyas da gerçekten benim abim olabilirdi, benimle gerçekten oyunlar oynayabilirdi. O zamanlar, Kıyas'ın dokunuşlarındaki kötülüğün suçlusu benim için babamdı. Aslında tüm bunlara sebep onun yokluğu olduğuna göre evet, Kıyas'ın dokunuşlarından babam suçluydu.

Parmaklarıma bulaşan kana baktım.

Zaman bir yarık gibiydi, ben o yarığın içinden geçmişe doğru düştüğümü hissediyordum. Dedem beni okuldan alıyordu, ertesi sabah bir kız babamın neden gelmediğini sorduğunda cevap vermek yerine tuvalete gidip kabine kapanarak ağlıyordum, anneannem saçlarımı örüyordu ve annemin saçlarımı nasıl öreceğini merak ettiğim için dolan gözlerimi anneannemden saklamak adına bakışlarımı tırnaklarını endişeden kemirdiğim ellerime dikiyordum. Endişe doluydum çünkü o zamanlar Kıyas bana ne zaman dokunacak kestiremiyor, her an tetikte hissediyordum.

Korhan'ın çok uzaklardan, "Nurşan!" diye bağırdığını duydum ama anıların içinde kaybolmuş durumdayken kafamı çevirip ona bakamadım. Boş bir sokakta hızlı adımlarla yürüyordum, hangi anının içindeydim bilmiyordum ama intihar düşüncelerinin kafamın içinde yuvarlanarak bir çığ oluşturduğunu hissedebiliyordum.

Elimdeki kana baktım, kız kardeşime aitti.

“Siktir,” dedi biri, ardından belimdeki elleri hissettim, beni çekmeye çalıştı ama başaramadı. Kabarık elbisem yerde sürüklenirken Korhan elimde tuttuğum silahı almaya çalıştı. Anıların içine daha da batmadan önce beni belimden kavrayıp çekmeye çalışanın Gürkan olduğunu anladım. Korhan silahı kandan yapış yapış olmuş parmaklarımdan söker gibi aldı ama ben ânın içinde kalamadım, geçmişin içine devrilip kaynar suyun içinde bomboş gözlerle duvarı izlediğim banyoda uyandım.

“Yüzüme bak, bebeğim, bana bak,” diyen adamın sesi, banyonun duvarlarına vurup suyun içinden geçti.

Gözlerimi anlık olarak sesin sahibine, Korhan’a çevirdim. Gözlerindeki endişe bir kuyu gibiydi, bense çok uzun zaman önce o kuyunun dibine düştüğüm için kuyudaki karanlıktan ürkmедim.

Korhan, “Bir şey yok, tamam mı?” diye sorarken aslında bu sorunun arkasında her şeyin olduğunu biliyordum. Öyle çok şey vardı ki, boğuluyordum.

“Onu vurdum,” diye fısıldadığım anda görüntüler değişti, Korhan’ın endişeli bakışlarının yerini bir anda babama ait bakışlar aldı.

“Baba,” dediğimde karşımdaki beden sarsıldı, sarsılan babamın bedeni miydi yoksa Korhan’ın bedeni miydi ayırt edemedim ama içimde uzun süre sakladığım o gerçeği mırıldandım. “Yaptığını beğendin mi baba?”

Babamın gözleri gözlerimdeydi ama babamın aralanan dudaklarından dökülen ses babama ait değildi.

“Bu gece burada böyle bir şey yaşanmadı. Hepsi bitti, Çirkin. Hepsi bitti.”

Korhan beni kucağına aldığı anda, “Kulisin içine kimseyi sokma, Gürkan,” dedi telaşla. “Kızı arka kapıdan arabaya götüreceğiz. Çağlar’ı çağır. Yağış ve Ziyet kanı temizlemeli.”

Babam, kulisin bir köşesinde durmuş, Korhan’ın kucağındaki bedenime bakıyordu. Siyah elbisemin bir kısmı yerde sürüklenirken, kandan yapış yapış olmuş ellerimi yüzüme örtüp babamın görüntüsünden uzaklaşmaya çalıştım ama gözlerimi

kapattığımda babam hâlâ buradaydı, bu defa gözlerimin ardındaki karanlık odada beni bekliyor, gözlerini ayırmadan bana bakıyordu.

Kanlı ellerimi yüzümden çekip gözlerimi açtığımda, babam hâlâ kulisin köşesindeydi, bu defa bana değil, yerde kendi kanı içinde yatan diğer kızına bakıyordu.

“Yaptığını beğendin mi?” Bu çığlık, genzimin gerilerinden kopup boğazımı parçalayarak, sesimi çatlatarak dışarı döküldü. “Yaptığını beğendin mi?” Ağlamaya başladım. “Yaptığını beğendin mi, baba?”

Yağış’ın çığlığını duydum, Ziyne’tin sessizliği ise dehşetin yüzünü gösterir gibi tüm kulise yayıldı.

“Dedeme haber ver,” dedi Korhan, kime söylemişti bilmiyordum. “Onu hastaneye götüremeyiz. Dedeme haber ver. Nabızı atıyor, acele edin. Acele edin!”

Gözlerimi yumdum.

Gözlerimi tekrar açtığımda hızla hareket eden bir arabanın içindeydim. Her yer karanlıktı. Ellerimde kan vardı, kurumuş kanı hissediyordum. Sokak lambalarının ışıkları yüzümde gölge oyunları oynadı; aydınlık bile bana dokunamadan kaçıp beni karanlığa bıraktı.

Gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açtığımda araba hareketsizdi, kapısı açıktı ve yazın ılık yeli içeri doluyordu, etraf kapkaranlıktı. Ellerimde kan vardı.

Gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açtığımda beyaz bir ışığın beni kör edeceğini sandım, acıyla haykırıp başımı sağa çevirdim ve beyaz bir çarşafa yaslandığımı fark ettim. Kirpiklerimin arasına görüntüler doldu. Tam karşımdaki metal masada makası, kanlı bezleri, ilaç dolu kutuları gördüm.

“Bebeklerim,” diye fısıldadım ve gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açtım.

Beyaz ışık sönmüştü, damar yolum açıktı, içinde olduğum odaya şafağın maviliği vuruyor ama aydınlık bana ulaşmıyordu. Karanlıktan kurtulamayacağımı hissettim. Ellerimde kan vardı.

Birinin beni izlediğini hissediyor, izleyenin kim olduğunu biliyordum.

Babam değildi.

“Şenay,” dediğimde, “Yaşıyor,” dedi.

“Bebeklerim,” dediğimde sessizce, “İyi olacaksınız,” dedi.

Gözlerimi yumdum.

Ellerimde kan vardı.

Babam, “O senin kardeşindi,” dedi, sesi uzaklardan geliyordu.

“Sen de benim babamdın,” diye sayıkladığımı hatırlıyorum.

Korhan, üzerimi örttü ama beni ateşe bile atsa, üşümem geçmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Gözyaşlarımın yanaklarıma süzülüşüyle uyandığımı hatırlıyorum, gün yeniden gecede son bulmuştu. Damar yolumun açık olduğunu örtünün üzerine elimi koyup canımın yandığını hissettiğimde fark etmiştim. İçerisi karanlıktı, farklı bir odada olduğumu çabucak kavradım.

“Uyuyan Çirkin uyandı,” dediği an ürpererek bakışlarımı odanın diğer ucundaki koltuğa çevirdim. Tekli koltukta onun silüetini gördüm. İçerisi ne kadar karanlık olsa da onu seçebiliyordum. Yattığım yerde kıpırdandığımda, “Hareket etme,” diye uyardı beni. “İyileşene kadar bunu yapamazsın.”

“İyileşmek mi?” Açık duran damar yoluma baktım, hemen çaprazımda metal bir askılık ve ona takılı içi bomboş bir serum şişesi duruyordu. Karanlığa alışan gözlerim uzun süre serum şişesinde sabit durdu. Ardından, “Bebeklerim iyi mi?” diye sordum.

“Bizim bebeklerimiz, evet, iyiler.” Sesi yorgundu.

Kaç gündür uyumuyordu? Kaç gündür bilincim sürekli kapanıyor, ne zaman açılrsa kendimi başka bir yerde buluyordum? Bilmiyordum. Kaosun bıraktığım yerde kalmayacağını bilsem de kafamın içine bu kadar çabuk dönmesini beklememişim.

“Şenay,” diyecektim ki, “Anma şunun adını!” dedi sert bir sesle.

Üstelik adı bu bile değildi.

Kapı açılınca Korhan’ın sessizliği, kaybolduğu yere geri döndü. Aralanan kapıdan içeri sızan holün sarı ışığı odayı aydınlata-

tırken Yağış elinde bir tepsi ile içeri girdi. Tepsinin içindeki kâse-deki çorbanın kokusunu alabiliyordum, bu midemi bulandırdı.

“Uyanmış gerçekten,” dediğinde benimle değil, Korhan ile konuştuğunu biliyordum.

“Neredeyiz?” diye sorabildim.

“Antalya’nın merkezinde değiliz,” diye açıkladı Yağış. “Sana biraz çorba içirmem gerekiyor.”

“Bir şey yemeyeceğim,” dedim. “Sadece bilmek istiyorum, bana ne oldu ve ne kadardır uyuyorum?”

“Yemek zorundasın,” diyen kişi Korhan’dı. “Bunu kendine de onlara da yapamazsın.”

Gözlerimi Korhan’a çevirdim, içeri ışık sızdığı için şimdi yüzü daha net görünüyordu. Gözlerinin altındaki mor halkaları gördüm, biraz daha ışık olsaydı eminim o güzel gözlerdeki kırmızı damarları da görürdüm.

“Bana ne oldu?” diye sorup doğrularak sırtımı yatak başlığına bastırdım. “Söyleyin!”

Uzun süren sessizliğin sonunda, “Düşük tehlikesi atlattın,” dedi Yağış.

Kalbim yerinden çıkacak gibi vururken bakışlarım Korhan’ın yorgunluğun sindiği yüzünde esir kaldı. Gözlerimin içine bana bakarken mahvoluyormuş ve bunu durduramıyormuş gibi bakıyordu.

“Düşük mü?” diye sorduğumda sesim titredi, sesimin titreyişi Korhan’ı daha da mahvetmiş gibi gözlerini yummasına neden oldu.

“Evet aşkım ama bu geçti,” dedi Yağış beni rahatlatmak ister gibi. “Şimdi sen de bebekler de iyi.”

“Seni kulisten çıkardığımda kanamanın olduğunu fark ettim, başta kan o kıza ait sanmıştım ama senin kanındı,” dedi Korhan gözlerini açmadan. Yağış, uyarı dolu bakışlarını Korhan’a çevirse de Korhan onu göremezdi çünkü anılardan kaçmayı deniyormuş gibi gözlerini sıkıca yummuştu.

“Artık kendin için yaşamak zorundasın, bebeklerimiz için yaşamak zorundasın, herkesi siktir edip, beni bile siktir edip sizin

için yaşamak zorundasın." Korhan gözlerini açıp birden oturduğu yerden doğrularak kalktı ve "Beni anlıyor musun?" diye sordu sertçe. "Ne yaşadığımı görebiliyor musun?"

"Korhan," diyerek uyardı onu Yağış ama Korhan, Yağış'a bakmadı bile. "Korhan, İs de kolay şeyler yaşamadı! O deli gelip ona kuliste silah çekmiş olmalı!"

Bu yakarışın ardından Yağış sinirlerine hâkim olamuyormuş gibi elindeki tepsiyi yere düşürdü, elleri titriyordu.

"Yaşadığına dua etsin o kız!" diye bağırdı Korhan ama kafamın içindeki gürültü birdenbire yeniden çoğaldığında onun bağırıları bile anlamını yitirdi. Boşluğa bakakaldım.

"O kızı İs'in başına musallat eden sendin!" diye bağırdı Yağış bir anda öfkeyle. Gözlerim hızla Yağış'a çevrilirken, Çağlar bir anda odaya girip Yağış'ı tutarak, "Hayır, sırası değil," dedi aceleyle. "Bunu İs'in önünde yapmayacaksınız."

"O önce İs'in önünde çenesini tutacak o zaman," dedi Yağış öfkeyle. "Arkadaşımın neler yaşadığını görmüyor musun? Bir de konuşuyorsun. Sen o uyanana kadar ölüp ölüp dirildin belki ama benim arkadaşım gerçekten ölebilirdi! O fahişe bunu yapabiliirdi! Onu öldürebilirdi!"

"Korhan böyle olsun ister miydi sanıyorsun, sakinleş artık," diyen Çağlar, Yağış'ı belinden kavrayıp odanın dışına sürüklemeye başladı.

"Abi bunu burada yapamazsınız amına koyayım, yapamazsınız," diyerek içeri giren Gürkan'dı. "Sırası değil. Değil amına koyayım, mal mısınız siz?"

Yağış'ı odadan çıkarsalar da sesini duyabiliyordum, sinirden titrerken sürekli olarak Korhan'ı hedef alan cümleler kuruyordu ama bunun nedeni Korhan'ı suçlaması ya da Korhan'dan nefret etmesi değildi; bunun nedeni geldiğim durumdu, içine düştüğüm hâldi, yaşadıklarımı.

"Gürkan," dedi Korhan gözlerini yüzümden ayırmadan. "Dedemle konuştun mu?"

"Evet," dedi Gürkan hızlıca. "Akşın orada, kızı gözlem altında tutuyorlar ve Akşın da herhangi bir ihtimale karşı o evde bekliyor."

İrkilerek, "Şenay neden gözlem altında?" diye sordum.

"Çünkü elini kolunu sallayarak gitmesine izin verecek değilim," dedi Korhan. "Bunun bir bedeli olacak."

"Korhan," dedim ama sadece gözlerimin içine baktı, başka tek bir kelime etmedi.

Gürkan, "İs," diyerek bana baktı. "Beş gün boyunca sadece uyudun. Bu adam çok ağır şeyler yaşadı, sen çok ağır şeyler yaşadın ve bunu size yaşatanların bir bedel ödemesi gerekecek."

"O kızı vurdum," dedim korkuyla.

"Evet, aksi hâlde o seni vuracaktı," dedi Korhan dişlerinin arasından.

"Hayır," dediğimde Korhan bana ne dediğimi anlamaya çalışıyor gibi baktı. Gürkan'ın da şaşkınlıkla bana baktığını hissediyordum ama gözlerim yalnızca Korhan'ı görüyordu şu an. "Yani evet, başta öyleydi ama sonra..."

"Başta öyle olması yeterli bir sebep," dedi Korhan.

"Beni dinleyecek misin?" diye sorarken sesimi yükselttiğim için bedenim kasıldı ve ısıklı bir nefes alarak gözlerimi sıkıca yumdum.

Korhan hızla bana yönelip saçlarıma, elime dokunurken, "Yapma," diye inledi. "Şunu bana yapma, ne olursun yapma."

"Ben... Özür dilerim," diyebildim.

"Dileme özür, ölüyordum ben, ölüyordum, sen gözünü ne zaman açsan yaşadım, ne zaman yumsan öldüm ben," dedi çeneme dokunarak. "Beni perişan ettin sen."

"Özür dilerim," dedim yeniden.

"Dileme özür," dedi sessizce.

Ne hissetmem gerektiğini o andan itibaren ben de bilmiyordum. Tıpkı bir zamanlar hamile kalma düşüncesinin bana çok uzak olduğu gibi, şimdi de içimde onların olmadığı bir ânu düşünmek içimi üşütüyor, hissedeceğim tüm mutlulukları sonsuza dek derinlerimden söküp koparak uzaklaştırıyordu.

Parmaklarımı karnıma bastırırken, "Korhan," dedim. "Ben onları koruyamıyor muyum?"

Gürkan, sorduğum sorunun altında ezilmiş gibi sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattığında yeniden karanlıktaydık.

"Sizi koruyamayan benim," dedi can çekişiyor gibi. "Olabilecek diğer şeyleri ön göremedim. Kendimi hissettiğim mutluluğa öyle bir kaptırdım ki seni altına alabilecek başka bir karanlığın varlığını hissedemedim. Tek gördüğüm senin ışığındı. Beni anlıyor musun benim yegâne ateşim, sessiz elmasım?"

Gözlerimden akan yaşları silecek gücüm yoktu ama Korhan parmak uçları gözyaşlarımla yanıyormuş gibi hissederek benim için o gözyaşlarını sildi. Eğildi, beni öptü, şefkatini üzerime örttü ama öfkesinin geçmediğini hissettim. Kafesin içinde tutulan bir aslandı, kafesin kapısı aralandığı an sessizce çıkacağı o kafesin dışında bana zarar veren her kimse ona doğru atılacak, onu parçalayacaktı.

"Bir şeyler yemelisin," dediğinde sesindeki yorgunluk canımı acıttı. "Günlerdir sadece serumla besleniyorsun."

Yanıma uzanmasını isteyerek yatakta zar zor kaydım, bu isteğimi kelimelerle dile getirmemiş olsam da hareketlerimden anladı. Konuşmasam da anlardı. Usulca yatağın ucuna oturdu, ardından yanıma uzandı ama beni rahatsız etmekten ölesiye korkuyormuş gibi bir hâli vardı.

Ellerimdeki kanı kim temizlemişti? Uyuduğum o karanlık vakitte neler olmuştu? Tüm bunları ona sordum. Alacağım cevapların hiçbirine hazır değildim.

Korhan'a bakarken, "Şenay bana bir şey söyledi," diye fısıldadım.

"Anma şunun adını," dediye de ısrarcı bakışlarımdan kaçamadı ve sonunda, "Ne söyledi?" diye sordu.

Bu gerçeği yeniden dile dökmeye, zamanın içinde hızla bana doğru gelip çarparak içimi dağıtmasına hazır mıydım bilemiyordum.

O kadar uzun süre sustum ki Korhan uykuya daldığımı düşünmüş gibi avucunu yanağımda gezdirip, "Yine mi gözlerini

yumacaksın yoksa bana? Senin niyetin beni öldürmek mi?" diye fısıldadı.

"Uyumadım," dedim sessizce.

"Sana ne söylediğini söylemeyecek misin?" Sorusunun içinde merak yok gibiydi, sadece nefreti hissedebiliyordum. Korhan Arjen Alacahan'ın nefreti tam da şu an çok yoğundu ama onu benden gizlemeyi deniyordu.

Şenay ile alakalı gerçek tekrar su yüzüne çıktı, oysa ben o gerçeğin benimle beraber suyun dibine battığına inanmıştım.

"Şenay bana benim kız kardeşim olduğunu söyledi." İşte bu cümle, arkasından doğan sessizliğin bir uğultuya dönüşerek geceye karışmasına neden oldu. Korhan başta tek kelime etmedi, söyleyeceği her şey zehir zemberek olsa gerekti.

Sonunda, "Seni bu şekilde mi kandırmaya kalkıştı?" diye sorduğunda sesi soğuktu ama bu soğukluğun nedeni ben değildim, bunu biliyordum.

"Beni kandırmaya çalıştığını düşünmüyorum," dedim derin bir nefes alarak. "Bazen gerçekleri bir insanın gözünde görürsün, o andan sonra duyacağın kelimelerin doğru da olsa yalan da olsa anlamı yoktur. Gözlerinde gördüğüm şey söyleyebileceği tüm yalanların anlamını yitirmesine neden oldu. Gözlerinde gerçek vardı, Korhan. O kız bana yalan söylemiyordu."

"Neler olduğunu anlatmak ister misin peki?" diye sorarken kafasında hâlâ bu konunun koca bir yalan olma ihtimalinin dolandığını biliyordum. Yine de hissettiklerime saygı duydu ve bu durumu yorumlamadı. Olan bitenin onun penceresinden bakılınca nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

Göğsüne sokuldum çünkü bunu yapmazsam kayıp gidecek, tekrar suyun dibine çökecekmiş gibi hissediyordum. Hissettiklerimi gördü, duydu, hissetti ve anladı. Kollarını bana sarıp saçlarıma dokunarak anlattıklarımı dinlemeye başladı.

Anlatırken sesim titriyordu, bazı anlarda gözlerimden kayıp giden gözyaşlarını tutamıyordum. Bazı anlarda çaresizlik damarlarımı kesiyordu, bazı anlarda susuyor ve sessizce boşluğu

izlerken kendime zaman veriyordum. Beni son âna dek bir an olsun kesmeden, can kulağıyla dinledi.

Anlattıklarım nihayete erdiğinde, “Böyle bir şey olsaydı bilirdim,” dedi ama onun da içinde şüphe denen bir kapı araladığımı biliyordum. “Ben de Arif ve babanın sınırlarındaydım. Baban ile ilgili böyle bir konunun varlığını ne duydum ne de şahitlik ettim.”

“Peki böyle bir şey mümkün olamaz mı?”

“Olamaz diyemem, arka planda neler döndüğünü bilemeyecek kadar küçük yaşılarıydım ama sonrasında babanın hayatını çok araştırdım. Onunla ilgili ulaşabildiğim tek şey vardı, o da sendin.”

Yutkunup, “Babamın onu yurda bıraktığını söyledi,” dedim. “Sonra da Arif onu yanına almış. Babama olan vefa borcunu ödemek için yapmadığına eminim. Onu kendi çıkarları için kullanmak istiyordu sadece. Aksi olsaydı onu satmazdı.”

“Bu durumu araştırırım ama hiçbir şey yaptığı şeyi unutturmayacak,” dedi. “Sana da unutturmamalı.”

“Yaşanan hiçbir şeyi unutmuyorum,” dediğim an bedeni kasıldı, muhtemelen bana yaşattıklarını hatırlamıştı. Amacım bu değildi ama ona bunu düşünmeyi durdurmasını söyleyemedim çünkü çok yorgundum, çünkü artık gerçekten çok yorulmuştum.

Tükenmeye çok yakındım ama tükenmemem gerekiyordu. Vazgeçmenin eşiğindeydim ama vazgeçme hakkım elimden alınmıştı. Mecburiyet, dört bir yanı su gibi sarmıştı, usul usul kendi içime batıyor, dibimi boylayarak boğuluyordum. Yaşananlar çok ağırdı. Çocukluğumdan genç kızlığıma ve kadınlığıma dek uzanan bu süreçte yaşadığım her şey çok ağırdı.

“Her şeyin düzelmesi zaman alacak,” dedi Korhan beni yatıştırmak istiyor gibi. “Ama imkânsız değil. Bunu bana sen öğrettin. Hiçbir şeyin imkânsız olmadığını seninle öğrendim. Düzelecek.”

Yorgun bir şekilde, “Sonucu ne olursa olsun, bir suç işledim,” diye fısıldadım.

“Kendini korudun, onları korudun, hatta anlattıklarından anladığım kadarıyla onu bile korudun. O kaza yaşanmasaydı, o

kız bunu zaten yapacaktı. Belki şu an nefes almıyor olacaktı ama kaza yaşandı, o da hâlâ yaşıyor.”

“Ben böyle olsun istememiştim,” diye fısıldadım.

“Biliyorum. Bu hikâyede suçsuz olan tek insan sensin ve bunun bir zamanlar bana ne kadar ağır geldiğini tahmin dahi edemezsin.”

“Peki burası neresi?” Konuyu değiştirme ihtiyacıyla yutkundum. “Neden buradayız? İnsanlar ona bunu yaptığını biliyor mu?”

“Hayır, o gece yaşananları sadece birkaç kişi biliyor, bu konuda için rahat olsun. Hem biri görseydi de o an silah benim elimdeydi, sana hiçbir şey olmasına izin vermem.”

Bencilce kurduğu cümlelerin ağırlığı altında ezilerek, “Saçmalama!” dedim sertçe.

“Yağış’ın da söylediği gibi, merkezde değiliz ama Antalya’dayız,” diye açıkladı Korhan, söylediğim şeyi duymazdan gelmesine öfkelen dim. Suçumu üstlenme ihtimalini düşünmek bile beynime kan sıçramasına yetiyordu da artıyordu bile.

“Peki neden buradayız?” diye sordum yeniden.

Ona çok ağır gelen bir şeyle yüzleşmiş gibi sustu.

Sonrasında, “Düşük tehliken devam ediyor,” dedi ve bir sinyal sesinin zihnimin içinde her şeyi yıkararak ilerlediğini hissettim.

Bazen gelip geçici, anlık mutluluklar gerçekleri görmenize engel olurdu. Kaybolmuş bir insan, yönlendirilmenin pusulası olduğuna inanırdı ve yönlendirilme sonucu uçurumun kenarına bile sürüklense, bunun suçunu kendisinde arardı. Uçurumun kenarına binlerce kez getirilmiş, binlerce kez hatayı kendimizde aramıştık ama hayır, hata ne Korhan’daydı ne de bendeydi; hata ikimizin etrafında akıp giden zamanda, anılarda ve etrafımızı saran insanlardaydı.

Bebeklerimi tehlikeye attığımı düşünüyordum ama hayır, tek yapmaya çalıştığım onları korumaktı ama kader işlemesi gerektiği şekilde işliyordu. Ne ben ne de Korhan kaderi değiştiremedik. O gece yaşanmak zorundaydı.

Öyle çok sustum ki sonunda, "Dikkatli olursak hiçbir şey olmazmış," dedi çocuk gibi. Buna benden daha çok onun inanmaya ihtiyacı var gibiydi.

"İyi olacaksınız demiştin, bana yalan mı söyledin?"

Sorduğum sorunun gözlerine çizdiği ifadeleri göremediğim için memnundum, çünkü ona hissettirdiğim ağır şeyleri görmek bana belki de onun o an hissettiklerinden daha ağırlarını hissettiriyordu.

"İyi olacaksınız," dedi tekrardan.

İnanmaya ihtiyacım vardı.

Sadece aşkın koynuma bir yalanı soktuğunu sanıyorken, şimdi tüm hayatımın bir yalanın üzerine kurulduğunu hissediyordum. Bu süreçte tek gerçeğim vardı, o da hamile olmamdı; onları kaybedemezdim, bu felaketim olurdu. Toparlanabilmemin imkânsız duruma geleceğini biliyordum. Bir daha asla eskisi gibi hissedemezdim.

Kanımda çok fazla ilaç dolaşıyor olmalıydı. Her ne kadar endişe içimi ateş gibi yakıyor olsa da uykunun tüm zihnimi ele geçirmesine engel olamadım. Hissettiğim korku, gözlerim kapanırken ve ben bilincimin dışına çıkarken bile içimde kalmaya devam etti.

Cenin pozisyonunda uzandığım koltuğun duvara bakan sırtıyla göz gözeydim; kaç saat boyunca burada, sırtıma vuran televizyon ışığı duvara bana ait bir gölge çizerken öylece uzanıyordum hatırlamıyorum.

Kanamam olup olmadığını, sağlık durumumu, ara sıra yoklayan kramplarımı kontrol etmek amaçlı sürekli olarak salonun kapısından içeri giren doktorun adını bile bilmiyordum ama yüzünü uzun zamandır hayatında olan kimsenin dikkatle incelememişti kadar dikkatle incelediğim için ezbere biliyordum. Çünkü o gözlerde, o yüzde, beni kontrol eden ellerde sürekli olarak bir cevap arıyordum. İyi miydim? Daha iyi olacak mıyım?

Bebeklerimin durumu neydi? Düşük tehlikesi sona erecek miydi? Sürekli olarak dillendirdiğim ama cevaplarına erişemediğim sorular artık gözlerimdeydi.

Uyandığım o geceden beri iki haftadır buradaydım. İştahım kaybolmuştu ama direncimi koruyabilmek için öğünlerimi atlamamaya çalışıyordum. Annem sürekli arıyor, oyun gecesinden sonra ortadan kayboluşumun altında bir neden arıyordu. Dedem ve anneannemi kandırmak daha kolaydı, oyundan sonra aniden dinlenmek için tatile çıkmaya karar verdiğimizizi söylediğimizde bizi çok sorgulamamışlardı ama annem sorguluyordu.

Şenay ile ilgili her şey bir sırdan ibaretti. Tek bildiğim hayatta olduğu, bir evde tutulduğu, gelecekti akıbetinin belirsizliğiydi. Bu süreçte Korhan sürekli yanımdaydı. Ziynet belli aralıklarla Eskişehir'e dönse de benim için burayı ziyaret etmeyi ihmal etmiyordu. Yağış ile Çağlar hep buradaydı, Gürkan ile Akşın'ı ise pek görmüyordum, genelde Diyar dedenin yanında oluyorlardı.

Ayçelen'e durumdan bahsedilmemesini isteyen bendim, gebeliğin henüz başındaydı ve yaşadıklarımın onu olumsuz etkilemesini, korkutucu bir psikolojiye sürüklemesini istemiyordum. Her ne kadar yaşamak zorunda kaldıklarımı yaşamayacak olsa da korkuları vardı, korkularının daha da artmasına neden olan ben olayım istemiyordum.

Şenay'ın söylediği şey hakkında konuşmuyorduk, yalan olma ihtimalinden de söz edilmiyordu, gerçek olma olasılığı da konuşulmuyordu; sadece sessizdik. İçinde olduğum bu ev sessizdi, ben sessizdim, her gece bir köşeye oturup tüm dikkatini bana vererek hareketlerimi izleyen Korhan sessizdi.

Korhan'ın salona girdiğini hissettim. Gölgesi duvara vuran televizyon ışığının yarattığı gölgemin üzerine devrildi. Bunu güven verici buldum.

Elinde poşet olduğunu çıkan seslerden anladım, poşeti arkamda kalan sehpanın üzerine bıraktıktan sonra ayakucuma oturup eğilerek yine sehpanın üzerinden televizyonun kumandasını aldı. Kanallar arasında dolaşmaya başladı, her kanal değişiminde duvara düşen ışığın rengi de değişiyordu. Duvara

çizilen renkleri izlemeye daldığım sırada sonunda bir kanalda durdu.

"Shrek var televizyonda," dediğinde dizlerimi biraz daha karnıma çektim ama cevap vermedim. Tükenmiş hissettiğimin farkındaydı, üzerime gelmek yerine elini yan tarafa atıp baldırma dokundu. Baldırımı yavaşça ovalarken, "İzleyelim mi birlikte?" diye sordu. "Hem yemek de aldım bize."

"Ben yapardım," diye fısıldadığımda, "Elinden zehir olsa yerim ama şimdi değil," dedi.

"Bu evin etrafında sadece orman ve dağlar var," diye fısıldadım duvarı izlerken. "İnsan sesleri yok. Sadece araçların seslerini duyuyorum."

"Doğayla iç içe, ne güzel işte. Senin biraz monoton bir hayata ihtiyacın vardı," dedi ama içten içe sıkıldığımı biliyordu. Aslında sorun değildi. Doktor bana kesin bir cevap verse, ben yüzyıl bile bu evin içinde beklerdim ama belirsizlik beni mahvediyordu.

"Sürekli ilaç içiyorum," dedim.

"Anneni çağırmamı ister misin?" diye sordu bir anda. "Belki ben halledemiyordum. Belki yanında bir büyüğüne ihtiyaç duyuyorsundur. Anneannen çok korkar ama annen belki daha iyi gelir sana."

"Senden başka kimseye ihtiyacım yok benim," dedim. Bu iki katlı dağ evinde tıklımış gibi hissetsem bile yanımda ondan başkasını istemiyordum. Bazen Yağış'ın varlığı bile fazlalık geliyordu, bazen o bile gitsin, sadece Korhan kalsın istiyordum.

Baldırımı biraz daha sıkarak ovarken, "Benim de senden başka kimseye ihtiyacım yok ki yavrum benim," dedi sessizce.

"Sen ol, yeter," diyerek omzumun üzerinden ona baktım.

Yüzüne televizyonun ışığı vuruyordu, sakalları uzamıştı, saçları ise beni mutlu etmek istiyormuş gibi sürekli olarak üç numaraya vurmaya devam ettiğinden kısaydı. Ona doğru dönüp, sırtımı koltuğa bastırarak, "Gel," dedim ve önümdeki yeri ona açtım.

"Gelirim," diyerek yanıma uzandı. Kollarımı bedenine sarıp sırtını göğsüme yaslamasını sağladım. Bir çocuk gibi bana sığın-

dı. Gözlerimin arkasına sakladığım duyguların çok ötesinde bir de gözyaşları vardı, ağlamıyordum ama iki haftadır o gözyaşlarını gözlerimde saklıyordum. Hissediyordu, biliyordum. Korkumu da hissediyordu, gözyaşlarını sakladığımı da hissediyordu.

“Doktor hiçbir şey söylemiyor,” dedim dudaklarımı ensesine bastırıp, gözyaşlarını geriye itmek için çabalayarak. “Sen söyle. Doktor tam tersini söylediğinde bile sana inanmaya devam ederim ben. Yalan söylediğini hissettiğim zamanlarda bile sana inanmayı seçmiştim, biliyorsun. Sana inanmak, benim daimî seçimim. O yüzden yalan da olsa bana bir şey söyle. İyi olacaklar, de. Tehlikeyi atlattın, düşük falan yok, sonunda onları doğuracaksın de. Buna ihtiyacım var benim. Senin söylediğin bir yalan, duyacağım tüm gerçeklerden daha büyük bir dayanakmış benim için.”

Korhan bir süre sustu. Televizyonun ışığı bedenimize çarpıyordu. Bakışlarımı ekrana çevirdiğimde sessiz ekranda bahsettiği animasyonun oynadığını gördüm.

Derin bir nefes alıp, sertçe yutkundü ve “Ben bunu bir yalan olarak kabul etmiyorum çünkü söyleyeceğim şeye tüm kalbimle inanıyorum. İnanmasam yaşayamam,” dedi.

Söylediği şeyin tenime bıraktığı ağırlık, dışarıdaki ormanın üzerine çöken geceden bile karanlıktı.

“Onlar iyi olacak. Sen iyi olacaksın. El ele çıkıp gideceğiz doğuma. Hatta sen hastaneyi ayağa kaldırıp bana nefretle bakacak, benimle kavga edeceksin. Doğurana kadar beni suçlayacaksın çektiğin acıdan. Ben de, iyi de tek başıma yapmadım ki sen de benimle yaptın onları, diye savunacağım kendimi. Kafama bir şeyler fırlatarak doğuma gideceksin ve sonra onları kucakladığımızda benimle olan kavgan sona erecek, sinirin bitecek. Mutlu olacağız biz seninle.”

“Bunlar olacak değil mi?” diye sordum sessizce, bir çocuk gibi. Babasından duyacağı tek bir cümleyle tüm hayatının değişeceğine inanan küçük bir çocuk gibi. Korhan benim yalnızca eşim değil, babam da olmuştu. “Bunları yaşayacağız, değil mi?” diye yineledim sorumu.

“Evet lan aşkım,” dedi keyfimi yerine getirmek istiyormuş gibi ama onun da içinin benimki kadar ağrıdığını biliyordum.

Canını ağrıtıyordum onun, tıpkı onun benim canımı ağrıttığı gibi.

“Ben buna inanmak istiyorum,” dedim. “Ve sırf sen söyledin diye, ben buna inanacağım.”

İkimizin dünyası ta en başından karanlıktı ve bu karanlık dünyaya çocuk getirecek olmanın ağırlığını çoğu gece hissediyordum. Yine de umudum, tek dayanağım, tek dalım bu düşünce hâline gelmişti. Çocukken yaşadığım hiçbir şeyi yaşamamaları için savaşmak istiyordum.

Bu dünyadaki savaşım artık evlatlarım için olsun istiyordum.

Odanın bir köşesinde iri, yeşil gözleri çakmak çakmak bakan o kız çocuğunu hissediyordum; o benim çocukluğumdu ve daima bir gölge gibi gittiğim her yere gelmiş, beni hiç bırakmamıştı. Ben onun elini bırakıp uzaklaştığımda bile o gözyaşları çenesinden akarken çaresizce durmamı söyleyerek beni takip etmişti.

Şimdi o kız çocuğu farkındalıkla beni izliyordu. Ondan çalınan çocukluğu, kendi çocuklarıma vermek için savaşacağımı bildiğinden ağlıyor ama ağlarken bir yandan da gülümsüyordu.

Nasıl isterdim çocuklarımla birlikte o kız çocuğunu da büyütebilmeyi. Elinden alınan her şeyi ona geri vermeyi, onu gülümsetmeyi, gözyaşlarını sonsuza dek küçük yüzünden silebilmeyi, oturduğu kaldırımdan kalkması için ona elimi uzatabilmeyi. Oysa hep beklemişti. Birinin gelmesini, elini uzatıp onu arabaları, insanları izlediği o kaldırımdan kaldırıp götürmesini daima beklemişti. Kimsenin gelmeyeceğini anladığında artık o kaldırımdan başka evi yok gibi hissetmişti.

Gözlerimi bir anda esir alan gözyaşları, ekrandan yüzüme yansıyan ışığın parçalanarak dağılmasına, etrafa ışıltılı çizikler atmasına neden oldu. Korhan ağladığımı hissetti. Bu onun içine dokundu. Gözyaşım ensesine aktığında göğsüne doldurduğu nefesin ona azap gibi hissettirdiğini biliyordum.

Animasyonda Shrek ve Fiona’nın çocukları oluyordu. Gözyaşlarımdan arasından odaklandığım sahne huçkırıgımın bir gü-

lümsemeye dönüşmesine neden oldu. Korhan ona sardığım kolumu tutup elimi dudaklarına götürerek avuçlarımı öperken biliyordum ki o da benim gibi o sahneyi pürdikkat izliyordu.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama gülümsüyordum.

"Bize benziyor," dediğim an o da güldü ama genzinden yükselen o gülüşün arkasında tıpkı benim günlerdir sakladığım gibi gözyaşları sakladığını biliyordum.

"Sen bana Shrek'sin mi demek istiyorsun?"

"Kendime de Fiona diyorum farkındaysan..."

"Fiona presesti ama," dedi Korhan alayla.

"Sonra kocasına benzeyip dev oldu," dememle parmaklarımı dişlerinin arasına alıp ısırıldı. "Ne yapıyorsun kuduz köpek, acıdı!"

"Resmen bana dev muamelesi yapıyorsun. Ne o, seni kendime mi benzettim lan Çirkin Kedi?"

"Geçenlerde soğanı yumruğunla kırmayı teklif ettin, bıçak çıkarıp da durdurdum seni Korhan," dedim kaşlarımı çatarak.

"Kırınca cücüğü çıkıyor, cücüğünü sana verecektim. Bu benim dilimde seviyorum demek bir kere. Soğanın cücüğünü sevdiğine verirsin..."

"Ben soğan yemem."

"Evet, tercihin sarımsak sosuna ekmek banmaktı, haklısın."

Ağlama hissi orada dursa da güldüm. Hissettiğim ağır onca şeye rağmen işte o böyleydi, beni güldürürdü. Çünkü bencil bir yanı vardı. Beni sadece kendisi ağlatsın istiyor, bir şey beni ağlattığında o şeyi yok etmek için elinden geleni yapıyordu. Şu an beni ağlatan şey, aslında onun da içini ağlatan bir şeydi, o yüzden yok etmesi onun için daha da zordu. Korhan, içinde derin bir yıkım yaşıyor olsa da beni koruyabilmek adına güçlü, hiç yılmıyormuş gibi sapasağlam duruyordu.

Ona sıkıca sarılıp bedenini kollarımın arasına sakladım; oysa aldığım kiloya rağmen biliyordum ki onun yanında küçücük-tüm. Sarılarak animasyonu izledik. Animasyon sessizdi ama yine de izledik. Daha sonra doğrulup kalkarak beni de doğrulttu ve bizim için aldığı yemeği derin sessizlik içinde beraber yedik.

İştahı yoktu, görebiliyordum ama ona uyum sağlamam adına son lokmasına kadar yemiş, benim de yememi sağlamıştı.

O gece birlikte koltukta uykuya daldık. Daluyku gecelerden biri değildi, hatta dikenlerin ikimize de battığı bir geceydi ama yine de yan yanayken uyumak mümkündü.

Bir aradayken uyuyabilmek daima mümkündü.

3 Ay Sonra...

Dağ evinin karanlık holünde, elimde bir bardak suyla ilerlerken odalardan birinin açık duran kapısından dışarı ışık süzülüyor, Yağış ve Çağlar'ın sesleri ışığa karışarak hole yayılıyordu. Sessizce konuşmalar da kelimelerini seçebiliyordum çünkü ev çok sessizdi. Yalnızlığın koynunda uzandığımı hissetmemin esas nedeni de bu sessizlik olsa gerek.

Yağış, "Şenay'ın onun kardeşi olduğuna öylece inandı mı yani?" diye sorduğunda ayak parmaklarımı içeri çektim. Üzerimde Korhan'a ait bir kazak vardı, kazak elbise gibi uzun olduğundan kalçalarımı örtüyordu ve bacaklarım da tıpkı yere bas-tıkça kızaran ayaklarım gibi çıplaktı.

Çağlar, "Diyar amcaya bu konuyu açtığımızda yaşanan sessizlik, olayın doğruluğunu kanıtlar cinstendi," deyince hayal kırıklığı içimde kulaçlar atmaya başladı.

Diyar dede de mi biliyordu? Ne kadar zamandır biliyordu? Ne zaman öğrenmişti? Belki de bu konuyu araştırmış, gerçekliğe benden hemen sonra ulaşmıştı ama içimden bir ses, Diyar Alacahan'ın bunu uzun zamandır bildiğini söylüyordu.

"Artık anneannesini de dedesini de durduramıyorum, bir tatilin üç, üç buçuk ay sürmeyeceğini herkes bilir Çağlar. Kızı sadece Akşın ve Anka'nın düğününde gördüler, sonra yine tatile gidecekler diyerek kızı buraya getirdiniz," dedi Yağış ve bununla beraber, akıp giden zamanın farkındalığıyla önümde top gibi duran küçük karnıma baktım. Evet, artık karnıma baktığımda onları görebiliyordum.

Kış soğuk, sessiz ve beyazdı.

“Üstelik Nuriye teyze öylesine şüphelenmiş ki geçen gün beni sıkıştırdı. Nurşan için kıyafet almaya gittiğimi fark etmiş. Torunum nerede, neden kendi evlerine dönmüyor diye evhamlanıyor kadın. Hangi tatil bu kadar uzatılır Allah aşkına?”

Akşın ve Anka’nın düğününü hatırlamak durup kısa bir anlığına gülümsememe neden oldu. Düğün salonuna taht ile girdikleri âni unutamıyordum. Düğünde herkesi görmüştüm, herkes döndüğüme inanmıştı, herkes iyi olduğumu düşünmüştü ama düğün boyunca gülümseyip, insanlarla normal diyaloglar kurabilmiş olsam da aslında o gece çok yorgundum. Eğlenen arkadaşlarımı tedirgin bir gülümsemeyle izlemiştim.

“Deniz abla da Diyar amcanın yakasına yapışıp duruyormuş,” dedi Çağlar sessizce. “Ortada gitgide büyüyen bir kaos varken ve İs’in hamileliği düşünüldüğünden daha zor geçerken onu bu gergin ortamın içine geri götüremeyiz. İzole olması gerekiyor.”

“İs görüntülü konuşurken bir şey belli etmese de ailesinin onun mutsuz olduğunu hissettiğini düşünüyorum,” dedi Yağış sessizce. “Hiç değilse hamileliğinin zor geçtiğini söyleyelim, kızı daha da strese sokmamak için sakın bir yere getirdiğimizden bahsedelim.”

“Bu herkesi korkutur,” dedi Çağlar. “İs, dedesinin ve anneannesinin korkmasını istemiyor.”

Çağlar haklıydı. Bu evin içinde yaşayan bir hayalete dönüşürken tek bir şart koşmuştum, bu da anneannem ve dedemin hamileliğimin yoğun risk altında geçtiğini asla bilmeyecek oluydu. Geçen zamanı göz önünde bulundurunca artık bunu saklamak imkânsıza yaklaşmak üzereydi ama ne kadar uzun süre onların daha az endişeli olmalarını sağlayabilirsem o kadar kârda hissedecektim.

“Peki Şenay?” diye sordu Yağış. “Şenay ne kadar daha o evde tutulacak? Ya polise versinler ya da salsınlar gitsin. Bu bir insanı esir tutmak sayılır. O ne kadar delinin teki de olsa bu işin sonunda yeniden İs’in başı ağrısın istemiyorum ben.”

Şenay'ın akıbetiyle ilgili hiçbir şey konuşulmasa da hâlâ bir evde tutulduğunu ben de biliyordum. Geçen süre zarfında neler yaşamıştı, neler düşünmüştü, ona ne şekilde davranılmıştı ve şu anki durumu nasıldı merak ediyordum ama bu merak daha çok elimde patlayan silahtan çıkan merminin ona isabet etmiş olmasındandı.

Sudan bir yudum alarak arkadaşlarımın seslerini duymazdan gelip yatak odasına ilerledim. Odanın ışığı kapalıydı, ben de açma gereği duymadan karşımda bir silüet gibi görünen büyük yatağa baktım. Sabah bileğime bağlı olan bitmiş serum torbası metal askıda asılı duruyor, içi tamamen boşaldığından buruş buruş görünüyordu.

Uzun süredir ilaçlarla ayakta durduğum gerçeği acı bir şekilde yüzüme gülüyormuş gibi hissettiğimde olduğum yere çöküp sarsılarak ağlamaya başlamak istesem de bunu yapmadan elimdeki bardağı komodinin üzerine bırakarak yatağa girdim.

Çok geçmeden yatak odasının kapısı tekrar açıldı, karanlık baki kaldı ama içeride ilerleyen gölgesini hissettim; karanlığı bile kendi gölgesiyle yok edebiliyordu. Korhan yatağın ucuna oturup, "Fındık faresi," dedi bana. "Holde tıklar tıklar dolanıyordun, duydum. Bu kadar kısa sürede uykuya dalmış olamazsın."

"Kediydik, şimdi de fare mi olduk?" diye sordum sessizce.

"Her şekilde benim fındığımsın nihayetinde," dedi.

"Korhan," diye fısıldadım.

"Bebeğim."

"Evimizi özlemiyor musun?" Sorumun onu durgunlaştırdığını hissettim ama yerimden kıpırdamadım. "Karnım büyüdü, ben bunun evimizde yaşanmasını isterdim. Akşın ve Anka'nın düğünü için gittiğimizde evimde sadece bir gece kalabildim."

"Burası da bizim evimiz," dedi.

"Değil. Eşyaları birlikte seçmedik, beraber yerleştirmedik. Burası dedenin evi," dedim gücenmiş bir sesle.

Komodinin üzerindeki abajuru açınca odanın içine aydınlık dağıldı. "Bana bak," diyerek omzuma dokundu ama hareket etmedim. Beni yavaşça sırtüstü çevirerek yüzüme eğilince gözle-

rimin dolu olduğunu görüp kaşlarını çattı. “Neden ağlıyorsun fındığım?”

“Evimi özledim.”

“Benim olduğum her yer evin değil mi?” diye sordu gülümseyerek. “Ben senin olduğun her yeri evim belledim. Benim tek istediğim kendini tedirgin hissetmemen. Sabahları ormanda yürüyüşe çıkıyoruz, filmler izliyoruz, kitap okuyoruz,” dediğinde söylediği her şeyi yaptığımızı ve bundan keyif aldığımı hatırlayıp yutkundum. “Eve dönersek ailene çok iyi hissettiğini kanıtlamak için kendini zorlayacaksın. Bu süreci burada atlatmamız daha sağlıklı olmaz mı yavrum benim?”

“İşe gidemiyorsun, bu seni üzüyor,” dedim, bu uzun zamandır benden saklamaya çalıştığı ama ne yaparsa yapsın saklayamayacağı bir gerçektir. O hayatını çalışarak kazanmaya alışmıştı. Şimdi tek hayatı bendim, benim etrafımda pervane gibi dönüyor, bu süreçte işe de gidemiyordu. Onun için zor olmalıydı. “Anneannem ve dedeme anlatmam ama annem zaten bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkında. En azından o bilir,” dedim. “Ben artık evime dönmek istiyorum. Doğuma çok bir şey kalmadı ki. Bir, iki ay belki. Yaşayabileceğimiz her şeyi yaşadık. Yaşanacak ne kaldı?”

Korhan yana devrilip yanıma uzandı. Birlikte tavanı izlediğimiz esnada kafasının içinden geçenleri çok merak ediyordum. Onu her ne kadar tanıyor olsam da bazı anlarda sessizliği esrarengiz, bilinmeyen, henüz keşfetmediğim bir ormanı hatırlatıyordu.

“Biraz dinlenmeme izin verir misin?” diye sormasını beklemesem de sessizce, “Tamam,” dedim.

“O hâlde benim için kazağını yukarı sıyr.” Duraksayarak yanağını yastığa bastırıp ona doğru baktım. O da aynı şekilde bakışlarına karşılık verip, “Bunu benim için yapar mısınız?” diye sordu.

Kazağı etek kısmından tutup yukarı, göğsümün altına dek sıyırdığımda bana sokuldu, başını karnıma koyup kollarını bedenime sararak âdeta karnıma sarıldı. Gözlerim şefkatle kısılr-

ken parmaklarım saçlarının arasında dolaşmaya başladı. Korhan dudaklarını karnuma bastırdı, tam o sırada derimin yukarı doğru gerildiğini hissederek taş kesildim; Korhan'ın bakışları irileşirken bunun hissetmekten öte bir şey olduğunu anladım. Derim gerçekten yukarı kabarıyor, içimde bir şey hareket ederek karnımı geri yordu.

İkisinin de hareketlerini bu kadar net olarak hissettiğim ilk andı.

Korhan'ın ise bu hareketleri gözlemlediği ilk andı.

O yüzden benden daha heyecanlıydı.

İlk hareketi beşinci ayın ortalarında, içimde bir şey patlamış gibi hissedip panikle ağlamaya başladığımda algılamıştım. Korhan burada değildi, yanımda Yağış vardı ve doktoru aramıştı. Doktor buna sevinmişti çünkü bebeklerin hareketsizliği en çok doktoru endişelendiriyordu.

Daha sonralarında Korhan sürekli hareket beklemiş, belki hisseder diye karnımı yakın incelemeye almıştı ama bu geceye dek, istediğini hiç alamamıştı.

Aralıklarla uykumdan uyandıran küçük kıpırtıların en büyüğü şu an, Korhan'ın dudakları karnıma yaslandığı anda yaşanmıştı.

Korhan, "Tekmeledi, hangisi tekmeledi?" diye bağırdı hızla yerinden kalkarak. Karnıma bir mucizeye bakıyormuş gibi bakıyordu.

"İlk kez bu kadar netti," dedim, bu bir umut ışığıydı, ışığı avuçlarımın arasına alıp gecenin karanlığından saklamak istedim. "Biri içimde bir şey patlıyor gibi hissettirerek tekmeliyor, diğeri ise içimde kayarak hareket ediyor."

"Tekmeyi atan kesin oğlan, topçu olacak büyüyünce," dedi gözlerini karnımdan çekmeden. Bu çocuksu heyecan beni gülümsetti, umut ışığının daha da parlak bir şekilde aramızda yanmaya başladığını hissettim.

Korhan ilk kez iyi olduğumu derinlerinde hissetmiş gibi, "Nurşan," dedi gözlerini karnımdan ayırıp gözlerime çevirerek. "Evimize dönelim."

Ve romanın sayfaları bir defa daha bu cümlelerin hemen ardından ağır ağır çevrilmeye başladı.

Zaman önce kıyafetlerimi bir çantanın içine topladı, ardından kış rüzgârının saçlarımı savurduğu o sokakta dönüp son kez dağ evinin ceviz kapısına baktım; anılar bir yazarın yazmaktan vazgeçip buruşturup attığı sayfalar gibi okunamaz hâlde etrafımızda savrulmaya başladı.

Gözümü evimde, ikimizin yatağında açtım ama zaman durmadı; dedemin büyük yumruğu evimin kapısına iki kez vurdu, sayfalar holde uçuşurken onları kimse göremedi, ben gördüm ve sayfalardan biri saçlarıma sürtünerek yanımdan geçip giderken ailemi evimin içine aldım.

Gözümü yeniden evimde başka bir odanın içinde açtım ama zaman durmadı; Diyar dedenin parmakları saçlarımda dolaştı, eğilip karnımı sevdi ve birbirimize gülümsedik. Tüm bunlar olurken sayfalar olduğumuz odada uçuşuyordu, Diyar dede görmüyordu ama sayfalardan biri savrulurken onun sırtına çarpmıştı. Şenay'ın özgürlüğünü istediğimde gözlerimin içine baktığı o an, roman sayfalarının havadaki hareketlerinin yavaşladığını gördüm.

Diyar dede, "Özgür olacak ama benim gözetimim altında, en azından sen sağlığına tamamen kavuşana dek," dedi ve zaman hızlandı.

Gözümü bir aynanın önünde açtım. Üzerimdeki kazağın rengi sürekli olarak değişti ama duruşum değişmedi; karnım sürekli büyüdü ama bakışlarım hiç değişmedi. Aynanın önünde dururken sayfaların yansımaları görüyordum, her şey değişiyordu; zaman hiç durmuyordu.

Doktorum Nihal Hanım gülümseyerek karnımdaki jeli peçeteyle sildi, gözlerimi çevirip köşede merakla bizi izleyen kocama baktım; o da sayfaları görmüyordu ama kliniğin beyaz duvarlarında bir romanın sayfaları uçuşmaya devam ediyordu. Nihal Hanım başparmağını havaya kaldırıyor, Korhan elini yüzüne kapatıp şükrediyordu, gülümsüyordum; zaman hiç durmuyordu.

Gözümü bir anda açıp yataktan zorlanarak kalktığımda güneş odamın içine dolmuştu ama hava soğuktu, üzerime hırkamı giyip yerde duran terlikleri ayağıma geçirerek boynumu esnettim. Ezrak ve Ayçelen'in sade bir nikâh töreniyle hayatlarını birleştirmelerinin üzerinden yedi gün geçmişti. Komodinin üzerindeki çerçeveye baktım. Korhan'ın nikâhımızdan saniyeler sonra dudaklarıma yapıştığı ânın fotoğraf karesine yansıyışı beni gülümsetti.

Zar zor nefes alarak, "Gün geçtikçe büyüyorsunuz, zar zor nefes alır oldum," diye mırıldanıp karnuma dokundum.

Telefonuma düşen bir bildirimle oturduğum yerden doğrulup kalktım.

Arjen: Karnını çekip atsana

Nurşan: Kafayı yedin iyice, her işe gittiğinde sapık gibi göbek fotosu ister oldun

Arjen: Kızarsın diye göbeğini çekip atsana dememiştin

Arjen: En son göbeğin dediğimde sinir krizi geçirip ben şişkoyum anladım diye ağladın

Arjen: İnsan korkuyor

Nurşan: Yüzüm patlayacak gibi oldu, kabulleniyorum artık.

Arjen: İstersen bin kilo ol, sevebileceğimi yerlerin hacmi genişlemiş olur

Arjen: Miiiiss

Arjen: Şimdi

Arjen: Bir göbek fotosu gelmez mi

Gözlerimi devirerek karnımı yandan çekip ona yolladığımda fotoğrafı kalpledi.

Arjen: BABASININ PRENSİ ve BABASININ PRENSESİ

Arjen: UYANMIŞ MI

Arjen: Tekmelerlerken video gelmez mi

Nurşan: Ya yürü git hadi

Annemle dışarıda kahvaltı edip, Yağış ile sinemaya gittikten sonra beni eve bırakmak için gelen şoförden beni eve bırakma-

sını değil, Diyar dedenin yanına götürmesini rica ettim. Adam başta bu isteğime bir anlam yükleyemese de Diyar dede ile telefonda görüştükten hemen sonra arabayı kullanmaya başladı. Tek kelime etmemişti ama beni Diyar dedenin yanına götürdüğünü biliyordum.

Bir kafenin önünde duran aracın arka koltuğunda sakince otururken camdan dışarıyı izlemeye başladım. Kafenin içi kalabalıktı, dışarısı soğumaya başladığından dışarıdaki masalar boş sayılırdı.

“Sizi burada bekliyor, Gelin Hanım,” dedi sürücü, başımı sallayarak aracın kapısını açarken ona teşekkür ettim.

Üzerimde triko, bej renginde bir elbise vardı ve üşümek için montumu üzerime giymiştim. Kulaklarımı saçlarımın altına saklayarak araçtan inip kafeye doğru yürümeye başladım.

Kafenin kapısından girdiğim an Salman kardeşleri görmeyi beklemiyordum. Kafenin giriş kapısının çaprazındaki büyük masada oturuyorlardı. Güz ve Hür menüye bakıyor, Hun da elindeki telefonla ilgileniyordu. Aylar sonra ilk kez göz göze geldiğimiz an, Hun’un telefonda çok kısa bir anlığına kafasını kaldırıp karşısına baktığı o andı. Gözlerini tekrar telefona indirecekken varlığını fark edip gözlerini yeniden bana çevirmiş, biraz beni görmüş olmanın getirdiği şaşkınlık, biraz da belirsizlikle gözlerimin içine bakakalmıştı.

Bakışlarının karnuma indiğini gördüm. Önümde büyüyen karnımın üzerine elimi koydum, yüzük parmağımda Korhan ile birlikte taktığımız alyans ve bana teklifte bulunduğu yüzük vardı. Hun, uzun uzun elime baktıktan sonra gözlerini yeniden gözlerime çevirip buruk bir şekilde gülümsedi.

Ona başımı sallayıp mahcup bir gülümsemeyle selam verdiğim anda Hür ve Güz de abilerinin baktığı yöne çevirdiler bakışlarını ve beni gördüklerinde anlık süren şaşkınlıkları yerini gülümsemelere terk etti.

Her ne kadar istemesem de masalarına yaklaşıp, “İyi akşamlar,” dedim, güneş batalı çok olmamıştı, gökyüzü hâlâ safir ma-

visi rengindeydi, gece çok uzakta değildi ama karanlık henüz gelmemiştir.

“Vay canına, Leyan doğumuna az kaldığını söylemişti ama seni bu kadar hamileyken görmeyi beklemiyordum,” dedi Hür neşeyle. Güz, abisinin söylediği şeye şen bir kahkaha attı. “En son final oyununda karşılaştık. Çok uzun zaman oldu, İs.”

Hür’ün son söylediği şey anıların etrafta uçuşmaya başlamasına neden oldu. Kimse göremedi. Ben ise anıların yazılı olduğu roman sayfalarının kafenin içinde uçuştığını görebilen tek kişiydim.

Güz, “Hamilelik güzelliği bu olsa gerek, öyle hoş görünüyorsun ki,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Çok kilo aldım. Yüzüme bak, poğaça gibi görünüyorum,” dediğimde Salman kardeşlerin hepsi gülmeye başladı. Hun’a baktım, o da gülümsüyordu.

“Hamilelik sana yakışmış,” dedi kibar bir şekilde. “Eşin nasıl?”

Bu soruyu beklemediğimden bir an duraksasam da “İyi,” dedim. “Sen nasılsın?”

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı bu soruyu, ne nötr bir cevap verdi ne de pozitif ya da negatif. Bu dikkatimden kaçmamış olsa da bir şey söylemedim.

Ayaküstü ettiğimiz kısa sohbetin sonunda, “Sizi yeniden görmek güzeldi,” dediğimde Hun’un gözlerini önündeki boş servis tabağına indirip gülümsediğini gördüm. Muhtemelen söylediğim şeyin içinde yalan arıyordu, belki de söylediğime inanmak istiyor ama inanamıyordu. Yine de gerçekten Salman kardeşleri gördüğüme sevinmişim.

“Hür,” diyerek bakışlarımı ona çevirdim. “Leyan ile birlikte Paris’te düzenlenecek bir dans yarışmasına katılacağınızı duydum. Çok sevindim. Leyan’ı kutladım, seni kutlayamamıştım. Umarım her şey güzel ilerler.”

“Ona dans etmesine hiçbir şeyin engel olamayacağını göstermek istiyorum,” dedi Hür gülümseyerek. “Bir süre orada kalmak istiyoruz. Paris ona da iyi gelecek.”

"Buna eminim," dedim ve gözlerimi kafenin öteki ucunda, cam kenarındaki masada oturan Diyar dedeye çevirdim. Dalgın bir şekilde oturuyor, avucunu bastonunun başlığına yaslamış dışarıyı izliyordu. "Gitsem iyi olacak," dedim. "Kendinize dikkat edin."

Hür, "Doğumdan sonra bebeklerin fotoğrafını bekliyorum," deyince, Güz, "Aa doğru ya, ikiz bekliyorsunuz, değil mi? Eğer yurt dışına çıkmazsam mutlaka görmeye geleceğim. Eğitimim için bir süreliğine gitmeyi düşünüyorum," dedi.

Onlara uzun bir zaman boyunca zorlu bir süreçten geçtiğimi söyleyemedim, her şeyin yolunda olduğunu söyleyip gülümse-dim ve her birini aldıkları kararlar konusunda tebrik ettim. Düşük tehlikesi yüzünden aylarca bir evde izole yaşadığımı, zaman kavramımın usulca zihnimden silindiğini, geri döndüğümde adapte olduğumu birilerine anlatamıyor olmak, tüm bunlarla yaşamak zorunda olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Şimdi iyiydim, bebeklerim iyi durumdaydı, ben iyi durumdaydım ve buradaydım, sanki aylarca ortadan kaybolmamışım gibi yeniden hayatımın oynadığı sahneye ayak basmıştım.

Onlara sırtımı döndüğümde Hun'un uzun süre sessiz kalacağını, kardeşlerinin ona iyi hissettirmek için konuyu değiştireceğini, daha sonra hiç var olmamışım gibi hatıralarında silik bir köşeye sahip olup hayatlarından silineceğimi biliyordum. Hun'un mutlu olmasını diledim, çünkü o mutlu olmayı hak eden bir adamdı.

Diyar dedenin karşısındaki sandalyeye oturmamla, daldığı her ne ise onu bırakıp bana bakması bir oldu. Sessiz bakışlarına karışan şefkati izledim, dudaklarına ev sahipliği yapmaya başlayan gülümsemesi bulaşıcıydı ve ben de ona gülümседim.

"Maşallah, güzelim benim. Hoş geldin. Nasılsın?"

"İyiyim, daha iyiyim." Başımı salladım. "Sen nasılsın?"

"Seni gördüm dünyalar benim oldu. Beni görmek istemene sevinmeli miyim yoksa endişe mi duymalıyım güzel gelinim?" diye sordu bana sevecen bir sesle.

"Aslında seninle konuşmak istediğim şeyler var, dede," dediğim an, söylediğim şey karşısında dünyalar onun olmuş gibi gülümsedi.

"Dede diyen dillerine kurban, canımın içi. Akşamımı güzelleştirdin. Ne istiyorsan konuşalım ama önce söyle bakalım, karının aç mı? Ne ısmarlayayım güzel kızıma?"

"Henüz aç hissetmiyorum, teşekkür ederim," dedim. Ellerimi masanın üzerine koyup birleştirerek yumruk şeklini verdiğimde gözlerini ellerime indirdi. Ciddi bir şeyi konuşmak için burada olduğumu anladığına şüphe yoktu. Neyden bahsedeceğimi bildiğini hissettim. Soracaklarımdan haberi varmış gibi bakıyordu.

"Seni dinliyorum."

"Şenay konusunda..." Durdum, kafamın içinde silahın ısıklı sesi çınladı ve yüzümü buruşturup bu anıdan kurtulmaya çalışırcasına gözlerimi yumdum. Diyar dede elini yumruk yaptığım ellerimin üzerine koyunca gözlerimi aralayıp ona baktım. Güven veren bakışları içimdeki fırtınayı dindirmedi ama hafifletti.

"Şenay söyledikleri konusunda haklıydı, değil mi?"

"Bunun cevabını yüreğin sana vermiştir," dediyse de bakışlarımdaki ısrar üzerine başını salladı. "Evet, haklı."

Emin olmama rağmen içimden geçip giden o kurşunun açtığı yaradan da akıtmaya başladığı kandan da kaçamadım.

"Annem bunu biliyor mu peki?"

"Babanın bir çocuğu daha olduğunu biliyormuş, evet ama Şenay'ı bilmiyormuş," dedi.

"Şenay'ın annesiyle babamın ilişkisi, babam annemleyken de var mıydı yani?"

"Şenay'ın tek gecelik bir macera sonucu..." Diyar dede söyleyeceği şey gurur kırıcı bir şey olacağından sustu. "Yani, hayır. Babanın o kadınla bir ilişkisi yokmuş."

"Tüm bunları ne zaman öğrendin?"

"Korhan bana başınıza gelenleri açtıktan sonra," dedi. "Elim kolum uzundur. Benim için bu bilgilere ulaşmak zor olmadı ama senden saklamak çok zordu."

Diyar dedenin söyledikleri, zihnimin içindeki yıkımın güçlenmesine neden oldu ama kendimi toparladım. Artık kafamın içinin tutsağı değildim. Bu bedenim içinde benim için çok kıymetli olan iki can daha taşıyordum ve kendimi yıpratmayacaktım. Bu önce kendime, sonrasında da Korhan'a vermiş olduğum bir sözdü.

"Kızın ismi Nursena," dediğinde, "Biliyorum," dedim.

"Ama Arif ondan ismini çalmış, hayatını geri verme vaadiyle hayatını çalmış, kızın ruhunu çalmış. Yaralı bir insana yaklaşmak, yaralı bir hayvana yaklaşmak kadar zordur ama sonunda öleceğini hisseden hayvanın çırpınışları bir kenara bırakacağı gibi, sonunda kaybedeceğini bilen insan da çırpınmayı bırakır ve teslim olur. Kız ona tamamen teslim olmuş."

"Babam onu yetimhaneye bırakmış," dediğimde Diyar dede başıyla bunu onayladı. "Bu acımasızca."

"Baban hayallerindeki adam olarak kalamadığı için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," dedim sadece.

"Ona bir zarar vermedim. Senin kanından kimseye zarar vermem ama eğer onu Korhan'a vermiş olsaydım işin rengi değişecekti, çünkü Korhan senin kanın dışındaki hiç kimsenin kanını umursamıyor. Onun için önemli olan senin yaşamın, sensin." Diyar dedeye teşekkür eden gözlerle baktığımda elimin üzerini şefkatle okşadı. "Kız pişmandı."

"Ne?"

"Pişmandı," dedi sessizce. "O yüzden kaçmaya çalışmadı, kaderine razıydı ve ona yapabileceğimiz her şeyi kabul etmişti. Çırpınmadı."

"Kaçmaya çalışmadı demek."

"Evet. Kendisini cezalandırıyordu. Onu bıraktığım evde görevlendirdiğim kimseye zorluk çıkarmamış."

"Keşke bunu yapmasaydın, onu alıkoymak... Bilmiyorum."

"Gözetimim altındaydı ama sana söz verdiğim gibi, onu özgür de bıraktım. Sadece ensesinde olduğumu biliyordu. Gitmek istiyor. Pasaport işlemlerini hallettikten sonra onu göndereceğim."

Gidecek miydi? Sessizce Diyar dedenin gözlerinin içine baktım. Düşünmek için vaktim yoktu, hızlı bir karar alacaktım ama bu kararın sonuçları karanlıkta saklanıyordu ve önümü göremiyordum.

“Onu görmek istiyorum,” dediğimde Diyar dedenin bakışlarında endişeyi gördüm. “Gerçekten istiyorum.”

Diyar dede, bir süre düşündükten sonra, “Peki,” dedi.

“Şimdi görmek istiyorum.”

“Bunu Korhan’la konuşmadan yapamam.”

“Bu benim vermem gereken bir karar, Korhan’ın değil.”

Diyar dede uzun süren sessizliğin ardından, “Benimle gel,” diyerek oturduğu yerden kalktı. Kafenin çıkışına yürümeye başladığımızda o önümde, ben hemen onun arkasındaydım ve Salman kardeşlerin oturduğu masa artık boştu. Oraya başkaları oturacaktı. Nedense hayatımdan bir romandan silinen, sayfalara hiç yansımayacak sahneler gibi çıkarılıp silindiklerini hissettiğim tek an, o andı.

Arabaya bindik, araba bizi olduğumuz yerden uzağa, kaderin kan kaybettiği sokaklara götürdü. Yol boyunca hiç konuşmadım, arka koltukta hemen yanımda oturan Diyar dede de konuşmadı.

Araç, bahçelerinde inşaatın devam ettiği, sayıca oldukça az villanın olduğu bir yerde durdu. Antalya’nın içinde bir yerdedik ama etraf bomboştu, villaların da henüz yeni yapıldıkları süren inşaatın ve sayıca az olmalarından belli oluyordu. Şimdi gecenin koyu renk karanlığı da bizimle birlikteydi.

Diyar dede beni buraya getirmişti çünkü biliyordu, Şenay bana zarar vermeyecekti. Eğer bundan emin olmasaydı beni buraya getirmezdi. Şoför araçtan inip gecenin karanlığına saklanmış bir tehlike olup olmadığını anlamak ister gibi etrafı kolaçan etti ve ardından Diyar dedenin kapısını açtı. Ben de kendi tarafımdaki kapıyı açıp dışarı çıktığımda gecenin soğuğu bacaklarımdan yukarı tırmanıp elbisemin içine girdi, kollarımı bedenime sarıp Diyar dedenin öncülüğünde villalardan birine doğru yürümeye başladım.

"Her ihtimale karşı Volkan'a haber vereceğim," dedi Diyar dede. "Aramızın limoni olmasını istemiyorum."

Söylediği şeye cevap vermedim. Villanın önüne yerleştirilmiş büyük kaplan heykelinin önünden geçip basamakları tırmandım ve çift kanatlı kapının arkasındaki bir kadın varlığımızı hissetmiş gibi saniyeler içinde kapıyı açtı.

"Diyar Bey, hoş geldiniz," dedi, ardından kahverengi gözleri bana yöneldi. "Hoş geldiniz, efendim."

Boş bir holden, yukarı tırmanan çift taraflı mermer merdivenlere yöneldik, üst kata çıkacağım sırada dönüp omzumun üzerinden Diyar dedeye baktım ve "Beni burada bekleyebilir misin?" diye sordum. Sadece başını salladı.

Üst kata çıktığımda Şenay'ı bulacağım odayı biliyordum. Hislerimin beni doğru odaya yönlendirdiğini bilerek attığım adımların altında geçmişimiz eziliyormuş gibi hissediyordum. Kapıyı tıklattığım an, "Gel," dedi ve sesi o gece yaşananların yeniden zihnimin perdesine düşmeye başlamasına neden oldu.

Kapının kulpunu aşağı doğru indirirken derin bir nefes aldım. Ve kapı açıldı.

Yatağın kenarındaki berjere oturmuş, elinde tuttuğu kalın bir kitabın tam ortasındaki sayfayı okuyordu. İçeri girdiğimi fark ettiği an kafasını kaldırdı ve gözlerinin irileştiğini, bakışlarının donuklaştığını gördüm. İşte geçmiş şimdi buradaydı. İkimiz için de o gecenin bir fırtına gibi yeniden aramızda esmeye başladığını biliyordum.

Kaldığı sayfayı ezberine kazımış gibi kitabın kapağını sertçe kapatıp, panikle, "Sen," dedi, sonra sustu ve sadece gözlerimin içine baktı.

Ağır adımlarla odanın içinde yürümeye başladım.

"Cidiyormuşsun," dedim ama sesim bana çok uzaklardan geldi, sanki sesimin sahibi ben değildim ya da geçmişin içinde konuşuyor, bir anının içindeki kelimelerimi duyuyordum.

Sanki o silah tam ortamızda patlamamış gibi, "Doğru olan bu," dedi sadece.

"Uzun zamandır burada tutuluyormuşsun," dedim bu defa.

“Haklı sebeplerden,” derken avuç içlerini yatağın kenarına bastırmış, tedirgin gözlerle beni izlemeye devam ediyordu.

“Seni vuran bendim, burada tutulman ne kadar haklı bir sebepten olabilir ki?”

“Sana silah çeken de bendim.” Gözlerini zemine indirdi. “Diyar’ın beni öldürmesi gerekirdi ama bunu yapmadı. Bu iyiliği hak ediyor muyum? Sanmıyorum. Hoş, belki de asıl eziyet beni hayatta tutmasıdır.”

Tam önünde durduğumu fark ettiği an kafasını kaldırıp, gözlerinde saklayamadığı karmaşayı yeniden bana sundu.

“Yaptıklarının pişmanlığını mı yaşıyorsun?” diye sordum donuk bir sesle.

“Yaşamamın pişmanlığını yaşıyorum,” diye yanıtladı sordüğüm soruyu.

“Benden nefret etmenin sebebi, eksik olduğunu düşündüğün her şeye sahip olduğumu düşünmen miydi?” diye sordum, gözlerimde ne görüyordu bilmiyordum ama bakışları derinleşti.

“Evet, başta böyle düşünüyordum. Bunun kanıma işlenmiş bir zehir olduğunu fark ettiğimdeyse her şey için çok geçti.”

“Ben hiçbir zaman sandığın gibi her şeyin sahibi olmadım, Şenay,” dediğimde ismini duymak buruk bir gülümsemeye gözlerini yummasına neden oldu. Nursena ölmüştü, bunu bana söyleyen kendisiydi ama içinde bir yerlerde hâlâ yaşadığına inanmak istiyordu sanki. “Hayat sana olduğu kadar bana da acımasız davrandı,” diye devam ettim cümleme. “Babam seni bir yetimhanenin önünde, beni de bir çocuk parkının önünde terk etti.”

Saatın ibresi tüm rakamların üzerinden hızla geçti.

“Annem beni bir paçavraymışım gibi babamın kapısına attığında bir evim olabileceğini sanmıştım. İnancıydım. Senin varlığını öğrendiğimde çok küçüktüm ama senin oyun arkadaşım olabileceğini düşünmüştüm. Bu, o yaşlardaki bir çocuk için çok heyecan verici bir şey.”

Söylediği şeylerin kalbime dokunduğunu hissetsem de ona bakarken hissettiklerimin bir de karanlık yüzü vardı.

"Sonra babamın da annemden farklı olmadığını öğrendim. Onun için sadece sen varsın sandım. Arif bu düşünceyi besledi. Bir aslanı kanlı et parçalarıyla beslemekten farkı yoktu bunun ve sonunda kafesin kapısını açtığında dönüştüğüm yırtıcıdan memnundum. O an, memnun olduğuma emindim."

"Sana yapılanların suçlusu sen değilsin ama yaptıklarının suçlususun," dedim. "Pusulana sandığın o şey karanlığın ta kendisiydi ve sen, yönlendirildiğini fark etmeden pusulanın seni doğru yere götürdüğünü düşündün."

"Öyle," diyerek kabul etmesini beklemediğimden sustum.

Sessizliğim uzun sürünce, "Buraya kendini suçlu hissettiğin için mi geldin?" diye sordu. Bunun cevabını ben de merak ediyor ama kesinlikle bilmiyordum. "Eğer öyleyse, için rahat olsun. O gecenin tek bir suçlusu var, o da benim."

"Tek suçlu sen değilsin. Bu hikâyede hepimiz suçluyuz."

"Korhan'ın sende ne bulduğunu merak etmiştim, şimdi ne bulduğunu görüyorum," dedi ama ne kadar soru işaretleriyle ona baksam da gördüğü şeyi benimle paylaşmadı. Oturduğu yerden kalkmadan, "Gittiğimde o geceyi tamamen unutacaksın," dedi sessizce. "Senin suçun değildi. Hatta yapmaya çalıştığın şey, bunu düşünmesi bile bana dehşet veriyor olsa da beni korumaya çalışmaktı, biliyorum."

Çatık kaşlarının altında düşüncelerle parlayan gözlerini bir noktaya sabitledi.

"Senin hayatında hiç var olmamam gerekirdi. Bir gölge gibi sessizce karanlığın içinde seni izleyip sonra gidebilirdim ama ben en kötü yolu seçtim. Seninle savaşmak istedim."

Sustu ama sessizliği uzun sürmedi.

"Merak etme, beni bir daha görmeyeceksin. Varlığım da o gece gibi silinip gidecek. Bir sabah uyandığında kafanın içindeki o karanlık anı bile olmayacağım. Tıpkı en başından beri olmam gerektiği gibi, senin hayatında hiç olacağım," dedi bomboş bir sesle.

"Eğer en başında benim yanıma gelip bunları anlatmış olsaydın, yaşananlar hiç yaşanmamış olsaydı, ben ne annen gibi

olurdum ne de babamız gibi olurdum,” dediğimde kafası karışmış gibi afallayarak bana baktı. “Belki inanması güç gelecek sana ama ben oyun arkadaşın olurdum.”

Onun duygulardan arınmış gibi görünen yüzünün acıyla kasılmasını, gözlerinin bir anda dolmasını beklemiyordum.

“Ama artık oyun yaşını çoktan geçtik, Nursena,” diye fısıldadım ve bu cümlem, gözyaşlarının sicim gibi kayarak çenesine dek ulaşmasına neden oldu.

“Artık çok geç,” diye fısıldadığında, “Artık çok geç,” diyerek onun söylediği bu acı gerçeği bir defa da ben tekrarladım.

Gitmem gerekiyordu. Artık burada duramazdım çünkü konuşulacak başka bir şey olmadığını biliyordum. Ağlaması neden içime dokunmuştu bilmiyordum ama gözyaşlarını izlemeye katlanamadığımı hissederek sırtımı ona döndüm.

Gecenin içinde parlayan bir elmas, hızla nehrin serin sularına düştü.

Acıyla sarsıldım.

Şenay, “İs?” dedi sorar gibi.

Kan ve su, birbirine karışarak bacaklarımdan aşağı sicimle akmaya başladı.

Şenay’ın hızla yerinden kalktığını duydum, daha sonra kulaklarım uğuldamaya, bedenim arka arkaya saplanan kramplarla bükülmeye başladı; Şenay’ın korku dolu çığlığı kafamın içinde sürekli kendini tekrar etti.

“Abla!”

Elmas, suyun derinliklerine doğru büyük bir hızla batmaya başladı.

11. PERDE

Silinen Roman Sayfaları

Hatırlıyorum.

Korhan, kendimi ondan koruyabilmem için bana bir silah uzatırken, bir gün namlunun ucunda olmayı umursamamıştı. Odak noktasında daima beni korumak vardı, bana en büyük zararı vermek üzereyken bile bu böyleydi. Düşüyorduk, hızla dibe çakılıyorduk, parçalanmamız an meselesiydi ama ben ondan daha az parçalanayım diye elini bedenimin altına koyuyordu.

Büyük bir karanlığın içinde ilerlediğim sırada, Korhan'ın bana zarar verirken bile beni koruduğunu, benimse bebeklerimizi korumaya çalışırken daha da zarar verdiğim ânı düşünüyordum.

"Mümkün mü söylesene baba, senden sonra bir erkeği daha beklemek zorunda kalacak mıyım bu çocuk parkında? Bir daha bir adamı daha bekleyebilmem mümkün mü?" diye sordu kafamın içinde biri, ses bana aitti. Ben karanlıkta yürümeye devam ediyordum. Babamdan bir cevap gelmedi ama o ses yine sordu: "Yaptığını beğendin mi baba?"

Karanlıkta attığım adımlar bir anda sonlandı. Omzumun üstünden başka bir sesin hızla bana doğru geldiği karanlığa baktım. Karanlığın içini delip geçen çılgılık, bir ışık patlaması doğurarak bana doğru son sürat ilerliyordu.

“Abla!” Donuk bakışlarım ışıktan ayrılmadı. “Abla, bana bak. Lütfen Nurşan, lütfen bana bak.” Parmak şıklatma sesi duydum, ışık daha da gür bir şekilde etrafa yayılıp gözlerimi yaktı. Bakışlarım kısılrken görüş alanıma usulca onun yüzü girdi. Arabanın içindeydim, her yerde kan vardı, her yerde benim kanım vardı; Şenay’ın dizinde yatıyordum.

Acıyı hissettim. Kaybı hissettim. Kaybı hissetmek, hissettiğim acıdan daha sert bir darbeyi ruhuma vurduğunda hareket etmeyi denedim, bedenime bir bıçak saplanmış, köküne dek içime girip içimi oymaya başlamış gibi acı dolu bir çığlık attım. Çığlığın benden çıktığını boğazımda bıraktığı acıyla fark edebilmişim. Sanki bedenimin dışındaydım, hiçbir uzvumla bağlantı kurma izin verilmiyor, sadece acıyı hissetmeme izin veriliyordu.

Diyar dedenin Türkçe konuşmadığını fark ettim, endişeyle, korkuyla, öfkeyle bağırıyor, Kürtçe kelimeler aracın içinde uçuşuyor, Şenay sürekli bana sorular sorarak beni anda tutmaya çalışıyordu ama ben sürekli olarak kendi zihnimin içinde düşüyordum.

“Dayan kızım,” dedi Diyar dede zihnimin gerilerinde, belki de ânın içinde söyledi bunu, kelimelere tutunamadım ve düşmeye devam ettim. Sonsuza dek düşecekmişim, asla yere çarpmayacakmışım ama tutunacak bir şey de bulamayacakmışım gibi hissediyordum. Acı her yanıma dağılmış, dev bir camın patlayarak etrafa saçtığı cam kırıkları gibiydi; moleküllerimde bile hissediyordum onu.

Elim karnıma giderken, “Ne olursun,” diye fısıldadım, zihnimin içinde mi ânın içinde mi yaptığımı bilmediğim bu şey, Şenay’ın buz kesmesine, hareketlerinin donuklaşmasına neden oldu. “Ne olursun kurtar onları,” dediğim an Şenay’ın yüzünden kayan o gözyaşı, bir yağmur damlası gibi alnıma düştü.

“Az kaldı, geldik hastaneye tamam mı? Korhan da geliyor, her şey iyi olacak,” dedi Şenay, huzla ardı arkası kesilmeden söylediği kelimeler zihnime tutunamadı.

"Hatırlıyor musun kızım?" diye sordu biri, zihnimin derinliklerinden yükseldiğini sandığım bu ses, aslında arabanın içinden geliyordu.

Gözlerim ön koltuğa kaydığında, Diyar dedenin oturduğu koltukta artık babamın oturduğunu fark ettim. Arkaya doğru dönmüş, gözlerini yüzüme dikmişti ve kendi kanımın içinde uzanmış ona bakıyordum.

"İnsanlar her zaman senin benim için çok değerli olduğunu düşündü," dediğinde parmaklarımı karnıma daha sert bastırdım, zihnimin içinde düşüyordum, babamın kelimeleri benimle birlikte düşen bıçaklar gibiydi ve sanki havada beni yakalayabilmek için süratle üzerime doğru geliyorlardı. *"Oysa benim için değerli olan sadece kendimdim. Seni çok sevdim ama kendimi senden daha çok seviyordum."*

Bu gerçeğin zaten farkındaydım, sadece hiçbir zaman düşünmek, bunu kendimle bile konuşmak istememiştim. Babamın beni izleyen gözlerine bakarken şakağıma akan gözyaşı zaman gibi durdu ve *"Baba,"* diye fısıldadım, Şenay'ın saçlarımda duran parmakları dondu. *"Ben seni kendimden bile çok sevmiştim. Bir kız çocuğu için babasını kendisinin önüne koymak nedir hiç bilmeyeceksin ama bir babanın kendisini kızının önüne koymak nedir, daima bileceksin çünkü sen bunu yaptın."*

Şenay'ın parmakları saçlarımda şefkatle dolaştığında, babamın ön koltuktaki varlığı bir sis gibi dağılmaya başladı; suya karışan mürekkep misali usulca dağılıp kayboldu. Sanki babam silinen bir roman sayfasıydı.

Zihnim bir anlığına derin bir suya dönüştü ve ben o suyun yüzeyine çıkamadan delice çırpınarak boğulmaya başladım.

Gürültü sadece kafamın değil, şehrin her noktasına dağıldı.

Aracın kapısı açılınca, kaybettiğim kanın etkisiyle mi bilmiyorum ama boğazımın derinliklerinden bir çığlık koptu, üşüdüğümü hissettim; sanki bu ölümün soğuşuydu. *"Lütfen,"* dediğimi hatırlıyorum, biri kapının dışından beni tuttu, *"Lütfen,"* diye devam ettim, beni kollarının arasına çekti ve son gücümle, *"Lütfen!"* diye bağırdım.

Sonra kollarına çekildiğim kişinin Korhan olduğunu fark edip ağlamaya başladım.

“Yavrum,” dedi sakın tutmaya çalıştığı ama her tarafından çatlayan, yama tutmayacak paramparça bir sesle. “Gel, gel bana. Bir şey yok. Bir şey yok,” diye fısıldadı ama kanı parmaklarında hissettiği anda onun da benim gibi cennette yanmaya başlayan o ateşin içine düştüğünü fark ettim.

Korhan beni kucakladığında yüzümde kırmızı ve mavi ışığın dağılışını, o ışıkların kısık bakan gözlerimin ortasında kırılarak her yana yayılışını izledim. Bir acil servisin önündeydik, Korhan’ın kollarındaydım, kanamam vardı ve suyum gelmişti; bunun için erken olduğu düşüncesi zihnimde bir depresyon gibi düşüncelerimi yıkıyor, kanın varlığı kaybın ihtimalini yüreğime hançer gibi batırıyordu.

Korhan kollarında benimle koşmaya başladığında zihnime tutunamadım, daha da hızlı düşmeye başladım. “Ona ne oldu?” diye sordu Korhan, sesi ilk kez bu denli dehşet yüklüydü, zihnimin içindeki son bilinç kırıntısıyla ona tutunup ağlamaya devam ettim. Konuşacak gücüm yoktu, sadece acı çekiyor, korkuyu hissediyor, belirsizliğin getirdiği dehşetle ağlıyordum. Bana ne olmuştu? Neler olacaktı? Bu kez sonunu göremiyordum.

“Korhan,” dediğimi hatırlıyorum, değişen bakışları bendeydi; gözlerinde korku, gözlerinde karanlık, gözlerinde tıpkı benim gibi belirsizlik vardı. “Çok korkuyorum.”

Kalp atışlarımı hissedemiyordum ama tenimde buz gibi ilerleyen soğuğu hissediyordum. Sanki usul usul yok olmanın eşiğine doğru ilerliyordum.

“Korkuyorum,” dediğimi hatırlıyorum.

Ve Korhan’ın soğğun içinden kor taneleri gibi yüzüme düşmeye başlayan gözlerinin varlığını hatırlıyorum.

“Korkma. Ölsek de birlikte çıkacağız buradan, yaşasak da birlikte çıkacağız. Ben buradayım, ben daima buradayım.”

Ölsek de birlikte çıkacağız buradan.

Ölürsen, ölürüm demiyordu, sadece yaşamam için bana bir sebep veriyordu çünkü biliyordu; o yaşasın diye kendi ölümümle bile savaşırdım.

Sonra her şey tamamen karardı ve paniği hissettim. Sadece benim içimde değildi, her yerdeydi; panik her tarafa bulaşmıştı.

Çok soğuktu.

Ölüm gibi soğuktu.

Yine açılacağını bildiğin bir yaraya dikiş atmak gibiydi.

Bildiğim için miydi ruhuma tutunmayışım yoksa tutunamıyor muydum sahiden? Gözlerimi zar zor açtığımda kanın vücudumu hızla terk ettiğini biliyordum.

Neredeydim? Zihnim sürekli olduğum mekânı değiştiriyordu.

“Sezaryen son çare,” dediğini duydum doktorun. Sesi odanın içinde parçalanan bir cam gibiydi, kelimeler cam parçaları misali etrafa saçılıyordu. Başımın üstünde yanan beyaz ışığın gözlerimi acıttığını hissettiğimde buna şaşırdım çünkü gözlerimdeki acıyı hiçe sayacak bir acı zaten bedenimde kulaç atıyordu.

Bir ameliyathane masasında olduğumu fark ettim.

“Kanaması da durmuyor. Narkoz ölümcül sonuçlar doğurabilir.”

“Açılma olmadı, kanaması varken başka bir işlem yapamayız, sezaryene almak zorundayız,” dedi aynı yankılı ses, iki sesin de tedirgin olmak için makul sebepleri olsa gerekti, sanırım ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmam da bu makul sebeplerden bir tanesiydi.

Bilincim dalgalanmaya başladığında hastanenin öteki ucunda yaşanan arbedeyi görüyor gibiydim, sanki hastanenin her noktasındaydım. İzlediğim bir belgeselde kadının bedeninden çıktığını, tüm hastaneyi, tüm şehri, tüm dünyayı gördüğünü, orada dolaştığını söylediğini hatırlıyorum. Ölüm deneyimini anlatan bir kadındı.

O hâlde ölüyor muydum?

Çünkü Korhan’ı görüyordum, dedemi görüyordum, Diyar dedeyi görüyordum, anneannemi görüyordum.

Herkes oradaydı.

Çağlar'ın yumruklayıp kırdığı acil servis kapısını görüyordum, Yağış'ın yanaklarından sicimle akan gözyaşlarının çenesine dek aktığını görüyordum, Yağız'ın bembeyaz bir yüzle izlediği avuçlarını görüyordum. Korhan dizlerinin üzerine çökmüş, bomboş gözlerle ameliyathanenin kapalı duran kapısına bakıyordu, ezbere bildiğim elleri açık bir şekilde dizlerinin üzerindeydi; dua ile isyan arasında o çizgide beni bekliyordu.

"Onu kaybediyoruz," dedi doktor. "Bu karar hakkında uzun uzun düşünmek için vaktimiz yok. Kanamayı durdurabilirim ama doğum başlamadı, doğumu başlatmam gerekiyor aksi hâlde bebekleri de kaybedeceğiz."

Yanağımdan kayıp giden gözyaşını hissettim, gözlerim hâlâ açıktı, ışığı izliyordum ama hastanenin duvarlarına sinen tüm hikâyeleri görüyordum. Seslerin tamamı zihnimdeydi, hislerin tamamı kalbimdeydi, tanımadığım yüzlerin hepsiyle yakınlık kurduğumu hissediyordum, tanıdığım yüzlere bakmaya ise ilk kez ölesiye korkuyordum.

Maskenin ardına gizlenmiş yüzün sahibinin gözleri gözlerime tutundu, kulağıma doğru akmaya başlayan gözyaşını eldivenli parmaklarıyla silip, "Buradasın kızım," dedi babacan bir sesle. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

Ona sadece baktım ama ona bakarken herkesi görmeye devam ediyordum.

"Şimdi seni uyutacağım ama uyanmak için elinden geleni yapacaksın, yetişmen gereken çok önemli bir yer olduğunu düşün, olur mu?"

Tepkilerim kanımla birlikte çekildiği için hiçbir şey yapmadım.

"Uyanmazsan çok önemli bir şeyi kaçıracağını, bu hayatta en önem verdiğin her kimse, onun seni beklediğini düşün, tamam mı? Söz mü?"

Tek bir yüz vardı. Beni beklediğini bildiğim tek bir kişinin yüzünü düşünebiliyordum. Lezâ yeşili gözlerini, bana son çaresiymişim gibi yönelttiği bakışlarını, her evrende tanıyacağım ellerini düşündüm. Beni bekliyordu.

Sadece kirpiklerimi oynatabildim, çünkü kelimeler artık benim bile ulaşamayacağım bir noktadaydı. Uzansam parmaklarıma kan bulaşırdı ama kelimelere ulaşamazdım.

“Bunu kaldırabileceğine emin misin?” diye sordu çınlama gibi bir ses, soruyu bana değil, benimle konuşan adama sordugunu biliyordum. Adam gözlerini kaldırıp karşısındakine sadece baktı. Tek kelime etmedi. Sadece baktı.

Ardından eldivenli parmaklarını alımda gezdirip, “Başlıyoruz,” dedi.

“On.”

Dünya daha karanlık bir yer olmadan önce, hiç görmediğim kadar aydınlıktı ve buranın cennet olduğunu düşünebilirdim.

Korhan beni bekliyordu.

“Dokuz.”

Dünya, akşamın çöküşünü anımsatırcasına değil, birdenbire karardı.

Korhan beni bekliyordu.

“Sekiz.”

Sesler, karanlığın her yana savrulmasıyla zayıfladı.

Korhan’ın avucuna sığın kalbim, kaburgama sığmıyordu artık ve biliyordum, Korhan beni bekliyordu.

“Yedi...”

Bilincim sürüklendi, boğuldu, yandı, kayboldu ve bir yıldız gibi söndü. Acı kayboldu, damarlarımdan ayrıldığını bildiğim o an hâlâ benimleymiş gibi bedenimi bir anda ısıttı, karanlık bir odada gözlerimi açtığımda üzerinde oturduğum sandalyeye bağlı olduğumu fark ettim. Ellerim arkamdaydı, birbirine sağlam bir halatla bağlanmıştı, karnım bomboştu, dehşet yavaşça değil bir anda tüm bedenimi sardı. Fiziksel acıyı hissetmiyordum evet ama ruhum neden bu kadar çok acıyordu?

“Korhan?” dediğimde sesim o karanlık, bomboş odada yankılandı. Sanki odanın içinde benden ve üzerinde oturduğum sandalyeden başka ne canlı bir şey vardı ne de başka bir nesne. Bir spot ışığının altında gibiydim, bedenim aydınlığın altındaydı

ama etrafım zifir zindandı. Karanlık ruhumu ısırıp koparmak, parçalamak isteyen yırtıcı, aç bir kurttu.

“Korhan,” diye fısıldadığımda sesim kısıldı ama dehşet, içimde kan revan içinde büyüdü.

Birbirine nabız kısımları yaslanacak biçimde bağlanmış bileklerini ayırmaya, halatın düğümünden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Fiziksel acı kaybolurken beraberinde geriye kalan son güç pıhtısını da koparıp götürmüş gibiydi.

“Neredeyim ben?”

Bu soru dudaklarımdan, gözyaşları gözlerimden apar topar düşmeye başlamadan hemen öncesinde firar etmişti. Birdenbire hayatımda hiç hissetmediğim büyüklükte bir acının kalbimi sardığını hissettim ve bağırarak, haykırarak ağlamaya başladım. Odanın karanlığı haykırışlarıma ayna tuttu, sesim her yere dağıldı, zihnime yeniden doldu; yapayalnızdım.

“Bebeklerim!” diye bağırdığımda artık önü alınamaz bir şekilde titreyerek ağlıyordum. “Bebeklerim nerede?”

Bu çığlığın ardından bacaklarımdan aşağı boşalmaya başlayan kanı hissettim. Sıcaktı, kokusu metalikti, onu görmeden de tanırdım ve şimdi buradaydı, bacaklarımdan aşağı akıyor, oturduğum sandalyenin etrafında halka biçiminde bir nehir yaratıyordu.

Karanlıkta bir kapı açıldı ama içeriye ışık sızmadı. Topuklu ayakkabının yere düşürdüğü adımlardan gelen sesler gözyaşlarıma karıştı. Kana şok içinde baktığım esnada, kan birikintisinin içinde bir yüz belirdi ve bu yüzün hemen önümde duran topuklu ayakkabıların sahibine ait olduğunu anladım. Yüz, aynı zamanda bana aitti.

Bana çok benziyordu ama sanki ben değildi. Gözleri benimki kadar yeşil değildi mesela, elaydı, saçları benim saçlarımdan aksine daha karaydı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda onun bana çok benzeyen bir yabancı olduğunu keşfettim. Fiziksel farklılıklarımız bariz olsa da bakışlarımız aynıydı.

Ona içimde dinmeyen korku, belirsizlik, kaybolmuşluk hissiyle, “Bebeklerim nerede?” diye sordum. “Karnıma bak, bom-

boş, bu kadar boş olmamalıydı. İçim bomboş, onları hissedemiyorum, bebeklerim nerede?"

Sanki aramızda bir perde, bir duvar, başka bir evten varmış gibi gözlerimin içine uzun uzun baksa da kelimeler dudaklarında şekil bulmadı.

"Sen ben misin?" diye sorarken gözyaşlarım çenemden boynuma dek akmıştı.

"Sanırım," dediğinde onun sesini ilk defa duyuyordum, sesimiz de birbirine tam olarak benziyor sayılmazdı. Elini yüzüme uzattığını hissettiğim an ürpererek başımı geri çekmeye çalıştım.

Gözleri gözlerimde daha da yoğunlaşırken, "Korkma," dedi. "Sana kendime verdiğim kadar büyük zararlar vermem."

"Bana yardım et," dediğimde ilk kez birinden yardım istiyordum ve o, bunu biliyormuş gibi buruk bir şekilde gülümsedi.

Eli havada duruyordu, bana dokunmaktan vazgeçmiş gibi bir süre bekledi.

"Bana yardım etmek için mi buradasın?"

Buna cevap vermek yerine, "Merak ediyor musun?" diye sordu.

Hissettiğim dehşet hâlâ orada, kalbimin içindeyken, "Neyi?" diyebilirdim.

"Olasılıkları."

Söylediği şeyi umursamadan, "Bebeklerim nerede?" diye sordum korkuyla.

"Kaderinin birinin planladığı gibi ilerleseydi, nasıl olacağını merak ediyor musun?"

Bir an sessizce gözlerinin içine bakakaldım.

"Korhan beni bekliyor, uyanmam gerek," diye fısıldadım.

"Gidip bebeklerimi bulmam gerek. Ellerimi çözer misin?"

"Hiç uyanamayacağını düşündüğün bir uykuya yattığın oldu mu?"

Hissettiğim panik birden sesini kesti, kadının gözlerinin içine baktım.

"Sen kimsin?" diye sorarken sesimdeki sorgu tüm yüzümü kapladı.

"Bunu kendime çok defa sordum ama cevaba hiç ulaşamadım."

“Nasıl geldin buraya?” diye sordum çünkü bir yanım, buranın bana ait bölge olduğunu, benim içinde kaybolduğum bilincim olduğunu biliyordu.

“Hep buradaydım.”

“Ellerimi sen mi bağladın?”

Kadın yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, artık benden daha kısaydı. Gözlerimi ondan çekmeden onu takip ettim.

“İkimizin de çok korktuğu bir rüya göreceksin, buna hazır mısın?” diye sorduğunda neyden bahsettiğini bilmediğim için kaşlarımı sertçe çattım. “Olasılıklar,” diye fısıldadı. “Olasılıkların tamamı kaderin içinde gerçekleşmesi mümkün olan ama o adımlar atılmadığı için gerçekleşmeyen olay örgüleridir.”

“Neyden bahsettiğin konusunda bir fikrim yok,” diye yalan söylediğim anda gülümsemesi artık daha kederli ama daha genişti.

“Sana bir şey göstereceğim.”

“Ben bir şey görmek istemiyorum. Korhan beni bekliyor, uyanmalıyım.”

“Belki de bunu görmen gerekiyordur.”

“İste-” Aniden yanağıma dokunduğu anda avucunun içindeki çizgiler, kelimeler gibi tenimin içine sızmaya başladı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bakışları bir sayfaya yayılmaya başlayan mürekkep misali zihnime yayılmaya başladı.

Kadının ela gözleri usulca genişleyip tüm odayı kapladığında, o gözlerin içinde kaybolacağımı sandım ama o gözler beni bir evin koridoruna sürükledi. Antalya’daki evin karanlık holünde aldığım ilk nefes ciğerlerimde şafak kesigi yaralar açtı.

Korku birdenbire tüm göğüs kafesimi çökertti, kalbimin göğüs kafesimin göçüğünün altında kaldığını hissettim.

Bacaklarımdan hâlâ kan aktığını hole düşen birkaç adımın sonunda fark ettim. Elim içi bomboş olan karnıma gitti, avucumu karnıma bastırırken karanlık holde zar zor yürümeye devam ettim ve dışarıda çakan şimşegin o beyaz, parlak ışığı holün duvarlarını aydınlattı. Arkasından şimşegin sesini duydum, yıldırım yakınlara bir yere düşmüş olacak ki beni sıçrattı. Çok geç-

meden, yıldırımın kaybolan sesinin yarattığı o ıssızlıkta bir ses duydum.

Bu ses, bana aitti.

“Her şeyi mahvettiğin gibi bunu da mahvettin!”

Öfkenin baskın geldiği bu haykırıшта aslında gizlenen binlerce duygu olduğunu anladım çünkü bu ses benimdi, bu kelimeler benimdi; hiçbir zaman kurmadığım bu cümle birdenbire içimde bir yerde gizleniyormuş gibi tüm ruhumda yankılar yarattı.

“Beni dinle,” diyen kişi Korhan’dı. “Fevri davranıyorsun, sakinleş. Bırak elindekini.”

Korkuyla bir adım daha attığımda Korhan’ın odasının kapısının her zamanki gibi aralık durduğunu gördüm.

O aralık kapının ardında biz vardık. Kanlı avucumu kapıya bastırıp kapıyı tamamen açarken kapının yüzeyinde kanlı el izim kaldı ama ne Korhan ne de hemen içeride duran bana ait beden beni fark etmediler.

Bedenim, elinde her zaman açık oluşuyla dikkatimi çeken sustalıyı tutuyordu. Üzerinde beyaz bir bornoz vardı, saçları ıslaktı, yüzünde yüzyıllarca ruhumuzda yaşatacağımız bir acının emaresi olan o bakış duruyordu. Bağırıyor, çağırıyor, saldırgan bir şekilde çırpınıyordu ama aslında görüyordum ki canı çok acıyordu.

“Beni mahvettin, kendini mahvettin, bizi mahvettin!” diye bağırdı bedenim, boğazındaki damarlar belirginleşirken benim boğazım acıdı. Kanlı elim boğazıma gitti, öksürdüm, gözlerimi tekrar ona diktim. Sustalıyı ellerini kanatmak pahasına sıkıca kavırıyordu.

Korhan’ın saçları üç numaraydı. Köprücüklerindeki Elif ve Vav dövmesi ortadaydı, üstü çıplaktı ve altında sadece lacivert bir pantolon vardı. Karmaşanın içindeydim ama ikisi tarafından da görülmeyi reddedilmiştim.

Korhan, Nurşan’a, yani içinde olmadığım o bedene doğru bir adım atmaya çalıştığımda, Nurşan elinde sıkıca kavradığı o sustalıyı kaldırarak onu durdurdu. “Yaklaşma!” diye bağırdı. “Sen benim de, hayallerimin de, seninle olacak geleceğimin de katilisin!”

Anlayamadığım için kanlı avucumu yeniden boş karnıma bastırıp bu defa Korhan'a baktım. Alnında bir damar atıyordu, sanırsın, o damarın içinde kan değil, düşünceleri akıyordu.

Üzgündü. Acısı gözlerinden okunuyordu. Ruhunu can çekiyordu.

Karşımda dimdik duruyordu ama aslında kendi ruhunun göçüğü altında kalmış, belki de içten içe can veriyordu.

"Bebeğimizin katilisin!"

Nurşan'ın çılgılığı, Korhan'ı da beni de olduğum yerde sıçartırken, kurduğu cümlelerin bir bıçak olup hızla göğüs kafesimden girerek sırtımdan dışarı çıktığını hissettim. Nefesim, kendi içim beni boğmak isteyen bir nehirmiş gibi içimde boğuldu.

Nurşan, gözyaşları içinde hıçkırdı ve birdenbire gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı.

"Duydun mu?" diye bağırdı Nurşan, öyle bir bağıırıyordu ki sanki gökyüzünde son kez parlayan bir yıldızdı ve birazdan karanlığa boğulup düşecek, kaybolup gidecekti.

Elindeki sustalıyı kendi boynuna doğrulttuğu anda Korhan korkuyla ona yöneldi ama Nurşan, "Yaklaşma!" diye bağırdı. "Sakın bana yaklaşma!"

"Nur..."

"Sus!" diye bağırdı Nurşan, titriyordu, ben de titriyordum. "Onu içimden kazıyıp almalarına izin verdin!"

"Nurşan... Düşük yapıyordun..." Korhan gözlerinden aniden sicimle inen yaşları silme gereği duymadan Nurşan'a doğru bir adım attığında, Nurşan sustalıyı tenine daha yakın bir noktaya getirdi ve Korhan korkuyla olduğu yerde durup çaresizlikle ona baktı. "Sen ölecektin."

"Ölseydim!"

"İkinizi de mi kaybetseydim?"

"Bebeğimi içimden kazımalarına izin verdin!" diye bağırdı var gücüyle, titreyerek. "Onu içimden çıkardılar, hiçbir şey olmamış gibi beni buraya getirdin! Hiçbir şey olmamış gibi!"

İşte şimdi neden bornozla olduğunu anlıyordum. İşte şimdi neden saçlarının ıslak olduğunu anlıyordum. İşte şimdi onun içinden neyi aldıklarını ve onu neye hapsettiklerini anlıyordum.

Çok değil, belki de birkaç saat önce olasılıklardan birinin içinde yeniden onun bebeğine hamileydim ve bu hamilelik sona ermişti.

“Lütfen,” diye fısıldadı Korhan. “Bizim için geç değil, bizim için hâlâ bir şans var... Yeniden...”

“Ne yeniden?” İşte şimdi bana ait o beden çıldırmuş gibiydi. Sustalının açık kısmını kavradığı için avucunda biriken kan siccimle bileklerine akıp yere damladı. “Her şey senin hatan, anlıyor musun beni? Her seferinde sana geldim, bana verdiğin tüm acılara göğüs gerdim, her şeye rağmen seni sevdim ve yeniden yalanlarınla her şeyi altüst ettin! Yanında başka bir kadın vardı! Senin bebeğine hamileydim ve senin yanında bir başkası vardı!”

Sarsılarak ağlarken sustalı avucunun içinde daha derin yaralar açtı, kanaması çoğaldı ve parmaklarından yere gözyaşları misali kan damlaları düşmeye başladı.

Olasılıklardan birinde yeniden Şenay mı vardı? Şenay ile ilgili gerçeği bana söylemediği bir kaderi mi izliyordum? Nurşan, içinde ikizleri olduğunu bile bilmeden düşük mü yapmıştı? Neden Antalya’daydılar? Neler olmuştu? Avucumu boş karnuma daha sert bastırdım ve kanamamın çoğaldığını, bacaklarımdan yere akan kanın olduğum yerde küçük bir göl oluşturduğunu fark ettim.

“Dinle beni, dinle beni!” diye yalvardı Korhan yeniden ona yönelirken ama o sadece gülümsedi ve “Sadece bebeğimizi değil, beni de öldürdün,” diye fısıldadı.

“Kanıyor,” dedi Korhan ellerine içi gidiyormuş gibi bakarken. “Yalvarırım bırak, kanıyor.”

“İçimde açtığın yara daha çok kanıyor ama kanı görmediğin için umurunda değil, değil mi?” diye bağırdı Nurşan son gücüyle. “İçimde açtığın yaradan akan kanı görmediğin için bu umurunda bile değil! Değil mi?”

“Lütfen,” diye fısıldadı Korhan. “Bunu kendine yapma.”

“Senin bana yaptıklarının yanında, şu an benim kendime yaptığım ne ki?”

“Şu sustalıyı sapla bana, öldür beni ama kendine zarar verme, ne olursun,” diye yalvarırken ellerini Nurşan’a uzattı.

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu, öyle ki sanki kanım yükseliyor, bir nehir oluyor, beni içine alıyordu. Boğulacaktım. Kendi kanımda boğulacaktım.

“Bebeğimizi öldürdün!” diye çığlık attığımda dudaklarım hareket bile etmemişti oysa. Nurşan sustalıyı kendine çevirip karnına doğrulttuğunda Korhan korkuyla ona doğru atıldı. “Yalanlarınla bebeğimi, beni, bizi öldürdün sen! Yalanlarına rağmen sevdim seni, bir kere olsun bırakamadin o yalanları, şimdi beni de bebeğimi de o yalanlarla öldürüşünü izle! Bırakmadığın yalanlar sana bizi öldürttü!”

“Nu-nur...” Korhan kekeliyordu, yüzünden sicimle inen yaşlara terler karışmıştı. “Bırak ne olursun, bırak ne olursun,” diye yalvara yalvara olduğu yerde küçülerek Nurşan’a yaklaştı. “Kulun, köpeğin olayım, ne olursun.”

Bu cümlelerin ardından, birden bir kaset gibi geri sarılmaya başladı zaman. Yere damlayan kanlar yukarı kalktı, Nurşan’ın elinin yüzeyinde usulca kayboldu ve ikisi de zamanın içinde geriye doğru hareket etmeye başladı. Nurşan, komodinin üzerinde duran sustalıyı komodine geri bıraktı, geriye doğru giden bedeni usulca yatağa uzandı, bedeni küçülmeye başladı ve bir cenin pozisyonu aldı. Şimdi saçları daha ıslaktı, boş bakışları komodinin üzerinde duran ağzı açık sustalıdaydı ve Korhan da tekli koltukta oturmuş, sessizce onu izliyordu. Onu yıkadıktan sonra yatağa yatırmış olmalıydı ama yanına uzanacak yüzü kendisinde bulamamıştı.

Nurşan sessizce, “Neden?” diye sorduğunda Korhan’ın ona mıhlı duran bakışlarında acı ilk adımını attı.

Korhan oturduğu yerden doğrulurken, “Sana su getireyim de ilacını iç,” dediğinde Nurşan, “Bizim bebeğimiz öldü, sen bana su diyorsun,” diye fısıldadı.

Korhan söyleyebileceği her şeyin altında kalmış olmalıydı. Çünkü öyle bir sustu ki, bu suskunluk enkaz altında verilmiş son bir nefesten farksızdı.

Nurşan, sustalıya bakmaya devam ederken, "Arjen," diye fısıldadı. "Bizim bebeğimiz öldü, sen bana su diyorsun."

Sessizlik.

"Hep düşündüm," diye fısıldadı Nurşan cansız bir sesle. "Düşüncelerimde seninle alakalı hep kötü sonlarım vardı. Mutluluğun bana haram olacağını biliyor gibiydim. Sana doğru gelirken ayaklarımın altındaki cam kırıklarından, içinden geçtiğim ateşlerden hiç korkmamıştım. Sanki içten içe bu mutsuzluğu diyen bendim. Seninle mutsuzluğa da varım sanıyordum sadece. Oysa mutsuzluğu seçen benmişim. Gidersen arkandan gelmem dediğinde, keşke arkamdan gelmeseymişsin. Keşke bir an olsun, doğruyu o an söylemiş olsaymışsın."

Korhan gözleri boşlukta bir şekilde yutkunurken duyduklarının, kalbine kırk kez bıçak saplanmış olmasından daha acı verici olduğunu biliyordum.

"Bir kez olsun sensiz beni düşünmek istememiştim," diye fısıldarken gözyaşı burnunun ucuna aktı. "Canım acıyacaksa da onun yanında acısın, onun kollarında onun için ağlayayım, onsuzken ağlamaktan daha az acı verir, demiştim."

Korhan hâlâ sessizdi ama biliyordum, yanıyordu.

"Sensizlik kıyametim sanıyordum ama asıl mahşer yeri senin yanınmış, asıl kıyamet ben senin kollarındayken kopmuş, görmemişim."

Nurşan hâlâ savunmasız, sevgiye muhtaç küçük bir kız çocuğu gibi bakıyordu ama Korhan, duyduğu acı kelimeleri hak ettiğini bilmenin yüküyle ona tek bir an olsun bakamıyor, ona uzanamıyor, ona dokunamıyor, acılarını dindiremiyordu.

"Bebeğimiz öldü," diye fısıldadı Nurşan ağlak bir sesle. "Bebeğimiz öldü ve sen hiçbir şey yapmadın."

Hissizleşen ellerimi karnıma bastırıp, belki de tek bir kalem darbesiyle değişecek olan kaderime, yaşanması bir olasılık olarak zamanın içinde kaybolmuş o anıya baktım. Ellerim hissiz-

ken, yine ellerim nasıl oluyordu da ateşe bastırıyormuşum gibi cayır cayır yanıyordu, bunu merak ettim.

Bir patırtıyla Nurşan hızla yataktan doğrulup, saniyelerdir izlediği sustalıyı kavradığında Korhan'ın panikle ona doğru döndüğünü gördüm. Avuçları içinde bir silahı değil, bir ölümü tutuyor gibi sıkıca kavradığı sustalıyla Korhan'ın gözlerinin içine bakıp, "Mahvettin!" diye bağırdı. "Her şeyi mahvettin!"

Korhan için, Nurşan'ın sustalıyı ona saptırması ruhunun kurtulacak olması gibiydi, biliyordum ki o an en çok istediği şey ağzı daima açık duran o sustalının hikâyeyi bu noktada sonlandırmasıydı. Bir kalemin son sayfayı yazdığı gibi, bu sustalı da onun son sayfasını yazabilir, onu bu ızdıraptan kurtarabilirdi. Biliyordum ki Korhan için benim ellerimden gelen ölüm, bir ödüldü.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu Korhan, Nurşan'ın gözlerinin içine bakarak.

"Yapamam ki," diye fısıldayan bedenimin güçsüzlüğünü, kendi ruhumun derinliklerinde tüm çıplaklığı ve gerçekliğiyle hissettim. "Seni içimde tek bir an öldüremedim, şimdi nasıl öldürürüm ki? Ben seni içimde bile öldüremedim."

Yanaklarından yuvarlanan yaşlar ve titreyen çenesi eşliğinde söylediklerinin Korhan'ı ölmeden de mezara koyduğunu biliyordum.

"Ama..."

Korhan'ın sırtı dikleşirken devamında kurulacak cümlelerin ne olacağını biliyor gibi bir huzursuzluğun tüm bedenini sarışını izledim.

"Sen içimdeyken kendimi öldürmek, belki de seni öldürebilmenin tek yoludur!" diye bağırdı Nurşan, bununla beraber sustalı büyük bir hızla kendisine çevrildi ve Korhan, en büyük korkusuyla yüzleşiyormuş gibi titreyerek ona dönüp, ona doğru atıldı.

"Uzak dur benden!" diye bağırarak bedenimin çaresizliğini izledim. "Sakın yaklaşayım deme!"

İşte şimdi, holde duyduğum o sesler kendini tekrar ediyordu. Aynı konuşmaları, bu kez nasıl başladığını bilerek dinlerken

boğazımın gerilerinde ölü bir hıçkırık doğdu, daha ne kadar ağlayacaktım bilmiyordum ama hâlâ dökülecek gözyaşım varmış gibi hissediyordum.

Sonunda Korhan her şeyi bir kenara bırakarak ona doğru atıldı. Olasılıklardan birinde Nurşan'ın elinden sustalıyı alıyor, onu kurtarıyordu ama belki de bu Nurşan'ı asıl o anda ölüme terk etmek demektir. Bir diğerinde ise Nurşan'ın elinden sustalıyı alamıyordu, Nurşan'ın gözlerinin içinde kendi yansımasını görüyordu ve her yer kanın kızıl rengine boyanıyordu.

Korhan, Nurşan'ın sustalıyı tutan ellerini sıkıca kavradığında gözleri birbirlerine ay ve güneşin gökyüzünde aynı anda olduğu bir tutulma vakti gibi kavuştu.

"Bırak şunu," dedi Korhan, sesi öfkeli değildi ama artık yalvarmıyordu.

Nurşan, yeşil gözlerinde saklanmayı uzun süre önce bırakan o acıyı tüm ışıltısıyla göstererek Korhan'a bakarken gülümsedi.

Ve şöyle fısıldadı:

"Sevgili Mantus. Perde kapanıyor."

Korhan'ın elinin üzerine diğer elini koydu ve Korhan'ın göz bebekleri gecenin karanlığı gibi genişleyerek tüm odaya yayılırken artık Korhan'ın avuçları arasında olan sustalıyı kendi karnına doğru itti.

Nurşan'ın kalp atışlarının solmaya başlayan sesi, Korhan'ın korkuyla yükselen kalp atışlarının güçlü sesinin altında kalıp kaybolmaya başladı.

Ruhum düşmeye başladı.

"Hayır." Korhan'ın bir çocuğunkinden daha savunmasız yalvarışı, kısık bir haykırış olup zamana karıştı.

Nurşan, Korhan'ın gözlerinin içine bakarken sustalı biraz daha derine saplandı. Korhan ellerini çekmeye çalıştıysa da bunu yapamadı, çünkü Nurşan o elleri tüm evrenlerde bırakmayacağını gösterircesine sıkıca kavramıştı ve sustalı ikisinin avuçları arasında ölümü usul usul örmeye başlamıştı.

Nefesim boğazımın derinliklerinde bir düğüme dönüştü, göğüs kafesim kalbimin içinde enkaz altında kalacağı bir göçüğe dönüştü.

"Hayır, hayır, hayır."

Korhan'ın sesinin yankısı tüm zamanlarda çınladı.

"Hayır, hayır, hayır."

Bir nefes.

"Nurşan, hayır, hayır, hayır."

Sustalıyı çekmeye çalıştığında elim karnuma gitti ve karnımdan avucuma oluk oluk yayılan kanın sıcaklığını hissettim. Nurşan, Korhan'ın elini sıkıca tutuyor, sustalının içinden çıkıp gitmesine engel olurken Korhan'ın gözlerinin içine, ruhuna bakıyordu.

Bir nefes.

"Nurşan, Nurşan, Nurşan."

Bir nefes.

"Bırak, lütfen bırak, Nurşan, hayır bir şey yok. Hayır, hayır, hayır."

Delilik de oradaydı, dehşet de oradaydı.

Avucumu karnuma bastırırken kaderimin bir başka sayfasına bakıyor, silinmiş mürekkebinin sayfada bıraktığı silik izleri izliyordum sanki. Nurşan kanadı, ben kanadım, avucum kanımla kaplandı ve Korhan, Nurşan'ın karnına saplanan sustalıyı bir türlü çıkaramadı.

"Nurşan," dedi Korhan titreyerek, artık hem titriyor hem ağlıyor hem de sustalıyı dışarı çıkarırsa olacakları düşünüyordu.

Sustalının içeride kalması mı daha doğru olurdu, dışarı çıkması mı? Hangi ihtimalde daha az kan akardı? Hangi ihtimalde Nurşan'ını yaşatırdı?

"Nurşan."

"Ben senin kollarında da ölebilirim, sana kızgınken bunu yapabilirim, ölürken sana gülümseyebilirim, seni belki de kollarında ölürken affedebilirim ama bir daha senin gözlerinin içine bakıp senin yanında kalamayabilirim. Seni severek ölmeme izin ver çünkü yaşarsam seni sevemeyebilirim," diye fısıldadı Nur-

şan, sesi acı çekiyordu ve bu acı yalnızca fiziksel değildi. Yine de saplanan sustalının içinden hızla boşalttığı kan ve yaradan nükseden acı onu zorluyor olmalıydı.

İçimde benim karnuma girmemiş bir sustalının ağrısı cereyan etti.

“Çekme elini, lütfen Arjen, çünkü biliyorum sen elini çekersen de öleceğim, hiç değilse ellerinde öleyim. Çekme elini, Arjen.”

Bir nefes. Oradan kaçmak istedim. Korhan’ın titreyişlerinden, bir çocuk gibi iç çekişlerinden, gözyaşlarından, akan kandan, ağzı açık duran o sustalının yazdığı sondan kaçmak istedim.

Hızla odadan çıkarken kan kaybettiğimi hissediyordum. Bedenim titriyor, kan hızla içimi terk ediyor, karnuma bastırduğım elim ıslaklıktan buruşmuş, hissizleşmiş, uyuşmuş hâlde zonkluyordu. Kaçar adımlarla holde ilerlediğim sırada orada olmadığına emin olduğum bir kapı açıldı ve titreyerek açılan kapıya baktım.

Bana çok benzeyen kadın oradaydı, artık onun ben olmadığına emindim ama ona bakmak, kendime bakmak gibi hissettiriyordu. Sanki aynadaki farklı yansımamdı. Odadan çıkarken çok değil, birkaç dakika önce ağladığını belli eden kızarmış gözlerini gözlerime dikmişti.

“Ağzını açmadığın, bir kez olsun ona bağıramadıklarını, içinde kendine fısıldamaktan yorulmuştun,” dediğinde karnımdaki elimi çektim ve kanın yere boşalmasına izin verdim. “Gördün mü? Hepsini tek bir nefese sığdırdın. Tüm sustuklarını ona tek bir nefesin içinde verdin.”

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum acı içinde.

“Bazı sonlardan sen kaçsan da o sonlar senden kaçamaz, sana yakalanır,” dedi pürüzlü bir sesle. Bana doğru bir adım attı. “İşte buradayız ve o son, senden kaçamadı, sen onu sobeledin.”

“Ben böyle bir sonu kabul etmiyorum,” dedim. “Bu son yaşanmadı.”

“Ama yaşanacaktı.”

Korhan’ın acı dolu bağıışı tüm evde yankılandı ve şimşekğin ışığı holü aydınlattı. Kadının yüzünün yarısı aydınlanırken

kalbimin porselen gibi parçalanıp göğsümün içine dağıldığını hissettim. Ardından gök, Korhan'ın haykırışına eşlik edercesine gümbürdedi.

"Bu sadece bir rüya," diye fısıldadığımda, "Uzun zaman boyunca içinde gizlediğin kâbus, buna benzer bir kâbustur, değil mi?" diye sordu. "Senin de kafanın içinde sizin için mutlu bir son yoktu."

Kadının gözlerinin içine bakarak, "Bu yaşanmayacak," dedim. Gülümsedi. "Bazı sorulardan kaçmak için her zaman yaptığımızı yapıyorsun."

"Ne?"

"Odaya dön."

"Bunu istemiyorum."

"Görmen gereken bir şey daha var."

"Bana nasıl öldüğümü mü göstereceksin?"

"Sana ihtimallerden en güçlüsünü gösteriyorum. Görmen gereken bir şey daha var."

Korhan bir defa daha haykırdı ve zihnimin içinde parçalanan anılara Nurşan'ın odadaki fısıltısı dağıldı. "Benimle derin bir uykuya dal, Arjen."

Bu cümle, ayaklarımdaki bağı çözdü, geriye yıkılacağım sandım, bir duvara çarpacağım ve o duvar ile geriye devrilirken başka bir anının içinde gözlerimi açacağım sandım. Bu oldu ama duvara sırtımı vurup içine devrildiğim anı başka bir anı değildi; hâlâ buradaydım, biraz önce kaçtığım odanın içindeydim, ölümün kaçınılmaz bir şekilde sardığı bedenim hâlâ nefes alıyordu ama nefesleri tükenmek üzereydi ve o beden, Korhan'ın kollarının arasında yatağa taşınıyordu.

Aşk ve acı birbirine kuvvetle çarparsa, doğan ya yıkım olurdu ya da delilik.

Delilik, odanın her yanına saçılmış rengârenk misketler gibiydi.

Korhan, kendi tabutunu tutuyormuş gibi ruh gibi bir yüzle ölmek üzere olan bedenimi yatağın önüne taşıdı, dikkatle yatağa yatırdı ve o da yatağa uzanmadan hemen öncesinde odanın köşesindeki boyalarının yanına koyulmuş tiner şişesine doğru

ilerledi. Kan revan içinde titreyen elleriyle tiner şişesinin kapağını açarken titriyordu, gözleri bomboş bakıyor, bir an olsun kapanmayan, kirpiklerinin birbirine değmediği gözlerinden akan yaşlar zemine düşüyordu.

“Korhan,” diye fısıldadım ama beni duymadı.

Yatakta uzanan, ölüme çok yakın olan bedenime bakamadım. Artık çok geçti, bu hissediliyordu, odada dolaşan ölüm beni görüyordu ama Korhan beni görmüyordu. Ölüm, Nurşan’ı almak için buradaydı ama Nurşan’ı almak için geldiği bu odada davetsiz bir misafirle karşılaşmıştı. Buradan giderken yanında götüreceği tek kişi Nurşan olmayacaktı.

“Korhan,” diyerek titreyen adımlarla ona yaklaştım. “Korhan, ne yapıyorsun?”

Sesim korkudan titriyordu. Onun omzuna dokunmak istedim ama elim teninin içinden geçip boşluğa gitti. Ben buradaki bir hayalet bile değildim. Tineri odaya boşaltmak için bana doğru döndüğünde bir an göz göze geldik ama beni görmüyordu; boşalan gözyaşları, içimde bir yangının ilk ateşini yaktı ve Korhan içimden geçerek odada ilerlemeye başladı. Tinerin kokusunu aldım, kanın yoğun kokusuna karıştı.

“Korhan,” diye fısıldayarak arkasından yürüyordum ama beni duymuyor, görmüyor, hissetmiyordu. Ruhsuz bir et parçası gibi öylece tineri odaya döküyor, sadece mimiksizce ağlıyordu. “Korhan, sen ateşten çok korkarsın. Yapmayacaksın, değil mi? Yapmayacaksın. Lütfen yapma.” Beni duymuyordu. “Lütfen yapma, Arjen. Yalvarırım yapma!”

Durdu. Beni duyduğunu düşündüm ama hayır, cebinden zipposunu çıkarırken beni duymadığını biliyordum.

Ateş yandığı an, içimdeki alevler daha da büyüdü ve “Hayır!” diye yalvardım. “Yalvarırım yapma!”

Zippo boşluğa düşerken gözlerini yumdu ve gözlerinden sicimle akan gözyaşları boydan boya dikilmiş göğsüne düştü. Alevler, bir damarda ilerleyen kan, içimde zamanla ilerlemeye başlayan aşk gibi ilerlemeye başladı. Korhan yatağa çıkarken alevlerden korkmadığını fark ettim.

Çünkü en büyük korkusuyla zaten yüzleşmişti. Artık ateşler umurunda bile değildi.

Nurşan'ın arkasına geçti, onu kollarının arasına çekip yüzünü boynuna soktu ve birbirine yasal iki cenin gibi öylece uzandılar. Yatakta bir kan nehri vardı; oda ise damarlarında ateş ilerleyen bir incir yaprağı gibi yanmaya başlamıştı.

Günebakan tarlasına çöken karanlık, tüm çiçekleri soldurdu. Dev bir dalga çapayı yerinden söküp uzaklara sürükledi.

Nurşan, "Arjen," diye fısıldarken nabzının son kez vurmaya hazırlandığını biliyordum. "Ben sen olmasaydın hiç doğmayacaktım ve yine biliyorum ki sen olmasaydın hiç de ölmeyecektim. Ben iyi ki doğdum sana, iyi ki öldüm seninle."

Nurşan'ın gözleri kapanırken dudakları bembeyazdı. Kendi ölümümle yüzleşirken odanın içinde büyüyen alevler bana hiç dokunmadı. Acı içinde attığım çığlıkları Korhan hiç duymadı çünkü kollarında Nurşan'ı varken, alevler onun için uykuyu çağıran bir ninni, bir masaldı.

Aşkıyla diri diri yanmaya kabul ettiği o kadının ölüsü kollarının arasındayken diri diri yanmaya başladı ve biliyordum, bu uyku, onların daldığı en derin uykuydu.

Ateşin çatırtı seslerine güçlü bir çığlık sesi karıştı ve bu çığlık, ardından gelen o içli ağlama sesine dönüştü. Ateşin kızılığı yerini yavaşça beyaza bırakırken gözlerimden boşalan yaşların kulaklarımın içlerine girdiğini hissettim. Bir bebeğin ağlayış sesi tüm zihnimi doldurmuşken, bir çığlık daha duyuldu ve bir başka bebek de ona eşlik ederek ağlamaya başladı.

Ameliyat masasındaydım, ışık yüzüme şiddetle akıyordu; ağlıyordum, bunu hissediyordum ve dudaklarım soğuktan titriyordu, aynı anda gülümsüyordum. Bir kez daha uykuya dalmadan önce seslerini zihnime hapsettim. Onların sesini duyduğum gibi, yüzlerini göreceğim ânın da geleceğini bilerek bir kez daha uykuya daldım.

Sallanma hissi boşluğu kovdu. Gözlerimi açmak çok zordu ama bunu zar zor yapabildiğimde tüm dünya dönüyordu. Tavanın önümde su gibi aktığını, tavandaki ışıkların altında su gibi

akararak ilerlediğimi fark ettim. Bulantı hissi boğazımdan yukarı tırmanarak beni öğürtecek gibiydi, uyuşuktum, algılarım etrafa dağılmış düşünceler gibiydi ve onları toparlayamıyordum.

Bir eli elimin üzerinde hissettim, buz gibi bedenimin aksine o el, sıcacıktı. Kaydığını hissettiğim gözlerimi zar zor ona çevirdiğimde işte oradaydı. Lezâ yeşili gözlerinin beyazına oturmuş kanla, tüm umudunu kirpiklerine yaş gibi dağıtmış bana bakıyor, sedye ilerlerken o da yanımda yürüyor, elimi tutuyordu.

“Arjen,” dediğimi hatırlıyorum, hafızam zihnimin içinde kayıp duruyordu sanki, düşünceler birbirinin üzerine biniyordu.

“Buradayım lan aşkım,” dedi pürüzlü gelen sesiyle.

“Arî ve Rozerin,” dediğimi hatırlıyorum, daha sonra bilincim yine ellerimin arasından kayıp gitti, gözlerim kapandı ve uğultuları duydum. Sedyeye durduğunda gözlerim yeniden aralandı, geçen birkaç saniyeydi belki ama sanki saatlerdir gözlerim kapalıymış gibi hissetmişim. Kupkuru dudaklarımla bir kez daha, “Rozerin,” dedim. “Arî.”

“Getiriyorlar bebeklerini. Muayeneden geçtiler, mis gibilermiş bak, geliyorlar,” diyen kişinin sesini ayırt edemedim, gözlerimin önündeki görüntüler bulanıyor, her şey birbirine giriyordu sanki.

Arjen’in hâlâ elimi kavrayan parmaklarını sıkmaya çalıştım, onu hissetmek en büyük ihtiyacım gibiydi.

“Lan oğlum gidip bebekleri sorsana, tamam getirdiler karını,” diyen kişinin Ezrak olduğunu zar zor da olsa anladım ve kısık, harflerin içinde sağa sola çarparak yuvarlandığı bir sesle, “Arî, Rozerin,” diye fısıldadım.

“Sanırım narkozu yeterince verememişiz,” diyen sesi tanıyor gibiydim, daluyku zihnime çökmeden önce bana güven veren sesti bu, elini alnımda gezdiren ve benden söz alan kişinin sesiydi. “Yaman çıktın kızım, hemen açtın gözünü. Bebek Alacahanlar da turp gibiler. Bak, buradalar.”

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirmeye çalıştım. Başta hiçbir şey göremedim, sadece duvar, siyah bir obje... Objenin televizyon olduğunu fark ettiğimde bulantı hissi daha da büyüdü

ve gözlerimi usulca sesin geldiği yöne sabitledim. Bu, doktoru maskesiz ilk görüşümdü. Bana genişçe gülümseyerek, "Sözünün eriymişsin," dedi ve sonra önünde duran yatağa benzer küçük boyuttaki şeyi gördüm. Arjen birden elimi öyle bir sıktı ki, onun da benimle aynı şeye baktığını fark ettim.

"Baba Bey, gel de onları anneleriyle tanıştır," dedi doktor ve kalbim gürültüyle çarpmaya başladı.

Zar zor çıkan sesimle, "Arjen," dediğimde Korhan hâlâ elimi sıkıyordu.

"Koran bu gidişle felçli Ali Rıza Bey şekli bir devrilme yaşacak gibi gelir bana," dedi Akşın gülerek. "Abe yürü gare, bebeklerimin kırkı çıkacak biraz dağa beklersen."

"Korhan, hadisene lan, dayanamayıp ben kucaklayacağım şimdi çocukları," dedi Çağlar heyecanla.

"Abe Koran, adi gare, Arj'nin askerlik kâğıdı geldi," dedi Akşın.

Korhan yavaşça elimi bırakıp ağır adımlarla onlara yaklaştı. Kalp atışlarım ağırlaşırken gözlerimi ayırmadan Korhan'ı izliyordum. Her bir mimiğini, vereceği tüm tepkileri, o an yaşanacak her şeyi belleğime sonsuza dek benimle kalması adına kaydetmek istiyordum.

Bir günahkârın sonunda cenneti görebilmesi gibiydi.

Onlara bakarken gözlerine yerleşen ifadeyi belki sadece böyle anlatabilir, böyle tarif edebilirdim. Lezâ yeşili gözlerine dağılan o ifade saniyeler sürmeden yüzüne de yayıldı. Bir mucizeye bakar gibi onlara bakıyordu. Benimse hissettiğim o ağır acı, merak duygusunun altında ezilmiş, kaybolmuştu. Oradaydı, diken gibi bana batıyordu ama onu görmezden geliyordum. Sadece onları görmek istiyordum.

Korhan, "Merhaba," diye fısıldayarak eğilince kalbim yerinden çıkacak zannettim. Narkozun damarlarımdaki etkisi hâlâ güçlüydü, uyuşmuş hâldeydim ama tüm algılarım bıçak gibi onlara saplanmış durumdaydı. Garip birkaç mırıltı sesi duyunca, "Arjen," diye fısıldadım ve Korhan gözlerini onlardan çekmeden gülümsedi.

"Sesini tanıyorlar," dedi. "Sen konuştuğunda dikkat kesiliyorlar."

"Sanıyorum senin sesini de epey seviyorlar," dedi doktor gülümseyerek. "Seni nasıl dinlediklerine bir bak, babalarının seslerine alışkınlar demek ki."

Korhan, "Kucağıma alabilir miyim?" diye sordu doktorun gözlerinin içine bakarak.

"Evet, onları annelerine götürmen gerekiyor. Önce abiyi götürmek ister misin?" diye sordu doktor. Abi mi? Bakışlarım doktora dönerken, doktorum gülümseyerek, "İlk önce onu çıkardık, bir dakika arayla abisi olmuş oldu küçük kızımızın," diye açıkladı.

Korhan eğildi, korka korka birini kucağına alıp doğrulurken bakışlarımı onlardan ayıramadım. Açık mavi bir örtü bebeğimi benden gizliyordu. Korhan tedirgin bir şekilde dikkatle yürüyüp önüme geldi ve eğilip alnımı öperken Arı'yı yavaşça kucağıma uzattı ama tutamayacağımı biliyordu. Arı göğüs hizama geldi, Korhan onu benim için tutarken bakışlarım oğlumun güzel yüzüne dokundu.

14 Ocak, oğlumun yüzünü ilk kez gördüğüm an.

Küçük burnunun etrafında kırmızı damarlar vardı, minicik pembe dudaklarını içeri çekiyor, çenesini oynatıyordu. Parmaklarımı yüzünde dolaştırdım ve Korhan, annemin yardımıyla Arı'yı kucaklamamı sağladıktan sonra Rozerin'i almak için geri döndü.

Arı'ye bakarken kafamın içindeki tüm ipleri elime almaya çalıştım, bilincim dipdiri dursun istedim. Rozerin de babasının kucağında yanıma getirildiğinde artık gözlerimden yaşlar süzülürken genişçe tebessüm ediyordum.

14 Ocak, kızımın yüzünü ilk kez gördüğüm an.

Arı'den daha minik bir yüze sahipti ve ne kaşları vardı ne de kirpikleri. Bir an bu durum beni güldürdü, çünkü yeni doğduğumda annem benim de kaşlarım ve kirpiklerimin olmadığını söylemişti. Rozerin bana benziyordu. Arı'nın ise yeni doğmuş olmasına rağmen saçları da kirpikleri de kaşları da son derece belirgin ve koyu renkti.

Korhan, "Kızımın kaşlarını kirpiklerini çalmış bu çocuk," dedi gözlerini Arı'nın yüzünde dolaştırarak. "Benim de bebekken kirpiklerim böyleymiş." Parmağını Arı'nın yanağına sürtüp yutkundu. "Bana benzemiş."

"Nurşanis de kaşsız kirpiksiz doğmuştu," dedi annem gülererek. "Kızınız da ona çekmiş, ben ilk doğurduğumda bu kız uzaylıya benziyor diyerek ağlamıştım ama sizin kızınız uzaylıya benzemiyor, birazcık annesine benziyor o kadar..."

Annemin söylediği herkesi güldürdü. Oysa biliyordum, birkaç saat evvel burada bir cenaze havası vardı.

Gülecek hâlim olmadığından anneme yan yan bakabildim, gözlerim sürekli olarak kayıyordu ama kendimi tutuyordum. Son âna kadar her şeyi görmek, duymak, hissetmek, hafızama kazımak istiyordum.

Herkes bir şeyler söyledi, çoğu bebeklerim, çoğu benimle ilgiliydi ama ikisinin bana çektiğim tüm acıları unutturan güzel yüzlerine bakarken ne söylenenleri duydum ne de yaşadığım dehşeti hatırladım.

Silinen roman sayfalarını ve o karanlık odaya girip gözlerimin içine bakarak, beni yaşanmamış anıların içine götürerek olasılıkları önüme seren o kadını düşündüm.

Gözlerim yavaşça kapanırken gücüm çekildi, karanlık usulca tüm zihnimi sardı, bedenimde dolaşan kör edici ağrıya rağmen huzurla uykuya daldım.

Gözlerimi araladığım bir ânı hatırlıyorum, annem başımda, kucağında Rozerin'le duruyor, beni izliyordu; sonra zihnimin ağırlığını hissedip gözlerimi geri yumdum. Gözlerimi bir defa daha araladığımda Korhan çenesini yatağa yaslamış, alttan alttan bana bakıyor, yüzümü ezberlemek istiyor gibi görünüyordu. Bir sonraki aralayışında Rozerin kucağındaydı, Rozerin'in yüzünü izliyor, parmaklarını kızımızın küçük yüzünde dolaştırıyordu. Bir sonraki açışında odada anneannem vardı, Arı onun kucağındaydı, sonra kadrajıma dedem girdi ve Rozerin'in de dedemin kucağında olduğunu gördüm.

Neden bu kadar uyuduğumu gözümü tamamen açıp, bilincim zihnime oturana dek bilmiyordum ama sonrasında kaybettiğim kanın nasıl damarlarıma geri girdiğini ve neden ağır ağrı kesiciler verilerek uyutulduğumu da öğrenmiştim. Yaşadıklarım ağırdı, ağrı kesicilerin etkisi uzun uykulardı ve acı çekmeyip toparlanmam için bu şarttı. Damarlarımı kanla dolduran kişi ise Şenay'dı.

Bu detayın daha derinine inildiğinde ortaya çıkan gerçeği annem öğrenmiş olmalıydı. Nasıl hissediyordu? Sadece torunlarıyla ilgilenirken bu gerçeği bilmezden gelmeye çalıştığını fark ettim ama gözleri ara sıra yüzüme daldığında, onun nasıl hissettiğini anlayabilirmişim gibi gelmişti; sanki içimde onun hisleri yüzüyordu.

Şenay'ı göremedim. Sırta kadem basmış gibiydi. Sorular sora ramadım çünkü annemin ruhu incinsin istemedim.

Sadece hatırlıyorum. Taburcu edilmeden bir gece öncesiydi. Gözümü açtığımda Korhan'ın, Arı sürekli ağladığı için onu kucağında uyutmaya çalıştığını görmüştüm, Rozerin ise sessizce uyuyordu. Aralık duran kapıdan bana bakan o kadını hatırlıyorum. Karanlık odada yanımda olan, olasılıkları bana gösteren, bana çok benzeyen ama bir o kadar da benzemeyen o kadın, sessizce bana baktıktan sonra kapının önünden ayrılmıştı.

Hızla yerimden doğrulmaya çalışırken karnımdaki dikişlerin sızladığını hatırlıyorum ve Korhan'ın korkarak, "Yavrum, iyi misin?" diyerek yanıma koşuşunu. Öylece kapı boşluğuna bakıp cevap dahi verememişim.

Ona o kadının gittiğini, geri gelmesini istediğimi, durdurup ona kim olduğunu sorması gerektiğini söyleyememişim.

Bir nedenden o kadının sildiği roman sayfalarını da yanına alıp bir daha hayatıma girmemek üzere gittiğini hissetmişim. Sanki onu bir daha hiçbir yerde görmeyecek, hissetmeyecektim. Birden içimde çok büyük bir boşluk oluşmuştu. Yıllardır o kadınlaysım da o kadın artık yokmuş gibi hissetmek beni yaralamıştı.

O kadının bana veda ettiğini hissettiğim tek andı.

Ona kalmasını söyleyebilirdim belki ama biliyordum, buradan itibaren onunla hikâyelerimiz ayrılıyordu.

12. PERDE

Gece Yarısı Elması

“Ben bu hayata bin defa yeniden gelsem, bin defa farklı bir evrende, farklı bir isimle ama bu ruhla yeniden doğsam, bilmeni istiyorum iki gözüm, yine bir çocuk parkında oturup, gelip benden ateş istemeni belki de yıllarca bekleyeceğim, yegâne ateşim, gece yarısı elması.”

Arî ile Rozerin’i ortamıza almış, sessizce birbirimizin gözlerinin içine baktığımız o gece, bebeklerimizle evimizde olduğumuz ilk geceydi. Dışarıdan geçen arabaların far ışıkları anlık odanın içini aydınlatıyor, duvarlara iki değil, dört gölge çiziyordu.

Söylediği şeyin uzun uzun gözlerinin içine bakmama neden olması onu gülümsetmişti.

Bir an o gecede dim.

Bir an Antalya’nın gecelerinde ilerleyen o rüzgâr yüzüme çarpıp saçlarımı dağıttı.

Bir an o parkın içinde dim, bir an o salıncağa oturuyordum, bir an yanımdaki yabancıya bakıyordum, bir an sonra aramızda bir daha sönmeyeceğini o an için bilmediğim bir ateş yanıyordu.

Arî birdenbire ağlamaya başlayınca Korhan derin bir nefes alarak, “Ulan oğlum, sen hastanede de susmadın, evde de susmuyorsun. Kızın sesi çıkmıyor, senin de sesini kapatamıyoruz

lan babacığım,” deyince kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Korhan, Arı’nın parmaklarına dokunup, “Sus bak kardeşini uyandıracaksın lan babacığım,” dedi yeniden. “Prensesimin uykusunu bölersen bülüğünü yanlışlıkla bezine kıştırırım.”

“Biraz mızımız bir bebek,” diye fısıldadım Arı’ye bakarak. “Çok sık ağlıyor. Neden acaba?”

“Bir huzursuzluğu mu var diye kafa siktim doktorun başında. Bir şeyi yokmuş paşanın. Keyfi öyle istiyor. İlla kaçıracağım sizin keyfinizi, serseriliğe şimdiden başladım haberiniz olsun lan ana, lan baba diyor bize.” Korhan ciddiyetle Ardil Arı’ye baktı. “Biraz gazlamaya çıkarsam susar mı sence?”

“Anlamadım?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

“Motorla,” deyince, “Saçmalama,” diyerek Arı’yi kucağıma çektim. “Emziririm susar.”

“Ben ağlarsam beni de emzirir misin? Cevap evetse başlıyorum çünkü,” dedi Korhan ciddiyetle.

Arı’yi emzirmeye başladığım sırada gülerek, “Çocuğunun rızkına da göz dikmezsın be adam,” diye alay ettim.

“Çocuğum benim rızkıma göz diyor ama,” diye söylendi. “İkisi de cak cuk yapışıyorlar sana. Dün hastanede de canını yak-tılar zaten. Biraz kılım ben bugün bunlara.”

İlk kez emzirdiğim o an hissettiğim acıyı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Şimdi de canım acıyordu ama ilk anda olduğu kadar değildi. Garipti. Kendimi asla hayalini bile kurmadığım, kendimi oraya bir türlü yakıştıramadığım o şeyin içinde bulmuştum. Göğüslerim iki gündür onları beslemek için acıyordu, Korhan ise birkaç gündür hiç uyumadan onlarla ilgileniyordu. Özellikle hastanede uykulara yenik düştüğüm o birkaç gün içinde Korhan onlarla öyle çok ilgilenmişti ki gözlerine baktığımda yorgunluğu görebiliyordum.

O kadar uzun süre Arı’yi emzirilişimi izledi ki, bakışlarımı ona çevirip soran gözlerle bakmak zorunda hissettim kendimi. Gözlerimiz birleştiğinde, “Anne olmanın sana bu kadar yakışacağını biliyordum,” diye fısıldadı.

“Baba olmanın sana çok yakışacağını bildiğim gibi mi?” diye sordum tebessüm ederek.

Bir süre susup yüzümü izledi. Daha sonra kafasının içindekilere yenik düşmüş gibi, “Çok korktum,” dedi. “Seni o hâlde gördüğümde benim için hayatın bittiğini hissettim.”

O geceyi hatırlamak, bakışlarımı ondan kaçırmama neden oldu. Kendimi o geceyle yüzleşmeye hazır hissetmiyordum çünkü içimde o geceye dair büyük bir suçluluk duygusu uyutuyordum ve o geceden konuşmak, uykuya yatırdığım suçluluğun araladığı gözlerini bana dikmesine neden olacaktı.

Korhan zihnimin derinliklerinde, eski bir anının içinden bana, “Sen birine gidebilmeyi aşk sananlardan mısın bilmiyorum ama asıl aşk, gitmek isteyip öylece durduğun, bir adım atmaya korkarak izlediğin yerdedir,” dedi.

Zaman ilerlemeye devam etti.

Gözlerimi Arî'nin yüzüne indirdim, ardından kirpiklerim birbirine tutundu ve içime çektiğim derin nefes beni iki ay sonrasına sürükledi. Boş bıraktığımız odalardan biri bebek odası oldu ve yarısı siyaha, yarısı kırmızıya boyandı; beşiklerden biri Arî için, diğeri Rozerin için odadaki yerini aldı. Arî geceleri bizi uyutmuyor, Rozerin ise bir melek gibi huzurla uyuyor, asla zorluk çıkarmıyordu.

Bir süre sonra Arî'yi kanguru ana kucağıyla göğsüne yatırıp, motosikletin üzerinde ileri geri gidip gelen Korhan onu uyutmanın yolunu nihayet bulmuştu. Arî, motosikletin üzerine bindiği anda uykuya dalıyor, bu da Korhan'ın geceler boyu kucağında oğluyla motosikletin üzerinde bir ileri bir geri beşik sallar gibi hareket etmesine neden oluyordu. Arî henüz çok küçük olduğundan Korhan motosikleti kullanmıyordu ama bu küçük ileri geri hareketler bile Arî'nin keyifle uykuya dalmasına neden oluyordu.

Yine Korhan'ın kapının önünde kanguruyla önüne yatırdığı Arî'yi motosikletin üzerinde uyutmaya çalıştığı bir geceydi. Ayçelen ile mutfaktaki boydan camın önünde duran masaya oturmuş, Korhan'ı izliyorduk. Ayçelen'in karnı belirginleşmiş, yüzü

aldığı hafif kiloyla tombullaşmış, çilleri tombul yüzünde daha fazla noktaya yayılmıştı.

Ayçelen önündeki tabakta duran çilekli eklerden alıp ısırırken gözlerini bana çevirdi ve bakışlarındaki sorguyu hissettim. Geçen iki ay boyunca neler olduğunu merak ediyor gibi bakıyordu. İki aylık süreçte onunla pek görüşmemiştik, görüşmelerimiz telefonla sınırlı kalmıştı çünkü onlar da düzen kurmaya çalışıyorlardı. Gelişmeleri merak ettiğini biliyordum. Şenay ile ilgili durum hakkında hiç konuşmamış olsak da her şeyi biliyordu, tıpkı diğer herkes gibi o da yaşananlardan haberdardı.

Sessizce, "O gecedен sonra Şenay'ı bir daha görmedim," diyip derin bir nefes aldım. "O gece onu görmeye gitmeseydim belki de evde yalnız başımayken kanamam başlayacaktı. Başta kendime kızsam da kendimi affettim sanırım, çünkü kader bir roman sayfası değil, onu silemiyorsun ama aldığın kararlar kaderi belli ölçüde etkiliyor. O gece evde yalnız olmamam bir seçimdi. Doğru bir seçimdi ve kaderi etkiledi."

"Şenay'ın seni kurtarmış olması, o gece oraya gitmiş olman, tüm bu yaşananlar..." Ayçelen, huzursuz bir nefes aldı. "Tehlikeli bir gebelik geçirdiğini bana söylemediğin için sana çok kızgınım. Timsal ve Yağız da bundan hiç bahsetmediler. Biliyorum, beni korkutmamak için sustun ama yine de bundan hoşlanmadım, Nurşan. Biz seninle dostuz. O süreçte yanında olmak isterdim."

"Sen de hamileydin, üstelik o zaman gerçekten korkuyordun," dediğimde sustu, haklı olduğumu biliyordu. Bu yüzden üzerime çok gelmeyeceğinin farkındaydım. "Şimdi iyisin," diye fısıldadım gülümseyerek. "Onu dünyaya getirmene de az kaldı. Çok şanslı bir kız çünkü sana ve Ezrak'a sahip olacak."

Ayçelen bir elini karnının üzerine koyup gülümsedi, ardından, "Umarım," dedi. "Çünkü kendimi hiçbir zaman bir çocuğun annesi olarak hayal etmedim."

"Ben de etmemiştim, şimdi her gece iki çocuğu emziriyorum." Gülerек göğüslerimi tuttum. "Damızlık seksi bir inek gibi hissediyorum."

Ayçelen şen bir kahkaha attı. Ardından bakışlarını omzunun üzerinden Korhan'a çevirdi. "Ne kadar değiştiğinin farkında mısın?" diye sorarken benden değil, Korhan'dan bahsettiğini biliyordum.

Gözlerimi kocama çevirdim, bir zamanlar sadece sevdiğim adam kalıbının altındaydı, şimdiyse tüm kalıpların altında benimle birlikteydi. Onu uzun uzun izledim. Arı'yı göğsüne bastır-mış, kanguru şeklindeki ana kucağını takmaktan hiç gocunmuyor, motosikletin üzerinde ileri geri yaparak oğlunu uyutmaya çalışıyordu. Aslında Arı çoktan uyumuş olmalıydı ama Korhan onu öyle büyük bir dikkatle izliyordu ki, artık onunla ilgilenme sebebinin onu uyutmak değil, onu doyasıya izlemek olduğunu biliyordum.

"Aslında kalbinin derinliklerinde her zaman bu adam vardı," diye fısıldadım. "Sadece o adamı kaybetmişti."

"Ve sen ona o adamı bulmasında yardım ettin."

Gülümseyerek, "Yeni bir oyun yazmaya başladı," dediğimde Ayçelen kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Geceleri görüyorum. Uyuduğumu düşündüğü anlarda kalemini ve kağıdını alıp yatağa giriyor, kulağını Rozerin ve Arı'den bir an olsun ayırmadan yazıyor. Ne zaman seslerini duysa uyanmayayım diye panikle-yerek yataktan kalkıp onların yanına gidiyor, onları yatağa getirip uyutuyor. Aslında uyanmış oluyorum, onu izliyorum ama fark etmiyor. Tek derdi biraz daha dinlenebilmem için alan yaratmak..." Gülümsedim.

"Oyunun adı ne?" diye sordu Ayçelen hoş bir gülümsemeye. Usulca gülümsedim. "Gece Yarısı Elması."

Korhan, onu izlediğimi fark etmiş gibi omzunun üzerinden cama doğru baktı. Gözlerimiz birleştğinde duraksadı, bakışları usulca dudaklarımdaki tebessüme dokundu ve onun da tebessüm ettiğini gördüm.

Ziynet kucağında Rozerin ile mutfığa girince yavaşça bedenimi Ziynet'e çevirip Rozerin'i kucağından aldım. Yanımdaki boş sandalyeye otururken Ayçelen'in önündeki ekler tabağına

uzandı ama Ayçelen eline sertçe vurunca homurdanarak elini çekip Ayçelen'e kötü kötü baktı.

"Kötü kadın hamile," dedi dudak bükerek. "Ben de mi hamile kalayım yani lokmanı benimle paylaş diye?"

"Senin canın Gürkan'dan bebek istiyor bence," dedi Ayçelen, Ziyne'te cins cins bakarak. "Uzak dur tatlımdan."

"Bebegi isteyen ben değilim, Gürkan," dedi Ziyne sırtlan enigi gibi gülümseyerek. "Korhan'ın kanguruyu takıp Arı'yi motosikletin üzerinde uyutmasına o kadar özenmiş ki benim de bebeğim olsun kanguruyu takıp arabayla gezdireyim diyor. Arabada kanguru neden takıyorsun diyorum, sana ne diyor..."

"Sen neden Eskişehir'den çok Antalya'ya geliyorsun kardeşim?" diye sordu Ayçelen, Ziyne'e. "Derdin Nurşan'ı benden çalmaksa daha çok beklersin. Nurşan en çok benim arkadaşım."

"Bu da hamile kalınca bütün karanlık yüzlerini açığa çıkardı," dedi Ziyne, Ayçelen'e garip bir şeye bakıyor gibi bakarken. "Hamilelik hormonları mı bu?"

"Hiç sorma ya," dedi birden Ayçelen. "Sabah öğlen akşam dinmeyen bir azgınlık, sinir ve hüznle boğuşuyorum. Ezrak'ın her anlamda canına okudum."

"Ezrak'ın canına minnettir sen hiç merak etme," diyerek güldüm.

Ziyne'in telefonu çalmaya başlayınca hızla oturduğu yerden kalkıp telefonu açarak, "Ne zaman geleceksin?" diye sordu. Telefonu açar açmaz bu soruyu sormasından, kimin aradığını tahmin etmek çocuk oyuncağıydı.

Ziyne, bir süre karşı tarafı dinledikten sonra mutfağın çıkışına yöneldi. Rozerin'in yüzünü okşayarak bakışlarını Ayçelen'e çevirdi. Ayçelen, yüzünde hoş bir tebessümle kucağında sessizce duran kızıma bakıyordu.

"Pek uslu, geldiğimden beri bir kez ağladığını duymadım ama Ardil öyle mi, mahalleyi ayağa kaldırıyor," dedi Ayçelen kaşlarını çatarak. "İyi ki bir kızım olacak."

"Arı canımıza okuyor evet, sanki Rozerin'in de yaramazlığını üstlenerek çift kişilik yaramazlıkla doğdu," dedim gülerek. "Ge-

celeri hiç durmuyor, ne zaman Korhan onu motosikletin yanına götürürse o zaman susuyor. El kadar bebek ara gaz sesinden hoşlanır mı? Ağlaması anında kesiliyor o sesi duyunca...”

“Babası kılıklı olacak desene.”

“Orası kesin,” dedim gülümseyerek. Gözlerimi Rozerin’e indirdim. “Acaba Roz da annesi kılıklı olacak mı?”

“Sahneyi senin karnundayken deneyimledi, bence kesinlikle senden bir parça taşıyacak,” dedi Ayçelen. O geceyi hatırlamak durgunlaşmama neden oldu, sessizce Ayçelen’e baktım.

“Kızın için bir isim düşündünüz mü?”

Ayçelen hevesli bir şekilde, “Liva düşünüyorum, Ezrak da beğendi,” deyince kaşlarım havaya kalktı.

“Anlamı ne? Kulağa çok hoş gelen bir isimmiş.”

“Lazcada kar suyu demekmiş. Çok güzel, değil mi?”

“Evet, çok beğendim. Liva... Bakarsın oğlum kızına âşık olur,” diye alay edince, Ayçelen yüzünü buruşturdu.

“Senin motorcu serseri oğlunla benim kızımın ne işi olurmuş pardon?” diye çemkirdi, bu bana bir kahkaha attırdı.

Bir süre sonra derin bir nefesi içime doldurup, “Korhan bazen iyi bir baba olamamaktan korkuyor. Pek dillendirmese de özellikle çocukları izlerken bu hisse kapıldığını fark ediyorum,” diye mırıldandım.

“Neden böyle düşünüyor ki? Henüz iki ay olmasına rağmen bu işi çok iyi kıvırdı. O gerçekten iyi bir baba oldu.”

“Kendi babasıyla ilgili bir problem olduğunu düşünüyorum. Babası gibi olmaktan korkuyor bence,” dedim, Ayçelen’in de bakışları tıpkı benimkiler gibi durgunlaştı. “Merak ediyorum. Babasıyla ilgili kısıtlı bilgiler verdi bana ve kafamda sürekli babasıyla ilgili soru işaretleri dolaşıyor. Belki de babasının isteği dışında gelişen şeylerdi, kim bilir belki babası Korhan’ın varlığından bile habersizdi. Artık her şey olabilirmiş gibi geliyor. Sanki kaderimizde her şey mümkünmüş gibi.” Boynumu esnetip gözlerimi kızımın yüzünde dolaştırdım. İri, yeşil gözleri gözlerime tutundu, dikkatli bakışlarının esiri olurken gülümsedim. “Çok

isterdim gerçeği öğrenmeyi ama öğreneceğim gerçek Korhan'ı incitir diye korkuyorum."

"Babasının Korhan'ı istemediğini duymuştum ama bu sadece bir duyum, Korhan'ın ağzından duyduğum bir şey değildi," dedi Ayçelen. "Belki de söylediğin gibidir. Onun hayatına senin kadar hâkim değilim."

Kızımın gözlerinin içine bakarken, "Çok mu ahmakça bilmiyorum ama o adamla konuşmak istiyorum," dediğimde Ayçelen irkildi.

"Korhan bu düşünceden nefret eder," dedi.

"Biliyorum ama bilmek istediğim birkaç şey daha var. O da bu adamın nasıl biri olduğu, Korhan hakkında ne düşündüğü. Korhan koca bir bilinmezliğin içindeyse neler değişirdi merak ediyorum. Belki hiçbir zaman o adamı kabul edemez, affedemezdi ama hiç değilse belki... Bir belki var işte."

"Adamı nereden bulacaksın ki?"

"Diyar dede, adamla ilgili ayrıntıların tamamına sahip. Korhan'ın bildiğinden daha fazlasını biliyor."

"Yani adamın peşine mi düşeceksin?"

"Sadece bir kez olsun konuşmak istiyorum. Sonrasında bir şey yapmayacağım. Daha doğrusu alacağım cevaplara göre hareket edeceğim. Korhan'ın ömür boyu bu yükü yaşayacak olması bana ağır geliyor," dedim.

"Yine de önce Korhan'a danışsan..."

"Kabul etmez. Kendim yapamaz mıydım bunca zaman falan der, izin vermez."

"Sanki biraz haklı gibi," diye fısıldadı Ayçelen.

"Haklı, biliyorum ama belki de içindeki savaşı bitirebileceği bir şey öğrenirim, bir şey bulurum," dedim savunmasızca.

Ayçelen, "Diyar dede adama ulaşmana izin verecek mi?" diye sorduğu an, zaman tüneli günler sonra yeniden burada, evimin mutfağının çıkış kapısında uzanan koridordaydı. Gözlerimi o koridora çevirdim, zamanın sayfaları geriye doğru çevrilmeye başladı ve Diyar dede zihnimin içinden, "*Talat Numanoğlu*," dedi düşünceli bir sesle. "*Bu ismi neden merak ediyorsun, güzel kızım?*"

Talat Numanoglu.

Korhan'dan esirgenen soyadını uzun uzun düşündüm. Zaman tünelinin içindeki ışıklar sönerken, Diyar dede, "İki oğlu, bir kızı var," dedi. "Ailesinin devrettiği kuyumcu dükkanını işletiyor. İşleri büyüymüş zamanla, Antalya, İstanbul ve Ankara'da da şubeler açmış. Şu an Antalya'daki şubenin başında büyük oğlu var. Bildiklerim bu kadar. Onunla iletişimim olmadı benim."

Ayçelen, "Daldın gittin," deyince omuz silktim.

"Bir şekilde ulaşacağım."

Sokak kapısı açılıp kapandı, Korhan önündeki kanguruda uyuttuğu Arî ile koridorda belirdi. "Yavrum, uyudu bu sırtlan," dedi canından bezmiş gibi. Ayçelen ile aynı anda güldük. "Tekrar gözünü açıp ara gaz çektirene kadar zırlamaya başlamadan şunu beşiğine atayım."

Rozerin'i pıspışlayarak ayağa kalkıp, "Ben de kızı yatırayım," dedim ve Korhan ile birlikte çocukların odasına girdik. Odadaki gece lambasını yakıp dikkatli bir şekilde kangurunun içindeki Arî'yi çıkardı. Ben çoktan uyuklamaya başlamış Rozerin'i beşiğine yatırırken Korhan da dikkatlice Arî'yi beşiğine yatırdı ve beşiklerin önünde durup birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Bu uzun zamandır kurduğu bir hayalmiş gibi iç çekerek kollarını göğsünün üzerinde toplarken gözlerimin içine huzurla bakmaya devam etti.

"Yordu mu seni benimki?" diye sorup ona yöneldim, beşiğin içinde huzurla uyuyan Arî'ye bakıp gülümsedim. "Şunun yakışıklılığına bak ya."

"He çok yakışıklı, zebani gibi görünüyor zırlarken," diye dalga geçti Korhan. Ellerini belime yerleştirip beni kendine çekerek sırtımı göğsüne yasladığında şimdi ikimiz de Arî'ye bakıyorduk. "Roz ne kadar prenses ve asilse, bu o kadar mahalle serserisi olacak benden demesi yavrum."

Çenesini omzuma koyunca başımı yana yatırıp başının üzerine yasladım.

"Rozerin peri kızı gibi," diye fısıldadım. "Hiç zorluk çıkar-mıyor bana."

“Bir de buna bak. Bu var ya sürekli kavga çıkarıp başımızı beladan ayırmayacak bizim. Telefonum her gece başka bir vukuat yüzünden çalacak. Karakollarda sürüneceğim ben bu yakışıklı it yüzünden,” dedi alayla. “Bak şuna, ebemi siktikten sonra nasıl da keyifle uyuyor.”

Korhan yavaşça benden ayrılıp başımın üzerini öptükten sonra, “Gidip şafak perisine bakayım bir,” dedi, bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdim ve kızına doğru gidişini izledim. Rozerin’in beşiğinin önünde durdu, ellerini beyaz beşiğin kenarlarına koydu ve tüllerin arasından eğilerek, “Sen uyumadın mı sevgilim?” diye sordu kızına. “Erik gözlüm, şafak perisi, bakışlara bak. Koca gözlü kız seni.” Eğilip gülümsedi. “O ellerini yerim senin. Yerim lan. Babasının şafağı.”

Gülümseyerek önüme dönüp yavaşça eğildim ve Arı’nın uyuyan yüzünü izlerken, “Tüm gece seninle ilgilendi, biraz da kızıyla ilgilenmeli değil mi ama?” diye fısıldadım. “Ateş parçası, şu kirpiklerinin güzelliğine bak.”

Korhan doğrulup, “Bu içeridekiler ne zaman gidecek?” diye sorunca ona yan yan baktım. “Ne?” diye sorup tehlikeli bakışlarına bulaşan tutkuyla ağır adımlar atarak bana yaklaştırmaya başladı. “Özledim kızım, dişlerimi ensene geçirmem mi gerek benden kaçmaman için?”

“Kaçmak mı?” diye sordum gülerek. Zaten bana istediği her an dokunuyordu.

Parmaklarını belimin kenarlarına yerleştirip beni sertçe kendine çekince göğüslerim sert göğsüne yaslandı ve aniden hızlanan nefesimle kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerini aramızda sıkışan göğüslerime indirdi, tişörtümden yukarı doğru taşan göğüslerime bakarken dilini dudaklarında gezdirip bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi.

“Arsız,” dediğim anda, “Ettin beni,” diye tamamladı.

“Hadi içeri geçelim. Bak Akşın ve Anka da gelecek birazdan,” diyerek kollarından ayrılmaya çalıştığım an, büyük avuçlarını kalçalarımın üzerine yerleştirip kalçalarımı sıkarak bedenimi bedenine daha sert bastırdı.

"Arjen!"

"Yavrum," dedi açlıkla dudaklarıma bakarken.

"A k m saçmalama, misafirlerimiz var," dediğim an, gözlerinde  akan  im ekleri gördüm.

"Ne dedin sen?"

"Ne demi im?"

"Bir şey dedin," diye f s ldadı dudaklarıma yana arak. "Y re imi yerinden çıkaran bir şey dedin." Gözlerimi kaçırmaya  alı tı ım an, "Kaçırma," dedi. "Yosun gözlerini çekme ulan i te. Söyle. Neden utanıyorsun? Kocan değil miyim ben senin? Bir kez daha söyle i te."

"S ylemeyece im," dediğimde hiç beklemedi im bir anda avucunu bel bo lu uma bastırarak dudaklarıma yapı tı.  p    k  k rt c  şekilde açlıkla doluydu, vah iydi ve benden beklediği bir şey olduğunu gösterir cinsten  ısrarcıyd ; istediğini alana dek beni bırakmayaca ını hissettim.

Dili a zımın içine beni talan etmek ister gibi girdi, damaklar mda turladı, di lerimin üzerinde süzüldü. İstekle ona karşılık vermeye ba ladı ımda genzinden yükselen g l   n sesi içime doldu. Dilini dama ımla dilim arasına sıkı tır p emerken t rnaklar m bilinçsizce ensesine saplandı. Bordoya boyanmış t rnaklar m  derisine sertçe bastırdı ımda hafifçe inledi, bedenim bedenine yasl  olduğundan onda bıraktı ım etkiyi kas klar mda hissettim.

" ok hızlı oluruz," dedi a zımın içine doğru. "Odamızda bir şey konu tu umuzu zannederler."

"Saçmalama," diyerek geri çekilmeye çalıştım ama geri çekilmeme engel oldu. G cl  kolları arasında savunmasızdım.

"Tekrar söylersen bırakmayı d   nebilirim," diye m r ldandı.

"Korhan..."

"Hadi, söyle."

"A k m, bırak," diye m rladı ım an, gözlerini yumup, "Ulan kızım," dedi.

Kollarının arasından kurtulduğum gibi kapıya yönelip, "Gürültü yapıp durma," diye çemkirdim. "Arî uyanırsa sabaha kadar motorun üzerinde deh çüş yapmak zorunda kalırsın."

"İçimi erittikten hemen sonra da bıçağını çekti bana ulan," diye gülerek arkamdan gelirken gülümsedim.

Anka ve Akşın, biz odadan çıktıktan hemen sonra gelmişlerdi. Gürkan da çok geçmeden aramıza katılmış, havanın soğukluğuna aldırış etmeksizin kendimizi cam balkona atmıştık. Birkaç saat okey oynamıştık. Akşın, "Abe taş çalarsınız, epiniz kalomcusunuz, epiniz çorcusunuz. Taş çorladınız!" diye homurdanıp oyunbozanlık yapana dek oyun devam etmişti.

Okey oynadığımız süre boyunca Ziyet, Gürkan'ın kucağındaydı, Ayçelen karnının üzerine koyduğu bardağın içindeki meyve suyuna pipetle eziyet ederek bizi izlemiş, oyuna katılmamıştı. İlerleyen saatlerde Ezrak da Ayçelen'i almak için gelmiş, ayaküstü biraz sohbet ettikten sonra eşini alarak yanımızdan ayrılmıştı.

Ziyet ile Gürkan'a misafir odasını hazırlamıştık, Korhan ikisinin bizde kalacak olmasından memnun görünmüyordu ama ne Ziyet ne de Gürkan, Korhan'ın alayla karışık memnuniyetsiz davranışlarına aldırış etmemişlerdi.

Karanlık holde durup, günlerin birbirine karışarak ördüğü anıların duvara bıraktığı anılara baktım. Bu eve ilk kez girdiğimde duvarda olan fotoğrafların sayısı artmıştı. Şimdi o duvarda Korhan'ın Arî'yi kanguruyla kucakladığı, motosikletin üzerinde olduğu bir fotoğraf vardı. Şimdi o duvarda Rozerin'in başını öperken kadrja baktığı bir fotoğraf vardı. Şimdi o duvarda karnım şişken onun omzuna yaslandığımı, benim kadrja, onun bana baktığı bir fotoğraf vardı. Şimdi o duvarda Rozerin ve Arî'nin yan yana, ortamızda uzandıkları bir fotoğraf vardı.

Hissettiklerimin uzun zaman önce ilk defa yanmaya başladığı o gecede olduğu gibi yanmaya başladığını, göğsümün duygular tarafından ele geçirildiğini hissettim. Eksik büyümüş iki çocuğun, tam hissettirebilmek için verdiği savaşın fotoğraflarıydı aslında bunlar.

Yatak odasının kapısının önünde durduğum o küçük anda kafamın içinde anılar ilerlemeye başladı. Korhan ile aramızda bir ateş yükseliyor, sigaram o ateşin hükmü altında yanmaya başlıyordu. Korhan zihnimin derinliklerinden, *"Vazgeç Nurşan,"* diye fısıldadı. *"Bak, mahvolduk işte."*

Gözlerimi yumup elimi kapının kulpuna götürürken anılar bir rüzgâr gibi saçlarımın arasından geçip zihnimin içinde ilerledi. Karanlık bir sokakta motorun üzerindeydik, hızla öne doğru atılan motor beraberinde rüzgârın şiddetini hissettirerek kalp atışlarımı hızlandırıyor, bir zamanlar kızıl olan saçlarım rüzgâra tutunarak savruluyordu.

Korhan zihnimin derinliklerinden, *"Nurşan,"* diye fısıldadı. *"Tamam beni affetme. Ama başkasını da sevmeye. Lütfen. Onu sevmeye."*

Anılarımın sesi o kulpu indirene dek beni rahat bırakmadı. Kapıyı açtığımda ayaklı lambanın ışığı anıların karanlığının üzerine yayıldı, yatağın üzerinde oturan Korhan'ın bakışları o anıların sesini kesti.

İçeri girip kapıyı kapattığımda da o bakışların üzerimde kalmaya devam ettiğini biliyordum. Üzerimdeki tişörtü sıyrıp çıkardım, sadece sütyenle ona doğru yürümeye başladım. Gözlerimiz birbirine hapsoldü ve saatin yelkovan ile akrebin üzerinden sürekli olarak kayıp geçen ince ibresi ikimizin ortasında donup kaldı. Zamanın yavaşladığını, karanlığa gömülmeye başlayan lezâ yeşili gözlerini izlerken fark ettim. Usul usul karanlığın çöktüğü o gözlerin derinlerinde, benim için daima yanacağını bildiğim bir ateş vardı.

Ateş, ateşten olanı yakmıyor; ateş, ateşten olanı kavuruyordu.

Önünde durdum, yatağın ucuna oturmuş, kafasını kaldırmış merakla beni süzüyordu ama gözlerindeki yırtıcıyı görebiliyordum. O yırtıcıyı ellerimle beslerken bileklerimden dirseklerime akan kanı hatırlıyorum. Kafesinin kapısı bana daima açıktı ve o kafesin köşesine geçer, beni davet eden bakışlarıyla içeri gireceğim ânı beklerdi. Kafesinden içeri bir adım attım. Kucağına çıkıp dizlerimi yatağa bastırdığımda göğüslerim yüzünün hiza-

sına geldi ve hızlanan nefesinin sıcaklığının tenimi dağladığını hissettim.

Gözlerinin içine bakarak kollarımı geriye doğru attım, sütyenin klipslerini çözdüm. Sütyen ikimizin ortasından usulca onun kasıklarına düştü. Yüzüne dokunup, muhtaçlık hissiyle dudaklarına yaklaştım ve bu defa ikimizi de perişan eden öpüşmeyi başlatan ben oldum. Bir eli çıplak sırtımda tüy gibi dolaşüyor, çok küçükken koparıldığına inandığım kanatlarımın sırtımda kalan köklerini okşuyordu, diğer eli ise göğüslerimden birini kavramış, büyük avucu göğsümü içine almıştı. Dilim damağında kaydığında altımda kaskatı kesildiğini hissettim.

“Seni istiyorum,” döküldü dudaklarımdan. Ardından dilimi yeniden ağzının içine gönderdim ve göğsümü sıkmasıyla, sütüm taşarak karnıma kadar aktı.

“Siktir,” dedi ağzımın içine doğru. “Beni mahvediyorsun.”

“Bu seni ilk mahvediğim değil ve hiçbir mahvedişimde yalnız değildin, daima seninleydim ve senin beni mahvetmene hazırdım,” diye fısıldadım.

Dilini çenemden boynuma kaydırıp, boynumdan göğüslerime ve bir adım sonra beni belimden kavrayarak yatağa yatırıp üzerime çıktı. İki göğsümün ortasından karnıma dek inen sütü yaladıktan sonra dudakları karnımda dolaşmaya başladı. Sessizce adını inleyip, yatak örtüsünü avuçlarımdan içine hapsedip sıkıttım. Dili önce bebeklerimiz için karnımda oluşan izde, ardından yıllardır taşıdığım izde dolaştı ve bu gözlerimin kenarlarının yaşlarla dolmasına neden oldu. Zevk de oradaydı, yaşananların izleri de oradaydı. Ona hissettiklerimin beni tüketeceğini biliyordum ama beni yeniden var edeceği hiç aklıma gelmezdi.

Dili karnımdan kasıklarıma indi, kasıklarımdaki ateşin daha da harlandığını hissederek saçlarına dokundum. Kısa saçları avuç içlerime batarken, “Kirpi,” diye fısıldadım.

Dili kasıklarımda donup kaldı. Gözlerini kaldırıp bana alttan bir bakış gönderdiğinde karşısında ne kadar güçsüz olduğum gerçeğiyle yüzleştim.

Onu sonsuz karanlıkta ölmek için direnen güçsüz bir ışık pıhtısı gibi seviyordum.

“Durma,” dedim ve bu donan bakışlarını çözen bir ateş gibi onu eritti. Altımdaki eşofmanın lastiklerini kavrayıp onu aşağı çekerken göz kontağımızı kesmedi. Eşofmanı çıkarıp odanın bir kenarına atarak bacaklarımı ayırdığında, çaprazımızdaki duvarda gölgelerimizin valsı sürüyordu.

İç çamaşırımın üzerinden kadınlığımı öptüğünde gözlerim kapandı ve kirpiklerimin arasından süzölmeye devam eden gölgelerimizi izledim.

“Ruhum ruhunu tanıyordu,” dedi dudakları bacaklarımın içine doğru hareketlenirken.

Bir öpücüğün ardından yeniden konuştu.

“Senin ruhun, benim içinde kaybolduğum o karanlığın gizli bir köşesinde parlayan elması.” Nefesimi kesecek bir öpücük daha bıraktı. “Önce parıltıyı gördüm, bu parıltı ateşlerin parıltısına benzediği için senden korktum, parıltıdan korktum, beni davet eden ışığından korktum.”

Dudakları bacaklarımın içinde tüy gibi hareket ederken gözlerini görebilmek için bakışlarımı ona çevirerek gözlerimi açtım. Bana bakıyordu.

“Sonra fark ettim. Korktuğum o ışığa doğru ne kadar çok gitmek istediğimi fark ettim. Ateş misin yoksa su musun diye kendimle kavga ettim, benzin olduğuna karar verdim ama hayır, Nurşanis, hayır.”

Dudakları yeniden karnıma doğru hareket edip, izimde duraksadı.

“Sen bir elmassın.”

Yüzünü avuçlarımın içine aldığım da Korhan anılarımın içinden, “*Seni bu kadar kaybettiğimi bileceğime keşke aklımı kaybetseydim,*” dedi ve göğsüm acıyla sıkışırken, o zihnimdeki sesini duyamasa da “Beni asla kaybetmedin, kaybetmeyeceksin,” diyerek dudaklarına yöneldim.

Söylediğim şey onu şaşırtsa bile bana karşı koymadı, dudaklarımız birleşti; gölgelerimiz alevlerin içinden yükselen dumanlar gibi ışığın altında dans ediyor olmalıydı.

Öpüşmemiz öyle uzun sürdü ki, dudaklarımız ayrılırken, “Bir elmas gibi keskin,” diye fısıldarken nefes nefeseydi. “Bir elmas kadar ışıltılısın. Ateş seni yakamaz, su seni boğamaz, sadece o keskin yüzeyinde birer yansımadan ibaret kalacaklar.”

“Sen o elmasın etrafını saran incir dallarısın,” dediğimde burnunu burnuma sürttü. “İncir dalından düşenler ölürmüş, sevgilim. Öyle bir sardın ki etrafımı, ben hiçbir zaman düşmeyeceğim, öyle bir sevdin ki beni, ben bir gün öldüğümde bile ölmeyeceğim.”

Gözlerimin içine bir çocuk olarak baktı, bir adam olarak baktı; babamın mahvettiği o çocuk, zamanın içinde ilerleyip sevdiğim adama dönüştü.

“Seni o gece sevdiğimde, ben bir evin önünde elimde bidonla oturuyordum ve o ahşap evin yandığı gibi göğüs kafesimi ateşlere vererek yakacağını biliyordum. Hazırlıksızdım ve sana deli divâne âşıktım,” diye fısıldadı. “İster bin, ister milyonlarca ışık yılı uzaklıkta ol, Nurşan. Ben her evrende sana âşık olmaya, her evrende sana ölmeye devam edeceğim.”

“Her evrende âşık olduğum, her evrende öldüğüm adam.”

“Her evrende âşık olduğum, her evrende öldüğüksün,” diye tekrarlardı kelimelerimi, ardından dudakları bu defa daha başka bir duyguyla, muhtaçlıkla, savunmasızlıkla, bu hayattaki tek dalı benmişim gibi sığınurcasına dudaklarıma yaslandı. Ona karıştım. Ruhum karıştı ona.

Hayat ne garipti, bir insanla bir daha bir araya gelemeyeceğiniz inandığınız noktada, o insanın bir çapa gibi kaderinize saplandığını fark ediyordunuz; zaman geçiyordu, insanlar geliyor gidiyor, yeni hikâyeler yazıyordunuz ama o insan içinizden çıkıp gitmiyor, daima sizinle kalıyordu.

Korhan bir gün gitseydi bile biliyordum ki içimden hiçbir zaman gitmemiş olacaktı.

Biliyordum, gitseydi bile ben de içinde daima onunla olacaktım.

Düşündüm. Eğer bir gün tamamen gitmiş olsaydı, geri dönmeseydi ve ben de arkasından gidebileceğim bir haritaya sahip olmasaydım nasıl olurdu? Silinen roman sayfalarını parmaklarının arasında tutan kadının bir yerlerde burukça gülümsediğini hissettim, ardından zihnimin içinde, *"Yine de onu asla unutamazdın, o daima içinde yaşırdı, bir daha onu hiç görmeyeceğini bilsen de saptığın her sokakta onu göreceğine inanırdın,"* diye fısıldadı.

Farkındalıkla yandım, farkındalıkla söndüm, farkındalıkla kül oldum ve farkındalıkla parlardım.

"Benim dallarımın arasındaki eşsiz elmasım," diye fısıldadığımda tenim tenine karıştı.

Birbirimizi tükettik, mahvettik; birbirimizi iyileştirdik, yeniden var ettik. Bu gece bu yatakta Mania'ydım, Mantus benim için cehennemden yeniden yakıyordu ve o cehennemde yanmam için günahlara ihtiyacım yoktu; o ateş orada benim için yanıyordu. Bu gece bu yatağa sadece koyu renk saçlarım yayılmadı, kızıl saçlarım yayıldı, kumral saçlarım yayıldı, kısa saçlarım ve uzun saçlarım yayıldı; bu gece bu yatağa var ettiği tüm Nurşanların saçları yayıldı.

Korhan en başından beri onunlayken var ettiğim tüm yanırlarıma dokunurken, anıların içinden çıkıp gelen sesi bana, *"Sana en başta sırf gitmen için kötü olan her şeyi yapmıştım, gitmemiştin,"* dedi. *"Şimdi gitmemen için canımı ayaklarının önüne serebilirim ama seni kalmaya ikna edemem, değil mi?"*

Anıların seslerinden kaçmak ister gibi tenine tutundum.

"Daima seninle kalacağım," diye fısıldadığımda bu cevabı zihnimin içindeki anılardan seslenen Korhan'a verdiğimi bilmiyordu. İçime saplanıp, bedenlerimizi birleştirmeye devam ederken ve alnındaki ter damlaları gözlerime düşüp görüş alanımı puslandırıırken bana muhtaç bir duyguyla baktığını hatırlıyorum. Cevabım anıların içindeki Korhan'a olsa da kollarında olduğum Korhan, bu cümleden bir sürü anlam çıkarmış gibiydi.

Tırnaklarım sırtını çizdi, içime daha derin, daha sert vurdu ama bu şehvet değildi, bu başka bir şeydi; şu an birleşmenin çok ötesindeydik. Ruhum ruhunu yeniden tanıyordu, ruhum ruhu-

na yeniden tutunuyordu. Tırnaklarım ensesine yükselirken kollarım boynuna sarıldı. Bedenlerimiz bir bütündü, içime giriyordu, derinlerime iniyordu ama içimden çıktığı o anlarda aslında ayrılmıyorduk; hâlâ büsbütündük.

Saçlarım kendi tenimin üzerinde kırbaç gibi şakıdı, şimdi benim altımda onun bedeni vardı; yaşam saçan damarları belirginleşmiş, ten rengi kızarmış, aldığı nefesler burnundan ve ağızından dışarı sıcak bir şekilde dökülmeye başlamıştı. Onu içime daha derine alıp belimi yay gibi gerdiğimde saçlarım bir defa daha tenime kırbaç misali şakıyarak vurdu ve adını inledim. Altımda parçalandı.

Parmakları kuyudan yükselen bir su gibi belimin kenarlarından göğüslerime dek yükseldi, o su göğüs uçlarımda taşıtı ve göğüslerim koca avuçlarında kaybolduğu esnada ben de avuçlarımı göğsüne bastırıp ona kendimi vermeye başladım. Tırnaklarım göğsüne saplanıyor, bu onu daha da derin bir şekilde inletiyordu.

Kendi sesim zihnimin içinde, *"Hiçbir zaman affetmeyeceğim seni,"* dediğinde zihnimin dışına taşarak dudaklarımdan inilti biçiminde kayıp giden ismiydi. Korhan zihnimin içinde çaresizce, *"Hiçbir zaman demesene,"* diye sızlandı ve zamanın içinde kaydığımı hissederek tırnaklarımı göğsüne daha sert bastırıp tenine karışmaya devam ettim.

Korhan zihnimin içinde bir defa daha, *"Hiçbir zaman affetmeyecek bile olsan, hiçbir zaman demesene,"* dediğinde gözlerimi kapatıp başımı havaya kaldırdım, gözlerimi açtığımda bedenimle eş zamanlı olarak hareket eden tavanı gördüm.

Korhan bir anda beni altına aldı ve iki öfkeli yılan gibi yataкта birbirimize dolandık.

Parmaklarım dudaklarına gitti, aralık duran dudaklarından içeri girdi ve ikimiz de nefes nefese inlerken terimizin nemi yatağın gri örtülerinin rengini koyulttu.

Korhan zihnimin derinliklerinden, *"Ben sensiz öldüm,"* dedi. *"Sen neden yaşıyorsun, Nurşan?"*

Parmaklarım dudaklarının arasında duruyorken ve nefes nefese inliyorken, "Sensiz yaşayamam," dedim, anılarımın içindeki Korhan beni duymadı ama bedenimi altüst eden Korhan beni duydu ve vuruşları daha da hızlanırken dudaklarımızı birleştirdi. Şimdi parmaklarım ikimizin dudaklarının etrafında kayıyor, biz delice öpüşüyorduk.

Dudaklarımız ayrılırken terin gözyaşları gibi kaydığı yüzüne dokundum ve zihnimin içinde kendi sesim usulca, "Hayır," diye fısıldadı. *"Sorun hiçbir zaman yüzün değildi."*

Anıların içinde ilerleyen sesler birbirine çarparak kafamın içinde havai fişekler gibi patlamaya, hislerin renklerini zihnimden kalbime, ruhuma yağıdırmaya başladı. Korhan'ın ter içindeki yüzü boynumun girintisine saklanmıştı, çıplak bedenimizi ise ikimizin teriyle ıslanan çarşaf örtüyordu. Uyuduğunu düzenli nefes alıp verişlerinden anlayabiliyordum. Parmaklarım sırtında, ensesinde dolaşırken gözlerim duvardaki ışığı kıran gölgemizdeydi.

Korhan zihnimin içinde, *"Yine geleceğim arkandan,"* deyince parmaklarım çıplak sırtında yavaşladı. Uyuyordu ama zihnimdeki anıların içinde hâlâ uyanıktı, hâlâ acı çekiyordu, hâlâ benim peşimden geliyordu, hâlâ bana yalanlar söylüyor, hâlâ o yalanların içinde benden çok o kavruluyordu. *"Belki on gün, on beş gün hiç aramayacağım, hiç özlemedim gelmeyeceğim sanacaksın ama ben aylar bile geçmiş olsa sonunda dayanamayıp o sığıttığım son dişi de kırarak ve sana geleceğim."*

Buruk bir gülümseme dudaklarıma usulca çizilirken dudaklarımı saçlarına bastırıp derin bir nefes aldım. Huzurlu bir mırıltı çıkardı, ardından yavaşça boynumdan uzaklaşıp bana sokulmuş hâlde uyumaya devam etti. Çarşafı çıplak göğüslerime bastırarak doğrulup gözlerimi yanımda uzanan adama çevirdim. Yüzüstü yatıyor, yüzünü genişleyen pazusunun arkasına gizliyordu.

Berjerin üzerindeki laptop dikkatimi çekince çarşafın içinden çıkıp onun üzerini örterek üzerime sabahlığımı giydim. Sabahlığımın kuşağını bağlayıp laptobu kucağıma alarak berjere oturdum. Derin bir uykuda olduğunu biliyordum. Artık gitme-

yeceğime inandığı için daha rahat uyuyordu. Bakışlarımı kısaca vücudunda dolaştırıp laptobun kapağını açtım. Laptobun ışığı yüzümü aydınlattı, şifreyi girdim ve tarayıcıyı açıp ismi yazdım.

Talat Numanoglu.

İlk sayfada Ankara ve İstanbul'da açtıkları şubelerin reklamlarıyla kaplıydı, ikinci sayfada sosyal medya hesapları çıkıyordu. Bir yanım bundan vazgeçmek istedi, diğer yanımsa karanlıkta tek başına oturan o oğlan çocuğunu hatırladı ve sosyal medya hesaplarını kurcalamaya karar verdim.

Açılan sayfalardan birindeki uzantı beni Talat Numanoglu'nun Instagram hesabına götürdü. Hesapta adamın tek bir fotoğrafı yoktu ama küçük bir çocuğun fotoğrafı gönderileri arasında beşinci sırada yer alıyordu. Fotoğrafta yeşil gözlü küçük bir kız çocuğu olduğunu gördüm, elinde bir bebek tutuyor, kadrja gülümsüyordu. Fotoğrafın altında hiçbir şey yazmasa da bu fotoğraftaki kız çocuğunun Talat'ın torunu olduğu hissine kapılıp yutkundum. Yorumlara girdiğimde Numanoglu soyadına sahip bir adam dikkatimi çekti.

Oğuz Numanoglu. Adamın profiline tıkladığım an bakışlarım donuklaştı. Çünkü yirmi, yirmi beş yaşlarındaki bu adam Korhan'a öyle çok benziyordu ki, benzerliğin kanımı dondurduğu gibi içimi de ağrıttığını hissettim. Ela gözleri, Korhan'ın yüzüne çok benzeyen keskin hatlara sahip bir yüzü vardı. Burnu daha düz inse de Korhan'a öyle çok benziyordu ki ikisini yan yana görsem kardeş olduklarını anlardım. Kardeş olduklarını... Oğuz, Korhan'ın kardeşiydi.

Ağlama hissi boğazımı ağrıttı. Gözlerim yatakta uzanan bedenine dokundu. Yapayalnızdım. Bu hayatta dedesinden, benden, çocuklarından başka kimi vardı? Yalnızlığı öyle çok içimi acıttı ki, Oğuz'un aile üyeleriyle dolu yemek sofrasındaki fotoğrafına bakamadım ve sayfayı hızla kapattım.

Dilan, Oğuz ve Demir.

Korhan'ın kardeşlerinin adı.

Arama geçmişini gözlerimin kenarlarından akan yaşları durdurmaya çabalamadan silip, bunu yapmadan öncesinde de tele-

fonumun notlarına Antalya'daki kuyumcunun adresini yazdım. Laptopun kapağını indirip gözlerimi yumarken kalbim acıyla sıkışıyordu.

Bir hayat kurmuşlardı, o hayatın içinde Korhan'a yer yoktu; hiç olmamıştı.

Korhan zihnimin derinliklerinin içinden, *"Her zaman yalnızdım,"* dedi. *"Ama keşke, seni, o yalnızlığın içinde kötü bir insana dönüştürmek zorunda kalmadan önce tanısaydım."*

Onu kötü birine dönüştüren, terk edildiği karanlığın içinde hissettiği çaresizliklerdi. Birden herkese karşı derin bir öfke duydum. Çünkü bir çocuğu karanlığın içinde çabalamak zorunda bıraktığınızda, o çocuk yetişkin birine dönüşünce korktuğu şey karanlık değil, içine çağırıldığı aydınlık oluyordu. Korhan karanlığa öyle çok alışmıştı ki gördüğü tek bir ışık pıhtısı bile onun için tehdit unsuru gibiydi.

Belki de başta beni tehdit olarak algılamasının tek nedeni buydu.

Oysa ben hiçbir zaman ışık saçtığına inanmamıştım, ben onun gibi karanlıktım ve onu bulduğumda onun ateşinin ışığı bana umut olmuştu.

Sessizce yatağa dönüp dudaklarımı çıplak sırtına bastırdım. Öpücüğümü hissetti ama uykusu çok ağırdı, uyanıp tepki vermedi. O kadar uyuşmuş hissediyordum ki duşa girdiğimde kafamdan aşağı akan sıcak su bile algılarımı toplayabilmem konusunda bana yardımcı olamadı. Eski bir alışkanlıktı bu, hislerim ağır geldiğinde hep yaptığımı yapmış, kendimi kaynar suyun altına atmıştım ama alışkanlık eski bıraktığım yerde duruyor olsa da ben artık bıraktığım yerde değildim; değişmiştim.

Sabah ezanı okunurken bebeklerin odasındaydım. Arı uyanmadı ama Rozerin odadaki varlığını hissetmiş gibi gözlerini açıp beni izlemeye başladı. Bazen bakışlarındaki anlayışı görmek beni korkutuyordu. Henüz iki aydır benim dünyamda olan bir bebek için çok fazla ruhumu görüyor gibi bakıyordu.

Rozerin'i beşiğinden alıp beyaz pufun üzerine oturarak onu emzirmek için üzerime giydiğim kazağı sıyırdığımda Rozerin

hâlâ dikkatle bana bakıyordu. Kızımı beslerken, sessizce, "Doğru mu yapıyorum sence, Roz?" diye sordum, sesimdeki endişeyi hissetti mi bilmiyordum ama yeniden o iri, yeşil gözler, gözlerime dokundu. "Bunu kurcalamak babanın yarasını deşmek mi demek olacak yoksa asıl bunun üzerini kapatırsam mı ona kötülük yapmış olacağım?"

Rozerin sessizce yüzümü izliyordu. Korkunç bir şekilde anlaşıldığımı hissettim.

"Tek istediğim onu mutlu etmek ama o yeniden bir çocuk olmayacak, yeniden büyümeyecek, tüm bu olasılıkların içinde en imkânsızı yeniden çocuk olabilmesi. Belki de hayatında o adam yokken daha mutlu olacak, belki onu biraz olsun aramıyor ama olan biteni ondan da dinlemek istiyorum. O adamın kafasının içindekileri bilmemek beni çok öfkeliyor," diye fısıldadım. "Sadece bilmek istiyorum. Tek bir an olsun Korhan'ı düşündü mü?"

Derin bir nefes alarak Rozerin'in sırtına biraz masaj yapıp onu beşiğine geri yatırdım. Odadan çıkmadan önce Arî'nin beşiğine yöneldim. Arî gözlerini açmış, beşiğinin demirinden sarkan oyuncakları büyük bir sükûnetle izliyordu. Oysa uyandığı an ya ağlar ya da huzursuzluğunu belli eden sesler çıkarırdı ama hiçbirini yapmıyordu. Bir an için Arî'nin de Rozerin gibi bana kulak kesildiğini, beni anladığını hissettim.

Anlaşılmak, gerçek bir ateşti. Oysa bunca zaman anlaşılmamanın beni yaktığını zannetmişim.

"Gel bakalım," diyerek beşiğin içinde uzanan oğlumu kucakladım. "Şimdi de seni besleyelim, yakışıklı serseri."

Uzun uzun karşımdaki adamın gözlerine baktım.

Kafenin içinde büyümeye başlayan karanlık önce diğer masadaki insanları yuttu, daha sonra ikimizi içine aldı. Ela gözlerinden bir tanesinde yeşil bir leke vardı, uzun, ince inen burnu sivri yüzüyle uyumluydu. Kulak memeleri Korhan'ınkiler gibi bitişikti. Bir doksan boylarında, ince ama kaslı vücuda sahip,

ellilerinin başında bir adamdı. Korhan'ın bakışlarını ondan aldığı fark ettim, dudaklarını, çenesini ve kulaklarını da ondan almıştı. Hatta uzun boyunu, kaslı ama ince vücudunu da ondan almış olmalıydı.

Tedirgin bakıyordu, her şeyin farkında gibiydi ama ben ağzımı açana dek, o ağzını açmamaya yemin etmiş olacak ki tek kelime etmeden sadece gözlerimin içine bakıyordu. O kuyumcudan içeri adım attığım ânı hatırladım, mermer zemine düşen adımlarım kararsızdı belki ama gözlerime bulaşan ifade sarsılmazdı. Yine de içeri girdiğimde tezgâhın arkasında sırtı dönük hâlde duran adamın o olmasını beklemiyordum. Bakışları beni bulduğu, bedeni usulca bana döndüğü an dünya durmuş, görsel benzerliğin ötesinde onun kim olduğunu biliyor olma hissi göğsümü sıkıştırmıştı.

Ona, "Konuşmalıyız," demiştim, bana soran gözlerle baktığında, sadece, "Behr Alacahan hakkında," diyerek kuyumcunun çıkışına ilerlemiş, arkamdan geleceği ânı beklemiştim. Beni çok bekletmemişti, sadece iki dakika sonra kuyumcunun dışında, ilerlediğim kaldırımın üzerine çıkarak sakince beni takip etmeye başlamıştı.

Şimdiyse dakikalardır bu kafenin içinde aynı masada iki yabancı olarak oturuyor, tek kelime etmeden birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Sonunda konuşmayı onun başlatması konusunda inat ettiğimi görmüş olacak ki, "Neden Behr hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu, kalın, sert bir sesi vardı. Gözlerindeki sorguyu uzun süre izledim. Tedirgin miydi yoksa öfkeli miydi anlayamadım ama bakışlarının derinliklerinde bir kaos gizlediğini hissedebiliyordum.

"Merak ediyorum," dediğimde tek kaşını kaldırıp bana daha dikkatli baktı. "Onu seviyor muydunuz?"

Sorduğum sorunun gözlerine çizdiği o ifadeyi izlerken her nedense acıyı hissettim. Çünkü gözlerinde sevgiyi gördüm, şefkat hâlâ oradaydı. Karşımda anılara tutunmaya devam eden bir adamın varlığını bulmayı beklemiyordum.

“Bu soruyu bana neden soruyorsun?” Gözlerini masaya indirdi. “Seni buraya kim yolladı? Sen kimsin?”

“Tek bir soru sordum, tek bir cevap bekliyorum ama siz bana arka arkaya tam üç soruyla karşılık verdiniz. Yeniden soruyorum, onu seviyor muydunuz?”

Ela gözlerini ruhuma diktiğinde, gözünün içindeki yeşil lekeye odaklandım. Kafenin içini saran karanlık, usulca onu içine alıp kaybetti ve şimdi oturduğu yerde o değil, Korhan vardı. Korhan zihnimin içinde sessizce, “*Canını yakmak istedim, canım yandı,*” dedi. Karanlık bir anda kayboldu ve Korhan’ın olduğu yerde şimdi yeniden Talat Numanoglu vardı.

Talat Numanoglu’nun uzun süre sessizce gözlerimin içine bakması, bu sorudan uzun zamandır saklandığını fark etmemi sağladı. Tek bir nefes sonrasında, “Evet,” diye cevapladı ve kalbimin atışları ağırlaştı. “Onu seviyordum.”

Tam ağzımı açacakken, “Şimdi soracaksın, madem onu seviyordun, neden onun yanında olmadın diye, değil mi?” diye sorması üzerine duraksayıp gözlerinin içine baktım. “Ben onun yanında olmak istedim, küçük hanım ama onu o hayattan çekip çıkarabilmek kolay değildi, bunu denediğimde de sonuç alamadım. Sevdiğin kadın hakkında her gün acaba bu gece bir başkasının koynuna uzanır mı diye düşünmek nasıl hissettiriyordu biliyor musun?”

Sorduğu soru kalbime dokundu ve bana çok acımasızca geldi. Bu acımasızlığı hem kendine hem de Behr’e yapıyordu sanki. Geçmişine öfkeliydi, Behr’e öfkeliydi; kendisine, Behr ve geçmişlerine olduğundan daha da öfkeliydi.

“Onu alıp gidebilirdin,” dediğim anda, “Gelmedi,” diye cevaplaması beni duraksattı.

“Neden?”

“Beni korumaya çalıştığını sanıyordu.”

Arif’in bakışları gözlerimin önünde belirir gibi olduğunda ürperip sessizce Talat Numanoglu’na baktım. Karanlık, kafenin içinde dolaşıp insanları örtmeye devam ediyordu.

“Ondan bir çocuğunuz var, biliyorsunuz, değil mi?” diye sordum sonunda. Başta tereddütle dolan bakışları, bir süre sonra yumuşadı ve gömleğinin cebinden bir sigara paketi çıkardı. Paketten çektiği sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken sorgulayıcı bakışlarım yüzündeydi. Kafenin sigara içilebilen kısmında oturuyorduk, tavanın belli bir kısmı açıktı, o yüzden garsonlar sigarasını yaktığı esnada bize bakmadılar bile.

Sigaradan bir duman almasının hemen ardından, “Seni buraya yollayanın Aysel olduğunu düşünmüştüm,” dedi, Aysel’in eşi olduğunu biliyordum, çocuklarının hesaplarını karıştırdığım sırada Aysel’i görmüştüm. Esmer, ufak tefek bir kadındı. Büyük, kara gözleri vardı ve bakışlarında çarpıcı bir soğukluk vardı.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü Behr onun en büyük kompleksiydi,” diye açıkladı durumu. Şaşırmadım. Eşinin sevdiği kadını kompleks hâline getirmesi çok garip gelmiyordu kulağa. Sigarasının dumanını dışarı bırakırken, “Diğer soruna gelecek olursak, evet, onun varlığından haberim var,” dedi.

Gözlerimdeki boşluğun Talat’ı duraksattığını gördüm, bu boşluk gitgide büyüyor, kafeyi saran karanlık gibi bulunduğumuz ortamı sarıyor, Talat’ı içine çekiyordu.

“Onunla görüşüyor musun?” diye sorarak cevabını bildiğim bir yem attım ortaya.

Cevabı çok netti, üzerine hiç düşünmedi, gözlerini yüzüme dikerek doğrudan, “Hayır,” dedi.

Uzun uzun gözlerine baktım. Akıp giden zamanın içinde evladını hiç merak etmemiş miydi? Bakışlarımdan bunu merak ettiğimi anlamış olmalıydı, çünkü gözlerime yerleşen ifadenin en ön sıralarında bu soru yer alıyordu.

“Sorabilirsin,” diyerek sigarasının külünü kül tablasının içine doğru kırıp dağıttı. Kırılan küle bakmak, bana Korhan’ı hatırlattı. İşte onu da tam olarak böyle ortadan ikiye kırmıştı. İkiye ayrılan Korhan’ın bir yarısı çocuk, bir yarısı adamdı ve iki parçasında da iyileşmesi imkânsız yaralar vardı.

"O da Antalya'da yaşıyor," dediğimde, "Biliyorum," diye cevap vermesi, gözlerimdeki boşluğu biraz daha derinleştirdi. "Ben uzun süre Samsun ve İstanbul'da yaşadım, buradaki işleri büyük oğluma devretmiştim."

"Sizin büyük oğlunuz o," dediğimde susup gözlerimin içine baktı. "Oğuz değil."

"Oğullarımın adını biliyorsun demek," dedi.

"Evet, en büyük oğlunuzun adı Korhan," dedim çenemi havaya dikerek.

"İsmi Arjen koyacağını söylemişti," dediği sırada bakışlarına yerleşen dalgın ifadeyi izledim.

"Koydu. Korhan Arjen ismi."

Sigarayı dudaklarına götürdüğünde ne düşündüğünü merak ediyordum. Bir anda kendini tamamen kapattığını, hissettiklerini ustaca gizlediğini gözlemledim. Konuşmayacak gibiydi, şu andan itibaren dudaklarından hiçbir şey dökülmeyeceğini bakışlarından anlamak mümkündü.

"Onu neden hiç aramadınız?"

Sigaraya bakıp, "Çünkü buna hakkım yoktu," dedi. "Ve küçük hanım, benimle sizli bizli konuşmana gerek yok."

Umut, önce kalbimi kırdı, ardından ruhuma doğru ilerleyerek içimi dağıtmaya başladı.

"Hakkın yoktu ama istedin, doğru mu anlıyorum?"

"Hakkım yoktu," diye tekrarlamaktan ileri gitmedi.

"İstemedin mi?"

"Neden bunu soruyorsun?" Kaşlarını çattı. "Bunu öğrendiğinde hayatında ne değişecek?"

"Ben senin oğlunun eşiyim," dediğim an yüzünün kül rengini aldığını gördüm. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama hissettiklerinin allak bullak bir hâl aldığını biliyordum. Bunu benden saklama tenezzülünde bile bulunmadı.

"Seni buraya o göndermemiştir," derken kendinden emin geliyordu sesi. Oğlunu tanımiyordu ama sanki bir o kadar da tanıyordu. Belki de birbirlerini hiç görmemiş olsalar da ruhlan

bağlıydı, oğluyla bir kez olsun oturup konuşmamıştı ama ruhları hep diyalog kurmuştu.

“Evet, seni bulan bendim,” diye başladığım cümleye, “Sen her ne kadar oğlunu bulmaya yeltenmemiş olsan da,” şeklinde devam etmem yüzünde bir değişime yol açmadı. Serinkanlı bakışlarının beni mi yoksa içimde taşıdığım Korhan’ı mı incittiğini bir türlü ayırt edemedim.

“Onun hayatında olmayı hak etmiyorum,” dedi sonunda. Gözlerimin içine bakarak, “Çünkü onun hayatında en başında olmam gerekiyorken olmadım, şimdi hayatını yoluna koymuşken, karşımda eşi duruyorken hayatında olmayı hak ediyor muyum sence?” diye sordu.

“Buna o karar vermeli, sen değil.”

“Onu tanıyorsun, sence onun kararı ne olurdu?” diye sorduğunda her nasılsa Korhan’ın cevabını biliyor gibi bakıyordu.

“Neden en başında yanında olmadın peki? Seni durduran neydi? Madem bir oğlun olacağını biliyordun, onun varlığından haberin vardı, neden yanında olmadın?” İsyan eder gibi arka arkaya sert bir ses tonu kullanarak sorduğum sorular, yüzünde bu masaya oturduk oturalı ilk defa pişmanlığın doğmasına neden oldu. Bakışlarındaki pişmanlık, çok uzun süre orada durmadı, onu yeniden gözlerinin arkasındaki karanlığa itip ortadan kaldırdı.

“Çocuğun benden olmadığını düşünüyordum,” dediğinde içim parçalanıyormuş gibi hissettim, tek yaptığım ona bakmakken aslında yapmak istediğim asıl şey yere çöküp haykırarak ağlamaya başlamaktı. Yapmadım.

Onun kurduğu bu cümle belki onu yakıyor, ateşe veriyordu ama asıl yanan bendim, içimde taşıdığım Korhan’ın çocukluğuydu yanan ve bu adam, o ateşten sıçrayan korlar tenine değdiği için sadece yandığını zannediyordu.

“Çocuğun senden olmadığını düşünüyordun,” dedim başımı sallayarak, donuk bir sesle.

“Kulağa nasıl geliyor biliyorum ama onun hayatındaki tek insan ben değildim,” dedi, ona hak vermek kulaklarımı uğul-

dattı, kalbimi parçaladı, ruhumun daha kuvvetli bir şekilde yanmaya başlamasına neden oldu. “O süreç benim için zordu ama biliyorum, onun için daha zordu. Çocuk için daha da zordu.” Gözlerini sigarasına indirip, “Şimdi yeniden başlayamayız. Yıllar öncesine dönemeyiz. Ben aptalca bir düşünce yüzünden gemileri yaktığım, bir kadına ve bir çocuğa sırtımı döndüğüm geçmişe yeterince kızgınım ama hiçbir şeyi değiştiremem,” dedi.

“Hiç mi merak etmedin?”

“Ettim,” dedi sadece.

“Peki neden?”

“Olgunlaştığımda her şey için çok geçti. Çocuğun benden olduğuna emin olduğumda her şey için çok geçti. Bir camı bir kez kırarsın, ikinci kez kırmak için olduğu yere gittiğinde onu orada bulamazsın, yerine yeni bir cam takarlar ve parçalarını da çoktan süpürmüş olurlar.”

“Korhan’ın ne kadar ağır şeyler yaşadığını biliyor musun?” diye sordum, sesim her ne kadar dengeli tutmayı denemiş olsam da kulağa suçlayıcı geliyor olmalıydı. Elimde değildi. Onu suçluyordum. Herkesi suçluyordum. Tüm evreni suçluyordum ve bu suçlular arasında kendim de yer alıyordum.

“Bilemem, sadece tahmin edebilirim,” dedi, sesindeki duygusuzluk içimdeki öfkenin hiddetini daha da arttırdı.

“Onun hayatına girmesen bile uzaktan onu izleyebilir, onu koruyabilir, hayatının daha kolay olması için bir gölge gibi onun etrafında dolaşabilirdin,” dediğimde durdu, durdu ve sadece gözlerime baktı. Gözlerim dolmuştu, gözyaşları gözlerimdeki çukurlara düşmek için taşmayı bekliyordu ama kendimi durdurdum. Ağlamak istemiyordum. Buraya onun karşısında oturup ağlamak için gelmemiştim.

Sadece, “Üzgünüm,” dedi.

“Üzgünsün, öyle mi?”

“Evet.”

“Hareket bile etmedin. O kendi hayatının içinde mum gibi erirken sen ne yaptın?” diye sordum. “Gidip başka bir kadından üç çocuk mu yaptın? Merak ediyorum, onu bu denli dışlamış-

ken, onun için iyi bir baba olamamışken, diğer üç çocuğu yapmak seni hiç korkutmadı mı? Onlara da rezalet bir baba olmaktan korkmadın mı?”

“Sence onların gözünde rezalet bir baba mıyım?” diye sordu, sorusunun acımasızlığı bir bıçak gibi göğüs kafesime saplanıp kemiklerimi kırdı. “Onları daima sevdim, iyi imkânlar sağladım, onların her anlarında yanındaydım. Sen söyle, sence ben onların gözünde nasıl bir babayım?”

“Eğer kardeşlerine bunu yaptığını bilselerdi, eminim ne yapmış olursan ol, rezalet bir baba olduğunun farkında olurlardı,” dediğimde ona tokat atmışım gibi yüzüme baktı. “Buraya bir umutla gelmişim, karşımda yaptıklarının pişmanlığını yaşayan, belki de birçok şeyden bihaber bir adam bulmayı beklemiştim ama şimdi anlıyorum, sen korkağın tekisin. Korhan’a vermediğin ilgiyi, sağlamadığın imkânları diğer çocuklarına verip sağlayarak vicdan mastürbasyonu yapıyorsun. Senin kimseyi sevdiğin, önemseddiğin yok. Kendi vicdanını temize çekmeye çalışıyorsun ama kötü bir haberim var, istediğini yap, bu senin rezil bir herif olduğun gerçeğini tek bir an olsun değiştirmeyecek.”

Yüzündeki o sarsılmaz ifade bir anlığına yıkıldı, bakışlarının derinleştiğini gördüm ama aldırış etmedim.

“Sana ihtiyacı vardı,” dedim sertçe. “Sadece bir çocuktuk. Zorbalığa maruz kaldı, istismara uğradı!” Bir an için zaman durdu, Talat sertçe yutkundu. “Hayatı mahvediliyordu ve tüm bunlar olurken sen vicdanını temize çekmek için diğer oğlunun başını okşuyor, ona güzel imkânlar sunuyordun!”

Haklılığım, beraberinde sessizliğe karışan bir karanlık getirdi.

“Utanmıyor musun ya? Oğullarının, kızının yüzüne bakarken hiç mi utanmadın? Onları severken, onlar için bir şeyler yaparken, onlar sana baba diyerek sarıldıklarında da mı hiç utanmadın? Bir an olsun ya, bir an olsun benim bir çocuğum daha var, demedin mi? Acaba şu an nerede? Aç mı? Tok mu? İyi mi? Ne durumda diye de mi düşünmedin ya?” Öyle çok bağınıyordum ki kafedeki karanlığa gizlenen insanların bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

“Sana yalanlar söyleyebilirdim ama yapmadım, dürüst yaklaştım,” dedi sadece.

“Seninle işim bitti,” diyerek ayağa kalktığımda gözlerini kaldırıp hareketlerimi takip etti. “Buraya bir ihtimal pişman bir adamla karşılaşırım umuduyla gelmiştim ama başta pişman olduğuna inansam da aslında ne kadar pişkin bir adam olduğun gerçeğiyle yüzleştım.”

Talat, “Onun benden yıllarca beklentisi olmamışken, senin onun adına beklenti içinde olmaman gerekirdi,” dedi sessizce.

“Siktir git,” diyerek masanın üzerinde duran çantamı aldım.

Ona son kez bakma gereği duymadım bile. Öfkeliydim. Korhan’dan esirgenen her şey adına, yaşadıkları adına, ona yaşatılanlar adına, her şeye ve herkese öfkeliydim. Tam yürüyecekken durdum, bakışlarım kafenin öteki ucunda akan yaşama takıldı. Camun ardındaki insanlar yaşıyordu, hikâyeleri devam ediyordu, herkes birbirinden ayrı bir şekilde bir romanın içindeki baş karakteri oynuyordu. Bir adam kız arkadaşını kolunun altına çekip başının üzerini öptü, bisiklet süren bir lise öğrencisi hızla önümden kayıp geçti, seyyar satıcı, arabasını kafenin önündeki kaldırımında park etti. Sırtımı dik konuma getirdim.

“Bir gün nasıl bir baba olman gerektiğini öğrenmek istersen oğlunu uzaktan izle. Çünkü o muhteşem bir baba oldu. Ondan öğrenmen gereken çok şey var, Talat Numanoglu,” dedim. Ona bakmasam da şaşkınlığını hissettim. “Oğlunun bir kızı bir de oğlu oldu ve o iki çocuk, dünyanın en şanslı çocukları. Artık o adamın sana biraz bile ihtiyacı yok.”

Attığım her adım beni geleceğe taşıdı ve o adam geçmişimizde olmadığı gibi, geleceğimizde de olmayacaktı.

13. PERDE

Daluyku

KORHAN ARJEN ALACAHAN

Senin yaktığın cehennemde bir gece seninle tutuşmayı, hiçbir cennette bin yıl yaşlanmamaya değişmem, değişemem. Cennet nasıl bir yer bilmiyorum ama senin kollarında bir kez uyuduktan sonra sensiz geçecek tek bir gecenin benim cehennemim olacağını biliyorum.

Onu ilk gördüğümde, bana yüzyıllar boyu cennette yaşayan bir meleğin, işlediği tek bir günah sonucu bulutlardan itilip yer-yüzüne hızla düştüğü ârı hatırlatmıştı.

Öfkeli bakışları vardı. Maskelerinin ardına binlerce duygu gizlemiş gibiydi. Yeşil gözlerini, karşısındaki insana o insanı rahatsız etmek adına bir bıçak gibi doğrultuyordu ama aslında bunun tek bir sebebi vardı, aslında o insandan rahatsız olan oydu ve bunu bu şekilde örtbas etmeyi deniyordu. Başarılı olduğunu söyleyebilirdim ama aylar boyu onu izleyen biri için bu başarısı boşaydı, onu izledikçe, onunla ilgili gerçeği görmeye başlamıştım.

Aslında sevgiye muhtaç, eksikliklerini insanlar görmesin diye sert bir kabuğun arkasına saklanan küçük bir kız çocuğuydu; yaralıydı, öfkeliydi, korku doluydu ama dışarıdan ona bakan biri güçlü, sinsi ve yıkıcı bir karakter görüyordu.

Hayır, o kız gösterdiği karakterle alakasızdı. O sadece yara bere içinde kalmış dizlerini saklamaya çalışan küçük bir kız çocuğuydu.

Onu bir çocuk parkında gördüğümde, henüz beni fark etmesine dokuz ay vardı. O çocuk parkına onu görmek için gelmemiştim, o çocuk parkında olacağını bilmiyordum; bilseydim yine oraya gider miydim bilmiyordum ama intikamın tohumları ilk kez o an içimde çatlamaya başlamıştı. Ondan öncesinde o takip ettiğim enteresan bir kızdı, onunla ne yapacağımı bilmiyordum, bir şey yapacaktım ama ne yapacağım henüz muammaydı. O koca bir belirsizlikti.

O gece, artık fotoğraf karelerinden ibaret değildi benim için. Saçları artık siyah değildi mesela, kızıldı ve daha uzundu; oysa onu ilk kez yakın takibime aldığım da saçları daha kısaydı.

Çantasının kulpunu omzuna atıp, kızıl saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmaya çalışırken ağzında bir toka duruyordu. Tokayı dolgun dudaklarının arasından alıp saçlarına geçirerek şakaklarını gere gere o kızıl saç tutamlarını toparladıktan sonra omzunun üstünden içinde oturduğum karanlık çocuk parkına bakmıştı. Sokak lambasının altındaydı ama o ışık onu altına almamış olsaydı da onun ışıltısı onu fark etmemi sağlardı. Bir elmas gibi parlıyordu. Ona bakarken bunu düşündüğüm için kendimden tiksinimişim ama ışıltısı başımı döndürecek kadar gürdü.

Parkın içindeki karanlığa yerleşen bedenimi görmemişti ama çocuk parkının içine sanki beni görüyormuş gibi dikkatle bakmıştı. O an, o bakışların merkezinde olduğuma neredeyse emin dim ama çatık kaşlarının altındaki gözlere hüznün çöktüğünde, bu parkın farklı anılara ev sahipliği yaptığını anlamıştım. Durgun bir suyu anımsatan bakışlarını usulca parktan ayırırken, o durgun suyun dibinde bir canavarın uyuduğuna inanmıştım.

“O havaya diktiğin burnunu benim yüzümden ağlarken çekeceksin,” diye fısıldadığımı hatırlıyorum, sonra esen rüzgâr söylediğim şeyi önüne katarak zamanın içinde savurmuştu ve bu söylediğim şeyin benim felaketim olacağından habersiz,

onun benden uzaklaşarak ışığın içini terk edip karanlık sokağa sapışını izlemiştim. Ne tuhaftı, karanlığın içinde bile görebiliyordum onu, küçücük bir nokta kadar kalana dek parıltılarını sokağa saçmaya devam etmişti.

Bu denli parıltılı olması bana ürkütücü gelmişti.

Çünkü sadece ateş cayır cayır yanarken parlardı.

Öyle çok parlıyordu ki, cayır cayır yanan bir ateş olduğuna inanmıştım ve sanki onu sadece ağlatarak söndürebilirdim. Onu ağlatmayı kafama belki de o gece, onun parıltısı içime korkuyu ektiğinde koymuştum.

O gitmişti, ışıltısı kaybolmuştu ve sokak yeniden karanlıkla dolmuştu.

Ateşin söndüğünü hissetmem gerekirdi ama o gece, o ışığını alıp çekip gittiğinde bile yaktığı ateş içimi kavurmaya devam etmişti.

O gece, o karanlık sokakta onun siyah bir elmas olduğunu düşünmüştüm, bir sonraki gece yeniden onu görmek için çocuk parkına geldiğimdeyse artık o elmasın siyah değil, kızıl olduğunu düşünüyordum.

Biliyordum. Çocuk parkı evine giden sokağa yürürken geçip gittiği bir yere konumlandırılmıştı ve her gece üzerinde yürüdüğü kaldırım, bir manzara gibi çocuk parkına bakıyordu. Ertesi gece yeniden orada, karanlıkta durmuş, geçeceği ânı beklerken kaşlarımın ortasında bir çukur, göğsümün derinliklerinde korku vardı.

İşte oradaydı. Bu defa kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, birkaç saat önce yağın yağmurun damlaları saçlarının uçlarından omuzlarına, üzerindeki paltoya dökülüyordu. Saçlarının uçları siyah gibi görünüyordu.

“Saçların siyahken daha güzelsin,” dediğimi hatırlıyorum, daha sonra kurduğum cümlelerin dehşeti ruhumu yüzüp kalbi-me bir hançer gibi batarak beni gerçekliğe sürüklemişti. Öfkeyi hissettim ve sorguyu. Tekrar karanlık sokağın sonuna gidip kayboluşunu izlerken bu defa ışığı, o gittikten sonra bile karanlığın içinde parlamaya devam etmişti.

Zihnimin içinde, “Korhan,” dedi birisi ve sokağın içinde parlayan ışık söndü. Kafamı kaldırıp beni izleyen kıza kaşlarımı çatarak baktım, zamanın içinde savrulduğumu hissettiğimde elimde tuttuğum viski kadehi tezgâha çarparak yere düşüp patladı ve müşterilerin de bakışları senkronize bir şekilde tıpkı kızınki gibi bana çevrildi. İşin ortasında olduğumu hatırladım, daha sonra müziğin gürültüsü zihnimi işgal etti ve sarsıldım. Neden hâlâ onu düşünüyordum?

Kız, “Çıkışta bana geçelim mi?” diye sorarken eğilmiş cam kırıklarını topluyordum. Kafamı kaldırıp, tezgâhın arkasından kıza bomboş gözlerle baktığımda kız birdenbire sessizleşerek tezgâhın üzerindeki çantasına uzandı ve utancını gizlemek adına çantasını karıştırmaya başladı.

Akşın tezgâha dirseğini yaslayarak, “Ne oluyor sana?” diye sorarken kız göz ucuyla ikimize bakıyordu.

Bakışlarımı Akşın’ın yüzüne dikip, “Siktir git kafamdan,” dedim ve cam kırıklarından birini elime aldım.

Kan hızla derimin altından yükselip yere damladı. Bakışlarım kan damlasına saplanıp kaldığında, saçları oradaydı, bir kan damlasının içinde rüzgâra tutunmuş gibi savruluyordu. “Amına koyayım böyle işin!” diye bağırdığımı, Akşın’ın ve kızın bana korkuyla baktıklarını gördüğüm anda fark edip afallayarak boşluğa baktım.

Yere bir damla daha kan düştüğünde, bu defa gözlerini hatırladım, sonra yüzünü, bakışlarındaki meydan okumayı, sessizliğini ve insanlara yükselttiği sesini. Kan damlasının içinde kızıl bir sisin arkasındaymış gibi beni izledi.

“Seni mahvedeceğim,” dedim ve kan damlasının içindeki görüntüsü bana gülümsedi.

Kalbimin atışları hızlandı.

Fırtınanın sesini duydum, ardından deri ceketimi savurmaya başladığını hissettim, kaskın altındaki çirkin yüz bir şey hissetmedi ama deri eldivenlerim bile rüzgârın şiddetini hissettirmek ister gibi derimi ısırды. İbrenin sonunu görmek ister gibi gaza

bastım, motor altımda kükredi, yolun içinden rüzgârdan daha hızlı bir şekilde eserek geçerken onu gördüm.

Bir sokak lambasının altında yüzüne düşen saçını kulağının arkasına itiyordu. Bir diğer sokak lambasının altında bakışlarını omzunun üzerinden bana çeviriyordu. Öteki sokak lambasının altında kaşlarını çatmış elinde tuttuğu kâğıda bakıyordu; öfkeyle bir küfür savurup daha da hızlandığımda birdenbire yolun ortasında durdu ve kaskın camının ardına saklanan gözlerimin içine baktı. Neredeyse ona çarpacakken durdum. Lastiklerin çılgılığı geceye yayıldı, kalbimin atış sesleri kulaklarıma doldu. Orada değildi. Hiç olmamıştı.

“Kızım sen ne istiyorsun lan benim aklımdan?” diye bağırdım, kaskın içinde parçalara ayrılan sesimi benden başka kimse duymadı. O zaten duyamazdı.

Kaskın camına yansıması düştü ve o yansıma bana gülümsemi.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Işıltısı, kapalı gözlerimin önüme serdiği karanlığı bile aydınlattı.

Ertesi sabah fakültenin bahçesinde, ağaçların altında oturmuş, kapüşonlumu kafama geçirmiş onu beklerken buldum kendimi. Fakültenin bahçesine koşarak giren kıza baktım, hep yanında dolaşan, gürültücü bir tipti. Yere düşen defterini almak için eğildi, ardından kafasını kaldırdı ve “İs!” diye bağırdı. Baktığı yöne gözlerimi çevirirken nabzımın damarlarımı yakarak ilerlediğini hissetmek öfkelenmeme neden oldu.

Oradaydı. Deri bir ceket, siyah pantolon ve yüksek topuklu botlar giyyordu; saçları yine ateşleri hatırlatacak kızılıktaydı ve öylesine parıltılıydı ki altında durduğu güneşi bile kışkandırıyor. Deri ceketinin ön cebinden sigara paketini çıkarışını, bir sigarayı dudaklarının arasına alarak paketten çekişini, kaşlarını çatarak ona seslenen kıza bakarken çakmağına uzanışını izledim; çakmağın ucundan fırlayan ateşe bakamadım, gözlerimi kaçırmak istedim ama ateşe bakamayan ben, ateş gibi parlayan ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Sigarasının ucunu yakıp, derin bir nefes aldıktan sonra, “Gel artık, geç kalıyoruz,”

dedi ve cümlesi kafamın içinde şeyleri tepetaklak edecek güçte bir rüzgâr estirdi.

Gel artık, geç kalıyoruz.

O gün güneş battığında, Mania'yı kaleme almaya başladım.

Hatırlıyorum. Bir ağaca sırtımı yaslamış, ağacın diğer tarafında oturmuş arkadaşlarıyla ettiği sohbeti dinlediğim o sabahı.

Adının Yağış olduğunu öğrendiğim kız ona, "Nasıl erkeklerden hoşlanıyorsun peki?" diye sormuştu. "Kaç yıldır bir aradayız, tek bir kişinin bile ilgini çektiğini görmedim."

Vereceği cevabı beklerken boğazımda bir yabancının parmakları vardı ve canımı almak istiyor gibi sıkıyordu sanki.

Cevap vermedi.

Ve bu, boğazımdaki ellerin gevşemesine değil, daha da sıkı bir hâle gelmesine neden oldu.

Merak ettim.

Nasıl bir adam ilgisini çekerdi?

Her hâlükârda, ben o adam değildim.

O gece, denize düşen yakamoz, onun bana umutla bakarken parlayan gözlerini anımsatıyordu. Bakışları her zaman tedirgin, her zaman mesafeliyken, bana bakan gözleri şeytanın cennetten kovulmadan önceki bakışları kadar sadık ve güven doluydu. Oysa henüz onu cennetten kovmamıştım. Oysa o, benden öncesine kadar herkese o şeytan gibi bakmıştı; cennetten kovulmasına sebep olmuşlar gibi.

Antalya'da su durgundu, kıyıya çarpan dalgalar gözle görülmeyecek kadar azdı, köpükler var olmuyordu bile. Denizin üzerinde parlayan tek şey vardı, o da onun gözlerine benzeyen yakamozdu. Bir kadının gözleri nasıl yeşilken, yakamoz gibi görünürdü? Ne siyahtı ne mavi ama ben o gözler bana dikildiği anda, o gözlerde yakamoza şahitlik etmiştim. Kafam karıştı, ruhum daha da karıştı; kalbimle ise iletişimim yoktu. Olmaması daha iyiydi.

Deniz kenarına inmek istedim ama balkonda durup denizi izlemek daha çok hoşuma gitti. Belki de ondan ve onun bana hissettirdiklerinden korktuğum gibi, tıpkı ona benzeyen yakamoz ve ışıklarla parıldayan denize yaklaşmaktan korktum. Kızıllardaki ışıklar suyun yüzeyine tıpkı ayın ışığı gibi yayılmaya devam ederken sigaramın külünü kül tablasına silktim ve beyaz sayfayı açıp siyaha çevirdikten hemen sonra kelimeleri yan yana getirmeye başladım.

Telefonum aniden titreyince bakışlarım bilgisayardan ayrılıp ahşap masadaki telefona çevrildi. Mesaj panelinde onun adının yazdığını görünce bir an duraksadım, kalbim kasıldı ve bu kasıntının sebebini bilmemek öfkeyle kaşlarımı kaldırdı. Ona acıyor muydum? Hayır, birilerine acımayacak hâle gelene kadar parçalanmışım. Öğrenmesinden mi korkuyordum? Umurumda değildi, şimdi bile öğrenebilirdi, bir şey kaybetmezdim, o kaybederdi. Kaybetmez miydim?

Parmaklarım tuşların üzerinde hareketsiz kaldı ve bir süre kaybedip kaybetmeyeceğim konusunda düşündüm. Cevabını bildiğim bir şeyin şüphesine düşmek de öfkelenmeme neden oluyordu. Onu ne diye kaybedecektim ki? O benim için var mıydı? Var mıydı? Sinirle laptopun kapağını indirip telefonu elime aldım.

Bir süre bekledim, çevrim içi olmak istemedim, onun beni beklediği düşüncesi göğsümü yeniden sıkıştırdı ama bu diğerlerinin aksine can sıkıcı bir his değildi. Korkunç şekilde hoşuma gitmişti. Hoşuma giden bir histi.

Ciddi ciddi, hoşuma nasıl giderdi?

“Kedi,” diye soludum öfkeyle. “Sakın bana nankörlük edeyim deme.” Telefonun kilidini kaldırıp çevrim içi olduğum an, çevrim içi beni beklediğini gördüm. Kedi nankörlük etmemişti, kedi nasıl bu kadar sadık kalabilirdi? Beni nasıl öylece durup, melül melül beklerdi? Kalbim yine aynı ateşle yanmaya başladı, sıcak bir histi ama bunaltıyordu, yutkunduğumda boğazıma değil de sanki yutkunuşum kalbime batıyordu.

Tanyel: *Uyudun mu?*

Tanyel: *Sanırım uyudun.*

Derin bir nefes aldım, çevrim içi bekliyordu, çevrim içi olduğumu görünce bir şeyler yazdı ve sonra yazdıklarını o küçük elleriyle sildi, sildiğini gördüm, susup onun bu sevimli gelen çabasını izledim. Antalya'nın denizi birdenbire hafif dalgalarla kıyıdaki gelgitlerini hızlandırmıştı. Karanlık denize bakarken parmaklarım harflere dokundu.

Korhan: *Kedi*

Korhan: *Ne o, uyku tutmadı mı*

Korhan: *Nokta meselesi geliyor he haberin olsun*

Korhan: *Nokta koyma :)*

Koysan da kızamıyorum, diye iç geçirdim. İçimi sıkıştırıp duran varlığına Tanyel, ben hiç söz geçiremiyorum.

Siktir, siktir, siktir. Soyadını yazdın işte, sırf adı aklını çelme-sin diye soyadını yazdın, nasıl kendine ihanet edersin, nasıl?

Tanyel: *Uyuyamadım*

Tanyel: *Sen de uyuyamamışsın*

"Bu yanıma gel çağrısı mı yoksa, Çirkin?" diye sordum kendi kendime, gözlerim telefon ekranından ayrılmadı. Çevrim içiydi, cevabımı bekliyordu.

Biri, benim her gece umutla annemi beklediğim gibi, şu an beni bekliyordu.

Korhan: *Yanıma gel demeye mi çalışıyorsun*

Bir süre cevap vermeden çevrim içi bekledi. Kalbimin boğuluyormuş gibi göğsümün içinde genişlediğini hissettim. İstemiyor muydu? Yanına gelmemi istemiyor muydu? Beni beklemiyor muydu? Bu düşüncenin damarlarımdan yukarı tırmanarak beynime uzandığını ve beni kafamdan vurulmuşum gibi sarstığını hissettim.

"Bana cevap ver," diye fısıldadım, o duymadı ama Arjen duydu, onu yatırdığım yangınlı uykudan uyanmış, düşmanlıkla

baktığı kızın kollarında uykusuna devam etmek istiyormuş gibi kollarını açıp zihnindeki Nurşan görüntüsünü izlemeye başlamıştı. O küçük çocuğa söz geçiremeyip tam yeniden mesaj yazacaktım ki onun yazmaya başladığını gördüm.

Nurşan: *Evet*

“Beni bekliyorsun,” dedim yeniden, sanki kendimle konuşuyordum, sanki harbiden karşımdaydı da ben bu kelimeleri dillendirirken onu hedef alıyordum. “Beni görmek istiyorsun.”

Kaşlarımı çatıp, birden telefonu elimden bırakıp başımı ellerimin arasına koydum ve dirseklerimi masaya yasladım. “Peki ben neden seni, senin beni görmek istediğinden daha çok görmek istiyorum? Bana neden böyle şeyler hissettiriyorsun?”

Hızla telefonu elime alıp, içimden şiş gibi geçen o kıza mesaj yazmaya başladım.

Kaçış yoktu.

Kaçış yolunu ya kaybetmişim ya da tünelin ucunda durup son çıkışı da kendisiyle kapatmıştı.

Korhan: *Geliyorum.*

Tanyel: *Nokta koydun :)*

Tanyel: *Gel*

“Gel diye direktme işte, tekrarlama amına koyayım, geleceğim dedim işte, daha fazla içimi sikme benim, daha fazla içimden kor ateşi olup geçme,” diye tıslayarak oturduğum yerden kalktım. “Geleceğim işte.”

Son kez denize baktım, yakamoz ışıkları yok olmaya, deniz kararmaya başlamıştı.

Bir gün ben de onun ışıklarını işte böyle söndürecek miydim? O gözlerdeki yakamozlar, bir gün bana bakarken karanlığa boğulmuş bir deniz gibi ölü görünecek miydi? Bu düşünce, önceleri bana belki zevk verebilirdi ama şimdi tek hissettiğim, delik deşik oluyormuşum gibi beni pare pare eden bir ızdırap oldu.

Bilgisayarımı otel odasının büyük yatağının üzerinde bıraktım. Beyaz tişörtümü üzerime giydim, kemerimin kayışını sertçe

çekerek taktım ve masadaki anahtarlarım ile odanın kartını alarak otelden ayrıldım. Geceleri otel tercih etmemin sebebi, denizi izlemeyi her zaman sevmiş olmamdandı. Bir otel odası tutardım, orada yazı yazar, bir şeyler çizer, denizi izlerdim.

Antalya'nın denizi bazen çok sakindi, bazen ruhumu yansıtmıyormuş gibi öfkeliydi. Denizi anneme benzetirdim. Behr, o da benim çocukluğumu altına alarak boğan derin, hırçın bir denizdi. Beni kara itmek için durmadan dalgalarını üzerime örtmüş, sonunda kıyıya vurmuş olsam da karada yatan bir çocuk değil, bir ceset olmuştu.

Ben buydum. Bir ceset. Behr'in cesedi.

Ölümüne benzettiğim her şeyi izlemeyi severdim.

Şimdi onu da ölümümün üzerine düşen ışık parçalarına benzetiyordum. Yakamoza.

Motosikleti park ettiğim alandan çıkarırken yolcu taşıyan bir taksicisinin arabasının ışıkları anlık gözümü aldı. Hemen ardından hızla taksicinin yanından geçerek ters istikamette sürmeye başladım. Tişörtüm ayazla beraber sallanarak geriye doğru flama gibi açılıyor, rüzgâr izlerle dolu yüzümü yırtacak gibi zorluyordu. Yüzüme çarpan rüzgârı önemsemedim, bu surata değer vermiyordum.

Onun evine giden yokuşa gelene dek bir kez olsun yavaşlamamıştım. Sonra ben bir fırtınaymışım, o da paramparça ettikten sonra durulduğum limanmış gibi beni yavaşlattı.

Çocuk parkının önünden geçerken karanlıkta sallanmaya devam eden salıncaklara baktım ve hemen ardından yavaşça yokuşu aldım. Kollarını bedenine sarmış, yaşlı bir incir ağacının önünde beni beklerken gözüme küçük, sokakta kalmış bir kedi yavrusu gibi görünmüştü. Kirli beyazı karaya dönmüş, yeşil gözlü bir kedi gibi...

Ağır adımlarla motosiklete doğru yürümeye başladığında ona doğru yavaşça sürmeye devam ediyordum.

Tam önünde durduğumda ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir adım öne gelip hemen arkasından bir adım geri gitti ve afallamış bir suratla bana baktı. Yorgun görünüyordu, kızıl saçları

yüzünün iki yanından aşağı doğru bukleler hâlinde dökülmüştü. Normalde düz olan saçlarının şu an neden dalgalı olduğunu merak ederek onu incelediğim esnada o da merak ettiği bir şeye bakıyormuş gibi beni inceliyordu. Acaba topuz yapıp uzun süre üstüne mi yatmıştı saçlarının? Bu doğal bukleleri kendisi yapmış olamazdı, zaten o kadar paspal giyinmişti ki saçıyla ilgilenmeyeceği kesindi.

“Neden gelmemi beklemedin sokağa çıkmak için?” diye sorduğumda, garip bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatı.

“Neden bekleyeyim ki?”

“Bu saatte korkmuyor musun?”

“Karanlıktan biraz,” dedi, daha sonra kendisini bile şaşırtacak bir cümle kurdu. “Ama senin geleceğini bildiğim için korkum geçti.”

Sadece birkaç kelime kullanarak nasıl oluyordu da ona vermek istediğim hasarın daha büyüğünü bana verebiliyordu bu kız?

“Bazen kendini ele verecek cümleler kuruyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?” diye sorduktan sonra kaşlarını çatı. “Fark etmemiştim.”

“Öyle yapıyorsun.” Gözlerim tüm bedenini taradı. Minicik şortun içindeydi, askılı tişörtünün askılarından biri omzunun kenarından aşağı doğru düşmüştü. Parmak arası terlikleri ayağına en az bir buçuk numara büyüktü. “Üşümedin mi böyle?”

“İ-ıh,” dedi sadece, bakışları öyle keskindi ki benim her hücremi ve düşüncemi görüyormuş gibi hissettiğimden gözlerimi yakamoz gözlerinden çekerek kaska indirdim.

“Kaskı tak.”

“Sen?”

“Zaten kasksız geldim.”

“Ne diye kask taşıyorsun o zaman?”

“Kedinin biri gece beni al diye miyavlar ihtimaline karşı,” dedim sertçe, ardından bu itirafım ikimizi de susturdu, ben ona nasıl ağzımdan böyle bir cümle aldığını anlamaya çalışıyormuşum gibi baktım, o da benim nasıl böyle bir cümle kurduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi baktı.

“Taksana şu kaskı kızım,” diye söylendim konuyu dağıtma ihtiyacıyla.

“Kızım deme bana, hiç hoşlanmam. Sanki senin kızınım da kızım diyorsun.”

Bir an kelimeler o kadar derinden yaralanmama neden oldu ki susup gözlerinin içine bakmaktan ileri gidemedim. O neden baktığımı anlayamadı; söylediği şeyin bendeki karşılığını anlayamadı. Yüzüme kimin kızı olduğunu vurduğunu anlayamadı.

“Tak,” dedim sadece.

Emretmemden hoşlanmıyormuş gibi kaşlarını çatarak kaskı alıp küçük kafasına geçirirken yan gözle ona bakmayı sürdürdüm. İçimi dürtten anıları, yaşanan her şeyi susturup şu âna odaklanmak istedim. Neden bunu istedim bilmesem de bir yarım bunun için bana yalvarıyor, ayaklarıma kapanıyor, bu kızla daha fazla anısı olması için bana anılar dileniyordu.

Kaskı taktı ve arkama bindi. Bu dünyada başka kimsesi yokmuş gibi parmaklarından tenime akan garip bir dürtüyle bana tutundu. Tişörtümü öyle çok çektiyordu ki sanki kapının ağzında duruyordum ve onun babasıydım, küçük kızım gitmemden korkuyordu.

Eve gelene dek, gitmemden korkuyor gibi kavradı beni.

Oysa bunun sonunda, bir yarım şiddetle biliyordu ki, giden sanırım o olacaktı.

Evin koridorunda ilerlerken sessizdi. Beni neden çağırdığı ile alakalı hiç konuşmadı. Terliklerini çıkardığı gibi koridordan geçmiş, odaya girmişti. Onu huzursuz eden bir şeyler olduğunu o an değil, daha en başında onun mesajını gördüğümde anlamıştım.

Tam arkasında durup, “Sessizsin,” diye fısıldadığımda bunu beklemiyormuş gibi yerinde yavaşça sıçradı. Omzunun üzerinden bana baktığında ise odada yanan kıvılcık/sarı ışık yüzünün yarısını aydınlattı. İşte oradaydı, yakamoza bakıyordum ve içimde şiş gibi onun gözleri dolanıyor, o gözler beni oyuyordu.

“Bazı geceler böyleyim,” dedi, itirafı beklenmedikti. Gözlerini gözlerimde tutmaya devam ederken, “Senin yanıdayken

daha az öyle hissettiğimi fark ettim. O yüzden gelmeni istedim,” diye açıklıkla devam etti cümlesine. Şaşkınlık yavaşça ilerleyip tüm vücuduma yayıldı; hareketsizdim çünkü içimde sözleri ve gözleriyle devamlı olarak hareket eden bir kadın vardı. Bir kadın tarafından oyuluyordum.

“Böyle hissettiğin için mi uyuyamıyorsun, Çirkin?” diye sordum kısık, benden beklenmeyecek şekilde ondan sakınamadığım şefkatimi sesime akıtarak.

“Bilmem.” Gözlerimin içine anlamamı istiyor gibi baktı.

“Benimleyken rahat uyuyordun,” dediğim anda irkildi. Yakamoz gözleri gözlerimden çekilmedi ama bedeni panik hâline geçmiş gibi kasılmıştı. Onu rahatlatmak adına yaptığımı iddia ederek ama aslında içimden gelerek, “Ben de sadece seninleyken uyuyabiliyorum,” dedim.

Babanın benden çaldığı uykuları, bana geri verdin sen.

“Önceden uyuyamıyor muydun?” diye sordu çocuk gibi.

Gülümsemek istedim, ona beni dövdüler, öldürdüler beni, güldüm diye dişlerimi döktüler ama sana yine gülümsemek istiyorum lan demek istedim. Diyemedim. Sadece baktım o yosun gözlere, yakamozun oynadığı halelere.

“Sen,” dedim, “sen bu eve adım atmadan önce ben gözlerini kapatan ama asla uykuya dalmayan bir adamdım. Ulan sen, şimdi beni ayakta uyutabilecek tek kadınsın.”

Gözlerimin içine bakarken, şimdi Antalya’daki deniz alev alev yanıyor, itirafım kalbimde uyuyan yok saydığım bir şeyi uyandırıyor.

“Yatağa geç,” diyerek aralanan dudaklarının arkasında bekleyen kelimeyi ikiye böldüm. Durdu, kaşları çatıktı ama titriyordu, dudaklarını birbirine bastırırken biliyordum ki bu gece benim içimde koptuğu gibi onun içinde de fırtınalar kopuyordu.

İki yangın gördüm, bir çift gözdeydiler.

Birinde çocukluğum, diğerinde adamlığım yanıyor.

İkisinden de tek külüm çıkacağını o gece köpek gibi hissediyor, sesimi çıkaramıyor, kapısındaki it gibi ona başımı okşatıyordum.

Yatağa girdi, yatak işte o zaman yatağa dönüştü. Yatağa girdim, yatak işte o zaman cehennemin ateşleriyle tutuştu. Onu, yakacağımı bile bile kollarımın arasına çektim, bende kül olacağını bile bile kollarımın arasına girdi.

Kül olmaya başlayan ben oldum.

“Dokun sakallarına,” dediğimde parmakları uykusunda bile sakallarımnda kaldı.

O gece, bir elimde telefon, diğer elimde onun kızıl saçları, yavaşça rehberimdeki ismi değiştirirken yüzüm kaskatıydı.

Tanyel, silindi.

Nurşan, kaydedildi.

4 yıl sonra...

NURŞAN İS ALACAHAN

İnsanın küçük bir yelde alabora olup, kıyamet tufanı gibi üzerine esen fırtınadan sapasağlam çıktığı olurdu.

Bir sürü fırtına atlatıp, bir yelin beni saatlerce ağlattığını biliyorum.

Bir zamanlar kanamaya öyle alışmıştım ki kabuk bağlamak bana korkutucu gelmeye başlamıştı. İyileşmek, sürekli acı içinde kıvranmaktan daha korkunç gibiydi; sanki iyileşirsem boşlukta süzülecek, bir daha hiçbir şey hissetmeyecektim.

Hissettiklerim daima cehennemdi ama hissedilmeyenlerin araf olduğuna inanıyordum ve belirsizlik yerine sahici bir cehennem ateşiyle yanmak bana daha güvenli geliyordu.

Şimdi öğreniyorum, insanın bildikleri sandıklarından daha güvenli değilmiş, bazen gözünü kapatıp uçurumun önünde doluşmak, gözlerin açık bir şekilde ateşe yürümekten daha güvenliymiş.

Zaman bana kalın duvarlar örmem gerektiğini öğretmişti, yine aynı zaman bana o duvarların arkasında yalnız başıma mutlu olduğumu zannettiğim sırada bir adamın yanıma gelebileceğini de öğretmişti.

Yaslandığım duvardan ayrılmadan o adamı izledim.

Korhan, duvara çizdiği sayıların önüne geçmesi için Arî'nin elini tuttu ve dört yaşına basan oğlum heyecanla babasının onlar için çizdiği sayıların önüne ilerledi. Korhan elindeki cetveli Arî'nin kafasının üzerinden duvara bastırıp elindeki kalemle duvarı işaretledi ve "Bu ay tam iki santim uzamışsın," dedi. Arî heyecanla yumruğunu havaya kaldırıp gülerek, "Baba, artık kocaman mıyım?" diye sordu.

Huzuru hissettim.

Korhan, oğlunun gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Benim için hâlâ ufacıksın, kocaman olmana çok var," deyince Arî öfleyerek Rozerin'e baktı.

Arî'nin, "Hâlâ senden uzunum," demesiyle, Rozerin az önce babasının onun boyunu ölçüp işaretlediği yere baktı. Arî'den birkaç santim daha aşağıya işaretlenmek canını sıkmış gibi yanaklarının içini havayla doldurup, "Baba sen çok muzıksısın, ben zabuk büyümeyeyim, evlenmeyeyim diye boyumu kısa ölzüyoysun hep," dedi.

Rozerin'in hâlâ r, c ve ç harflerini söyleyemiyor oluşu, telaffuzunun şirinliği beni gülümsetti. Korhan, gözlerindeki saf şefkati sakınmadan kızına kollarını açınca, Rozerin dudaklarını büzmüş olmasına rağmen Korhan'ın ona açtığı kollarının arasına girip, kollarını Korhan'ın boynuna sardı.

Huzurun daha derinlerime ilerlediğini hissettim.

Ari, "Baba," dediğinde anıların sesi odaya yayılmaya başladı ve Arî'nin Korhan'a ilk kez baba dediği o sonbahar sabahına savrulduğumu hissettim. Korhan donmuş bir şekilde kapının ağzında durmuş, yürütecinin üzerindeki oyuncağıyla oynayan oğluna bakıyor, tek kelime dahi edemiyordu.

Gülümsedim.

Korhan'ın, Arî'yi yürüteçten çıkarıp kucaklayışını, yanaklarına arka arkaya öpücükler konduruşunu ve "Baban ölsün sana ulan, ölsün sana," diyerek Arî'yi bağrına basışını unutamıyorum. Tıpkı, Rozerin'in bir sabah beklemediğim şekilde gözlerimin içine bakıp, anne yerine, "Nana," dediği anda hissettiğim

kadar mutlu hissetmiş olmalıydı. Rozerin'in ilk sözcüğü nana, yani onun dilinde anneydi, Arî ise ilk baba demeyi tercih etmişti.

Rozerin, üç yaşına girene dek bana nana demeye devam etti. Arî'nin ise ilk kez anne dediği akşam Ayçelen'in ikinci bebeğe hamile kaldığını öğrenmiştik, Liva henüz küçücük bir bebek olduğundan, ikinci bebeğin bu denli erken olması onu büyük bir buhrana sürüklemişti ve onu sakinleştirmek için Eskişehir'e gitme kararı almıştık. Eskişehir'e gitmek için bindiğimiz arabanın koltuğunda kucağımda bana anne diyen Arî'ye sarılıp ağlamaya başlamıştım.

Rozerin, üç yaşına kadar Korhan'a baba değil, dada demişti ama Korhan için sorun değildi, Rozerin ne zaman dada dese kendisinden geçiyor, kızının yanaklarını tahriş etmek pahasına yüzüne, gözüne sürtünerek ona sevgi sözcükleri sıralıyordu.

Geçen zamanın sonunda durup, arkama doğru baktığımda anılar artık sadece canımı acıtmıyordu, anılar beni gülümsetiyordu.

Korhan, Rozerin'e sarılmaya devam ederken, "Vermem ben seni elin sıpalarına," dedi. "Sen hep benim kızım olarak kalacaksın. Boyun da büyümeyecek hiç. Hep böyle fındık kalacaksın."

"Âşık olzam ben," dedi Rozerin dudaklarını büzerek. "Senin gibi yakışıklı olzak benim de kozam."

"Kız sana bunları hep o Yağış teyzen öğretiyor ha," dedi Korhan kaşlarını çatarak. "Yaşın kaç başın kaç, daha harfleri söyleyemiyor, kocam olacak diyor bana. La havle gerçekten."

"Evlenzem ben," diyerek bana doğru döndü. "Söylesene nana, evlenzem diiy mi?" Bazı anlarda yine anne değil, nana çıkıyordu ağzından. Süt kuzusuna yüzümdeki tebessüm tek bir an silinmeden uzun uzun baktım. Korhan'ın lezâ yeşili gözlerini üzerimde hissettim. Tenimi karıncalandıran bakışlarına karşılık vermek adına gözlerimi kızımın çekip ona çevirirken, "Evleneceksin ama kocan benimki kadar yakışıklı olmayacak nanam," dedim.

Korhan'ın bakışları derinleşti.

Ari, "Daha okula başlamadın, boyun da kısa, seninle kimse evlenmez," deyince Rozerin dudaklarını büzerek ağlamaya baş-

ladı. Korhan panikleyerek Rozerin'i kucaklayıp ayağa kalkarken, "Ulan ağlatmasana kardeşini, gazlamaya çıkarmayacağım seni," dedi.

"Yalan mı dedim sanki? Gazlamaya neden çıkarmıyorsun beni? Roz'un boyu bok kadarsa bu benim suçum mu?" diye sordu Arı kaşlarını çatarak.

"Ulan bok ne? Ne biçim konuşuyorsun sen? Nereden öğreniyorsun lan bu lafları?" diye sordu Korhan şok içinde.

Rozerin daha şiddetli ağlamaya başlamadan önce, "Bana bok dedi!" diye bağırdı.

"Ari, çok ayıp!" dediğimde Arı'nın iri, yeşil gözleri bana çevrildi.

"Ama anne, onun yüzünden babam beni gazlamaya çıkarmayacak. Hem kısa hem de her şeye engel oluyor," diye homurdandı Arı.

"Özür dile kardeşinden, çok ayıp," dedim yeniden.

Ari, uzun uzun, meydan okuyan gözlerle gözlerimin içine baktıktan sonra, ağzının kenarıyla, "Özür dilerim," dedi ve sonuna kısık sesle ekledi: "Cüce."

Rozerin burnunu çekip, gözünü avucuyla ovuştururken, ciddi bir şekilde, "Sen boksun," dedi Arı'ya.

Korhan kucağındaki kızına dehşetle bakarken, Arı, "Sen de etrafımda uçan sineksin soyumuzdaki tek cüce," dedi ve bu kez Korhan ile aynı anda şokla Arı'ya baktık.

"Ulan bunları hep Çağlar'dan öğreniyor bunlar!" diye kükredi Korhan ama ona öyle bir bakış attım ki, arkadaşımı suçlamayı bir kenara bırakıp, bakışlarımda gördüğü anıya tutunarak sessizliğe büründü. Çünkü o anı, geçen haftaki Fenerbahçe maçını izlerken Arı'yi omzuna almış, şevkle, büyük bir öfkeyle ağız dolusu küfürler savuruyor, Arı'ye kalecinin tüm sülalesine sövdürüyordu. Evet.

Sonra Fenerbahçe yenildiği için son dört yıl içinde aldığımız dokuzuncu televizyonu da balkondan aşağı attı.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedim avuç içlerimi birbirine çarparak. "Korhan, sen oğlunu alıp doğru duşa giriyorsun, bir gü-

zel yıkanıp aklanıp paklanıyorsunuz ve bugün gazlamak falan yok. Kir pas içinde dönüyorsunuz eve. Akşam Akşınlara yemeğe gideceğiz, pislik içinde gidilmez.”

Ari ve Korhan bana mutsuz gözlerle baktılar ama umursamadım. Korhan’a sokulup kucağından kızımı alarak kocamın yanağına sert bir öpücük bırakıp, “Hadi bu da motive öpücüğü,” dedim. “Biz de Rozerin’in saçlarını yapacağız. Değil mi nanam?”

Rozerin sevinç dolu bir çığlık atarak kollarını boynuma sarıldığında Korhan’ın gözleri üzerimdeydi, bakışları anlık dudaklarımaya kaydı, daha sonra kara zorla toparladığı ifadesine ciddiyet ekleyerek gözlerini gözlerime mıhladı.

Rozerin’in koyu kestane saçlarını rengârenk lastik tokalarla süslediğim sırada Arî ile Korhan’ın banyoda tepindiklerinin farkındaydım. Arî’nin ara sıra çığlık attığını, Korhan’ın da kahkaha atarak o çığlıklara eşlik ettiğini duyabiliyordum. Rozerin uslu uslu önümde oturmuş, saçlarının son hâlini görmek için sabırsızlıkla topuklarını birbirine vurarak şarkı mırıldanıyordu. Kızımın saç tellerinden birini parmaklarımın arasına aldığım sırada huzur göğsümün içinde genişledi ve anılar birdenbire karanlık gibi etrafımı sararak zihnimden dışarı taşıp içinde olduğum âna yayıldı.

Dört yıl önce, bir ilkbahar gecesinde gözlerimi yeniden araladığımda, anıların içindeydim ama değildim. Kendi bedenimi dışarıdan izliyordum. Tedirgin bakışlarım odanın kapısında, boy aynasının önünde dikilmiş onu izleyen geleceğe ait yansımasını göremiyordu ama ben yatağın ucunda oturan kaskatı kesilmiş, endişe yüklü bedenini görebiliyordum.

Korhan odanın kapısını açtığında, yatağın ucunda oturan bedenimin kalbinde yükselen endişenin, yıllar geçmiş olmasına rağmen aynı ağırlıkla benim kalbimi de sıkıştırarak doldurduğunu hissettim.

Dışında durduğum bedene baktı ve keskin çenesi seğirirken yalnızca, “Neden?” diye sordu.

O an verebileceği her cevabın sonunun kaosa gebe olduğunu bildiğinden sessizliği giyinen bedenimi izledim. Talat Numa-

noğlu'nu görmeye gittiği için pişman değildi ama Talat Numa-noğlu'nun nasıl biri olduğunu öğrendikten sonra umutları kendi içine bir bıçak gibi battığından üzgündü. Korhan'ın tüm bunları nereden öğrendiğini bilmiyordu ama karşısında durmuş ona bunun nedenini sorarken bugün olanları bildiğinin farkındaydı. Utancı hissediyordu, endişeyi ve korkuyu. Utanıyordu çünkü yapmaması gereken bir şey yapmıştı, endişeliydi çünkü Korhan'ın kötü hissetme ihtimali bile onu strese sokuyordu, korkuyordu çünkü Korhan'ın gözlerinde hayal kırıklığını görmüştü.

Korhan bir adım daha atıp, "Neden?" diye sorduğunda, başını önüne eğip, "Nasıl öğrendin?" diye sorma gafletinde bulundu. Oysa sorması gereken bu değildi. O âna dönsem, yeniden o yatağın ucuna otursam, sorduğum ilk soru bu olmazdı. Gözlerinin içine bakar, iyi olup olmadığını sorardım, nasıl hissettiğini anlamaya çalışırdım, hissettiklerini durdurmak için bir şeyler yapmayı denerdim.

"Söylesene Nurşan, neden o sülalesini siktiğimin pezevenğini görmeye gittin?"

Bu soruyu sorarken kullandığı ses tonu, o gece dikkatimi tam olarak veremediğim için gözden kaçırmama neden olsa da şimdi yeniden düşündüğümde fark etmemi sağlayacak şekilde yıkım yüklüydü; sanki yıllarca cevabından kaçtığı bir şeyin cevabı artık bendeydi ve bunu bilmek onu perişan ediyordu. Çünkü zaten bu cevaptan kaçan oydu. Şimdi bu cevabın ona doğru ilerlemeye başlaması ona çok korkutucu gelmiş olmalıydı.

"Çünkü bilmek istedim," diyen bedenime daha dikkatli baktı, öfkeliydi ama öfkesini durduran o bedenin içindeki ruha hissettiği ağır duygulardı. Daha ağır bir tepki verebilirdi ama o ruhu zaten yeterince incittiğini düşünüyordu, anlık verilen bir kararla söylenecek sözlerin o ruhun derinliklerine daha büyük yaralar açmasından korkuyordu.

"Çünkü gerçekten pişman mı bilmek istedim!"

Korhan'ın bakışlarına yerleşen acıyı hatırlıyorum. Dört yıl önce nasıl bir enkazın içinde ölemiyormuşum gibi hissettirmişse,

dört yıl sonra şimdi de o enkazın içinde hâlâ can çekiyor ama ölemiyormuşum gibi hissettirmişti.

“Sence pişman olsaydı, hayatına öylece devam edebilir miydi?” diye sorduğunda yelkovan bir sayının üzerinden ayrılmış, diğer sayının üzerine devrilmişti. Pişmanlık, yatağın ucuna oturmuş bedenimi kırdı geçti.

Verilebilecek tüm cevaplar yandı, kül oldu ve sadece, “Sana söylemediğim için özür dilerim,” diyen bedenimin gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. İçim parçalanırcasına ağladığım o ânı hatırlıyorum, göğüs kafesime ardı arkası kesilmeyen yumruklar iniyormuş gibi hissetmiştim.

“Ağlama,” dedi buna katlanamıyormuş gibi. “Yapma, ağlama. İçimi sikme benim. Bana şunu yaşatma.”

Avuç içlerimi yüzüme kapatıp, omuzlarımdaki titremeyi durduramadan ağlamaya başlamadan hemen öncesinde, “Kim söyledi?” diye sorduğumda sanki yeniden o gecenin ortasında, kendi bedenimin içindeydim.

“Ağlama,” diye fısıldamadan hemen önce komodinin üzerindeki bebek telsizini havaya kaldırdı ve o gece Roz’a fısıldadıklarını dinleyen sadece bebeklerim olmadığını anlayıp daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım.

Engel olabilirdi ama olmamıştı, bu yaptığım onu her ne kadar incitmiş olsa da sonucu görmemi istemişti, merak ettiğim şeyin cevabını almamı sağlamıştı; onun içten içe bildiği bir şeyi benim o adamın ağzından duymamı sağlamıştı.

Beni gerçekliğe döndüren, Roz’un, “Nana,” deyişi oldu. İrkiyerek gözlerimi kızıma indirdiğimde, “Sazımı azıttın,” dedi dudaklarını bükerek.

“Aşkım, özür dilerim,” dedim panikle. Eğilip şakağını öptükten sonra lastiği saçına doladım ve “Saçların harika oldu nanam, bal gibi oldun,” diye mırıldandım.

“Bal gibi oddum,” dedi heyecanla.

“Evet, bal gibi oddu benim kızım.”

“Ayi de bok olsun.”

“Şşş!” dedim sertçe, Roz dudak bükerek kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp yalancıkta kızmış gibi somurttu.

“Akşın amcanlara gideceğiz bak, mangal yakacakmış senin için,” dedim. “Ari’yle iyi anlaşırısanız sana mangalda sucuk da yapacakmış. Sen sucuğu çok seversin nanam.”

“Suzuk muuu?” diye sordu uzata uzata.

“Evet.” Yanağından bir öpücük daha alıp, “Kızıma sucuk yapacak amcası,” diye mırıldandım. “Şimdi burada otur, sana incili elbiseni getireyim, incili elbiseni giyinelim.”

Rozerin başını sallayıp avuçlarını birbirine vurarak iri gözlerle yüzüme baktı. Huzurun içimde biraz daha genişlediğini hissederek odadan çıkıp çocuklarımın odasına yöneldim. Kapı aralık duruyordu, aralıktan içeri baktığımda gördüğüm manzara dudaklarımdaki düzlüğün bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu. Arı, lacivert bornozunun içindeydi, Korhan onun tavşan kulaklı bornozunun etek kısmını kavramış, Arı’nın bacaklarını kuruluyor, gülerek Arı’ya bir şeyler anlatıyordu. Bir dizi yerdedi, diğer bacağını da dizinden kırarak yere çökmüştü.

Sadece benim önümde diz çöken o adama, şimdi çocukları da diz çöktürüyordu.

Ari, babası bacaklarını kurularken, “Peki amcamlardan geldimizde gazlamaya gider miyiz?” diye sordu. Oğlumda dikkatimi çeken şeylerden biri, özellikle r harflerinin üzerine basa basa konuşmaya çalışmasıydı. Sanki telaffuz yeteneğiyle savaşıyor, üstünlük kurmaya çalışarak r harflerinin üzerini çiğniyordu.

Korhan bu kez tavşan kulakları tutup Arı’nın saçlarını kurulamaya başladı.

“O iş yaş babacığım,” dedi dikkatle kurulamayı sürdürürken. “Annen ikimizi de kapının önüne koyar.”

“Biz de amcamda kalırız.”

“Amcan annenci, bizci değil, bizi eve mi alır lan?” diye sordu Korhan gülerek.

“Gizlice yapsak?”

“Ara gaz çekişimizden tanır bizi,” dedi Korhan. “Yarın söz, gazlamaya gideceğiz beraber. Bugün anneyi dinleyelim, olur mu?”

“Annemi çok mu seviyo’n?”

Korhan bir an durup Arî’nin gözlerinin içine baktı ve “Çok demek bana az gelir,” dedi.

Huzurun kalbimin içinde genişlediğini hissettim.

“Ben de annemi çok seviyo’m,” dedi Arî. “Senin sevdiğinden bile çok.”

“Hadi lan oradan.” Korhan kaşlarını kaldırarak güldü. “Bana bak, iyi geçiniyoruz, düşman olmayalım. Ne giymek istiyorsun?”

“Timsal’in beni beğeneceği bir şeyler, tarz olayım,” dedi Arî yine r harflerinin üzerine basa basa.

Korhan gözlerini devirip, “Hasbinallah,” dedi.

Akşınların evinin önünde onlara ait büyük bir bahçe vardı ve bahçenin etrafını çit gibi saran taş duvarların içinden dışarı sarmaşıklar sarkıyordu. Akşın’ın çok fazla kedisi olduğu için bu bahçeli evi tercih etmişlerdi çünkü kediler yılın belli dönemlerinde evden kaçma eğilimi gösteriyorlardı. Akşın çareyi onlara açık alan yaratmakta bulmuştu, iyi de yapmıştı çünkü bu bahçe toplanma alanımız olmuştu ve her hafta en az iki kez burada bir araya geliyor, kâh alkol alıyor, kâh okey oynuyor, kâh sohbet ederek sabahlıyorduk.

Akşın, üzerinde beyaz atleti, altında eşofmanıyla yaktığı kömürleri yellerken, bahçenin ortasına yerleştirilmiş uzun, ince masanın üzerine mezeleri, Anka’nın pişirdiği yemekleri taşıyorduk. Timsal, üniversiteden mezun olduktan sonra Antalya’ya geri dönmüştü, Yağız ise mezuniyetinden sonra İspanya’ya yerleşme kararı almıştı ama her ne kadar araya binlerce kilometre girse de yeğenleri yerine koyduğu Roz ve Arî’yi her hafta bir defa bile olsa görüntülü olarak arıyor, kendisini onların hafızasına işliyordu.

Timsal masanın ortasına büyük, içinde salata olan cam kâseyi bırakırken, Arî, Akşın’ın onun için aldığı oyuncak motordan inip yemek masasına doğru ilerlemeye başladı.

Bir süredir oğlumun tüm ilgisini üzerinde toplayan Tımsal onu görünce eğilip yanağını okşadı ve "İsyu, bu küçük adam ne kadar da büyümüş," dedi bana.

Ari, kaşlarının ortasında oluşmaya başlayan derin bir yarığa memnuniyetsizliğini sığdırarak, "Küçük adam değilim ben," diye homurdandı ve bu Tımsal'i daha da eğlendirdi.

"Evet evet, sen kocaman bir adam olmuştun."

"Evet, boyum tam iki santim uzamış." Ari, gözlerini bana çevirdi. "Değil mi anne? Söylesene. Ben iki santim uzadım."

"Evet Tımsal ablası, Ari tam tamına iki santim uzadı," dediğimde Ari bana kaşlarını çatarak baktı ama yorum yapmadı, çünkü her ne kadar Tımsal'e karşı hayranlık besliyor olsa da bu hayranlıkla benzer orantıda utangaçtı. Dışarıdan kabuğu olan bir çocuk gibi görünse de söz konusu duyguları olduğunda çekingen bir yaklaşıma sahipti.

"Burada kim eksik, biliyor musunuz?" diye sordu Yağış mutfağın cam kapısından bahçeye çıkarken. "Ayçelen ve Ezrak."

"Çocuklar yüzünden sık sık şehir değiştiremiyorlar hâliyle," dedi Anka, Yağış'ın arkasından bahçeye çıkarken.

Anka, bu konudan her ne kadar gülümseyerek bahsediyor ve çocuklarımıza tüm ilgisini, şefkatini veriyor olsa da içinde büyüyen yaradan sızan kanın kokusunu alabiliyordum. Anka ve Akşın, dört yıldır çocuk sahibi olabilmek için uğraş veriyorlar ama bu uğraşların sonucunu bir türlü alamıyorlardı. Her ne kadar Akşın bu meseleyi sorun hâline getirmiyor olsa da Anka'nın bu duruma içerlediğini hissedebiliyordum. Çocukları çok seviyor, sevdiği adamdan bir evladı olsun istiyordu.

Geçen dört yıl, Yağış ve Çağlar'ın da ilişkilerini derinleştirmişti, hatta iki yıl önce kendi aramızda küçük bir nişan töreni gerçekleştirmiş, ertesi yıl da sade bir nikâhla dünya evine girmişlerdi. Yağış ve Çağlar kendi istekleriyle çocuk sahibi olmuyorlar, korunuyorlardı ama Anka için durum öyle değildi, o gerçekten bir çocuğun annesi olmak istiyordu.

Geçen dört yıl, aslında birçok şeyin değişmesini, kartların yeniden dağıtılmasını, karanlığın usulca şehrimizi terk etmesini

ve huzurun göğsümüzün derinliklerine ulaşmaya başlamasını sağlamıştı.

Ziynet ve Gürkan, ilişkilerinin ikinci yılında Antalya'ya taşınmışlar, birlikte yaşamaya başlamışlardı ve iki yıldır aynı evin içinde küçük sorunlar yaşasalar da hiç ayrılmadan, bir şekilde ilerleme kaydetmenin yolunu bularak devam etmeyi öğrenmişlerdi. Bu süreçte Ziynet, Antalya'da büyük bir yapım şirketinde grafiker olarak işe başlamış, Gürkan da uzun zamandır hayalini kurduğu mekânı açmıştı.

Haluk abim, yazdığı bir oyunun senaryolaştırılmasının hemen ardından büyük bir ödüle layık görülmüş, ardından yayın sektörüne dahil olarak İstanbul'a taşınmıştı. Ben de durmamıştım, geçen yıl final perdesi yayınlanan Gece Yarısı Elması oyununun hemen ardından o sene nihayet mezun olabilmiş, diplomamı alabilmiştim. Gece Yarısı Elması büyük ilgi görmüştü, Mania ve Mantus karakterinin başka bir evrendeki hâllerini işleyen bu oyunun baş kadın karakterinin rolünü yeniden ben üstlenmiştim. Mania ve Mantus hayatımızdan çıkmış değildi, hâlâ yılın belli aylarında Mania olarak sahneye çıkıyor, tıpkı ilk gün olduğu gibi içimde tazeliğini koruyan hislerle sahnede tozu dumana katıyordum.

Bu dört yılın en büyük armağanı, dayımın kolundaki yara bandını çıkaran yengemin dudaklarında yeniden var olduğunu gördüğüm huzurlu gülümsemeydi; dayımın kolundaki isim artık bir yara değildi, eskiden olduğu gibi kaderdi ve dayım ile yengem aşılması güç olanı aşmış, yeniden bir araya gelmişti.

Annem biriyle tanışmıştı. Tek bildiğim, artık daha mutluydu. Dedem ve anneannem eve bir kedi almışlardı, sanırım boş odamda da artık o kedi kalıyordu, tabii bu biraz dışlanmışım gibi hissettirse de onların hâlâ biriciğiydim, bunu biliyordum.

Korhan'ın yakın arkadaşlarından Vedat, bir plak şirketiyle anlaşmış, çıkardığı ilk tek parçalık solo albümüyle de yoğun ilgi görmüştü. Artık sadece küçük kafelerde değil, hayalini kurduğu sahnelerde çalışıyordu.

Salman kardeşler hayatımdan hiç var olmamış gibi silinip gitmişler, onlardan geriye sadece Leyan'ın yanındaki Hür kalmıştı. Dört yıldır Paris'teydiler, dans yarışmasında derece yapsalar da istedikleri sonucu alamamışlardı ama danstan vazgeçmemişlerdi. Tıpkı birbirlerinden vazgeçmedikleri gibi...

Ve Şenay... Hayır, Nursena. Yaşanan o gecenin ardından bir hayalet gibi kaybolduğu hayatıma, üç yıl önce bir pazar sabahı evimin kapısında belirerek yeniden dahil olmasını beklemiyordum. Kahvesi bittiğinde artık evimin sınırları içinde değildi. Hiçbir zaman hayal ettiği şekilde yakın olamayacağımızı o da biliyordu, ben de biliyordum ama o sabah kapıma geldiğinde, hiç değilse birbirimizin hayatında küçük bir yere sahip olmamız gerektiğini bana da hissettirmişti. Yan yana geliyor değildik, farklı bir şehirde bir ev tutmuş, kendisine bir hayat kurmuştu ve kısa telefon görüşmeleri, mesafeli ama durumumuzu, neler olduğunu açıklayan mesajlarla iletişimimizi koparmıyorduk.

Böylesi ikimiz için de daha iyiydi.

Çünkü bazı şeyler için çok geçti ve bazı şeyler için de daha fazla geç olmamalıydı.

Daldığım düşünceler, Akşın'ın, "Aman kaymak bebem, amcasının Rosalinda'sı," diyerek Roz'u kucaklayıp kendi etrafında döndürmesiyle dağılarak etrafa saçıldı ve olduğum ânın içine geri çekildim. Akşın, Roz'u kucağından indirmeden diğer kolunu havaya kaldırdı ve "Cuppa cuppa," diye ritim tutarak kızım-la birlikte dans etmeye başladı.

"Assın amza," dedi Rozerin neşeyle elini sallarken. "Suzuk yapzan dii mi?"

"Kız sen iste ben babanı keser ondan sucuk yaparım sana, sen iste şehirdeki tüm danaları sucuğa çevireyim saniyesinde ya!" dedi Akşın. "Kaymak bebeem, güzel bebeeem."

Rozerin'in gözleri anlık olarak bahçenin öteki ucunda beliren Gürkan'a kaydı, yanakları anında al al olurken yüzünü Akşın'ın boynuna saklayıp kıkırdamaya başladı. Korhan, Akşın'dan devraldığı mangalı yellerken göz ucuyla kızına bakıyor, tek kaşını kaldırmış söyleniyordu.

Gürkan, "İyi akşamlar, tulumba tatlısı aldım, hem yeriz," dedi ve aniden eğilip tulumba pozisyonu aldı. "Hem çekeriz."

Rozerin bu çok komik bir şeymiş gibi çığlık atarak güldüğünde Korhan, Gürkan'a tip tip bakıp, "Kızımın aklını karıştırma," diye söylendi.

"Çavo gene öyle bir yakışıklı ki benim bile aklım karışır ara sıra," dedi Akşın ciddi bir sesle.

Rozerin, Akşın'ın kulağına yaklaşıp, "Evlenzem onunla," dediğinde sadece fısıldadığını sanıyordu ama hepimiz ne söylediğini duymuştuk.

"Kız saçmalama, yamuk kafalı Ziyne'tle evlencek o, ben sana daha genç bulurum be boş ver kofti zaten o, yaşlanacak sen büyüyesiyeye kadar, aynı benzecek muşmulaya," dedi Akşın.

Rozerin parmaklarını dudaklarına götürüp, "Assın amza sussss," dedi. "Duyzak babam."

"Keşke kulağımı kopsaydı da duymasaydım babacığım," dedi Korhan çaresizce. "Kız evladının zibidilere hayranlık duyması yük olurmuş insana..."

Ziyne, Gürkan'a belinden sarılınca, Roz haset bakışlarını Ziyne'e dikti. Aslında ilk zamanlar Ziyne'i seviyordu ama Gürkan'a duyduğu hayranlık başladıktan sonra Ziyne'i rakibi olarak görmeye karar vermişti. Ziyne bu durumu eğlenceli buluyor, Roz ona iğneleyici bakışlar atarken sürekli onu sıkıştırıp zorla öpüyor, kucaklıyordu.

Anka ile birlikte mutfağın cam kapısından geçip mutfağa girdiğinde dışarıdaki eğlenceli sohbet kaldığı yerden devam ediyordu. Anka, uzun süre bekledikten sonra, "İs," dedi, sesindeki derinlik beni duraksatırken yüzümdeki gülümseme silindi.

"Ne oldu?"

"Biliyorsun, üç ay önceki tüp bebek denememiz başarısız sonuçlanmıştı," diye mırıldandı, sesi kırılgan geliyordu ve bu kırılgan ses içimde acıyan bir yere dokundu. "Ben... Belki sonuç başarısız olacak, belki süreç beni yeniden çok hırpalayacak ama bir kez daha denemeye karar verdim. Yeniden tüp bebek tedavisine başlayacağım."

Üzerimdeki yeşil, ince kazağın kumaşını avucumun içine toplayıp ne söylemem gerektiğini düşündüm. Anka, üzerinden akıp giden zamanın ortasında, çaresizce çırpınan küçük bir kız çocuğu gibi gelmişti bir anda gözüme. Hiç umudu olmasa da dudaklarına yerleştirdiği buruk gülümsemede umut olduğuna inanmamızı sağlamaya çalışıyordu.

Aslında umut vardı, umut ben ve Korhan için bile varsa, inanıyordum ki herkes için vardı.

Bir gün başarılı olacaklarını, sonunda bebeklerini kucaklarına alacaklarını biliyordum ama bekleyişle geçen bu sürecin Anka'yı ne kadar yıpratmıştı da görebiliyordum.

Anka anılarımın içinden, *"Olmuyor, olmuyor, olmuyor!"* diye bağırdı ve göğüs kafesimdeki ağırlıkla karşımda sessizce benden bir cevap bekleyen Anka'ya baktım. *"Olmuyor, benim bir bebeğim olmuyor! Akşın öylesine yalnızdı ki kedilerinden başka kimsesi yoktu, tek istediğim ona bir aile olabilmekti ama yapamıyorum, olmuyor!"*

Anıların içinde çınlamaya devam eden haykırışını duymamaya çalıştım.

"Çok sevindim," dediğimde ciddi olduğumu biliyordu, bu öylesine söylenmiş bir şey değildi. "Bence bu süreç için hazırsın ve bu kez her şeyin daha iyi gideceğini düşünüyorum."

"Doktor da öyle söyledi," dedi utangaç bir ses tonuyla.

Ona doğru ilerleyip, arkadaşımın omzuna elimi koyarken, "Pes etmek yok," dedim ciddiyetle. "Olmadı mı? Bir daha deneyeceğiz. Yine mi olmadı? Bir daha. Doktorun ne söylediğini hatırlıyor musun? İmkânsız değil, bunu sana o söylemişti. Sonunda her şey istediğiniz gibi olacak. Kalbin bunu biliyor."

Anka, "Akşın üzülüyor mudur?" diye sordu, ağlayacağını hissettirdi ama gözyaşları akmadı; sanki içinden ağlıyordu.

"Akşın'ı üzen tek şey senin yıpranman, senin üzülmen," dedim, haklıydım çünkü Akşın, bir bebeği olmamasını değil, eşinin üzgün olmasını kaldıramıyordu.

Anka'nın haykırarak ağladığı hastane odasının dışında uzanan koridorda bir duvar kenarına çöküp, elini yumruk yaparak ağzına yaslayışını ve çocuk gibi sessizce, için için ağlamasını

unutamıyordum. Onu üzen tek şey, Anka'nın gözlerinden dökülen yaşlardı ve Akşın için Anka'nın gözlerinden dökülen tek bir damla yaş bile kendi hayatından daha önemliydi.

Bir anda, "Anka kuşu," dedi birisi, gözlerimi yere indirdiğim an Arî'yi gördüm. Anka'nın bacağına sarılıp, ona alttan sevgi dolu bakışlarını yollarken yeşil gözlerinin içinde Anka'nın yansıması vardı. Anka, elindeki tabağı tezgâha bırakıp Arî'ye döndü, yavaşça yere çöktü ve oğlumu kollarının arasına çekip ona sıkıca sarıldı. Arî, Anka'nın ne hissettiğinin farkında gibiydi, sanki o küçücük yüreğinde Anka'nın neler yaşadığının farkındalığı vardı; oysa o sadece küçücük bir çocuktur. Oğlum, Anka'nın yanağına avucunu bastırdı ve "Annem bana anka kuşlarıyla ilgili bir masal okumuştun, aklıma sen gelmiştin, sen bir kuş musun?" diye sorduğunda Anka kahkaha atarak Arî'nin alnunu öptü.

"Neşe kaynağımsın benim," dedi Anka içtenlikle. "Erik gözlü çocuk seni."

"Erik gözlüysem birileri gözlerimi yemek isteyebilir," dedi Arî. Sonra bir çocuktan beklenmeyecek bir sırtışla, "Umarım Timsal yer," diye devam etti cümlesine ve gözlerim iri iri açılırken Anka'nın kahkahası beni yerimden sıçrattı.

"Bebeciklerim," diyerek içeri girdi Akşın. "Etler pişti. Aydi bakayım sofraya." Gözlerini Arî'ye indirdi. "Sen gene benim karıma mı yanlarsın len, valla sünnetinde doktorla konuşur komple budatırım seni."

"Ay oğlumu da kıskanmazsın," dediğimde, "Ama aretim senin oğlan er bulduğu yerde karıma dolanır aynı ağtapot gibi," diye çemkirdi Akşın.

Ari, Akşın'a dilini çıkarıp bahçeye doğru koşmaya başlayınca, Akşın gülerken arkasından, "Fakat büyüdüğünde çok şukar bir laço olacak," dedi.

Anka, gülümseyerek Akşın'ın kollarının arasına girip, kollarını Akşın'ın beline sardı ve Akşın, "Aman gene gönlümün sultanı, bak nasıl dakkasında eritti beni mafetti," dedi neşeyle. Kollarını eşine sarıp onu bağrına basarken bana göz kırptı.

Anılarımın içinde Akşın, “Benim ihtiyacım olan bir bebek değil, sensin, ne olursun ağlama, benim senden başka kimim var? Kime ihtiyacım var?” diye sordu Anka’ya ve gri gözlerinden bir damla yaş çenesine dek aktı. Bu anıdan kaçmaya çalışarak bakışlarımı bahçeye çevirdim.

Zaman bir adım daha attı, ibre ilerledi, yelkovan üç farklı rakamın üzerinden kayıp geçti ama akrep hâlâ aynı rakamın üzerinde bekliyordu.

Korhan’ın eli masanın altında, bacağımanın üzerindeydi. Bazen dizimi sıkıyor, bazen içimde bir alev yanmasına neden olacak şekilde bacağıma okşuyordu. Arî ile Rozerin’in tabaklarına yiyecekleri şeylerden koydum ama Rozerin sucuk dışında bir şey yemediğinden Rozerin’in tabağındaki etleri de Arî yedi.

Sofrada yok yoktu ama gözüm sürekli aynı şeyi arıyordu. Beyaz lahana turşusu. Kafamın içinde sürekli beyaz lahana turşusu dönmeye başladığında sonunda dayanamayıp, “Beyaz lahana turşusu var mı?” diye sordum huzla.

Anka, “Olacaktı herhâlde,” diyerek oturduğu yerden kalkarken, her nedense Akşın pürdikkat gözlerimin içine baktı.

Önüme bırakılan lahana turşusunu öyle iştahlı yedim ki, önümdeki ete dokunmadım bile. O gece, sabaha dek sohbet ettik. Gecenin belli bir kısmında Arî ile Rozerin’i uyutmak için salona geçtim, çocuklarım uyuduğunda sırtımda bir şalla yeniden bahçeye çıkmıştım ve hep birlikte oturup okey oynamaya başlamıştık. Oyundan sonrası uzun bir sohbetin başlangıcı olmuştu, eskilerden konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık.

Ertesi günün akşamunda telefonumun ekran kilidinin üzerindeki tarih dikkatimin parçalara ayrılmasına neden oldu. Üç gün sonra anneler günüydü, içimde tarifsiz bir acı ilerledi ve hemen karşımdaki koltukta bir kolunun altına Roz’u, diğerine Arî’yi alan Korhan’a baktım. Roz, babasının kolunun altına sokularak uykuya dalmıştı, Arî ise babasıyla birlikte televizyon izliyor, Korhan’ın parmakları ara sıra oğlumuzun saçlarında dolaşıyordu. İncir, Arî’nin dizinde yatıyordu ve Mavi de İncir’in kuyruğuna sokulmuş, top şeklini almıştı.

Korhan zihnimin içinde, *"Onun bir mezarı yok,"* dedi. *"Külleri ise hâlâ o evin enkazında."*

Dört yıl sonra ilk kez, salonun köşesinde beni izlediğini hissettiğim oğlan çocuğuna baktım; iri, yeşil gözlerini dikmiş bana bakıyor, zaman üzerimizden kayıp giderken üzgün görünüyordu. Korhan'ın çocukluğunun hayaleti sanki yıllardır benimleydi ama bu akşam üzerime çöken farkındalıkla birlikte onun varlığını yeniden hissetmiştim. Oğlum iri, yeşil gözlerini ondan almış olmalıydı.

O kadar uzun süre beni izledi ki Korhan'ın da onu görebileceğini düşünerek bakışlarımı Korhan'a çevirdim ama hayır, Korhan onu değil, sadece beni görüyordu. Düşüncelerime ulaşmaya çalışıyor gibi pürdikkat beni izlediğini fark ettiğimde yüzümdeki zayıf gülümseme, dudaklarımdan gözlerime tutundu, ona her şeyin yolunda olduğunu hissettirmek istedim ama kalbim yeniden yasla kavruluyordu.

Üç gün sonra anneler günüydü, o gün geldiğinde yeniden ruhuna yas çökecekti, dudakları çocuklarımıza ve bana gülümsemeler bahşedecekti belki ama gözlerinde hüznün kol gezecekti.

Bir zamanlar, sorun değil deyip durduğum için insanların tüm sorunları üzerime yıkmaya çalıştığını düşünmüştüm ama insan bir kez birini sevdiğinde, çok sevdiğinde, düşündüğü bu şeyin ötesine geçiyor, onun tüm sorunları üzerime yıkılsın, yeter ki o iyi olsun diye tanrıya yalvarabiliyordu.

Tüm sorunları üzerime yıkılsın, o iyi olsun, dedim.

Zihnimin içinde kendi sesim, *"Gelmem demenin sebebi, gide-mem diyememenden miydi?"* diye fısıldadı ve o sese tutunarak Korhan'ın lezâ yeşili gözlerinin içine uzun uzun baktım. O gözler kıyametim, çıkmaz sokağım, altında kaldığım enkaz, içinde ilk kez aldığım nefesin ciğerlerimde var ettiği ağrıyla ağladığım doğumhane, bir gün gireceğim mezardı.

Ona bakarken, *"Allah'ım,"* diye fısıldadım içimden. *"Lütfen üç gün sonrayı yaşamayalım, dördüncü günde gözlerimizi açalım."*

Ama o günden kaçamazdık.

O gün, yaşanacaktı. Onu bir kez daha enkaz olarak görecektim, bir kez daha hissettiği suçluluğu gözlerinden içecektim, bir kez daha yatağın köşesine sinip ağlamak için uyumamı bekleyecekti. Ben ise uyumayacaktım. O sessizce ağlarken o gece o yatakta ölmeyi dileyecektim.

Kaçamazdık. Bazı şeylerden ne kadar uğraşırsan uğraş, kaçamıyordun.

Diyar dede zihnimin içinde, geçen hafta söylediği şeyi tekrarladı: *"Bir gün herkesi affettiği gibi, kendisini de affedecek, o gün gelene dek acı çekmeye devam edecek."*

Korhan, eğilip Arî'nin başının üzerini öperken gözlerimin içine bakmaya devam etti. Ardından Roz'u kucaklayarak kalkıp, mışıl mışıl uyuyan kızımızı odasına götürdü. Arî koltuktan inip bana yaklaşırken hâlâ dalgındım ama bir anda belime sarılıp yüzünü göğsüme gömdüğünde düşünceler karanlık gibi geri çekildi ve oğlumun başının üzerini öptüm. İncir'in gerindiğini, daha sonra tekrar koltuğun üzerine kıvrılıp yattığını gördüm; çok geçmeden Mavi de küçük adımlar atarak İncir'e sokulup tüylerinin arasına sığındı.

Bazı hisler vardı, insanın ruhuna rutubet tutturuyor, göğsünü esir alıyor, kalbini karanlık bir hücrede idama mahkûm ediyordu.

Behr'in yaşamasını öyle çok istedim ki göğsümün derinliklerindeki ağrı çoğaldı. Oğluma daha sıkı sarıldığım esnada Mania zihnimin derinliklerinden, *"İstedim Mantus ama istemek, sahip olmaya yetmiyormuş,"* diye fısıldadı. *"Bazen sahip olabilmek için, uğruna ölmek gerekiyormuş."*

Oğlumun elini tutup onu odasına götürürken holün içinde büyüyen karanlığın göğsümün derinliklerine sızdığını hissettim. Arî'yi yatağına yatırdıktan sonra odadan çıkıp önce lavaboya geçtim, dişlerimi fırçalarken aynadaki yansımam yorgun bir şekilde beni taklit ediyordu.

Banyonun kapısı aralandığında aynadaki yansımamın durgun bakışları kapıya yöneldi ve aynadaki bir diğer yansımayı gördüm. Korhan, kolunu kapı pervazına yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde bağladıktan sonra beni izlemeye başlamıştı.

“Neyin var, Çirkin Kedi?” diye sordu sessizce.

Suyu açıp elimi suyun altına sokarken yansımasını izlemeye devam ettim. Ona öyle uzun baktım ki, sanki ruhum bile ona doyamıyordu, gözlerim onu görmediği her an onu özliyordu, kalbim onu ne kadar seversem seveyim bu sevgiye yetinmiyor, daha fazlası için çarpıyordu.

Yavaşça ağzımı çalkaladım, ardından suyu kapatıp ona doğru dönerek, “Bir şey yok sevgilim,” diye mırıldandım, ona ne zaman sevgilim desem derinleşen bakışları yeniden bir kuyu gibi açılarak koyulaştı. Göğsünde bağladığı kollarını tutup çözdükten sonra ona sokularak kulağımı kalbinin üzerine dayadım. Bu hareketim onu anlık olarak şaşırtsa da çok geçmeden kollarını bedenime sararak beni kendisine bastırmıştı.

“Keyifsiz göründün gözüme lan aşkım,” derken parmakları sırtımda tur bindiriyordu. “Keyfini kaçırın neyse gidip camını çerçevesini indirelim icabında.”

“Mahalle abisi,” diye alay ettim.

“Mahalle babasıyım artık, lütfen dikkat edelim.” Çenesini saçlarımin arasına yerleştirdi. “Yakında Arî benim yerime mahallenin abisi olacak.”

Ona daha sıkı sarılarak, “Seni çok seviyorum lan aşkım,” dedim hiç beklemediği bir anda.

“Ulan ölürüm sana,” diyerek beni aniden kaldırıncaya ayaklarım yerden kesildi. Kıkırdarak kollarımı boynuna sarıp ona sıkıca tutundum ama biliyordum, sıkıca tutunmasaydım da Arjen beni asla düşürmezdi. “Ölürüm, ölür!” diye bağırdığı an elimi ağzına kapatarak, “Deli, çocuklar uyudu!” diye çemkirdim.

“Çocuk yaptın lan benden hem de iki tane, iki!” diye bağırp beni kollarının arasında döndürünce bu kez kahkaha attım. “Kızım bir gün ölüp gideceğim, girdiğim toprak bile sana âşık olacak ulan benim!”

“Ya şöyle konuşma Arjen, cidden,” diyerek burnumdan soluduğum anda dudaklarıma yapıştı. Ayaklarım yerden çok yüksekte, onun kollarında öylece dururken öpüşüne karşılık vermek imkânsızdı.

Dudaklarım dudaklarına karıştı, ruhum ruhuna bir kördüğüm daha attı ve onu öpmenin üzerinden yüzyıl bile geçse aynı hissettireceği gerçeği beni dudaklarının arkasında karşıladı.

Sanki uzun zamandır onunla yaşayan ama benimle hiç paylaşmadığı bir cümleyi usulca, gözlerimin içine bakarak, dudaklarımın arasında sadece bir santimlik mesafe varken kurduğunda kalbim onun ateşleri arasında kor gibi yanıyordu.

“Seni o gece sevdiğimde Nurşan, sanki tüm dünya içinde sen varken yansa rahatlarmışım gibiydi, hazırlıksızdım. Seninle hiç, asla bir yangında karşılaşmamıştık ama karşılaşsaydık da o yangından sana yanmış hâlde çıkardım.”

Alnını alnıma bastırdı, yaşanan tüm anlar kalbime dokunmaya başladı. Sanki her şey bir romanın sayfalarına hapsedilmişti ve şimdi yaşananlar roman sayfalarına kazılı bir şekilde etrafımızda uçuşuyordu.

“Seni o gece sevdiğimde Nurşan’ı, sen artık bende bir ömür var olacak bir izdin ve ben çok hazırlıksızdım, bir çocuk kadar hazırlıksızdım; zaten izlerle kaplıydım,” diye fısıldadı, sesi anılara karıştı ve uzun zamandır düşündüklerinin kelimelerine tutunarak kalbime akmaya başladığını hissettim.

“Sen kapıyı çalarsan daima açardım,” dedim alnımı alnına sürterek. “Sen uzun süre o kapının arkasında oturup kapıyı açmamı bekledin, ben o kapının önünde oturup senin kapıyı çalmanı bekledim ve şimdi buradayız, artık aramızda bir kapı yok, artık kapıyı el eleyken dışarıya kapatıyoruz.”

“Her evrende Korhan ve Nurşan,” dedi parmaklarını belime bastırarak.

“Her evrende İs ve Arjen,” diye fısıldadım.

Behr, diye iç geçirdim. Lütfen onun rüyasına gir, ona bunu inandırana dek gerekirse her gün gir ve onu affettiğini söyle.

O gece, Korhan kollarını bana sarıp, benimle daluyku gecelerden birinde olduğumuzu hissettiren derin bir uykuya dalmadan önce, “Kewê,” diye fısıldadı. “Benden vazgeçme ve daima uyu benimle.”

Bir denizin ortasındaydık, akıntı bizi geleceğin içine sürük-lüyordu ama arkamızda hızla yükselen dalgalar geçmişin ayak izleriydi ve anılar hiçbir zaman onlardan kaçamayacağımızı vur-gularcasına dev dalgalar hâlinde bizi altına alıyordu. Attığımız her kulaç bizi geleceğe taşısa da o kulacın ardından en az bir kez geçmişle büyüyen dalgaların altında kalıp, ciğerlerimize kadar anılarla doluyorduk.

Zaman beni bir pazar akşamına sürükledi. Yağmur, Sam-sun'u kırıp geçiriyordu ve gri gökyüzünün üzerinde mavi bir ışıltı dolaşıyor, yağan yağmura tüm ihtişamıyla eşlik ediyordu.

Çok ileride, yokuşun aşağısında kalan çift şeritli yoldaki sol şeritte sarı, beyaz far ışıkları yanan bir araba kafilesi usul usul ilerliyor, düşen yağmur damlaları arabaların ışıklarını kırarak etrafa yayılıyordu.

Ari sapını sıkıca tuttuğu yeşil şemsiyenin altına kendini ve kız kardeşini saklamıştı, benimse üzerimde mor bir yağmurluk vardı. Gözlerimi Korhan'a çevirdiğimde yağmurun altında suya meydan okuyarak yanan sigara ateşinin oluşturduğu ışığın yü-züne yaklaştığını gördüm, yağmurun altında güç bela yanan si-garasından bir duman çekti ve siyah yağmurlunun şapkasının altında karanlığa boğulmuş bakışlarını bana çevirdi.

Yağmurluğumun cebinde duran avucumu sıktım, avucumun içinde sakladığım şey, durduğumuz sondaki başlangıç çizgisiydi.

Hemen arkamızda, yanmış bir evin enkazı dağa yaslı şekilde bizi bekliyor ama ne o ne de ben dönüp o enkaza bakamıyorduk. Sigarasını bitirene kadar hiç konuşmadık ama ikimiz de neden burada olduğumuzu biliyorduk.

Zihnimin içinde, iki gece önceki gibi, *"Bu kez o pazar akşa-mında ona yalnız değil, seninle gitmek istiyorum;"* dedi Korhan, bu tuvaletin kapısına sırtımı yaslayıp, elimi ağzıma hıçkırıklarımı durdurmak adına kapatarak içim parçalanırcasına ağlamadan iki saat öncesinde kurduğu cümleydi.

Korhan sigarasını yere fırlatıp elini bana uzatınca hiç düşün-meden bana uzattığı eli tuttum. Gözleri gözlerime tutunduğun-

da, dudaklarımdaki tebessüm buruktu ve o benim aksimé ifadelerini kaybetmişti.

Behr, zihnimin içinde bir anıya tutunarak, "*Ardığımı affeder misin?*" diye sorduğunda, zihnimin içindeki kelimeler o anının etrafını sis bulutu gibi sardı ve zihnimdeki anıya, "*Lütfen onun kendisini affetmesine izin ver,*" diye fısıldadım.

"Çirkin," dedi ve ardından diğer elini de Arî'ye uzattı. "Arî." Arî, babasının elini tuttuğunda, Rozerin de Arî'nin elini sıkıca tutuyordu. Yeşil şemsiye rüzgâra teslim olup bir uçurtma gibi göğe yükselerek yağmur damlalarının arasında savrulmaya başladığında, artık o yağmurun altında ailemle el eleydim ve yüzümü zü yanan evin enkazına dönmüştük.

Korhan sessizce, "Anne," dedi ve sesi Samsun'un denizindeki dalgaları hızlandırdı, yağmur damlaları yeryüzüne daha şiddetli düşmeye başladı. "Sana geldim." Gözlerini önce bana, sonra el ele tutuşan oğluna ve kızına çevirdi. "Sana geldik."

"Babannik," dedi Rozerin yumuşak sesiyle. "Biz geldik."

Zihnimin derinliklerinde Behr, "*Hoş geldiniz,*" diye fısıldadı.

"Anne," dedi Korhan canından koparcasına. "Tek kişi çıktığım evimize, dört kişi geri döndüm."

Zihnimin derinliklerinde Yağış iki gün öncesi serin bir mayıs akşamında, düşünceli bir sesle, "*Test yapmalısın,*" diye fısıldadı.

Tuvaletin kapısına yaslanmış ağladığım o anının içine huzla çekildim ve yüzümden ayırdığım titreyen ellerimi karnıma koyarken gözyaşları içinde yerde duran test kitine baktım.

Sonuç pozitif.

Yağmurluğun cebinde, avucumda ateş gibi yanan test kitini sıkıca kavrarken, "Anne," dedim enkaza doğru. "Dört değil, beş kişi sana döndük."

Korhan'ın bakışları usulca bana doğru dönerken göz bebeklerinin titrediğini görüyordum ve biliyordum, Behr oradaydı, bizi izliyordu, gülümsüyordu.

Elini daha sıkı kavradım ve "Hamileyim," diye fısıldadım, sesim yağmura tutunarak Samsun'un sokaklarına yayılmaya

başladı. Korhan'ın kirpiğine takılan gözyaşına baktım ve onun bir yağmur damlası olmadığıнын farkındalığıyla gülümsedim.

Tek bir an.

Tek bir an sonrası, onun kollarındaydım ve çocuklarımız neşeyle çığlıklar atıyor, o sokak ateşlerin sesinden sonra ilk kez iki çocuğun kahkahalarıyla çınılıyordu.

Korhan'a sıkıca sarılırken ileride, bir ağacın altında bizi gülümseyerek izleyen Diyar dedeyi gördüm. Diyar dede, onun omzuna yatan beyaz elbiseli kadını hiç görmedi belki ama o kadını görüyor, kim olduğunu biliyordum.

Behr, bana gülümsedi.

Behr'e gülümsedim.

Aynı anda, "Ardık," diye fısıldadık ama sadece benim sesim zamana yayıldı.

Ve yine Behr ile aynı anda fısıldadık:

"Ben bu hayatta en çok seni sevdim."

Behr, babasının yanağına bir buse kondurdu, Diyar dede bir an ürperdi, sanki kızının ruhunu hissetmişti. Behr sırtını dönüp ilerideki tünele doğru yürümeye başladı ve tünelin sonunda onu bekleyen nehre ilk adımını attı. Önce beyaz elbisesinin tülleri suyun içinde yayılıp, bir meleğin kanatları gibi açıldı ve ardından bedeni suyun içinde kaybolurken saçları tüllere karışarak suyun yüzeyine yayıldı.

Bir günebakan tarlası gördüm. Küçük, yeşil gözlü bir kız, ona sırtını dönmüş günebakanların önünde dikilmiş bana bakıyor, güneş yüzünü günebakanlara değil, o küçük kıza dönüyordu. Küçük kız, avucunun içinde siyah bir incir tutuyor, inciri bana gösteriyordu ve güneşin altında tıpkı bir elmas gibi parlıyordu.

O küçük kızın kim olduğunu biliyordum.

Asmin, bize geleceği günü bekliyordu.

İkizalevime tüm gücümle sarıldım.

"Jûjî," dedim Korhan'a sarılarak kızımın yeşil gözlerinde kaybolurken. "Daluyku gecelere veda zamanı, bir günebakan tarlasındayız ve bak şafak söktü, güneş bizim için doğuyor."

“Yegâne ateşim,” dedi burnunu saçlarıma gömerek. “Şafak söktü, güneş bizim için doğuyor.”

Söktü şafak.

Daluyku geceler bitti.

Bak Ardık, güneş bizim için doğuyor.

SON

Kitap Kurdu

booksfer.com
daha fazla e-kitap

TEŞEKKÜR

Canımı okuyucum, bu yola çıktığımda dünya başıma yıkılmıştı ve ben, yıkılan dünyamın enkazında kalıp ya son gününe dek karanlıkta yaşayacaktım ya da o enkazın içinden çıkmak için bir adım atacaktım.

İs'i yazmak, benim için o adımı atmaktı ve o adımı atarken ben, sen geleceğin içinde daima benim yanımdaydın.

*İs'i ilk kez 2016 yılında, anonim bir hesaptan yayınladığımda kitabı bulan, kalemimi tanıyan, sensin biliyorum, sen Binnur'sun diyen o kit-
le benim kalemime daha sıkı sarılmamı sağlamıştı. Ben bir uçurumdan
düşmek üzereydim ve o yorumları yapanlar birer dal olup, uçurumdan
düşmeme engel olmuştu.*

*Çevirdiğin bana ait her sayfa, bilmelisin ki benim tutunduğum dal;
sen benim dalımsın.*

*Ve sana tüm kalbimle, ruhumla, kelimelerimden ördüğüm karakter-
lerimin de kalpleri ve ruhlarıyla sonsuz teşekkür ediyorum.*

*Şu ana dek kaleme aldığım tüm karakterlerim sana beni tek bir an
olsun yalnız bırakmadığın için teşekkür ediyor. Her nasıl ben onları
sana emanet ediyorsam, ben de onların sana emanetiyim.*

*Emanetlerine sahip çıktığın, emanetlerime sahip çıktığın için sana
sonsuz teşekkür ediyorum.*

Canım annem, gözümden her zaman küçük bir kız çocuğuydun ve bazı anlarda senin annenmişim gibi hissettim. Ördüğüm geleceğin mimarı sendin, senin gözyaşların benim kelimelerim olmuştu ve senin gözyaşlarından kaçmaya çalışırken yarattığım evrenler insanların kalbine dokundu.

Benim için en acısı senin gözyaşlarını görmek, ağlarken ki o küçük kız çocuğu sesini duymaktı ama sen, o gözyaşlarıyla bana sadece acı vermedin, bir gelecek verdin.

Başlangıç senin güzel gözlerinden dökülen yaşlardı, sen yalnız başına tüm dünyayı karşıma alarak büyüttüğün kız çocuğunun kaderini belirledin ve bunun farkında bile değildin.

Teşekkür ederim anne, kızıma bir babanın eksikliğini hiç hissettirmedin.

Canım kardeşim, şu an bir geçiş sürecinde olduğunu, karakterini bulmaya çalıştığını, büyümenin ne kadar sancılı hissettirdiğini biliyorum. Asisin ama her şeye rağmen sözümü daima dinledin, bu ailede belki herkese meydan okudun, herkesle savaştın ama bana karşı daima silahlarını indirip, teslim olmayı seçtin. Bazen senin iyiliğin için fazla üzerine geliyorum, biliyorum. Bazen çekilmez bir abla olduğumu da biliyorum ama bu hayatta benim için değerini bilseydin, tüm cadalozluklarımı görmezden gelirdin.

Sen benim biriciğimsin ve her ne olursa olsun, sana sırtımı döndüğümde sırtıma yaslanabilir, kollarımı açtığımda kucağıma yerleşebilirsin; seni bu hayatta asla yalnız bırakmayacağım.

Var olduğun, benim kardeşim olduğun için teşekkür ederim.

Canım anneannem, yaşananların içinde küçük bir kız çocuğu olarak savrulurken ben, sen daima oradaydın. Gri-siyah, büyük yeleğinin içine beni saklar, gözyaşlarımın da içime batan eksikliklerimin de korkularımın da tamamının kaybolmasını sağlardın. Seninleyken sonsuz bir güvenle, huzurla sarıldığımı hissederdim. Senin yanın benim için güven ve huzur demekti, hâlâ öyle.

Artık yeleğinin içine saklayamayacağın kadar büyüdüm, artık seni kollarımın arasına saklayabilecek kadar büyüğüm.

*Koşulsuz, şartsız, tüm gerçek yüzlerimle sevildiğimi ve daima sevi-
leceğimi hissettirdiğin için çok teşekkür ederim. Hayatımı, parçalanmış
çocukluğumun içinden sağ salim çıkmış olmamı, hâlâ umudumun ol-
masını sana borçluyum.*

*Ve yine teşekkür ederim, çünkü daima içine beni saklayabileceğin
bir yeleğin olacağını biliyorum.*

*Canım dedem, hiçbir şeyi esirgemedен büyütmek için canını dişi-
ne taktığın, başkalarında görür de eksik hissederim diye korkup elinde
yokken bile bir şekilde bulup buluşturup ben istemeden önüme dün-
yaları serdiğin, böylesine nahif, çocuksu bir ruha, sonsuz merhametle
ödüllendirilmiş kocaman bir kalbe sahip olduğun için teşekkür ederim.*

*Senin soyadını taşımaktan gurur duyuyorum. Kimlikte baba adımda
senin adının yer almasından gurur duyuyorum. Senin sadece torunun
değil, dünyaya gelmiş en küçük kızın olduğumu düşünmenden ve beni
kızın yerine koymandan dolayı senin kızın olmaktan gurur duyuyorum.*

*Sen korkak bir babanın soyadını veremediği küçük bir kıza hiç dü-
şünmeden soyadını verdin. Sen sadece bir dede değilsin, sen gerçek bir
babasın. Benim babamsın. Sana teşekkür ederim.*

*Bu hayatta senin gibi bir adamın kızı olabilme şansını bana verdi-
ğin için dede, çok teşekkür ederim.*

*Canım Aycan Sarıahmet, bu hayatta insan kendisinden bile çok
güveneneceği birini sadece bir defa bulabilirmiş. Ben seni buldum. Ayna-
ya düşen yansımama bile, sana güvendiğimden fazla güvenemem. Sana
güvendiğim kadar, kendime bile güvenemem. Beni benden iyi tanıyan
tek bir insan var, o da sensin, bunu iyi biliyorsun.*

*Ağladığımda insanlar etrafımı sararken sen sessizce izlersin, çünkü
gözyaşlarımı sana çok çaresiz hissettirir ve aynı anda bana alan yarat-
man gerektiğini de bilirsin. Ben ağlarken sessizce sokulur, saçlarıma
dokunur, komik bir şey söyler, sonra da yemek yemeyi teklif edersin
çünkü biz seninle yemek yiyerek her şeyi aşabileceğimize inananlar-
dınız... Aynı zamanda yemek teklifi, senin dilinde ateşkes ve bir özür
demektir.*

Sen tanıdığım en sessiz insansın, sen tanıdığım en gürültülü zihne sahip insansın; seninle oturup saatlerce susmayı, biriyle oturup saatlerce sohbet etmeye değişmem, canım.

İhaneti ensesinde soluk gibi her daim hissededen bir insana, gözü kapalı seninle uçuruma yürüyebilecek güveni verdiğin için teşekkür ederim.

Ve yine teşekkür ederim, bu dünyada beni kanla bağlanmadan birinin bu kadar sevebileceğine inandırdığına, inandırmakla kalmayıp, bunu bana kanıtladığına... Çok teşekkür ederim.

Canım Emirhan Bikeç, kardeşim, erkek versiyonum, aynı ruhu taşıdığımıza inandığım can dostum. Zaman bizi 2015 yılının kasımının ilk gününde bir araya getirdi. En sevdiğim ay, bana sırt dönen binlerce insanın arasından koşarak bana doğru ilerleyen küçük bir oğlan çocuğunu getirdi ve o oğlan çocuğu şimdi kocaman, kendi ayaklarının üzerinde duran, güçlü bir adama dönüştü.

Senin dönüşümünü izlemek benim için çok gurur vericiydi. Kozanın içinden çıktın, siyah büyük kanatlarını açtın ve başarıya doğru güçlü bir kanat çırpışıyla sıçradın.

Seninle gurur duyuyorum ve asıl mükemmel olan, yeşil gözlerine baktığımda benimle gurur duyduğunu görüyorum. Seninle aynı çatının altında yaşayacağımızı biliyordum, bir gün bu hayalimizi gerçeğe dönüştüreceklerimizden yana hiç şüphem yoktu ve bugün sen, sadece yol arkadaşım değil, aynı zamanda ev arkadaşısın.

Seninle makarna yapmayı, Aycan'ı kızdırmayı, bir oturuşta bir dizinin sezonunun tamamını bitirmeyi, yorgun bir şekilde eve geldiğinde sana masaj yapmayı ve saçlarımı sana boyatmayı, en çok da tırnaklarıma boya girmesin diye kafamı lavaboya sokup saçımı senin yıkamanı çok seviyorum; parantez içinde söylemeliyim ki, saçımı boyarken aynı anda yüzümü boya yapmanı da çok seviyorum.

Ve seninle saatlerce bir koltuğun üzerinde sessizce oturup, ne kadar biliydiğünün farkındalığıyla seni izlemeyi de çok seviyorum. Çok teşekkür ederim.

Benimle dostluğunu kesmen karşılığında sana büyük bir kapı açacak o kişiye, "O benim ailem," dediğin, hiç düşünmeden o masadan

kalktığın ve daima, yüzünde o beni her zaman anlayacağını hissettiğim mükemmel gülümsemele yanında olduğun için çok teşekkür ederim.

Canım Mustafa Sümer, Gizem Ulaş, Ali Osman Başkuyu, Zeynep Güverçin ve adlarının ifşa olmasını istemeyen ama okudukları anda anlayıp gülümseyecek diğer dostlarım, hepinize sonsuz teşekkür ederim.

Bu yolda iyi ki benimleydiniz.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ